

Giới thiệu Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert

Thần Ma truyền thuyết, kỳ huyễn trộm mộ.

Bây đại giáo phái, phân tranh không ngừng, phổ ra một bài não nhiệt ồn ào não động, nhưng lại tàn khốc vô cùng khúc quân hành.

Cổ sự giảng thuật là, một cái đọc qua chút sách, tự xưng là "Xã hội năm thanh niên tốt", hơn nữa đại đa số thời điểm đều rất kinh sợ lưu manh, tại thời đại trước để lại trong sự kiện, mang theo vô địch hoa tỷ muội, xấu bụng Đại tỷ tỷ, gặp dữ hóa lành, đi khắp thế giới.

Theo đông phương rừng rậm Thiên vương cổ mộ, đến tây phương phố xá gia tộc Mộ hằm, rồi đến bên dưới băng xuyên di tích, trong hoang mạc cổ đô, bên trong biển chết thuyền chìm, trong vị diện mảnh vụn thân bí mộ viên...

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1: Tịnh Đế Song Hoa Chương 01: Búp bê

Mùa hè nóng bức, tiếng ve kêu không ngừng.

Gió nhẹ thổi qua bên đường ngọn cây, phiến lá hơi rung nhẹ, có vẻ hơi thờ ơ vô tình.

Bây giờ là năm 2017 ngày 20 tháng 5, chính trị đầu mùa hè thời tiết, sau giờ Ngọ ánh mặt trời nặc dù có chút nhừn nhut, nhưng nhiệt độ vẫn không tính là cao.

Nước Hoa Nam châu thị bên trong thành khu, trước sau như một xe nước ngựa Long, não nhiệt ồn ào não động.

Bất quá, lại phồn hoa địa phương, cũng có nơi yên tĩnh. Dọc theo trung tâm đường lớn đi tây đi, người đi đường dần dần thưa thớt, cửa hàng mở phân nửa nửa khép, vô số. Phố lớn phần dưới cùng, đứng vững một tòa cao ốc, màu xanh đậm thủy tinh trên tường, không biết tích tụ bao nhiêu lớp bụi, sắt thép giả đỡ rí loang lổ, để cho người không khỏi hoài nghi, rốt cuộc còn có thể chống đỡ bao lâu.

Tòa nhà đồ sộ công sân bên trên(lên), thẳng đứng ba chữ to "Đầu Nhân Hán". Chữ thứ nhất và chữ thứ hai trung gian có cái trống chỗ, phải là một chữ hán, chẳng qua là chẳng biết đi đâu. Nếu như từ tế quan sát, cùng sử dụng tâm tư kiểm tra, không khó nhìn ra, cái này vốn là "Khoa học kỹ thuật cao ốc" bốn chữ.

Đứng ở trên đường trong triều nhìn lại, một cái mặt đầy nếp nhăn, già đến roi sạch rồi răng bảo an, đang há hốc miệng, tựa vào trên ghế mây lim dim, ngủ vô cùng ngọt ngào hương vị.

Theo nhìn bề ngoài, lão đầu này vô cùng không chuyên nghiệp. Nhưng trên thực tế, không có ai so với hắn càng chuyên nghiệp, bởi vì hắn chính là chủ này tòa cao ốc nghiệp chủ. Giống như cái lão cầu như thế, nhìn mình sản nghiệp, vì những người muốn cung cấp trực tiếp nhất phục vụ. Chẳng qua là nơi này quả thực quá lui bại, cho tới kẻ gian cũng không có hứng thú.

Cảnh sát nằm vùng môn nói như vậy: "Một cái kẻ gian, nếu như tới trộm nơi này, cái kia phải có nghèo bao nhiêu a."

Đưa thức ăn ngoài tiểu đệ, thỉnh thoảng cũng thờ dài nói: "Ta mỗi lần tới nơi này đưa bữa ăn, đều cảm thấy xa cách đã lâu cảm giác ưu việt."

Mà đòi nợ người của công ty, nghe một chút chỗ này, lập tức quay đầu liền đi. Bọn họ có thể từ trong hàm răng trừ ra sọt thịt, lại không có biện pháp từ nơi này sắp xếp một giọt mỡ.

Tóm lại, nhà này trong lâu tụ tập toàn bộ Nam châu thị nghèo nhất ông chủ, giống như một chiếc thuyền bè, chỉ lát nữa là phải chìm, nhưng lại lão chìm không đi xuống...

Giờ phút này, cao ốc tầng mười hai, một gian thu hẹp trong phòng làm việc, một người trung niên đang cùng một người trẻ tuổi vừa nói chuyện.

"Bằng ca, buổi chiều có rảnh không, muốn mời người giúp một chuyện." Người trung niên thái độ thành khẩn nói. Hắn vóc người gầy nhom nhỏ thấp, nửa góc lầy đầu, mang mắt kiếng thật dày, vẻ mặt biết điều lẫn nhau. Trong công ty người đều gọi hắn "Lão Vương".

"Thế nào?" Người tuổi trẻ hỏi. Hắn gọi Trương Bằng, năm nay mười chín tuổi, vóc người phổ thông, tướng mạo tạm được. Mặc dù không thể nói đẹp trai, nhưng là mi thanh mục tú, chính là không có gì đặc điểm, thuộc về cái loại này nhét vào trong đám người, không quá có thể tìm được lấy loại hình.

Lão Vương do dự một chút, nói, "Trong nhà của ta xảy ra chút chuyện, muốn mời người qua nhìn một chút..." Không đợi Trương Bằng trả lời, hắn lại bổ sung, "Không phải là đi không, được chuyện rồi, cho người một trăm khối khổ cực phí."

"Chuyện gì?" Trương Bằng nhảy cảm hỏi. Lão Vương là một người đàn ông độc thân, nhà ở ngoại ô nông thôn, ngày ngày chen chúc trên xe buýt ban. Bình thường keo kiệt được ngay, một mao tiền cũng muốn tính toán chỉ li, cũng bởi vì thói hư tật xấu này, đến nay còn không có chiếm được lão bà. Hôm nay lại xua nay chưa thấy, cầm một trăm đồng tiền đi ra, khẳng định không chuyện tốt.

"Chẳng lẽ, cùng người gây gỗ?" Trương Bằng dò xét tính hỏi. Vạn nhất để cho hắn đi hỗ trợ đánh nhau, hắn cũng không am hiểu.

"Không không không..." Lão Vương liền vội vàng khoát tay, nói, "Chính là một chút chuyện nhỏ, không nguy hiểm."

"Vậy rốt cuộc là chuyện gì?" Trương Bằng hỏi tới.

"Cái này..." Lão Vương nhìn chung quanh mắt, có vẻ hơi do dự.

"Người không nói, ta không đi." Trương Bằng uy hiếp nói.

Lão Vương cắn một cái nha, đưa ra hai ngón tay.

Trương Bằng nhất thời cả kinh, ngay sau đó nhủ mảy một cái, có vẻ hơi do dự. Hơn một năm trước, hắn không thi đậu đại học, lại không muốn học lại, cũng không muốn theo cha mẹ đi cư nước ngoài, suốt ngày ở nhà không có chuyện làm. Cha mẹ của hắn mắt thấy không phải là biện pháp, không thể làm gì khác hơn là giới thiệu hắn đến bằng hữu đồ dùng hàng ngày công ty rèn luyện.

Nhưng hắn không tâm tư làm việc, ba ngày đánh cá hai ngày phơi nắng lưới, kết quả nửa năm trôi qua, ngoại trừ cầm cơ sở tiền lương 800 khối bên ngoài, một đơn nghiệp vụ cũng không làm thành. Trương Bằng cha mẹ bị chọc tức, từ nay một phần tiền sinh hoạt phí cũng không cho hắn gửi. Cho nên hắn bây giờ lẫn lộn rất thảm, cái này hai trăm khối với hắn mà nói, sức dự đồ không nhỏ.

Bất quá hắn là người thông minh, biết trên trời sẽ không rơi bánh nhân. Cái này lão Vương tiền, cũng không tốt kiếm.

"Rốt cuộc là chuyện gì, người nếu không nói, ta không đi." Trương Bằng dứt khoát nói.

"Bằng ca, xem ở ta ngày ngày mang cho người bữa ăn sáng phân thượng..." Lão Vương bắt đầu đánh cảm tình bài.

"Ta nói lão Vương, nếu như là cái sửa máy vi tính chuyện, ta không nói hai lời, lập tức với người đi qua, nhưng người bây giờ cái gì cũng không nói, muốn ta thế nào giúp người?" Trương Bằng nghiêm túc nói.

"Chuyện này..." Lão Vương trên trán mạo hiểm mồ hôi, ánh mắt lóe lên nói, "Đúng là máy vi tính hỏng rồi."

"Ồ thảo!" Trương Bằng nhảy cộn lên, "Người cho ta kẻ ngu a!"

"Không... Không có..." Lão Vương cuống quýt khoát tay.

"Được rồi, đừng lãng phí thời gian của ta rồi." Trương Bằng không nhịn được nói, bật người dậy, làm bộ phải đi.

"Được được được, ta nói ta nói." Lão Vương liền vội vàng kéo lại hắn, "Nhưng..." Lão Vương nhìn chung quanh mắt, sau đó dựa đi tới, nhẹ giọng nói, "Trở về trên đường nói cho người biết, nhiều người ở đây nhân tạp, không có phương tiện."

"Ừ..." Trương Bằng trầm ngâm chốc lát, đưa ra ba ngón tay.

Lão Vương về mặt đồ dẫn, cuối cùng cắn răng một cái, gật đầu một cái.

Cũng không lâu lắm, hai người thu thập xong đồ vật, rời phòng làm việc, đi xuống tầng mười một cầu thang, ra khỏi cao ốc, ở trên đường đưa tới xe taxi, hướng ngoại ô đi.

"Lão Vương, rốt cuộc chuyện gì, bây giờ có thể nói chứ?" Ở trên xe, Trương Bằng hỏi.

"Nếu không..." Lão Vương liếc nhìn tài xế xe taxi, chần chờ nói, "Chờ xuống xe lại nói?"

"Được a, chúng ta bây giờ đã đi xuống xe nói." Trương Bằng lạnh nhạt nói.

"Người..." Lão Vương cúi đầu, giống như chỉ đầu bại lão cầu, "Được rồi được rồi, ta nói cho người nghe..."

Sự tình phát sinh ở mấy ngày trước. Đêm hôm đó, lão Vương tan việc, theo trong thành về nhà. Lúc ấy sắc trời đã tối, khắp nơi đen như mực.

Đi ngang qua cửa thôn thời điểm, hắn nhìn thấy trong đất hoang có vật gì lóe lên một cái. Nhất thời hiếu kỳ, đánh liền bắt lấy đèn pin đi qua xem. Kết quả gỡ ra có đại, nguyên lai là một món đồ chơi búp bê. Toàn bộ nylon làm, có cao nửa thước, toàn thân màu xanh nhạt, nhìn rất mới, giống như một cái hàng nhập khẩu, ánh mắt sẽ bắt ngờ chớp lên một cái, thả ra hồng quang.

Lão Vương đoán chừng là nhà nào hài tử không cẩn thận làm mất, liền mang về nhà, nghĩ đến thời điểm đưa đi thôn ủy, tìm người nhận lãnh.

Nghe đến đó, Trương Bằng trong lòng không khỏi cười thầm, lấy hắn đối với lão Vương lý giải, nhất định là cảm thấy đáng tiền, mới có thể mang về nhà.

Có lẽ là cảm người ta món đồ chơi, bị người tìm tới cửa. Bất quá hẳn cũng không nói phả, tiếp tục làm hẳn những người nghe.

Nhưng này cái búp bê cầm lại nhà sau, liền xảy ra một loạt chuyện cổ quái.

Sáng ngày thứ hai lên, lão Vương / mới vừa mở mắt, đã nhìn thấy búp bê đặt ở tủ trên đầu giường, nhất thời sợ hết hồn. Cái kia búp bê ánh mắt viên cổ cổ, hướng ra phía ngoài lờ lờ, có chút thắm người. Lão Vương nhìn lấy không thoải mái, liền đem nó bắt được phòng khách, đặt ở trên tủ lạnh.

Vừa mới bắt đầu thời điểm, lão Vương còn không có cảm thấy được vấn đề, nhưng các loại (chờ) ra cửa, ngồi ở trên xe buýt, cẩn thận suy nghĩ một chút, tại chỗ sợ đến chảy mồ hôi lạnh rùng rùng. Bởi vì hẳn rõ ràng nhớ, tối ngày hôm qua lúc trở lại, hẳn ở trong phòng khách quan sát một hồi, sau đó tiện tay đặt ở trên bàn trà.

Chẳng lẽ cái này món đồ chơi búp bê, sẽ tự mình đi bộ?

Hắn rất nhanh thì bỏ đi cái ý niệm này, cho là chính mình lớn tuổi, nhớ lộn. Có thể đến buổi tối, hẳn khi về nhà, cái kia búp bê lại không thấy!

Trái tim của hắn bật bật mà nhảy, chạy khắp sở hữu tất cả căn phòng, cuối cùng đánh đèn pin, tại phòng ngủ dưới gầm giường tìm được. Hẳn lúc ấy bị dọa sợ đến chết người, thẳng nhóc này quá quá tà dị rồi, liền vội vàng lấy cái giá bộ khoai lang bao bố, phủ lấy búp bê, chạy đến cửa thôn, thả lại chỗ cũ.

"Ha ha ha..." Trương Bằng nở nụ cười, tán dương, "Lão Vương, cổ sự nói được không tệ."

Thấy Trương Bằng không tin, lão Vương lập tức nóng nảy, lời thề son sắt nói, "Bằng ca, ta nói đều là thật, nếu như có nửa câu nói láo, sẽ để cho ta cả đời không chiêm được con đầu."

"Đây cũng quá ác đi." Trương Bằng thu hồi nụ cười, nghiêm túc nói.

"Ai..." Lão Vương thờ dài, nói, "Đáng sợ hơn, còn đang phía sau đây..."

"Nó trở về?" Trương Bằng hỏi.

"Ngươi... Làm sao ngươi biết!" Lão Vương nhất thời sắc mặt trắng bệch, luôn miệng thanh âm đều kết ba rồi, giống như một cái chim sợ náy.

"Đoán a." Trương Bằng lật ra xem thường, nói.

Lão Vương lập tức thở ra một hơi dài, qua một lúc lâu, mới lấy lại sức lực, nói tiếp phía sau.

Hắn ném xong búp bê, về nhà tắm, có thể luôn cảm thấy trong lòng không ổn. Trong phòng ngủ, hắn lập đi lập lại kiểm tra nhiều lần, nhót thêm đến cửa, chen vào then cửa, còn không dám tắt đèn. Trong nhà hẳn chỉ một mình hắn, qua nhiều năm như vậy, chưa sợ qua cái gì. Có thể đêm hôm ấy, hẳn làm thế nào cũng không ngủ được lấy, trở mắt nhìn kỹ đã cảm mũi, đã đến quá nửa đêm.

Hắn nín tiếu, muốn đi ra ngoài xuất ra, lại không dám. Sau đó quả thực không nhịn nổi, không thể làm gì khác hơn là kiên trì đến cùng, nắm đèn pin đi ra ngoài.

Trong phòng khách yên tĩnh, hẳn Thần Sư Quỷ Soa Địa, lấy đèn pin soi xuống tủ lạnh, phía trên trống không, không có thứ gì.

Lại chiếu một vòng chỗ khác, không có thứ gì. Hắn thờ phào nhẹ nhõm, theo phòng khách đi tới nhà cầu, buông ra xuất ra. Có thể xuất ra đến một nửa, sau ót bỗng nhiên nổi lên một cổ gió mát, hẳn bị dọa sợ đến run run một cái, liền vội vàng quay đầu lại.

Đã nhìn thấy vài mét bên ngoài trên đất, có cái mơ hồ tiểu Hắc ảnh. Hắn run rẩy tay, lấy đèn pin chiếu qua, quả nhiên là cái đó búp bê! Há hốc mồm, phảng phất đang hướng hắn cười. Bộ dáng kia, quỷ dị không nói lên lời, giống như vừa mới chết không lâu thi thể. Hắn bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, liền lần một vòng chạy ra cửa nhà, đến nay đều không dám trở về.

"Chỉ!"

Mới nói được nơi này, xe taxi đột nhiên thắng gấp xe một cái, Trương Bằng cùng lão Vương nhất cá bắt lưu thần, đụng vào ngồi trước dựa lưng bên trên(lên).

"Sư phụ, làm cái gì!" Trương Bằng sờ đụng đau đầu, rất khó chịu kêu lên.

"Các ngươi nói cái gì quý cổ sự, bị dọa sợ đến ta giẫm đạp sai lầm rồi chân phanh!" Tài xế oán giận nói.

"Đều là giả, ngươi sợ cái gì." Trương Bằng nói.

"Đúng vậy đúng vậy, đều là giả." Lão Vương cũng phụ họa nói.

An ủi xong tài xế, Trương Bằng quay đầu nhìn lão Vương, đưa ra năm cái ngón tay.

"Bằng ca, ngươi đây là đem ta hướng từ lộ bên trên(lên) ép a." Lão Vương về mặt đưa đám nói.

"Ta xem ngươi chính là gạt ta, không đúng có cái gì chuyện xấu." Trương Bằng sắc mặt lạnh lẽo, trầm giọng nói, hần căn bản không tin tưởng lão Vương nói.

"Nói thật, con người của ta, là keo kiệt điểm, lại yêu ham món lợi nhỏ tiện nghi, cũng không cái gì bản lĩnh lớn, những thứ này ta đều nhận thức, nhưng ta lão Vương chưa bao giờ gạt người, lại càng không lừa gạt bằng hữu." Lão Vương cúi thấp đầu, thở dài nói, "Bất kể ngươi tin không tin, đợi một hồi đến nhà, theo ta uống sẽ trà, năm trăm khối lấy đi." Lại nói tiếp, "Muốn ngươi cảm thấy không thích hợp, bây giờ đã đi xuống xe rồi đi, ta cho ngươi một trăm khối làm tiền xe."

"Vương thúc, đừng a..." Trương Bằng nhếch môi, nở nụ cười, "Không phải là một món đồ chơi búp bê nha, xem ca một cước đạp chết nó." Trong lòng của hần đoán chừng, lão Vương là một người ở lâu, nghi ngờ sinh Ám quỷ. Cái này năm trăm đồng tiền, thật là giống như tặng không.

PS 1:

Sách mới tuyên bố, yêu cầu cất giấu, yêu cầu đề cử, yêu cầu chạy nhanh cho nhau biết.

PS 2:

Đây là hậu cung văn, thỏa thỏa hậu cung văn. Thích đây cô em bằng hữu, ngàn vạn lần không nên bị khủng bố không khí hù chạy.

Nếu là các vị cảm thấy quá mức thâm người, vậy khẳng định là ta không lòng dạ nào tài liệu, liệu lại thành ám rồi...

Không lòng dạ nào chỉ mất, thứ lỗi thứ lỗi (ôm quyền).

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1: Tịnh Đế Song Hoa Chương hai ảo giác

Ước chừng sau hai giờ, bốn giờ chiều qua vô cùng, xe taxi đến Vương gia thôn.

Phóng tầm mắt nhìn tới, khắp nơi đều là đồng ruộng, thanh thanh thủy thủy, xanh um tươi tốt. Mỗi khi có gió lớn thổi qua, hạt lúa cái thành phiến thành phiến lên xuống, giống như sóng biển.

Trương Bằng tại lão Vương dưới sự hướng dẫn, theo cửa thôn tiến vào, đi trước một đoạn đường xi măng, lại đi một đoạn bờ ruộng, rốt cuộc đi tới một tòa cũ kỹ nhà trước.

Nhà bên ngoài là hàng rào trúc, bất quá miếng trúc đều biến thành đen, hủ hóa cực kỳ tệ hại, tùy tiện là có thể bẻ đoạn. Hàng rào trúc bên trên(lên) treo khô héo dưa cây mây, xuyên thấu qua kẽ hở, có thể nhìn thấy nhà tường đất loang loang lỗ lỗ, nóc nhà mảnh ngói ngổn ngang, còn hữu dụng a-mi-ăng miếng ngói đắp lại địa phương, lộ ra vô cùng lụi bại. Lão Vương một người sống qua ngày, lại đang trong thành đi làm, sân không thể nào thu thập, nhà cũng là thích hợp ở.

Mới vừa rồi ở xa xa thời điểm, Trương Bằng đã nhìn thấy, tòa nhà này từ một gian chủ phòng cùng hai gian thiên phòng tạo thành. Chủ phòng tọa bắc triều nam (quay lưng về phía bắc, nhìn về phương nam), thiên phòng đồ vật các một gian, trung gian là sân nhà, tạo thành "Quyển" hình chữ.

Lão Vương rúc đầu, ở bên ngoài quan sát một lúc lâu, mới mở ra sân cửa rào tre, bắt chuyện Trương Bằng cùng nhau đi vào. Trong sân cỏ dại rậm rạp, ném lấy đủ loại rỉ sét nông cụ, trong góc còn có mấy ngụm vạch nước hang(vại).

Nhà cửa gỗ khép hờ, cũ kỹ kịch cộm, phía trên sơn đỏ rớt hơn nửa, dán trắng bệch bạc màu môn thần.

Tiến vào viện sau, lão Vương động tác trở nên có chút cứng ngắc, ánh mắt một khắc cũng không rời đi cửa gỗ, phảng phất bên trong ẩn tàng vật gì đáng sợ. Trong khe cửa đen như mực, đặc biệt thâm người. Trương Bằng lá gan thật ra thì không lớn, hần sờ đi dám đến, một mặt là bởi vì thiếu tiền; mặt khác, chính là bởi vì hần từ nhỏ tại bộ đội đại viện trường đại, đón nhận chủ nghĩa duy vật tư tưởng hun đúc, không tin những thứ này ngu quỷ xà thần.

Mà khi hần thấy lão Vương thần sắc khẩn trương, thấp thòem lo âu bộ dạng, cũng nhận được một cái định trình độ lây. Hần theo bản năng, cảm lên tựa vào bên tường đòn gánh, lại cảm giác hơi trùng xuống, vì vậy đối bên cạnh cái cuốc, nhưng vẫn là chìm...

Chọn tới chọn lui, lấy sau cùng rồi cây gậy nhóm lửa, đi theo lão Vương sau lưng.

Lão Vương quay đầu nhìn thấy hấn nắm vũ khí, bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, mình là bị sợ vỡ mật. Cái kia món đồ chơi búp bê mới cao nửa thước, một chút xíu đại, một cước liền giẫm nát. Nghĩ tới đây, hấn dừng khí khôi phục không ít, cầm lên đòn gánh, nhẹ nhàng đâm hướng cửa gỗ.

"Cót két!" Sét ăn mòn cánh cửa trực phát ra thanh âm chói tai, cửa gỗ chậm rãi trong triều mở ra.

Bên trong yên tĩnh, tê dại đất đá bản, giếng nước, hai chậu hột tiêu cây, một cây quanh co khúc khuỷu long nhãn, liếc qua thấy ngay.

"Làm gì làm gì, sốt sáng như vậy, đi vào uống trà." Trương Bằng bỗng nhiên lớn tiếng nói, dọa lão Vương giật mình.

"Cái gì nguoi quý xà thần, đều là phong kiến mê tín, cho dù có, cũng là phủ định toàn bộ." Vừa nói, Trương Bằng còn phát trong gậy nhóm lửa, khí thế mười phần. Trên miệng nói như vậy, có lẽ đầu đến đuôi, hấn đều rơi ở phía sau lão Vương nửa cái thân vị. Hấn đây là cho mình thêm can đảm, cũng cho lão Vương thêm can đảm.

Lão Vương gạt đầu một cái, bắt đầu hoài nghi mình trước thấy, có phải hay không ảo giác.

"Đứng rồi, chúng ta có phải hay không nên uống chút rượu." Trương Bằng đề nghị. Có câu nói, rượu tráng kinh sợ người mật. Hấn chính là kinh sợ người, điểm này tự biết mình vẫn phải có.

"Trong phòng có..." Lão Vương nói xong cũng lãnh trắng, hai người hai mặt lẫn nhau khuy, bầu không khí có chút quý dị. Nếu đều vào nhà, còn uống cái gì rượu.

"Vương thúc a, nguoi xem, nhà mấy hàng năm sinh sản mấy trăm ngàn cái búp bê, muốn thật có vấn đề, các công nhân không đều chạy sạch." Trương Bằng nói. Mặc dù cái này Logic không đạo lý chút nào, nhưng lão Vương chỉ số thông minh không cao, nhất thời không nghe ra vấn đề đến, hào hùng xảy ra, hai tay nắm đòn gánh, nhanh chân đi vào sân nhà.

Trương Bằng ngấm nhìn mấy giây, cũng đi vào theo.

Mà lúc này, lão Vương ánh mắt quét đến đêm hôm đó, phát hiện búp bê vị trí, cả người đều lãnh một chút, cái kia mới mọc lên tới dừng khí, lập tức tiêu tan không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Nét mặt của hấn, giống như một nhanh chóng héo ở đó quả cà.

Trương Bằng phát hiện lão Vương tình trạng không đúng, lập tức ho khan một cái, lớn tiếng nói, "Lão Vương, nguoi biết nguoi tại sao một mực không kiếm được vợ sao!"

"Tại sao?" Đây là lão Vương nhiều năm trước tới nay tâm bệnh, lập tức hấp dẫn sự chú ý của hấn.

"Nguoi quá túng, ngay cả một cái món đồ chơi búp bê đều sợ, người đàn bà nào dám với nguoi?" Trương Bằng dừng một chút, tiến một bước kích thích nói, "Đáng đời nguoi cả đời ở độc thân!"

Lão Vương lần nữa hào hùng mãnh liệt, chột một hồi đòn gánh, không đếm xỉa đến, bước dài, đi vào chủ phòng.

Bên trong phòng ánh sáng tối tăm, đồ gia dụng phẳng phát mông thượng một lớp bụi sắc. Trương Bằng ở ngoài cửa nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, từ đầu đến cuối chưa tiến vào.

"Rượu đây?" Trương Bằng nhắc nhở.

"Tại phòng bếp." Lão Vương lui ra, chậm rãi đẩy ra phía tây nhà, nhìn quanh chốc lát, đi vào.

Phòng bếp không lớn, chưng bày cũng rất đơn giản, gạch thẻ bếp núc, phía trên một cái nồi lớn, sau đó chính là chai chai lọ lọ, cùng một cái tiểu tử quày, trong góc có chút nhỏ cái bình.

Lão Vương cầm lên một vò chính mình cất rượu vàng, lại từ trong tủ quày xuất ra tô, một người rót một chén.

"Hãy A...!" "Cạn !!" "Trở lại." "Cạn !!" "Thoải mái!" "Tới."

Ba bát rượu xuống bụng, một dòng nước nóng theo ngực dâng lên, cảm giác sợ hãi quét một cái sạch. Trương Bằng buông xuống chén, đang muốn nói hai câu lời nói hùng hồn, lại phát hiện lão Vương nắm chén, vẻ mặt cứng lại. Thuận theo ánh mắt của đối phương nhìn lại, là treo trên tường thái đao.

"Thế nào?" Trương Bằng đẩy một cái lão Vương.

"A!" Lão Vương bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu sợ hãi, bị dọa sợ đến Trương Bằng lui về phía sau mấy bước.

"Làm cái gì!" Trương Bằng kêu to lên.

"Đao..." Lão Vương chỉ trên tường thái đao, vẻ mặt có chút dờ dẩn.

"Cái gì đao?" Trương Bằng nhú mày một cái.

"Xác thịt thanh kia, không thấy..." Lão Vương âm thanh run rẩy nói.

Trương Bằng một chút lạnh từ đầu đến chân, bất quá hần rất nhanh thì khôi phục như cũ, nói, "Có phải là ngươi hay không tự cảm, sau đó lại quên."

"Chuyện này..." Lão Vương về mặt mờ mịt, tựa hồ đang cố gắng nhớ lại.

"Được rồi, đừng suy nghĩ, uống trà đi." Trương Bằng ngoắc tay, đi ra phòng bếp, đến sân nhà.

Vẫn có ánh mặt trời địa phương được a...

Bất quá, bây giờ nhanh năm giờ, lập tức phải trời tối. Vừa nghĩ đến điểm này, Trương Bằng cả người nổi da gà lên, quay đầu đối với còn đang quẩn quít lão Vương nói, "Đi một chút đi, uống trà đi." Sau đó quơ mấy cái gậy nhóm lửa, hùng hùng hồ hồ nói, "Cái gì chó má búp bê, một cơn đánh chết."

Sau đó, hai người dò xét xuống mặt đồng phòng ngủ, lại nhìn một chút phòng bếp bên cạnh nhà cầu, cuối cùng tiến vào coi như phòng khách chủ phòng, cũng không có phát hiện cái gì dị trạng.

Trương Bằng thở phào nhẹ nhõm, trong đầu nghĩ là lão Vương mình hù dọa mình, xuất hiện ảo giác. Chính bởi vì Ma do tâm sinh, dọa người đồ vật, đều là mình tưởng tượng ra tới.

Hai người ở phòng khách gỗ sofa ngồi xuống, lão Vương đang chuẩn bị đun nước pha trà, lại phát hiện trong bầu không nước, vì vậy xách bình nước đi ra ngoài rót nước. Trương Bằng vốn định cùng đi ra ngoài, nhưng nghĩ lại, sẽ có về chính mình rất nhát gan, liền một mình ở lại trong phòng khách.

Lão Vương sau khi rời khỏi đây, ánh mắt của hần ở trong phòng khách quét tới quét lui, một chút cũng không buông lỏng cảnh giác.

"Một cơn đánh chết, một cơn đánh chết, một cơn đánh chết..." Hần tự lẩm bảm nhớ tới, theo bản năng nắm chặt trong tay gậy nhóm lửa.

"A!"

"Loảng xoảng!"

Đột nhiên, bên ngoài vang lên lão Vương sợ hãi kêu, sau đó là bình nước rơi xuống đất âm thanh. Trương Bằng một cái run cơ trí, ba chân bốn cẳng, xông ra ngoài.

Chỉ thấy lão Vương sắc mặt trắng bệch, tê liệt ngã xuống trên đất, chỉ giếng nước, âm thanh run rẩy, "Nó... Nó..."

"Cái gì?" Trương Bằng hỏi.

"Nó... Nó ở phía dưới..." Lão Vương trợn to hai mắt, đứt quãng nói. Ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt hần, hiện ra một loại bệnh tái nhợt, không có chút huyết sắc nào.

Trương Bằng nhìn chằm chằm giếng nước, chậm rãi chuyển tới. Hần vừa có chút sợ hãi, lại có chút hiếu kỳ, cái đó cái gọi là búp bê, rốt cuộc là dạng gì.

2m, một thước, nửa thước...

"Tiểu... Cần thận..." Lão Vương ở phía sau nhắc nhở.

Trương Bằng cầm gậy nhóm lửa, từng điểm thò đầu ra, nhìn về trong giếng.

Giếng trên vách ướt nhẹp, cây thế lấy rêu xanh, phía dưới nước gợn rạo rục. Mặc dù có chút tối tăm, nhưng rõ ràng không có thứ gì.

"Ngươi có phải hay không hoa mắt?" Trương Bằng mặt hướng lão Vương, hỏi.

"Không... Không có khả năng..." Lão Vương dùng sức lắc đầu, trên mặt lộ ra biểu tình hoảng sợ.

"Chính ngươi nhìn một chút." Vừa nói, Trương Bằng mặt hướng miệng giếng, la lớn, "Tội a, hiếp ép, xem ca không giết chết ngươi."

Lão Vương nửa tin nửa ngờ, leo đến miệng giếng, dè dặt trong triều nhìn lại. Lắc lư dằng dặc nước giếng, ánh ngược lấy hai người khuôn mặt.

"Vương thúc, ngươi đây chính là trên sách nói, đem nhảm ly cung làm rắn ảnh, trong lòng ngươi lão suy nghĩ có cái cái gì búp bê, đem mình dọa cho gập, cho nên tự ra hiện tại ảo giác." Trương Bằng phân tích nói.

"Ừ..." Lão Vương như có điều suy nghĩ gật đầu một cái.

"Những thứ kia ngu quỷ xà thần, tất cả đều là có dụng tâm khác kẻ xấu biên đi ra lừa gạt đứa trẻ." Trương Bằng nói.

Sau đó, hai người đánh nước trong bầu, trở lại phòng khách, bắt đầu đun nước pha trà.

"Vương thúc, ngươi lại muốn thấy a, liền bình tĩnh một chút, đó là ngươi trong lòng nghĩ đi ra ngoài ảo giác, thật ra thì nó cũng không tồn tại." Trương

Bằng làm nhảm không ngừng nói, "Chúng ta phải tin tưởng khoa học, tin tưởng triết học, tin tưởng chủ nghĩa duy vật..."

"Người xem a, nếu như cõi đời này thật có lộn xộn cái gì đồ vật, không đã sớm bị các khoa học gia thái mông nghiên cứu sao?"

"Người muốn thật có sự phát hiện này a, nói không chừng thì phải cái đó cái gì..." Trương Bằng suy nghĩ kỹ một hồi, mới lên tiếng, "Nobel thưởng."

"Đến lúc đó a, tiền xài cho người nung tay, vậy cũng là ngoại quốc tiền, một tấm có thể đình chừng mấy tờ tôi dùng." Trương Bằng thối phồng nói.

Lão Vương thờ dài, nói, "Nói cũng phải a..." Hắn liếc nhìn trong góc tủ lạnh, đưa ra ngón tay cái nói, "Vậy thì các người có học có kiến thức, ta lão Vương chịu phục!" Hắn lần này sợ đi bỏ gần cầu xa, tìm Trương Bằng để giải quyết vấn đề, một mặt là bởi vì hắn là người đàn ông độc thân, người trong thôn chung quy xem thường hắn, hắn sợ bị trò cười; mặt khác, Trương Bằng có đi học, không tin những quý này quý quá quá, ngược lại dám đến. Người trong thôn mê tín, nếu là nghe chuyện của hắn, phỏng chừng ngay cả đến gần cũng không dám.

Trương Bằng cười ha ha một tiếng, nói, "Ta đi học một chút da lông, cũng không thể coi là cái gì."

"Lần này nhờ có người nhắc nhở, nếu không ta vẫn hồ đồ đi xuống." Lão Vương thờ dài nói.

"Vậy cũng không đến nỗi, lấy người Vương thúc làm nghiệp vụ khôn khéo, không dùng được mấy ngày thì nhìn thấu." Trương Bằng thối phồng nói. Đem lão Vương đồ cao hứng, lấy tiền rồi đi.

"Trải qua người chỉ điểm, ta mới biết được đó là ta chính mình tưởng tượng đi ra ngoài ảo giác." Lão Vương cúi đầu loay hoay lá trà bình, nói, "Liên nói mới vừa rồi đi, ta nhìn thấy nó tại tủ lạnh bên trên(lên), nhưng ta biết đó là ảo giác, cũng không có để ý đến nó rồi."

"Ừ..." Trương Bằng một bên gật đầu, một bên theo bản năng nhìn về phía tủ lạnh, sau đó cả người đều cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1: Tịnh Đế Song Hoa Chương ba vé mời

Một cái màu xanh nhạt món đồ chơi búp bê, trên mặt phản xạ này lon sáng bóng, ánh mắt giống như hai khỏa màu trắng thủy tinh châu, hướng ra phía ngoài nhô ra, trực tiếp thấy biết dùng người tê cả da đầu. Chỉ thấy nó chỉ trên dị thường ngắn nhỏ, nắm một cái đao nhọn, đang hướng Trương Bằng nhếch môi, biểu tình kia vô cùng quý dị, giống như khóc, vừa giống như cười, không nói ra được thăm người.

Trong nháy mắt, Trương Bằng trái tim thiếu chút nữa nhảy ra ngực.

"Người... Người là nói, ở trên tủ lạnh?" Trương Bằng run giọng hỏi.

"Đúng vậy, ở trên tủ lạnh, chẳng lẽ người vậy..." Nói tới chỗ này, lão Vương con người dần dần phóng đại, "Chứng kiến?"

Chỉ một thoáng, không khí tốt tựa như đọng lại một dạng trong phòng khách yên lặng đến lạ thường.

"Ô ô ô..." Bỗng nhiên giữa, nước sôi rồi, bình nước phun ra đại đoàn hơi nước, phát ra chói tai kêu vang.

"Oa!"

Phảng phất ép vỡ lạc đà cuối cùng một cây rom rạ, Trương Bằng quát to một tiếng, phóng ra ngoài. Lúc ra cửa, hắn bị ngưỡng cửa đẩy ta một chút, liền lần một vòng đi qua sân nhà, chạy ra cửa chính, tại bờ ruộng bên trên(lên) chạy hết tốc lực một đoạn.

"Ào ào ào..."

Cho đến sắp không chạy nổi thời điểm, hắn mới dừng lại, thở hổn hển, nhìn về phía sau.

Phía sau trống rỗng, lão Vương chưa cùng đi ra...

"Lão Vương!" Hắn la lớn, đáp lại hắn, cũng chỉ có trống trải hồi âm. Giờ phút này, mặt trời sắp lặn, khắp nơi mờ mờ, ánh sáng càng ngày càng mờ.

Liên như vậy, bắt kẻ.

Hắn rất nhanh thì làm ra quyết định, hướng ngoài thôn đi tới. Có thể đi đến nửa đường, hắn bỗng nhiên ngừng lại. Giăng co nửa ngày, tiền còn chưa tới tay. Bây giờ trong túi liền chỉ còn lại mấy chục khối, còn phải chen chúc xe buýt trở về, quả thực thua thiệt lớn.

Chính bởi vì chó cùng đường quay lại cắn, nghèo đói người cái gì cũng dám làm. Vì vậy hắn cắn răng một cái, quay đầu đi trở về. Cũng không lâu lắm, trở về đến bên ngoài viện. Hắn rướn cổ lên, hướng về trong môn phái ngắm nhìn một hồi, sau đó nhặt lên trên đất hòn đá, hóp lưng lại như mèo, niếp thủ niếp cước đi vào trong sân.

Đứng ở cửa, trong triều nhìn lại, trong sân vườn ánh sáng âm đạm, không có một tia động tĩnh.

"Lão Vương." Hắn nhỏ giọng kêu, né người vào cửa. Năm trăm khối a, đủ làm hai trở về đại bảo kiện rồi.

Khắp nơi yên tĩnh, phảng phất có thể nghe trái tim của mình âm thanh.

Hắn lăm lét nhìn trái phải trong chốc lát, hít một hơi thật sâu, đi tới chủ bên ngoài, chậm rãi thò đầu ra, nhìn đi vào.

Trong phòng khách một mảnh tối mờ, chỉ có thể miễn cưỡng thấy vật. Lão Vương ngồi ở trên ghế mây, cúi thấp đầu, không biết đang làm gì. Nhìn lại tủ lạnh, phía trên không có vật gì.

"Lão Vương." Hắn dò xét tính kêu lên, lão Vương lại giống như ngủ thiếp đi, không có phản ứng chút nào.

"Lão Vương... Người làm sao vậy... Lão Vương... Lão Vương..." Hắn liên tiếp kêu chừng mấy tiếng, đối phương vẫn là không có phản ứng, không nhúc nhích ngồi ở chỗ đó.

Hắn nắm chặt hòn đá, dè dặt đi vào. Đạp vào mắt chỗ, là phủ đầy vết trầy gỗ ghế sa lon, bày ly trà bình nước bàn trà, rót mangan lớn lớp sơn tủ TV, cũ kỹ tủ lạnh, đang đắp bày năm đầu quý, phủ đầy bụi bặm quạt sàn...

Hắn tự tay đẩy một chút, đối phương vẫn không phản ứng.

"Lão Vương!" Hắn nhú mào một cái, tăng cao âm lượng, đồng thời gia tăng trên tay cường độ.

Nhưng ở lúc này, lão Vương bỗng nhiên động một cái, nghiêng cổ, "Rào " một chút, té lăn trên đất, đụng ly trà bình trà dính đương vang dội.

Trương Bằng sợ hết hồn, liền vội vàng lui ra. Lão Vương ngã xuống đất sau, vẫn không có động tĩnh. Trương Bằng trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi nóng, xiết chặt cục đá, một bước nhỏ một bước nhỏ mà chuyển tới.

Liên ánh sáng mờ tối, có thể nhìn thấy lão Vương bộ mặt hướng xuống dưới, nằm trên đất, dường như ngất đi.

"Lão Vương?" Trương Bằng lấy dừng khí, cúi người xuống, dùng sức ban qua lão Vương bả vai.

Lão Vương nhắm mắt lại, nếp nhăn trên mặt chen chúc chung một chỗ, lộ ra vô cùng kinh hoàng. Trương Bằng Thần Sứ Quỷ Soa Địa, dò xét xuống đối phương hơi thở, nhất thời bị dọa sợ đến cả người cứng ngắc, mặt không chút máu.

Không tức giận!

Hắn ngồi sập xuống đất, ngay sau đó kịp phản ứng, lão đảo hướng ra phía ngoài chạy đi.

Vừa ra cửa, hắn lại nghĩ tới chuyện tiền. Ngược lại người cũng đã chết, cũng không phải là bị giết, ngu sao không cảm. Trong lúc nhất thời, càng ngày càng bạo, bộ ngực hắn huyết khí cuộn cuộn, nhất cổ tác khí trở lại bên trong phòng khách, tại lão Vương trên người lật (nhảy) ra ví tiền. Tiền lấy đi, liền lè lư lại, ví tiền nhét trở về, sau đó bước nhanh ra ngoài.

Ra khỏi cửa thôn, đưa tới xe taxi, chạy thẳng tới ngoại ô nhà máy điện đại viện.

Lão Vương đoán chừng là bị sợ vỡ mật, hoặc là cái gì khác. Hắn đã từng nghĩ tới gọi điện thoại kêu xe cứu thương. Nhưng cứ như vậy, hắn liền không thoát liên hệ rồi. Chuyện quý dị như vậy, có thể cùng ai nói đi? Chẳng lẽ muốn nói cho cảnh sát thúc thúc, lão Vương là bị quỷ búp bê hù chết, hắn không bị đối phương coi là giết người hiêm nghi phạm mới là lạ.

Cho đến ngồi lên xe, Trương Bằng mới phục hồi tinh thần lại, bắt đầu đếm tiền. Tổng cộng bảy cái tiền, còn nhiều hơn kiếm lời hai trăm. Bất quá, lão Vương trong ngày thường đối với hắn cũng không tệ lắm, thường xuyên giúp hắn mua bữa ăn sáng. Nghĩ đến điểm này, hắn trở lại nội thành sau, liền tìm một buổi điện thoại công cộng, bấm 120, nhưng lại không nói được lão Vương nhà vị trí cụ thể, đành phải thôi.

Trở lại nhà máy điện đại viện thời điểm, đã là bây giờ rười tối.

Giương mắt nhìn lên, cửa lầu bên trên(lên) thẳng đứng mấy cái tôn chữ to: "Hồng tinh phát điện nhiệt điện công chức khu túc xá "

Chanh đỏ dưới ánh đèn, nhìn lấy trong phòng thường trực thân ảnh quen thuộc, còn có cửa sắt cạnh, cổng lấy sau lưng súng trường đứng gác vũ cảnh, Trương Bằng rót cuộc thờ phào nhẹ nhõm, tâm tình dần dần bình phục lại.

Nơi này là cấp quốc gia nhà máy điện nhà trọ, phân phối quân đội canh giữ. Cho dù là thời kỳ chiến tranh, cũng có nhất định năng lực tự vệ, vô cùng an toàn.

"Tiểu Bàng, trở lại a." Phòng thường trực Lý thúc theo cửa sổ thò đầu ra, hướng Trương Bàng hô.

"Trở về rồi." Trương Bàng trả lời. Phụ thân hắn vốn là nhà máy điện trường xưởng, làm người khiêm tốn, đối với trong xưởng công chức đều rất tốt, sở dĩ lớn hòa đều thật yêu quý Trương Bàng. Sau đó phụ thân hắn tại ngoại công mãnh liệt dưới sự yêu cầu, sa thải chức vụ, xuất ngoại đi hỗ trợ rồi. Ông ngoại hắn là một xuyên quốc gia xí nghiệp gia, nghe nói sản nghiệp trải rộng toàn cầu, vô cùng có tiền, nhưng Trương Bàng chỉ tại trong hình gặp qua.

"Ăn cơm chưa?" Lý thúc lại hỏi.

"Ăn." Trương Bàng thuận miệng đáp. Nếu là nói chưa ăn, lại phải nhiều dài dòng mấy câu, không đúng sẽ còn bị đối phương kéo vào phòng thường trực, tìm người cho hắn lấy cơm.

"Nghỉ ngơi cho khỏe, thật tốt kiếm tiền." Lý thúc nói.

Trương Bàng mặt lập tức kéo xuống, thật là tự vạch áo cho người xem lưng. Người quen cũ đều biết cha mẹ của hắn không cho hắn gửi tiền, lại không kiếm được tiền, nghèo đình đờng vang. Lý thúc cảm thấy được hắn không thích, cười xấu hổ cười, cảm tò báo lên, chứa đang nhìn.

Đi vào cửa chính, hai bên đều là đại thụ che trời, mấy người ôm hết, đạt tới cao năm mươi, sáu mươi mét.

Dọc theo đại lộ đi gần trăm mét, bắt đầu lên dốc, bên trái có cái sân bóng rổ. Sân bóng rổ đi lên nữa, là mảnh nhỏ tiểu đất trống, trồng mấy cây Bạch Ngọc Lan. Mỗi khi có từng cơn gió nhẹ thổi qua, là có thể ngửi được nhàn nhạt mùi hương.

Dưới tàng cây bày một cái hình tròn bàn đá, vây quanh sáu cái hình viên trụ bằng đá.

Bàn đá đối diện, là một cái nhà bốn tầng cao, hai đơn nguyên công chức lầu, da vàng tường ngoài, phía trên bò đầy cây mây và giay leo. Hướng đường này mặt trên tường, nước sơn thoa một cái to lớn chữ số Ả Rập "5". Tường da(vỏ) tróc ra đến vô cùng nghiêm trọng, rất nhiều nơi đều lộ ra gạch đỏ. Cả tòa lâu nhìn, vừa già vừa cũ, ít nhất có 30 năm lâu linh.

Trương Bàng nhà ở nơi này, nhà máy điện khu túc xá lầu số năm.

Lầu một có cái quầy bán đồ lật vật, đang mở cửa, lộ ra âm áp ánh đèn.

Trương Bàng đi vào, trong tiệm rất nhỏ, bên trái là lối đi, bên phải là tủ quầy cùng tủ lạnh, trên tường dán vàng ó hải báo. Tủ quầy phía sau, ngồi một tên ngoài ba mươi, tướng mạo đáng đẹp nữ nhân. Nàng quần áo giản dị, khí chất nhàn tĩnh, giờ phút này đang cúi thấp xuống mi mắt, tựa hồ đang ngăn người.

Thấy Trương Bàng đi vào, nàng lập tức đứng dậy chào đón.

"Tiểu Bàng, về nhà a." Nàng lộ ra âm âm nụ cười, nói.

Đứng lên sau, có thể nhìn thấy vóc người của nàng tương đối no tràn đầy, nở nang động lòng người. Ngực nặng trĩu, giống như hai khóa kết trên tàng cây đại đu đủ, theo đứng dậy động tác hơi hơi rung động, khiến cho người mơ mộng nhẹ nhàng. Chính là gió thổi đu đủ thơm(ngon), nước miếng chảy đầy mả. Cái kia cả người trên dưới, đều lộ ra một cổ thành thực mùi vị.

Nàng kêu Mã Tĩnh Lôi, là Trương Bàng từ nhỏ đến lớn hàng xóm, cùng Trương Bàng cha mẹ lại là thế giao, quan hệ vô cùng mật thiết. Trương Bàng cha mẹ có thể yên tâm Trương Bàng một người ở chỗ này, an tâm xuất ngoại, cũng là bởi vì có nàng trông nom.

"Ừm." Trương Bàng đáp một tiếng, mở tủ lạnh ra, cầm chai nước ngọt, dùng liền với sợi dây dụng cụ mở chai cạy ra nắp bình, tự nhiên uống.

"Ăn cơm chưa?" Mã Tĩnh Lôi quan tâm hỏi.

"Không." Trương Bàng không khách khí nói.

"Ta đây cho ngươi cơm nóng đi." Mã Tĩnh Lôi mặt lộ mỉm cười, đứng dậy vào mặt bên phòng bếp, chỉ chốc lát sau, liền bung cái nóng hôi hộc cơm đi ra. Không khó nhìn ra, nàng là một mực nóng, chờ Trương Bàng trở lại ăn.

Mã a di chồng mất sớm, một mình mang theo hai cái con gái sinh hoạt, gia cảnh rất là bần hàn. May mắn được Trương Bàng cha mẹ thường xuyên chiếu cố, thời gian trải qua coi như sung túc. Mã a di chồng là một quân nhân, cùng Trương Bàng có phụ thân là đồng bào, cũng là đồng sinh cộng tử trải qua chiến hữu. Chỉ tiếc, cứu tai cứu nguy thời điểm hy sinh. Năm đó Trương Bàng phụ thân theo bộ đội chuyển nghề, đem nàng cũng điều tới. Ở trong xưởng mở gian quầy bán đồ lật vật, hơn nữa chồng tiền từ, một tháng có mấy ngàn khối, đủ các nàng ba mẹ con mặc quần áo sống qua ngày. Ít nhất so với trước mặt Trương Bàng, thoải mái hơn.

Trong hộp cơm có thức ăn có thịt, thức ăn là dưa xanh cùng tròn hột tiêu, thịt là qua nước nỏ dầu ba tầng thịt, thơm ngát, để cho người thèm ăn nhỏ dãi.

"Mau ăn, khác (đừng) lạnh." Mã Tĩnh Lôi một bên nắm quạt ba tiêu, cho Trương Bàng quạt gió, một bên thúc giục.

Trương Bằng gõ một cái đũa, liền nước ngọt, từng ngụm từng ngụm ăn.

"Chậm một chút, chớ mắc nghẹn." Mã Tĩnh Lôi triu mến nói. Ở trong mắt nàng, Trương Bằng giống như con trai của nàng như thế, chẳng qua là theo như tuổi của nàng, không sinh được tới...

Trong ngày thường, nàng hai cái con gái trong thành đi học nội trú, cuối tuần mới trở về, chỉ nàng một người. Trương Bằng tan việc trở lại, thường xuyên tại nàng nơi này chùa cơm ăn. Nàng mỗi ngày đều dự sẵn thức ăn, vô luận Trương Bằng có trở về hay không tới ăn. Nếu là trở lại, dĩ nhiên là được, nếu là không trở lại, liền ném trong tủ lạnh, ngày thứ hai chính mình ăn.

Ăn uống no đủ, Trương Bằng kết quả Mã a di đưa tới khăn giấy, lau miệng, xuất ra ví tiền, bỏ lại hai tờ tiền, xoay người rời đi.

"Eh eh eh..." Mã Tĩnh Lôi lấy tiền đuổi tới, không chịu thu.

"Đây không phải là đưa cho ngươi, là cho hai ngươi con gái mua đường ăn." Trương Bằng một bên bước nhanh hơn, đi lên lầu, vừa nói nổi lên ngàn năm không đổi lý do.

Mỗi lần đưa tiền, Mã a di đều phải chậm lại, Trương Bằng đều phải nói lên một câu như vậy. Mặc dù nói Từ cũ kỹ, nhưng mấu chốt là hữu dụng. Mỗi khi hắn vừa nói như thế, Mã a di liền lặng lẽ nhận lấy tiền, không nữa chậm lại.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1: Tịnh Đế Song Hoa Chương tư cầu viện

Lên tới lầu ba, Trương Bằng móc ra chìa khóa, mở cửa. Trong nhà đen như mực, hắn tìm tòi đến cạnh cửa chốt mở điện, "Ba " một chút, mở ra đèn huỳnh quang.

Đây là một bộ sáu mươi thước vuông hai phòng ở, phòng bếp nằm ở lối vào, tại cầu đối hai bên cánh cửa mặt, rất nhỏ. Phòng khách ước 20 thước vuông bên cạnh (trái phải), liền với Tiểu Dương đài, trung gian có điều hành lang, theo thứ tự liền với nhà cầu cùng hai cái căn phòng hòa.

Căn phòng lớn tại nhà cầu đối diện, trước kia là Trương Bằng phòng ngủ của cha mẹ, bây giờ Trương Bằng ở. Tận cùng bên trong là gian phòng nhỏ, chỉ có mấy thước vuông, hẹp dài hình, một cái giường, một cái tủ sách, một tủ sách, liền chiếm cứ toàn bộ không gian. Nguyên bản đây là Trương Bằng căn phòng, nhưng bây giờ rất ít khi dùng rồi.

Trong phòng khách bày "L" chữ hình ghế sa lon, để vân thạch mặt bàn trà, bên tường theo thứ tự để năm đầu gối, tủ quầy cùng giá để giày. Ghế sa lon xéo đối diện, chính là tủ TV cùng tủ lạnh.

Đây chính là Trương Bằng nhà toàn bộ diện mạo rồi, cha mẹ nhà ở, không cần giao cho mướn, một người ở, thoải mái dễ chịu.

Trên bàn trà bày thủy tinh bình nước, bên trong chứa buổi sáng nấu xong nước sôi, bên cạnh tiểu nylon trong rổ để rửa sạch sẽ ly thủy tinh, đắp khối vải trắng.

Hắn rót ly nước, "Ừng ực ừng ực" mà quất lên.

Uống uống, hắn đột nhiên cảm giác được sau ót sinh gió, giống như là có vật gì thoáng qua. Hắn chợt quay đầu lại, đã nhìn thấy trên tủ lạnh, nhiều một màu xanh nhạt món đồ chơi búp bê, vẻ mặt quý dị, con người bên ngoài lờ, chính là tại lão Vương nhà nhìn thấy cái đó.

Hắn không khỏi dụi dụi con mắt, có lẽ là hôm nay trải qua sự tình quá mức ly kỳ, đến khi hắn tâm thần có chút không tập trung, xuất hiện ảo giác.

Khi lại một lần nữa nhìn thời điểm, hắn cả người run run một cái, nổi da gà lý do bốc lên đến chân. Mặc dù trong lòng sợ hãi tới cực điểm, nhưng hắn biểu tình trên mặt lại không có chút nào thay đổi. Chỉ thấy hắn làm một cái hít thở sâu, chậm rãi buông xuống ly thủy tinh, mắt nhìn thẳng đi ra cửa. Nhanh đung phải chốt cửa thời điểm, hắn đột nhiên "Oa " một tiếng, kéo cửa ra, xông thẳng đi ra ngoài.

Lầu ba đến lầu một, chỉ có hai tầng cầu thang. Hắn một bước cấp ba, mấy giây liền vọt tới dưới lầu. Ngẩng đầu nhìn lại, đèn nhà vẫn sáng. Cái kia trắng hếu đèn huỳnh quang, bộc phát dọa người.

Hắn từng ngụm từng ngụm thở hào hển, trái tim cấp tốc co rúc lại, một bộ chưa tỉnh hồn bộ dáng. Cho đến nhìn thấy Quán ăn nhỏ trong, lộ ra sắc màu âm ánh đèn, còn có Mã a di nửa cái bóng người, hắn lúc này mới trấn định lại. Đi tới bên cạnh cái bàn đá, ngồi xuống.

Thứ quý gì, lại theo tới trong nhà.

Được, nếu dám cùng ca chơi đùa theo điệu, ca sẽ để cho ngươi có đi mà không có về!

Nghĩ tới đây, hần móc điện thoại di động ra, thấp sáng màn hình. Ở nơi này trong đại viện, hần đó là sống miễn cưỡng địa đầu xà, mấy cái Thiết huynh đệ vẫn phải có.

Hần nhanh chóng điều tra Đinh Đại Huy điện thoại, đã gọi đi. Vang lên mấy tiếng, bên kia nhận.

"Này?" Bên kia truyền tới một trầm thấp có lực âm thanh, cùng trâu tiếng kêu đặc biệt giống như.

"Trâu già, đang làm gì vậy đây?" Trương Bằng hỏi.

"Làm thêm giờ la." "Lúc nào tan việc?" "Không biết." "Làm sao sẽ không biết!" Trương Bằng la lên.

"Phía trên đại lãnh đạo muốn tới kiểm tra, đang kiểm tu nồi đun nước đây, ăn ở đều ở tại trong xưởng." Đinh Đại Huy giải thích.

"Không thể xin nghỉ sao?" Trương Bằng gục mặt, buồn rầu vô cùng.

"Bây giờ là thời kỳ phi thường, xin nghỉ muốn trường xưởng phê chuẩn một cái." Đinh Đại Huy lớn tiếng nói, "Ba của ngươi lại không làm, ta đi tìm ai phê chuẩn một cái?"

"Tìm lão Trâu a." Trương Bằng nói. Mỗi lần nhắc tới cùng trường xưởng tương quan sự tình, trâu già liền tới một câu "Ba của ngươi lại không làm", cùng phản xạ có điều kiện tựa như.

"Ngươi có chuyện gì, không thể chờ mấy ngày sao?" Đinh Đại Huy hỏi.

"Chuyện này..." Trương Bằng suy nghĩ một chút, vẫn là liền như vậy. Trâu già là một cây gân người, nói với hần quý cố sự, sợ là không tin, vì vậy nói, "Được rồi, ta đi tìm Xuân từ."

"Cũng được, ta đang bận đây, quay đầu nói." Nói xong, trâu già liền cúp điện thoại.

Tiếp đó, Trương Bằng điều tra Lý Xuân Sinh dãy số, đánh tới. Lý Xuân Sinh giống như Đinh Đại Huy, đều là hần từ nhỏ bạn chơi, có 1m8 cao, đáng đáp lại mặt lại trắng, ngoại hiệu "Mèo mặt".

"Tiểu Xuân từ, ở chỗ nào?" Sau khi tiếp thông, Trương Bằng hỏi.

"Ở nông thôn." Bên kia truyền tới một nhiệt độ dày âm thanh.

"Cái gì?" Nghe được tin tức này, Trương Bằng cả người cũng không tốt.

"Trong nhà có cái biểu ca muốn kết hôn, đang giúp đỡ đây, cuối tuần trở về." Lý Xuân Sinh nói rõ trước rồi nguyên nhân, tiếp lấy lại hỏi, "Thế nào, có chuyện gì sao?" So với trâu già, Lý Xuân Sinh tâm tư tương đối linh hoạt, lập tức theo Trương Bằng trong khẩu khí, cảm thấy vấn đề. Không đợi Trương Bằng trả lời, lại bổ sung, "Thật có chuyện, ta ngay cả đêm ngồi xe trở lại là được."

"Thật ra thì cũng không chuyện gì, ngươi trước mau lên." Trương Bằng nói. Xuân từ quê quán tại 5000 cây số bên ngoài trong núi lớn, máy bay hạ cánh muốn ngồi xe lửa, xuống xe lửa muốn đi xe buýt, xuống xe buýt còn phải ngồi xe trâu. Coi như đi suốt đêm trở lại, cũng phải ba ngày thời gian.

"Thật?" Lý Xuân Sinh không quá tin tưởng.

"Ta còn có thể có chuyện gì, ngươi an tâm ở nhà hỗ trợ đi." Trương Bằng nói.

"Cũng đúng, ngươi có thường sơn Triệu Tử Long, Yển Nhân Trương Dực Đức, so với ta cái này Thái mao lợi hại hơn." Lý Xuân Sinh trêu ghẹo nói.

"Ồ dựa vào, ngươi nếu là Thái mao, ta há chẳng phải là Lữ Bố." Trương Bằng tinh thần tỉnh táo, bọn họ đám người này từ nhỏ đã thích xem tam quốc, vừa nhắc tới tới không kết thúc. Bọn họ còn thích đem trong đại viện tiêu đồng bọn, dựa theo riêng mình đặc điểm, lấy tam quốc võ tướng để gọi. Tựa như Đinh Đại Huy chính là "Hoàng Cái", đây là đoàn người công nhận, thân thể cường tráng, làm người rắn chắc, chịu thua thiệt, khờ thái độ mười phần, nếu quả thật phải dùng khổ thịt tính toán, hần chịu là không hai người chọn.

"Thôi đi, ngươi nhiều nhất chính là một Lưu Bị, nắm hai đuôi kiếm, làm một chút biểu diễn." Lý Xuân Sinh khinh thường nói.

"Ta xem ngươi chính là cái Vương Doãn." Trương Bằng nói.

"Ta nếu là Vương Doãn, ngươi chính là Đồng Trác." "Ha ha ha, Đồng Trác được a, ta thích nhất làm Đồng Trác rồi." "Được rồi được rồi, điện thoại đường dài đắt, hồi đầu lại trò chuyện." Lý Xuân Sinh nói.

"Được, quay đầu trò chuyện." Trương Bằng cúp điện thoại.

Liên đã hai cái điện thoại đều không tìm được người, còn dư lại tiểu đồng bọn so với trả lại hần nhất gan, được (phải) nghĩ biện pháp khác. Mắt thấy gần tám giờ, Trương Bằng nhìn về phía quầy bán đồ lật vật, hơi do dự một chút, liền đi đi vào. Mã Tĩnh Lôi là một thò thò nữ hần tử, nghe nói lúc còn trẻ, phóng ngựa thảo nguyên, săn chó sói bắn Ung, còn cùng cha học qua vài năm tán đả, rất là lợi hại.

Trong xưởng bảo vệ khoa khoa trường, là một về hưu "Tiềm long" lĩnh đặc biệt, hần nói Mã Tĩnh Lôi có thể với hần đánh ngang tay. Dĩ nhiên, trong này nhất định là có khiêm nhượng bộ phận, nhưng so với người bình thường, Mã Tĩnh Lôi khẳng định lợi hại hơn nhiều. Ít nhất qua nhiều năm như vậy, Trương Bằng không thấy Mã Tĩnh Lôi bị thua thiệt gì.

Vào tiệm thời điểm, Mã Tĩnh Lôi đang nâng quai hàm, nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người. Mã Tĩnh Lôi chính là cái này bộ dáng, có lúc giống như một cái ngọc đại tỷ, suốt ngày ngẩn người, cũng không nhìn một chút TV.

"Mã a di..." Trương Bằng thấp giọng khẽ gọi.

Mã Tĩnh Lôi quay đầu, nhìn thấy là Trương Bằng, liền đứng dậy hỏi, "Tiểu Bằng, thế nào?"

"Cái đó..." Trương Bằng nắm tóc, có vẻ hơi chần chờ. Nhất thời hồi lâu, hần không nghĩ tới lý do gì để cho Mã Tĩnh Lôi cùng hần đi lên.

"Ừ?" Mã Tĩnh Lôi hai tay nắm, đặt ở trước bụng, vẻ mặt ân cần bộ dáng.

Đến gần thời điểm, trên người nàng có cỗ phần mùi thơm thoang thoảng, nghe rất thoải mái.

"A..." Trương Bằng khó khăn vừa nói, "Trong nhà của ta... Có cái... Có cái vật nhỏ... Vật nhỏ..."

Nhìn lấy Trương Bằng mặt đầy cực xúc, muốn nói lại thôi bộ dáng, Mã Tĩnh Lôi nhếch miệng lên độ cong, lộ ra một nụ cười châm biếm, rất nhiều "Ta hiểu được" ý tứ.

Trương Bằng còn đang do dự có nên nói cho biết hay không nàng chân tướng, chỉ nghe thấy nàng nhiệt độ nhiệt độ nói, "Có phải hay không có con gián, muốn a di giúp người đánh."

"Ấy..." Trương Bằng bị nghẹn một chút, ngay sau đó biết thời biết thế, gật đầu đáp, "Ừm" Mặc dù hần rất không nguyện ý thừa nhận, đó đã là chuyện xưa xưa xưa xưa chuyện xưa rồi, lại không nghĩ rằng Mã Tĩnh Lôi còn nhớ.

"Thiệt là, đều lớn như vậy, còn sợ hãi con gián." Mã Tĩnh Lôi cười mắng, 3 phần giả vờ giận, 7 phần trêu mếu. Có thể nhìn ở trong mắt Trương Bằng, chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào. Bất quá bây giờ tình thế nguy cấp, bị buộc lên lương sơn, quả thực không có biện pháp.

Sau đó, Mã Tĩnh Lôi đóng cửa tiệm lại, cùng Trương Bằng lên lầu.

"Rầm rầm..." Trương Bằng lấy chìa khóa ra mở cửa, có thể tay có chút run rẩy, mấy lần đều không nhắm ngay ổ khóa.

Mã Tĩnh Lôi nhìn ở trong mắt, tiến lên cầm lấy chìa khóa, trực tiếp mở cửa đi vào.

"Ha ha ~" Mã Tĩnh Lôi không khỏi tức cười, mím môi, phát ra một tiếng cười khẽ.

Trương Bằng nghe vào tai dóa trong, trên mặt có điểm nhẹn không được rồi. Nhưng trong lòng lại rất sợ hãi, hai loại phức tạp tâm tình đan vào một chỗ, vô cùng trứng đau.

Mã Tĩnh Lôi mở đèn, đứng trong phòng khách, nhìn chung quanh một cái, không nhìn thấy con gián, liền bắt chuyện Trương Bằng đi vào.

"Bằng... Trên tủ lạnh..." Trương Bằng đứng ở cửa, cách tường góc nghiêng, chỉ tủ lạnh phương hướng nói.

Mã Tĩnh Lôi theo như yêu cầu của hần, đi tới tủ lạnh bên cạnh, tắt tắt tác tác mà bài ra.

"Không con gián a ~" một lát sau, truyền tới Mã Tĩnh Lôi âm thanh.

"Cái kia trên tủ lạnh, có phải hay không có cái món đồ chơi búp bê, màu xanh nhạt?" Trương Bằng hỏi.

"Không có a ~" Mã Tĩnh Lôi nói.

"Không có?" Trương Bằng nhủ mảy một cái, đi vào phòng khách. Hướng tủ lạnh nhìn lại, phía trên trống không, không có thứ gì.

"Tìm một chút, nhất định là giấu ở chỗ khác rồi." Trương Bằng nói.

"Chúng ta đây sẽ tới cái đại lục soát." Mã Tĩnh Lôi cuộn lên ống tay áo, nói.

Sau đó hai giờ trong, Trương Bằng cùng sau lưng Mã Tĩnh Lôi, nhìn lấy nàng vừa lật tìm, một bên thu thập, theo phòng khách đến phòng bếp, rồi đến phòng vệ sinh, căn phòng lớn, gian phòng nhỏ, sân thượng. Trương Bằng nhà ở cũng chỉ có sáu mươi thước vuông, hai giờ đi xuống, tìm không chỉ ba lần, lại không thu hoạch được gì, cái kia búp bê giống như hư không tiêu thất rồi.

Trương Bằng có thể xác định, lục soát là toàn phương vị, không góc chết. Bởi vì hắn nhà ở chỉ có ngăn ấy đại, đồ vật cũng không bao nhiêu.

"Được rồi, khẳng định không con gián." Mã Tĩnh Lôi xuất ra khăn giấy, xoa xoa mồ hôi trên trán, nói.

Trương Bằng cau mày, luôn cảm thấy nơi nào có nhiều chút không đúng.

Mã Tĩnh Lôi nhìn đồng hồ treo trên tường, đã hơn mười giờ, liền hướng Trương Bằng nói, "Tiểu Bằng, ta đi xuống." Quả phụ trước cửa không phải là nhiều, nàng cũng không muốn làm cho người ta nhai nát đầu lưỡi.

"Ừm." Trương Bằng ngây ngốc gật đầu một cái, chờ đến hắn phục hồi tinh thần lại, Mã Tĩnh Lôi đã đi ra ngoài, thuận đường đóng cửa lại.

"Rắc rắc."

Theo khóa cửa nhẹ vang lên, cả phòng đều an tĩnh lại, có thể rõ ràng nghe được Mã Tĩnh Lôi tại trong hành lang, xuống phía dưới đi tiếng bước chân.

Thanh âm kia càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất.

"Đùng đùng đùng..." Trương Bằng trái tim, không tự chủ đập mạnh lên.

Sau đó theo bản năng, nhìn về tủ lạnh...

Nơi đó không có vật gì, hắn nhắm mắt một cái, thật dài thở ra một hơi, đi vào phòng bếp, giặt sạch cái nước lạnh mặt.

Rời đi phòng bếp thời điểm, hắn đang muốn tắt đèn, nhưng lại do dự một chút, không có đóng. Mà lúc này, hắn bỗng nhiên nhớ lại, xế chiều hôm nay thời điểm, lão Vương nói dao thái thịt không thấy, vì vậy theo bản năng nhìn về treo dụng cụ làm bếp địa phương.

Lộp bộp!

Trong phút chốc, trái tim của hắn thiếu chút nữa nhảy ra cổ họng.

Hắn dao gạt trái cây, không thấy!

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1: Tĩnh Đế Song Hoa Chương năm bùng nổ

Trương Bằng một hơi thở không thở nổi, chỉ cảm thấy ngực khó thở vô cùng, sắp hít thở không thông. Sắc mặt hắn phát xanh, môi tím bầm, cả người run rẩy, chậm rãi rời khỏi phòng bếp,

Có thể vừa mới quay đầu, hắn đã nhìn thấy cái đó làm người ta sợ hãi món đồ chơi búp bê, xuất hiện ở trên tủ lạnh, đang nứt ra miệng, hướng hắn lộ ra nụ cười quỷ dị, cầm trong tay sáng loáng dao gạt trái cây.

"Oa!"

Hắn nhất thời bị dọa sợ đến hồn phi phách tán, mắt không chế kêu to lên, lao ra hành lang, liền lẫn một vòng chạy xuống đi.

Dưới lầu, Mã Tĩnh Lôi đang chuẩn bị đóng cửa, đã nhìn thấy Trương Bằng hoảng hoảng trương trương chạy tới.

"Thế nào?" Nàng đi ra hỏi.

Thấy Mã Tĩnh Lôi, Trương Bằng dưới chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống. Mã Tĩnh Lôi liền vội vàng nghênh đón, hai tay vịn hắn.

Nghe trên người nàng lãnh đạm thơm(ngon), trên cánh tay lại truyền tới mềm yếu cảm giác, Trương Bằng cuối cùng từ trong sợ hãi khôi phục như cũ.

"Nha ~" Mã Tĩnh Lôi trách cứ, "Đều lớn như vậy, còn lỗ mãng, rốt bẻ có thể làm sao bây giờ?" Nàng nhéo một cái Trương Bằng mũi, "Đến lúc đó ba mẹ người hỏi tới, còn tưởng rằng là a di bạc đãi người."

"Sẽ không, a di đối với ta rất tốt..." Trương Bằng thở được một hơi, lại bổ sung, "Heo đều có thể nhìn ra được."

Mã Tĩnh Lôi hé miệng cười một tiếng, hỏi, "Thế nào, lại gặp phải con gián?"

"Không... Không phải..." Trương Bằng vội vàng phủ nhận nói.

"Đó là thế nào?" Mã Tĩnh Lôi kỳ quái nói.

"Không... Không có gì... Là được..." Trương Bằng đầu óc cấp tốc vận chuyển, nói, "Khí trời quá nóng, muốn uống nước ngọt, sợ người đóng cửa."

"Ồ ~" Mã Tĩnh Lôi thoáng chút dăm chiêu gạt gạt đầu.

Tiếp đó, hai người trở lại trong tiệm. Trương Bằng từ tủ lạnh trong xuất ra nước ngọt, lại từ tủ quầy lên(trên) tán trang trong bình lấy ra một cái hạt dưa. Sau đó một bên hạp qua từ, một bên uống nước giải khát, câu có không một câu mà cùng Mã Tĩnh Lôi trò chuyện.

Theo trong chuyện mới vừa rồi có thể thấy được, món đồ chơi búp bê sợ hãi Mã Tĩnh Lôi. Mã Tĩnh Lôi ở thời điểm, nó không dám mạo hiểm đầu, có thể Mã Tĩnh Lôi vừa đi, nó lại bật đi ra. Vì lý do an toàn, hẳn chỉ có thể trước ý ở chỗ này rồi, ngược lại Mã Tĩnh Lôi cũng không làm gì được hẳn.

Bọn họ quan hệ giữa ba người, có thể dùng đầu thú cờ tới ví dụ. Trương Bằng là con chuột, món đồ chơi búp bê là chó sói, Mã Tĩnh Lôi chính là con voi. Chó sói có thể cắn chết con chuột, con voi có thể giết chết chó sói, con chuột có thể chui vào con voi trong bụng làm âm ỉ, vô quyết dây có móng tay nhọn.

Trương Bằng suy tính thời điểm, Mã Tĩnh Lôi cũng ở đây suy nghĩ.

Tiểu Bằng biểu hiện hôm nay, có chút cổ quái, một hồi nói có con gián, một hồi nói muốn uống nước ngọt, rốt cuộc đang có ý gì?

Sẽ không phải là...

Nghĩ tới đây, trên mặt nàng có chút lên con số, vội vàng vẫy vẫy đầu, đem những thứ kia không có khả năng phát sinh, kỳ kỳ quái quái ý nghĩ quăng ra đầu.

Hắn vẫn đưa bé, nàng như vậy tự nhủ.

Trương Bằng chậm ung dung mà ăn hạt dưa, tính toán tới nay chỗ dựa. Quầy bán đồ lật vật phía trên là một gác xếp, có hai cái giường, một tấm là Mã Tĩnh Lôi, một cái khác tờ là nàng hai cái con gái.

Hắn có phải hay không có thể, ở chỗ này thích hợp một đêm, ngủ con gái của nàng giường. Ngược lại người hai nhà quen như vậy, quan hệ hẳn không lớn, ghê gớm ngày mai giúp các nàng giặt rửa cái mền. Cứ như vậy, hẳn làm ra quyết định.

Không biết qua bao lâu, Mã Tĩnh Lôi ngáp một cái, hướng Trương Bằng nói, "Tiểu Bằng, người ngày mai còn phải đi làm đi."

"Không cần." Trương Bằng dứt khoát trả lời. Công ty kia hẳn muốn đến thì đến, không muốn đi sẽ không đi.

Mã Tĩnh Lôi cắn môi một cái, nói, "Mặc dù ngày mai không cần đi làm, nhưng quá muộn ngủ, nhưng đối với thân thể không tốt."

"Ta phía trên máy điều hòa không khí hỏng rồi, con muỗi nhiều, không ngủ được." Trương Bằng nói.

"Vậy người chia khóa cho a di, a di đi lên ngủ, người ở nơi này giúp a di coi tiệm, có được hay không?" Mã Tĩnh Lôi hỏi.

"Chuyện này..." Trương Bằng ngần ra, cái kia món đồ chơi búp bê sợ là dây dưa tới hẳn, vạn nhất đợi một hồi chạy đến trong tiệm đến, hẳn có thể làm sao bây giờ, vì vậy bày ra làm bộ đáng thương về mặt, nói, "A di, ta sợ con gián, tối nay ngủ chung đi." Tiếp lấy lại bổ sung một câu, "Lúc trước cũng không phải là chưa thử qua."

"Đều lớn như vậy, còn muốn ăn sữa a." Mã Tĩnh Lôi bật thốt lên, ngay sau đó ý thức được nói sai, đỏ mặt lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được phồng đi lên, bên tai đỏ bừng trong sáng, phảng phất có hỏa tại đốt.

Trương Bằng cũng là sừng sờ, sờ lỗ mũi một cái, có vẻ hơi lúng túng.

Trầm mặc một hồi, Mã Tĩnh Lôi dẫn đầu đánh vỡ yên tĩnh, nhìn chăm chú Trương Bằng, nghiêm túc nói, "Tiểu Bằng, tại a di trong mắt, người chính là con của ta..."

"Người lúc nhỏ, a di thay người tắm, giúp người mặc quần áo, ca hát cho người nghe, ôm lấy người chìm vào giấc ngủ."

"Có thể người bây giờ đã trưởng thành..."

"Nam nhi bảy thước, đỉnh thiên lập địa."

"A di là một quả phụ, nếu là bây giờ còn không biết phân tặc, người khác nhất định sẽ ở sau lưng nhai người cái lưỡi, chỉ chi trò trò."

"A di là không có quan hệ, a di đòi này cũng là như vậy."

"Có thể người bắt đồng, người còn có hạnh phúc mỹ mãn nhân sinh, không thể để cho người dơ bẩn danh tiếng." Nói vừa nói, Mã Tĩnh Lôi trong mắt lộ ra lệ quang.

Đổi mặt sâu như vậy tình chính là lời nói, Trương Bằng chính là da mặt dù dày, cũng không tiện ý tại chỗ không đi. Lúc này xoay người rồi đi, lưu lại một cái bóng lưng tiêu sái.

Mẫu thân / cái / so với, tôi nay làm sao bây giờ?

Có nhà không thể trở về, còn có so với cái này thâm hại hơn sao!

Không biết tại sao, Trương Bằng trong lòng nổi lên một cây đuốc, dững khí hoành sinh.

"Đùng đùng đùng..."

Mã Tĩnh Lôi mới vừa xen vào tốt then cửa, lại vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, không thể làm gì khác hơn là buông xuống then cửa, mở cái khe hở. Trong đầu nghĩ đứa nhỏ này, lại đang đánh cái gì chủ ý xấu.

"A di, có hay không mẽ đại?" Trương Bằng hỏi.

"Mẽ đại?" Mã Tĩnh Lôi nghi ngờ nói.

"Đùng, chính là chứa gạo, cái khác túi vải cũng được, bền chắc chút liền có thể." Trương Bằng khoa tay múa chân nói.

"Người chờ một chút..." Mã Tĩnh Lôi đóng cửa lại, cũng không lâu lắm, phải đi mà trở lại, nhét ra một cái màu trắng mẽ đại tới.

"Cảm ơn." Trương Bằng nhận lấy mẽ đại, thẳng lên lầu.

Nhà cánh cửa còn mở, mới vừa rồi quá sợ, chưa kịp đóng cửa.

"Không phải là một món đồ chơi búp bê nha, có cái gì đáng sợ."

"Ca từ nhỏ đã lên núi mọc trứng chim, xuống sông vớt cá lớn, chuyện gì không dám làm?"

"Chúng ta danh hiệu hồng tinh Tiểu Lữ vải, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ."

"Lại có người gọi ta phát điện nhiệt điện Tiểu Đồng Trắc, thủ hạ cường tướng như Vân, đánh lú thiên can mà đánh lú thế giới."

Hắn nhất cổ tác khí, vọt vào phòng khách, hai tay cầm túi vải miệng, đang chuẩn bị bộ trên tủ lạnh món đồ chơi búp bê, lại phát hiện nơi đó không có vật gì.

"Tê..."

Hắn hít một hơi khí lạnh, vừa mới dậy dững khí liền giải tán một nửa, cũng kéo dài hạ xuống...

Vì bảo trì dững khí, hắn nhỏ giọng hát lên rồi bài hát.

"Chúng ta là chủ nghĩa cộng sản người nói nghiệp, thừa kế cách mạng đời trước truyền thống quang vinh..."

Không sai, đây chính là lão bản đội thiếu niên tiền phong khúc quân hành, hắn quen thuộc nhất ca dao.

"Yêu tổ quốc, yêu nhân dân, tươi đẹp khăn quàng đỏ tung bay ở phía trước ngực."

Hát tới đây, hắn vọt vào chủ phòng, liếc mắt liền thấy được trên tủ ở đầu giường món đồ chơi búp bê, trợn mắt nhìn tái nhợt con người, nhìn hắn.

"Không sợ khó khăn, không sợ địch nhân, ương ngành học tập, kiên quyết đấu tranh, hướng thắng lợi, dững cảm tiến tới, hướng thắng lợi, dững cảm tiến tới, tiến tới!"

Hắn hát vang khai hoàn ca, bỏ nhào đi qua, một cái bao lại món đồ chơi búp bê, nhanh chóng cột chắc, vọt tới dưới lầu, sải bước, hướng bên ngoài viện chạy đi.

Mười lăm phút sau, hắn xuất hiện ở ngoài đại viện bờ đê bên trên(lên), nhìn đen nhánh nước sông, xoay tròn cánh tay, đang muốn đem túi vải ném vào trong sông.

Nhưng ở lúc này, hắn chợt nhớ tới, cái này món đồ chơi búp bê vô cùng quý dị, nói không chừng sẽ còn trở lại. Hắn nhìn chung quanh, rất nhanh thì tìm

tới một nhóm lớn chừng bàn tay cục đá, đem túi vải vứt trên đất, dụng hết toàn lực, đập xuống.

"Ba!"

Theo một tiếng liệt hưởng, trong túi vải truyền ra thê lương tiếng khóc, giống như Anh đồng, vừa giống như lão giả, nghe người rợn cả tóc gáy, cùng lúc đó, máu đỏ tươi theo trong túi vải rỉ ra.

Trương Bằng người này, bình thường tính cách ôn hòa, thậm chí còn có điểm hèn yếu, nhưng nếu là ép, phát động ác đến, giống như sói đói giành ăn, mãnh hổ xuống núi, phảng phất ăn hùng tâm báo tử đảm, chuyện gì đều làm được.

"Ba!" "Ba!" "Ba!" "Ba!" "Ba!" "Ba!" "Ba!"

Hắn một chút tiếp một chút mà đập vào, về mặt dữ tợn đáng sợ.

"Gọi người hù dọa ca, gọi người hại chết lão Vương!" Hắn vừa đập, vừa kêu mắng, cho đến toàn bộ túi đều quất đi xuống, tiếng khóc cũng đã biến mất.

"Đi chết đi!" Hắn gầm thét, đem túi vải quăng về phía trong sông, chỉ nghe "Ùm " một tiếng, liền trầm xuống.

"Hừ, cùng ca đầu, người còn nộn đây." Trương Bằng hùng hùng hổ hổ, trở về đại viện.

Đi đi, hắn bỗng nhiên cảm thấy bắp chân có chút đau. Cúi đầu nhìn lại, gấu quần một mảnh đỏ thẫm. Hắn nhanh chóng cuộn lên quần, phát hiện mình bắp chân đang chảy máu.

Hắn nhất thời cả kinh, nhanh chóng đi tới dưới đèn đường. Liền ánh đèn mờ mờ, hắn nhìn thấy bên phải trên bắp chân có một cái hơn mười cm dài lỗ, đang mào hiểm máu.

Là lúc nào bị thương, hắn lại hoàn toàn không biết!

Mà kinh người hơn chính là, hắn phát hiện mình tay trái mu bàn tay, cũng có một cái dài mấy cm lỗ. Không khó nhìn ra, là lợi khí tạo thành.

Hắn cả kinh thất sắc, đi nhanh đến trong đại viện tiểu môn chân, liều mạng gõ cửa sổ.

Trực thầy thuốc rất nhanh thì mở cửa, Trương Bằng lập tức tiến lên, gấp rút nói, "Ba ca, nhanh cứu ta, ta chảy rất nhiều máu." Tên này trực thầy thuốc kêu Dương Ba, là Trương Bằng bạn chơi một trong, bất quá so với hắn lớn tuổi năm tuổi, năm nay mới từ trường y khoa tốt nghiệp.

Dương Ba lập tức đem Trương Bằng mang vào phòng y tế, nóng sáng dưới ánh đèn, Trương Bằng trên chân, trên tay, vết máu loang lỗ, vô cùng dọa người.

"Đến, ngồi bất động, ta cho người xử lý vết thương." Dương Ba cuộn lên hắn gấu quần, dùng làm khăn rọu còn thanh tẩy.

"Ồ..." Dương Ba bỗng nhiên mặt lộ nghi ngờ.

"Thế nào?" Trương Bằng khản trương hỏi.

"Vết thương rất cạn." Dương Ba nói, sau đó nắm lên Trương Bằng đích cổ tay, đem rượu còn đồ hướng mu bàn tay.

Tại rượu còn cọ rửa xuống, vết thương dần dần lộ ra, chẳng qua là một cái vết trầy, không có bao sâu, thậm chí còn không tới da thật tầng.

"Chuyện gì xảy ra, vết thương tại sao biết cái này sao cạn, máu lại chảy tràn nhiều như vậy?" Trương Bằng kinh hoàng thất thố hỏi.

Dương Ba cau mày, cẩn thận suy tư chốc lát, lấy ra một cái máy đo huyết áp, nói, "Ta cho người đo huyết áp." Số liệu rất mau ra đến rồi, Trương Bằng huyết áp là 160 đến hai trăm, nhịp tim là mỗi phút một trăm năm mươi xuống.

"Người huyết áp rất cao, cho nên da mao mạch máu số lớn ra máu." Dương Ba giải thích xong, lại hỏi, "Người có phải hay không tiến hành vận động dữ dội, hoặc là gặp phải cái gì hưng phấn sự tình, hoặc là bị kinh sợ?"

"Thật giống như đều có..." Trương Bằng không quá xác định trả lời.

"Trở về nghỉ ngơi cho khỏe, huyết áp hạ xuống thì không có sao." Dương Ba nói.

Trương Bằng gật đầu một cái, xử lý xong vết thương, ra khỏi chỗ khám bệnh.

Dương Ba đuổi theo ra đến, nói, "Ta đưa người trở về."

"Vay cảm ơn nhiều." Trương Bằng suy yếu cười một tiếng.

"Cám ơn cái gì, đều là huynh đệ." Dương Ba sắc mặt nghiêm nghị, nói.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1: Tịnh Đế Song Hoa Chương 06: Cứu tinh

Về đến nhà, Trương Bằng uống ly nước đun sôi để nguội, sau đó nằm lên giường. Dương Ba cho hắn đo xuống huyết áp, mặc dù đã hàng đêm, nhưng vẫn là hơi cao.

"Có thể ngủ được sao?" Dương Ba thu hồi máy đo huyết áp, hỏi.

"Cảm giác rất mệt mỏi, nhưng không ngủ được." Trương Bằng trả lời. Giường co một ngày, hắn cảm giác sắp mệt mỏi nằm xuống rồi, nhưng chính là hoàn toàn không có buồn ngủ.

"Ta cho người chích trấn định được tề đi." Dương Ba mở ra hòm thuốc, nói.

Trương Bằng gật đầu một cái, nếu như dựa vào chính mình, khả năng nửa đêm đều ngủ không được. Dương Ba lấy ra ống kim cùng thuốc chích, búng một cái bình thủy tinh đầu, dùng tiểu đá mài tìm vòng, "Ba " một tiếng, mở ra. Sau đó hút vào thuốc nước, đẩy ra không khí, tại Trương Bằng trên cánh tay ghim châm.

Chất thuốc rất nhanh thì phát huy tác dụng, Trương Bằng tâm tình dần dần ổn định lại, mí mắt càng ngày càng nặng. Trong mơ mơ màng màng, hắn nghe Dương Ba điện thoại di động vang lên.

"Tút TUT TUT..."

"Ta đang ở phụ cận, được, lập tức trở về."

"Trương Bằng, nghỉ ngơi cho khỏe, ta đi trước, có chuyện điện thoại cho ta."

"Rắc rắc."

Dương Ba sau khi đi, căn phòng nhanh chóng an tĩnh lại. Trương Bằng lười kéo cái mền, rất nhanh thì ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu...

Trong mộng, Trương Bằng mở mắt, bốn phía hoàn toàn mờ mịt, cảnh vật chỉ cần đại khái đường ranh, giống như là ở nhà.

Vết trà trải rộng gỗ ghế sa lon, lại đen vừa cũ ghế mây, bày xóc xếch trà cụ bàn trà, dính đầy bụi bặm tủ TV, đang đắp xanh bày năm đầu quý...

Hướng ra ngoài nhìn lại, là một sân nhà, trên đất rơi lấy cái bình nước, nắp rơi vào một bên.

Không đúng, đây không phải là nhà hắn, là lão Vương nhà!

Quay đầu nhìn lại, trong nhà có chút không cân đối, dường như thiếu cái gì?

Hắn vắt hết óc suy nghĩ một chút a, chính là không nhớ nổi.

Hắn dùng lực mà nhéo một cái tóc, đầu có chút thấy đau. Trong lúc vô tình, hắn nhìn về phía xó xỉnh, rốt cuộc nhớ tới.

Tủ lạnh!

Tủ lạnh không thấy, hắn nhất thời cả kinh, nhớ tới cái đó quý búp bê, quay đầu vọt vào bên cạnh phòng ngủ.

Trước mắt thoáng một cái, hắn xuất hiện ở trước gian phòng của mình.

Hướng về trong môn phái nhìn lại, nằm trên giường một người trẻ tuổi, trên người đang đắp cái mền, ánh mắt nhắm, dường như đang ngủ.

Nhìn kỹ lại, trái tim của hắn đột nhiên căng thẳng, đó chính là chính hắn. Mà lúc này hắn giờ phút này, phảng phất đứng ở trong gương trên tủ quần áo, nhìn ra thế giới bên ngoài.

Ánh mắt chậm rãi bình di, roi vào tủ trên đầu giường.

Trong phút chốc, hần lạnh từ đầu đến chân, thiếu chút nữa la lên. Chỉ thấy trên cái tủ đầu giường kia, có cái màu xanh nhạt món đồ chơi búp bê, cầm trong tay dao gọt trái cây, đang chậm rãi quay đầu, hướng hần lên tiếng, tựa như cười mà không phải cười, như khóc mà không phải khóc. Màu xám trắng con người hướng ra phía ngoài lờ ra, phảng phất có máu chảy ra.

"Ha ha ha..."

Quý dị tiếng cười tự vang lên bên tai, hần cả người lông tơ dựng đứng. Mà lúc này, cái kia món đồ chơi búp bê di chuyển, giống như một cái người què như vậy, lắc lắc thân thể, từng điểm, xê dịch về trên giường chính mình.

"Oa!"

Hần kêu to một tiếng, giựt mình tỉnh lại, sau đó đã nhìn thấy bên gối món đồ chơi búp bê, đang giờ dao gọt trái cây, vung hướng cổ của hần.

Thế ngàn cân treo sợi tóc, Trương Bằng né người lăn một vòng, quăng dưới giường.

"Ha ha ha..."

Âm trầm đáng sợ tiếng cười từ bên trên truyền tới, Trương Bằng bị dọa sợ đến lạnh cả người mồ hôi toát ra, lại không nói nổi một chút khí lực. Cái kia thuốc an thần được liệu còn chưa qua, không cách nào bình thường hành động.

"Ha ha ha..."

Tiếng cười càng ngày càng gần, hần cắn răng, liều mạng động dậy thân thể, vòng qua giường, hướng ra phía ngoài leo đi.

"Ha ha ha..."

Sau lưng tiếng cười từng bước gần ép, sống còn một khắc, hần bộc phát ra kinh người cầu sinh bản năng, chiến chiến nguy nguy bò dậy, đánh về phía cửa chính, vịn ra khóa cửa, dùng cả tay chân, dọc theo cầu thang cút leo xuống đi. Ngã mặt xanh mũi sưng, rốt cuộc chạy đến dưới lầu. Giấy giữa bên dưới, thuốc an thần tác dụng nhanh chóng tiêu tan. Hần căng chân chạy như điên, một hơi thở chạy đến cửa phòng thường trực.

"Tiểu Bằng, thế nào." Phòng thường trực Lý thúc nghe được động tĩnh, mở cửa đi ra.

"Không, không việc gì." Trương Bằng vịn tường, thở hổn hển mấy cái, khoát tay một cái, hướng ngoài đại viện đi tới.

Cũng không lâu lắm, hần ngồi lên xe taxi, đi tới bên trong thành khu "Thủy Thượng Nhân Gian".

"Tiên sinh, buổi tối khỏe, xin hỏi cần gì dạng phục vụ?" Một tên trẻ tuổi người nữ phục vụ chào đón, khom người thăm hỏi.

Chưa tỉnh hồn Trương Bằng đầu tiên là ngẩn người, ngay sau đó vung tay lên, hào khí mà nói ra: "Tốt nhất!" Ngược lại trong túi còn có năm cái tiền, rất tốt cho mình ép an ủi.

Tắm xong, lại chung rồi một hồi, Trương Bằng tại chỗ đầy máu sống lại. Nhiều người ở đây náo nhiệt, sẽ không có nguy hiểm gì.

Thay áo choàng tắm, hần đang ngủ ngủ phòng khách tìm cái ghế sa lon, ngon lành là ngủ. Trong hai ngày sau đó, hần đều tại Thủy Thượng Nhân Gian lăn lộn, cho đến ví tiền hết rồi, mới lưu luyến không rời đi.

Bởi vì trong lòng có quý, hần trở về chuyển công ty, muốn hỏi thăm lão Vương tin tức.

Mới vừa vào cửa, hần chỉ nghe thấy từ nương bán lão kế toán viên thím Chu cùng nghiệp vụ viên Tiểu Đường tại khu môi múa mép.

"Nghe nói lão Vương chết rồi, là cơ tim tắc nghẽn, cảnh sát buổi sáng mới đến điều tra qua." "Ai, người đàn ông độc thân thật thảm, chết rồi đều không biết đến." "Đây không phải là nhà, Tiểu Đường, có muốn hay không đại tỷ giới thiệu cho người cái con gái." "A, cũng không cần rồi." Làm việc trong ghế dài truyền ra Tiểu Đường sợ hãi âm thanh.

"Người tuổi trẻ, có cái gì ngưng ngừng." Thím Chu tiếng cười truyền ra.

"Người lần trước giới thiệu cái đó... Ta sợ thấy ác mộng." Tiểu Đường thấp thòm bất an nói.

Sau đó, thím Chu giọng trở nên nghiêm túc, "Ta nói Tiểu Đường, yêu cầu không nên quá cao, người khi người đẹp đều là cái trắng a, thích hợp là tốt, người xem cái kia Trương Bằng, suốt ngày chơi bồi lêu lổng, không có chuyện làm, cô nương nào dám gả, nói không chừng về sau, giống như lão Vương..."

"Khục khục."

Trương Bằng ho hai tiếng, đi vào phòng làm việc, tránh cho lúng túng.

Thím Chu rút đầu một cái, một lát sau, đồng mặt mày vui vẻ hướng Trương Bằng chào hỏi, "Tiểu Bằng, tới làm nữa à."

"Ừm." Trương Bằng qua loa lấy lệ mà đáp.

"Ông chủ có chuyện tìm người, cho người trở lại liền đi vào." Thím Chu lại nói.

"Được." Trương Bằng gật đầu nói.

Vòng qua thím Chu vẫn phòng tạp tọa, đẩy ra một cánh cửa kính, Trương Bằng đi vào.

Phòng làm việc rất nhỏ, chỉ có hai ba mét vuông, bàn đọc sách giắt lấy một cái hơi mập người trung niên. Chỉ thấy hần sống mắt to mày rậm, mắt sáng như đuốc, trên người âu phục thẳng, phẩm tương ngay ngắn, không gian tự uy, cả người đều lộ ra uy nghiêm của cấp trên.

Chẳng qua là, dưới chân hần dế, cùng với cái này không gian thu hẹp, cũ nát bàn ghế, lớp sơn rơi xuống tủ sách, đều cùng cái kia đỉnh cấp nhân sĩ thành công khí chất, hoàn toàn xa lạ. Hần gọi Trương Đại Chung, là Trương Bằng phụ thân cùng Thôn bạn tốt, tiểu học đồng học.

"Tiểu Bằng, trở lại à." Trương Đại Chung mang hạ thủ, chào hỏi. Thanh âm của hần hùng hậu trầm thấp, khí thế đầy đặn.

"Chuông lớn thúc tốt." Đối mặt ông chủ, Trương Bằng vẫn tương đối trung thành, dù sao người ta là phát tiền lương. Mặc dù chỉ có 800 khối, nhưng hần cũng không làm chuyện gì, cơ hồ là cầm không.

"Ta đây mấy vi tính thật giống như hồng rồi, từ hôm qua bắt đầu, liền không mở được máy." Trương Đại Chung nói.

Trương Bằng kiểm tra một lần, phát sinh là đầu cắm tưng, vì vậy lần nữa xen vào ổ, sau đó liền có thể mở máy.

"Ừ, không tệ, vẫn là chúng ta tiểu Bằng có bản lĩnh." Trương Đại Chung gờ ngón tay cái lên, từ trong thâm tâm tán dương. "Người có học, chính là không giống nhau."

"Quá khen quá khen..." Trương Bằng bị khen có chút ngượng ngùng, dù sao chẳng qua là xen vào cái đầu cắm mà thôi.

Trương Đại Chung lấy ra một tờ giấy, vắn ra bút máy, rồng bay phượng múa mà viết xuống một hàng chữ, sau đó đưa cho Trương Bằng, "Đây là khen thưởng."

"Cảm ơn Trương thúc." Trương Bằng hai tay nhận lấy tờ giấy, khoe ánh mắt xéo qua quét qua, trên đó viết —— công việc biểu hiện tốt đẹp, đặc biệt ở đây khen thưởng 20 khối. Ký tên là Trương Đại Chung.

"Đứng rồi..." Trương Bằng đang muốn lui ra ngoài, Trương Đại Chung lại gọi lại hần, "Lão Vương qua đời, người coi như hần lúc còn sống bạn tốt, cuối tuần tang lễ, liền từ người thay mặt công ty đi tham gia."

"Được." Trương Bằng gật đầu nói.

"Còn có..." Trương Đại Chung bổ sung nói, "Mới vừa rồi đưa cho người 20 khối bên trong, mười đồng tiền là khen thưởng, tám khối tiền là tham gia lão Vương tang lễ qua lại tiền xe, còn dư lại hai khối mua cho người chi nước, coi như mùa hè rõ ràng uống phí."

"Cảm ơn." Trương Bằng lần nữa nói cảm tạ. Nếu không phải vì tiền thấy đầy, hần thật muốn đem nô lệ nện ở Trương Đại Chung trên mặt, sau đó mắng to một câu, "20 khối vẫn như thế nhiều yêu nga tử, người tại sao không đi chết!"

Chỉ chớp lát sau, Trương Bằng nắm nô lệ, tại thím Chu lập đi lập lại kiểm tra, cũng gọi điện thoại cho bên trong Trương Đại Chung xác nhận bên dưới, rốt cuộc lấy được rồi 20 đồng tiền.

Một giờ trưa, Trương Bằng ngồi xe buýt, trở lại nhà máy điện đại viện.

Ở trên xe, hần gọi đến Đinh Đại Huy cùng Lý Xuân Sinh điện thoại, người trước còn đang làm thêm giờ, người sau còn đang nông thôn. Trong lúc nhất thời, Trương Bằng có chút tuyệt lộ.

Đã từng có vị thi nhân nói qua, trên đời thống khổ nhất không phải là không có nhà, mà là có nhà không thể trở về.

"Sớm biết, sẽ không kiếm cái kia mấy trăm khối." Trong lúc lo được lo mất, Trương Bằng đi qua cửa chính, hướng lầu số năm đi tới.

Hần thất hồn lạc phách rũ đầu xuống, kiên trì đến cùng hướng trong nhà đi, đi tới sân bóng rổ thời điểm, phía trước bỗng nhiên vang lên một cái thanh thủy tiếng kêu.

"Ư ~ "

Giương mắt nhìn lên, chỉ thấy cái kia Bạch Ngọc Lan dưới tầng cây, đứng đưa hai bóng người. Áo sơ mi trắng, váy dài, tung bay tóc thắt bím đuôi ngựa.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, nhỏ vụn ánh mặt trời theo lá hờ ra lộ ra, rơi trên vai của các nàng, thông thả thích ý, rõ ràng mới thoải mái.

Trương Bằng ánh mắt sáng lên, phảng phất thấy cứu tinh như vậy, bước nhanh hơn đi tới. Hắn thiếu chút nữa đã quên rồi, hôm nay là cuối tuần, Mã Tinh Lôi sinh đôi con gái trở lại.

Từ xa nhìn lại, muội muội tại băng đá trên bàn đá lại nhảy lên lại nhảy, bên cạnh (trái phải) cân đối hai đuôi tóc thắt bím đuôi ngựa đang trên dưới sôi trào, sức sống mười phần. Tỷ tỷ là yên lặng thong thả, buộc đơn đuôi ngựa, hai tay đưa vào phía sau, đứng ở bên cạnh, ngắm nhìn nháo đàng muội muội, mặt mày hơi cong, lộ ra nụ cười thần nhiên.

Hai tỷ muội năm nay lớp mười một, chính trực 16 tuổi, dáng người yếu điệu, vóc người động lòng người. Da thịt trắng nõn như nước, đôi mắt sáng như trăng sao, mỗi óng ánh trong suốt, răng trắng tinh chỉnh tề. Tại sau gờ Ngộ trong ánh nắng, toàn thân cao thấp, được không chói mắt, đẹp đến nổi bật.

Các nàng tuổi tác mặc dù không lớn, nhưng tổ mã lại tương đối tốt. Hơn một mét sáu thân cao, chỉ so với Trương Bằng thấp hơn nửa cái đầu. Cho dù ăn mặc hơi rộng thùng thình đồng phục học sinh, bộ ngực kích thích vẫn có thể thấy rõ ràng. Cái kia tương đối bảo thủ sâu sắc vậy dài, thế nào cũng không giấu được hậu phương kiều đỉnh. Thanh thuần bên trong lộ ra thành thực, thành thực bên trong mang theo ngây ngô, phảng phất theo thể giới mộng ảo trong bể ra thiếu nữ xinh đẹp, thanh xuân vô địch, đáng yêu khả ái, cho người cảm giác là như vậy không chân thật.

Trương Bằng đi nhanh đến dưới lầu, hướng các nàng hô, "Tiểu Vân, tiểu Phi."

Tiểu Vân là tỷ tỷ tên tắt, tiểu Phi là em gái tên tắt.

"Tiểu Bằng ca ca, người đã về rồi!" Thấy Trương Bằng, song đuôi ngựa thiếu nữ lập tức mặt lộ hưng phấn, nhún nhảy một cái mà chạy tới, trực tiếp ôm lấy Trương Bằng cánh tay, hôn dỗi đến, "Thật nhàm chán a, ta muốn đi lên chơi game ~"

"Tiểu Bằng ca ca." Đơn đuôi ngựa nữ hài theo ở phía sau, mặt hướng Trương Bằng, nhiệt độ nhiệt độ kêu lên.

Mã Tinh Lôi hai cái con gái, con gái lớn kêu Tiêu Vũ Nặc, con gái nhỏ kêu Tiêu Thiên Tinh. Tên của các nàng, đều là lấy từ ở phụ thân của các nàng Tiêu Thiên dạ. Ngụ ý là "Trong mưa cam kết" cùng "Sáng lại bầu trời".

"Đi, đi lên chơi đùa đi." Trương Bằng dứt khoát nói.

"Ừ ~" Tiêu Thiên Tinh giờ lên quả đầu nhỏ, vui sướng la lên, "Ta muốn đánh đường phố bá năm, dùng Tang Cát Nhĩ Phu, gió lốc ngồi!"

Cứ như vậy, ba người hai trước một sau, lên lầu.

Trong nhà rõ ràng còn có nguy hiểm, lại mang hai cái nũng nịu tiểu cô nương đi lên, đây cũng không phải Trương Bằng không thương hương tiếc ngọc, mà là bây giờ không có cần phải.

Nhũ danh của các nàng đều là Trương Bằng lên, hàm nghĩa sâu xa.

Vân là Triệu Vân Vân, bay là Trương Phi bay.

Cái này hai tỷ muội, từ nhỏ thiên phú dị bẩm, khác với người thường. Muội muội trời sinh thần lực, bốn tuổi là có thể giờ lên bình gas, mười tuổi là có thể lật xe hơi nhỏ, bây giờ phỏng chừng có thể hất xe tải rồi. Trong tính cách lại có chút gấp gáp, cho nên Trương Bằng nói nàng là tiểu Trương Phi, gọi tắt tiểu Phi.

Mà tỷ tỷ lợi hại hơn, trời sinh thập hạng toàn năng, không chỉ có khí lực lớn, động tác lại bén nhạy, chạy khỏi bước đến, giống như một trận gió, trăm mét không tới ba giây, ngay cả báo săn mỗi đều không nàng nhanh. Hơn nữa thiên tư thông minh, thứ gì vừa học liền biết, tính cách vừa trầm ổn lãnh đạm định, bị Trương Bằng gọi là tiểu Triệu Vân, gọi tắt tiểu Vân.

Tại các nàng bảy tuổi thời điểm, có một lần Mã Tinh Lôi dẫn các nàng đến trên núi am ni cô dâng hương. Chủ trì sư thái thấy hai tỷ muội, nói các nàng có tài năng ngất trời, muốn phải thu làm đệ tử thân truyền. Vừa mới bắt đầu Mã Tinh Lôi còn tưởng rằng gấp phải tên lường gạt, hơn nữa con gái nàng cũng không khả năng đi làm ni cô, vì vậy đi nhanh lên. Kết quả sư thái một đường đuổi tới đội cứu viện nhà trọ, cố ý muốn thu các nàng làm đệ tử, nếu không liền nương nhờ cửa không đi.

Sau đó trải qua Trương Bằng cha điều tra, cái kia am ni cô có ngàn năm lịch sử, chủ trì sư thái đức cao vọng trọng, xa gần nổi tiếng, hẳn không phải là tên lường gạt. Và lại, đệ tử cũng chia tước gia cùng xuất gia, không cần làm ni cô.

Tại sư thái lập đi lập lại khuyên, Mã Tinh Lôi không thể làm gì khác hơn là đáp ứng, để cho nàng giả nóng lạnh tới dạy dỗ hai cái con gái. Sư thái vui vẻ đáp ứng, chín năm tới nay, theo đội cứu viện đến nhà máy điện, mưa gió không thay đổi, chưa bao giờ gián đoạn.

Trong ngày thường, Tiêu Vũ Nặc nghiêm khắc dựa theo sư thái yêu cầu, mỗi ngày chăm học khổ luyện, bây giờ đã có thể ra nghề. Tiêu Thiên Tinh lại có nhiều chút ham chơi, sư thái không có ở đây thời điểm, liền lười biếng lạnh nhạt, không có học được bao nhiêu bản lĩnh. Bất quá nàng có trời sinh thần lực, cũng đủ dùng rồi.

Theo sư thái nói, hai tỷ muội nắm giữ "Tim bầm Tiên Thiên chân khí", tóm lại chính là rất trâu đồ vật, so với bình thường Tiên Thiên chân khí lợi hại rất nhiều lần.

"Tiềm long" linh đặc biệt xuất thân bảo vệ khoa khoa trưởng Tần Dũng, tại Tiêu Vũ Nặc mặt ngó giống như chỉ không giúp con gà con. Chính hắn cũng

không tốt ý tứ nói, là bị đối phương "Một tay trong nháy mắt giết". Hắn coi như hồng tinh phát điện nhiệt điện "Người đàn ông mạnh mẽ nhất", hai ba chục tên lưu manh đều không tới gần được. Cái này Tiêu Vũ Nặc thật lợi hại, có thể tưởng tượng được.

Cái đó món đồ chơi búp bê gì đó, ngay cả Mã Tĩnh Lôi đều sợ, thấy Tiêu Vũ Nặc, còn không mau mau tự vận.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1: Tịnh Đế Song Hoa Chương 07: Đôi ngọc

Vào nhà thời điểm, bên người là tiểu Phi, phía sau là tiểu Vân, Trương Bằng rất cảm thấy an toàn.

Trên tủ lạnh trống không, phòng nghỉ trong phòng nhìn lại, tủ trên đầu giường cũng là trống không. Như hắn đoán như vậy, món đồ chơi búp bê biến mất rồi.

"Đến, uống nước." Trương Bằng chỉ trên bàn uống trà nước đun sôi để nguội cùng ly, nói.

Tiêu Vũ Nặc tiến lên cầm lên thủy tinh bình nước, mở ra nắp ngửi một cái, chê nói, "Ngày hôm trước nấu."

"Cái này có gì." Trương Bằng đưa tay muốn đi cầm bình nước, Tiêu Vũ Nặc lại né qua một bên.

"Làm gì?" Trương Bằng hỏi.

"Không cho phép uống qua đêm nước." Vừa nói, Tiêu Vũ Nặc đi vào phòng vệ sinh, ồn ào một chút, toàn bộ ngược.

"Thật bản a ~" Tiêu Thiên Tinh dùng một ngón tay, xẹt qua năm đầu quý mặt bàn, nhìn lấy trên đầu ngón tay tro bụi, nhíu lại cái mũi nhỏ nói.

"Ta đây mấy ngày bận bịu nghiệp vụ, không trở lại." Trương Bằng mặt không đỏ, tim không đập nói.

Hai tỷ muội liếc nhau một cái, đồng thời cuộn lên ống tay áo.

"Được rồi, chúng ta tới đại tảo trừ." "Ừm."

Các nàng đối với Trương Bằng nhà rất quen thuộc, trước theo năm đầu trong tủ lấy ra đồ che miệng mũi cùng cao su cái bao tay, mang lên, sau đó tại sân thượng lấy tới giẻ lau, cây lau nhà cùng thùng nước, bắt đầu bận bịu lên.

Trương Bằng ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn lấy hai tỷ muội đi tới đi lui, trong lòng đặc biệt thực tế. Có các nàng tại, cái kia búp bê không dám ra đến, tối nay là có thể ngủ ngon giấc. Hai ngày nay tại Thủy Thượng Nhân Gian, bốn phía đều có người ngáy, ngủ rất không thom(ngon).

Quan trọng nhất là, kể cả buổi sáng ông chủ cho 20 khối, trong túi cũng chỉ còn dư lại năm mươi bảy khối. Khoảng cách phát tiền lương còn có sáu ngày thời gian, hắn kia đều không thể đi.

Không được, nhất định phải thừa dịp ông hằm ông hừ tại, đem đồ chơi búp bê vấn đề giải quyết triệt để. Không sau đó ngày các nàng trở về đi học, lại được qua tâm kinh đảm khiêu thời gian.

Suy nghĩ giữa, Tiêu Vũ Nặc tới đoạn đi trên bàn uống trà ly nước bình nước, đến phòng bếp thanh tẩy. Tiêu Thiên Tinh là nắm giẻ lau, cúi người lau chùi bàn trà. Cái kia hung bộ ngực đầy đặn tại hắn trước mắt lờ lờ ung dung, giống như túi nước, vừa giống như mặt đào, trực tiếp thấy biết dùng người răng ngứa ngứa, hận không được đụng lên đi cắn một cái.

"Nhường một chút..." Tiêu Thiên Tinh theo bên cạnh hắn chen qua, tiếp lấy eo nhỏ lắc một cái, dùng cái móng dính khai hắn, sau đó quay đầu lại, hướng hắn lộ ra một cái khiêu khích nụ cười.

Trương Bằng lập tức bị kích thích đến, ôm eo nhỏ của nàng, kéo đến trên ghế sa lon, khi dễ lên.

"A..." Tiêu Thiên Tinh thần sắc hốt hoảng, muốn phải đẩy ra tay hắn, lại không làm gì được, "Đừng... Tỷ tỷ tại..."

Trương Bằng nhìn về phòng bếp, lại nhào nặn nhiều hơn hai cái, lúc này mới buông nàng ra.

"Tên háo sắc." Tiêu Thiên Tinh mặt đỏ đỏ mặt, cúi xuống. Trong mắt ba quang rạo rực, phảng phất sắp chảy ra nước.

Trương Bằng xấu xa cười một tiếng, làm một cái bắt bóp thủ thế.

"Thật là xấu." Tiêu Thiên Tinh cắn môi một cái, xoay người đi lau năm đầu gối rồi.

Cũng không lâu lắm, Tiêu Vũ Nặc bưng rửa sạch ly nước bình nước, từ trong phòng bếp đi ra. Đang muốn buông xuống, lại phát hiện bàn trà không lau sạch, hơi nhíu mày, đem mấy thứ thả lại phòng bếp, đem ra giặt lau lau sạch, lại bưng trở lại.

Buông xuống ly nước bình nước, nàng xem Trương Bằng một cái, trong mắt ý khó hiểu. Trương Bằng sắc mặt nghiêm nghị, hỏi, "Nhìn cái gì vậy?"

Tiêu Vũ Nặc không trả lời, nhìn chằm chằm ánh mắt của hắn, thân thể nghiêng về trước, chậm rãi ép tới gần.

"Người nghĩ làm gì?" Trương Bằng không khỏi khản trương, mặt không cảm giác Tiêu Vũ Nặc, không miệng vô tâm Tiêu Vũ Nặc, vô địch Tiêu Vũ Nặc, cũng không phải là để đối phó như vậy.

"Nhường một chút..." Tiêu Vũ Nặc hơi thở mùi đàn hương từ miệng nhẹ mờ, nói.

"Ồ." Trương Bằng gạt đầu một cái, nhanh chóng tránh ra.

Tiêu Vũ Nặc cúi người lau chùi ghế sa lon, động tác nhẹ nhàng chậm chạp cẩn thận, tốc độ lại một chút cũng không chậm, rất nhanh thì đem ghế sa lon lau đến khi sạch sẽ.

Hai mươi phút sau, hai tỷ muội lau chùi xong đồ gia dụng, lại đổi hai cái gian phòng ga trải giường vỏ chăn, ném vào trong máy giặt quần áo, sau đó bắt đầu kéo mả.

Trương Bằng nhìn lấy trong nhà bận rộn hai tỷ muội, lâm vào qua lại nhớ lại.

Mười bảy năm trước, Trương Bằng mới vừa tròn đầy hai tuổi nửa thời điểm, tân hôn không lâu Tiêu Thiên Dạ, tại một lần khóa tình cứu tai trong hành động, bị trên núi lăn xuống đá lớn đụng trúng ngực, tại chỗ hy sinh.

Làm tin dữ truyền về thời điểm, đã có ba tháng có bầu Mã Tinh Lôi một số gần như ngất xỉu. Kế tiếp vấn đề, chính là sinh ra được, vẫn là đánh rụng. Chồng mặc dù là anh hùng, nhưng Mã Tinh Lôi người nhà lại hết sức phản đối nàng sinh ra được.

Tân hôn ngày thứ hai, Tiêu Thiên Dạ liền đi, từ nay một đi không trở lại. Thời điểm đó Mã Tinh Lôi mới mười tám tuổi, đời người còn rất dài. Nếu như nàng đánh rụng hài tử, tái giá cũng không khó khăn. Nàng và Tiêu Thiên Dạ không có rất sâu cảm tình, hai người theo ra mắt đến kết hôn, cũng bắt quá thời gian nửa tháng. Bọn họ chân chính chung đụng thời gian, vô cùng ngắn ngủi.

Nhưng mà, nàng vẫn là rất do dự, rất mê mang, vì vậy nàng đi tới Trương Bằng nhà, tìm kiếm Trương Bằng cha mẹ ý kiến.

Trương Bằng phụ thân cùng Tiêu Thiên Dạ là sinh tử chi giao, sâu trong nội tâm, dĩ nhiên là hy vọng Mã Tinh Lôi có thể kéo dài đồng chí huyết mạch. Nhưng này dạng sự tình, liên lụy đến một người đàn bà cả cuộc đời.

Sinh ra hài tử, cũng không chẳng qua là một câu nói đơn giản như vậy. Tưởng này ý nghĩa, Mã Tinh Lôi vận mệnh sẽ phát sinh thay đổi long trời lở đất. Nàng sắp sửa một mình nuôi dưỡng hài tử, một mình đối mặt xã hội này, cho dù tái giá, lại không nói đối phương điều kiện như thế nào, mang theo cái tha du bình, khẳng định phiền toái nhiều hơn, mâu thuẫn nhiều hơn.

Nhân sinh của nàng, đã định trước lận đận. Cho nên Trương Bằng cha mẹ, bảo hiểm tất cả cảm rồi trăm mặt. Đây là từ tôn trọng, cũng là từ nhân đạo. Ở trên thế giới này, không có ai có thể đứng ở đạo đức điểm cao, yêu cầu người khác hy sinh.

Thời điểm đó Trương Bằng, nửa biết nửa không hiểu, nghe được Mã Tinh Lôi nói muốn giết chết con của mình, lập tức ôm lấy nàng bấp đầu, kêu khóc lên, "Ta muốn em trai muội muội, ta muốn em trai muội muội..."

Nghe hắn kêu khóc, Mã Tinh Lôi trái tim đều tan nát. Nhớ tới cái kia chính trực hiền lành chồng, rốt cuộc quyết định, phải đem hài tử sinh ra được. Dù là cuộc đời này cô khổ linh đình, nghèo rớt mùng tơi, cũng vậy dứt khoát.

Mã Tinh Lôi từ nhỏ đã giáo dục hai cái con gái, nói không có Trương Bằng, cũng chưa có các người, là Trương Bằng cứu mạng của các người. Đối với lần này, Trương Bằng cảm thấy rất ngượng ngùng, nhận lấy thì ngại, dù sao cái kia thời điểm vô cùng còn tấm bé, không có để lại tương quan trí nhớ...

Nhìn lấy Tiêu Vũ Nặc cúi người kéo mả, theo bên người đi qua, trước ngực tình tiết phức tạp, lắc lư ung dung, phảng phất hai khóa thành thực dựa và trái cây, Trương Bằng liền cảm thấy từ trong thâm tâm tự hào.

Ca năm đó quyết định, thật là có đại trí tuệ a!

Người khác hai tuổi nửa thời điểm, còn đang mặc tả. Ca hai tuổi nửa thời điểm, đã cứu hai cái sinh mạng, tạo hai tòa tháp 7 bậc, bây giờ đã đến hưởng thụ thiện báo thời điểm.

Hắn nghĩ như vậy, mặt lộ ra khỏi nụ cười đắc ý. Tiêu Vũ Nặc cùng Tiêu Thiên Tinh vừa vặn thấy, người trước lông mày hơi cau lại, người sau môi mông

khẽ cắn, nghĩ thầm tên xấu xa, lại đang đánh cái gì không tốt chủ ý.

Nửa giờ sau, Trương Bằng nhà rực rỡ hẳn lên, sáng sủa sạch sẽ, đồ gia dụng không nhiễm một hạt bụi, mặt đất sáng bóng như gương, ngay cả ánh mặt trời đều giống như sáng mấy phần.

Hai tỷ muội thu thập xong thanh khiết dụng cụ, từ nhỏ gian phòng trong tủ quần lấy ra các nạng để ở chỗ này quần áo, song song tiến vào phòng vệ sinh. Chỉ chốc lát sau, liền truyền tới ào ào tiếng nước chảy. Bộ này hai phòng ở không có phòng tắm riêng, cùng phòng vệ sinh là dùng chung.

Trương Bằng nấu xong nước sôi, rót vào nước lạnh trong bồn, chứa, sau đó ngồi ở trên ghế sa lon ngăn người.

Lúc này, hắn chợt nhớ tới, hai tỷ muội rồi đi tắm mát của hắn. Cái này thì ý nghĩa, chỗ hắn với nguy hiểm trạng thái, quý búp bê bất cứ lúc nào cũng sẽ xuất hiện. Không biết tại sao, hắn cảm thấy sống lưng lạnh lẽo...

Vì vậy hắn đứng dậy đi tới phòng vệ sinh cạnh, gõ cửa thúc giục, "Nhanh lên một chút, ta muốn đi nhà cầu."

"Người đi vào a ~" bên trong truyền ra Tiêu Thiên Tinh âm thanh.

"Phải chết a ~" vừa dứt lời, bên trong liền vang lên "Ba " một tiếng, rõ ràng giòn sáng, vòn quanh tai không dứt.

"A!" Tiêu Thiên Tinh kêu to lên, xem ra là bị đánh.

"Nhanh lên một chút, ta rất gấp." Trương Bằng lần nữa thúc giục.

"Kim nén." Bên trong truyền tới một thanh âm nhàn nhạt.

Cùng lúc đó, Trương Bằng theo bản năng nhìn về đối diện căn phòng lớn. Đang sợ hãi cùng tò mò điều khiển, từng điểm chuyển tới.

Tủ quần áo... Giường ngủ... Tủ đầu giường...

Cho đến thấy rõ cả phòng, tim của hắn rút cuộc bụi bặm lắng xuống.

Mà lúc này, hắn trong lúc vô tình chứng kiến mình trong gương, vẻ mặt quý dị, ánh mắt lóe lên, phảng phất đây chẳng phải là chính hắn. Mà là một cái khác, cùng hắn giống nhau như đúc người xa lạ.

Dần dần, mình trong kính tròn to hai mắt, phảng phất nhìn thấy vật gì đáng sợ, từ từ há mồm ra, giống như là muốn hét lớn ra.

Hắn cảm thấy cả người phát lạnh, nổi da gà giống như như gợn sóng, tầng tầng lớp lớp mà hiện lên. Hắn nghĩ tới rồi giấc mộng kia, trong mộng hắn, chính là từ trong gương, chứng kiến nguy hiểm của mình, sau đó giết mình tỉnh lại.

Cẩn thận hồi tưởng, theo hắn nhìn thấy món đồ chơi búp bê, đến tỉnh lại, hình ảnh hoàn toàn phù hợp.

"Rắc rắc."

Sau lưng vang lên tiếng mở cửa, hắn hơi chút đi lên đồng, khi lại một lần nữa nhìn về phía gương thời điểm, hết thấy đều khôi phục bình thường.

Quay đầu nhìn lại, cửa phòng rửa tay mở, một cổ mát mẽ hơi nước đập vào mặt.

Hai tỷ muội ăn mặc màu trắng bộ quần áo lót, màu ngà quần cụt, trên vai khoác khăn lông, tóc nhỏ giọt nước, một trước một sau mà từ bên trong đi ra. Các nạng mới vừa tắm xong, trên người mang theo xà bông lạnh đậm thơm(ngon), da thịt dính hơi nước, bọc phát trắng nõn bóng loáng, trong suốt sáng. Phảng phất có thể nhìn thấy, da thật trắng bên trong nhỏ bé mạch máu.

Trước ngực của các nàng các treo một nhóm khóa hình ngọc bội, ước nửa đoạn lớn chừng ngón cái, thúy ý dồi dào, thông suốt như nước. Phía trên điêu khắc Long vẽ phượng, tiên sơn mịt mù, thủy tạ đình đài, bàn đào tiên chi, chế tác cực kỳ tinh tế.

Một nhóm long du vụ hải, một nhóm phượng bay cửu thiên, Long bàn "Nhân duyên" hai chữ, Phượng Tê "Tế hội" hai chữ. Hơi chút hiểu chút phi thúy người, đều có thể nhìn cho ra đây là băng loại ngọc lục bảo, lại xưng là đế vương phi thúy xanh, lại không nói chế tác, chỉ là phơi thạch, cũng đã giá trị liên thành. Tại nó trên, cũng chỉ có "Thủy tinh loại ngọc lục bảo", cho dù là nước Hoa nhà bảo tàng quốc gia trong, cũng không cất giấu mấy món.

Thấy Trương Bằng nhìn chăm chăm ngọc bội, hai tỷ muội hiểu ý cười một tiếng, đồng thời thu vào trong quần áo.

Cái này hai khối ngọc, vẫn là Trương Bằng tâm bệnh. Hai tỷ muội ba tròn tuổi thời điểm, Trương Bằng cha mẹ thấy các nàng đáng thương vừa đáng yêu, lại đem bọn họ Trương gia tổ truyền long phượng ngọc bội đưa cho các nàng.

Bởi vì Trương gia tổ tiên từng lưu lại tổ huấn, nếu là gặp phải người hữu duyên, này ngọc phải làm tặng cho, chính hợp "Nhân duyên tế hội" ý. Trương Bằng cha cảm thấy, các nàng sinh đôi tỷ muội chính là này đôi ngọc bội tốt nhất người hữu duyên, vì vậy tặng ra ngoài.

Năm đó Trương Bằng sáu tuổi, đã hiểu chuyện, thấy đồ đặc của mình bị đưa ra ngoài, khóc rống không dứt. Trong ngày thường, cha mẹ của hắn ngay cả cho hắn một cái sờ cũng không chịu, khóa tại trong ngăn kéo, bảo bối có phải hay không, sau đó cứ như vậy tổng đi. Hắn tâm linh nhỏ yếu bị đã kích

thật lớn, hơn nữa sự đả kích này, không có bởi vì tuổi tác tăng trưởng mà giảm bớt, ngược lại thành bội thành bội mà gia tăng.

Sáu tuổi thời điểm, này đôi ngọc bội trong mắt hẳn là xinh đẹp món đồ chơi; mười tuổi thời điểm, là có thể đổi vào bên mô hình đồ vật; 15 tuổi thời điểm, là có thể ở căn phòng lớn, mở xe hơi nhỏ đồ vật; mười bảy tuổi thời điểm, là có thể thay đổi vận mạng đồ vật; mà bây giờ, đó là có thể mua toàn bộ Nam châu thị trung tâm tấm, bao hơn mười ngàn em gái, thực hiện sở hữu tất cả mơ ước cuối cùng bảo vật.

Mấy năm trước, có lần đi thăm viện bảo tàng thời điểm, Trương Bằng chỉ trần liệt trong tủ ngọc khí, nói cho hẳn biết cha, vật này giá trị hơn trăm triệu, còn xa không bằng cặp kia ngọc bội.

"Kia đôi ngọc bội?" Trương Bằng cha về mặt mờ mịt, hỏi.

"Chính là người đưa tiểu Vân cùng tiểu Phi." Trương Bằng nhắc nhở.

"Ồ..." Trương Bằng cha bỗng nhiên tỉnh ngộ như vậy ngẩng đầu lên, sau đó giật mình nói, "Đây chẳng phải là..." Hẳn cau mày, "Giá trị nhiều cái trăm triệu?"

"Người không biết sao?" Trương Bằng về mặt mông bức.

"Ta còn tưởng rằng, chẳng qua là khối đẹp mắt cục đá mà thôi, nếu không chúng ta tổ tiên của Trương gia, tại sao nói muốn đưa đi ra ngoài?" Trương Bằng cha nghi ngờ nói, tiếp lấy lại thờ dài nói, "Đáng tiếc a, đã tặng người..."

"Chúng ta có thể muốn trở về." Trương Bằng đề nghị.

"Được a, nhiệm vụ này liền giao cho người." Trương Bằng cha vỗ vai hẳn, nói.

Nhưng mà, nhiệm vụ này đối với Trương Bằng mà nói, cơ hồ là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Đừng xem các nàng bình thường đối với Trương Bằng nói gì nghe nấy, vừa đến ngọc bội về vấn đề, đó chính là Sở Hà hán giới, đấu tranh giai cấp.

Thử nghĩ một chút, Lưu Huyền Đức chống lại làm phản Triệu Từ Long cùng Trương Dực Đức, cũng chỉ có quỳ phần.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1: Tịnh Đế Song Hoa Chương 08: Nhàn nhã

Hai tỷ mười sau khi tắm xong, lại buộc Trương Bằng đi tắm, bởi vì Trương Bằng là "Trong nhà duy nhất chưa thanh tẩy đồ vật".

Trương Bằng thuần thực, liền tắm xong, đổi thân quần áo sạch, tiếp lấy lấy ra PS4, kết nối với TV, bắt chuyện Tiêu Thiên Tinh tới chơi đùa.

Chơi đùa trước, Trương Bằng cùng nàng ba điều quy ước: Số một, không cho phép kích động; thứ hai, không cho phép kêu la om sòm; thứ ba, không cho phép làm hư hẳn trò chơi tay cầm.

"Ân ân ~" Tiêu Thiên Tinh liên tục gật đầu, miệng đầy đáp ứng, có thể trong đôi mắt lại lóe lên giao hoạt, để cho Trương Bằng rất không thoải mái.

Cái này Tiêu Thiên Tinh, chơi game rất dễ dàng kích động. Nàng kích động một cái, biết sử dụng lực thật mạnh, vừa dùng lực thật mạnh, sẽ bẻ đoạn hẳn bản limited tay cầm..

Mở ra nguồn điện (power supply), trong máy truyền hình truyền ra "Street Fighter five" âm thanh.

"Ready Go!" Tiêu Thiên Tinh giờ lên quả đấm nhỏ, hưng phấn kêu lên. Thanh âm trong trẻo liệu lượng, thăm người tìm gan.

Đề xuống bắt đầu kiện, trò chơi tiến vào chọn người hình ảnh, Tiêu Thiên Tinh chọn thích nhất Tang Cát Nhĩ Phu. Nàng sở dĩ chọn cái này bấp thịt cả người tỏ liên trắng hân, không có lý do gì khác, Tang Cát Nhĩ Phu giống như nàng, đều là đại lực sĩ.

Tiêu Thiên Tinh đã từng nói với Trương Bằng, nàng muốn lấy Tang Cát Nhĩ Phu sư phụ, học gió lốc ngồi. Trương Bằng liền hỏi nàng tại sao, nàng nói, "Ngày nào người làm chuyện xấu thời điểm, sẽ dùng cái này đối phó người." Trương Bằng tại chỗ cả người đều ngây người, hơi chút tưởng tượng một chút, sẽ không hàn mà hạt dẻ. Thật giống như nghe được "Rắc rắc" một tiếng, cổ của mình liền đứt đoạn mất rồi.

Trò chơi bắt đầu, Tiêu Thiên Tinh đối thủ thứ nhất là Xuân Lê, "Y a y a " kêu, nhảy tới nhảy lui. "Gió lốc ngồi" vốn là khó khăn ra, tay cầm muốn rung một vòng, Xuân Lê lại qua với linh hoạt, Tiêu Thiên Tinh nửa ngày đều không bắt được, giận đến oa oa thét lên. Trương Bằng mắt thấy bảo bối tay cầm phải gặp nạn, liền vội vàng cầm lên phụ tá chuỗi, cắt vào khiêu chiến.

Trương Bằng chọn Long, giả mù sa mưa mà ép tới gần, đương nhiên là không có theo như đã kích kiện.

Chỉ thấy Tiêu Thiên Tinh Tang Cát Nhĩ Phụ bỏ nhào về phía trước, ôm Long, "Vèo " một chút, bay lên không trung, sau đó dùng hai chân mang theo Long đầu, tốc độ cao xoay tròn, trực trụ mặt đất.

"Phát phát phát..."

"Đùng!"

"KO!"

"Ha ha ha..." Tiêu Thiên Tinh vui vẻ cười lên, cuối cùng, còn yếu yếu mà bổ sung một câu, "Ta sẽ sẽ không quá tàn nhẫn?"

"Theo góc độ khách quan mà nói, người mang theo đầu của người khác, theo lâu ba độ cao ngồi xuống, cũng còn là có chút tàn nhẫn." Trương Bằng hướng dẫn từng bước, phân tích nói.

"Ha ha ha, chúng ta đây một lần nữa đi ~" Tiêu Thiên Tinh Logic tan vỡ kêu lên.

Hai người chơi game thời điểm, Tiêu Vũ Nặc ngồi chồm hổm sau lưng bọn hắn, hai tay ôm lấy ly trà, bất ngờ thổi xuống hơi nóng, một bộ bình thần ung dung, nhàn nhã nhìn định bộ dạng. Nàng cho Trương Bằng mang đến to lớn cảm giác an toàn, mấy ngày qua kiểm chế quét một cái sạch.

Chơi một hồi đường phố bá, Tiêu Thiên Tinh kêu buồn chán, Trương Bằng lại đổi từ máy mô phỏng đĩa, cùng nàng chơi đùa nổi lên một cái rất cổ xưa hoành bản động tác trò chơi —— nuốt thiên địa hai chi Xích Bích cuộc chiến.

Tiêu Thiên Tinh tự nhiên chọn là Trương Phi, Trương Bằng là chọn Triệu Vân. Trò chơi bắt đầu sau, Tiêu Thiên Tinh tự giác trốn ở góc phòng, chuyển chức nhặt đồ vật, thỉnh thoảng khi dễ tung tích đơn lính quèn, Trương Bằng là phụ trách đấu tranh anh dũng, qua năm cửa ải chém sáu tướng.

Nguyên bản cái trò chơi này không khó, Trương Bằng hợp tác với Lý Xuân Sinh, tùy tiện cũng có thể oản tù tì, nhưng bởi vì Tiêu Thiên Tinh quả thực quá thích ăn, còn muốn ăn rơi đủ loại bánh bao, đùi gà, cá chưng, đốt toàn bộ heo, Trương Bằng tương đương với tiền hành Địa Ngục khó khăn trò chơi.

Bất quá, Tiêu Thiên Tinh so với Đinh Đại Huy, vẫn là đã khá nhiều. Nàng ít nhất nghe lời, Trương Bằng để cho làm gì, nàng liền làm cái đó. Mà Đinh Đại Huy bất đồng, hắn không chỉ có thức ăn, thỉnh thoảng sẽ còn toát ra một chút ý tưởng kỳ quái, thuộc về trận phát tính chất, khó lòng phòng bị. Hơn nữa người càng nhiều liền khăn trương, qua loa đánh quyền, địch ta chẳng phân biệt được, thường xuyên ngộ thương người một nhà. Lý Xuân Sinh từng nói riêng một chút qua, cùng trâu giả đánh Xích Bích, nhất định chính là Địa Ngục cấp độ khó thêm thần cấp ẩn núp Boss, ai có thể oản tù tì, hắn liền hắn cho viết cái chữ phục.

Có hai tỷ muội đi cùng, thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt liền tới năm giờ chiều nữa, Mã Tinh Lôi ở phía dưới gọi bọn họ ăn cơm.

Ba người thu thập xong máy chơi game, xuống tới dưới lầu. Tiêu Vũ Nặc đi vào phòng bếp hỗ trợ, Tiêu Thiên Tinh đem ra giẻ lau, đem bàn đá băng đá lau sạch. Mỗi cuối tuần, bọn họ sẽ dưới tầng cây ăn cơm tối, một mặt là trong nhà quá nhỏ hẹp, bốn người ngồi dầy chặt chội, một mặt khác là bên ngoài mát mẻ, ngược lại người nơi này cũng không nhiều.

Lầu số năm mặc dù có hai cái đơn nguyên, bốn tầng, một thang hai hộ, cộng mười sáu buồng trong, nhưng trên thực tế, nhà ở rất ít, rất nhiều người đều dời ra ngoài. Trương Bằng vị trí A đơn nguyên, kể cả hắn và Mã Tinh Lôi một nhà, chỉ ở lại năm nhà người. 101 phòng là Mã Tinh Lôi quây bàn đồ lật vật, 102 phòng là phòng thường trực Lý thúc lão hai cái; 201 cánh cửa theo Trương Bằng ghi lại việc lên, sẽ không lái qua, nghe nói chủ nhân ra nước ngoài; 202 là lão người làm vườn một nhà, 301 là Trương Bằng nhà, 302 là tài vụ khoa Lý tỷ một nhà, 401 cùng 402 chủ nhân đều dời ra ngoài, thỉnh thoảng trở lại thăm một chút.

Và lại, nhà máy điện công chức phần lớn là lớp ba ngã, cũng liền ý nghĩa, ban ngày chỉ có một nửa nhà ở sẽ xuất hiện. Chớ nhìn bọn họ nơi này cũ kỹ, thật ra thì cùng ở biệt thự không khác biệt.

Tiếp đó, Tiêu Thiên Tinh lại từ nhỏ canteen trong lấy tới tiểu mái che nắng, cùng Trương Bằng đồng thời khoác lên dưới tầng cây, tránh cho đợi một hồi ăn cơm có đồ rơi xuống.

Cũng không lâu lắm, Mã Tinh Lôi cùng Tiêu Vũ Nặc lần lượt đem thức ăn bung lên bàn đá. Có thức ăn có canh, có thịt có cơm, thức ăn là nước tương rán bực bội da hồ tiềm tiêu, tỏi dung xào cải trắng, canh là hạt bắp xương sườn vỏ ngựa canh, thịt là cầu kỳ táo đỏ chưng gà ta, thịt kho tàu cá trắm cỏ khô, món ăn thơm sao thịt bò kho, cơm là hoa màu cơm, từ gạo, đen mè, bột đậu, gạo lức, Tiểu Mễ, hạt cao lương, tím khoai hỗn hợp mà thành.

Mã Tinh Lôi đích tay nghề, có thể nói là nổi tiếng nhà máy điện đại viện, ngay cả tiệm cơm tài xế, cũng sẽ thỉnh thoảng đến đòi dạy một, hai. Liền nói hoa màu cơm, Trương Bằng vốn là một cái cũng không muốn ăn, khẩu vị thô ráp, khó mà nuốt trôi. Nhưng Mã Tinh Lôi làm, lại có một phong vị khác, mềm vừa phải, khẩu vị coi như thích hợp. Mà cái thích hợp, đã không đơn giản, nếu là người khác làm, Trương Bằng liếc mắt nhìn liền no rồi.

Một cái số lớn nồi cơm điện, đủ để chứa rồi hai cân cơm, giảm đi Trương Bằng hai lượng, ba mẹ con quét một cái sạch. Trương Bằng từ nhỏ đã cười

các nàng, có thể ăn như vậy, về sau ai nuôi lên a...

Mã Tĩnh Lôi bộ xương thiên đại, là chân chính thảo nguyên nữ hán tử, có thể cười Mông Cổ liệt mã, kéo ra một trăm hai mươi pound đại cung, chiếu xuống bay trên trời điều khiển, cho nên rất có thể ăn. Mã tiêu gia tỷ muội, thiên phú dị bẩm, cũng rất có thể ăn.

Ở trước mặt các nàng, bảo vệ khoa khoa trường, được xưng hồng tinh phát điện nhiệt điện mạnh nhất nam nhân, có "Đại Lữ Bố" danh xưng là Tần Dũng, tự ti mặc cảm, bởi vì hán một hồi chỉ có thể ăn nửa cân.

Liên Hoa Sơn am ni cô cái vị kia sư thái, lượng cơm càng vị kinh người, một hồi có thể ăn hai cân gạo cơm, trực tiếp thấy được (phải) Trương Bằng miệng trũng con mắt ngây ngô. Trên sách nói người tu đạo có thể ích cốc, không dính khói bụi trần gian, lại không nghĩ rằng, càng sửa càng có thể ăn...

Bất quá, dựa theo bảo toàn năng lượng định luật cùng sinh vật học lý luận, dĩ nhiên là càng có thể ăn sinh vật sức mạnh càng lớn, tỷ như sư tử lão hổ, một hồi có thể ăn ba mươi bốn mươi kg thịt. Người bình thường cũng là như vậy, đại hán vạm vỡ, khí lực lớn một chút, tự nhiên ăn được nhiều điểm.

Ba mẹ con lúc ăn cơm, nhai kỹ nuốt chậm, không nhanh không chậm, có thể thức ăn trên bàn, lại lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được biến mất. Trương Bằng hơi chút ăn chậm một chút, liền kẹp không được thức ăn.

"Khác (đừng) lão Cổ lấy ăn thịt, cho tiểu Bằng chưa chút." Mã Tĩnh Lôi nói với Tiêu Thiên Tinh.

Tiêu Vũ Nặc thấy vậy, hé miệng mà cười, Mã Tĩnh Lôi lập tức nghiêm sắc mặt, dạy dỗ, "Người cũng ít ăn chút."

"Ồ ~" Tiêu Vũ Nặc ngoan ngoãn đáp.

"Người đến cùng phải hay không mẹ ruột ta à?" Tiêu Thiên Tinh nhú mày, bĩu môi nói.

"Ăn một chút ăn, chỉ có biết ăn thôi." Mã Tĩnh Lôi ấn xuống cái trán của nàng, cau mày.

"Cũng biết che chở người con nuôi, con gái ruột cũng không cần." Tiêu Thiên Tinh đem chén ngã tại trên bàn, bĩu môi, vẻ mặt mất hứng.

Trương Bằng thấy vậy, liền vội vàng lên tiếng giảng hòa, "A di, tiểu Phi còn đang thân thể cao lớn, hẳn là ăn nhiều một chút."

"Xem thức ăn ăn cơm, là chúng ta lão Mã nhà... Không... Lão tiêu nhà lễ phép căn bản nhất." Mã Tĩnh Lôi xụ mặt, giáo huấn Tiêu Thiên Tinh.

"Mẹ..." Tiêu Vũ Nặc không nhịn được mở miệng khuyên nhủ.

Nước mắt tại Tiêu Thiên Tinh trong hốc mắt vòng vo, sau đó oa một tiếng, khóc lên, "Người không phải là mẹ ta, ta ghét người..."

"Năm đó nếu không phải tiểu Bằng..." Nói tới chỗ này, Mã Tĩnh Lôi ánh mắt một đỏ, nghẹn ngào.

"Thật ra thì năm đó ta..." Mắt thấy tình cảnh sắp mất điều khiển rồi, Trương Bằng ngay cả vội vàng khuyên nhủ, "Không phải là cố ý, khi đó còn nhỏ, không hiểu chuyện, nói sai..."

"Ừ?" Tiêu Vũ Nặc lông mày dựng lên, tròn mắt nhìn Trương Bằng.

Trương Bằng lập tức ý thức được nói sai, vội vàng đổi lời nói, "Đoán đúng rồi." Tiếp lấy lại giải thích, "Cái này thì cùng trùng số như thế, toàn bằng vận khí, ngu dốt."

Tiêu Thiên Tinh bị chọc cười, trên mặt còn treo mớ nước mắt, liền "Ha ha ha" mà cười lên.

Bầu trời sáng lại, bốn người vui vẻ hòa thuận, tiếp tục ăn cơm.

"Tiểu Bằng ca ca, ăn chút thịt trâu đi ~" Tiêu Thiên Tinh thân mật vừa nói, thay Trương Bằng gấp một khối nhỏ thịt bò kho.

Trương Bằng vì thể cảm động không thôi, mặc dù cục thịt rất nhỏ, chỉ có ngón tay út đầu ngón tay lớn như vậy, nhưng cũng là Tiêu Thiên Tinh một phần tâm ý. Phải biết, đây chính là đoạt thức ăn trước miệng cạp sự tình, cho dù là một chút sụn thịt, đều không đơn giản.

Chớ nói chi là, đây là lão hổ tự mình đưa tới. Mới vừa rồi kẹp thời điểm, hẳn rõ ràng nhìn thấy Tiêu Thiên Tinh trong mắt do dự cùng không thôi, cuối cùng dường như hạ quyết tâm thật lớn, mới lòng ra đưa, để cho cục thịt chảy xuống Trương Bằng trong chén. Trong đó thiên nhân giao chiến, nhất định kịch liệt dị thường, như thiên quân đối lũy, gào giết rầm trời.

Mới vừa rồi tình huống bình thường hẳn là, "Tiểu Bằng ca ca, ăn chút thịt đi ~", sau đó cục thịt đã đến Tiêu Thiên Tinh trong bụng, nếu là để xuống, tám chín phần mười là cái xanh...

Ăn xong cơm tối, Trương Bằng chỉ cảm thấy ăn nửa no, bất quá cũng không xê xích gì nhiều, dù sao bữa ăn tối ăn ít, là khỏe mạnh bí quyết. Hai tỷ muội giúp mẹ thu thập chén đĩa. Đợi các nàng chuẩn bị xong sau, Trương Bằng đề nghị, giải tán trước tân bộ, sau đó đến nhà hán xem phim.

Toàn bộ nhà trọ đại viện, có thể chia làm ngũ đại bộ phận, theo thứ tự là công chức nhà trọ khu đông, công chức nhà trọ khu tây, công nhân hoạt động khu, tinh hóa hồ cùng sau núi.

Lầu số năm nằm ở công nhân hoạt động khu, bốn phía không có gì ngôi nhà. Bình thường sau buổi cơm tối, Trương Bằng sẽ đến bờ hồ cùng sau núi đi một chút.

Tĩnh hòa hồ là nhân tạo, nước hồ dẫn tới ngoài đại viện "Bích thủy sông", thuộc về nước chảy. Mà phía sau núi chính là đại viện phía bắc một tòa núi thấp, phía trên có cái hồ chứa nước, cung cấp toàn bộ đại viện sử dụng.

Ngoài ra còn có một ít địa phương, nói thí dụ như rừng trúc nhỏ, con đê mền sườn núi, cây ăn quả lắm, đại long mắt, cây vân sam vương, rỗng ruột Bồ Đào Linh, tiệm cơm vườn rau, vườn chuối các loại.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1: Tĩnh Đế Song Hoa Chương 09: Lời ong tiếng ve

Chạng vạng, trong hồ nước trời nhất sắc, ánh nắng chiều vẩy vào trên mặt nước, ba quang lốm chốm, vàng óng ánh, phảng phất một khuôn mặt mỹ lệ bức họa.

Một chiếc thuyền nhỏ, phiêu vơi trên hồ, sào tre lắc nhẹ, ung dung đi trước. Trên thuyền đội nón cô ông già, chính là lầu dưới lão người làm vườn, đang dọn dẹp lấy trên mặt hồ nhỏ vụn rác rưởi.

Cảnh đẹp thoải mái, song xu ở bên, Trương Bằng đi lên đường tới, sống lưng phá lệ thẳng. Đã từng có một đại thúc trêu ghẹo nói, "Người ta là chi nguyện uyên ương không nguyện tiên, chúng ta là chi tiện Trương Bằng không tiện uyên ương." Trong đại viện công chức, phần lớn thuần Phác hiền lành, nhưng nhai lên cái lưỡi đến, hoàn toàn không thua gì nông thôn địa khu.

Ba người đi chưa được mấy bước, liền gặp phải Hoàng đại thẩm cùng nàng bạn già.

"Yo, đây không phải là Trương đại thiếu gia nha, lại mang con dâu đi ra tản bộ nha, " Hoàng đại thẩm xa xa la lên, giọng không nhỏ, đưa đến bốn phía tản bộ người rồi rít nhìn chăm chú.

Trương Bằng lật ra xem thường, đến gần sau, thay mặt mày vui vẻ, hướng hai người chào hỏi, "Thím được, đại gia tốt." Sau lưng hai tỷ muội, cũng giòn giòn già già mà để cho người.

"Tiêu nhà hai nha đầu, thật là càng ngày càng tuấn rồi." Hoàng đại thẩm cười nói.

Hàn sầm mấy câu, song phương dịch ra, Hoàng đại thẩm liền bắt đầu cùng bạn già khua môi múa mép rồi.

"Lão đầu tử, ngươi xem tiêu nhà cái kia hai nha đầu, đều đi theo Trương Bằng chạy, trưởng thành có thể làm sao bây giờ à?" Hoàng đại thẩm về mặt lo âu nói.

"Lão phong bà tử, người ta chuyện của người tuổi trẻ, ngươi quản nhiều như vậy làm gì." Hoàng đại gia nói.

"Như vậy sao được, nha, ta biết rồi..." Hoàng đại thẩm sắc mặt tối sầm lại, "Hóa ra ngươi là cũng muốn cưới hai cái a, còn bản khoản em dâu à?"

"Không... Không có..." Hoàng đại gia liền vội vàng phủ nhận nói.

"Lão già đáng chết, ta xem ngươi dám, lão nương không phải là xé ngươi không thể." Hoàng đại thẩm nói.

"Không dám không dám..." Hoàng đại gia khoát tay một cái.

"Ngươi nói mưa dạn nha đầu kia, phân phối chúng ta con trai như thế nào đây?" Hoàng đại thẩm hỏi, thần sắc trở nên hưng phấn, sau đó lại bỏ sung, "Trời trong cũng được, ngực to cái mông tròn, dễ sinh nuôi."

"Ngươi được đi ngươi, cái này hai nha đầu, từ nhỏ cùng Trương Bằng lẫn lộn chung một chỗ, cùng ăn cùng ở, không đúng còn ngủ chung rồi, ta toàn bộ xưởng người nào không biết? Coi như con của chúng ta lại mất mặt mũi, cũng không dám muốn a, ngươi sẽ không sợ người khác đâm nát lưng của hấn sao?" Hoàng đại gia nói.

"Nói cũng phải..." Hoàng đại thẩm nhìn về dần dần đi xa ba cái bóng lưng, trưởng nhưng nhược thất mà thở dài nói, "Đáng tiếc a, cao cường như vậy nha

đầu, hoa nhài cắm bãi cắt trâu, còn hai đóa..."

"Cái này có gì đáng tiếc, không nói trước các nàng có nhìn hay không được cho ta con trai, coi như coi trọng, người cho rằng là ta con trai có thể chế ngự được các nàng?" Hoàng đại gia hừ một tiếng, chỉ bờ hờ một nhóm đại đá hoa cương, hỏi, "Còn nhớ đá kia sao?"

"Áy..." Hoàng đại thẩm bị nghẹn một chút

"Tiểu Phi từ hậu sơn dọn tới." Hoàng đại gia nhắc nhở, tiếp lấy lại hỏi, "Trên đá 'Bay xa vạn dặm, thiên hạ vô song' tám chữ, biết là ai viết sao?" Không đợi Hoàng đại thẩm trả lời, hắn liền tự hỏi tự trả lời nói, "Tiểu Vân lấy tay viết, ta tận mắt nhìn thấy. Cái kia đá hoa cương, ngay cả khoan dò đều không đánh nổi, nàng lại giống như tại trên đậu hủ viết chữ, bụi đá ba lạp ba lạp mà rơi, người nói dọa người không?"

Hoàng đại thẩm sắc mặt trắng nhợt, nói, "Ai nha, người xem ta đều lão hồ đồ, vạn nhất hai cái miệng nhỏ cãi nhau, một cái tát đi xuống, chúng ta con trai há chẳng phải là mất mạng"

"Được rồi đi, người ta là bầu trời Kim Long bay phượng, có thể không nhìn trúng chúng ta con trai." Hoàng đại gia nói.

"Eh eh eh, người làm sao nói chuyện." Hoàng đại thẩm mắt húng, một chút nín lấy bạn già lỗ tai, "Chúng ta con trai điểm nào so ra kém Trương Bằng rồi, chúng ta con trai đầu gì còn là một sinh viên, Trương Bằng đại học đều không thi đậu."

"Dạ dạ dạ, ngài nói phải, đau... Đau..." Hoàng đại gia cầu xin tha thứ.

Hoàng đại thẩm hừ một tiếng, buông tay ra.

"Ồi chào, lão bà tử, người đây là muốn mạng của ta a." Hoàng đại gia nói.

"Ai muốn người nói lung tung." Hoàng đại thẩm xiên trước eo, lớn tiếng nói.

"Lão bà tử, ta đã nói với người chuyện này..." Hoàng đại gia bỗng nhiên hạ thấp giọng, nói.

"Chuyện gì, thần bí hề hề." Hoàng đại thẩm cau mày nói.

"Người đừng cùng người nói." Hoàng đại gia nhìn chung quanh mắt, dặn dò.

"Được được được, người nói mau." Hoàng đại thẩm không nhịn được nói.

"Ta trong xưởng có cái sẽ xem tướng, nói cái này tiêu nhà hai tỷ muội a, một người mệnh trong cung Thất Sát ngôi sao trước khi, một người mệnh trong cung sao phá quân trước khi."

"Bình thường nam nhân không chịu nổi, trừ phi phúc lớn mạng lớn hạng người. Ta nghe cùng Trương xưởng trưởng cùng một bộ đội chuyển nghề tới được người ta nói..." Nói tới chỗ này, Hoàng đại gia âm thanh ép tới thấp hơn, "Các nàng vừa mới có bầu, cha đã chết rồi."

"Tê..." Hoàng đại thẩm hít một hơi khí lạnh.

"Bọn họ còn nói, Trương Bằng lúc trước tại bộ đội đại viện thời điểm, còn có một nữ, sau đó xuất ngoại." Hoàng đại gia âm thanh nhỏ như muỗi kêu Ruồi nhặng.

"Còn có một..." Hoàng đại thẩm thờ dài nói, "Thật là gieo họa a."

"Bọn họ nói cô kia, hai tay đoạn bàn tay, mệnh Cung Tham Lang, lục thân câu tổn hại, cũng chỉ còn dư lại cái tiểu cô Cô, chết người a." Hoàng đại gia nói, "Nghe nói Trương xưởng trưởng chuyển nghề, chính là vì tránh nàng, không cho Trương Bằng cùng nàng tiếp xúc."

"Tại sao ư?" Hoàng đại thẩm vẻ mặt không tin.

"Bọn họ nói, Trương Bằng đối với nữ nhân này cũng giống như Ma, mới tới trong xưởng thời điểm, hôn vĩa bay mắt." Hoàng đại gia Sát có kỳ sự nói.

"Ngược lại a, cái này Trương Bằng đụng phải nữ nhân đều không đơn giản, không phải là người tầm thường nhà có thể tha thứ." Hoàng đại gia tổng kết nói.

Hoàng đại thẩm trầm mặc một hồi, nhướng mày một cái, hai tay chống nạnh, khí thế hung hăng nói, "Người cái này lão Phong xây mê tín, nói bậy nói bạ! Ta xem tiêu nhà hai nha đầu liên tốt vô cùng, lại tuấn lại hiểu chuyện, so với cái này trong xưởng cô nương quảng hơn mấy chục cái đại đường cái. Ta cáo người a, người về sau dám ở phía sau nói các nàng nói xấu, ta xé miệng của người."

"Được được được, ta chỉ là tin vĩa hề, ăn nói linh tinh." Hoàng đại gia cười theo nói. Thật ra thì, hắn nói những lời này mục đích, chính là vì bỏ đi bạn già đối với hai nha đầu tâm tư. Người ta danh hoa đã có chủ rồi, cũng đừng chế giễu con mình rồi, tránh cho mất thể diện. Ở phụ cận đây, muốn đánh cái này hai tỷ muội chủ ý người, không mười ngàn cũng có tám ngàn. Đừng nói cái gì mạng rồi, chỉ cần có thể lấy được các nàng, chính là triệu sinh mộ tử, phỏng chừng cũng có bó lớn người nguyện ý, chỉ là bọn hắn có cơ hội không?

Nửa giờ sau, Trương Bằng cùng hai tỷ muội vòng quanh hồ đi ba vòng, trở lại lầu số năm nhà.

Trương Bằng xuất ra USB, cắm vào máy truyền tin, thả « điện cường động vật thành », nhìn đến Tiêu Thiên Tinh khách không ngừng cười.

Nhìn xong đã là 21h, Trương Bằng lại bắt đầu phát ra « băng cùng Hòa chi bài hát thứ sáu cuối kỳ ». Kế hoạch của hắn rất đơn giản, nhìn đến quá muộn, các nàng sẽ ở lại chỗ này ngủ. Cái đó gian phòng nhỏ, chỉ có các nàng đang dùng.

Có thể mười điểm vừa qua khỏi, Tiêu Vũ Nặc đứng lên, nói phải về nhà ngủ, Trương Bằng liền vội vàng giữ lại.

"Nhìn thêm chút nữa nha, rất dễ nhìn." Trương Bằng khuyên nhủ.

"Đúng vậy đúng vậy, ta muốn sau khi nhìn mặt, tuyệt dạ muốn sống lại." Tiêu Thiên Tinh phụ họa nói.

"Không được!" Tiêu Vũ Nặc dứt khoát cự tuyệt.

"Không muốn, ta ngủ ở nơi này." Tiêu Thiên Tinh thật chặt ôm lấy Trương Bằng cánh tay, kêu ầm lên.

"Mẹ nói, chúng ta bây giờ đều đã lớn rồi, nam nữ khác nhau, buổi tối đợi chung một chỗ, sẽ chọc cho người khác nói nhàn thoại." Tiêu Vũ Nặc kiên nhẫn khuyên giải nói.

"Đi nằm ngủ một đêm nha, cũng sẽ không thiếu miếng thịt." Trương Bằng cười hi hi, đưa tay đi bóp Tiêu Vũ Nặc hông của thịt. Người sau bất động thân sắc về phía mặt bên lóc lên, tránh được.

"Ân ân, liền một đêm mà ~" Tiêu Thiên Tinh nói.

"Không được, mẫu thân nói..." Tiêu Vũ Nặc mới vừa mở miệng, liền bị Trương Bằng cắt đứt.

Chỉ thấy sắc mặt hắn lạnh lẽo, trầm giọng hỏi, "Tiểu Vân, ngươi có phải hay không trong lòng có người?"

"A..." Tiêu Vũ Nặc nhất thời ngẩn ra, không phản ứng kịp.

"Người ta muốn nhai chúng ta đầu lưỡi, đã sớm nhai tòi tẹ." Trương Bằng nhìn chăm chăm Tiêu Vũ Nặc ánh mắt, ép hỏi, "Ngươi nói, có phải hay không có yêu mến nam đồng học rồi, muốn cùng Bằng ca vạch rõ giới hạn?"

"Không..." Tiêu Vũ Nặc vẻ mặt kinh ngạc, đang muốn mở miệng phủ nhận, nhưng lại bị Trương Bằng cắt đứt.

"Được, chúng ta về sau nước sông không đáng nước giếng, người đi người Dương quan đạo, ta qua ta cầu độc mộc, từ nay phân đạo dương tiêu, đường ai nấy đi, các việc có liên quan chuyện, các trở về riêng nhà, chân trời góc biển, vĩnh viễn không bao giờ gặp nhau, người coi như không nhận biết qua Bằng ca người này, coi như Bằng ca đã chết..." Trương Bằng giọng hùng hổ dọa người, lại có một loại chồng mạnh mẽ lên án thê tử hồng hạnh xuất tường khi thế của. Đón lấy, Trương Bằng nhảy tới trước một bước, nắm lên Tiêu Vũ Nặc tay, cầm thật chặt, mang theo khó tả đau lòng, nhưng lại vạn phần chân thành nói, "Tiểu Vân, ta chúc các ngươi hạnh phúc, phát ra từ nội tâm..."

Tiêu Vũ Nặc nghiêng mặt sang bên, thờ dài, thống khổ nói, "Chúng ta tối nay lưu lại, còn không được sao?"

"Ừ ~" Tiêu Thiên Tinh giờ cao hai tay, nhảy cộn lên.

Trương Bằng nhân cơ hội ôm lấy Tiêu Vũ Nặc, mò bóp hai cái.

"Ta đi xuống cùng mẫu thân nói tiếng." Tiêu Vũ Nặc mặt đỏ lên, hốt hoảng đẩy ra Trương Bằng, nói.

Chỉ chốc lát sau, nàng trở lại quầy bán đồ lật vật, đối chính đang ngăn người Mã Tinh Lôi nói, "Mẹ, chúng ta tối nay ở phía trên ngủ."

"Không phải là tối hôm qua mới nói với ngươi, cho ngươi cùng muội muội dừng tại Trương Bằng nhà ngủ sao?" Mã Tinh Lôi kỳ quái nói, con gái lớn từ trước đến giờ nghe lời, thế nào vừa quay đầu đi đã quên rồi.

"Trương Bằng nói chúng ta chê hắn..." Tiêu Vũ Nặc bất đắc dĩ nói.

"Được rồi." Mã Tinh Lôi nâng trán than nhẹ.

Tiêu Vũ Nặc đang muốn rời đi, Mã Tinh Lôi lại gọi lại nàng, "Coi trọng ngươi muội muội, nàng không hiểu chuyện, chớ ăn thua thiệt."

"Cái gì thua thiệt?" Tiêu Vũ Nặc nghe không hiểu.

"Là được... Cái đó..." Mã Tinh Lôi muốn nói lại thôi, không biết nên thế nào miêu tả. Nóng nảy bên dưới, nàng sắc mặt có chút đỏ lên.

"Ừ?" Tiêu Vũ Nặc nghi ngờ nói.

Lúc này, Mã Tinh Lôi bỗng nhiên quang sáng lóc lên, hỏi, "Các ngươi học qua sinh lý học không có?"

"Mẹ..." Trong nháy mắt, Tiêu Vũ Nặc bên tai đều đỏ.

"Chính là cái đó thua thiệt." Mã Tĩnh Lôi ám chỉ nói.

"Biết." Tiêu Vũ Nặc gật đầu một cái, thanh âm nhỏ nếu bơi tia (to), ngay cả chính nàng cũng chưa chắc có thể nghe rõ.

"Các người còn nhỏ, không thể tùy tiện tiện tiện hồng rồi thân thể, biết không?" Mã Tĩnh Lôi nghiêm túc nói.

"Ừm." "Coi như là Trương Bằng cũng không được." "Ừ..." "Coi như là ta con ruột cũng không được." "À?" Tiêu Vũ Nặc vẻ mặt kinh ngạc.

"Ta nói sai cái gì?" Mã Tĩnh Lôi ngạc nhiên nói.

"Không." Tiêu Vũ Nặc mặt không thay đổi trả lời.

"Thật chưa?" Mã Tĩnh Lôi suy nghĩ một chút, uy hiếp nói, "Đừng gạt ta a, nếu không đánh cái mông người." "

"Thật không." Tiêu Vũ Nặc bình tĩnh nói, trên mặt không nhìn ra một tia chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1: Tịnh Đế Song Hoa Chương 10: Kiểm tra

Mấy phút trước...

Tiêu Vũ Nặc vừa rời đi, Trương Bằng liền hướng Tiêu Thiên Tinh nhếch môi, xấu xa cười một tiếng.

Tiêu Thiên Tinh nhất thời luống cuống, một bên hướng "L" hình chữ ghé sa lon trong góc rút lại, vừa kêu la hét, "Người... Người đừng tới..."

Trương Bằng hai tay làm ra bắt bóp động tác, trong mắt dâng lên chó sói tính chất ánh sáng, hướng kinh hoàng thất thố nhỏ bé đáng yêu muội chậm rãi ép tới gần.

"Người... Người dám khi dễ ta... Ta liền nói cho tỷ tỷ..." Tiêu Thiên Tinh gấp đến độ sắp khóc.

"Tối nha, để cho ca ca kiểm tra một chút, xem chúng ta tiểu Phi trưởng thành không có." Trương Bằng ngồi vào Tiêu Thiên Tinh bên người, ôn nhu khuyên. Nàng hai tay che chở ngực, không tốt lắm hạ thủ.

"Không muốn ~" Tiêu Thiên Tinh đưa lưng về phía Trương Bằng, cuộn rúc vào trên ghé sa lon, hai tay giống như hộ thẳng nhóc như vậy, che chở hai bé thỏ trắng.

"Ngày mai mời người ăn bữa ăn tây, cây ăn quả thịt bò bít tết nha." Trương Bằng dụ dỗ nói.

"Thật?" Tiêu Thiên Tinh ánh mắt sáng lên, gất giọng, "Ta còn muốn ăn nước Đức heo tay."

"Được, không thành vấn đề." Trương Bằng hào phóng nói.

Tiêu Thiên Tinh đang muốn giải trừ phòng ngự, bỗng nhiên kịp phản ứng, dùng sức ôm chặt ngực, yêu cầu nói, "Trước cho ta xem tiền."

Trương Bằng tay ngừng giữa không trung, lại rút trở về, nói, "Tại thẻ ngân hàng đây."

Tiêu Thiên Tinh môi mím khe khẽ cắn, nắn, "Người gạt ta, người còn có sáu ngày mới phát tiền lương."

Trương Bằng mặt già đỏ lên, nói, "Thiếu trước đi."

"Ta đây cũng thiếu." Tiêu Thiên Tinh nháy mắt một cái, nói.

"Tiểu Phi, như người vậy rất không ngoan ngoan a." "Ta xong rồi mà phải ngoan, vừa không có chỗ tốt." "Mới vừa rồi lúc ăn cơm, ta là thay người nói mà nói." "Mới vừa rồi người muốn chúng ta lưu lại, ta cũng là ủng hộ người."

"Ồ..." Trương Bằng hé mắt, "Nói như vậy, chúng ta là không ai nợ ai rồi hả?"

"Đúng vậy ~" Tiêu Thiên Tinh nâng lên tinh xảo cảm nhỏ, nói. Nàng là cái loại này rộng mặt cảm nhận khuôn mặt, làm cái biểu tình này cùng động tác thời điểm, thần thái phần chân, hòa lẫn phách lối, đặc ý, khiêu khích, nhìn đến Trương Bằng trong lòng nghĩ bị mèo quấy nhiễu tựa như.

Đã nhẹ không được, vậy thì mạnh bạo. Trên mạng có câu rất nổi danh mà nói, "Thích phải đi cường gian a, bày tỏ có ích lợi gì, vẫn sẽ bị cự tuyệt, đuổi không kịp liền làm, làm không tới đã đi xuống thuốc, trở mặt liền phát quán theo, ghé góm ngồi xôm ngực giam, đi ra còn mạnh hơn gian, người ngay cả ngồi xôm ngực giam dũng khí cũng không có, còn nói cái gì yêu nàng!"

Trương Bằng chuyển tới, Tiêu Thiên Tinh lập tức co lại thành đoàn, giống như một cái tôm thước nhỏ. Nguyên bản tư thế như vậy, cù lét là hữu hiệu nhất, nhưng Trương Bằng không dám. Nếu là Tiêu Thiên Tinh giãy giụa, ra tay không biết phân tặc, lấy nàng trời sinh thân lực, thúc cùi chỏ một cái đánh tới, Trương Bằng tại chỗ được (phải) đi dời nhà ma.

Vì vậy, hấn lựa chọn tương đối phương thức ôn hòa, nằm ở bả vai nàng bên trên(lên), tiến tới nàng lỗ tai cạnh, trong triều từ từ thổi hơi.

"Hô..."

Tiêu Thiên Tinh chỉ cảm thấy một cổ ấm áp luồng không khí chui vào lỗ tai, trong triều thăm dò, quả quyết, làm cho nàng toàn thân run rẩy.

"Ồ..." Nàng phát ra tuyệt vọng nức nở, phảng phất sắp bùng nổ.

"Buông tay, nhanh." Trương Bằng ra lệnh.

"Không... Ta không..." Mặc dù ngoài miệng còn đang giữ vững, có thể tay lại vô lực mà rũ xuống.

Trương Bằng mười ngón tay, rốt cuộc được như nguyện, hưởng thụ nhiệt độ mềm mại như ngọc xúc cảm. Đang muốn tiến một bước thưởng thức đưa và trái cây ngọt ngào, bên ngoài lại truyền tới vững vàng tiếng bước chân. Trương Bằng lập tức thu tay về, cầm lên ly nước, chứa đang uống nước. Tiêu Thiên Tinh là tức giận mà lôi kéo áo sơ mi, ngồi vào một bên.

"Rắc rắc."

Tiêu Vũ Nặc dùng chìa khóa mở cửa, đi vào, sau đó nhìn Trương Bằng một cái, nói mà không có biểu cảm gì nói, "Không nước."

"Áy..." Trương Bằng lúc này mới phát hiện, hấn cầm là ly không, vì vậy cười xấu hổ cười, để ly xuống.

Sau đó, ba người tiếp tục xem kịch Mỹ « băng cùng Hóa chi bài hát thứ sáu cuối kỳ ».

Làm cố sự tiến hành được người gác đêm lãnh tụ, anh hùng tuyệt dạ sống lại thời điểm, đã hơn mười một giờ. Tiêu Vũ Nặc liếc nhìn đồng hồ treo, đứng dậy kêu muội muội đi vào ngủ. Trương Bằng lập tức đề nghị, nhìn lại một hồi. Tiêu Vũ Nặc không đồng ý, nói các nàng bình thường mười điểm liền muốn ngủ, hôm nay là cuối tuần, đã muộn hơn một canh giờ.

Trương Bằng lại đưa ra, muốn cùng các nàng ngủ chung, giống như khi còn bé như vậy, cho các nàng kể chuyện xưa. Hai tỷ muội đồng thời mặt đỏ lên, cùng kêu lên, "Không được!"

"Các người khi còn bé lão quần phải cùng ta ngủ, ta còn không chịu đây." Trương Bằng lễ thẳng khí hùng mà nói, "Bây giờ ta chịu, các người ngược lại không nguyện ý, đây là cái gì đạo lý?"

"Ngược lại không được." "Ừm." Hai nàng cảnh giác nhìn lấy Trương Bằng.

"Cái này..." Trương Bằng nắm tóc, mắt thấy không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là đem món đồ chơi búp bê sự tình toàn bộ thoái thác. Từ vừa mới bắt đầu đến giờ vương nơi đó, rồi đến lão Vương kinh sợ quá độ, cơ tim tắc nghẽn chết rồi, rồi đến trở về nhà, bị quý búp bê cuốn lấy, nửa đêm bị thương vân vân, trung gian chỉ giấu Thủy Thượng Nhân Gian bộ phận.

"Trên tay người thương chính là chỗ này sao tới?" Tiêu Vũ Nặc chân mày hơi cau lại, hỏi. Nàng sáng mắt sáng lòng, trước liền phát hiện Trương Bằng trên tay của có thương tích, chẳng qua là hấn không chủ động nói, nàng sẽ không hỏi.

"Trên chân còn gì nữa không." Trương Bằng hiển bảo tựa như, cuốn lên gấu quần cho Tiêu Vũ Nặc xem.

"Thật đáng thương nha ~" Tiêu Thiên Tinh đồng tình nói.

"Đúng vậy, chảy thật là nhiều máu, thiếu chút nữa chết rồi." Trương Bằng chán nản nói, nửa thật nửa giả. Thật sự là, hấn quả thật bị giày vò thảm; giả là, hấn coi như lại đáng thương, cũng là giả vờ.

"Lão Vương tiền đây?" Tiêu Thiên Tinh bất thành linh hỏi.

"Áy..." Trương Bằng sờ lỗ mũi một cái.

"Cho ta hai trăm." Tiêu Thiên Tinh hướng hần đưa ra bạch sinh sinh tay nhỏ.

"Tổng cộng liền năm trăm, hai trăm cho ngươi mẹ, hai ngày nay ở bên ngoài qua đêm, quán trọ một đêm một trăm, hơn nữa ăn cơm, chỉ còn năm mươi." Trương Bằng nói, tự động bỏ quên lấy thêm lão Vương hai trăm sự tình.

"Thật lãng phí a, ngươi làm gì vậy không dùng được nhà chúng ta?" Tiêu Thiên Tinh đau lòng nói.

"Mẹ của ngươi không cho..." "Vậy ngươi tới trường học tìm chúng ta a." "Ta lại không vào được." "Được rồi, coi như ngươi vượt qua kiểm tra." Tiêu Thiên Tinh nói.

"Ngươi là nói, cái kia món đồ chơi búp bê sẽ trông rỗng xuất hiện?" Tiêu Vũ Nặc thoáng chút đăm chiêu cau mày, hỏi.

"Hần là." Trương Bằng không quá xác định nói.

"Chúng ta buổi chiều làm vệ sinh thời điểm không thấy, căn phòng lại lớn như vậy, có vật gì chúng ta cũng biết, nó hẳn là giấu không đứng lên." Tiêu Vũ Nặc suy đoán đến.

"Ừm." Trương Bằng gật đầu một cái, nói, "Ta cho ngươi mẫu thân đi lên tìm, cũng không tìm tới."

"Sư phụ nói, thiên hạ tà vật, phần lớn đều sợ chúng ta, cho nên không dám xuất hiện tại trước mặt chúng ta." Tiêu Vũ Nặc nói.

"Vậy làm sao bây giờ?" Trương Bằng tội nghiệp nói, "Lại cho nó dây dưa đi xuống, ta khẳng định không sống nổi."

"Bây giờ chậm, nghỉ ngơi trước, ngày mai lại nói." Tiêu Vũ Nặc thần thái bình thường nói.

"Nhưng là..." Trương Bằng muốn nói lại thôi.

"Tối nay ngươi và tiểu Phi ngủ chung, ta ở phòng khách trông coi." Tiêu Vũ Nặc sắp xếp nói.

Trương Bằng lập tức lộ ra mặt mày vui vẻ, Tiêu Thiên Tinh là một bộ khóc không ra nước mắt bộ dạng. Đón lấy, Tiêu Vũ Nặc đem Tiêu Thiên Tinh kéo đến sân thượng, đóng cửa lại, nhỏ giọng nói, "Mẹ nói, chúng ta còn nhỏ, không thể hồng rồi thân thể, có một số việc có thể làm, có một số việc không thể làm, biết không?"

"Biết, nhưng là..." Tiêu Thiên Tinh néo vạt áo, biệt hồng mặt, nói, "Hần... Hần làm chuyện xấu..."

"Hần dám làm chuyện xấu, ngươi liền kêu ta." Tiêu Vũ Nặc nhìn muội muội một cái, nói một cách đầy ý vị sâu xa nói, "Máu chốt cũng là ngươi..."

"Ta... Ta thế nào?" Tiêu Thiên Tinh hốt hoảng nói.

Tiêu Vũ Nặc hơi nhếch khóe môi lên lên, mắng, "Quá đàn."

"Ngươi mới đàn." Tiêu Thiên Tinh làm một cái mặt quỷ.

Trở lại phòng khách sau, Tiêu Thiên Tinh từ nhỏ căn phòng ôm tới chần gối, cùng Trương Bằng tiến vào căn phòng lớn. Tiêu Vũ Nặc là tắt đèn, ngồi ở phòng khách trên ghế sa lon, nhắm mắt dưỡng thần.

Trong căn phòng lớn, Trương Bằng nắm điều khiển từ xa, mở máy điều hòa không khí, đảo mắt thấy Tiêu Thiên Tinh ôm lấy chăn, rúc lại đầu giường, liền cười một tiếng, nói, "Yên tâm, tối nay không khi dễ ngươi."

"Tên lùong gạt." Tiêu Thiên Tinh trên mặt viết đầy không tín nhiệm.

"Thật không lừa ngươi, tối nay ngươi là tới bảo vệ ta, ta làm sao có thể ân đền oán trả, thừa dịp người gặp nguy đây?" Trương Bằng thành khẩn nói.

"Dĩ nhiên..." Hần lại bổ sung, "Trừ phi ngươi là tự nguyện."

"Ta mới sẽ không tự nguyện đây." Tiêu Thiên Tinh mang theo địch ý nói.

"Sẽ không liền có thể." Đón lấy, Trương Bằng đóng đèn lớn, chỉ để lại một chiếc sắc màu ấm pha đèn ngủ. Mặc dù hần rất muốn toàn bộ đóng, để với đục nước béo cò, nhưng hần quả thực không dám. Món đồ chơi búp bê uy hiếp, còn không có hoàn toàn giải trừ.

"Đừng tới đây ~" Tiêu Thiên Tinh tìm cái trung tuyến, nói.

"Ừm." Trương Bằng gật đầu đáp, sau đó cời còn dư lại quần cụt cùng áo lót, chui vào trong chăn.

Hai người ngủ ở đồng thời, đều có điểm thấp thỏm. Đây là Tiêu Thiên Tinh tự trung học sơ cấp tới nay, lần đầu tiên cùng Trương Bằng ngủ trên một cái giường.

"Chờ ta phát tiền lương, liền mang bọn ngươi đi ăn thức ăn tự chọn." Trương Bằng không ngủ được, xoay người nói.

"Người nghĩ làm gì?" Tiêu Thiên Tinh xiết chặt chần, cảnh giác theo dõi hắn.

"Không, liền muốn mời ta đáng yêu bọn muội muội, ăn một bữa tiệc lớn." Trương Bằng nói.

"Ồ ~" Tiêu Thiên Tinh đáp một tiếng, tiếp lấy lại hỏi, "Ta khả ái sao?" Vậy cũng chiếu ánh đèn trong đôi mắt to, tràn đầy trông đợi.

"Đó là dĩ nhiên, chúng ta tiểu Phi khả ái nhất rồi." Trương Bằng đưa tay đẩy ra trên mặt nàng sợi tóc, nói.

"Vậy người..." Tiêu Thiên Tinh chân chờ chốc lát, lấy dũng khí, hỏi, "Còn muốn nàng sao?" Có thể nàng mới vừa hỏi xong liền hối hận, đó là một mảnh nàng không cách nào tiến vào rừng rậm. Nơi đó có máu, có lệ, có hắn không muốn nói tới quá khứ.

Trương Bằng đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó kịp phản ứng, trong miệng nàng "Nàng", chỉ phải là ai.

Nhìn trước mắt lưu quang bắt đầu khởi động mắt to, hắn nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Không phải là không muốn, mà là không biết.

Trương Bằng trong mắt vẻ cô đơn, cũng không có tránh được Tiêu Thiên Tinh ánh mắt. Nàng không từ đâu tới địa tâm bên trong đau xót, chỉ cảm thấy cả người vô lực.

"Mới vừa rồi tay của ta nói với ta..." Bên tai bỗng nhiên vang lên Trương Bằng âm thanh.

"Nói cái gì?" Nàng theo bản năng hỏi.

"Nó muốn giúp người kiểm tra thân thể." Trương Bằng nhìn chăm chú nàng, nghiêm túc nói.

Tiêu Thiên Tinh cái mũi nhỏ nhú một cái, hừ một tiếng, lật người đi.

"Nó đối với người phát dục tình huống, vô cùng quan tâm." Trương Bằng nhẹ giọng khuyên can, "Đây hoàn toàn là từ hảo ý, xin người không nên cự tuyệt."

"Ta không nghe, ta không nghe..." Tiêu Thiên Tinh che lỗ tai.

"Nó nói nó thích người, muốn cùng người đại bạch thỏ làm trò chơi, người nói có được hay không?" "Ta không nghe, ta không nghe..." "Có được hay không vậy?" "Ta không nghe, ta không nghe..."

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1: Tịnh Đế Song Hoa Chương 11: Tà linh

"Tiểu Phi..." Trương Bằng bỗng nhiên an tĩnh lại, nhẹ nhàng đẩy một cái Tiêu Thiên Tinh bả vai, trong giọng nói mang theo khó tả thất ý, "Người gọi lên sự đau lòng của ta chuyện cũ, chẳng lẽ không dự định phụ trách sao?"

Trầm mặc mấy giây, Tiêu Thiên Tinh xoay người, đánh úp lấy mắt to như nước trong veo, hỏi, "Vậy người muốn thế nào?" Nàng thiên chân vừa xấu hổ nãy bộ dạng, thật là khả ái đến nỗi tung.

"Tối thiểu..." Trương Bằng cố ý kéo dài âm thanh, ánh mắt tại nàng thảng hung bộ bên trên(lên) quét tới quét lui, sau đó nghiêng mặt sang bên, nghiêm trang nói, "Hôn một cái đi."

Tiêu Thiên Tinh cắn môi, hơi do dự trong chốc lát, liền hai tay ôm lấy chần, tới đây, tình đỉnh điểm thủy như vậy, tại hắn trên mặt hôn xuống. Sau đó nhanh chóng lui về, nâng lên cằm nhỏ, mang theo mấy phần khinh bỉ, hỏi, "Hài lòng chưa?"

"Không tính là." Trương Bằng hời hợt nói.

"Người... Người lại bì." Tiêu Thiên Tinh la lên.

"Người xem trên ti vi, có như vậy hôn sao?" Trương Bằng hỏi.

"Có a ~" Tiêu Thiên Tinh ngờ ngác nói, bộ dáng rất thiên nhiên.

"Đó là thân mèo cùng chó, sủng vật, không phải là người." Trương Bằng trong giọng nói chịu nói.

"Vậy người muốn thế nào?" Tiêu Thiên Tinh mân mê miệng.

"Nếu không, hay là ta thân người đi." Trương Bằng đề nghị.

Tiêu Thiên Tinh suy nghĩ một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm, nghiêm túc nói, "Có thể là có thể, nhưng không cho phép hôn miệng, nụ hôn đầu của ta phải để lại cho bạn trai."

"Thôi đi người." Trương Bằng xấu xa cười một tiếng, nói, "Nụ hôn đầu của người ngay từ lúc tranh với ta đường ăn thời điểm liền vứt bỏ."

Tiêu Thiên Tinh hừ một tiếng, lại không phản bác. Nàng khi còn bé thường xuyên tại Trương Bằng trong miệng cướp đường ăn, nước miếng cũng không biết đã ăn bao nhiêu rồi.

Tiếp đó, hai người ngồi dậy, bốn mắt nhìn nhau. Tiêu Thiên Tinh ánh mắt lóe lên, lộ ra có chút khấn trương.

"Chỉ cho phép hôn một cái, tay không thể lộn xộn." Nàng đỏ mặt nói, toàn thân căng thẳng thật chặt.

"Được a." Trương Bằng cười hi hi nói, sau đó ôm hông của nàng, kéo tới. Khoảng cách gần nhìn lại, cái miệng nhỏ nhắn của nàng óng ánh trong suốt, hiện lên một tầng mê người sáng bóng, ánh mắt là đóng chặt lại, một bộ mặc cho người tẩy máy bộ dáng. Hắn cũng không nhìn được nữa, một cái in lên.

Trong lúc nhất thời, răng môi hương thơm. Thiếu nữ Yuuka(thơm dịu), chui vào mũi, thấm người tim gan.

Hắn một bên vuốt vuốt, một bên từ từ mở mắt, muốn phải tiến hành bước kế tiếp động tác.

Có thể bỗng nhiên, đập vào mi mắt, là một tấm trắng hếu, như cùng chết người một dạng mặt. Lạnh giá, cứng ngắt, chết lặng, cực kỳ kinh người.

Chỉ thấy trên cái tủ đầu giường kia, nhiều một tay cầm dao nhọn món đồ chơi búp bê, con người vượt trội đến, trên miệng xuống nứt ra, hướng Trương Bằng lộ ra nụ cười quỷ dị.

Trong nháy mắt, Trương Bằng phảng phất theo trong nước ẩm rơi vào hầm băng, theo Thiên Đường rơi xuống Địa ngục, một lạnh một nóng, băng hòa nhị trọng thiên, sợ hãi tới cực điểm. Chỉ thấy hắn cả người lông tơ giờ lên, lớn lên lấy miệng, muốn kêu lại kêu không ra tiếng tới. Giống như chết chìm người, tuyệt vọng mà bất lực. Có một cái chớp mắt như vậy gian, trước mắt hắn tối sầm lại, cảm giác mình muốn chết.

Giống như lão Vương như vậy, sống sờ sờ bị sợ chết!

Tiêu Thiên Tinh cảm thấy được dị trạng, chậm rãi mở mắt. Nhìn lấy Trương Bằng sợ hãi vẻ mặt, mờ mịt hỏi, "Thế nào?"

"Sau... Phía sau..." Trương Bằng tại bên tai nàng nhỏ giọng nói.

Tựa hồ bị Trương Bằng lấy đến, Tiêu Thiên Tinh cũng đi theo sợ. Nàng chậm rãi quay đầu, thấy món đồ chơi búp bê trong nháy mắt, bị dọa sợ đến hoa dung thất sắc, "Oa" một tiếng, nhào vào Trương Bằng trong ngực.

Trong phòng khách, nghe được động tĩnh Tiêu Vũ Nặc mở choàng mắt, hai ba bước vọt vào phòng ngủ, nhanh chóng nhìn chung quanh một vòng.

Trương Bằng tay run run, chỉ hướng tủ đầu giường, lại phát hiện nơi đó không có vật gì.

"Các người đang làm gì?" Nhìn lấy ôm chặt ở chung với nhau hai người, Tiêu Vũ Nặc nhàn nhạt hỏi.

"A!" Tiêu Thiên Tinh phục hồi tinh thần lại, vội vàng cùng Trương Bằng tách ra.

"Búp bê... Cái đó búp bê lại xuất hiện." Trương Bằng thờ hào hển, chưa tỉnh hồn nói.

Tiêu Vũ Nặc thấy hắn kinh sợ quá độ, liền vội vàng tiến lên cầm tay hắn, ôn nhu an ủi, "Không sao, nó chạy."

Trương Bằng âm thầm lau vệt mồ hôi, nếu để cho Tiêu Vũ Nặc phát hiện muội muội nàng áo mũ không cả, vậy còn được.

"Tiểu Phi, người cũng nhìn thấy không?" Tiêu Vũ Nặc quay đầu hỏi.

Tiêu Thiên Tinh gật đầu một cái. Tiêu Vũ Nặc lệch qua đầu, nhìn xéo nàng một cái, lạnh nhạt nói, "Học nghệ không tinh." Tiêu Thiên Tinh hướng nàng le lưỡi một cái, làm một cái mặt quỷ.

"Làm sao bây giờ?" Trương Bằng mắt ba ba nhìn Tiêu Vũ Nặc, hỏi.

"Ta không muốn ngủ gian phòng này rồi, thật là dọa người." Tiêu Thiên Tinh nói.

Tiêu Vũ Nặc bắt đầu đi thờ dài, sau đó ba người đi tới gian phòng nhỏ, mở máy điều hòa không khí, chen chúc tại trên giường nhỏ. Tấm này giường nhỏ là một thước hai, dựa vào góc tường. Tiêu Thiên Tinh tại ở giữa nhất, Trương Bằng ở chính giữa, Tiêu Vũ Nặc tại nhất bên ngoài.

Hai tỷ muội một tả một hữu, Trương Bằng hoàn toàn an tâm, lại không nhớ nhưng, một trận mỗi một đánh tới, rất nhanh thì ngủ thiếp đi.

"Tích đáp tí tách..."

Phòng khách lão đồng hồ treo, phát ra thanh âm rất nhỏ, thời gian lặng lẽ chảy xuôi theo.

Một giờ sáng, Trương Bằng mở mắt, bốn phía đen kịt một màu, phảng phất thuộc về trong hư không, thân thể nhẹ bồng.

Phía trước bỗng nhiên xuất hiện một bó ánh sáng(riêng), sau đó hắn đã nhìn thấy trong phòng nhỏ cảnh tượng. Hắn và hai tỷ muội ngủ ở trên giường, ngực đều đều lên xuống, giấc ngủ rất sâu.

Lần này coi điểm rất kỳ quái, giống như là theo hình tròn trong cửa sổ nhìn ra ngoài. Hắn rất nhanh thì ý thức được, hắn bây giờ vị trí, là đang ở giường nhỏ mặt bên tủ sách bên trên(lên).

"Gương?"

"Đứng, gương!"

Hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ trở về, trong giá sách có một mặt gương đồng nhỏ, hắn chính là từ trong gương nhìn ra ngoài. Mà lần trước coi điểm, chính là tại căn phòng lớn từ quần áo trong kính.

Trong suy nghĩ, ánh mắt của hắn chuyển một cái, nhìn thấy trên mặt bàn món đồ chơi búp bê, nhất thời cả kinh, thiếu chút nữa la lên.

Quay đầu nhìn lại, Tiêu Vũ Nặc mí mắt nhỏ không thể thấy địa chấn rồi động. Trương Bằng lập tức an tâm, Tiêu Vũ Nặc đã phát hiện dị thường.

"Ha ha ha..."

Món đồ chơi búp bê tái nhợt con mắt bên trong, lóe lên hồng quang, phảng phất đi lại ở trong không khí trong suốt sợi tơ, hướng trên giường Trương Bằng chậm rãi dời đi.

Trong kính Trương Bằng không khỏi khản trương, mà đúng lúc này, Tiêu Vũ Nặc đột nhiên mở mắt, ánh mắt như sấm tia chớp, nhìn chăm chú vào giữa không trung món đồ chơi búp bê.

Chỉ thấy cái kia món đồ chơi búp bê thân hình hơi chậm lại, phảng phất hứng chịu nỗi sợ hãi ghê gớm, phát ra nhột tiếng kêu thảm thiết.

"Oa oa oa oa oa oa oa!"

Thanh âm kia vô cùng thê lương, giống như trong sách lời muốn nói quý khóc sói tru. Cùng lúc đó, trên người nó toát ra từng tia hắc khí, giống như cấp tốc tan rã ở trong không khí băng khô, từng điểm thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành hư vô.

Món đồ chơi búp bê sau khi biến mất, Tiêu Vũ Nặc nhú mày một cái, như có điều suy nghĩ ngẩng đầu lên, nhìn về trên tủ sách gương đồng.

Trương Bằng chỉ cảm thấy một bó bạch quang theo tới, trước mắt một mảnh hoa râm, sau đó liền mất đi ý thức.

"Tiểu Bằng ca ca, tiểu Bằng ca ca..."

Không biết qua lâu, hắn mơ mơ màng màng nghe có người gọi hắn, dần dần tỉnh lại. Mở mắt, là hai tờ rất giống nhau khuôn mặt, chính nhất bên trái một phải mà nhìn hắn.

"Ừ?" Trong lúc nhất thời, hắn có chút không phân rõ mộng cảnh vẫn là thực tế.

"Ta thấy được, đó là một cái sợ hãi tà linh, chúng ta đi tìm nó chân thân." Tiêu Vũ Nặc nói.

"Cái gì?" Trương Bằng còn không có quay lại.

"Muốn phải giải quyết triệt để, liền muốn tìm tới nó chân thân." Tiêu Vũ Nặc nói.

"Ở đâu?" Trương Bằng ngồi dậy, hỏi.

"Lúc ban đầu phát hiện địa phương của nó." Tiêu Vũ Nặc nói.

"Bây giờ?" Trương Bằng liếc nhìn trên bàn sách đồng hồ báo thức, bây giờ là buổi tối một giờ rưỡi.

Tiêu Vũ Nặc gạt đầu một cái. Đón lấy, ba người mặc quần áo tử tế, ra cửa.

Bây giờ đi ra ngoài, khẳng định không thể dựa vào chính bọn hắn rồi, còn phải tìm mấy cái người giúp. Dựa theo Tiêu Vũ Nặc thuyết pháp, sợ hãi tà linh đích thực thân, rất có thể giấu ở dưới đất. Hai người bọn họ đại cô nương cũng không nguyện ý đào đất, làm cho trên người bẩn thỉu. Về phần Trương Bằng, khẳng định không thể hi vọng nào hắn làm việc.

Vì vậy, ba người chạy đến bảo vệ khoa, hướng đang ở trực Tần Dũng mượn người mượn xe.

"Các người muốn làm gì?" Tần Dũng hỏi.

"Có chút việc gấp." Trương Bằng nói.

"Được, các người vân vân." Tần Dũng đáp ứng một tiếng, tiếp lấy cầm lên điện thoại vô tuyến, nói, "Tiểu khâu, người gọi bên trên(lên) tiểu Bắc, mở chiếc tiếp đat, theo Trương Bằng bọn họ đi ra ngoài một chuyến."

"Yes Sir." Bên kia truyền tới tiểu khâu âm thanh.

Cũng không lâu lắm, tiểu khâu cùng tiểu Bắc mở ra tiếp đat xe đến rồi. Ba người lên xe, chạy thẳng tới ngoại ô Vương gia thôn.

Ở trên xe, Tiêu Vũ Nặc hướng Trương Bằng giải thích. Theo cổ tịch ghi lại, sợ hãi tà linh không có bao nhiêu sức mạnh, dựa vào là kinh sợ, đem người dọa chết tươi. Trước lão Vương, chính là bị nó hù được cơ tim tắc nghẽn, tại chỗ chết vội.

Sợ hãi tà linh đặc điểm là hành động phạm vi đại, có khả năng mở chân thân rất xa. Mới vừa rồi Tiêu Vũ Nặc trực tiếp đưa nó linh thể hù dọa giải tán, nhưng nếu như không đem chân thân moi ra, giải quyết triệt để rồi, về sau tái ngưng tụ ra linh thể, sẽ còn hại người.

Trương Bằng nghe một chút, đánh liền nổi lên rầm thúi, "Nếu đều bị người giải quyết, còn đi tìm nó làm gì?"

"Đúng vậy, hơn nửa đêm, còn không bằng ngủ." Tiêu Thiên Tình ngáp một cái.

"Vạn nhất nó ngày nào trở lại, ta cùng tiểu Phi lại không ở đây người bên người..." Tiêu Vũ Nặc nói một cách đầy ý vị sâu xa nói.

"Giết chết nó, dám hù dọa ca, thì phải chết." Trương Bằng thái độ biến đổi, tàn bạo nói nói.

Ba giờ sáng qua vô cùng, năm người đi tới Vương gia thôn cửa thôn, lão Vương đã từng chỉ cho Trương Bằng nhìn cái kia mảnh nhỏ đất hoang. Sau khi xuống xe, Trương Bằng đơn giản hướng tiểu khâu cùng tiểu Bắc nói rõ tình huống.

"Bằng ca muốn làm cái gì, trực tiếp phân phó là được." "Tần đội nói, nghe Bằng ca." Tiểu khâu cùng tiểu Bắc nói. Bọn họ đều là binh lính xuất thân, có phục tùng chỉ huy thiên tính, làm việc dứt khoát, không cần quá nhiều giải thích.

Tiêu Vũ Nặc đứng ở bờ ruộng bên trên(lên), nhìn đất hoang, trong mắt dâng lên một tầng màu xanh nhạt ánh sáng nhạt. Chỉ chốc lát sau, nàng liền đưa ra bạch sinh sinh ngón tay, chỉ một nơi nói, "Đào nơi đó, một thước rưỡi."

Tiểu khâu cùng tiểu Bắc theo đuôi xe ruộng lấy ra quân dụng xúc, không nói hai lời, bắt đầu xuống phía dưới đào. Trương Bằng đứng ở bên cạnh, lấy tay đốt đèn thay bọn họ chiếu sáng.

Nửa giờ sau, hai người đào được đầy đủ sâu độ, lộ ra một cái vật thể một góc. Là bằng gỗ, bên ngoài có chút tróc ra sơn đỏ, thoạt nhìn là cái rương gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1: Tịnh Đế Song Hoa Chương 12: Trừ linh

"Bằng ca, đây là cái gì đồ vật?" Tiểu khâu không tránh khỏi hỏi.

"Sẽ không phải là phạm pháp chứ?" Tiểu Bắc cũng đi theo hỏi.

"Không việc gì, đào, xảy ra chuyện ta chịu trách nhiệm." Trương Bằng vỗ ngực nói.

Tiểu Khâu cùng tiểu Bắc liếc nhau một cái, đều có vẻ hơi do dự. Tiêu Vũ Nặc đi tới, nói, "Tiểu Khâu ca, tiểu Bắc ca, chúng ta việc làm là thay trời hành đạo, không phạm pháp."

"Cảnh sát thúc thúc nếu là biết, nói không chừng sẽ còn cho các ngươi phát tiểu hoa hồng." Tiêu Thiên Tinh giòn giòn giả giả nói.

Tiểu Khâu cùng tiểu Bắc rớt cuộc yên lòng, vui đầu tiếp tục đào. Bọn họ ngược lại không phải là không tin Trương Bằng, mà là chuyện này quả thực quá quý dị. Bất quá, trong đại viện không ít người gặp qua Liên Hoa Sơn tới vị sư thái kia, siêu phàm thoát tục, xuất trần không nhiễm, rất là không bình thường. Cũng biết tiêu gia tỷ muội sư theo cao nhân, vượt qua xa phạm phu tục tử có thể so sánh, cho nên không do dự nữa.

Chỉ chốc lát sau, rương gỗ bị nổi lên đi ra, dài chừng một thước, rộng nửa mét, bảy mươi cm cao. Không thể nói rất nặng, đại khái năm sáu chục kg bên cạnh (trái phải). Là cái loại này rất lão thức rương gỗ, bên trên (lên) đỉnh có đường vòng cung hình. Khép lại chỗ bao rồi một vòng sắt, đánh rất nhiều liểu đinh, phía trên ri loang lổ.

"Bên trong là thứ gì?" Trương Bằng nắm tay cầm đèn quan sát một hồi, hướng Tiêu Vũ Nặc hỏi.

"Sợ hãi tà linh đích thực thân, bất quá linh thể đã tiêu tan, tạm thời không có uy hiếp." Tiêu Vũ Nặc quay đầu nhìn về phía tiếp đặt xe, nói, "Làm điểm xăng cùng củi lửa, thiêu hủy là được."

Tiểu Khâu theo hố đất trong bờ ra ngoài, đang chuẩn bị trở về trên xe rút ra điểm xăng, Trương Bằng chợt gọi lại hắn, nói muốn mở ra tới xem một chút.

"Khả năng có đồ cổ gì đó." Trương Bằng nói. Cái rương này mặt ngoài phần lớn đều đỏ nước son rơi mất, theo lộ ra mộc văn nhìn lên, hẳn là khối lớn chường mộc làm thành. Nói cách khác, cái rương này rất đáng tiền, bình thường người nhà nghèo dùng không nổi.

"Đồ cổ?" Tiểu Khâu cùng tiểu Bắc đồng thời nghiêng mặt sang bên, nhìn về rương gỗ. Nói đến tiền, không có ai không thích, ngay cả Tiêu Thiên Tinh đều là ánh mắt sáng lên.

Nếu muốn thiêu hủy, tại sao trước không mở ra xem xem. Trương Bằng hướng Tiêu Vũ Nặc đầu đi một ánh mắt hỏi ý kiến, người sau nhắm mắt một cái, nhìn về nơi khác, ý tứ chính là "Không mất thấy". Trương Bằng lập tức mừng rỡ khôn kể xiết, hướng tiểu Khâu tiểu Bắc thúc giục đến, "Nhanh cầm công cụ, mở rương."

Chỉ chốc lát sau, tiểu Khâu theo đuôi xe rương đem ra xà beng, trước cùng tiểu Bắc đem rương gỗ mang ra hãm hại, sau đó đeo lên đồ che miệng mũi, bắt đầu khiêu nắp rương.

"Kéo kẹt... Kéo kẹt..."

Trương Bằng cách thật xa, rướn cổ lên nhìn sang, Tiêu Thiên Tinh là ôm lấy cánh tay hắn, khăn trương không dứt.

Cái này rương gỗ thực cứng, tiểu Khâu khiêu rồi chừng mấy phút, chỉ mở một cái khe hở, đổi thành tiểu Bắc tiếp tục khiêu.

"Kéo kẹt... Két... Kèn kẹt..."

"Rắc rắc!"

Theo một tiếng kim loại gãy lia giòn vang, rương gỗ nắp chợt hướng lên lật lên, một cổ hơi thổi vọt ra. Tiểu Khâu cùng tiểu Bắc liền vội vàng che mũi, lui về phía sau mở. Trương Bằng cách xa hơn mười thước, đều thổi phải nghĩ ối, mùi vị đó giống như rửa nát rất lâu thịt, vừa gay mũi, lại chán ghét.

Mấy phút sau, mùi thú nhò rất nhiều, nhưng vẫn làm người ta nôn mửa. Tiểu Bắc nắm đèn pin chiếu vào đi, thấy rõ sau, không tự chủ được lui về phía sau mấy bước, "Oa " một tiếng, nôn ọe.

"Thứ gì?" Trương Bằng hỏi.

Tiểu Bắc còn có chút dờ dẫm, tiểu Khâu gan lớn nhiều chút, tiến lên nhìn một chút, hướng Trương Bằng nói, "Một cổ thi thể." Sau đó lại quan sát một hồi, bổ sung nói, "Nhìn hơn mười tuổi, ôm lấy món đồ... Giống như là một..." Hắn cảm xà beng lật tới lật lui một cái xuống, nói, "Món đồ chơi búp bê."

Trương Bằng đến gần đi qua, cổ nén trong dạ dày dòi sông lấp biển cảm giác nôn mửa, thoáng nhìn mấy lần, liền ngồi xổm một bên nôn ọe.

Tiểu Khâu đem cái rương lật, đồ vật toàn bộ đổ ra. Tiêu Thiên Tinh trốn Tiêu Vũ Nặc sau lưng, lại muốn nhìn lại không dám xem.

Chỉ thấy cái kia vàng ó thi thể, toàn thân thối rữa không chịu nổi, khắp nơi lộ ra bạch cốt, cuộn rút thành một đoàn, trong ngực ôm lấy cái màu xanh nhạt món đồ chơi búp bê.

"Ồ?" Tiểu Khâu tìm tới cái bọc nhỏ khóa, dùng xà beng khơi mào đến, mục nát vải một chút liền tét, "Rào " một tiếng, một nhóm ngân quang lờ lờ đồ vật trút xuống.

Trương Bằng cùng tiểu Bắc lập tức tới đây tinh thần, đến gần xem thử, kết quả thất vọng, đều là một nhóm tiền tiền tệ. Bất quá số lượng rất nhiều, nhìn có hơn ngàn khối.

Tiểu Khâu lại lật lấy một hồi, không tìm được thứ gì đáng tiền, trở về đến trên xe, lấy nửa rương dầu. Tiểu Bắc tìm khắp nơi rồi nhiều chút cảnh khô lá

cây, chong chất tại trên thi thể, tưới lên xăng, đốt rồi hỏa.

Hỏa thiêu sắp tới nửa giờ, mắt thấy không sai biệt lắm, tiểu khâu cùng tiểu Bắc sẽ dùng cái xeng, đem tro xúc trở về trong hàm, một lần nữa viết bên trên(lên) đất.

Chuẩn bị xong thời điểm, đã sắp năm giờ sáng rồi. Khắp nơi truyền tới gà gáy âm thanh, mắt thấy các thôn dân phải ra đến rồi, năm người ngồi lên xe, chạy thẳng tới nhà máy điện đại viện.

Tiểu Bắc ở trên xe đếm, đồng kia tiền tệ có hơn 1,800 khối. Trương Bằng hào phóng nói, cho bọn hắn làm khổ cực phí rồi. Tiểu khâu lại nói không được, người gấp có phần, quay đầu đổi thành tiền, cho Trương Bằng năm trăm.

Sáu giờ rưỡi thời điểm, Trương Bằng cùng hai tỷ muội về đến nhà. Ba người lần nữa tắm, Tiểu Vũ Nặc lại làm nhiều chút trứng ốp lếp, xúc xích. Trương Bằng còn có chút muốn ới, ăn một chút trứng gà liền ăn không vô nữa.

Ăn điểm tâm xong, ba người trở về phòng ngủ. Trương Bằng những ngày qua lo lắng sợ hãi, một mực ngủ không ngon, mới vừa nằm xuống, liền phát ra nhỏ nhẹ mũi tiếng ngáy, ngủ vừa thom vừa trầm.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, đã là ba giờ chiều.

Trương Bằng mở mắt, nhìn chung quanh một chút, còn đang trong ngủ say tiểu gia tỷ muội, bỗng nhiên có một loại bùng tỉnh cách một đời cảm giác. Hắn cảm thấy đặc biệt an tâm, quyết định ngủ cái lại ngủ.

Cho đến năm giờ rưỡi, Mã Tĩnh Lôi ở phía dưới kêu ăn cơm, bọn họ mới tỉnh lại. Đánh răng xong rửa mặt xong, đi xuống thời điểm, Mã Tĩnh Lôi đã dựng thật nhỏ mái che nắng, dọn xong thức ăn, vẻ mặt hứng nhìn lấy bọn họ. Hai tỷ muội đều cúi đầu, không dám nói lời nào.

"A di, đều là ta không được, tối hôm qua kéo lấy các nàng theo ta xem phim, kết quả nhất thời không chú ý, làm cho quá muộn." Trương Bằng liền vội vàng đi lên trước, chủ động thừa nhận sai lầm.

Mã Tĩnh Lôi hướng Trương Bằng khẽ mỉm cười, nói, "Hay là chúng ta tiểu Bằng hiểu chuyện nhất." Sau đó kéo Trương Bằng ngồi xuống, tiếp lấy sầm nét mặt, hướng hai cái con gái hô, "Còn không mau tới, thức ăn đều lạnh."

"Ồ ~" hai tỷ muội trăm miệng một lời, ngoan ngoãn đi tới, tự động tự giác đánh tốt cơm, sau đó ngồi yên, không dám động đũa.

Cho đến Mã Tĩnh Lôi mở miệng, nói câu, "Còn không mau ăn", các nàng mới cảm chén đũa lên, ăn.

"Mã a di, tài nấu nướng của ngươi càng ngày càng tốt rồi, mỗi cái thức ăn làm ăn ngon như vậy, so với bên ngoài những thứ kia cấp năm sao đại tửu điểm đầu bếp mạnh hơn nhiều. Cùng ngài so sánh, bọn họ nhất định chính là đang làm heo ăn."

"Ta chợt phát hiện, các ngươi không giống ba mẹ con, giống như ba tỷ muội."

"A di dung mạo thật là xinh đẹp, mẹ ta nếu là có ngươi một nửa, ta khẳng định đẹp trai kinh động toàn thế giới."

Trong bữa tiệc, Trương Bằng miệng giống như lau mặt tựa như, nói Mã Tĩnh Lôi tâm hoa nở phóng, ý vị mà cho hắn gấp thức ăn.

Hai tỷ muội thấy Trương Bằng vì lấy lòng Mã Tĩnh Lôi, ngay cả mẹ bán tất cả, bắt ngờ quay đầu, cười trộm không dứt.

Một bữa cơm đi xuống, Mã Tĩnh Lôi không chỉ có bớt giận, tâm tình còn cực kỳ tốt, lại phá thiên hoang địa, đồng ý hai cái con gái uống bình nước ngọt. Mã Tĩnh Lôi đối với các nàng yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, từ nhỏ đã không cho phép các nàng ăn lung tung quà vặt, loạn uống đồ uống lạnh, nói sẽ ảnh hưởng cơ thể phát dục, cho nên ngoại trừ bữa ăn chính trở ra, các nàng rất ít ăn đồ vặt.

Mà nàng đối với Trương Bằng, chính là một cái khác cực đoan, cung chiều, dụ dỗ, che chở, cơ hồ không có chút nào nguyên tắc. Qua nhiều năm như vậy, ngay cả một câu nặng lời đều chưa từng nói qua, cho dù lại nghịch ngợm càn quấy, cũng là nhiệt độ nhiệt độ cười một tiếng, "Tiểu Bằng còn nhỏ, không hiểu chuyện."

Về phần chính nàng con gái, bốn tuổi sẽ dùng tiểu cây mây đánh đòn đòn vang, một chút lỗi đều không thể phạm.

Buổi tối hôm đó, hai tỷ muội còn đang Trương Bằng nhà qua đêm. Bất quá như bình thường như vậy, phân căn phòng, Trương Bằng ngủ phòng lớn, các nàng ngủ tiểu phòng.

Sáng sớm ngày thứ hai, hai tỷ muội ngồi xuống xe vào nội thành, trở về trường học đi học.

Trương Bằng ngủ đến hơn mười giờ mới dậy, lại kỳ kèo nửa giờ, tại Mã Tĩnh Lôi nơi đó ăn tô mì, vào chỗ bên trên(lên) buổi trưa xuống xe, trở về thành phố khu đi làm.

Nói là đi làm, nhưng thật ra là giết thời gian, muốn hắn đỡ lấy mặt trời chói chan, xuyên phố đi đường hầm, khắp nơi rao hàng đồ dùng hàng ngày, không quá thực tế. Hắn thật ra thì nghĩ tới, phải đem Mã Tĩnh Lôi phát triển thành khách hàng. Nhưng Mã Tĩnh Lôi nhìn xuống bọn họ sản phẩm, liền nói chất lượng quá kém, không thể gài bày trong xưởng hàng xóm cũ, Trương Bằng đành phải thôi.

Trở lại công ty thời điểm, đã là một giờ trưa, và kế toán thím Chu lên tiếng chào hỏi, cùng nghiệp vụ viên Tiểu Đường thổi sế trâu, lại cùng ông chủ Trương Đại Chung uống nửa ngày trà, Trương Bằng một ngày làm việc liền kết thúc.

Ngồi lên xe buýt, trở lại đại viện, tại Mã Tĩnh Lôi vậy ăn rồi com tối, về nhà thăm một hồi TV, một ngày cứ như vậy đi qua.

Thứ tư thời điểm, hần dựa theo Trương Đại Chung yêu cầu, đại biểu "Chuông lớn đồ dùng hàng ngày công ty hữu hạn" công ty đi tới Vương gia thôn từ đường, tham gia lão Vương tang lễ.

Dâng hương thời điểm, trong miệng hần nói lảm bảm.

"Vương thúc, thù ta cho người báo, đốt thành bụi bậm, chôn."

"Thật ra thì, ngày đó là nghĩ cho người kêu xe cứu thương, chính là không biết nhà người địa chỉ, không có cách nào nói."

"Người cái kia năm trăm khối, chính ta cầm, đây là chúng ta nói xong, chê bai chớ trách a."

"Về phần cái kia hai trăm, ngược lại người cũng không dùng được rồi, coi như..."

"Tài trợ khó khăn nhân sĩ."

"Làm từ thiện, tích phúc tích đức, người ở phía dưới, cũng trải qua thoải mái một chút."

"Chúc tương lai người đầu thai làm một con nhà giàu, không nữa buồn lão bà."

"Vương thúc, ngài nếu là cảm thấy tiểu Bằng nói tạm được, liền ánh nến bắt diệt, ta sẽ biết."

Trương Bằng vừa dứt lời, bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi tới, cây nến diệt một cây.

"Ồ, cây nến thế nào diệt?" "Đúng vậy, thế nào diệt?" "Giá ở đâu ra à?" Người trong thôn kỳ quái nói, lại lần nữa đốt.

"Ồ cây cỏ..." Trương Bằng trong lòng mắng câu, sau đó hướng lão Vương hình trắng đen mảnh nhỏ nói, "Lão Vương, tại sao ư?"

Âm phong lại nổi lên, cây nến lại diệt.

"Tê..." Người trong thôn đồng thời hít một hơi khí lạnh.

Trương Bằng thở hổn hển, phát ngoan, thấp giọng nói, "Lão Vương, người không phải là ca đối thủ, khuyên người thật sớm buông tha, nếu không ca cho người tan thành mây khói, giống như cái đó phá búp bê."

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1: Tịnh Đế Song Hoa Chương 13: Mèo mập

Tham gia xong lão Vương tang lễ trong ngày hôm ấy buổi tối, Trương Bằng làm một cái giấc mơ kỳ quái.

Cùng bên trên(lên) hai giấc mộng rất tương tự, hần đứng ở một cái gian phòng trong gương, nhìn ra phía ngoài.

Ánh sáng rất tối, miễn cưỡng có thể thấy rõ ràng cảnh vật bốn phía. Sàn nhà là gạch đỏ thếp, câu xi măng kê hờ, rất điển hình nông thôn phong cách. Góc tường bày một tấm giường lớn, cách mặt đất cao hơn một mét, giường đối diện là Trương lão củ bàn đọc sách, tới nữa là hai tờ một người gỗ ghế sa lon.

Chỗ này, Trương Bằng dường như đã tới, chẳng qua là nhất thời nhớ không ra thì sao.

Đang suy nghĩ, ánh sáng bỗng nhiên sáng lên, cửa mở ra, một bóng người chen lấn đi vào. Định nhãn nhìn lại, người vừa tới vóc người nhỏ thấp, gầy nhom, ước chừng ba mươi bốn mươi tuổi, mang mắt kính, tướng mạo có chút quen thuộc. Trương Bằng cẩn thận hồi tưởng, nhất thời thất kinh, người kia lại là lão Vương, chẳng qua là trẻ ra hơn mười tuổi.

Có lẽ là mấy ngày nay trải qua sự tình quá nhiều, trái tim của hần sức chịu đựng mạnh không ít, rất nhanh thì khôi phục trấn định. Và lại, căn cứ hai lần

trước kinh nghiệm, trong kính hẳn không có nguy hiểm.

Lần nữa nhìn lại, lão Vương động tác có chút lén lút. Sau khi vào nhà, hắn cửa trước bên ngoài nhìn quanh mấy lần, sau đó đóng cửa lại, chen vào then cửa. Trong căn phòng lập tức tối lại, chỉ còn thiên song chiếu xuống tới một bó ánh mặt trời.

Mặt của lão Vương hiện lên ra vui vẻ, từ trong lòng ngực móc ra một nhóm tám vài đồ bao gồm đồ vật, mở ra, xem đi xem lại.

Bởi vì ánh sáng rất tối, khoảng cách lại có chút mà xa, Trương Bằng không thấy rõ là cái gì, chỉ biết là đó là một cái hình tròn, màu xám bạc đồ vật. Quan sát chốc lát, lão Vương lần nữa dùng tám vài đồ gói kỹ, sau đó bỏ vào đáy giường, chơi đùa một lúc lâu, mới bỏ ra ngoài, sau đó mơ liên kết thúc.

Trương Bằng sau khi tỉnh lại, lập đi lập lại nhớ lại mộng cảnh, phát hiện trí nhớ vô cùng rõ ràng, thậm chí có thể nói, đó không phải là mộng, mà là hắn trải qua một lần sự kiện.

Kết hợp hai lần trước mộng cảnh, Trương Bằng mơ hồ cảm giác, hắn nắm giữ nào đó thần bí năng lực, cùng mộng cảnh có liên quan, cùng gương có liên quan. Chính bởi vì có nghi ngờ, hỏi Baidu. Hắn nhanh chóng mở máy vi tính ra, lên mạng tra tìm tài liệu.

Có thể trải qua hai giờ lục soát, hắn không tìm được bao nhiêu tin tức hữu dụng, chỉ ở một cái phong thủy trên diễn đàn, thấy có người nói ra câu.

"Trong mộng giấu kính, khuy thiên máy, biết đi qua, hiểu tương lai."

Những lời này huyền diệu khó giải thích, hồi thiệp (Reply) người ID kêu "Chớ cổ đạo nguời", nổi danh chữ ra, những tài liệu khác đều không viết.

Trương Bằng kiện vào vấn đề, "Trong mộng giấu kính chi tiết cụ thể là cái gì, trên đời thật có năng lực như vậy sao?" Vừa định phát ra ngoài, hắn bỗng nhiên tay run một cái, ý thức được nếu như loại năng lực này là thật, hắn há chẳng phải là bại lộ thân phận, vì vậy lập tức xóa bỏ, cũng sợ xuất mồ hôi lạnh cả người.

Mất thấy nhanh mười hai giờ trưa, Trương Bằng tắm, thay quần áo khác, đến Mã Tinh Lôi quầy bán đồ lật vặt ăn cơm trưa.

Mới vừa vào cửa, Trương Bằng đã nhìn thấy một cái vừa cao vừa lớn, lại mập lại trắng bóng người, đang ngồi ở trên lối đi, uống nước ngọt. Đối phương thấy hắn, lập tức mặt lộ vẻ vui mừng, nói, "Trương Bằng, đang muốn đi lên tìm ngươi đây."

Người này chính là Lý Xuân Sinh, Trương Bằng tại nhà máy điện bạn chơi một trong, ngoại hiệu "Mèo mập", tự xưng "Thái mao". Trong nhà hắn cũng là mở quầy bán đồ lật vặt, cùng Mã Tinh Lôi coi như là đối thủ cạnh tranh, bất quá vị trí là tại hán khu cửa.

Mặc dù không có ở đây cùng một nơi, hơn nữa cách nhau chừng mấy cây số, nhưng người hai nhà cạnh tranh vẫn kịch liệt. Phải biết, nhà máy điện sinh hoạt tương đối khép kín, các công nhân đi làm tan việc, cơ bản chính là tại hán khu cùng khu sinh hoạt giữa ngược hướng, không phải là tại Lý Xuân Sinh nhà mua đồ, chính là tại Mã Tinh Lôi cái này mua đồ.

Trương Bằng thường xuyên bị Mã Tinh Lôi phái đi điều tra, "Tiểu Bằng, giúp a đi đi xem một chút, Lý Xuân Sinh nhà gần đây đang bán cái gì đó." Cho tới Trương Bằng bắt ngờ phải gánh vác thua "Bán bạn cầu vinh" áp lực trong lòng.

Thật ra thì, bọn họ làm nhỏ canteen, chỉ cần nhiều cùng các công nhân trao đổi hỏi thăm, cũng không khó biết nói tình huống của đối thủ. Chẳng qua là Mã Tinh Lôi da mặt mỏng, mà nói lại không nhiều, mới chịu dựa vào tiêu gián điệp.

Trương Bằng vừa định cùng Lý Xuân Sinh trò chuyện đôi câu, đã nhìn thấy ngồi ở tù quầy sau Mã Tinh Lôi hướng hắn nháy mắt, vì vậy nói, "Đi, đi ra bên ngoài trò chuyện đi." Mã Tinh Lôi rất ý tứ đơn giản, chính là muốn hắn mau sớm kéo đối thủ cạnh tranh con trai rời đi, tránh cho tiết lộ bí mật thương nghiệp.

Vì vậy, Trương Bằng lại một lần nữa ung dung thản nhiên mà, bán đứng bằng hữu...

Tối ngày hôm qua, bảo vệ khoa tiểu khâu đưa tới năm trăm khối, Trương Bằng tiền bao trống một chút. Nhưng hồi tưởng lại tối hôm qua mơ, lão Vương dường như ẩn giấu bảo bối gì ở gầm giường, phải đi nhìn một chút, có lẽ liền phát tài.

Nếu Lý Xuân Sinh trở lại, có cái bạn, thì càng không thể bỏ qua cơ hội. Hắn nói với Lý Xuân Sinh, công ty bọn họ lão Vương qua đòi, báo mộng cho hắn, nói dưới gầm giường chôn bảo bối, muốn tặng cho hắn. Liên quan tới trong mộng giấu kính bộ phận kia, là không nói tới một chữ.

Lý Xuân Sinh nghe xong, liền nở nụ cười, nói Trương Bằng người thế nào cũng tin tưởng phong kiến mê tín một bộ kia rồi. Trương Bằng sầm nét mặt, nói người có đi hay không, không đi chính ta đi. Lý Xuân Sinh không thể làm gì khác hơn là nói, liệu mình theo quân tử. Các loại (chờ) Lý Xuân Sinh uống xong nước ngọt, đánh bảo cách, hai người tự ra đến ngoài đại viện, tại đường cái cạnh gọi đến xe taxi, chạy thẳng tới Vương gia thôn.

Lúc xuống xe, đánh đồng hồ hơn 100 khối, Lý Xuân Sinh không nhịn được la lên, "Làm gì không ngồi xe buýt, mắc như vậy, giữ lại buổi tối ăn thịt nướng uống bia không tốt."

"Chờ sẽ liền phát tài, còn so đo cái này một trăm khối làm gì." Trương Bằng nói.

"Người nói quá mơ hồ rồi, hơn nữa người cũng không biết lão Vương vật kia rốt cuộc có đáng tiền hay không." Lý Xuân Sinh phân tích nói.

"Bất kể có đáng tiền hay không, ngược lại buổi tối đều có thịt nướng ăn bia uống, cái này được chưa." Trương Bằng nói.

"Ta đây không phải là thay người tiết kiệm tiền chứ sao." Lý Xuân Sinh cười hắc hắc.

Hai người vừa đi vừa nói, 20 phút sau, đi tới lão Vương nhà sân trước. Nơi này rất heo lánh, bốn phía không cái khác nhà, an tĩnh dọa người. Xuyên thấu qua hàng rào tre tường ngấm đi vào, trên cửa dán sinh sản xã phong điều.

Nói như vậy, nền nhà mà nhà, nếu như không có trục hệ thân chúc thừa kế lời nói, dựa theo thông lệ, là muốn trở về sinh sản club, tiến hành lần nữa phân phối. Bất quá người trong thôn mê tín, lão Vương vừa mới chết ngay sau đó, không người nào dám tới.

Hai người ngồi chồm hồm dưới đất, quan sát một hồi, Lý Xuân Sinh chần chờ nói, "Ban ngày đi vào, có sợ hay không người khác nhìn thấy?"

"Nếu là có người nhìn thấy, chúng ta liền nói là lão Vương bà con xa." Trương Bằng phân tích nói, "Lão Vương là người đàn ông độc thân, trong thôn lại không cái gì thân thích, hơn nữa mấy năm nay ở bên ngoài đi làm, đi sớm về trễ, cùng người trong thôn tiếp xúc không nhiều. Chúng ta nói là hần bà con xa, người khác hơn phân nửa không có cách nào chắc chắn."

"Vậy còn do dự cái gì, động thủ a." Lý Xuân Sinh nói.

Trương Bằng gật đầu một cái, cùng Lý Xuân Sinh tiến vào sân, thuận tay nhặt lên ngày đó rớt tại cửa gây nhóm lửa. Lý Xuân Sinh thấy hần cầm vũ khí, cũng cầm lên tựa vào bên tường cái cuốc.

Nhẹ nhàng rạch ra phong điều, Lý Xuân Sinh đánh trận đầu, đẩy cửa ra đi vào.

Trong sân vườn yên tĩnh, chỉ có tiếng mở cửa đang vang vọng. Trương Bằng theo ở phía sau, rón rén đóng cửa lại.

"Ở đâu?" Lý Xuân Sinh quay đầu hỏi. Trương Bằng chỉ chỉ mặt đông thiên phòng. Trên cửa kia cũng dán phong điều, còn khóa một cái mới tinh khóa lớn đầu.

Lý Xuân Sinh quăng tới hồi ý ánh mắt, muốn phải đập ra, ắt sẽ tạo thành động tĩnh rất lớn.

Trương Bằng ở trên trời trong giếng đi mà đi, xem trước rồi vừa ý phương cửa sổ, cái kia thiết điều ri loang lỗ, nhìn không nhiều cứng rắn, lại nhìn một chút bên giếng nước lên(trên) thùng gỗ cùng tĩnh thẳng, cuối cùng làm ra quyết định.

Hần đem tĩnh thẳng cỡi xuống, sau đó để cho Lý Xuân Sinh ở phía dưới nâng, trối đến trên cây sắt. Đón lấy, hai người một trước một sau, liều mạng kéo tĩnh thẳng.

Lý Xuân Sinh sắp tới 1m8 đầu, trọng lượng cơ thể hơn hai trăm cân, trong ngày thường giúp trong nhà dòi dòi nhắc nhắc, khí lực lớn vô cùng. Chỉ thấy hần công lấy sau lưng tĩnh thẳng, thân thể nghiêng về trước, một tiếng quát to, chọt phát lực.

Thiết điều từng điểm biến hình, cuối cùng "Oành" một tiếng, bị kéo ra ngoài. Thân thể hai người nhẹ một chút, đồng thời về phía trước đứng ngã.

Phát ra âm thanh không nhiều lắm, hai người tiếp tục hủy đi cửa sổ. Ước chừng nửa giờ sau, sở hữu tất cả thiết điều đều bị kéo ra ngoài. Lý Xuân Sinh theo trong sân đưa đến một cái đại thủy hang(vại), hai người đứng ở hang(vại) dọc theo bên trên(lên), theo thứ tự theo cửa sổ bò đi vào.

Trong căn phòng ánh sáng tối tăm, hai tay đèn pin chiếu qua, tủ quần áo, gỗ ghế sa lon, bàn đọc sách, giường lớn, chính là Trương Bằng ở trong mơ nhìn thấy, bất quá cũ kỹ rất nhiều. Như vậy có thể thấy, hần ở trong mơ nhìn thấy cảnh tượng, là hơn mười năm trước.

Trên tủ quần áo chứa một mặt cái gương lớn, mặt kiếng hủ hóa sặc sỡ, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng người.

Căn phòng rất nhỏ, liếc mắt một liềm thấy xong rồi. Hai người ngồi chồm hồm xuống, theo hướng đáy giường. Bên trong dính tro bụi, treo tơ nhện, trống rỗng.

Hai người liếc nhau một cái, Trương Bằng nhếch môi cười một tiếng. Lý Xuân Sinh ngay sau đó lật ra xem thường, nằm xuống, vừa dùng ngón tay gõ gạch, một bên bò vào đi.

"Đằng đằng... Đằng đằng... Đằng đằng... Đằng đằng... Thùng thùng... Đằng đằng... Đằng đằng..."

Cũng không lâu lắm, Lý Xuân Sinh gõ đến một nhóm không tám gạch, tìm tòi đến khe hở, vén lên. Bên trong có cái hộp thiết, ước hai cái lớn chừng bàn tay. Lý Xuân Sinh lấy ra, lại đem gạch đồ lên.

"Tới tay." "Đi!"

Hai người lập tức theo cửa sổ bò ra ngoài đi, ra cửa, nhanh chóng hướng ngoài thôn đi tới.

Hơn hai mươi phút sau, hai người rời đi Vương gia thôn, tìm một chỗ yên tĩnh, mở hộp sắt ra kiểm tra.

Trên mặt để mấy tờ cũ kỹ vàng ố ngôi sao hình, đều là cái loại này sóng mãnh liệt, xuyên đồ bơi. Xem ra là lão Vương dùng để tẩy, kẹp lên tới vớt bỏ. Sau đó là mười mấy tấm tiền, Trương Bằng đếm, có mười lăm tấm. Cái này lão Vương cũng là người đáng thương, đủ nghèo rồi.

Cuối cùng phía dưới, chính là khối kia tấm vải đỏ bao gồm đồ vật. Mở ra xem, là một đường kính 10 centimet đại đồng bạc, cầm trong tay nặng trịch. Định nhìn lại, phía trên in một chiếc thuyền buồm, bên dưới là nước biển cùng ánh mặt trời, bầu trời bay qua ba cái chim nhỏ, phía sau là một nửa trục lao đầu.

"Thuyền buồm ba chim, giá trị mấy chục ngàn khối a!" Lý Xuân Sinh la lên.

"Hừ, nhỏ tiếng một chút." Trương Bằng cũng đã nhìn ra, lăm lét nhìn trái phải, nhắc nhở.

"Vội vàng đến thành phố bán, buổi tối đại / bảo / kiểm." Lý Xuân Sinh hạ thấp giọng, hưng phấn nói.

"Được." Trương Bằng dứt khoát gật đầu một cái.

Sau đó, hai người chờ đến đi ngang qua xe taxi, hướng Nam thị phố đồ cổ đi.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1: Tịnh Đế Song Hoa Chương 14: Xuất hàng

Nam châu thị phố đồ cổ nằm ở bên trong thành khu, cùng Trương Bằng đi làm địa phương cách nhau mấy khu phố.

Hơn một tiếng sau, hai người xuống xe. Dọc phố cửa hàng cổ kính, bên trong treo chữ vẽ, bày đồ cổ. Trước cửa bình thường đều để mấy cái tiểu tu quỳ, biểu diễn một chút lợi lộc hàng.

Hai người vòng vo một vòng, đi vào một cửa tiệm mặt trung đẳng, trong tủ quầy bày đủ loại tiền cổ tiền cửa hàng. Ông chủ là người trung niên, ước chừng bốn năm mươi tuổi, nhìn thấy có người đi vào, lập tức mặt mày vui vẻ chào đón.

"Hai vị tiểu ca, muốn nhìn chút gì?"

"Có thuyền buồm ba chim đại đồng bạc sao?" Trương Bằng đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Cái này..." Ông chủ trầm ngâm một chút, nói, "Không dễ làm, đây chính là hàng hiếm."

"Há, vậy coi như xong." Trương Bằng xoay người rời đi. Những thứ này làm đồ cổ buôn bán, một cái so với một cái giáo hoạt. Rõ ràng rất muốn làm thành làm ăn, lại giả vờ được (phải) phong khinh vân đạm, đặc biệt sẽ thân.

Ông chủ liền vội vàng đuổi theo ra đến, nói, "Ta có thể giúp ngươi hỏi một chút, ta có người bằng hữu khả năng muốn ra tay."

"Bao nhiêu tiền?" Trương Bằng dứt khoát hỏi.

"Tiểu ca, ta xem ngươi là hiểu công việc, sẽ không với ngươi dài dòng, ít nhất phải số này..." Vừa nói, ông chủ đưa ra ba ngón tay.

"Ba chục ngàn?" Trương Bằng hỏi.

Ông chủ gật đầu một cái, Trương Bằng lại hỏi có thể hay không tiện nghi một chút. Ông chủ lắc đầu một cái, nói, "Cái giá tiền này đã rất công đạo, ngươi có thể lên lưới tra một chút, hoặc là khắp nơi hỏi một chút, bảo đảm chỗ này của ta là tiện nghi nhất." Tiếp lấy lại bổ sung, "Nếu như hôm nay ngươi muốn, ta tranh thủ cho ngươi nói tiếp năm trăm."

"Ta nhìn thêm chút nữa đi." "Ngài đi thông thả."

Sau đó, hai người lại hỏi mấy nhà, giá cả đều không khác mấy, sau đó trở lại tiệm này, xuất ra đồng bạc cho ông chủ xem.

"Hóa ra là bán a." Ông chủ cười ha hả nói.

"Bao nhiêu tiền thu?" Trương Bằng dứt khoát hỏi.

"15,000." Ông chủ thu hồi nụ cười, nghiêm túc nói.

"Cái gì, người bán ba chục ngàn, thu mới 15,000, có tối như vậy sao?" Trương Bằng nhướn mày một cái, giận đùng đùng nói.

"Tiểu ca, đừng nóng giận, đều là cái giá này." Ông chủ giọng thành khẩn nói, "Thu vật này, muốn ép hàng, không chừng lúc nào mới có thể bán đi ra ngoài, hơn nữa chúng ta tiệm này mặt cũng muốn tiền mướn, ngài nói là chứ?"

"Vậy cũng không thấp như vậy a." Trương Bằng nói.

"Không tin người khắp nơi hỏi một chút, nơi này không chỉ ta một nhà thu." Ông chủ nói.

"Ta xem trên mạng không ít người thu, đều bán hai mươi bốn ngàn." Trương Bằng nói. Lúc tới, hắn đã dùng điện thoại di động lên mạng điều tra.

Ông chủ cười hắc hắc, nói, "Chúng ta đồ cổ nghề này, người đang cái này, tiệm ở nơi này, uy tín ở nơi này, người khác dám tin..." Hắn dùng một chút, "Người tự mình cầm trên mạng bán, mấy cái tin?"

"Như vậy đi, ta dứt khoát điểm, hai chục ngàn, được là được, không được là xong." Trương Bằng nói.

"Nếu không, ngài rồi đến chỗ hỏi một chút." Ông chủ cười nói, một bộ tràn đầy tự tin bộ dáng.

Trương Bằng cùng Lý Xuân Sinh rời tiệm nhỏ đi, liên tiếp hỏi bảy tám nhà, giá cả đều rất đen, thậm chí còn có người ra giá mười hai ngàn.

"Nếu không 15,000 liền như vậy, dù sao cũng bạch kiểm." Lý Xuân Sinh nói.

"Trầm trụ khí, nhiều bán mấy trăm khối cũng tốt a." Trương Bằng nói.

Vòng vo một vòng, hai người trở về lại lúc ban đầu cái kia gian cửa hàng. Ông chủ khách tới, là một ăn mặc âu phục trung niên mập mạp, chính uống trà.

"Thế nào, ta ra giá coi như công đạo chứ?" Ông chủ đứng dậy chào đón, cười hỏi, giống như một Phật Di Lặc.

Trương Bằng không trả lời, đi thẳng tới gốc cây hình dáng bàn trà cạnh ngồi xuống, một bên tựa như quen chuẩn bị trà cụ, vừa nói, "Mười ngàn tám."

Ông chủ ngồi xuống, dùng nước nóng nóng ly, cho hắn rót trà, mới lên tiếng, "Đất."

"Cảm thấy được không mắc." Trương Bằng hợp miếng trà, chậm thong thả nói. Cùng lúc đó, Lý Xuân Sinh đi tới phía sau hắn, cũng không ngồi xuống, hai tay ôm ngực mà đứng yên. Hắn sống cao cao to to, có mặt lại trắng, trang nghiêm một bộ còn đồ bộ dáng.

Ông chủ nhìn một cái, nhỏ không thể thấy mà nhủ mày một cái. Hắn là lão giang hồ, đối phương bày ra cái này tư thái, chính là muốn ép mua buộc bán rồi. Dĩ nhiên, đối phương chắc chắn sẽ không gây chuyện, nhưng sẽ ở chỗ này, ảnh hưởng việc buôn bán của hắn.

"Hai vị tiểu ca, xem các người có thành ý như vậy, quay đầu lại tới chiều cổ ta, như vậy đi..." Ông chủ đưa ra năm ngón tay, nói, "Cho nhiều năm trăm."

"Kết giao bằng hữu nha, mười ngàn tám cũng không mắc, người còn có thể bán ba chục ngàn đây, qua tay liền kiếm mười hai ngàn, tốt biết bao làm ăn." Trương Bằng nói.

"Chuyện này..." Ông chủ mặt lộ vẻ khó xử. Lúc này, cái đó mặc âu phục trung niên mập mạp chen miệng hỏi, "Hai vị tiểu ca, có cái gì hàng phải ra đây, cũng cho ta kiến thức một chút."

"Thuyền buồm ba chim." Trương Bằng trực tiếp xuất ra đồng bạc, cho trung niên mập mạp xem.

Trung niên mập mạp chỉ nhìn một cái, liền nói, "Là hàng thật." Tiếp theo từ trong bóp da lấy ra hai bó tiền, hướng Trương Bằng trước mặt để xuống một cái, nói, "Tiểu ca nếu là muốn ra tay, ta lão Chu thu."

"Chu Đồng, người đây là..." Ông chủ muốn nói lại thôi.

"Không việc gì, ta xem hai vị này tiểu ca khí vũ hiên ngang, muốn kết giao bằng hữu." Trung niên mập mạp nói.

"Được, đồng ý." Trương Bằng buông xuống đồng bạc, cầm lên tiền, giao cho phía sau Lý Xuân Sinh.

"Tiểu họ Chu, tên gọi Phúc Nguyên, tại thành bắc mở thân nhân công ty." Vừa nói, hắn đứng dậy hướng Trương Bằng đưa tay ra.

Hai người nắm lấy tay, Chu Phúc Nguyên lại lấy ra mạ vàng danh thiếp, đưa cho Trương Bằng, nói, "Có rảnh rồi tới phòng làm việc của ta uống chút trà."

"Được." Trương Bằng liếc nhìn danh thiếp, thu vào ví tiền, lại hỏi ông chủ muốn tới giấy bút, viết xuống tên và số điện thoại, đưa cho Chu Phúc Nguyên. Uống nửa một hồi trà, tùy tiện trò chuyện mấy câu, liền cùng Lý Xuân Sinh ra cửa.

Chỉ chốc lát sau, hai người theo trong ngân hàng đi ra, trên thẻ các nhiều hơn một vạn đôla.

"Người nói thế nào ông chủ mập, kết giao chúng ta làm gì?" Lý Xuân Sinh kỳ quái hỏi.

"Ai biết được, ngược lại bán tốt giá tiền." Trương Bằng thờ ơ nói.

Có tiền, hai người chạy thẳng tới Thủy Thượng Nhân Gian, tiêu dao một đêm. Ngày thứ hai, Lý Xuân Sinh chạy đi mua bộ vinh dự V 9, đem lão điều nha Nokia đổi.

Lúc này trái táo bầy mới ra, tiêu thụ viên tiêu thư quán Trương Bằng giới thiệu, nói cái này thật tốt thật tốt. Trương Bằng nhớ tới hôm nay là thứ sáu, tiêu gia tỷ muội tan học, lại nhìn thấy mới ra trái táo bầy tương đối đẹp đẻ, nhất thời xung động, quẹt thẻ mua hai bộ, một bộ màu xanh da trời, một bộ màu hồng.

Trương Bằng nắm hai cái bạch cái hộp, mới ra cửa tiệm liền hối hận, thật là một đêm trở lại khu dân nghèo.

"Đổi cái gì điện thoại di động, Nokia không phải thật tốt sao!" Trương Bằng về mặt nhứt nhối, đem tức xuất hiện ở rồi Lý Xuân Sinh trên đầu.

"Cái này cũng có thể ý lại vào..." Lý Xuân Sinh buồn bực nói, sau đó xuất ra một ngàn khối, coi như là giúp hắn. Cứ như vậy, cộng thêm trước năm trăm, cùng lão Vương trong hộp sắt một ngàn rưỡi, giảm đi hai bệ trái táo bầy mười ngàn vừa cùng tối hôm qua hai người tiêu phí 800, xe taxi hai trăm, Trương Bằng còn lại một ngàn khối. Đón lấy, Trương Bằng lại làm hai tờ thẻ điện thoại, tốn hai trăm, còn lại 800.

Theo trong phòng buôn bán đi ra, đã là bốn giờ rưỡi chiều, Trương Bằng phải đi trường học tiếp hai tỷ muội, Lý Xuân Sinh là phải về nhà hỗ trợ đỡ hàng, hai người liền tách ra.

20 phút sau, Trương Bằng xuất hiện ở nam đại trường trung học phụ thuộc cửa, đứng ở ven đường, các loại (chò) hai tỷ muội đi ra.

Nam đại trường trung học phụ thuộc toàn bộ xưng phải nam phương đại học chi nhánh trung học, là Nam châu thị đệ nhất trọng điểm trúng học, dạy học chất lượng vượt qua thử thách. Thi đậu cái này bị trúng học, thi đồng nghĩa với một cái chân bước vào trọng điểm đại học cánh cửa hạm.

"Leng keng leng keng..."

Năm giờ qua vô cùng, chuông tan học vang lên, nhóm lớn học sinh xông ra lầu dạy học, đi ra ngoài tới.

Trong đó có không ít thanh thuần xinh đẹp nữ sinh, nhìn lấy tương đối đẹp mắt.

Cũng không lâu lắm, lưỡng đạo mỹ lệ bóng người xuất hiện ở học sinh triều bên trong. Các nàng vừa xuất hiện, quanh mình hết thấy đều trở nên âm đạm phai mờ. Những thứ kia nguyên bản xinh đẹp nữ sinh, trong nháy mắt biến thành làm nổi bật hoa hồng lá xanh.

Thấy Trương Bằng, Tiêu Thiên Tinh mặt lộ kinh hi, lao ra đám người, ôm lấy cánh tay hắn, không thêm để ý chút nào các bạn học ánh mắt. Tiêu Vũ Nặc là mang theo mỉm cười, đi nhanh đến Trương Bằng bên người.

Chỉ một thoáng, Trương Bằng thành toàn trường tiêu điểm. Các nam sinh trong mắt, tất cả đều là hâm mộ và ghen ghét, nếu như ánh mắt có thể giết người, Trương Bằng đã vạn tiễn xuyên tâm. Mà các nữ sinh ánh mắt, là phức tạp nhiều, có nghi hoặc, có quên được, còn có khinh bỉ...

Trương Bằng bị người nhìn đến cả người không thoải mái, chặn dừng xe taxi sau, lập tức kéo hai tỷ muội ngồi vào chỗ ngồi phía sau. Nào biết hắn hành động này, kéo tới càng nhiều hơn cừu hận.

Một cái rồi coi như xong, còn trái ôm phải ấp, thật là không thể nhẫn nhịn!

Nếu như nói mới vừa rồi là vạn tên cùng bắn, như vậy hiện tại chính là vạn pháo trời lên, coi như Trương Bằng là tàu chiến đấu, cũng phải bị đánh chìm xuống.

Xe taxi trong, Trương Bằng xuất ra chứa ở trong túi điện thoại di động cái hộp. Tiêu Thiên Tinh lập tức cặp mắt sáng lên, ôm Trương Bằng cổ, "Sụm" một chút, dùng sức hôn một cái, sau đó ca ca trước ca ca sau mà réo lên không ngừng.

Tiêu Vũ Nặc không có lớn như vậy phản ứng, nhưng là ôm lấy Trương Bằng cánh tay, khéo léo nói tiếng, "Cám ơn anh." Một lát sau, nàng chậm rãi từ nhận được lễ vật mừng rỡ trung bình phục đi xuống, sắc mặt đông lại một cái, hướng Trương Bằng hỏi, "Tiểu Bằng ca ca, người tiền này..." Mắt sáng như sao bên trong tràn đầy ân cần, bởi vì nàng biết, Trương Bằng trải qua tương đối túng quẫn, lo lắng hắn làm chuyện gì đó không hay.

"Đúng vậy, ta nghe đồng học nói, trái táo bầy muốn hơn 5 nghìn khối đây, tiền của người từ đâu tới?" Tiêu Thiên Tinh cũng đi theo hỏi.

"Ta cùng Xuân tử nhặt được cái lão Tiền tiền, thuyền buồm ba chim, bán hai chục ngàn khối." Trương Bằng nói thật.

Tiêu Vũ Nặc yên lòng, không hỏi thêm gì nữa.

Trở lại nhà máy điện đại viện, Mã Tĩnh Lôi đã làm tốt thức ăn, đứng ở quầy bán đồ lật vật cửa, trông mong ngóng trông. Cái kia tha thiết thiết thiết, mỗi mắt chờ mong bộ dạng, không khỏi làm lòng người sinh ấm áp, có trở về nhà cảm giác.

Hai tỷ muội dễ sách xuống bao, nhanh tay nhanh chân mà bố trí xong bàn cơm mái che nắng, bắt chuyện Trương Bằng cùng mẹ ngồi xuống.

"Các người ở đâu ra điện thoại di động?" Mã Tĩnh Lôi rất nhanh thì phát hiện hai tỷ muội trái táo điện thoại di động, sầm mặt lại, để đưa xuống hỏi.

"Tiểu Bằng ca ca mua." "Ừm" Tiêu Thiên Tinh giong giong giả giả mà trả lời, Tiêu Vũ Nặc là gật đầu đồng ý.

"Thật không ngoan ngoãn, lại để cho tiểu Bằng tốn kém" Mã Tĩnh Lôi sắc mặt hoà hoãn lại, nhưng vẫn là trách mắng một câu.

"Món đồ chơi điện thoại di động, không đáng giá vài đồng tiền." Trương Bằng nói. Ngược lại Mã Tĩnh Lôi không hiểu những thứ này, tùy tiện lắc lư.

"Vẫn là chúng ta tiểu Bằng hiểu chuyện nhất." Mã Tĩnh Lôi một bên thay Trương Bằng gấp thức ăn, một bên khích lệ nói.

Hai tỷ muội gỗ nghiêm mặt, đồng thời nhìn về nơi khác, khóe miệng không tránh khỏi mà, gọi lên độ cong.

PS:

Thành mời đọc giả bằng hữu thêm ** lưu, thuyền trưởng tự mình lái thuyền nghênh đón.

Ngân Thành thế giới, ngân người chủ bày, bày chủ thuyền trưởng, 378 76100 9;

Viễn đông có người bày, phân luồng 1 bày, bày chủ Chương 30: Não tàn bột, 569 452 217;

Ngân Thành thế giới quốc hội, cao cấp bày, bày chủ thuyền trưởng, 541 20 915 9, cần cung cấp 5000 fan giá trị chứng minh.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1: Tịnh Đế Song Hoa Chương 15: Lỗ vốn

Ăn xong cơm tối, các loại (chờ) hai tỷ muội thu thập xong chén đĩa, Trương Bằng liền mang theo các nàng đến bờ hồ tản bộ. Bất ngờ có lão đầu lão thái cùng bọn họ chào hỏi, bởi vì phụ thân duyên cớ, Trương Bằng ở trong xưởng coi như nửa cái danh nhân, phần lớn người đều biết. Mà tiêu gia tỷ muội, càng là xa gần nổi tiếng Song bảo thai mỹ nữ, trong xưởng không người không biết, không người không hiểu.

Giải tán nửa giờ bước, trở lại trong tiệm theo Mã Tĩnh Lôi nói chuyện với nhau, ba người theo thường lệ lên trên lầu chơi game xem phim, thuận tiện tắm qua đêm.

Lúc buổi tối, Trương Bằng lại làm nằm mơ. Bất quá giấc mộng này mơ mơ màng màng, ý thức tự chủ rất yếu, liền cùng phổ thông mộng cảnh không sai biệt lắm. Hắn nằm mơ thấy lão Vương hướng hắn khóc kể, nói rằng mặt lạnh, thời gian không dễ chịu.

Sáng ngày thứ hai tỉnh lại, Trương Bằng cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái, quyết định thay lão Vương làm chút cái gì. Vì vậy một mình ra cửa, tìm tới Lý Xuân Sinh, cùng nhau đi tới tân tắng phẩm tiệm, mua mấy đại điệp tiền vàng bạc nguyên bảo, một cái nhà giấy biệt thự, một chiếc giấy đại bồn, cộng thêm đủ loại đồ gia dụng điện gia dụng. Ông chủ thấy hai người hào khí, liền hỏi bọn hắn, chuẩn bị cho vị trưởng bối kia mua, là nam vẫn là nữ, trong ngày thường đều có chút cái gì yêu thích.

"Lão đầu, người đàn ông độc thân." Trương Bằng đơn giản tỏ mà hỏi đáp.

"Vậy nhất định phải cho hắn sao chút trái cây khô rồi..." Ông chủ kéo Trương Bằng vào trong tiệm, chỉ một hàng giấy nữ nhân hướng hắn giới thiệu, có cái gì thoải mái, cái gì Đồng, cái gì băng, cái gì duy, hoàn mậ Yên giấy, mỗi người mỗi vẻ.

"Người xem cái này, thanh thuần... Người xem cái đó, gợi cảm... Lại cái này, tri thức... Còn xem cái này, vui vẻ..."

Cuối cùng, Trương Bằng như thế muốn một cái, bảo đảm lão Vương Hạnh Phúc mỹ mãn. Mua xong đồ vật, hai người cho mượn chiếc tiểu xe hàng, lái đến Vương gia thôn từ đường, mượn tới bút mực, viết lên "Lão Vương thu" dòng chữ, lấy "Chuông lớn đồ dùng hàng ngày công ty hữu hạn danh nghĩa", đốt cho rồi lão Vương.

Nhìn lấy ngất trời ánh lửa, Trương Bằng vỗ tay một cái, mặc dù nhiều tốn mấy trăm khối, nhưng cũng là yên tâm thoải mái. Không biết tại sao, hắn bỗng nhiên cảm thấy có chút bi thương. Lão Vương là một người đáng hoàng, khi còn sống đối với hắn cũng không tệ lắm, thường xuyên giúp hắn mua bữa ăn sáng. Niệm đến đối phương được, không khỏi hốc mắt nóng lên, nói, "Vương thúc, lên đường bình an."

Người trong thôn thấy lão Vương người của công ty cho hắn đốt nhiều đồ như vậy, rồi rít giờ ngón tay cái lên, nói lão Vương nhân duyên được, ở bên ngoài lăn lộn được (phải) không tệ.

Trở lại đại viện thời điểm, đã là buổi trưa hai điểm. Trương Bằng tiền trong túi xách chỉ còn năm trăm, bắt quá tiền lương vào tài khoản rồi, kể cả nguyên bản thẻ ngân hàng hai trăm, tổng cộng có một ngàn rưỡi.

Từ xa nhìn lại, hai tỷ muội tại Bạch Ngọc Lan dưới tầng cây làm bài tập, Mã Tĩnh Lôi đứng ở cửa, nhìn lấy hai cái con gái ngắn người, một bộ thông thả thích ý cảnh tượng. Trương Bằng trở lại một cái, bầu không khí lập tức trở nên sinh động.

"Tôi nay đừng nấu cơm, đi ra ngoài ăn." Trương Bằng tuyên bố.

"Ư ~" Tiêu Thiên Tinh nhảy cồm lên.

"Tiểu Bằng, hay là ở trong nhà ăn đi, a đi làm cho người cánh gà chiên." Mã Tĩnh Lôi ôn nhu khuyên nhủ.

"Không nha, ta muốn đi ra ngoài ăn ~" Tiêu Thiên Tinh gắt giọng.

"Ăn một chút ăn, chỉ có biết ăn thôi." Mã Tĩnh Lôi sắc mặt nghiêm nghị, dạy dỗ.

Chạng vạng, Mã Tĩnh Lôi đóng kỹ cửa tiệm, mang theo hai nàng nha, cùng Trương Bằng ngồi lên xướng xe, tiến vào trung tâm thành phố.

Đi ở trên đường cái, ba mẹ con giống như một đạo xinh đẹp phong cảnh tuyến, đưa đến người đi đường qua lại rồi rít ghé mắt, quay đầu tỷ số là tràn đầy.

Sau khi xuống xe ngay sau đó, Trương Bằng mang theo các nàng đi tới Nam châu thị lớn nhất trung tâm thương mại —— trăm vui hội tụ. Đây là một cái xuyên quốc gia công ty bách hóa mờ, tập mua đồ, giải trí, ăn uống làm một thể, bao la muôn vàn.

Đi qua trăm vui quảng trường, đi vào sóng người trào trào cửa chính, hơi lạnh đập vào mặt. Hạng sang trang sức, sạch sẽ sàn nhà, tinh xảo hàng hóa, chiếu lấp lánh, phảng phất tiến vào một cái ánh sao lóe lên cung điện

Mã Tĩnh Lôi có chút mất bình tĩnh, lôi kéo Trương Bằng cánh tay, nhỏ giọng hỏi, "Tiểu Bằng, nơi này có thể hay không quá mắc?"

"Không mắc a, tháng trước không phải là mới mang bọn người tới ăn qua sao?" Trương Bằng kỳ quái nói.

"A..." Mã Tĩnh Lôi ngượng ngùng cười cười, nói, "A đi trí nhớ không được, quên..."

"A đi ngày ngày cho chúng ta nấu cơm, lại phải bận rộn quầy bán đồ lật vật chuyện, còn phải bận tâm tiểu Vân tiểu Phi học tập, nhất thời quên mất, cũng là phải." Trương Bằng nói.

Mã Tĩnh Lôi hé miệng cười một tiếng, "Tiểu Bằng thật biết nói chuyện."

Chỉ chớp mắt sau, ba mẹ con đi theo Trương Bằng, theo lầu ba tay vịn trong thang máy đến lầu bốn.

"Sắp tới." Trương Bằng nói, đồng thời nhìn về phía Tiêu Thiên Tinh, nháy mắt một cái.

Người sau hiểu ý, bước nhanh hơn tiến lên, vô tình hay cố ý, chặn lại Mã Tĩnh Lôi phía bên phải tầm mắt.

Phía trước có gian vây quanh màu trắng hàng rào gỗ, thẳng đứng khối lớn màu trà thủy tinh, bên trong trang sức tinh mỹ, ánh đèn nhu hòa phòng ăn tây.

Tên tiệm là "Ba vui ánh mặt trời", cửa phía bên phải thẳng đứng một nhóm bảng đen, phía trên dùng phấn viết viết: "BBQ tiệc đứng, bên trong có da(vỏ) vỏ tôm, anh đào, măng cụt cung ứng, mỗi vị 216 nguyên."

"Hoan nghênh chiếu cố." Vừa đi đến cửa miệng, thì có hai gã người nữ phục vụ chào đón, hoàn toàn chặn lại giá cả bài.

Tại Trương Bằng cùng Tiêu Thiên Tinh có ý định giấu giếm xuống, Mã Tĩnh Lôi mặc dù tới ăn qua nhiều lần, lại như cũ che tại trống đến, không biết cụ thể tiêu chuẩn thu lệ phí. Nhà này tự phục vụ phòng ăn tây xuất phẩm rất tốt, thứ thiệt, cho nên giá cả rất đắt, bốn người đi xuống, liền muốn ăn hơn tám trăm khối.

Bắt quá, dẫn các nàng tới ăn, thì sẽ không thua thiệt.

Phòng ăn ông chủ thấy có người đi vào, đang muốn theo trong quầy bar ra đón, nhưng ở thấy rõ bốn người trong nháy mắt, cứng một chút, sau đó lại rút trở về.

Theo lý thuyết, có khách đến cửa, vẫn là ba cái đại mỹ nữ, quảng cáo hiệu quả cực tốt, ông chủ hẳn là cao hứng mới đúng. Nhưng khi hắn nhìn thấy các nàng thời điểm, lại giống như đánh phấn trắng quạ cà, tinh thần uể oải, ánh mắt đờ đẫn.

Nếu như nói tới là ba cái Tang Cát Nhĩ Phu như vậy tô liên trắng hán, cao hơn hai mét đầu, bắp thịt vững chắc, ông chủ chỉ có thể cảm thấy sự khó thở. Bọn họ cũng chính là người bình thường gấp ba ăn mạnh. Mà ba cái, mỗi cái đều là Tang Cát Nhĩ Phu ngồi ba, không sai biệt lắm tương đương với ba mươi người ăn mạnh. Hơn nữa tại Trương Bằng dưới sự chỉ đạo, các nàng chỉ ăn tốt nhất, đắt tiền nhất đồ vật, những thứ kia số lượng nhiều quần ăn no, ngay cả đựng đều không đựng.

Một bữa cơm đi xuống, ông chủ là mất hết vốn liếng, thua thiệt chỉ muốn hô cứu mạng. Nhưng hắn mở phòng tự lấy thức ăn, nói bị người ăn sợ, truyền đi làm sao còn làm ăn? Hơn nữa người khác cô nương gia gia, đáng đáp lại tuần lại tiểu, hắn cũng không tiện mở miệng. Không thể làm gì khác hơn là đánh rớt răng, ngâm nước mắt hướng trong bụng nuốt.

Thật ra thì có mấy lần, hắn là có xung động cầm 800 đồng tiền đi ra, nói với các nàng, "Mấy vị bà cô, các người hay là đi gieo họa người khác đi..."

"Ra ngoài chuyển bên trái, có nhà Nhật thức sushi tiệc đứng, mỗi người chỉ cần một trăm tám mươi, còn phải tìm ngài 20."

Sau khi ngồi xuống, Trương Bằng vì để tránh cho tính tiền lúc bị Mã Tinh Lôi nhìn thấy, tới trước quầy ba trả tiền. Thu tiền thời điểm, ông chủ gương mặt bấp thấp co quắp, cười so với khóc còn khó coi hơn. Trương Bằng thấy, còn tưởng rằng hắn không thoải mái, không khỏi thờ dài nói, "Ông chủ thật là chuyên nghiệp a..."

"Về sau nhất định nhiều đến giúp sán."

Sau khi nghe nửa câu, ông chủ ngực một bức bối, như muốn bất tỉnh.

Nhà này phòng ăn tây áp dụng tự phục vụ cùng đẩy đưa hai loại hình thức, phổ thông bữa điểm tâm là mình đi lấy, thịt nướng loại chính là từ người phục vụ đẩy xe con, dọc đường hỏi. Làm Trương Bằng trở lại bàn ăn thời điểm, một tên người phục vụ vừa lúc bị Tiêu Thiên Tinh gọi lại. Một nhóm nướng bóng loáng tỏa sáng, dài rộng đến gần 30 cm, cao hơn mười cm nướng thịt bò nạm, bị nàng trực tiếp bung đến rồi trên bàn.

Người phục vụ tại chỗ liền ngậy người, đây chính là toàn bộ phòng ăn lượng cung ứng a...

Bất quá hắn cũng vui vẻ dễ dàng, mới ra tới sẽ đưa xong rồi, liên tục cắt cũng không cần.

"Thật tùy tiện ăn, không cần ngoài ra đưa tiền?" Mã Tinh Lôi mỗi lần đều biết hướng Trương Bằng nói cái vấn đề này, mà Trương Bằng mỗi lần đều biết cấp cho khẳng định trả lời.

"Vậy bọn họ có thể hay không thua thiệt?" "Không biết, người ta tiệm rộng rãi to, làm sao sẽ thua thiệt đây, nếu là sợ bị người ăn chết rồi, còn mở cái gì phòng tự lấy thức ăn, thừa dịp còn sớm đóng cửa được." "Vẫn là chúng ta tiểu Bằng thông minh..."

Ông chủ xa xa nghe được bọn họ nói chuyện, chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa đứng không vững.

"Từ từ ăn, đừng có gấp, thời gian còn dài mà, bọn họ buồn bán đến tối mười điểm." Trương Bằng nói.

Nghe đến đó, ông chủ không thể kiên trì được nữa, trợn trắng mắt một cái, té xỉu trong quầy bar.

Sau đó, có hai ba chục cm dài nướng da(vỏ) vỏ tôm, lớn chừng miệng chén mỡ cua, mới mẽ vào bên anh đào, thủy nộn tơ lụa măng cụt, tất cả đều là lượng ít bất kể ăn no đắt đồ vật.

Dựa theo Trương Bằng thuyết pháp, ăn thức ăn tự chọn, thịt gà không thể đụng vào, thịt heo không thể ăn, thịt trâu chỉ ăn ngực, thịt dê chỉ ăn xương sườn, hải sản muốn ăn da(vỏ) vỏ tôm, cá chình biển cá, không ăn trái táo không ăn quả lê, chuối tiêu mật dưa để một bên, anh đào măng cụt cây sỏ...

Ba mẹ con khẩu vị đại, miệng lại gian xảo, khó trách ông chủ sẽ ngất đi.

Bốn người ăn đến 9:30, mới hài lòng rồi đi. Ông chủ rút cuộc thở ra một hơi dài, tự mình đưa bọn họ ra ngoài.

Xuống tới thương trường, Mã Tinh Lôi nói hiềm thấy đi ra chuyển, muốn đi mua chút đồ vật, để cho chính Trương Bằng đi đi dạo một chút.

"Mua cái gì?" Trương Bằng nhất thời không phản ứng kịp, hỏi.

Mã Tinh Lôi hơi đỏ mặt, nói, "Tiểu hài tử, đừng hỏi quá nhiều."

Trương Bằng biết, các nàng là phải đi mua đồ lót, có thể trên mặt lại giả vờ rất ngốc rất ngây thơ, "A di, ta hiện năm mươi chín, không nhỏ."

"Vẫn là tiểu a." Mã Tinh Lôi nói.

"Đều thành niên rồi, còn nhỏ à?" Trương Bằng cãi.

"Vậy cũng không thể hỏi." Mã Tinh Lôi đỏ lên mặt nói, có vẻ hơi quần bách.

Trương Bằng mắt thấy không sai biệt lắm, liền giả trang ra một bộ mờ mịt không biết bộ dáng, nói, "Vậy các người đi thôi, ta lên trên lầu xem người chơi game rồi."

Ba mẹ con đi dạo đến mười giờ rưỡi, thương trường mau đóng cửa thời điểm, mới ra ngoài cùng Trương Bằng hội họp.

"Mua cái gì, có phải hay không quà vật?" Trương Bằng nhìn lấy trong tay các nàng túi giấy, biết mà còn hỏi.

Ba mẹ con đồng thời lui về phía sau một bước, cũng đem túi giấy giấu ở phía sau.

"Lại không cướp các người, thần bí như vậy." Trương Bằng nghiêm trang, lại hơi lộ ra khinh thường nói, phảng phất cái kia trong túi giả bộ đều là không ăn. Đón lấy, bốn người tới đường cái cạnh, ngồi lên xe taxi, trở lại đại viện.

Trở lại lâu số năm, hai tỷ muội cùng Trương Bằng lên lầu, Mã Tinh Lôi trở về quầy bán đồ lật vật.

Mấy phút sau, Trương Bằng lại xuống. Bởi vì nhà nước đun sôi để nguội uống xong, hẳn lại khát nước, nghĩ (muốn) đi xuống cầm chi đông lạnh nước lọc uống.

Dùng Tiêu Thiên Tinh chìa khóa mở ra quầy bán đồ lật vật cánh cửa, trong phòng bên trong truyền tới ào ào tiếng nước chảy. Trương Bằng cảm chai nước, vịn ra tới nhấp một hớp, vừa mới chuyển quá mức, đã nhìn thấy đặt ở thủy tinh thụ lên(trên) túi giấy.

Mã Tinh Lôi...

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1: Tịnh Đế Song Hoa Chương 16: Sự thái

Tiếng nước chảy ào ào ồn ào mà vang lên.

Trương Bằng nhìn túi giấy, đang do dự có muốn hay không thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ. Nhưng ở lúc này, Mã Tinh Lôi đi ra. Nàng để nước, không phải là đang tắm, mà là ở giặt rửa con gái giày vải. Nghe phía bên ngoài động tĩnh, tựa ra tới xem một chút.

Bốn mắt nhìn nhau trong nháy mắt, thời gian phảng phất đọng lại. Trương Bằng trong lòng cái đó lúng túng a, không phải là dùng ngôn ngữ có thể hình dung. Nếu như hẳn cái gì cũng không nói, Mã Tinh Lôi nhất định sẽ cho là hẳn tâm tư không thuần khiết, thậm chí đã động đồ đặc của nàng. Dù sao nàng lúc đi ra, hẳn đúng là nhìn lấy cái kia túi giấy. Nhưng hẳn muốn giải thích, lại sẽ biến thành giấu đầu lòi đuôi. Mà không vui nhất mau, là hẳn cái gì cũng không làm, nhưng phải gánh vác hậu quả tương ứng, quả thực quá oan uổng rồi.

Tất cả suy nghĩ đều phát sinh ở trong vài giây, như điện tức giận thạch như vậy, lóe qua bộ não.

"A di, phía trên không khăn giấy rồi, ta đi xuống cầm một quyển." Trương Bằng phản ứng nhanh chóng nói. Túi giấy cùng khăn giấy tại cùng một phương hướng, cho nên Mã Tinh Lôi rất khó phân biệt ra, hẳn là đang nhìn túi giấy, hay là ở xem khăn giấy.

Mã Tinh Lôi ngăn người một chút, ngay sau đó phục hồi tinh thần lại, theo trong tủ quầy xuất ra hai cuộn giấy khăn, đưa cho Trương Bằng. Cầm giấy, Trương Bằng xoay người rời đi, thái độ dễ dàng tùy ý.

Trương Bằng sau khi đi, Mã Tinh Lôi bắt đầu tự trách lên.

"Tâm tư của ta thế nào như thế không sạch sẽ, lão hướng lệch chỗ nghĩ." Mới vừa rồi trong nháy mắt đó, nàng quả thật cho là, Trương Bằng động đồ đặc của nàng.

"Người ta tiểu Bằng là đứa bé ngoan, tâm địa thiện lương, tư tưởng thuần khiết, ta lại suốt ngày nghi ngờ người ta." Nghĩ tới đây, trong lòng nàng mơ hồ đau.

"Tiểu Bằng, có lỗi với.., là a di trách lầm người..." Nàng tự lẩm bẩm vừa nói, nắm lại quả đấm, dùng sức nện lồng ngực của mình, "A di không nên hoài nghi người, không nên đem người nghĩ đến quá xấu, là a di không được, chính mình suy nghĩ lung tung, là a di có lỗi với người..."

Chỉ thấy cái kia bạch sinh sinh quả đấm, một chút tiếp một chút mà đánh vào trước ngực nàng đầy đặn bên trên(lên), nhất thời sóng sữa cuộn cuộn, kinh tâm động phách, phát ra "Phốc phốc phốc" trầm đục tiếng vang. Hình ảnh như vậy, rất dễ dàng dễ cho người liên tưởng tới, cây gậy đập tại thành thực đu đủ bên trên(lên), chất lỏng tung tóe cảnh tượng.

"Tiểu Bằng, a di thề, về sau không bao giờ nữa hoài nghi người."

Đánh đánh, một cái ý niệm kỳ quái, bỗng nhiên xẹt qua trong đầu của nàng.

"Chẳng lẽ ta..."

"Tâm lý xảy ra vấn đề rồi hả?"

"Người khác luôn nói, quả phụ độc thân lâu, não sẽ hư mất, sẽ nổi điên, sẽ biến thành bệnh thần kinh."

"Không được, ngày mai phải đến trên Liên Hoa Sơn thom(ngon), nghe sư thái đọc một chút trải qua, khu trừ tâm ma." Nàng tự nhủ nói.

Cùng lúc đó, Trương Bằng vừa uống nước lọc, một bên vui mừng cơ trí của mình. Cũng còn khá phản ứng nhanh, nếu không liền rơi vào Hoàng Hà không tẩy sạch rồi...

Sáng ngày thứ hai tám giờ, Mã Tinh Lôi sẽ tới gõ cửa, nói phải đi trên Liên Hoa Sơn thom(ngon), thuận tiện thăm sư thái.

Trương Bằng không thể làm gì khác hơn là bò dậy, đánh răng rửa mặt, ăn qua Mã Tinh Lôi làm bữa ăn sáng, liền đến bảo vệ khoa mượn xe.

Xe mặc dù là công gia, nhưng công chức môn nếu như có yêu cầu, cũng có thể thỉnh thoảng mượn bên trên(lên) một ngày hay hai ngày, chỉ cần mình bỏ tiền cố gắng lên là được. Trương Bằng nhân duyên được, bình thường cũng hào phóng, nói với Tần Dũng rồi âm thanh, tiểu khâu liền mở ra tiếp đặt xe đến rồi.

Mã Tinh Lôi mang hai cái con gái ngồi chỗ ngồi phía sau, Trương Bằng ngồi chỗ ngồi kế tài xế. Tiểu khâu nhấn cần ga một cái, mở ra cửa chính, lái qua một đoạn quốc lộ, lên xa lộ, hướng Liên Hoa Sơn phương hướng lái đi.

"Bằng ca, về sau có cái gì tốt việc, nhớ mang theo huynh đệ a." Tiểu khâu nói. Lần trước một đêm liền kiếm lời mấy trăm khối, hán bây giờ còn trong lòng vui rạo rức. Trong xưởng mặc dù ổn định, nhưng tiền lương thấp, một tháng liền chừng ba ngàn khối, không có phát tài mập không đứng lên.

"Đây còn phải nói, đều là huynh đệ, có tiền đồng thời kiếm, có tài sản đồng thời phát." Trương Bằng nói.

Tiểu khâu vui tươi hơn hờ mà nở nụ cười, cái này Trương Bằng tính tình, theo phụ thân của hán, đối với người bên cạnh tương đối quả thực. Trương xưởng trưởng tại vị chỉ có ba năm, lại vì các công nhân đã làm nhiều lần chuyện thật, tỷ như cải tiến chế độ, tiến cử kỹ thuật mới, tu sửa nhà, góp vốn xây nhà, cho nên ở trong xưởng uy vọng cực cao. Cho dù hiện đảm nhiệm Trâu trưởng xưởng, đối với hán cũng nhớ mãi không quên.

Trương Bằng mặc dù có chút bệnh vặt, nhưng chia của nhất định là đều, cho nên hán có chuyện gì, tùy tiện cũng có thể kéo đến người.

Hơn một tiếng sau, tiếp đặt xe lái ra tốc độ cao, đi ở lực ẩm từng miếng trên quốc lộ.

Quay kiếng xe xuống, không khí mát mẻ tràn vào, khiến cho thân thể con người tìm sáng khoái. Tiêu Thiên Tinh hướng về phía ngoài cửa sổ mênh mông bát ngát đồng ruộng, quất to lên.

"Yo a ~ "

Giòn sáng âm thanh xa xa truyền đi, đưa đến trong ruộng nông phu rồi rít ngẩng đầu lên. Nơi này đã rời đi Nam châu thị địa giới, tiến vào hoa sen thành phố ngoại ô. Liên Hoa Sơn là nước Hoa tuyến ba địa điểm du lịch, du khách lấy thành phố chung quanh khách hành hương làm chủ. Trên đường xe cộ không nhiều, cách mỗi mấy phút mới có thể thấy một chiếc.

Nửa giờ sau, căn cứ bảng chỉ đường nhắc nhở, tiếp đặt xe lái vào Liên Hoa Sơn đại đạo, bắt đầu lên dốc.

"Ô ô ô..."

Trải qua một đoạn dốc đứng thời điểm, vô luận tiểu khâu thế nào cố gắng lên, tiếp đặt xe cũng chỉ là chậm rãi leo lên.

"Kỳ quái, thế nào không đủ lực." Tiểu khâu nghi ngờ nói.

Trương Bằng không lên tiếng, hướng về sau nhìn một cái. Tiêu Vũ Nặc sắc mặt trở nên hồng, nói, "Chúng ta đi xuống đi một chút, các người đi lên trước."

Tiểu khâu dừng xe bên lề, ba mẹ con xuống xe, thân xe chọt nhẹ một chút, dễ dàng leo lên dốc đứng.

"Trời ạ, các nàng ba cái rốt cuộc có bao nhiêu nặng..." Tiểu khâu không nhịn được hỏi, ngay sau đó cảm thấy có chút thất lễ, lúng túng nắm tóc, không nói nữa.

Thật ra thì siêu trọng chủ yếu là Tiêu Vũ Nặc. Người tu hành, bắp thịt và xương cốt chặt chẽ độ vượt xa người thường. Nàng xem ra thân thể một dạng không lớn, sức nặng lại không nhỏ. Ở trên đất bằng chạy không cảm giác được, có thể vừa lên sườn núi liền hiện lộ ra. Sư thái từng nói, tu hành có tẩy tủy, tới luyện thịt, luyện gân, tụ linh bốn hạng, đại thành người, mình đồng da sắt, quý trọng ngàn cân.

Trương Bằng từng mặt dày, nói cũng muốn học. Có thể sư thái nhẹ bồng một câu nói, liền đứt đoạn mất rồi hán nhớ nhưng. Không có Tiên Thiên chân khí, không cách nào cảm giác thiên địa Linh năng, cũng liền không cách nào tu hành.

Qua dốc đứng, ba mẹ con lần nữa lên xe, tốc độ lại chậm lại.

Mấy phút sau, mười một giờ trưa, mọi người rốt cuộc đến hoa sen Am.

Hoa sen Am nằm ở Liên Hoa Sơn phía bắc, phía nam chính là hoa sen Tự, một Am một chùa, rất dễ dàng đưa tới không tốt mơ mộng. Từng có hiện đại thi nhân viết xuống về, "Bên trong Liên Hoa Sơn hoa sen Tự, hoa sen Tự sau hoa sen Am, hòa thượng ni cô là một nhà, thổi tiêu bắn pháo đánh dã chiến."

Giương mắt nhìn lên, hoa sen Am xây dọc theo núi, có núi cánh cửa, tiền điện, hậu điện, hai bên có tai phòng, trên đó rường cột chạm trổ, phi các lưu đàn, vô cùng hùng vĩ.

Điện đường từ đầu đến cuối, khói xanh lượn lờ, mây mù mịt mù, giống như tiên cảnh. Không ít khách hành hương lưu liên trong đó, tay cầm Phật thom(ngon), thành kính quỳ lạy.

Tiêu Vũ Nặc cùng Tiêu Thiên Tinh coi như chủ trì sư thái quan môn đệ tử, địa vị cao quý, một đường đi lên, các ni cô rồi rít gật đầu đi Phật lễ.

Đi qua tiền điện, đi tới hậu điện cửa chính, giữ cửa ni cô đem Trương Bằng ngăn lại.

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai. Thí chủ xin dừng bước, trong điện là đất thanh tịnh, mời ở bên ngoài thoáng chờ." Một tên ngoài ba mươi ni cô đi Phật lễ nói.

Mỗi lần theo tới, Trương Bằng đều là không thể vào hậu điện, cho nên cũng không ý kiến gì. Nhưng lần này, đối phương lại không có cản tiểu khâu, chỉ một ngăn cản hần. Cẩn thận hồi tưởng, mỗi lần tới đều là hần một người nam, hần còn làm tướng, nam cũng không cho vào.

"Tại sao hần có thể đi vào, ta lại không thể?" Trương Bằng hỏi.

"Chuyện này..." Cái kia ni cô mặt lộ vẻ khó xử, quay đầu nhìn về phía còn lại ba gã giữ cửa ni cô, ngăn ngừa trao đổi qua sau, hướng Trương Bằng thi lễ một cái, nói, "Thí chủ không giống nhau."

"Cái gì không giống nhau!" Trương Bằng kêu lên, "Chẳng lẽ ta thiếu gân!"

Tiến vào điện ba mẹ con nghe được Trương Bằng tiếng kêu, đều hé miệng nở nụ cười.

"Dựa vào cái gì người khác có thể đi vào, ta lại không thể vào, hôm nay không nói rõ rồi, ca liền xông vào!" Trương Bằng la àm lên.

Giữ cửa ni cô áp ứng, người xem ta, ta xem người, không biết nên trả lời thế nào.

Tiêu Vũ Nặc thấy vậy, xoay người trở lại, nói với Trương Bằng, "Là sư phụ đặc biệt phân phó, nguyên nhân cụ thể, chúng ta cũng không biết."

"Ta bất kể, ngược lại ta ngày hôm nay muốn đi vào!" Trương Bằng thở hổn hển, "Ai dám ngăn cản ta, ta sẽ liều mạng với kẻ đó!"

Bốn gã giữ cửa ni cô lập tức vây lại, bày ra đánh nhau kịch liệt tư thế, phòng ngừa hần xông vào.

Tiêu Vũ Nặc thân hình thoát một cái, ngăn ở Trương Bằng trước người.

"Tiểu sư muội, người..." Giữ cửa ni cô mặt lộ kinh ngạc, rồi rít thu hồi tư thế.

"Trương Bằng thí chủ, xin đừng làm khó các nàng."

Trong giảng co, trong điện bỗng nhiên truyền ra một âm thanh trong trẻo. Giữ cửa ni cô lập tức bên cạnh (trái phải) lui ra, một tên mặc màu xám nhạt tăng y, mang tăng mũ lão ni cô trôi giạt tới. Mặt nàng bộ gãy gò, đường cong rõ ràng, đôi mắt sáng, mày kiếm như phong, vẻ mặt lãnh đạm thờ ơ, khí chất thoát tục, tay cầm phát trần, vai công trường kiếm, một bộ tiên phong đạo cốt, thế ngoại cao nhân bộ dáng.

"Sư phụ..." Tiêu Vũ Nặc thấp giọng la lên.

"Mưa dạn, người trước vào đi thôi." Lão ni cô nhìn chăm chú Tiêu Vũ Nặc nói, trong ánh mắt tràn đầy từ ái.

"Ừm." Tiêu Vũ Nặc khẽ vuốt cằm, tiến vào.

"Tĩnh Âm sư thái, người dựa vào cái gì không cho ta đi vào?" Trương Bằng chất vấn, không ngừng kêu họ pháp danh, thái độ rất không khách khí, "Ta còn xin người đến nhà uống qua trà đây, nhà người sẽ không cho tiến vào."

"Trương Bằng thí chủ, bình tĩnh chút, mời theo bản ni đến thiên thánh, bản ni tự sẽ cho ngài từ từ giải thích." Tĩnh Âm sư thái nói.

Cũng không lâu lắm, Trương Bằng theo sư thái đi tới mặt bên một gian tai trong phòng.

Căn phòng này ba mươi bốn mươi thước vuông, trống không, cái gì đồ gia dụng cũng không có, liền hai tờ tròn cái đệm, trung gian để cái lư hương, đang có khói xanh chậm rãi bay lên.

"Mời ngồi." Tĩnh Âm sư thái ngồi chồm hổm đi xuống, Trương Bằng thì tại đối diện với nàng ngồi xếp bằng xuống.

"Bây giờ có thể nói đi." Trương Bằng nói.

"Không cho thí chủ vào nội điện, bản ni thật sự là có nỗi khổ." Tĩnh Âm sư thái nói, âm thanh lãnh đạm nhưng xuất trần, không buồn không vui.

"Khó gì trung?" Trương Bằng hỏi.

"Thí chủ Thiên Đình bên trong, có hoàng quang bao phủ." Tĩnh Âm sư thái nói.

"Vậy không thật tốt sao, hoàng quang chính là đế vương chi tướng." Trương Bằng nói. Tiểu thuyết huyền ảo thấy nhiều rồi, hắn cũng có thể nói lên đôi câu. Hoàng quang, rõ ràng chính là thật tốt đặc biệt tốt.

"Đế vương ánh sáng, chính là kim sắc, mà thí chủ, dày đặc một chút, thiên về thổ hoàng." Tĩnh Âm sư thái nói.

Không biết tại sao, Trương Bằng cảm thấy Tĩnh Âm sư thái đang nói chuyện thời điểm, thật giống như dời về phía sau một chút...

Ồ cây cỏ, về phần nha!

"Sau đó thì sao?" Trương Bằng hỏi.

"Cái này..." Tĩnh Âm sư thái chần chờ một chút, dường như lại dời về phía sau chút, "Này ánh sáng(riêng), chính là dâm tà chi tướng, vào không được ta phật môn đất thanh tu."

Trương Bằng nghe một chút, cả người cũng không tốt, sa sút tinh thần nghiêm mặt, hỏi, "Ta rốt cuộc làm cái gì?"

"A..." Tĩnh Âm sư thái trầm ngâm nói, "Bây giờ không, không có nghĩa là tương lai không..."

"Người đây là trần trường kỳ thị!" Trương Bằng kích động la lên.

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, thí chủ xin thứ lỗi." Tĩnh Âm sư thái đi Phật lễ nói.

"Chẳng lẽ không có thể..." Trương Bằng hỏi, "Nghịch thiên cải mệnh sao?"

Tĩnh Âm sư thái suy nghĩ một chút, nói, "Có là có, nhưng chỉ sợ..." Nàng hơi lộ ra chần chừ, "Thí chủ không muốn."

"Nói một chút coi." Trương Bằng dùng tay làm dấu mời.

Tĩnh Âm sư thái giơ lên hai ngón tay, ở trong không khí cắt ngang một cái xuống.

Tiếp xúc!

Trương Bằng chỉ cảm thấy phía dưới chợt lạnh, nói, "Được rồi, ta không vào đi cũng có thể đi."

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, cảm tạ thí chủ thông cảm." Tĩnh Âm sư thái sẽ đi Phật lễ.

"Trở về ta liền khuyên nhủ Mã a di, để cho nàng hai cái con gái chó luyện, đều là phong kiến mê tín, hắc ngũ loại, đường ngang ngõ tắt..." Trương Bằng nói một cách đầy ý vị sâu xa nói.

"A..." Tĩnh Âm sư thái bị sặc một cái, ngay sau đó nói, "Bản ni xem thí chủ Thiên Đình bên trong dính một tia hắc khí, gần đây hắn là cùng cái gì không sạch sẽ người tiếp xúc qua..." Vừa nói, nàng theo sát người trong túi áo tay lấy ra lá bùa, chậm rãi đẩy tới, "Đây là bản ni tự tay làm ra, bên trong có một tia linh khí, có thể hóa thành một tên kim giáp thiết vệ, dán vào phòng khách chỗ, có thể đảm bảo tà linh bất xâm."

Trương Bằng dè dặt cầm lên lá bùa, một bên thu vào ví tiền, một bên tự nhủ nói, "Sẽ không phải là dán vào màn bên trong khu vực phủ đi."

"Thí chủ nếu không tin, có thể trả lại cho bản ni." Tĩnh Âm sư thái lạnh nhạt nói.

"Chạy đường xa như vậy, cũng không thể tay không trở về đi thôi." Trương Bằng thu cất ví tiền, nói.

Tĩnh Âm sư thái lắc đầu một cái, không nói gì nữa, tự ý đi ra ngoài.

Quyển 1: Tịnh Đế Song Hoa Chương 17: Mơ hồ

Chỉ chốc lát sau, ở phía sau điện thiên phòng, Mã Tĩnh Lôi cùng Tĩnh Âm sư thái đối mặt với mặt, khoanh chân ngồi xuống.

"Mã thí chủ, gần đây có mạnh khỏe?" Tĩnh Âm sư thái khẽ vuốt cằm, thăm hỏi.

"Sư thái, ta gần đây luôn có nhiều chút tâm thần có chút không tập trung, yêu suy nghĩ lung tung, buổi tối lâu làm nhiều chút kỳ kỳ quái quái mơ, muốn nghe ngài đọc một chút kinh phật, nói một chút giáo lý nhà phật, trừ phiền não." Mã Tĩnh Lôi chấp hai tay, thành kính nói.

"Làm đều là cái gì đó mơ?" Tĩnh Âm sư thái mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, nhàn nhạt hỏi.

"A... Cái này..." Mã Tĩnh Lôi nhất thời hơi đỏ mặt, ấp úng, hồi lâu không nói biết.

Tĩnh Âm sư thái thấy vậy, thở dài, nói, "Mã thí chủ, muốn phải quên mất phiền não, chỉ là nghe bản ni đọc một chút kinh phật, nói một chút giáo lý nhà phật, vẫn chưa đủ..."

"Vậy... Vậy hẳn là làm gì?" Mã Tĩnh Lôi vội vàng hỏi tới.

"Muốn phải tìm rõ ràng thần tình, cần trước trăm trừ phiền não căn (cái)." Tĩnh Âm sư thái nói một cách đầy ý vị sâu xa nói.

"A..." Mã Tĩnh Lôi chần chờ một chút, hỏi, "Sư thái, ý của ngài là, để cho ta xuất gia?"

"Ây..." Tĩnh Âm sư thái tựa hồ bị ghen đến, hít một hơi thật sâu, nói, "Bản ni không phải là cái ý này, thí chủ trần duyên chưa dứt, lại tục vụ đa dạng, không thích hợp xuất gia."

"Vậy ý của ngài là?" Mã Tĩnh Lôi nghi ngờ nói.

"Mã thí chủ, lấy bản ni thấy, ngài sắc mặt đỏ thắm, nếu như bản đào, chính là nội hỏa thịnh vượng hiện ra." Tĩnh Âm sư thái chậm rãi nói.

"Há, ta hiểu được..." Mã Tĩnh Lôi bỗng nhiên tỉnh ngộ nói, "Sư thái là để cho ta trở về uống nhiều trà lạnh."

"Khục khục..." Tĩnh Âm sư thái xoa giọng, liên tiếp ho khan đến mấy lần.

"Sư thái, ngài có phải hay không khó chịu chỗ nào?" Mã Tĩnh Lôi quan tâm hỏi.

Tĩnh Âm sư thái khoát tay một cái, nói, "Không sao không sao, chẳng qua là cảm thấy phong hàn, đã không sao." Tiếp lấy sắc mặt đông lại một cái, nghiêm mặt nói, "Mã thí chủ, ngài bây giờ mới ngoài ba mươi, chính là tuổi trẻ đẹp đẻ, tiểu Vân cùng tiểu Phi đều đã lớn rồi, ngài cũng nên cân nhắc một chút mình."

"À?" Mã Tĩnh Lôi về mặt thần thờ, hiển nhiên nghe không hiểu.

"Bản ni có ý tứ là, ngài cũng nên tìm một bạn." Tĩnh Âm sư thái nghiêm túc nói, cái kia ánh mắt trong suốt, không nhiễm một tia bụi mù.

"A!" Mã Tĩnh Lôi đầu "Ông " một chút, nổ tung, vội vàng lắc đầu nói, "Không không, không được, tiểu Vân cùng tiểu Phi còn nhỏ, còn chưa lên đại học đây, hơn nữa... Hơn nữa làm như vậy, thế nào không phụ lòng tiêu đại ca à?"

"Người có thất tình lục dục, không phải là người chi qua. Quả phụ tái giá, lẽ bắt đi bắt dịch. Huống chi người còn trẻ như vậy, cuộc sống con đường còn rất dài, không nên câu nệ với trần quy phong tục cổ hủ. Người tiêu đại ca nếu là thật lòng đối với người, hẳn là cảm thấy vui vẻ yên tâm." Tĩnh Âm sư thái khuyên nhủ, sau đó giương lên phát trần, nói, "Mã thí chủ, bản ni chính là người xuất gia, không có phương tiện nói nhiều bản về thế tục cương thường, đến đây là hết lời, xin hãy tha lỗi."

"Tạ sư thái chỉ điểm bên mê." Mặc dù Mã Tĩnh Lôi càng mơ hồ, nhưng người ta lời đã nói đến phân thượng này, nàng cũng không tiện tiếp tục hỏi rồi.

Buổi trưa tại ngoại điện ăn xong cơm bổ thí, năm người lên đường trở lại nhà máy điện đại viện. Ở trên xe, Mã Tĩnh Lôi ngơ ngác, một bộ dáng vẻ như có điều suy nghĩ. Bất quá nàng bình thường cũng là cái trạng thái này, suốt ngày ngăn người, cho nên Trương Bằng cùng hai tỷ muội đều không để ý.

Trương Bằng cùng Tiêu Thiên Tinh chơi đùa nổi lên oanh tồ, thua phải bị bóp một chút bởi vì trên xe nhiều người, Trương Bằng thắng cũng là bóp hông của nàng, đưa đến nàng khanh khách không ngừng cười. Dọc theo đường đi tiếng cười nói, bất tri bất giác, đã trở lại nhà máy điện đại viện. Cao lớn cổ thụ rúc từng mảnh bóng cây, nhàn nhạt Ngọc Lan Hoa thơm (ngon) theo gió tới, khiến cho lòng người khoáng thần di.

Sau khi xuống xe, hai tỷ muội cùng Mã Tĩnh Lôi đi mua cơm tối thức ăn.

Trương Bằng về đến nhà, theo trong bao tiền lấy ra Tĩnh Âm sư thái cho lá bùa, dè dặt mở ra tới. Lá bùa kia vàng xanh xanh, trung gian dùng mực đỏ vẽ ngoài đường cong cực kỳ phức tạp phù văn, thiên ti vạn lữ, quần quít nhau. Tại ánh sáng so với ám địa phương, phù văn tán mát ra nhàn nhạt ánh sáng

nhật. Sau khi mở ra ngay sau đó, ánh sáng nhạt dần dần nội liễm, biến mất không thấy gì nữa.

"Thứ tốt a." Trương Bằng thở dài nói, sau đó đem ra nhựa cao su, ở nhà vòng vo một vòng, quyết định sau cùng, dán vào phòng khách đến phòng cùng nhà cầu trên đường qua.

Cũng không lâu lắm, Trương Bằng nắm nhựa cao su, từ trên ghế đi xuống. Nhìn lấy dính khí ẩm, dán vào trần nhà bằng bê tông Trụ lên(trên) lá bùa, vỗ tay một cái, tâm tình thật tốt, tự nhủ vừa nói, "Cái gì ngu quỷ xà thần, kim giáp vệ sĩ vừa ra, hết thầy giết chết."

Sáng ngày thứ hai, hai tỷ muội cứ theo lẽ thường ngồi xuống xe trở về trường học đi học. Trương Bằng ngủ đến hơn mười giờ, thức dậy đánh răng rửa mặt, mặc quần áo mang giày, đến Mã Tinh Lôi trong tiệm ăn tương đương với bữa ăn sáng bữa trưa, sau đó ngồi lên buổi trưa xuống xe, trở về công ty đi làm.

Tại ông chủ Trương Đại Chung trong phòng làm việc, Trương Bằng căn kẽ hỏi báo tham gia lão Vương tang lễ tình huống, còn lập đi lập lại nhấn mạnh năm sáu lần, hẳn cho lão Vương đốt không ít người giấy giấy phòng, hương xa mỹ nhân, biệt thự hồ bơi, đầy đủ mọi thứ.

"Được, làm tốt lắm!" Trương Đại Chung giờ ngón tay cái lên, không chút nào keo kiệt mà khích lệ nói, "Tiểu Bằng, người lần này cử động, cho chúng ta công ty sáng lập tốt đẹp nghiệp giới hình tượng, đáng giá khen ngợi." Nói xong, hẳn vắn ra son trại Dịch Bảo Long bút máy, dùng cuống thảo viết một 20 đồng tiền phê chuẩn, sau đó đẩy tới.

Trương Bằng trong lòng oán thầm, 20 đồng tiền liền xua đuổi hẳn mấy trăm khối bỏ ra, thật lòng keo kiệt. Nhưng trên mặt lại nụ cười rực rỡ, thu hồi phê chuẩn, đến hộp tính toán thím Chu cái kia lĩnh 20 đồng tiền. Hẳn mua hai bệ trái táo, lại mời ba mẹ con biển ăn một bữa, bây giờ chỉ còn lại năm trăm đồng tiền không tới. Có câu nói, chân con muỗi nhỏ đi nữa, cũng là thịt a...

"Đúng rồi, lão Vương trước kia nghiệp vụ, người đi theo vào một chút" cũng không lâu lắm, Trương Đại Chung lại đem Trương Bằng kêu đi vào, phân phó nói.

"Được." Trương Bằng miệng đầy đáp ứng, quay đầu ra khỏi phòng làm việc, tìm nghiệp vụ viên Tiểu Đường, nói, "Huynh đệ, giới thiệu điểm nghiệp vụ cho người, lão Vương trước kia khách hàng, người đi theo vào một chút "

"Yes Sir." Tiểu Đường năm nay hai mươi sáu, gia cảnh một dạng đang rầu tiền cưới vợ. Nghe một chút có nghiệp vụ, lập tức cặp mắt sáng lên, đáp ứng Lão Vương nghiệp vụ, mặc dù vất vả nhiều chút, tất cả đều là nhiều chút cuộn giấy bột giặt loại, nhưng là có không ít công trạng. Trương Đại Chung để cho Trương Bằng đi theo vào, là xem ở chiến hữu cũ phân thượng, chiếu cố hẳn, có thể Trương Bằng lại không một chút nào lĩnh tình, quay đầu ném cho Tiểu Đường.

Bất quá như đã nói qua, lão Vương nghiệp vụ, chính là toàn bộ bắt lại, một tháng cũng mới 2000~3000 khối, còn phải đỡ lấy mặt trời chói chan, phở lớn ngõ nhỏ chạy, vô cùng khổ cực. Trương Bằng nơi nào chịu được loại này tội, toàn tâm toàn ý muốn kiếm nhanh tiền. Đặc biệt là mấy ngày nay, lấy cái thuyền buồm kia ba chim đồng bạc, một chút kiếm lời hai chục ngàn khối, lại càng không nguyện kiếm tiền khổ cực rồi.

Mặc dù nghiệp vụ đẩy ra, nhưng hẳn dù sao đáp ứng Trương Đại Chung, không tốt vui ở trong công ty lên mạng, không thể làm gì khác hơn là ra cửa, tìm địa phương đi lang thang.

"Ừc ừc... Ừc ừc... Ừc ừc..."

Xuống lầu không bao lâu, Trương Bằng điện thoại di động vang lên. Nhìn một cái điện thoại gọi đến, là lần trước mua hẳn đồng bạc ông chủ mập Chu Phúc Nguyên. Sau khi tiếp thông, hai người hàn huyên mấy câu, sau đó Chu Phúc Nguyên mời Trương Bằng cùng Lý Xuân Sinh đến hẳn thành bắc công ty ngồi một chút.

Trương Bằng vừa vặn không địa phương đi, vì vậy gọi điện thoại cho Lý Xuân Sinh, chờ hẳn tới sau, cùng ngồi lên xe taxi, hướng thành bắc đi.

Ước chừng nửa giờ sau, dựa theo trên danh thiếp địa chỉ, xe taxi dừng ở thành bắc đại xuyên đường phố một cái nhà lỵ bại lầu nhỏ trước. Chỗ này lại so với Trương Bằng công ty khoa học kỹ thuật cao ốc còn cũ nát, xem ra cái này ông chủ mập cũng là thật túng quẫn.

Bất quá, trước cổng chính bày hai tòa sư tử đá, trung hậu thật thà phong phú, thợ điêu khắc tinh tế, trông rất sống động, cũng không phải vật phẩm. Có lẽ người ta chơi là khiêm tốn xa hoa có nội hàm, mặc dù nhìn bề ngoài cũ nát, nhưng bên trong kim ngọc trong đó.

Xuống xe, đi vào lầu nhỏ cửa chính, một tên trẻ tuổi tiểu bảo an đang nằm ở lớp sơn rơi sạch văn phòng trên bàn ngủ gật.

Trương Bằng cùng Lý Xuân Sinh một trước một sau, đi thẳng vào.

Quẹo đi, là một cũ kỹ bình phong, phía trên phủ đầy tro bụi, không nhìn ra là cái gì gỗ làm. Vòng qua bình phong, trước mắt sáng tỏ thông suốt, là một mấy trăm thước vuông phòng khách, bày bừa bộn cũ bản làm việc. Hơn mười quần áo tùy ý, tóc lòa loét, đàn độn bộ dáng người tuổi trẻ hoặc đứng hoặc ngồi, hoặc là tại tán gẫu, hoặc là đang đánh bài, một bộ dưới đất hội đoàn cảnh tượng.

Quay đầu nhìn lại, Chu Phúc Nguyên đang ngồi ở phòng khách một góc cái ghế gỗ, một mình uống trà. Thấy Trương Bằng cùng Lý Xuân Sinh, Chu Phúc Nguyên lập tức chất đầy mặt mày vui vẻ, đứng dậy chào đón.

Sau khi ngồi xuống, Chu Phúc Nguyên nấu lấy nước, đảo cổ lá trà bình, thanh tẩy trà cụ, suy nghĩ cả nửa ngày, cho hai người pha trà, đẩy tới. Trương Bằng lo pha trà ly là nhiều người cùng chung, không đi động, Lý Xuân Sinh ngược lại không đề ý, liên tiếp uống chừng mấy ly.

Chu Phúc Nguyên tâm tư tỉ mỉ, sau khi nhìn thấy cũng không nói cái gì, theo trong góc tủ quầy lấy ra duy nhất giấy ăn, dùng nước nóng giặt sạch khắp, lần nữa rót trà.

"Cám ơn." Đối phương dụng tâm như vậy, Trương Bằng cũng không tiện chậm lại nữa, cầm giấy lên ly uống một ngụm.

"Hai vị tiểu huynh đệ, ta hư trường các người mấy tuổi, tự xưng một tiếng lão Chu, không ngại chứ?" Chu Phúc Nguyên khách khí nói.

"Không ngại, chúng ta chính là tiểu nhân vật, kêu cái gì đều được." Trương Bằng nói.

"Không, không thể nói như vậy..." Chu Phúc Nguyên khoát tay nói, "Ta xem hai vị khí vũ hiên ngang, tương lai nhất định là đại nhân vật, không thể chậm trễ."

Chính bởi vì thiên xuyên vạn xuyên, nịnh bợ không xuyên, Trương Bằng cùng Lý Xuân Sinh nghe một chút, trong lòng vô cùng thoải mái. Người sau càng là mặt lộ vẻ vui mừng, có chút ngượng ngùng nói, "Đâu có đâu có, Chu lão bản nói quá lời..."

Trương Bằng mặt không thay đổi nhìn hẩn một cái, hẩn lập tức phản ứng, thu hồi nụ cười, làm ra bộ dáng nghiêm túc. Lão đại còn chưa lên tiếng, nào có thù hằn nói chuyện đạo lý, đây là muốn ném khí tràng.

"Lão Chu gần đây nhận một việc, không thể phân thân đi làm, không biết hai vị có hứng thú hay không?" Chu Phúc Nguyên cười nói, giống như một cái Phật Di Lặc.

Trương Bằng sắc mặt đông lại một cái, vuốt vuốt ly giấy trong tay, nhìn như tùy ý nói, "Ngoại trừ phạm pháp, đều có hứng thú."

"Sao có thể a, ta lão Chu là sống ý người, đảng hoàng, giữ khuôn phép, chuyện phạm pháp tuyệt đối sẽ không đụng, bắt quá chứ sao..." Chu Phúc Nguyên kéo dài âm thanh, nói, "cầu giàu sang trong nguy hiểm, càng ngày càng bạo, muốn phải kiếm nhiều tiền, kiếm nhanh tiền, vẫn không thể quá trung thực, màu xám vùng làm ăn, vẫn là phải đụng đụng..."

"Vậy thì nói một chút xem đi." Trương Bằng buông xuống giấy ăn, nói.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1: Tịnh Đế Song Hoa Chương 18: Tro cốt

"Chuyện là như vậy..." Chu Phúc Nguyên uống một hộp trà, đem sự tình đầu đuôi nói ra.

Mấy ngày trước, có cái ông chủ tìm tới cửa, nói hẩn bạn gái ở trong nhà trong phòng rửa tay tự vận bỏ mình, trước khi lâm chung lưu lại di thư, hy vọng ông chủ có thể đưa nàng tro cốt mang về thành nam ngoại ô Tô gia thôn con bò núi, an táng tại cha mẹ bên người.

Bé gái này kêu Tô vẫn như cũ, chừng hai mươi, từ nhỏ phụ mẫu đều mất, tại thúc thúc phụ huynh đại. Trường cấp 3 thời điểm, bị thăm thăm đuổi ra khỏi nhà, vì tiếp tục việc học, không thể làm gì khác hơn là nương thân với cuồng nhiệt theo đuổi lão bản của nàng, làm tiểu tam. Vốn chỉ là một trận giao dịch, nhưng này nữ hài nhưng là cái đa tình, lòng tự ái lại mạnh, đang bị ông chủ thê từ sau khi phát hiện, ở trong nhà phòng vệ sinh treo ngược tự sát, thật là khiến người bóp cổ tay thờ dài.

Nói tới chỗ này, Chu Phúc Nguyên lấy tới một cái hộp gỗ màu đen, đặt ở trên bàn trà, nói, "Dựa theo Tô vẫn như cũ di nguyện, với ban đêm giờ Tý, đưa nàng chôn ở cha mẹ bên cạnh phần mộ, chuyện này tự tính kết liễu." Tiếp lấy lại giải thích, "Ta đây nhiều chút huynh đệ, đều sợ thần quỷ câu chuyện, không dám đi, mà ta lớn tuổi, thân thể lại mập, không quá tiện lợi, không có cách nào chính mình lên núi." Hẩn nhìn về phía Trương Bằng cùng Lý Xuân Sinh, "Hai vị nếu như có rảnh rồi, giúp lão Chu đem chuyện này làm." Nói xong, hẩn xuất ra hai đại xấp tiền, hướng Trương Bằng trước mặt để xuống một cái.

"Như vậy quá đơn giản đi." Trương Bằng hồ nghi nói, trời sập chuyện, hẩn chưa bao giờ tin tưởng.

"Không sai, chính là chỗ này sao đơn giản." Chu Phúc Nguyên vỗ một cái hộp tro cốt, thở dài nói, "Ta cũng không dối gạt người nói, chuyện này người đi đơn giản, người khác đi sẽ không đơn giản..."

"Có ý gì?" Trương Bằng nhú mày một cái, hỏi.

"Ta xem trên người của ngươi, có một tí linh khí quanh quẩn, phải cùng một vị đại năng tu giả từng có tiếp xúc gần gũi..." Chu Phúc Nguyên nhẹ giọng nói, "Ta lão Chu mặc dù không có gì bản lĩnh, nhưng một điểm nhập môn da lông vẫn hiểu." Cái kia trời chính là cảm thấy được Trương Bằng trên người linh khí, mới lỗ vốn mua thuyền buồm ba chim, lấy làm quen đối phương.

Trương Bằng suy nghĩ một chút, gật đầu nhận lời. Dù sao thì là chôn cái tro cốt, lại không phạm pháp loạn kỷ cương. Nhắc tới, hay là ở làm việc tốt, trợ giúp vận mệnh thống khổ nữ tử là rưng về cội, công đức vô lượng. Lý Xuân Sinh thấy Trương Bằng đồng ý, lập tức cầm lên hai đại xấp tiền, khuôn mặt vui mừng thế nào cũng không giấu được.

Sau đó, hai người lại cùng Chu Phúc Nguyên tán gẫu mấy câu, cầm lên hộp tro cốt, rời đi.

Bọn họ sau khi đi, một cái mạng vòng tai tiểu Hoàng mao tiến tới Chu Phúc Nguyên bên người, nói, "Lão đại, có mỡ ngươi để cho các anh em vớt a, làm gì tiện nghi người khác."

"Ngươi biết cái gì!" Chu Phúc Nguyên trầm giọng mắng, "Cái kia con bò núi, trước kia là cái bãi tha ma, quá tà dị được ngay, ta đều không dám đi, ngươi còn dám đi, tìm chết a."

"Không phải là một bãi tha ma nha, còn có thể bay không được." Tiểu Hoàng mao vẻ mặt không tin.

"Nói ngươi cũng không hiểu, đi một bên chơi." Chu Phúc Nguyên vẫy vẫy tay, không nhin được nói. Tâm tình của hắn cũng không tiện, nếu như không phải là vận bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn tiền tới tay để cho người khác kiếm đi.

Hai giờ sau, bốn giờ chiều hơn nửa, Trương Bằng cùng Lý Xuân Sinh đi tới ngoại ô con bò núi.

Bọn họ đem hai chục ngàn khối phân, tòn vào ngân hàng, sau đó thừa dịp ngày còn sớm, chạy tới đem sự tình làm.

Hoàn nhãn nhìn lại, bốn phía đều là hơi vàng ruộng lúa điền. Bây giờ là tháng năm lúc, ruộng lúa nhanh chóng thành quen, không có gì làm ruộng, cho nên trong ruộng nông dân rất ít.

Phía sau của bọn họ là thửa thót nông dân phòng. Thời tiết này, nông hộ phần lớn không ở nhà, có chút đi ra ngoài làm việc, có chút đến từ đường đi chơi. Khắp nơi tĩnh lặng không tiếng động, thỉnh thoảng truyền tới một hai tiếng gà gáy chó sủa, xa xa truyền đi.

Xa xa là một tòa đất núi, cây cối tương đối rậm rạp, số lớn mộ bia nắp trong trong đó, mơ hồ có thể thấy.

Nhắc tới, bằng vào tên, muốn tại nhiều như vậy trong mộ tìm tới Tô vẫn như cũ cha mẹ, thật đúng là không dễ dàng. Cũng còn khá lão bản kia theo Tô vẫn như cũ cứng tề qua cha mẹ của nàng, cung cấp phương vị đại khái.

Hai người dọc theo bờ ruộng, đi hơn nửa giờ, vượt qua mấy cái giồng suối nhỏ, rốt cuộc đi tới con bò dưới chân núi.

Cách đó không xa có cái đội nón cỏ lão nông, đang ở điền lý làm lụng. Trương Bằng đi tới, chỉ con bò núi, hướng lão nông hô: "Lão nhân gia, nơi này có phải là con bò núi?" Hỏi nhiều hỏi là chuyện tốt, tránh cho đi nhầm địa phương, làm không công.

"Đúng vậy, nơi này chính là con bò núi." Lão nông đi lên điền lý bùn nát, từng bước một đi tới, nói.

"Vậy cảm ơn nhiều." Trương Bằng nói, đang muốn cùng Lý Xuân Sinh rời đi, lão nông lại gọi ở hắn.

"Trẻ em, các ngươi đây là muốn lên núi?" Lão nông hỏi.

"Đúng vậy." Trương Bằng dừng bước lại, trả lời.

"Muốn cúng tế tổ tiên à?" Không đợi Trương Bằng trả lời, lão nông lại nói, "Hay là chờ thanh minh, nhiều người thời điểm lại đi lên đi."

"Tại sao?" Trương Bằng không hiểu hỏi.

"Ngươi không biết a..." Có lẽ là nhớ lại không tốt sự tình, lão nông trong mắt lóe lên một tia sợ hãi, khuyên nhủ, "Chỗ này trước kia là bãi tha ma, trong hố lớn chôn người, chuyện loạn thất bát tao nhiều, không việc gì đừng đi lên."

"Vậy cũng là ngu quỷ xà thần, hù dọa đứa trẻ." Trương Bằng cười nói.

Thấy Trương Bằng xem thường, lão nông vội vàng nói, "Trẻ em, đây cũng không phải là hù dọa người, mấy chục năm qua, đi lạc không ít người, đi lên sẽ không ảnh, nghe lão thúc một câu nói, các loại (chờ) thanh minh nhiều người thời điểm trở lại."

"Lão thúc, cảm ơn nhiều, chúng ta là chịu người nhờ vả, hết lòng vì việc người khác, đi một lát sẽ trở lại tới." Nói xong, Trương Bằng cũng không để ý lão nông nói gì nữa, cùng Lý Xuân Sinh lên núi thượng tẩu đi.

"Trẻ em, lão thúc ở nơi này, đợi lát nữa mới đi, gặp phải chuyện gì, liền kêu lão thúc." Lão nông đuổi theo, vẻ mặt lo âu nói.

"Eh, tốt." Trương Bằng cùng Lý Xuân Sinh luôn miệng đáp. Đối mặt vị này lòng nhiệt tình lão nông, trong lòng bọn họ đều có chút làm rung động. Cũng không biết, lão nông là lo lắng bọn họ xảy ra chuyện, đưa đến đại đội nhân mã tới lục soát núi, giẫm đạp hư hại ruộng lúa.

Đi lên một cái đoạn, đường núi dần dần bị cỏ dại che giấu, bậc phát khó đi. Bốn phía yên tĩnh, bất ngờ truyền tới một hai tiếng côn trùng kêu vang. Cách mỗi mấy thước, là có thể nhìn thấy trong bụi cỏ dại, như ẩn như hiện phần mộ, cũ kỹ tàn phá, đặc biệt thảm người.

Không biết tại sao, càng đi trên núi đi, liền cảm thấy càng lạnh.

Ngay từ đầu, Trương Bằng để cho Lý Xuân Sinh đi trước, chính mình theo ở phía sau, lại cảm thấy phía sau lạnh lẽo, giống như là có con mắt đang ngó chừng hẳn. Vì vậy đổi thành hẳn đi trước, Lý Xuân Sinh đi phía sau. Nhưng này dạng thứ nhất, đập vào mi mắt đều là cỏ dại, không để ý, liền giẫm ở mộ phần bên trên(lên). Mớ đường không sống tốt dính lú, lại đổi lại. Cũng không lâu lắm, Trương Bằng cảm thấy không thoải mái, lại đổi.

Kết quả đổi lấy đổi đi, Lý Xuân Sinh khó chịu, la lên, "Người rớt cuộc muốn đi trước vẫn là phía sau, cho một tin chính xác."

Trương Bằng cười xấu hổ cười, nói, "Được rồi được rồi, người là Thái mạo, người mở đường, ta cần ở phía sau."

Càng đi trên núi đi, phần mộ càng nhiều, có chút chông chát tại đồng thời, cách nhau không tới nửa thước. Đa số mộ bia tàn phá không chịu nổi, chữ viết lu mờ không rõ, thậm chí có nhiều chút chính là một đoạn cục đá.

Bây giờ là mùa hè, có thể gió núi thổi một cái đến, lạnh đến thấu xương, nổi da gà lên một tầng lại một tầng. Nắng chiều chiếu vào rậm rạp tạp trên cây, dâng lên một tầng màu vàng nhạt, biểu thị lập tức phai trời tối.

Trương Bằng vốn là kinh sợ người, Thái mạo võ lực của giá trị lại không cao, thật muốn xảy ra chuyện gì, chỉ có chạy trốn chết phần. Nhìn lấy bốn phía xóc xệch mộ phần, Trương Bằng càng nghĩ càng sợ, không tự chủ được dừng bước. Lại không nói phải tìm được Tô vẫn như cũ cha mẹ mộ phần, còn phải chờ đến nửa đêm giờ Tý, không hù chết mới là lạ.

"Thế nào?" Lý Xuân Sinh phát hiện Trương Bằng không theo kịp, quay đầu hỏi.

"Ta xem..." Trương Bằng trầm ngâm một chút, nói, "Nếu không tùy tiện tìm một chỗ chôn..." Hẳn giống như là đang thuyết phục chính mình, "Ngược lại bọn họ đều ở tại một cái trong tiểu khu, mấy bước đường đã đến, tám chín phần mười, không có gì đáng ngại."

"À?" Lý Xuân Sinh há to miệng.

"Được rồi, đều đưa đến tới nơi này, coi như là hết tình hết nghĩa, tìm một chỗ chôn." Trương Bằng nghiêm sắc mặt, nói.

"Ồ." Lý Xuân Sinh đáp. Hẳn bình thường đều là nghe Trương Bằng, Trương Bằng nói tùy tiện chôn, vậy thì liền tùy tiện chôn. Về phần liêm sỉ gì đó, Trương Bằng mới là thủ lĩnh, không có quan hệ gì với hẳn.

Nói làm liền làm, Lý Xuân Sinh gỡ xuống phía sau hành quân xúc, tại đường đất bên cạnh đào.

"Cốt kết!"

Đào đào, cái xẻng chạm được vật cứng, phát ra một tiếng chói tai tiếng vang.

Trương Bằng đưa đầu nhìn lại, chỉ thấy hố cạnh trong có chặn thứ màu trắng. Định nhãn nhìn lại, nhất thời sợ đến chảy mồ hôi lạnh rùng rùng. Đây chẳng phải là cái khác, là một cái khô lâu tay, lay tại trong đất, người xem tê cả da đầu.

"Đôi... Chuyển sang nơi khác chôn..." Trương Bằng nói.

Lý Xuân Sinh cũng sợ hết hồn, liền tranh thủ đất che lại, đổi một địa phương đào. Ước chừng 20 phút sau, đào nửa mét sâu hố nhỏ. Mất thấy thiên mã bên trên(lên) liền muốn tới, Trương Bằng thúc giục, "Không sai biệt lắm, chôn."

"Ồ." Lý Xuân Sinh đem hộp tro cốt bỏ vào hố đất, chấp hai tay, xá lạy, sau đó đổ lên đất, ép thật, sẽ tìm mấy khối cục đá, chông chát tại phía trên, làm thành cái tiểu mộ phần hình dáng.

Cuối cùng, Trương Bằng điểm lục căn thom(ngon), phân cho Lý Xuân Sinh ba cái, sau đó hướng mộ phần xá lạy, nói, "Cô em, ca đưa người tới cùng cha mẹ đoàn tụ, đời sau khác (đừng) làm nhỏ ba, chính là muốn làm, cũng làm ca..."

Xen vào xong thom(ngon), quay đầu nhìn lại, Lý Xuân Sinh đang quỳ dưới đất, trong miệng nói lầm bầm, "Tô vẫn như cũ tiểu thư, người một đời cô khổ linh đình, rơi vào kết quả như thế này, Xuân sinh rất cảm thấy đau lòng. Người cái kia hư thăm thăm quả thực đáng hận, còn nhỏ tuổi liền đem người đuổi ra khỏi nhà, cái kia hư ông chủ cũng không phải thứ tốt. Hy vọng người đời sau có thể đầu thai vào gia đình tốt, một đời bình an hạnh phúc."

Nhìn lấy Lý Xuân Sinh dáng vóc tiểu tụy, Trương Bằng hận không được một cước đạp tới, mắng, "Nam nhi dưới đầu gối là vàng, chỉ lạy trời mà lạy cha mẹ, người quý cái tiểu cô gái đẹp, đây coi là cái gì, cầu hôn à!" Cuối cùng còn bỏ sung một câu, "Cầu hôn cũng là một gối..."

"Người chết hơi lớn, ta cũng không phải là đại nhân vật gì, quỳ quỳ cũng không cái gì." Lý Xuân Sinh thật thà nói.

"Không sai biệt lắm là được, đi đi nha." Trương Bằng vỗ vỗ tay, đi xuống chân núi.

Lý Xuân Sinh một mực cung kính chen vào thom(ngon), đứng dậy lại vậy vậy, đuổi kịp Trương Bằng, cùng xuống núi.

"Đến đến, tối nay Thủy Thượng Nhân Gian." Trương Bằng vừa đi vừa nói, nắm cái tiểu chi điều đánh lá cây.

"Làm chi rượu xái như thế nào đây?" Lý Xuân Sinh mắt sáng lên, lộ ra hưng phấn, đề nghị.

"Uống gì rượu xái, không phẩm vị, chúng ta tối nay uống Mao Đài." Trương Bằng cảm thấy cả người hơi bị lạnh, nhỏ giọng thì thầm, "Tắm một cái xui..."

"Được a được a, Mao Đài thật là thơm." Lý Xuân Sinh không nghe thấy hấn lăm bầm, tràn đầy phấn khởi nói.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1: Tịnh Đế Song Hoa Chương 19: Khuyên

Giữa trưa ngày thứ hai, Trương Bằng cùng Lý Xuân Sinh gấp dài, rồi đi Thủy Thượng Nhân Gian. Hai người sau đó tách ra, người trước trở về công ty đi làm, người sau về nhà hỗ trợ.

Tại Trương Đại Chung trong phòng làm việc uống một buổi chiều trà, nhanh giờ tan việc, Trương Đại Chung điện thoại di động vang lên. Trương Đại Chung liếc nhìn màn hình, nói với Trương Bằng rồi câu "Ba của người", sau đó kết nối.

"Lão Đại ca, buổi chiều khỏe." Trương Đại Chung âm thanh trầm ổn nói. Hấn và Trương Bằng phụ thân là cùng Thôn, lại là chiến hữu, chỉ là năm đó không đề bạt, giải ngũ về nhà.

"Chuông lớn, gần đây khỏe không." Bên kia truyền tới một nhiệt độ dày mà thanh âm nghiêm túc.

"Tạm được, công ty nghiệp vụ vững bước tăng lên." Trương Đại Chung nói.

Hai người hàn sầm mấy câu, Trương Bằng cha chuyển đề tài, hỏi tới Trương Bằng tình trạng gần đây, "Nhà ta cái kia nhãi con, không cho người thêm phiền toái chứ?"

Trương Đại Chung nhìn Trương Bằng một cái, giọng ôn hòa nói, "Biểu hiện tốt vô cùng, đi làm đúng lúc, làm việc nghiêm túc, gần đây còn là công ty lập được hai món công lớn."

"À? Còn lập công a, không tệ a, đều lập cái gì đó công, nói một chút coi." Trương Bằng cha dường như không tin, muốn truy vấn hỏi đến tột cùng.

"Số một, nhiệt tâm trợ giúp có khó khăn đồng chí, giống như mùa xuân ánh mặt trời như vậy nhiệt độ ấm áp, vì công ty bên trong đoàn kết làm ra công hiến trọng đại;"

"Thứ hai, không chối từ lao khổ, bốn ba ngàn dặm, vì công ty sáng lập tốt đẹp nghiệp giới hình tượng." Trương Đại Chung đầu ra đẩy nói, thật giống như thật có chuyện như thế.

"Nhìn thật có tiến bộ a..." "Tiểu Bằng là một nhân tài, bây giờ là ta bên phải bằng cánh tay trái, người cũng đừng muốn từ chỗ này của ta đào quân tiên phong a." "Ha ha, cũng là người lãnh đạo có cách, dưới tay tướng mạnh không có binh hèn."

Hai người lại lẫn nhau hít hà một hồi, liền cúp điện thoại.

"Hô..." Trương Đại Chung thở ra một hơi dài, dùng khăn giấy xoa xoa cái trán, sau đó hướng Trương Bằng thở dài nói, "Cùng thủ trưởng nói chuyện, áp lực thật lớn."

"Ừm." Trương Bằng gật đầu một cái, biểu thị đồng ý.

"Người cũng muốn gia tăng kinh lực, không ngừng cố gắng, đem nghiệp vụ làm đi." Trương Đại Chung khích lệ nói.

"Ừm." Trương Bằng tiếp tục gật đầu, chẳng qua là tiến tai trái, ra tai phải...

Sau khi tan việc, Trương Bằng đưa tới xe taxi, trở lại nhà máy điện đại viện.

Hiện tại hấn trong túi lại có tiền rồi, tự nhiên không thể làm oan chính mình, thư thư phục phục than thở mấy điều hòa không khí, nhìn lấy phong cảnh dọc

đường, trở lại cửa đại viện. Xuống xe, cùng phòng thường trực Lý thúc đánh xong bát chuyện, đi qua hai bên cỏ thụ mộc như rừng đại đạo, lại lên đoạn sườn núi, đèn đuốc loáng thoáng quây bán đồ lật vật, xuất hiện ở trước mắt. Mỗi khi nhìn thấy cái kia chanh đỏ ánh đèn, Trương Bằng thì có trở về nhà cảm giác.

Đi vào quây bán đồ lật vật, Mã Tĩnh Lôi trước sau như một mà ngồi ở thủy tinh tử quây phía sau, nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người. Trương Bằng rón rén đi vào, nghĩ (muốn) dọa một chút nàng. Còn không đi ra hai bước, nàng trở về quay đầu lại, mắt Trung thu ba yêu kiều, ánh ngược lấy chanh đỏ ánh đèn, lẩn tẩn lờ lờ. Chính là lông mày đại núi xanh, hai con ngươi cắt nước. Xinh đẹp kia gương mặt, lộ ra thành thực cùng tao nhã, 7 phần trăm tĩnh, 3 phần u oán, giống như trong sách miêu tả sâu khuê mỹ nhân, ngọc khóa hồng lâu, cô đơn cô đơn.

"Tiểu Bằng, về nhà a." Mã Tĩnh Lôi nhiệt độ nhiệt độ cười một tiếng, nói.

"Ừm." Trương Bằng âm mưu bại lộ, bị đuổi mà mắc cỡ mà đáp một tiếng, đi lấy trong tủ lạnh nước ngọt uống.

Mã Tĩnh Lôi đứng dậy tiến vào phòng bếp, chỉ chốc lát sau, xuất ra com cùng thức ăn đến, sau đó vừa nhìn Trương Bằng ăn, một bên cho hán tát gió.

Thức ăn tối nay là hột tiêu xào nổ xương sườn, củ cà rốt hầm thịt bò nạm, ăn Trương Bằng đầu đầy đồ mỡ hôi.

Ăn ăn, Mã Tĩnh Lôi đột nhiên hỏi, "Tiểu Bằng, người nói..." Nàng ánh mắt lóe lên, có vẻ hơi do dự, "A di cho tiểu Vân cùng tiểu Phi, tìm một thức thức có được hay không?"

"Ày... Khục khục khục..." Trương Bằng vừa vặn đang uống nước ngọt, kết quả bị bị sặc.

"Đều lớn như vậy, ăn đồ ăn vẫn như thế cuồng cuồng." Mã Tĩnh Lôi liền vội vàng buông xuống quạt ba tiêu, giúp hán thuận ngược.

"Mã a di, người mới vừa nói cái gì?" Trương Bằng hoàn quá khí lai, hỏi.

Mã Tĩnh Lôi đỏ một chút mặt, nói, "Ta là nói, giúp người tìm một thức thức, có được hay không?"

"Cái gì thức thức, người ở nơi nào, làm cái gì, năm nay bao nhiêu tuổi?" Trương Bằng liên tiếp hỏi nhiều cái vấn đề, lộ ra vô cùng khẩn trương. Mã Tĩnh Lôi phải lập gia đình, chuyện này với hán mà nói, đơn giản là họa trời giáng. Về sau nàng đều đi quan tâm nàng đàn ông, hán làm sao bây giờ?

"Chuyện này... Đây không phải là còn không có tìm chứ sao." Mã Tĩnh Lôi có chút ngượng ngùng nói.

Nguyên lai là ý tưởng sơ khởi, còn không có áp dụng...

Trương Bằng nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, tiếp lấy thần sắc cứng lại, nói, "Mã a di, bây giờ người đều rất hư, mạnh mẽ nữ can phạm khắp nơi đều là, cũng không thể tìm lung tung a." Trương Bằng nói Sát có kỷ sự, không có cách nào vì mình phúc lợi, hán phải bỏ đi Mã Tĩnh Lôi ý nghĩ.

"Không tìm lung tung a..." "Tiểu Vân cùng tiểu Phi còn nhỏ, người cho các nàng làm một thức thức đến, vạn nhất đối với các nàng làm chuyện xấu, vậy phải làm thế nào?" "Không việc gì a, người bình thường không dám khi dễ các nàng."

"Chuyện này..." Trương Bằng suy nghĩ một chút, thay đổi ý nghĩ, nói, "Các nàng sang năm liền lớp mười hai, muốn thi đại học, chỗ xung yếu lắm, người lúc này cho các nàng tìm một thức thức, các nàng nếu là trong lòng mất hứng, nhất định sẽ ảnh hưởng học tập."

"Ừ..." Mã Tĩnh Lôi mặt lộ chán chờ, hiển nhiên bị thuyết phục.

Trương Bằng thấy vậy, lập tức tăng thêm cây đuốc, "Người nghĩ a, các nàng không thi đậu đại học, còn nhỏ tuổi tự ra tới lẩn lộn, xã hội bây giờ phức tạp như vậy, rất dễ dàng học cái xấu."

"A..." Mã Tĩnh Lôi như có điều suy nghĩ gật đầu một cái.

"Các nàng còn nhỏ, không hiểu chuyện, rất dễ dàng bên trên (lên) người xấu làm, đến lúc đó bị lừa gạt đến rừng sâu núi thẳm trong, người còn đi đâu tìm con gái?" Trương Bằng sắc mặt nghiêm nghị, nghiêm trang.

"A!" Mã Tĩnh Lôi theo bản năng che miệng, trong đôi mắt lộ ra hốt hoảng, tựa hồ bị Trương Bằng nói chuyện gật gân sớ.

"Mã a di, người tại sao bỗng nhiên có ý nghĩ như vậy?" Trương Bằng bất thành linh hỏi, hán muốn biết rõ ràng chuyện ngọn nguồn, trăm thảo trừ căn.

"Cái đó..." Mã Tĩnh Lôi rừ xuống mi mắt, do dự chốc lát, mới lên tiếng, "Ừ... Là sư thái nói..."

"Sư thái, Tĩnh Âm sư thái?" Trương Bằng hỏi tới.

"Ừm." Mã Tĩnh Lôi đỏ lên mặt, gật đầu một cái.

Chỉ một thoáng, Trương Bằng chỉ cảm thấy một đám cây cỏ ni ngựa từ đỉnh đầu bay qua, không nhìn được mống, "Nàng cái lão ni cô, biết cái gì a!" Ngay sau đó ý thức được mình nói chuyện quá nặng, bất lợi cho khuyên, vì vậy sửa lời nói, "Ý của ta là, Tĩnh Âm sư thái đức cao vọng trọng, chính là thể ngoại cao nhân, không dính khỏi bụi trần gian, không biết nhân gian nôi khô. Đề nghị của nàng, có chút thoát khỏi thực tế..."

"Người nghĩ a, sư thái muốn lên học sao, muốn tìm làm việc sao, muốn xem ông chủ sắc mặt sao, muốn cùng phần tử phạm tội làm đấu tranh sao?" Trương Bằng phát động tẩy não thể công, vấn đề giống như pháo liên châu tựa như.

Mã Tĩnh Lôi bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, cuối cùng thở dài, nói, "Tiểu Bằng, người nói đúng, là a di xem xét không chu toàn, thiếu chút nữa lỡ đại sự." Nàng sờ một cái Trương Bằng đầu, "Hay là chúng ta tiểu Bằng lợi hại, được đi học, có đi học, trình độ chính là không giống nhau."

"Mã a di, ngài về sau thật muốn tìm a, trước cùng ta nói âm thanh, ta tới cấp cho người tham mưu một chút." Trương Bằng lại xây lên một đạo phòng tuyến, toàn diện phong tỏa, dự phòng châm đánh không ngừng, "A di còn trẻ như vậy đẹp đẽ, người đàn ông nào không phải là muốn cướp à? Chính là muốn tìm, cũng phải từ từ tìm, tìm một tài trí hơn người, gia tài vạn quán, dường như Phan An."

"Mau ăn mau ăn, thức ăn đều lạnh." Mã Tĩnh Lôi bị dụ được tâm hoa nộ phóng, một bên cầm lên quạt ba tiêu cho Trương Bằng quạt gió, một bên thúc giục.

"Cái này xương sườn ăn thật ngon." Trương Bằng ăn vài miếng, thở dài nói.

Ăn xong cơm tối, Mã Tĩnh Lôi thu thập chén đĩa, Trương Bằng đi theo nàng phía sau cái mông, theo nàng nói một hồi, sau đó lên lầu xem ti vi.

Nhìn xong vừa ra « Batman đại chiến siêu nhân », đã là mười một giờ đêm, Trương Bằng tắm, lên giường ngủ. Từ khi trong nhà dán Tĩnh Âm sư thái lá bùa, hần cảm thấy đặc biệt an tâm, rất nhanh thì ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu..

Trương Bằng tỉnh lại, mờ mắt. Bốn phía đen kịt một màu, phảng phất thân ở trong hư vô.

Một bó trong treo lạnh lùng chùm ánh sáng xuất hiện ở phía trước, Trương Bằng lập tức ý thức được, hần đang đứng ở "Trong mộng giấu kính" trạng thái. Căn cứ mấy lần trước kinh nghiệm, là bởi vì một cái cơ hội xuất hiện, mới có thể kích thích loại năng lực này.

Hần đi tới, nhìn về nguồn sáng bên trong.

Trên tường dán vào sứ trắng mảnh nhỏ, chứa một cây inox tròn quản, phía trên đắp ba cái khăn lông, một cái màu xanh da trời, một cái màu da cam, một cái màu xám nhạt..

Là hần nhà phòng vệ sinh!

Trương Bằng nhú mày, có không tốt dự cảm.

Trên đất ướt nhẹp, bất ngờ văng lên nước. Hần theo bản năng, nhìn về mặt bên. Bỗng nhiên, bộ ngực hần căng thẳng, thiếu chút nữa không thở nổi.

Đập vào mắt chỗ một mảnh đồ thủy, một người mặc hồng bào nữ thi, đang treo ở trong phòng rửa tay, tóc tai bù xù, không thấy rõ dung mạo. Một sợi thùng tác, theo sàn gác bên trong đưa ra, treo cổ của nó. Định nhìn lại, nó chân mang giày bông, mũi chân hướng xuống dưới, đang nhỏ giọt nước.

Bỗng nhiên giữa, nó đầu khẽ động, dường như muốn lộn lại. Trong lúc nhất thời, Trương Bằng trái tim phảng phất bốc lên đến tầng nhãn bên trên(lên), bất cứ lúc nào cũng sẽ đụng tới.

Nhưng ở lúc này, cửa phòng rửa tay ánh sáng rực rỡ lóe lên, vàng óng ánh quang mang theo trong khe cửa lộ ra tới.

Cùng lúc đó, treo nữ thi cổ giấy thùng chậm rãi hướng lên co rúc lại, thi thể từ từ tăng lên, phảng phất chìm vào trong nước, biến mất ở sàn gác bên trên(lên).

Mấy giây sau, trong toilet kim quang đại thịnh, xuất hiện một cái cao hơn hai mét, mũ bảo hiểm sắp đầy đến trần nhà kim giáp khô lồi. Chỉ thấy nó hai vai rộng rãi, hồng to như thùng nước, chân tựa như đại thụ cộc, xem ra không có thật thể, càng giống như một bộ trôi lơ lửng cổ đại khô giáp, khe hở gian tràn ra kim quang, đầu là tờ mặt nạ, trong mắt thiêu đốt từ hỏa, bên hông chĩa chày sắt, trên lưng cắm bốn cái lệnh kỳ, uy vũ bất phàm.

"Sư thái vạn tuế." Trương Bằng thiếu chút nữa kêu lên âm thanh tới.

Nếu như không đoán sai, bộ kia nữ thi là Tô vẫn như cũ, bởi vì không đưa đến vị, cho nên tới đây dựa hần. Mà cái kim giáp khô lồi, hần là sư thái lá bùa trong đi ra ngoài. Tiểu quỷ thấy lớn quỷ, làm không thắng, chạy. Trong lòng của hần mừng rỡ, có vật này, về sau cái gì cũng không sợ, coi như làm chuyện trái lương tâm, cũng không sợ nửa đêm có đồ gõ cửa.

Chỉ chốc lát sau, theo tâm thần hần nhìn định, bốn phía dần dần trở tối, cuối cùng quy về hư vô...

Quyển 1: Tịnh Đế Song Hoa Chương 20: Đạo sĩ

9h sáng, Trương Bằng mơ màng tỉnh lại. Tối hôm qua ngủ tương đối sớm, lại ngủ tương đối an ổn, cho nên so với bình thường thức dậy sớm.

Vào phòng vệ sinh thời điểm, hắn phát hiện đất trên có thác nước, không khỏi nhũu mày một cái. Hồi tưởng tối hôm qua mộng cảnh, hắn là bộ kia nữ thi lưu lại. Hắn lúc này vận ra vôi hoa sen, lập đi lập lại cọ rửa mấy lần, để tránh dính xui.

Đánh răng rửa mặt, mặc quần áo mang giày, Trương Bằng đi xuống lầu, đi vào quầy bán đồ lật vật. Mã Tĩnh Lôi vừa vận bụng một bồn nhỏ mì nước từ trong phòng bếp đi ra, thấy Trương Bằng, ngần ra, đại khái là bởi vì không nghĩ tới Trương Bằng dậy sớm như vậy, còn không có chuẩn bị xong bữa ăn sáng. Ngay sau đó đem mì nước đặt ở Trương Bằng trước mặt, nói, "Tiểu Bằng, người trước ăn."

Trương Bằng nào có ý, chậm lại nói, "Ta không đói bụng."

"Như vậy sao được..." Mã Tĩnh Lôi xiên trước eo, giả vờ tức giận nói, "Luôn không ăn bữa ăn sáng, sẽ được (phải) bệnh thận."

"Ta đi ra ngoài ăn." Trương Bằng giống như trốn một dạng chạy ra ngoài.

"Eh eh eh..." Mã Tĩnh Lôi đuổi theo ra đến, nhìn lấy Trương Bằng thân ảnh đi xa, thở dài nói, "Đứa nhỏ này..."

Chỉ chốc lát sau, Trương Bằng ra khỏi đại viện, đi tới bờ sông. Bờ đề thượng đình lấy một hàng xe ba bánh, phía trên để lò than cùng nồi hấp, nóng hổi. Các bạn hàng thết, có bán bánh bao bánh bao, có bán mì nước bánh sủi cào, có chiên bánh tiêu, bán sữa đậu nành, còn có mì xào xào bột, bán cháo, tóm lại ngũ hoa bát môn, cái gì cần có đều có.

Trương Bằng mua cái bánh tiêu, lại muốn ly sữa đậu nành, đứng ở bờ đề bên trên(lên), nhìn trên sông lui tới thuyền cá, ăn hải lòng.

Lúc trở về, Trương Bằng tại ven đường thấy một cái coi bói hàng vỉa hè. Có lẽ là bởi vì gần đây gặp phải chuyện lạ quá nhiều, hắn theo bản năng dừng bước. Chủ quán ước chừng hơn bốn mươi, năm mươi tuổi, vóc người gầy nhom, ăn mặc bản thủ đạo bào, không nhìn ra nguyên bản màu sắc, tóc cắt tỉa coi như chỉnh tề. Bất quá vóc người có chút thô bỉ, xấu xí, lúc cười lên, ánh mắt mũi miệng chen chúc chung một chỗ, lộ ra vừa già lại xấu xí.

Thấy Trương Bằng hiếu kỳ, lão đạo sĩ đứng lên, nhìn từ trên xuống dưới Trương Bằng, sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng, cuối cùng nói, "Vị tiểu ca này..." Hắn dừng một chút, "Có đôi lời, không biết có nên nói hay không..."

"Ừ?" Trương Bằng mặt lộ nghi ngờ.

"Ta là sư thừa với Mao Sơn chính thống, hành tẩu giang hồ, trăm yêu trừ ma, huyền hồ tế thế..." Thở một trận sau, lão đạo sĩ chuyển đề tài, nói, "Bản đạo mới vừa rồi xem người..." Hắn muốn nói lại thôi, do dự một lúc lâu, mới tiếp tục nói, "Ấn đường có chút biến thành màu đen, ngày gần đây có thể sẽ có họa sát thân."

Trầm tĩnh chốc lát, lão đạo sĩ không có chờ được theo dự đoán quỷ bài, lại chờ được một hồi tốt đánh. Chỉ thấy Trương Bằng Phi lên một cước, đá vào hắn trên mõng, hắn nhất thời té chó gặm bùn.

"Ta đi người ấn đường biến thành màu đen, cả nhà người đều ấn đường biến thành màu đen, ta đi máu của người Quang chi tai, cả nhà người đều có họa sát thân." Trương Bằng một bên đập vừa mắng, "Cũng không đến chỗ hỏi một chút, lừa bịp đến ca trên đầu đến rồi, nơi này người nào không biết ca là Tiểu Đồng Trắc, không trêu chọc nổi."

"Đại ca, ta sai lầm rồi, đừng đánh, đừng đánh..." Lão đạo sĩ tại trên bãi cỏ cút trèo, cầu xin tha thứ.

"Người một lần nữa nhìn một chút." Trương Bằng thu hồi chân, nói.

"Đại ca ấn đường sáng ngời, thần sắc đầy đặn, chính là cát tinh cao chiếu giống." Lão đạo sĩ cúi người gạt đầu, bồi tiểu nói.

"Còn gì nữa không?" Trương Bằng hỏi.

"Đỉnh đầu tử khí tụ tập, quanh thân kim quang chói mắt, hắn là Đế Vương Quân Tinh giáng thế, đợi một thời gian, chắc chắn thành tựu nghiệp lớn, quân lâm thiên hạ." Lão đạo sĩ vẻ mặt nghiêm túc, âm thanh vang vang có lực.

"Lần tới lừa người, phải xem rõ ràng." Trương Bằng nói.

"Dạ dạ dạ, đại ca nói cực phải." Lão đạo sĩ gà con mổ thóc như vậy gạt đầu.

Trương Bằng lấy ra một tờ tiền, ném ở than thượng, nói, "Cái này, coi như đưa cho người té đánh phí."

"Chuyện này... Vậy làm sao có ý a..." Lão đạo sĩ cầm lên tiền, một bên cho vào túi áo trong, vừa cười nói. Hắn cũng chỉ là bị đập hai chân cái mông, căn bản không bị thương gì.

"Được rồi, cho ngươi sẽ cầm." Nói xong, Trương Bằng cũng không quay đầu lại đi nha.

Cũng không lâu lắm, Trương Bằng trở lại Mã Tinh Lôi Quán ăn nhỏ. Mới vừa vào cửa, hắn đã nhìn thấy một cái thân ảnh quen thuộc, đang ngồi ở cạnh cửa uống nước giải khát. Nhân sinh này được (phải) cao cao to to, da thịt ngăm đen, vóc người hơi gầy, nhưng bắp thịt lại cổ cổ, rất bền chắc, thuộc về cái loại này đại bộ xương lại cường tráng loại hình. Hướng lên trên nhìn lại, hắn cảm rộng lớn, hướng ra phía ngoài lòi ra, mũi vênh lên trời, dáng dấp đặc biệt giống như chỉ vượn người. Người này chính là Trương Bằng bạn thân, thường có "Hong tinh Hoàng Cái" danh xưng là Đinh Đại Huy.

"Ồi chào, Ngưu ca, là gió nào đem ngươi thổi tới rồi." Trương Bằng cao hứng nói.

"Mới vừa tan việc." Đinh Đại Huy thở dài nói, "Tăng thêm hơn hai tuần lễ ban, rốt cuộc có thể nghỉ một lát rồi."

"Đi một chút đi, lên nhà ngươi chơi game đi." Trương Bằng hưng phấn nói.

"Buổi trưa trở lại ăn không?" Trước khi ra cửa, Mã Tinh Lôi kéo Trương Bằng tay áo hỏi.

"Không ăn, tự chúng ta tùy tiện làm điểm." Nói xong, Trương Bằng liền cùng trâu già đi nha.

Đinh Đại Huy ở tại công chức nhà trọ khu đông, cha mẹ ở bên ngoài mua phòng mới, dọn ra ngoài ở. Chỉ một mình hắn ở chỗ này, ba phòng một phòng khách, bị Trương Bằng giựt giấy mua đài đường phố máy, lại mua đài máy chiếu phim, ba máy máy vi tính, cơ sở giải trí đầy đủ mọi thứ, đi làm thêm Internet, đường phố máy sánh, Phòng chiếu phim, đoàn người đều yêu đi nhà hắn chơi đùa.

Đinh Đại Huy nhà khuyết điểm duy nhất, chính là tại lầu mười, muốn trèo chín tầng cầu thang, rất là chết người. Trương Bằng thờ hồng học vào cửa, mở máy vi tính ra, bắt chuyện Đinh Đại Huy chơi đùa anh hùng tam quốc. Đinh Đại Huy mặc dù kỹ thuật không được, phản ứng thiên về chậm, nhưng thắng ở biết điều thành khẩn, chịu làm phụ trợ, không cướp công không giựt tiền, thêm máu thêm lam lại rất chuyên tâm, thỏa thỏa tốt nhất đồng đội.

Chỉ chốc lát sau, hai người liền mở giết, chơi được hết sức phấn khởi.

"Trâu già, đánh hắn!" "Được." "Ngưu ca, nhanh thêm máu!" "Đến rồi." "Ngăn trở ngăn trở, đừng để cho hắn tới." "Thế nào ngăn cản?"

Bất tri bất giác, hai người đánh chừng mấy bàn, trung tràng lúc nghỉ ngơi, Trương Bằng đến phòng vệ sinh giải thủ.

"Trước chớ vào trò chơi..." Trương Bằng một bên phòng nghỉ thời gian mặt Đinh Đại Huy nói chuyện, một bên đẩy cửa vào.

Vừa mới chuyển đầu, trước mắt một mảnh đỏ thẫm, màu đỏ quần lụa mỏng, cách hắn chớp mũi không tới 0,5 cm, hướng lên trên nhìn lại, là đen như mực tóc, đang nhỏ nước.

"Oa!"

Trương Bằng bị dọa sợ đến cả người run lên, kêu to, ngã nhào về phía sau.

"Lão... Trâu già..." Trương Bằng sắc mặt trắng bệch, liền lăn một vòng vọt vào phòng, chỉ bên ngoài phòng vệ sinh, nói chuyện lấp ba lấp bắp.

"Thế nào?" Đinh Đại Huy ngờ ngạc hỏi.

"Giật rứa... Phòng vệ sinh, có đồ." Trương Bằng run giọng nói.

"Thứ gì?" Đinh Đại Huy vẻ mặt mờ mịt.

"Đồ không sạch sẽ, quỷ thất cổ." Trương Bằng nói.

"Trên đời làm sao có thể có quỷ, đều là gạt người." Đinh Đại Huy nói.

"Thật có, liền... Là ở chỗ đó." Trương Bằng thấp thỏm lo âu nói, bất ngờ hướng phòng vệ sinh phương hướng nhìn lại.

"Ngươi điện ảnh thấy nhiều rồi." Đinh Đại Huy mũi vênh lên trời, phun tức nói, sau đó đứng lên, hướng phòng vệ sinh đi tới.

"Cẩn thận một chút." Trương Bằng dặn dò.

Hắn nhìn lấy trâu già đi vào phòng vệ sinh, trong lòng bất ổn. Nhưng là, theo dự đoán sợ hãi kêu cũng không có xuất hiện. Qua mấy giây, Đinh Đại Huy đi ra, lớn tiếng hướng hắn nói, "Bên trong nào có cái gì đồ vạ?"

"Không có sao?" Trương Bằng hỏi.

"Chính ngươi xem." Vừa nói, Đinh Đại Huy xoay người tiến vào phòng vệ sinh.

Trương Bằng đi lên trước, đứng ở cạnh cửa, trong triều nhìn lại.

Đập vào trong mắt, là một cực kì khủng bố hình ảnh. Chỉ thấy Đinh Đại Huy đứng ở quần áo đỏ nữ thi bên người, hoàn toàn không có phản ứng.

"Người xem không thấy sao?" Trương Bằng tròn to hai mắt, mặt đầy không thể tin.

"Cái gì không nhìn thấy, lại lớn như vậy điểm địa phương, còn có thể có vật gì." Vừa nói, Đinh Đại Huy còn hướng một bên kia đi tới, cánh tay chạm được nữ thi, đừng đưa.

"Ta xem người là điện ảnh thấy nhiều rồi, xuất hiện ảo giác." Đinh Đại Huy nói.

"Nhìn một chút mặt, phía dưới có nước." Trương Bằng chỉ trên đất, nữ thi nhỏ xuống tới nước đọng, nói.

Đinh Đại Huy lúc này chứng kiến, vừa nói, "Cũng không phải người gây ra", một bên giơ tay lên bên cây lau nhà, đem trên mặt đất nước đọng kéo. Trong toàn bộ quá trình, Đinh Đại Huy coi như đây nữ thi, cũng không có chút nào phát giác.

Lần này Trương Bằng có thể dọa sợ không nhẹ, lui lại mấy bước. Trong nháy mắt, hấn chú ý tới nữ thi giọt nước ướt Đinh Đại Huy quần áo, liền vội vàng chỉ ra, "Trâu già, trên người của người có nước."

Đinh Đại Huy cúi đầu nhìn một chút trên y phục nước đọng, nhú mày một cái, tự nhủ nói, "Tại sao có thể có nước?"

"Người xem, có vấn đề đi." Trương Bằng nhìn chăm chăm trong phòng rửa tay nữ thi, nói.

Đinh Đại Huy nghĩ một hồi, nói, "Chính là nước mà thôi, có cái gì kỳ quái đâu." Hấn có cái đặc điểm, chính là nghĩ không hiểu đồ vật, sẽ dùng đã biết kiến thức giải thích, "Nhất định là uống nước thời điểm, không cẩn thận hắt tới."

"Người theo vào cửa bắt đầu, sẽ không uống qua nước a." Trương Bằng cố gắng dùng Logic thuyết phục Đinh Đại Huy, "Chính là ở bên ngoài lấy được, bây giờ cũng bốc hơi."

"Cái gì bốc hơi không bốc hơi, không có chính là không có." Đinh Đại Huy mũi hướng lên trời, xuống kết luận cuối cùng, sau đó lại nói, "Đúng rồi, ta còn muốn đi mẹ ta cái kia một chút, người trước chơi đùa, ta sẽ chờ trở lại." Nói xong cũng phong phong hòa hòa ra cửa.

Trương Bằng liền vội vàng cùng đi ra ngoài, hấn cũng không dám một người ở lại trong phòng. Xuống lầu dưới, Đinh Đại Huy đi thẳng. Trương Bằng ngồi ở bên vườn hoa bên trên(lên), rơi vào trầm tư.

Cái này quý đồ vật, không dám đi nhà hấn, bởi vì hấn trong nhà có sư thái cho kim giáp phù, liền theo hấn, tới đây đưa bạn hấn. Nhưng Đinh Đại Huy hoàn toàn không nhìn thấy, tính khí lại quật, khẳng định không khuyến nể. Nếu như hấn đem kim giáp phù đem ra, không nói trước kéo xuống tới trả có hữu hiệu hay không lực, cho dù có, chẳng lẽ hấn không cần về nhà?

Xem ra, chuyện này vẫn là phải giải quyết hết. Nghĩ tới đây, hấn lấy điện thoại di động ra, gọi đến Lý Xuân Sinh điện thoại, Lý Xuân Sinh lại nói, ở bên ngoài giúp trong nhà tiến hóa, muốn chàng vạng tới mới có thể trở về.

Không có cách nào hấn không thể làm gì khác hơn là đánh Tiêu Vũ Nặc điện thoại.

"Bí bo... Bí bo... Bí bo..."

Vang lên nửa ngày, không người tiếp, đánh lại đi qua, rốt cuộc có người nhận.

"Này?" Bên kia truyền tới một ôn nhuận thanh âm dễ nghe, cũng không phải Tiêu Vũ Nặc.

"A di, tiểu Vân điện thoại di động tại sao sẽ ở người cái kia?" Trương Bằng vẻ mặt mòng bức.

"Là tiểu Bằng nha, a di sợ ảnh hưởng các nàng học tập, không đồng ý các nàng mang về trường học." Mã Tĩnh Lôi một cái lần, sau đó lại hỏi, "Thế nào, tìm tiểu Vân có chuyện gì sao?"

"Không, không việc gì, chính là hỏi nàng một chút học tập tình trạng."

Trong lúc nhất thời, Trương Bằng tuyệt lộ. Cúp điện thoại, suy tư một lúc lâu, hấn bỗng nhiên động linh cơ một cái.

Đúng vậy, có khó khăn, tìm nhân sĩ chuyên nghiệp a!

Vị đạo sĩ kia, không phải nói mình là Mao Sơn chính thống sao?

Chương 21: Trúng tà

Cũng không lâu lắm, Trương Bằng đi tới bờ sông. Lão đạo sĩ còn tại đằng kia bày sạp, thấy hắn, lập tức đứng lên.

"Đại ca, lại tới à?" Lão đạo sĩ về mặt cười xòa, chào hỏi.

"Ừm." Trương Bằng gật đầu một cái, hỏi, "Mới vừa rồi người nói..." Hắn hơi chút chần chờ một chút, "Người là Mao Sơn đạo sĩ?"

"Cái này..." lão đạo sĩ cũng chậm rãi nghĩ một cái xuống, trả lời, "Theo sư phụ học vài năm."

"nói như vậy..." Trương Bằng nhìn chung quanh mắt, hỏi, "Người là sẽ hàng yêu tróc quỷ rồi hả?"

"Đó là đương nhiên." lão đạo sĩ mặt lộ nụ cười, giọng cao sảng lừng, vỗ tay sau lưng, nói, "Thầy của ta nhận Mao Sơn chính tông, hàng yêu trừ ma, chính là chức vụ mình."

"Đạo trưởng, xưng hô như thế nào?" Trương Bằng vỗ tay hỏi, thái độ vô cùng khách khí.

"Ta là Mao Sơn chương môn lạc vân một dạng ngồi xuống thủ đồ, đạo hiệu Thanh Lâm một dạng." lão đạo sĩ ngừng đầu nói, khí thế bỗng leo lên.

"Thế căn cước." Trương Bằng đưa tay ra, nói mà không có biểu cảm gì. Nói.

"Chuyện này..." lão đạo sĩ cúi người xuống, bồi tiểu nói, "Tiểu họ Hoàng, một chữ độc nhất da(vỏ), gọi ta Lão Hoàng Bì là được."

"Không mang?" Trương Bằng nhún mày một cái, hỏi.

Thấy Trương Bằng sắc mặt bất thiện, Lão Hoàng Bì liền vội vàng trên người lục lọi một chút, móc ra một tấm thẻ căn cước, hai tay đưa lên.

Da vàng, nam, Nước Hoa Thiên Hồ tinh chớ cổ trấn núi lớn(Ooyama) Hương Hoàng gia thôn nhân, năm 1972 ngày tám tháng năm sinh.

Trương Bằng nhìn một chút, trả lại cho Lão Hoàng Bì, sau đó nói, "Ta mới vừa rồi gặp một chút phiền toái nhỏ..." Hắn đại khái nói ra sự tình, hỏi tiếp, "Người có biện pháp giải quyết sao?"

"Có là có, chỉ bất quá..." Lão Hoàng Bì một bên trầm ngâm, một bên đưa tay ra, ngón trỏ cùng ngón cái chà xát.

"Sau khi chuyện thành công, cho người năm trăm." Trương Bằng dứt khoát nói.

"Nào dám tình được a." Lão Hoàng Bì mặt lộ vẻ vui mừng, gà con mổ thóc như vậy gật đầu. Hai ba lần thu thập xong sạp hàng, bỏ vào túi đeo lưng lớn, lên người một vác, đi theo Trương Bằng trở về nhà máy điện đại viện.

Chỉ chốc lát sau, hai người tới Đình Đại Huy nhà dưới lầu, đánh cửa chống trộm, leo thang lầu đi lên.

cái này Lão Hoàng Bì mặc dù tuổi tác không nhỏ, sắp năm mươi rồi, thể lực vẫn còn không tệ. Trương Bằng leo đến lầu tám, thở hồng hộc, Lão Hoàng Bì đeo túi đeo lưng thật to, Lại giống như người không có sao như thế.

Bốn phía yên tĩnh, cái thời điểm này, đoàn người đều đi đi làm, chỉ có số ít làm việc ban đêm ở nhà, nhưng cũng là đang buồn ngủ.

"Đi trước." Trương Bằng yêu cầu nói.

"Yes Sir." Lão Hoàng Bì không nói hai lời, thẳng hướng xông lên.

đến Đình Đại Huy trước cửa nhà, Trương Bằng móc ra chìa khóa, chậm rãi cắm vào ổ chìa khóa, nhẹ nhàng vặn một cái, cùm cụp một tiếng, cửa mở ra.

Đẩy cửa ra, trong phòng khách trống rỗng, Đình Đại Huy còn chưa có trở lại. Nhìn về phía phòng rửa tay, cánh cửa nửa che, trên đất có một bãi nhỏ nước, là từ bên trong chảy ra. Trương Bằng theo bản năng rút về phía sau co rút, hắn nhớ, mới vừa rồi cùng Đình Đại Huy lúc rời đi, xưng là thác nước này.

"Ồ đó." Trương Bằng chỉ phòng vệ sinh, Thấp giọng nói.

"Được, xem đạo gia." Lão Hoàng Bì miệng đầy đáp ứng, tiếp lấy buông xuống túi đeo lưng lớn, lấy ra một cái to bằng cái bát chuông đồng cùng một cái ngắn nhỏ kiếm gỗ đào, sau đó lắc chuông, trong miệng nói lầm bầm, từng bước một đi về phía phòng vệ sinh.

"Keng keng keng... Keng keng keng... Keng keng keng..."

"Thái Thượng Lão Quân, vội vàng như xá lệnh, Thần Ma quỷ quái, hết thầy tránh..."

nhìn lấy Lão Hoàng Bì bộ dạng, Trương Bằng trong lòng không khỏi than thở, "Vẫn là nhân sĩ chuyên nghiệp lợi hại a."

Chỉ thấy Lão Hoàng Bì đi tới cửa phòng rửa tay, đẩy cửa ra, nhanh chân thẳng vào.

Trương Bằng còn đang than thở Lão Hoàng Bì người tài cao gan lớn, nhưng ở lúc này, tiếng chuông hơi ngừng.

Trong lúc nhất thời, trong căn phòng yên lặng đến lạ thường, phảng phất ngay cả châm roi mà âm thanh cũng có thể nghe.

Trương Bằng ngẩn ngơ, không tự chủ được lui lại mấy bước. Đang do dự có muốn hay không mở miệng hỏi, trong phòng rửa tay bỗng nhiên vang lên một tiếng kêu sợ hãi.

"Oa, quý a!"

Lão Hoàng Bì mặt đầy kinh hoàng, ngã ngã đụng mà bò ra ngoài, dùng cả tay chân, xông về cửa. Chuông đồng kia cùng kiếm gỗ đào rút tại sau lưng, cũng không dám trở về nhặt.

Trương Bằng thấy vậy, lập tức xoay người, chạy thẳng tới dưới lầu. Lão Hoàng Bì lúi kéo ba lô, liên lần một vòng theo ở phía sau.

Mấy chục giây sau, hai người thờ hồng học ngồi ở lầu dưới bên vườn hoa bên vườn hoa.

"ngươi... Ngươi không phải là Mao Sơn đạo sĩ sao, thế nào... Thế nào sợ đến như vậy?" Trương Bằng thượng khí bất tiếp hạ khí hỏi.

"Ta... ta nơi nào biết... là... là mạnh như vậy..." Lão Hoàng Bì cả người run run, nói chuyện lắp ba lắp bắp.

"Ngươi có ý gì?" Trương Bằng dần dần hoãn quá khí lại, mặt lộ ngoan sắc, hỏi.

"Cái này..." Lão Hoàng Bì ánh mắt lóe lên, có chút lúng túng nói, "Ta còn tưởng rằng là giả..."

"Cái gì?" Trương Bằng đứng lên, một bộ muốn đánh người bộ dáng.

"Đại ca, có lời thật tốt nói, ta đây không phải là còn không có lấy tiền sao?" Lão Hoàng Bì thần sắc hốt hoảng giải thích, "Cùng ngươi đi đường xa như vậy, Ngay cả nước miếng đều không uống, không công lao cũng có khổ lao phải không?"

Trương Bằng lần nữa ngồi xuống, suy nghĩ một chút, lại hỏi, "Ngươi thật, một chút cũng không biết?"

"Cái này... Cái này..." Lão Hoàng Bì có vẻ hơi do dự không quyết định.

"Nói thật!" Trương Bằng lớn tiếng quát.

"biết là biết một chút, nhưng đều là da lông, loại vật này, còn không có gặp được." Lão Hoàng Bì nói thật.

"Vậy rốt cuộc là cái gì?" Trương Bằng hỏi.

"Hắn là tà linh, về phần cái gì chủng loại, có cái gì bản lĩnh..." Lão Hoàng Bì mặt lộ khổ sở, "Hoàn toàn không biết.",

"vậy ngươi còn không thấy ngại nói mình là Mao Sơn đạo sĩ, vẫn là cái gì... Cái gì lâm từ..." Trương Bằng hỏi lâu không nghĩ ra tới.

"Thanh Lâm một dạng." Lão Hoàng Bì nhắc nhở nói.

"Cái gì Thanh Lâm một dạng, ta xem ngươi là xanh rầm một dạng đi." Trương Bằng rất khó chịu mà mắng.

"Trương Bằng, đang làm gì vậy đây?" hai người đang nói, Một cái thanh âm thật thà truyền tới. Quay đầu nhìn lại, là một thân nhà máy điện công nhân dùng Đinh Đại Huy.

"Trò chuyện một ít chuyện..." đón lấy, Trương Bằng chỉ Lão Hoàng Bì, hướng Đinh Đại Huy giới thiệu, "đây là ta mới kết giao bằng hữu, Lão Hoàng Bì." sau đó lại hướng Lão Hoàng Bì giới thiệu Đinh Đại Huy.

hai người lẫn nhau chào hỏi, coi như nhận thức.

Trò chuyện mấy câu, Đinh Đại Huy nói, "Không có chuyện gì, ta trước hết lên rồi."

"chờ một chút..." "Không được!" Trương Bằng cùng Lão Hoàng Bì đồng thanh ngăn cản nói.

"thế nào?" Đinh Đại Huy về mặt mờ mịt.

Lão Hoàng Bì Nhìn Trương Bằng một cái, Trương Bằng gật đầu một cái, Lão Hoàng Bì ngay sau đó nói, "Ngươi cái kia trong phòng rửa tay, có đồ bản."

"Cái gì đồ bản?" Đinh Đại Huy nhú mày, hỏi.

"Là được... Tà linh... Quý quái... Tóm lại chính là, không tốt đồ vật." Lão Hoàng Bì nói rộng rãi.

"cái gì phong kiến mê tín, bừa bộn!" Đinh Đại Huy trong lỗ mũi phun tức, một bộ sắp nổi giận bộ dạng.

Lão Hoàng Bì rút cổ một cái, tựa hồ bị Đinh Đại Huy tính huống bình sợ.

"Đừng nữa nói chuyện này." Đinh Đại Huy thờ phỉ phò nói, xoay người lầu. Trương Bằng cùng Lão Hoàng Bì nhìn nhau, vội vàng đuổi theo.

Ở cửa, Đinh Đại Huy thấy hai người chần chừ không tiến lên, trực tiếp đi vào phòng vệ sinh, ở bên trong la lên: "sang đây xem a, không có thứ gì."

"ngươi đi nhìn một chút." Trương Bằng đẩy xuống Lão Hoàng Bì. người sau dè dặt đi tới, trong triều nhìn lại. Đầu tiên là sững sờ, sau đó quay đầu nói, "Thật không có."

"cái gì?" Trương Bằng một bộ không thể tin bộ dáng, đi tới nhìn một cái, người nữ kia thì quả thật không thấy.

"Thế nào, không có gì cả đi, cái gì Thần Ma quý quái, đều là giả, trên TV mới có." Đinh Đại Huy tổng kết nói.

Trương Bằng cùng Lão Hoàng Bì ngoái xem ta, ta xem ngươi, đều cảm thấy chuyện có kì quái.

"các ngươi ngồi trước, để ta đi lấy nước..." Đinh Đại Huy hướng hai người chào hỏi, sau đó đi vào phòng bếp.

Trương Bằng cùng Lão Hoàng Bì ở phòng khách gỗ sofa ngồi xuống, đều là cảnh giác bộ dáng.

Lại thấy Đinh Đại Huy tại trong phòng bếp chơi đùa một hồi, đi ra thời điểm, trong tay lại nhiều hơn đem sáng loáng thái đao.

hai người thất kinh, đáng mà một chút, đứng lên.

"Ngư ca... Ngươi đây là..." Trương Bằng ngơ ngậy môi, nói.

Đinh Đại Huy thuận theo ánh mắt của hai người, nhìn về phía thái đao trong tay. Hẩn ngẩn người, ngay sau đó ngu ngơ cười một tiếng, sờ đầu nói, "Há, cầm nhầm đồ." vừa nói, xoay người tiến vào phòng bếp.

Trương Bằng cùng Lão Hoàng Bì hai mặt lẫn nhau khuy, có thể mới vừa thở phào nhẹ nhõm, Đinh Đại Huy lại đi ra, trong tay vẫn là nắm thái đao. chỉ thấy hắn chậm rãi ngừng đầu lên, mang trên mặt nụ cười quý dị, từng bước một đi tới.

"Ngư ca, Ngư ca!" Trương Bằng kêu, đối phương lại như bị trúng Tà tựa như, hoàn toàn không có phản ứng.

Hai người nhất thời luống cuống, cách bàn trà, đi vòng Đinh Đại Huy, tông cửa xông ra.

"Đừng!"

Mới vừa kéo cửa lên, đinh đầu liền vang lên một cái đồ sắt chém vào trên gỗ âm thanh. giương mắt nhìn lại, trên ván cửa lộ ra thái đao ló vào, nhấp nháy sắc bén.

"Oa!" hai người liền lẫn một vòng, chạy thẳng tới dưới lầu.

Tại cầu thang ló vào, hai người ngấm nhìn một lúc lâu, chắc chắn Đinh Đại Huy không đuổi tới, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đi tới vườn hoa bên cạnh, chán nản ngồi xuống.

"Đây là chuyện gì xảy ra?" Trương Bằng hỏi.

"Đại khái là..." Lão Hoàng Bì không quá xác định nói, "Trúng tà, bị vật kia lên thân, chế trụ..."

"Chúng ta đây tại sao không việc gì?" Trương Bằng nhú mày, suy nghĩ nói.

"Cái này, đại khái là..." Lão Hoàng Bì suy nghĩ một chút, suy đoán nói, "Theo như trước ngươi nói, huynh đệ ngươi không nhìn thấy vật kia, liền đại biểu hắn tư tưởng kiên định, tâm linh tinh khiết, không nhìn sáu đạo yêu ma, ngư quý xà thần..."

"Sau đó thì sao?" Trương Bằng tiếp tục hỏi.

"Nhưng thứ người như vậy, Đầu óc bình thường Trương đối đơn giản, dễ dàng nhất bị đồ bản phụ thân." Lão Hoàng Bì lại nói, "Thường thường những

tâm tư đó linh hoạt người, không dễ dàng bị không chế."

"Ý của ngươi là, hai chúng ta tương đối giao hoạt... Không... Tương đối thông minh, Cho nên không việc gì?" Trương Bằng nghi ngờ nói.

"Đúng, chính là ý này." Lão Hoàng Bì khô khốc cười một tiếng, ánh mắt mũi miệng chen chúc chung một chỗ, thô bỉ vô cùng.

"y theo đạo trường thầy, tiếp đó, chúng ta nên làm cái gì?" Trương Bằng lại hỏi.

"Bần đạo học nghệ không tinh, chỉ sợ không chịu nổi nhiệm vụ lớn." Lão Hoàng Bì vừa nói, một bên công lên ba lô, xoay người muốn đi.

"Một ngàn." Sau lưng truyền tới một lãnh đạm lãnh đạm âm thanh, Lão Hoàng Bì thân thể cứng đờ, có chút không di động bước chân rồi. Nhưng hắn vẫn còn do dự không dứt, lại không thấy tiếp tục tiến lên, Cũng không có quay đầu lại.

"Hai ngàn!"

Lão Hoàng Bì lập tức xoay người trở lại, khom người, chấp tay ôm quyền, cười theo nói, "Ông chủ, trong đạo phát cái trong đi, chỉ cần phân phó."

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Mất tích

Trương Bằng suy tư một chút, đầu tiên, Đinh Đại Huy là muốn cứu, nhưng vấn đề là thế nào cứu? thứ yếu, nếu muốn giải quyết triệt để vấn đề, có thể phải trở về con bò núi một chuyến, đem Tô vẫn như cũ tro cốt moi ra, dựa theo nòng di nguyện, chôn vào cha mẹ của nàng bên người.

Nhưng phải đi con bò núi, cũng không thể để Đinh Đại Huy bắt kè, vạn nhất hắn nắm thái đao chạy khắp nơi, còn bị thương người, vậy coi như xong rồi. lủi một bước nói, Đinh Đại Huy nếu là từ trên lầu té xuống, cũng là ngu mệnh ô hô.

Đinh Đại Huy là đại viện một bảo, cùng "Nhà có Một lão, như Có một bảo" Cái đó "Bảo" tương đối, vừa có thể vay tiền, lại có thể làm sống, cùng đất canh tác lão trâu Như thế, tất cả đều là đều là bảo, không thể có rồi sơ xuất. Trương Bằng đem mình ý tưởng thương lượng với Lão Hoàng Bì một cái xuống, lấy được người sau công nhận. Chờ đến năm giờ chiều nữa, Lý Xuân Sinh đến rồi. Trương Bằng hướng hắn giới thiệu Lão Hoàng Bì, lại nói rõ một cách đơn giản rồi tình huống, sau đó đến bảo vệ khoa mượn giấy trối, ba người liền cùng lên lầu.

"Chờ sẽ xem tình huống có gì không đúng, liền đem trâu già đánh ngã, trối lại." Tại Trong hành lang, Trương Bằng phân phó nói.

"Ừm." "Được." hai người đồng thanh gật đầu.

Lên tới Đinh Đại Huy nhà, dán cánh cửa, cẩn thận lắng nghe.

"ta muốn thay trời hành đạo, thay thế trắng sáng trừng phạt ngươi..." bên trong truyền tới phim hoạt hình âm thanh, còn bắt chợt vang lên Đinh Đại Huy hằm hằm tiếng cười.

"Đang xem ti vi, hắn không có vấn đề chứ?" Lý Xuân Sinh nhỏ giọng hỏi.

"cũng đúng, đó là nữ quý, Không có khả năng xem thiếu nữ xinh đẹp Chiến sĩ." Trương Bằng suy đoán nói.

"dùng dùng dùng..."

Vì vậy, Lý Xuân Sinh gõ cánh cửa, chỉ chốc lát sau, Đinh Đại Huy mở ra môn rồi. mở cửa trong nháy mắt, ba người đồng thời lui về phía sau.

"Các ngươi đã tới a." Đinh Đại Huy lộ ra rất chính diện thường, khai hoàn cánh cửa đi trở về nhìn tiếp hoạt họa (animation).

Ở trong phòng khách, ba người quan sát một hồi, không phát hiện cái gì dị trạng. Đinh Đại Huy không để ý bọn họ, tự nhiên nhìn lấy phim hoạt hình.

Không biết qua bao lâu, Đinh Đại Huy bỗng nhiên đứng dậy nói, "Ta đi cấp các ngươi rót cốc nước."

đây là muốn đi phòng bếp cầm thái đao a, ba người nhất thời cả kinh, Lý Xuân Sinh một người một ngựa, Lão Hoàng Bì theo sát phía sau, đem Đinh Đại Huy ngã nhào xuống đất.

"Các ngươi làm gì!" Đinh Đại Huy bị hơn hai trăm cân mèo mập đè ở trên đất, vừa giãy giụa, một bên gầm hét lên.

Lão Hoàng Bì cũng không để ý không để ý, Nhanh chóng dùng sợi dây đem người trước bó tay bó chân, trói thành bánh chưng. Đón lấy, hai người đem Đinh Đại Huy chuyển tới gỗ trên ghế sa lon, sợi dây đi qua vài kiện đồ gia dụng, đưa hắn cố định trụ, tránh cho chạy khắp nơi.

"Có tin ta hay không đem các ngươi mỗi một người đều ném tới dưới lầu đi." Đinh Đại Huy trợn mắt nhìn chuông đồng một dạng ánh mắt, trong lỗ mũi phun khí thô, rống to.

Trương Bằng đem ra mấy chi Nước suối, chôn cất tại Đinh Đại Huy bên người, khuyên nhủ, "Ngươi ca, Uống nước, xem TV, nghỉ ngơi một chút." Sau đó Đóng cửa lại, mang theo hai người chạy thẳng tới con bò núi.

Đạt tới thời điểm, đã là hơn bảy giờ tối, trời đã tối đen. Cũng may bọn họ trước đó có chuẩn bị, ở trên đường quân dụng phẩm tiệm mua mấy cái ánh sáng mạnh đèn pin cùng dự bị pin.

"Nếu không..." Tại dưới chân núi, Trương Bằng nhìn Đen như mực mờ mịt, lên rầm thúì, "Các ngươi đi lên là được, Hai người có Phối hợp."

"ông chủ, Ngươi đây là..." Lão Hoàng Bì nhăn nhúm trên mặt viết đầy buồn rầu.

"tính toán một chút, chúng ta đi lên là được, hắn đi theo còn vướng chân vướng tay." Lý Xuân Sinh Lật ra xem thường, nói. Thân là bạn tốt nhiều năm, hắn đối với Trương Bằng tính cách vô cùng lý giải, có thể kinh sợ là kinh sợ.

"Đem sự tình làm xong, quay đầu mời các ngươi ăn thịt nướng." Trương Bằng vỗ một cái Lý Xuân Sinh bả vai, cười hi hi nói, "ta tại cửa thôn Quán ăn nhỏ chờ các ngươi."

"Ông chủ..." Lão Hoàng Bì mặt lộ khổ sở, một bộ muốn nói lại thôi bộ dáng.

"Sau khi chuyện thành công, Ba ngàn." Trương Bằng dứt khoát nói.

"Yes Sir!" Lão Hoàng Bì tinh thần chấn động, liếc lại chán nản, xiết chặt sau lưng túi đeo lưng lớn, ngẩng đầu mà bước mà lên núi thượng tẩu đi. Lý Xuân Sinh theo sát phía sau, đi theo.

Chỉ chốc lát sau, Trương Bằng trở lại cửa thôn, ngồi ở quầy bán đồ lật vật bên ngoài, uống nước giải khát ăn đậu phộng.

Quầy bán đồ lật vật bên trong là cái lão đầu, đang nhìn hơn mười tác cũ kỹ TV, bên trong phát ra kháng doanh thần kịch, không phải là truyền ra tiếng khẩu hiệu cùng tiếng súng.

"Ồ?" Trương Bằng trong lúc vô tình phát hiện, lão đầu này, chính là ngày đó tại con bò dưới chân núi gặp phải lão nông. Mới vừa rồi mua đồ thời điểm, bởi vì ánh sáng tương đối tối, không nhận ra được.

"Lão thúc, đang xem ti vi à?" Trương Bằng một người buồn chán, rồi hướng kháng doanh thần kịch không có hứng thú, liền cùng lão nông chào hỏi, tùy ý chuyện trò mấy câu.

"Yo, là ngươi a." lão nông nhận ra Trương Bằng, tiếp lấy sắc mặt đông lại một cái, hỏi, "trẻ em, lần trước lên núi không có sao chứ?"

"Có thể có Chuyện gì..." Trương Bằng cười nói, "Ngươi xem, ta đây không cố gắng sao?"

"Trẻ em, ngươi có phúc người a." lão nông thờ dài nói, "theo ta nhớ chuyện bắt đầu, chỗ ngồi này con bò Núi, ăn không ít người a..."

"ăn thịt người?" Trương Bằng nhú mày một cái, nghi ngờ nói.

"Đúng vậy, lên núi người không giải thích được liền mất tích, ngày thứ hai toàn thôn đi tìm, có ngu ở mộ phần cạnh, có điên rồi, có ngu, có từ nay không trở về lại..." Lão nông nói, trong mắt nhỏ lộ ra khác thường đau thương.

Chỉ thấy hắn xuất ra tẩu thuốc, theo tẩu hút thuốc trong móc ra đốt điều thuốc tia (tơ), nhét vào, sau đó lăm lét nhìn trái phải, tựa hồ đang tìm gì. Trương Bằng lạnh tay lẹ mắt cầm lên từ quầy lên(trên) hộp quẹt diêm, xuy một tiếng, thay lão nông đốt thuốc lên.

Chanh đỏ ánh lửa chiếu lão nông đóng đầy nếp nhăn mặt, bộc phát lộ ra già nua. hắn thật sâu mà hút một cái, phun ra vòng khói, chậm rãi nói, "ta cái kia đại oa một dạng, đã từng đi lính, không tin quỷ thần không tin Tà."

"Giải ngũ sau khi về nhà, chỗ cái đối tượng. cô nương kia là thôn bên cạnh, đáng đáp tuần, nhưng cô nương trong nhà muốn hai trăm ngàn tiền mừng."

"Gia thế chúng ta Thay mặt đều là Nông dân, sao có thể gom góp Ra nhiều tiền như vậy. Đại oa Theo cô nương Nhà trở lại, là được ngày Mặt mày ừ dột, Ở nhà rút ra bọc bột khói (thuốc)."

"sau đó, hắn nghe người ta nói con bò trên núi có trên núi có mộ lớn, bên trong có bảo bối, hơn nữa đều là vô chủ mộ hoang, không người quản. Liền cùng Tô Nhị gia tiểu tử, chạy đến sơn thượng, khuyên như thế nào cũng khuyên không nghe."

"Đầu hai lần, thật dễ cho bọn họ móc ra bảo, đưa đến trong thành đi bán, được hết mấy chục ngàn."

"Rồi đến sau đó, bọn họ lên núi, sẽ không trở lại nữa."

"trong thôn chúng ta tổ chức người, đi lên tìm ba bốn ngày, tìm lần toàn bộ núi, tìm không có đại oa cùng Tô Nhị gia tiểu tử." Lão nông ánh mắt ảm đạm xuống, trong hốc mắt đọng đưa nước mắt, "Người cứ như vậy không có..."

"Người sống sờ sờ, làm sao có thể nói không sẽ không a." Trương Bằng an ủi, "có phải hay không đào trọng bảo gì, chạy ngoài mặt đi bán rồi, nhất thời còn chưa có trở lại."

"Ai, Làm sao có thể A..." lão nông Khoát tay một cái, "Này cũng gần mười năm năm rồi, cô nương kia nhà hải tử lên một lượt trung học rồi."

"Tê..." Trương Bằng không khỏi hít một hơi khí lạnh, Lý Xuân Sinh cùng Lão Hoàng Bì, chẳng lẽ xảy ra chuyện đi.

nhưng hắn nghĩ lại, lại yên lòng. Nông thôn nhân phong kiến mê tín, kỳ cách cổ quái tin đồn đến. Nói không chừng, là hắn con trai lớn và bạn đào được trọng bảo, ở bên ngoài giao dịch thời điểm, bị bắt, ngồi đại lao, hoặc là nắm số tiền lớn, Chạy ra ngoại quốc tiêu dao.

Trương Bằng rất nhanh thì thuyết phục chính mình, vừa uống nước ngọt, bóc lấy đậu phộng, vừa cùng lão nông câu có không một câu mà trò chuyện, thỉnh thoảng còn xem hai mắt kháng doanh thần kịch.

Thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi qua, bất tri bất giác, đã đến mười một giờ đêm, Lý Xuân Sinh cùng Lão Hoàng Bì vẫn chưa về.

Có lẽ là trời tối đường khó đi, nhất thời không tìm được Tô vẫn như cũ cha mẹ mộ phần. Nhưng là, lên núi nửa giờ, xuống núi nửa giờ, lại tìm 3h, bốn giờ đi qua, thế nào cũng hắn làm xong mới đứng. Nghĩ như thế, Trương Bằng trái tim treo lên.

Lại qua một đoạn thời gian, lão nông lên ngáp, hướng Trương Bằng nói, "Trẻ em, cũng sắp mười hai giờ, người còn sẽ không đi a."

"Chờ hai cái bằng hữu." Trương Bằng nói.

Lão nông nhất thời mặt liền biến sắc, hỏi, "bọn họ nên không phải là, đi lên núi đi?"

"Không không không..." Trương Bằng liền vội vàng phủ nhận nói, lại thuận miệng nói láo, "chính là đi nhà bạn giúp Chút bận rộn."

"vậy thì tốt, vậy thì tốt..." lão nông phảng phất thở phào nhẹ nhõm, lại nói tiếp, "lão thúc lớn tuổi, nấu không được đêm, đi trước ngủ, Ta Giữ lại cho người đèn A."

"cám ơn." Trương Bằng nói.

"cót két!" theo một tiếng vang nhỏ, lão nông đóng cửa lại, bên ngoài ánh sáng lập tức tối rất nhiều.

Trương Bằng một người ngồi ở trên băng ghế nhỏ, chờ a chờ, nhìn lại đồng hồ thời điểm, đã là trời vừa rạng sáng. Hắn có chút ngồi không yên, này cũng sáu giờ đi qua, hai người chẳng lẽ xảy ra chuyện đi.

Đợi thêm một lúc nữa, hắn giơ tay lên đèn pin, dọc theo thôn nói, hướng con bò núi đi tới.

Rồi đi thôn nói, đi ở bờ ruộng bên trên(lên), bốn phía đen kịt một màu. Đèn pin cầm tay ánh sáng(riêng) ngưng tụ thành một tốc độ, ở phía trước quét tới quét lui, tầm mắt rất hẹp.

Đi tới dưới núi, một trận gió lạnh thổi đến, nhất thời nổi lên một lớp da gà. Nhìn phía trên cỏ cây rậm rạp mờ mịt, như ẩn như hiện bia đá, Trương Bằng Cảm thấy Cả người sợ hãi.

hắn phòng lên dừng khí, lên núi bên trên(lên) lớn tiếng gào thét: "Xuân tử, Lão Hoàng Bì!"

"Xuân tử, một dạng một dạng một dạng..."

"Lão Hoàng Bì, da(vỏ) da(vỏ) da(vỏ)..."

Âm thanh xa xa truyền đi, nương theo lấy trống trải tiếng vang, đặc biệt thấm người. Trương Bằng liên tiếp kêu mười mấy âm thanh, cổ họng đều có chút thấy đau rồi, có thể trên núi không có động tĩnh chút nào.

"Ô ô ô..."

"Rầm rầm..."

Đột nhiên, một trận gió mạnh quét đến, diên lý hạt lúa cán diên cuồng đưa, phảng phất quần ma loạn vũ, quỷ ảnh trùng trùng điệp điệp. mặc dù biết đó là hạt lúa, nhưng Trương Bằng vẫn là bị dọa sợ đến hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngồi sập xuống đất.

Trầm mặc chốc lát, Trương Bằng oa một tiếng, tại bờ ruộng bên trên(lên) căng chân chạy như điên, trong lúc còn bị đồ vật đẩy ta xuống, ngã mất nỏ

đom đóm.

Một hơi thở chạy về Quán ăn nhỏ, cho đến nhìn thấy trong cửa sổ lộ ra ánh đèn, hân mới từ trong sợ hãi khôi phục như cũ, thở hồng hộc. sau đó kéo qua băng ghế, ngồi xuống, tiếp tục chờ đợi. Muốn một mình hân lên núi, đó là tuyệt đối không thể, cho nên chỉ có thể chờ đợi.

"Ác ác a..."

Không biết qua bao lâu, xa xa truyền tới gà gáy. Trương Bằng ngẩng đầu lên, bầu trời xuất hiện lau một cái tinh dịch cá, một đêm trôi qua rồi.

Không được, phải tìm nhiều Vài người, cùng đi lên núi tìm

Hân móc điện thoại di động ra, vừa định báo đảm vệ khoa khoa trưởng Tần Dũng điện thoại, ngay sau đó nhớ lại Chu Phúc Nguyên.

"Hâm hại lão tử." hân cắn răng, hận hận mắng. Tự mình ở bên ngoài bị thua thiệt, trở về tìm người hỗ trợ, há chẳng phải là để cho người chê cười. lão gia tử luôn nói, ở nơi nào ngã nhào, ngay tại nơi nào bò dậy.

nghĩ tới đây, hân đứng dậy ra khỏi Tô gia thôn, Tại ven đường Ngăn cản chiếc mới vừa lên ca sớm xe taxi, hướng thành bắc đại xuyên đường phố đi.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Linh năng

buổi sáng bảy giờ bên cạnh (trái phải), Trương Bằng đi tới Chu Phúc Nguyên công ty. cánh cửa còn chưa mở, hân không thể làm gì khác hơn là đứng ở cửa các loại. Mặt trời lên cao, một chiếc Santana mở, ngừng ở cửa công ty, Chu Phúc Nguyên mang theo ba gã tiểu đệ xuống xe.

Thấy Trương Bằng, Chu Phúc Nguyên nhiệt tình tiến lên chào hỏi, người trước nhưng có chút ôn hoà.

Ở trong công ty, Trương Bằng hướng Chu Phúc Nguyên chất vấn, "trên núi kia là chuyện gì xảy ra, nói rõ ràng cho ta!"

"Thế nào?" Chu Phúc Nguyên một bộ nghe không hiểu bộ dạng.

"Đừng cho lão tử giả bộ ngu!" Trương Bằng không khách khí chút nào nói, "Ta hai cái huynh đệ bây giờ còn đang trên núi, không rõ sống chết, hôm nay ngươi không đem sự tình nói rõ, chúng ta không xong!"

"Không nói thì thế nào?" Một cái khinh bạc âm thanh từ sau phương truyền tới. Quay đầu nhìn lại, Một cái Nhuộm tóc vàng, Mang bông tai, ăn mặc đáng vẻ lưu manh người tuổi trẻ đi tới, ngoẹo đầu nói với Trương Bằng, "Biết người ở đối với người nào nói chuyện sao?" hân mặt lộ ngoan sắc, "Biết chúng ta là làm cái gì sao!"

"Tiểu Lục, không được vô lễ." Chu Phúc Nguyên sắc mặt nghiêm nghị, làm bộ dạy dỗ.

Trương Bằng hé mắt, hỏi, "Có lẽ cứng rắn đúng không?" Hân cười lạnh nói, "Đừng quên, người nói trên người của ta có một tí linh khí..." Nói xong, hân liền đi ra ngoài cửa.

"Chờ ... Vân vân!" Chu Phúc Nguyên liền vội vàng gọi lại hân.

Trương Bằng xoay người trở lại, chẳng qua là nhìn đối phương, không nói gì.

"Trên núi kia âm khí nặng, dễ dàng phát sinh chuyện lạ." Chu Phúc Nguyên đang hoảng nói. Hân không phải sợ Trương Bằng, mà là sợ Trương Bằng phía sau cao nhân.

"Chuyện lạ gì?" Trương Bằng hỏi.

"Tình huống cụ thể ta cũng không biết rõ, Chỉ biết là tà môn, có thể không bỏ tới không đi." Chu Phúc Nguyên lắc đầu nói.

"Ta hai cái huynh đệ còn đang trên núi, nếu không..." Trương Bằng nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt theo tóc vàng cùng với hân hai cái côn đồ các kẻ trên mặt quét qua, nói, "Ngươi mang vài người, theo ta lên núi tìm người, ngược lại bây giờ ban ngày, không có gì đáng lo lắng."

"Chuyện này..." Chu Phúc Nguyên mặt lộ vẻ khó xử, nói, "Lấy tiền tài người, trừ tai họa cho người, người cầm tiền của ta, còn để cho ta đi theo đi, cái này không đạo nghĩa a."

"Người ngay từ đầu cũng không đem sự tình nói rõ ràng, hơn nữa người khác khẳng định không chỉ cho người hai chục ngàn khối." Trương Bằng nói.

"Người không phải là nhận biết cao nhân nha, xin hấn ra tay a, muốn chúng ta mấy cái có ích lợi gì?" Chu Phúc Nguyên dò xét tính hỏi.

"Người cũng biết là cao nhân a..." Trương Bằng nhủ mảy, hỏi ngược lại, "Người ta có thể tùy tiện ra tay sao?" Không sai, cao nhân đang ở đi học, bận bịu nghe giảng làm bài tập đây. Đón lấy, hấn lấy điện thoại đi động ra, an ủi, "Quả thực không được, một cú điện thoại đã tới rồi." Hấn khẩn thiết nói, "cũng không thể một chút chuyện nhỏ, phải đi phiên toái người ta chứ ?"

"A..." Chu Phúc Nguyên bị thuyết phục, trong lòng suy nghĩ, nói không chừng còn có thể nhân cơ hội nhận biết vị cao nhân kia, kết xuống cơ duyên.

Nghe nói phải đi con bò núi, trừ tóc vàng bên ngoài hai gã còn đồ các ké sắc mặt trắng bệch, run giọng nói, "Lão đại, ta đau bụng." "Ta có chút choáng váng đầu, khả năng bị cảm."

Cuối cùng, chỉ có tóc vàng cùng Chu Phúc Nguyên lên xe, cùng Trương Bằng cùng nhau đi tới. Trước khi đi, Chu Phúc Nguyên chuẩn bị không ít thứ, leo núi trứng, đèn pin, lương khô, nước lọc vân vân. Sau đó còn đang ngực treo khối Bát Quái Kinh, trên tay đeo mấy chuỗi phật châu, dáng vẻ như là đang đối đầu với đại địch.

Trương Bằng nhớ tới chính mình trong mộng giấu kính năng lực, tại bên đường trên sạp hàng, mua cái trang điểm dùng cái gương nhỏ, mang trên người.

Mười một giờ hơn nửa, ba người đi tới Hoàng gia thôn, tại cửa thôn quán com nhỏ ăn lập tức xào khoai xan, liền bắt đầu lên núi.

Lúc ăn com, Trương Bằng phát cái tin nhắn ngắn cho Tiêu Vũ Nặc: "Tiểu Vân, ta đến Tô gia thôn con bò núi đi chơi." Hấn là nghĩ như vậy, hôm nay thứ năm, ngày mai hai tỷ muội liền về nhà rồi. Vạn nhất hấn đã xảy ra chuyện gì, không trở về, Tiêu Vũ Nặc thấy tin nhắn ngắn, cũng biết hấn ở đâu.

Mùa hè buổi trưa mặt trời rất lớn, suối đến người ngất đầu não phồng. có thể lên núi, không biết tại sao, nhiệt độ chợt hạ xuống. Bốn phía cỏ dại rậm rạp, nắm mồ đông giấu một cái Tây Tạng một cái, người xem cả người không thoải mái.

Tóc vàng nắm dao bữa cùi ở trước mặt mở đường, hấn nguyên bản còn chỉ cao khí ngang, ngược đầu đi bộ, có thể đi lên sau, lưng khom không ít, mắt tí hí nhìn chung quanh, dường như có chút sợ hãi.

cũng không lâu lắm, ba người đi tới lần trước chôn Tô vẫn như cũ vị trí. trên mặt đất có cái hố cạn, có đào trôi qua vết tích, ngôi mộ nhỏ cũng san phẳng rồi. Xem ra Lý Xuân Sinh cùng Lão Hoàng Bì, Đã đem hộp tro cốt đào đi nha.

Ba người tiếp tục hướng thượng tẩu, đi Tô vẫn như cũ cha mẹ nghĩa địa. Càng đi đỉnh núi đi, nhiệt độ càng thấp. Giương mắt nhìn lên, ánh mặt trời lóa mắt vô cùng, lại không cảm giác được nhiệt. Mà kỳ quái hơn chính là, ba người đều mồ hôi chảy ướt lưng, trên cánh tay, trên trán treo đầy mồ hôi hột.

"Mùa hè đến nơi này hóng mát, máy điều hòa không khí phí đều tiết kiệm không ít." tóc vàng chứa lớn mật, mở ra rồi đùa giỡn, có thể trên mặt lại không có bao nhiêu dễ dàng.

"Nơi này âm khí nặng, Cho nên chúng ta cảm giác lạnh, nhưng đây là ảo giác, không phải thật." Chu Phúc Nguyên dùng ống tay áo xoa xoa mồ hôi trên trán, giải thích.

Hoàn nhãn nhìn lại, cỏ cây thưa thớt không ít, mộ phần lại càng ngày càng nhiều, thật là có thể dùng đầy đặc để hình dung. Một cái Đầy một cái, Có lớn có nhỏ, có Lập bia, có chỉ có nửa đoạn cục đá, có cái gì đều không, chính là một cái cỏ dại đông.

"Oa!" đi đi, tóc vàng bỗng nhiên kinh hô một tiếng, Nhảy cõn lên.

Trương Bằng Cùng Chu Phúc Nguyên Đồng thời dừng bước lại, nhìn lấy mấy thước bên ngoài tóc vàng.

"Mẹ kiếp, nguyên lai là con rít." Lại thấy tóc vàng tự nhủ vừa nói, trên đất đập mấy phát, tiếp tục lái(mở) đường.

Đi ngang qua thời điểm, Trương Bằng cúi đầu liếc nhìn, đó là cái toàn thân màu đỏ, dài hơn một thước con rít, bị tóc vàng giẫm đạp thành mấy khúc, cuốn rúc vào trên đất. Rậm rạp chẳng chịt đốt chân, màu vàng xanh tương dịch, nhìn lấy vô cùng chán ghét. Trương Bằng liền vội vàng nhanh chân vượt qua, không nữa nhìn xem.

Ước chừng nửa giờ sau, ba người rút cuộc tại nơi giữa sườn núi, tìm được Tô vẫn như cũ cha mẹ mộ phần. ,

Chỉ thấy mộ phần bên cạnh, cắm lục căn cháy hết Phật thom(ngon), phía sau là một tiểu nấm mồ, phía trên còn cắm căn (cái) tẩm ván gỗ nhỏ, Oai oai nữ nữ mà có khắc" Tô vẫn như cũ mộ", nhìn một cái cũng biết là Lý Xuân Sinh Tay bút.

Trương Bằng tiến lên dò xét một phen, không phát hiện cái gì dị trạng. Từ trước mắt tình huống, có thể phán đoán sơ khởi ra, hai người đã tới nơi này, cũng an táng Tô vẫn như cũ. Lúc rời thời điểm, lạc đường.

Nhưng phóng tầm mắt nhìn tới, con bò núi không có bao nhiêu, không có khả năng đi nhầm đường. Ôm lấy như vậy Nghi ngờ, ba người bốn phía lục soát, lại không có phát hiện bất luận kẻ nào đi qua vết tích. theo lý thuyết, nơi này cỏ dại rậm rạp, mở đường nhất định là muốn chém đứt một chút Quả

cao cổ đại cùng Bụi cây.

Ba người đi một vòng, trở lại Tô vẫn như cũ cha mẹ nghĩa địa.

Trương Bằng nhìn đồng hồ, bây giờ là ba giờ chiều, vì vậy tiếp tục tìm.

Đi đi, trước mặt tóc vàng giống như là đụng phải cái gì, chỉ nghe "Ông " một tiếng, mấy cái bóng đen theo tạp trên cây xông ra, vòng quanh tóc vàng trên dưới chạy như bay.

"A a a!" tóc vàng liều mạng né đầu, trong tay chém thái đao qua loa quơ múa.

"là dã nui ong, nhanh nằm xuống, đừng động!" Chu Phúc Nguyên kêu to, nhanh chóng ôm đầu, nằm trên đất.

Trương Bằng thấy vậy, cũng nằm xuống. Có thể mới vừa cúi người, đã nhìn thấy trên đất có nửa đoạn gãy lia mộ bia, thiếu chút nữa bị dọa sợ đến kêu thành tiếng thanh âm. Ngay sau đó bò dậy, chuyển sang nơi khác nằm xuống.

"Ong ong ong..."

đỉnh đầu truyền tới Màng cánh khuấy khích Âm thanh , khiến cho da đầu tê dại.

không biết qua bao lâu, tiếng vo ve đi xa, hai người bò dậy, dè dặt đi về phía trước mặt tóc vàng.

"Tiểu Lục, Tiểu Lục..." Chu Phúc Nguyên kêu mấy tiếng, tóc vàng thân thể giật giật, xoay đầu lại.

Hai người nhất thời sợ hết hồn, chỉ thấy tóc vàng mặt sưng giống như một cái đầu heo, không giống hình người.

"Không việc gì không việc gì, tôi ít thuốc mỡ là tốt." Chu Phúc Nguyên an ủi, mang theo hai người đi ra một đoạn đường, sau đó lấy ra dược cao, xức tại tóc vàng trên mặt.

"Tê... nhẹ... nhẹ một chút..." tóc vàng đau đến cả người run rẩy, kêu la không dứt.

Nhàn nhạt mùi thuốc dần dần tản ra, tóc vàng trên mặt sưng vù tiêu mất không ít.

"Người... Người đi mở đường." Tóc vàng đem dao bừa cùi ném xuống đất, yêu cầu Trương Bằng mở đường.

"Ta?" Trương Bằng dĩ nhiên là không muốn, nhặt lên dao bừa cùi, Giao cho Chu Phúc Nguyên.

"Ta tuổi tác lớn như vậy, người cũng không cảm thấy ngại." Chu Phúc Nguyên ý lại bán lão, không chịu tiếp dao bừa cùi.

"Thân thể ta không được, khí lực không đủ." "Ta cao huyết áp đường huyết cao." Hai người đẩy tới đẩy lui, hồi lâu không động.

"chờ một chút..." Tóc vàng bỗng nhiên mặt lộ kinh hoàng, chỉ một cái phương hướng, nói, " các người nhìn..."

hai người thuận theo tóc vàng ánh mắt nhìn, Chỉ thấy hai cái song song nắm mồ, bên cạnh còn có một nhỏ, chính là Tô vẫn như cũ cùng nàng cha mẹ mộ phần.

chỉ một thoáng, hai người đều ngây dại, chỉ cảm thấy da đầu lạnh cả người. bất tri bất giác, bọn họ lại vòng trở lại.

" chuyện gì xảy ra?" Trương Bằng run giọng hỏi.

"Ta xem, chúng ta Hay là trước Xuống núi thôi." nhìn lấy dần dần lặn về tây mặt trời, Chu Phúc Nguyên đề nghị, " quả thực không được, chúng ta phải đi báo cảnh sát, nói có người mất tích."

"Cũng tốt." Trương Bằng nhanh chóng bày tỏ đồng ý.

việc này không nên chậm trễ, ba người đứng dậy, dọc theo đường cũ xuống núi.

Chỉ chốc lát sau, phía trước xuất hiện hai cái song song nắm mồ.

nửa giờ sau, phía trước lại xuất hiện cái kia hai cái nắm mồ.

sau một giờ, vẫn là cái kia hai cái nắm mồ.

Lần này Ba người có thể lòng cuồng, Địa phương chỉ có ngàn ấy mà đại, Làm sao có thể một mực ở vòng quanh.

" ta xem..." Chu Phúc Nguyên sắc mặt trắng bệch, muốn nói lại thôi.

"Thế nào?" Trương Bằng cùng tóc vàng đồng thanh hỏi.

"Chúng ta là gặp phải quỷ đánh tường." Chu Phúc Nguyên chán nản nói.

" cái...cái gì là... là quỷ đánh tường?" tóc vàng run giọng hỏi, trên mặt sưng vù co quắp, môi giống như hai cây xúc xích, ánh mắt híp thành một khe hở, trên trán gỗ lên từng cái bao, giống như chết rồi rất nhiều ngày thây trôi.

"Âm khí đặc biệt nặng địa phương, sẽ xuất hiện loại hiện tượng này, người đang bên trong đi tới đi lui, chính là không ra được." Chu Phúc Nguyên thấp giọng nói.

" thật có âm khí loại vật này à?" tóc vàng Không quá xác định Nói, "ta xem tám phần mười là gat người chó?"

"Ta xem cũng vậy, người chết rồi liền chết, đất vàng một ly, còn có thể còn lại thứ gì." Trương Bằng phụ họa nói.

Chu Phúc Nguyên lắc đầu một cái, nói, "Quỷ loại vật này, chưa chắc có, nhưng âm khí, nhưng là tồn tại..." hần dừng một chút, Hướng hai người hỏi, "Linh hồn sức nặng, các người nghe nói qua chưa?"

Tóc vàng mờ mịt mà lắc đầu một cái, Trương Bằng suy nghĩ một chút, hỏi "Người nói..." Hần nhú mày, "Là hai mươi mốt Gram?"

" Đúng, chính là cái đó..." Chu Phúc Nguyên gật đầu nói.

đã từng có một nước Mỹ khoa học gia, tên là Duncan. Mike đồ Cách Nhĩ, với 1907 năm tháng 4, tại nước Mỹ trú danh y học trong tạp chí phát biểu qua một phần luận văn. Duncan nói, người chết sau đó, trọng lượng cơ thể lại đột nhiên hạ xuống hai mươi mốt Gram. Hần cho là, đây chính là linh hồn sức nặng.

Sau đó, lại có khoa học gia liên hiệp "Thánh Đường " tu giả, tiến hành thử đi thử lại nghiệm, cuối cùng được ra kết luận, biến mất sức nặng không phải là linh hồn, mà là một loại sinh vật đặc thù có thể. giống như điện năng, nhiệt năng một dạng năng lượng. Bọn họ đem loại sinh vật này có thể xưng là "4 chiều năng lượng sinh vật" hoặc "Siêu không gian năng lượng sinh vật" .

đối với cái này loại thần bí năng lượng sinh vật, các nơi trên thế giới tu giả đều có bất đồng đọc Giảng hoà đặt tên.

nước Hoa nơi này tu giả xưng là "Linh khí", Đông Doanh tu giả xưng là " Chakra", nước Mỹ cùng Nữ Hoàng nước tu giả xưng là "vũ trụ năng lượng", Thánh Đường tu giả xưng là "Thần lực", bạch tạng nước tu giả xưng là "Hồn lực" .

Nhưng trên bản chất, đều là chuyện gì xảy ra, các khoa học gia đem xưng là "Linh năng" .

Linh năng là một loại siêu không gian hình thái năng lượng, nhân loại đến nay không cách nào hoàn toàn phân tích, chỉ có thể ở trình độ nhất định nắm giữ. Linh năng dưng dục với sinh mạng, tại tàn lụi trong nháy mắt thả ra, du ly ở trong không khí.

Vô luận hoa cỏ cây cối, chim bay cá nhảy, vi khuẩn vi khuẩn, đều biết sinh ra Linh năng.

Linh năng cùng sinh mạng có liên lạc chặt chẽ, lúc ban đầu thả ra thời điểm, Linh năng sẽ hiện ra chặt chẽ kết cấu, giống như sợi bông như vậy, lẫn nhau đan vào một chỗ, tạo thành một cái chỉnh thể. Dời dời theo thời gian, Linh năng sẽ dần dần phát ra đến trong không khí, cuối cùng biến mất.

loại này chặt chẽ kết cấu Linh năng, các khoa học gia xưng là "Linh thể" .

Bất kỳ linh thể tồn tại, đều là bởi vì dấu ấn sinh mệnh. Dấu ấn sinh mệnh giống như như sợi tơ, đem tinh khiết Linh năng xâu vào một chỗ.

Hoa cỏ cây cối linh thể, có dấu ấn sinh mệnh bình thường rất cạn, dù là ngàn năm cây già, linh thể cũng sẽ ở trong thời gian ngắn phân ly, biến thành tinh khiết Linh năng, tiêu tán đến trong không khí. Vi khuẩn cùng vi khuẩn linh thể, dấu ấn sinh mệnh là cơ hồ không có.

Mà bay cầm thú vật, càng tiếp cận với cao cấp hình thái động vật có vú, sinh mạng con dấu càng sâu. Theo các khoa học gia nghiên cứu, dấu ấn sinh mệnh sâu cạn, quyết định bởi với giống loài trí tuệ.

Nhìn như vậy đến, linh thể cùng linh hồn, giống nhau y hệt. nhưng trên thực tế, giữa hai người Khác nhau lớn vô cùng. các khoa học gia cho là, linh hồn chỉ tồn tại ở trong thần thoại, bởi vì linh hồn có trí tuệ. Mà linh thể, chỉ có thể y theo ở lại trong dấu ấn sinh mệnh bản năng làm việc, Càng giống như động vật cấp thấp, hoặc là một đoạn biên soạn tốt trình tự.

Sinh vật có trí khôn linh thể, sinh mạng con dấu thường thường hết sức phức tạp, cho nên tốc độ tiêu tán vô cùng chậm chạp, ngắn thì vài chục năm, lâu thì mấy trăm năm.

Nói tóm lại, sinh mạng sống sót thời gian càng dài, linh thể ẩn chứa Linh năng càng dày đặc. Tỷ như sống sót ngàn năm cây già, họ trong linh thể ẩn chứa Linh năng, có thể là loài người mấy chục lần, nắm trăm tỉ lần. Sinh mạng sống sót thời gian càng ngắn, ẩn chứa Linh năng càng mỏng manh. Mà sống vật trí tuệ càng thấp, linh thể kết cấu càng phân tán, tốc độ tiêu tán càng nhanh. Trí tuệ càng cao, là càng ngưng tụ, khó mà tiêu tán.

cái gọi là âm khí, chính là "Sinh vật có trí khôn linh thể", cũng có thể Hiểu thành "Tập bác không thuần Linh năng tự hợp thể" .

Các nơi trên thế giới tu giả, chính là thông qua hấp thu trong không khí tinh khiết Linh năng, lấy cường hóa tự thân các hạng tư chất, trong đó bao gồm cường hóa bắp thịt sức mạnh, xương cốt cùng cơ kiện cường độ, da thịt cùng mạch máu nhận tính, Phản ứng thần kinh Tốc độ, sinh mạng Chiều dài Văn

vấn.

một phần trong đó tu giả, bởi vì tự thân thiên phú chưa đủ, hoặc là nóng lòng cầu thành, trực tiếp hấp thu sinh vật có trí khôn linh thể, cũng chính là âm khí, có thể nhanh chóng lớn mạnh tự thân. nhưng bởi vì sinh vật có trí khôn trong linh thể, ẩn chứa số lớn khó phân hỗn loạn dấu ấn sinh mệnh. Lâu ngày, sẽ thâm thấu xuyên qua đến tu giả tự thân dấu ấn sinh mệnh chính giữa, sinh ra trí nhớ hỗn loạn, thần kinh thất thường các loại (chờ) hiện tượng.

Mà sống mệnh con dấu, xuất xứ từ với giống loài bản năng, hoặc là mang theo người chết lúc còn sống dục vọng mãnh liệt, đa số tác dụng phụ. Nhẹ thì bị lạc tâm trí, điên điên khùng khùng, nặng thì khát máu thích giết chóc, điên cuồng tàn bạo. Loại hiện tượng này, nước Hoa tu giả xưng là "Mê muội". Phàm là trực tiếp hấp thu âm khí tu hành, nước Hoa tu giả xưng là "Tà sư", Đông Doanh tu giả xưng là "Quý đạo âm dương sư" hoặc "Quý Vũ sĩ", bạch tượng nước xưng là "Minh Hà tu giả", nước Mỹ, Nữ Hoàng nước cùng Thánh Đường (lại tên gọi tây phương sẽ để cho tu giả liên minh) lại xưng chỉ vì "Đọa lạc tu giả".

Cực kì cá biệt sinh vật có trí khôn linh thể, sinh mạng con dấu cường độ quá mức bình thường. Bọn họ sẽ chủ động hấp thu dấu ấn sinh mệnh tương tự linh thể, cuối cùng biến thành "Tà linh". Tỷ như Trương Bằng đoạn thời gian trước gặp phải món đồ chơi búp bê, chính là tà linh.

Tà linh cùng truyền thống trên ý nghĩa quỷ, vô cùng tương cận, nhưng lại có trên bản chất khác nhau. các khoa học gia cho là, quỷ chỉ tồn tại ở trong thần thoại, bởi vì quỷ là Có ý thức tự chủ cùng câu thông năng lực, mà tà linh chỉ có thể y theo trong dấu ấn sinh mệnh bản năng làm việc. nghiêm khắc trên ý nghĩa nói, giống như dự tính trình tự tự động người máy, không có chút nào biến thông năng lực.

bởi vì con búp bê trong núi mai táng số lớn nhân loại thi thể, Số lượng cao Sinh vật có trí khôn linh thể hội tụ tại nhất góc chi địa, giảm mạnh rồi Linh năng phát tán tốc độ. đạo lý này giống như số lớn khối băng chồng chất chung một chỗ, hòa tan tốc độ thấp hơn nhiều phân tán trạng thái như thế.

vì vậy, nơi này âm khí đậm đà vô cùng, thường xuyên không tiêu tan. Trong những tháng năm dài đằng đẵng đã qua, dần dần tạo thành Một cái tự mình Phong bế Không gian, đưa đến "Quý đánh tường" hiện tượng.

Mà Thanh minh Thời tiết, Nhiều người thời điểm, ngoại lai Linh năng cùng bản xứ Linh năng va chạm nhau, từ đó triệt tiêu Không gian khép kín tính.

nhưng Trương Bằng đám người, bởi vì trong cơ thể Linh năng cũng không cường hãn, về số lượng cũng thuộc về tuyệt đối hoàn cảnh xấu. Vì vậy không cách nào triệt tiêu không gian tự mình khép kín tính, vì vậy một mực ở tại chỗ lớn vồn.

Chu Phúc Nguyên nói nước miếng cũng làm, rồi cuộc đêm tình cảnh trước mắt, hướng Trương Bằng giải thích rõ. Mà lúc này, trời cũng bắt đầu tối.

"Lão đại, người xem bây giờ loại trạng huống này, chúng ta là không ra được, kêu gọi cao nhân đi." Chu Phúc Nguyên nói, tóc vàng cũng đi theo gật đầu phụ họa.

"Được rồi." Trương Bằng lấy điện thoại di động ra, điều tra Tiêu Vũ Nặc điện thoại, đang chuẩn bị để cho Mã Tĩnh Lôi dẫn người tới, lại phát hiện, nơi này Không tin số hiệu...

Trong lúc nhất thời, Trương Bằng cả người đều mộng bức rồi, cách một lúc lâu, mới kêu to lên, "Cmm!"

"Thế nào?" Chu Phúc Nguyên vẻ mặt đồ dẫn, hiển nhiên có không tốt dự cảm. Trương Bằng đem điện thoại di động màn hình cho hắn xem, hắn nhất thời ngẩn ra mắt.

Thiên toán vạn toán, vẫn là tính sai rồi...

"các người có ý gì?" tóc vàng trước nhất luống cuống, cái kia sung vù trên mặt, vẻ mặt nhăn nhó, kinh hoàng vạn trạng.

"cái này..." Trương Bằng cười xấu hổ Cười, nói, "Biện pháp luôn là có..." hắn an ủi, "Ba cái thôi thợ giày, đình Cái Gia Cát Lượng"

"người hại chúng ta!" đoàn người mắt không chế kêu to lên, nắm quả đấm, đánh về phía Trương Bằng.

"đừng đừng đừng..." Chu Phúc Nguyên liền vội vàng ngăn lại hắn, khuyên nhủ, "Bây giờ không phải là lục đục thời điểm, đoàn kết mới có đường sống."

"Đúng, đoàn kết chính là sức mạnh." Trương Bằng nói.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Sợ hãi

trải qua một phen khuyên, tóc vàng rút cuộc tỉnh táo lại. Ba người tiếp tục tìm dưới đường núi, có thể vòng tới vòng lui, cuối cùng vẫn là trở lại Tô vẫn như cũ cha mẹ trước mộ phần.

Nắng chiều nghiêng xuống, ánh chiều tà như lửa, dần dần từ đó chuyển tối, cảnh vật bốn phía, trở nên mờ mờ.

Tóc vàng Đi ở phía trước, thần sắc càng ngày càng hốt hoảng. Chu Phúc Nguyên lớn tuổi nhất, thân thể lại mập, rơi vào cuối cùng, đã là không thờ được.

"Coi là... Liên như vậy, trời tối, lại... Lại tìm đi xuống, cũng không tìm được đường, không bằng tìm địa phương... Hạ trại... Nghỉ ngơi một chút..." Chu Phúc Nguyên dứt quãng hô.

Lúc này, Trương Bằng cũng mệt mỏi không dứt, hần đã Hai ngày một đêm không chợp mắt, Lại mệt lại quỵ, sắp đi không đứng, vì vậy thả chậm bước chân, kêu trước mặt tóc vàng dừng lại.

"Tìm một chút, nói không chừng liền tìm được..." Tóc vàng cũng không quay đầu lại vừa nói, phảng phất đang lăm bầm lâu bầu, "Trời sắp tối rồi, khắp nơi đều là mộ phần, ta... ta không thể ở lại chỗ này, buổi tối còn phải trở về xem ban thi đấu... tên lửa đối với bảng Gram... tên lửa nhất định có thể thắng... ta muốn xuống năm mươi khối..."

"chờ một chút, chúng ta mau cùng không hơn!" Trương Bằng thở hồng hộc hộc, có thể tóc vàng lại càng đi càng nhanh, đảo mắt liền biến mất ở trong tầm mắt.

"Nhanh lên một chút, chờ đi rồi rạc." Trương Bằng hướng sau lưng Chu Phúc Hải hô, bước nhanh theo sau.

Đi qua một mảnh tạp cây, trước mắt sáng tỏ thông suốt, khắp nơi đều là trơ trụi nấm mồ, đá vụn lôm chôm, bia đá ngã trái ngã phải, nhìn không thấy cuối.

Nơi này địa hình rộng rãi, nhưng không thấy tóc vàng bóng dáng. Trương Bằng không tự chủ được dừng bước lại, chỉ cảm thấy một cổ khí lạnh Lý do thổi tới chân, đứng lên nổi da gà. theo lý thuyết, mới qua một lượng phút thời gian, đối phương không có khả năng đi xa.

"thế nào?" Chu Phúc Nguyên theo kịp, khom người, hai tay chống lấy đầu gối, thở hào hển hỏi.

"Tiểu... Tiểu Lục không... Không thấy..." Trương Bằng nói, âm thanh mang theo vẻ run rẩy.

"Cái gì?" Chu Phúc Nguyên cả kinh thất sắc, vội vàng nhìn chung quanh. Dần dần, sắc mặt của hắn bộc phát tái nhợt cứng ngắc, khóe miệng co giật lấy, qua một lúc lâu, mới lên tiếng, "Chuyện này... lúc này đi ném đi..."

Hai người hai mặt lẫn nhau khuy, trong lúc nhất thời, bốn phía nhiệt độ phảng phất hạ xuống băng điểm, bầu không khí trở nên ngột ngạt vô cùng, để cho người không thờ nổi.

Trong im lặng, cuối cùng lau một cái ánh mặt trời lặn chìm vào đường chân trời, đêm tối rớt cuộc giáng lâm.

"Người... Người có sợ hay không?" Chu Phúc Nguyên ngoa nguẩy môi, khó khăn hỏi.

"Sợ... Sợ cái gì Đây, ca là Tiểu Đồng Trắc, gặp người giết người, gặp quý giết quý, có... có gì phải sợ." Trương Bằng nói.

"uống... uống nước đi." Chu Phúc Nguyên theo trong túi đeo lưng lấy ra hai cái nước lọc, một nhánh đưa cho Trương Bằng.

Hai người không chớp mắt, nhìn chăm chăm phía trước lâm vào Trong bóng tối loạn mộ phần, tay run run, phí hết lớn thái độ, mới vịn ra nắp bình, uống lên rồi nước.

Có lẽ là mới vừa rồi vô cùng khẩn trương, Cho tới bọn họ quên Đói khát. mấy ngụm nước đi xuống, trong bụng giống như lửa đốt như thế, Đói bụng vô cùng.

hai người tại phụ cận tìm khối tiểu đất trống, ngồi ở trên đá, một người một nhóm áp súc bánh bích quy, ăn.

", một đêm, trời sáng lại đi đi." Chu Phúc Nguyên nói.

"Ừm." Trương Bằng bày tỏ đồng ý.

ăn xong đồ vật, bọn họ liền ba chân bốn cẳng. Dem Chu Phúc Nguyên mang tới lều vải bắc tới. đây là một rất nhỏ một người lều vải, chỉ có thể miễn cưỡng dồn xuống hai người.

Tại trong lều, hai người từng người co lại thành một đoàn, mở ra đèn pin.

"Ô ô ô..."

Tiếng gió theo bốn phương tám hướng truyền tới, điên cuồng rung nhánh cây cùng cỏ dại, chiếu vào lều vải bao lên, Quý ánh rạng sáng.

Một tầng lều vải vải, cũng không thể cho bọn hắn mang đến bao nhiêu cảm giác an toàn, ngược lại bởi vì tầm mắt hẹp hòi, sinh ra cực lớn sợ hãi.

Nửa giờ sau, Trương Bằng rút cuộc không chịu nổi, theo trong lều đi ra. mặc dù bên ngoài sẽ thấy nắm mồ, nhưng trong lòng luôn có chút đáy, ngược lại còn không có sợ hãi như vậy.

theo người lão nông kia nói, nơi này đã từng là bãi tha ma, chôn mấy trăm ngàn người. Hơn 40 năm trước, đại khai hoang thời điểm, một lần kia thôn trưởng mong muốn con bò núi khai khẩn vì quả lâm. Lại không nghĩ rằng, mới vừa mở đào liền dọa hỏng người. Một cái hố to, liền chôn gần ngàn cổ thi thể, bọn họ lẫn nhau quấn quýt lấy nhau, còn cất giữ khi còn sống giữa động tác, lại tất cả đều là chôn sống đấy! mà dạng hãm hại, Cái này tiếp theo cái kia, đêm không hết. thôn trưởng bị dọa sợ đến chạy trốn chết, khai khẩn chuyện cũng sẽ không hiểu rõ chỉ rồi.

Vì phân tán sự chú ý, Trương Bằng lấy điện thoại di động ra, chơi đùa nổi lên trò chơi. Nhưng hắn đi ra đã hai ngày cả đêm, điện thoại di động điện lượng rất thấp, không chơi đùa bao lâu, liền đỏ một tiếng, tự động đóng cơ.

"ào ào ào..."

Tiếng ngáy theo trong lều truyền tới, Chu Phúc Nguyên dường như ngủ thiếp đi.

Trương Bằng cảm thấy rất mệt, không ngừng ngáp dài, làm thế nào cũng không ngủ được. trong lúc vô tình, hắn mò tới Túi quần hình tròn vật cứng, lấy ra nhìn một cái, là buổi sáng tại bên đường mưa trang điểm kính.

hắn nhất thời quảng sáng lóe lên, đem gương mở ra, đặt ở lều vải phía sau sườn đất bên trên(lên). cứ như vậy, vạn nhất gặp phải nguy hiểm gì, hắn cũng có thể tại trong gương nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, kịp thời làm ra phản ứng.

bố trí xong sau, hắn cảm thấy An tâm không ít, chui vào lều vải, một trận môi một đánh tới, mí mắt càng ngày càng chìm.

"Chít chít kỷ..."

"Cô cô cô..."

bên ngoài bắt ngờ truyền tới Éch kêu trùng Kêu, dần dần, tất cả âm thanh đều cách hắn đã đi xa...

Sâu đêm, giờ Tý.

Vô biên vô tận trong bóng tối, Hắn tỉnh lại.

Cách đó không xa có một bó trong treo lạnh lùng ánh sáng(riêng), trắng bạch mà âm đạm. Hắn đi tới, nhìn về nguồn sáng sâu chỗ.

Cái kia lớn chừng bàn tay lỗ thủng bên trong, xuất hiện một cái nho nhỏ lều vải. Bên trái là rậm rạp tạp cây theo, bên phải là mệnh mỏng bát ngát nghĩa địa, không lạnh lẽo vỡ tan bia đá lộn xộn trong đó, ngã trái ngã phải.

Trương Bằng cau mày, đang suy nghĩ kích động trong mộng Giấu kính nguyên nhân. nhưng ở lúc này, lều vải Giật giật. ngay sau đó, một cái mập mập bóng người chui ra. Chỉ thấy hắn nắm đèn pin, khắp nơi chiếu rọi. Một lát sau, hắn đi về phía tạp cây theo, còi ra dây lưng quần, xem ra là giải thủ.

Trương Bằng tại trong gương, không nghe được thanh âm, Chỉ có thể nhìn thấy Hình ảnh.

Cũng không lâu lắm, trong bóng tối Chu Phúc Nguyên Run run người thể, Cúi đầu xuống, tựa hồ đang hệ dây lưng. bỗng nhiên giữa, động tác của hắn cứng lại, phảng phất nhìn thấy thứ gì, Giờ tay lên đèn pin, chiếu tới. Chỉ thấy hắn rướn cổ lên, ngắm nhìn mấy giây, dường như phát hiện cái gì, đi vào bụi cây, biến mất ở Trương Bằng trong tầm mắt.

Vừa mới bắt đầu thời điểm, còn có thể nhìn thấy cảnh lá đung đưa, một lát sau, sẽ thấy không có động tĩnh.

Trương Bằng trong lòng có chút sợ hãi, Chu Phúc Nguyên nếu là đi lạc, vậy thì Chỉ còn hắn một cái...

đang suy nghĩ, trong bụi rậm bỗng nhiên giật giật, chui ra một thân ảnh.

Trương Bằng nhất thời thở phào nhẹ nhõm, có thể nhìn lại nhìn lần thứ hai thời điểm, nín thở.

Thân ảnh kia hơi gầy, không phải là Chu Phúc Nguyên!

thân thể của hắn lung la lung lay, Bước chân lura gạt san, giống như Điện ảnh truyền hình trong cái xác biết đi. các loại (chờ) đến gần rồi, Là tờ sùng vũ mặt, ánh mắt hít lại thành một đường tia, tóc khô héo, xen lẫn cỏ khô cùng lá cây.

Người này, chính là đi trước tàn tóc vàng. Hắn dường như không có nhìn thấy Trương Bằng lều vải, vẻ mặt nhăn nhó mà mặc nấp, lôi kéo bước chân, hướng ngôi mộ bên trong đi tới...

Trương Bằng quát to một tiếng, giựt mình tỉnh lại, nhanh chóng chui ra lều vải, lại thấy bốn phía đen kịt một màu, nơi nào còn có tóc vàng bóng dáng.

Hắn đánh đèn pin đuổi theo, nghĩa địa bên trong không trung đung đưa, chỉ có nấm mồ cùng mộ bia. Tóc vàng cùng Chu Phúc Nguyên, giống như hư không tiêu thất rồi.

Trái tim của hắn phanh phanh nhảy, tâm tình vô cùng khẩn trương, dọc theo đường cũ trở về.

Có thể chuyển qua một cái nấm mồ, cảnh tượng trước mắt để cho hắn Hồng mắt.

Hắn nguyên bản nghĩ ngợi lều vãi không thấy, thay vào đó, là hai tòa song song nấm mồ, Lại là Tô vẫn như cũ cha mẹ nghĩa địa!

Trương Bằng mắt tròn tròn, liền lùi lại mấy bước, xoay người chạy như điên, còn không chạy ra mấy bước, dưới chân liền bị thứ gì trợn đến, một chút xô ngã xuống đất.

Quay đầu nhìn lại, đèn pin cầm tay trong ánh sáng, một đoạn thứ màu trắng mọc vào hắn gấu quần.

Kéo gấu quần, hắn bị dọa sợ đến đèn pin đều rớt, đó là một đoạn xương tay, trắng hếu.

"Oa oa oa!" Trương Bằng kêu to, liền lăn một vòng, về phía trước chạy một đoạn, lại té lộn mèo một cái, đèn pin dọc theo đồi, cút vào phía dưới bụi cỏ, chung quanh hoàn toàn tối xuống.

Thật là người xui xẻo, uống nước cũng tán gẫu. Thời khắc này tình cảnh, là nghèo còn gặp cái eo, thuyền chậm lại gặp ngược gió, phải nhiều xui xẻo có bao nhiêu xui xẻo.

Trương Bằng muốn kêu cứu mạng, có thể âm thanh lại giống như kẹt ở trong cổ họng, thế nào kêu đều không kêu được. trái tim phanh phanh nhảy, phảng phất sắp hít thở không thông.

Không được, tỉnh táo hơn!

Trương Bằng như vậy tự nói với mình, nơi này chẳng qua chỉ là nghĩa địa mà thôi, lại không cái gì yêu ma quỷ quái, nhiều nhất chính là điểm đen, nấm mồ nhiều một chút. hắn là hồng tinh Tiểu Đồng Trắc, thấy thần sát thần, gặp quỷ giết quỷ loạn thế ma vương.

Hắn nghĩ như vậy, dần dần bình tĩnh lại, tiếp lấy u ám ánh trăng, từng điểm về phía trước trèo, muốn đi tìm bụi cỏ trong đèn pin.

Bốn phía trở nên càng an tĩnh, thanh âm đứt quãng truyền vào trong tai, giống như là có người ở sau lưng thấp giọng lời nói nhỏ nhẹ, vừa giống như không cốc tiếng vang..

Trương Bằng sắc mặt trắng bệch, môi run rẩy, tay lại không dám ném loạn, rất sợ sờ tới cái gì đồ không sạch sẽ.

"Bằng Bằng bằng..."

Chờ chút, thanh âm này, thế nào có chút quen tai?

Trương Bằng dừng động tác lại, nghiêng tai lắng nghe.

"Tiểu Bằng.. Tiểu Bằng.. Tiểu Bằng..."

cẩn thận nghe một chút, lại là Mã Tinh Lôi âm thanh.

"Ta ở nơi này!" Trương Bằng kêu to lên.

Cũng không lâu lắm, phía trước truyền tới một trận nhỏ vụn tiếng bước chân, nương theo lấy trên dưới đung đưa chùm ánh sáng.

Giương mắt nhìn lại, một đạo khỏe mạnh bóng người tách ra bụi cây, hướng hắn chạy tới.

Người kia người mặc đồ rằn ri, Tóc Bàn khởi, chân đạp giày ống cao, thắt eo võ trang mang. Đeo một cây đại cung, bộ ngực đầy đặn bị giây cung siết ra một đạo sâu vết.

Cương Nhu hòa hợp, anh tư bộc phát.

"Tiểu Bằng!" Mã Tinh Lôi nhìn từ trên xuống dưới hắn, sau đó giang hai cánh tay, đem hắn kéo vào trong ngực. Khí lực của nàng rất lớn, dường như muốn đưa hắn đầu nhào nặn vào chính mình nở nang hung bộ ngực to lớn trong.

Trương Bằng thư thư phục phục cọ xát, cái kia nhiệt độ mềm cảm giác, giống như theo trong hẻm băng nhảy vào nhiệt độ ao nước, theo Địa Ngục bay thẳng Thiên Đường.

"Người thế nào đến loại địa phương này tới chơi, dọa hồng a di rồi." Mã Tinh Lôi ôn nhu Trách cứ, nhưng càng nhiều hơn chính là ân cần.

"a di, sao người lại tới đây?" Trương Bằng hỏi.

"Ta xem người trẻ như vậy còn chưa có trở lại, điện thoại di động lại không gọi được, sau đó gặp lại người phát cho tiểu Vân tin tức, sợ người ở trên núi lạc đường, tìm Tần Dũng bọn họ cùng nhau tới." Mã Tĩnh Lôi nói.

"Tần Dũng bọn họ cũng tới?" Trương Bằng nắm tóc, có vẻ hơi lúng túng. Tiếp lấy lại hỏi, "Thế nào không nhìn thấy người?"

"Bọn họ đi Tô gia thôn thôn ủy tìm người hỗ trợ, ta lo lắng người xảy ra chuyện, chỉ có một người lên trước đến rồi." Mã Tĩnh Lôi nói.

"Cảm ơn a di." Trương Bằng nhiều cọ xát mấy cái, nói.

Mã Tĩnh Lôi đỏ một chút mặt, đẩy ra Trương Bằng, kéo tay hắn, đi xuống chân núi.

"Đói bụng lắm hả, a di Mang cho người dính lú đậu giác muộn thịt kho, nhanh Đi xuống ăn."

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: tu đi

Có Mã Tĩnh Lôi tại, đường xuống núi khác thường thuận lợi. Nửa giờ không tới, hai người liền đi đến dưới chân núi. Vừa vặn Gặp phải Dương Dũng mang theo một đoàn thôn dân, xách đèn, lên núi.

"Còn có bốn người Ở trên núi." Trương Bằng nói.

"Được, người trước trở về Thôn ủy nghỉ ngơi, Chúng ta Đi lên Tìm người." nói xong, Dương Dũng quay đầu lại, để cho tiểu khâu cùng tiểu Bắc hộ tống Trương Bằng cùng Mã Tĩnh Lôi.

Chỉ chốc lát sau, Trương Bằng đám người đi tới Tô gia thôn thôn ủy, trong thôn An bài gian phòng họp cho bọn hắn nghỉ ngơi.

tỉ mỉ Mã Tĩnh Lôi Cho Trương Bằng mang theo quần áo và đồ rửa mặt, Trương Bằng ngay tại Trong thôn Dùng chung Phòng tắm Tắm, thay quần áo sạch sẽ, tại trong phòng họp Ăn thơm ngát dính lú đậu giác muộn thịt kho. Mã Tĩnh Lôi Ngồi ở Bên cạnh hắn, cầm một quyển sổ, thay hắn quạt gió.

"Bằng ca, có chuyện tốt cũng không tìm chúng ta." "Đúng vậy, chúng ta là lính trinh sát, Bảo đảm sẽ không lạc đường." tiểu khâu cùng tiểu Bắc cười nói.

"được được được, Lần sau nhất định kêu các người." Trương Bằng tức giận nói. lúc này coi như là ngã xuống ngã nhào, làm cho người ta chế giễu.

"Trời tối đường xa, nhất thời không tìm được đường, thật kỳ quái sao?" Mã Tĩnh Lôi xụ mặt, hướng hai người hỏi.

"Đúng vậy đúng vậy..." "Mã đại tỷ nói đúng." hai người thu hồi nụ cười, không dám lấy thêm Trương Bằng đùa. Mã Tĩnh Lôi mặc quân trang thời điểm, khí khái anh hùng hùng hực, rất có sĩ quan mùi vị. Mà bọn họ đều là quân nhân xuất thân, đối mặt sếp, theo bản năng sinh ra kính sợ.

Ước chừng nửa giờ sau, Lý Xuân Sinh, Lão Hoàng Bì, Chu Phúc Nguyên, tóc vàng bọn bốn người lần lượt bị tìm tới, chặt vật trở lại thôn ủy. Trong thôn đầu bếp vì bọn họ lấy nồi thịt miến, bốn người tại trong phòng họp ăn lang thôn hổ yết.

Ăn được một nửa, Mã Tĩnh Lôi cầm hộp cơm đi ra ngoài giặt rửa. Trương Bằng vỗ một cái tóc vàng bả vai, nói, "Sáng sớm hôm qua, người thật giống như uy hiếp qua ta?"

"À?" Tóc vàng ngẩng đầu lên, trong miệng bỏ vào miến, vẻ mặt có chút mờ mịt.

"Biết người ở đối với người nào nói chuyện sao?" Trương Bằng học tóc vàng ngữ điệu, nói, "biết chúng ta là làm cái gì sao!"

tóc vàng sắc mặt lạnh lẽo, để đũa xuống, không nói gì.

"mới vừa rồi ở trên núi, người còn muốn đánh ta, đúng hay không?" Trương Bằng lại hỏi.

"Vậy thì thế nào?" Tóc vàng ngẩng đầu lên, giọng nói lạnh lẽo nói.

Một giây kế tiếp, hắn liền bị Lý Xuân Sinh ngay cả người mang ghế, đập lộn mào trên đất, to bằng cái bát quả đấm, liều mạng hướng hắn trên mặt, trên người bắt chuyện. Lão Hoàng Bì cũng tiến lên, Cuồng đập không thôi.

Tóc vàng bị đánh oa oa kêu to, Chu Phúc Nguyên nghĩ tới đi hỗ trợ, lại bị tiểu hầu cùng Tiểu Bắc một tả một hữu bắt.

"Ông chủ, ăn." "Mau ăn, nếu không lạnh." hai người cười đều giả nói nói.

Đánh một hồi, Trương Bằng đi tới, ngồi chồm hỏm xuống, hướng sung mặt sung mũi tóc vàng hỏi "phục chưa?"

"phục rồi, phục rồi..." tóc vàng gật đầu, tội nghiệp nói, nước mắt đều Chảy ra.

"Thật phục rồi?" "Phục rồi, thật phục rồi." "ta xem không nhất định đi." "Phục rồi, đại ca, Tiểu Lục phục rồi."

"Nhưng ta tại sao cảm thấy..." Trương Bằng một bộ dáng vẻ như có điều suy nghĩ, "Người chính là không phục."

"Đó nhất định là ảo giác." Tóc vàng thống khổ nói.

Lúc này, Mã Tĩnh Lôi giặt xong hộp cơm, trở lại. tại nàng ánh mắt nghi hoặc bên trong, Trương Bằng ngồi xuống lại, chứa cái gì sự tình cũng chưa từng xảy ra.

Qua cái này tiểu nhạc đệm, bốn người tiếp tục ăn miễn.

"Nguy rồi!" Ăn ăn, Lý Xuân Sinh chợt quát to một tiếng, bị dọa sợ đến tóc vàng đưa đầu rơi Trên đất rồi.

Trương Bằng nhìn một chút Lý Xuân Sinh, lại nhìn một chút Lão Hoàng Bì, chợt run run một cái, rốt cuộc nhớ tới. Đinh Đại Huy còn bị cột vào trong nhà, nhanh hai ngày rồi!

"Nhanh, trở về cứu trâu già!" mọi người hấp tấp, phân hai chiếc xe, chạy thẳng tới nhà máy điện đại viện.

chạy tới Đinh Đại Huy nhà thời điểm, Đinh Đại Huy đang nghiêng dựa vào trên ghế sa lon, ngủ thiếp đi. một cỗ nồng nặc mùi nước tiểu khai, tràn ngập ở trong không khí.

Lý Xuân Sinh cùng Lão Hoàng Bì ba chân bốn cẳng thay hần lông ra trời buộc. Đinh Đại Huy tỉnh lại, quát to một tiếng, lao đảo vọt vào phòng vệ sinh, hướng về phía vòi nước uống một đại thông nước, sau đó phòng má giúp, đỏ mắt, từng bước một hướng Lý Xuân Sinh đi tới.

"Ngu ca, đừng xung động, nghe ta giải thích." Lý Xuân Sinh xuất mồ hôi trán, co rụt về đằng sau. Dựa theo vinh quang trò chơi « Tam quốc chí bốn » thiết lập, Hoàng Cái võ lực của giá trị so với Thái mạo cao hơn. Ngày hôm trước mặc dù có thể đánh ngã Đinh Đại Huy, toàn dựa vào chính là đánh lén. Nếu như chính diện cứng rắn giang, hần vạn vạn không phải là đối thủ.

"Giải thích cái rắm!" Đinh Đại Huy một tiếng rống to, nhào tới, kiên kiên bang bang, đánh Lý Xuân Sinh gào thét bị thương không thôi. Lão Hoàng Bì thừa dịp loạn chạy đi, lại bị Đinh Đại Huy một cái nắm lấy cổ áo, ném xuống đất, sau đó một hồi lão quyền.

Lão Hoàng Bì võ lực của giá trị, nhiều nhất chính là một Bằng Thống, Hoàng Cái vs Thái mạo + Bằng Thống, vậy kêu là song sát.

Ngược lại Trương Bằng cái này chủ mưu, ở bên cạnh nhìn lấy, một chút việc cũng không có.

"Ngu ca, là... là hần... Hần..." Lý Xuân Sinh chỉ Trương Bằng, Đinh Đại Huy lại giống như không nhìn thấy tựa như, tiếp tục đánh.

Qua một lúc lâu, Đinh Đại Huy rốt cuộc ra đủ tức, không đánh lại rồi. Lý Xuân Sinh mặt xanh mũi sung mà bò dậy, che quai hàm, chỉ Trương Bằng hỏi, "Vi... Tại sao không đánh hần?" Lão Hoàng Bì cũng là về mặt tỳ khuất, la lên, "Là hần sai sử chúng ta làm."

"Động thủ là các ngươi hai cái, trời ta cũng là hai người các ngươi, Trương Bằng trả lại cho ta làm nước uống, mở ti vi cho ta xem." Đinh Đại Huy nói.

Lý Xuân Sinh cùng Lão Hoàng Bì đồng thời ngây dại, mặt kia lên(trên) vẻ mặt, vừa thống khổ, vừa đành chịu.

Đinh Đại Huy ngoại hiệu sở dĩ là "Trâu già", là bởi vì hần tính bướng bỉnh, lại một gân. Tại hần trong nhận thức biết, động thủ chính là người xấu, về phần hần thủ sau màn, quá phức tạp, hần cho tới bây giờ đều không đi nghĩ.

Thả ra xong Đinh Đại Huy, Trương Bằng đem hai người mang tới chỗ khám bệnh, để cho Dương Ba cho bọn hần xử lý vết thương.

"Người... Người quá vô si..." Lý Xuân Sinh sờ trên mặt ứ xanh, hướng Trương Bằng mắng.

"Ai nha, đánh ba cái là đánh, đánh hai cái cũng là đánh, các ngươi là hơn tha thứ xuống chứ sao." Trương Bằng cười nói,

"Người lại không thể chia sẻ chút sao, tề..." Lúc nói chuyện, Lý Xuân Sinh đau đến nhe răng trợn mắt.

"Quay lại mời các ngươi ăn thịt nướng, uống bia." Trương Bằng nói.

"ít nhất Ba bữa." "Ba bữa liền ba bữa."

"Ta... ta đây..." Lão Hoàng Bì ở một bên Hôi.

"đồng thời a." Trương Bằng hào khí nói.

"Người nói ba ngàn..." Lão Hoàng Bì lời còn chưa nói hết, Trương Bằng liền dừng một chút, chụp ba mươi tấm tiền đi qua. người trước vui tươi hơn hờ mà thu, mở miệng một tiếng cảm ơn.

"đúng rồi, các người khoảng thời gian này, một mực bị vây ở trên núi?" Trương Bằng hỏi.

Lý Xuân Sinh suy nghĩ một chút, nhớ lại nói, "Ngày đó đào ra Tô vẫn như cũ tro cốt, ta cùng Lão Hoàng Bì rất nhanh thì tìm tới cha mẹ của nàng mộ phần, đem nàng chôn đi xuống, còn nạo gỗ miếng bản, cho nàng khắc lên tên..."

"sau đó xuống núi thời điểm, vẫn tại chỗ lớn vốn, không đi ra lọt."

Lão Hoàng Bì tiếp lời, tiếp tục nói, "Ta lúc ấy liền biết, chúng ta là gặp phải quỷ đánh tường, liền tại chỗ ngồi xuống, các loại (chờ) trời sáng lại đi."

Lý Xuân Sinh nói tiếp, "Nửa đêm thời điểm, ta bị một trận gió lạnh thổi tỉnh, thấy một số bóng người, mơ mơ màng màng, còn tưởng rằng có người đi lên tìm chúng ta, liền kêu tỉnh Lão Hoàng Bì đi qua xem."

"những bóng người kia thật giống như Càng đi Càng xa, vô luận chúng ta thế nào kêu, bọn họ cũng không nghe thấy."

"Chúng ta cùng đi, bỗng nhiên một cổ Khói đen Xoắn tới, vỗ đầu che mặt, Tránh đều tránh không kịp."

"Chờ đến sương mù giải tán, trên sườn núi xuất hiện một cái cửa đồng xanh, liền cùng trong Tây Du kí mặt, những thứ kia yêu quái cửa động không sai biệt lắm, đỉnh rất nhiều liễu đỉnh."

"Lão Hoàng Bì nói đây là đại Mộ, bên trong có bảo bối..." Nói tới chỗ này, hần liền bị Lão Hoàng Bì cắt đứt.

"chờ một chút, ta lúc nào nói là đại Mộ rồi, ta nói đây là Tu Di Mộ, khó lường đồ vật, người nghe một nửa không nghe một nửa, đừng nói nhảm." Lão Hoàng Bì sửa lại nói.

"cái gì là Tu Di Mộ?" Trương Bằng hỏi.

"Chính là một cái rất nhỏ địa phương, lại giả vờ rồi rất lớn đồ vật." Lão Hoàng Bì khoa tay múa chân nói.

"Bên trong thật có bảo bối?" Trương Bằng hỏi.

"Vậy khẳng định có, cái này con bò trên núi âm khí, nói không chừng chính là chỗ này Mộ chủ nhân cố ý chính đi ra ngoài." Lão Hoàng Bì Suy đoán nói.

Lý Xuân Sinh nói tiếp, "Cửa kia đóng nghiêm nghiêm thật thật, chúng ta thử nửa ngày, ngay cả cái lỗ đều không mở ra được. sau đó mặt trời vừa ra tới, đã không thấy tăm hơi."

"Người nói cái này Mộ, Rốt cuộc là lai lịch gì?" Trương Bằng hướng Lão Hoàng Bì hỏi.

Lão Hoàng Bì thờ dài, nói, "ta cũng là hiểu biết lơ mơ, không nói ra cái gì tới."

"Mặc kệ nó, ngược lại ta sẽ không lại đi." Lý Xuân Sinh nói.

"Cũng đúng..." Trương Bằng gật đầu một cái, địa phương quỷ quái này, chính là yêu cầu hần đi, hần cũng sẽ không lại đi. Mới vừa rồi Mã Tinh Lôi nếu là trễ chút nữa xuất hiện, nói không chừng hần liền hù dọa điên rồi.

ra khỏi chỗ khám bệnh, Lý Xuân Sinh cùng Lão Hoàng Bì nói còn không có Ăn no, phải đi ăn khuya. Trương Bằng ăn Mã Tinh Lôi cho hần mang cơm, không đói bụng, sẽ để cho chính bọn hần đi.

trở lại lâu số năm, tại quầy bán đồ lật vật trong, Trương Bằng phụng bồi Mã Tinh Lôi nói chuyện phiếm, cho đến đóng cửa thời điểm, mới tại Mã Tinh Lôi dưới sự thúc giục, lên lầu nghỉ ngơi.

ngày thứ hai, Trương Bằng Ngủ đến hai giờ rưỡi xé chiều mới dậy. Đến quầy bán đồ lật vật Uống bình nước ngọt, ăn chút gì, lại xem mà TV, liền đến năm giờ.

Xưởng xe tiếng nổ từ xa tới gần mà truyền tới, Trương Bằng đi ra cửa tiệm, đã nhìn thấy hai cái thân ảnh yếu điệu từ trên xe bước xuống.

"Tiểu Bằng ca ca ~" Tiêu Thiên Tinh giống như chỉ ra lông chim nhỏ, thật nhanh chạy tới, ôm lấy Trương Bằng cánh tay, ngọt ngào la lên.

"Tiểu Bằng ca ca." Tiêu Vũ Nặc hai tay đặt ở phía sau, hướng hần Khẽ mỉm cười.

"Hôm nay đi ra ngoài ăn cơm." Trương Bằng tuyên bố.

"Ngày khác đi, thức ăn cũng mua rồi, thật lãng phí a." Mã Tinh Lôi ăn mặc khăn choàng làm bếp, từ phòng bếp đi ra, ngăn cản nói.

"Vậy thì ngày mai đi." Trương Bằng nói.

"Ừ!" Tiêu Thiên Tinh giờ lên bạch sinh sinh tay nhỏ.

Sáu giờ tối, trong ánh nắng chiều, lầu số năm Bạch Lan dưới tầng cây, bắc rồi tiểu mái che nắng.

trên bàn đá, bày nóng hổi xương heo thức ăn dính lú canh, thơm ngát hột tiêu xào thịt gà, Tò một dạng Xào xương sườn, bóng loáng tỏa sáng Thịt vụn xào tươi mới Măng, còn có cua một dạng chưng thanh thủy đậu hủ, đồ muộn đầu to cá, sinh thức ăn xào tìm.

Trương Bằng cùng tiểu Nhà ba Mẹ con, vui vẻ hòa thuận. một trận gió mát phát phơ thổi, mùi hoa tràn ngập, nhân nhả thích ý. tiếng cười nói, vang vọng với đung đưa cành lá gian, Cũ kỹ trong hành lang, Xi măng rạn nứt trong sân bóng rổ...

Chương 26: Sadako

Ăn xong cơm tối, Trương Bằng cùng bình thường Như thế, Mang theo Hai tỷ muội đến bờ hồ tản bộ.

mỗi thời gian này, lầu dưới lão người làm vườn đều chống giữ thuyền nhỏ, thanh lý trên mặt hồ lơ lửng vật. Trong đại viện công nhân, vệ sinh thói quen đều tương đối khá, rất ít ném loạn rác rưởi, lơ lửng vật chủ nếu là nhiều chút cành khô lá héo úa. Lúc buổi tối, có vài người sẽ lên lên còi ra thuyền nhỏ bên bờ, đến giữa hồ chơi đùa. cho dù chìm chết qua vài người, đoàn người vẫn là làm không biết mệt, Trương Bằng chính là một cái trong số đó. Bất đắc dĩ, lão người làm vườn không thể làm gì khác hơn là tại thuyền dọc theo phủ lên cứu sinh quuyến, để phòng bất cứ tình huống nào.

"Tiểu Bằng, tiểu nhà nha đầu." Ở ven hồ trong lương đình, lão người làm vườn theo bên cạnh xẹt qua, hướng ba người chào hỏi.

"Dương gia gia tốt ~" hai tỷ muội giòn giòn giã giã kêu lên.

"Eh, các người khỏe." Lão người làm vườn vui tươi hơn hồ nói, đem Trương Bằng thăm hỏi sức khỏe tự động bỏ quên. Không có cách nào hai cái nha đầu đáng đáp mận mà trong sáng, quá bắt mắt.

Chỉ chốc lát sau, lão người làm vườn chống giữ thuyền nhỏ, dần dần xa xa. Trương Bằng làm bộ, hỏi tới hai tỷ muội học tập.

"Qua một tháng nữa liền muốn thi cuối kỳ rồi, có chuẩn bị xong chưa?"

Tiêu Vũ Nặc nhìn lấy Trương Bằng, không trả lời, bởi vì học bá không cần trả lời.

"Số học cùng vật lý thật là khó a ~" Tiêu Thiên Tinh bĩu môi nói. dĩ nhiên, cái này cái gọi là khó khăn, là A+ trở lên tầng thứ, Trương Bằng Cái này vạn năm C, chưa bao giờ yêu cầu xem xét phương diện này vấn đề. Nhưng có tình ý là, Trương Bằng cái này học cận bã, thỉnh thoảng còn có thể cho hai vị ba học sinh giỏi lớp bỏ tức. Có chút xảo quyết đề mục, yêu cầu ý nghĩ hảo huyền đại não, mà Trương Bằng thứ không thiếu nhất, chính là phát tán tính chất suy nghĩ kiểu, vừa vạn có thể đánh chiếm vấn đề khó khăn.

đã từng có một như vậy Đề mục: Có 12 cái lớn nhỏ cùng hình dáng đều giống nhau quả cầu nhỏ, một người trong đó sức nặng cùng cái khác mười một cái bất đồng, không biết là nặng vẫn là nhẹ, yêu cầu dùng không có kiếp mã cùng mức độ cân cân nghiêng danh hiệu ba lần, tìm ra cái đó dị thường cầu.

Hai vị học bá vất hết óc, làm thế nào cũng nghĩ không ra được. Trương Bằng Tồn Suốt cả ngày, nắm viết lên số thứ tự 12 cái quả bóng bàn lấy được làm đi, rốt cuộc còi ra, đưa đến hai tỷ muội khâm phục không dứt, ca ca trước ca ca sau mà kêu.

"Thật tốt cố gắng lên, nghỉ hè mang bọn người trở về tháp núi chơi đùa." Trương Bằng khích lệ nói. Tháp núi là hấn quê hương địa danh, khoảng cách Nam châu thị có hơn năm trăm cây số, là một non xanh nước biếc thật là tốt địa phương.

"Ừ, Ta muốn Đi bắt con lươn!" Tiêu Thiên Tinh hưng phấn la lên.

"Ta muốn ăn long nhãn." Tiêu Vũ Nặc ít có địa biểu đạt chính mình nguyện vọng.

Các nàng năm tuổi thời điểm, đến Trương Bằng quê hương chơi đùa. Trương Bằng bà nội xuất ra trong hậu viện, trăm năm lão Long mắt cây kết trái chiều dài các nàng. Đó là các nàng Lần đầu tiên thấy long nhãn, ăn đắc ý, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hạnh phúc. Tiêu Thiên Tinh còn nói, nàng sau khi lớn lên nguyện vọng, chính là có rất nhiều thật là nhiều long nhãn, ăn xong thật tốt nhiều ngày đều ăn không xong.

Trương Bằng bà nội thấy các nàng sống lành lợi, trong lòng vui mừng, ngay tại tổ trạch tiền viện trong cho các nàng trồng hai cây tiểu Long mắt cây. Trương Bằng ông nội còn đích thân cử bút, vì chúng nó nổi lên tên, một cây được đặt tên là "Mưa nhuận", một cây được đặt tên là "Ánh sáng mặt trời".

Chỉ chớp mắt, mười mấy năm qua đi rồi, hai cây tiểu Long mắt cây đáng đáp có to cỡ miệng chén, có thể nở hoa kết quả. đến mỗi bảy, tháng tám, đầu cành bên trên(lên) liền treo đầy từng chuỗi rõ ràng ngọt ngon miệng trái cây. mặc dù không bằng sân sau viên kia cây già, nhưng Hai tỷ muội càng thích Trương Bằng bà nội đặc biệt vì các nàng loại.

Mấy năm trước, lần đầu tiên kết quả thời điểm, trái cây vừa đau vừa chất, các nàng còn ăn về mặt hạnh phúc, sau chuyện này còn song song kéo bụng.

về phần bắt con lươn, càng là hàng năm phải làm hoạt động. Trương Bằng Nhà trách nhiệm điền đến gần sông nhỏ, giới bắt được đầu ngón tay to tiểu

con lươn. Lấy về để cho Trương Bằng bà nội rửa sạch sẽ, cắt ra bụng, bỏ đi nội tạng, bỏ vào trong chảo dầu nổ, cố gắng nhìn bên trên(lên) nước tương, chịu đựng đến nước dính lú, ăn đơn giản là nhân gian mỹ vị.

lúc ban đầu thời điểm, Tiêu Thiên Tinh còn đối với mấy cái này tiểu sinh mệnh tràn đầy thương tiếc, Nói Phải nuôi đại bọn họ. nhưng khi ăn qua về sau, lập tức hóa thân vô tình ăn thịt thú, ăn ngón nghiền, ăn miệng đầy dầu mỡ.

Tán Xong bước, ba người trở lại quầy bán đồ lật vặt, cùng Mã Tĩnh Lôi trò chuyện sẽ ngày, liền đến trên lầu xem phim. Tiêu Thiên Tinh nói muốn xem phim kinh dị, kích thích một chút, Trương Bằng đã đi xuống chờ rồi cái « nửa đêm hung chuông ».

Ngược lại có vô địch Tiêu Vũ Nặc tại, lại dân sự thái kim giáp phù, Trương Bằng không có nỗi lo về sau, quyết định thử xem cái này nhiều năm trước tới nay, chưa bao giờ dám mở ra Phim kinh dị. nghe nói bộ phim này chiếu phim thời điểm, Hù chết nhiều người, Vô số nữ sinh tại rạp chiếu phim dọa ngất đi qua, hoặc là lúc đi ra bước chân không yên, riu rít ân ân, váy quần ướt một mảng lớn.

phim ngay từ đầu, liền tràn đầy sợ hãi cảm giác, phối nhạc sâu kín âm thầm, còn bắt chọt kéo cao âm số lượng, khiến cho người Rợn cả tóc gáy, bị dọa sợ đến Trương Bằng lòng bàn tay đổ mồ hôi, ôm chặt Tiêu Thiên Tinh hông của.

Có thể là chịu rồi ảnh hưởng của hấn, nguyên bản không nhiều sợ Tiêu Thiên Tinh, bộc phát khẩn trương. Sợ hãi bên trong, Trương Bằng liếc nhìn Tiêu Vũ Nặc. lãnh đạm nhưng, không gì sánh nổi lãnh đạm Nhưng! nàng cái kia cái vẻ mặt, liền cùng bình thường xem bọn hấn chơi game không sai biệt lắm.

Hơn hai mươi phút sau, phim tiến hành được nhân vật nam chính leo xuống sâu giếng, thăm dò Sadako nguyên nhân cái chết.

Trương Bằng khẩn trương đến tóc sẽ sảy ra a, hấn nhớ Lý Xuân Sinh đã nói với hấn, nhìn đến đây thời điểm, hấn cảm thấy nhân vật nam chính làm sao có thể gan to như vậy, lại dưới tình huống này, còn dám hướng trong giếng trèo. Phải biết, bên trong khả năng Có Sadako hài cốt, hoặc là bản thể...

"cầm khối đá lớn đập xuống a ~" Tiêu Thiên Tinh tự nhủ nói. Ở chỗ này, nàng dùng đến "Cầm" chữ, nhưng chuyện này cũng không hề là ngữ bệnh. Đối với người bình thường mà nói, đá lớn là "Dời", nhưng đối với nàng mà nói, đích đích xác xác là "Cầm".

"Hấn mang không nổi." Trương Bằng nhắc nhở.

"Ồ ~" Tiêu Thiên Tinh đáp một tiếng, lại chê nói, "Thật vô dụng."

Trương Bằng nghe một chút, trong lòng sẽ không cao hứng, bởi vì hấn cũng mang không nổi.

"Tiểu Phi a." "Ừ ?" "Bình thường nam nhân, là mang không nổi lớn như vậy đá, nhưng cũng không đại biểu hấn vô dụng." Trương Bằng ngữ trọng tâm trường mà nói.

"đó chính là không dùng a ~" "Tiểu Phi, chúng ta phải học nhiều góc độ nhìn vấn đề, suy bụng ta ra bụng người, người xem Gia Cát Lượng, hấn liền mang không nổi lớn như vậy cục đá, nhưng người có thể nói hấn vô dụng sao?"

Tiêu Thiên Tinh rốt cuộc nghe ra trong lời nói mùi vị, lệch qua đầu, nhìn hấn một cái. cái kia lưu quang(thời gian) bắt đầu khởi động trong mắt, tất cả đều là tràn đầy khinh thị.

"Người biết cái gì là dùng trí sao?" Trương Bằng hỏi.

"Không biết... A!" Thừa dịp nàng nói chuyện phân tâm thời khắc, Trương Bằng nắm được nàng xương sườn cùng thất lưng giữa thịt mềm, nhẹ nhàng bấm một cái.

Tiêu Thiên Tinh Đau đến cong lên rồi eo, cả người run rẩy, khoe mắt chứa đựng nước mắt, Cắn răng nghiến lợi mắng, "Bại hoại!"

"Đây chính là dùng trí." Trương Bằng thổi thổi ngón tay, đắc ý nói.

"Không chơi với người." Tiêu Thiên Tinh đòi được Tiêu Vũ Nặc bên người, không để ý tới Trương Bằng.

Chưa tới một hồi, phim phát triển đến nhân vật nam chính tìm tới Sadako thi thể. Trương Bằng nhìn lấy có chút sợ hãi, Tiêu Thiên Tinh lại không muốn đây Hấn, hấn không thể làm gì khác hơn là đi ai Tiêu Vũ Nặc. có thể tay còn không có đụng phải hông của nàng, liền bị Nhẹ nhàng mà Vén lên.

Bất đắc dĩ, hấn không thể làm gì khác hơn là hướng Tiêu Thiên Tinh nhỏ giọng nói ra: "Một trăm khối."

Tiêu Thiên Tinh lập tức ngồi Tới, ôm lấy cánh tay hấn, nhấn mạnh nói, "Không cho gạt ta."

Sau đó, chính là một màn cuối cùng, Sadako theo trong máy truyền hình bò ra ngoài. không thể không nói, « nửa đêm Hung Chuông » bộ phim này thiết lập cực kì khủng bố, thường thường mọi người cảm thấy Sợ thời điểm, sẽ thông qua gọi điện thoại, Hoặc là mở ti vi tới hóa giải tâm tình. Có thể nó trực tiếp dùng cái này hai hạng đồng tây tới đưa tới sợ hãi, đang quan sát xong phim sau, sẽ còn kéo dài một đoạn thời gian rất dài, quả thực chết người.

Bất quá, Trương Bằng nhìn đến đây, không có cảm giác đến bao nhiêu lạnh lẽo. vì vậy cảnh tượng bị người nói trăm ngàn lần, biết nàng sẽ chui ra ngoài, cho nên sẽ không đáng sợ như vậy.

" không có gì đẹp mắt, đều là giả." Sau khi xem xong, Trương Bằng tắt ti vi, tự nhủ vừa nói, giống như là đang thuyết phục chính mình. dù sao trong một

tuần, hẳn có bốn ngày muốn chính mình ngủ.

"Không..." Tiêu Vũ Nặc quay đầu, nhìn lấy hắn nói, "Đây là thật."

"cái gì?" Trương Bằng sợ hết hồn.

"Cái kia bàn Bằng video, ta tại tà linh trong tài liệu thấy qua." Tiêu Vũ Nặc bình tĩnh nói, "người bình thường nếu là nhìn, ngày thứ bảy sẽ ly kỳ chết."

"thiệt hay giả?" Trương Bằng vẻ mặt không tin.

"sư phụ nói, đó là trung cao cấp tà linh biến thành, bọn họ chạm tới nhất định không gian chi lực, có thể thấy trong một thời gian ngắn, vạn vật quỷ tích vận hành, từ đó tại trong chỗ u minh điều khiển người khác sinh tử." Tiêu Vũ Nặc cầm lên một cái ôm gối, quăng đi trên ghế sa lon, sau đó giải thích, "Tựu giống với cái này ôm gối, người có thể tiên đoán được nó chỗ rơi, cho nên người có thể tại ngay từ đầu, thông qua khá nhỏ Sức mạnh, đi thay đổi nó điểm rơi cuối cùng."

"Cái này Đông Doanh tà linh, nắm giữ tương tự năng lực. tại hơn 20 năm trước, Giết chết mấy trăm ngàn người Đông Doanh, chấn động một thời, tạo thành cực lớn khủng hoảng, sau đó bị cao dã Tự vũ tăng phong ấn." Tiêu Vũ Nặc nói, "Ba năm trước đây, có người đem Bằng video phó bản mang về nước bên trong, muốn dùng tới hại người. Bất quá khi đó, đã rất ít người sử dụng máy quay phim rồi, cho nên không truyền bá ra. sau đó bị Thiên Cung người phát hiện, liên hiệp Lôi Âm Tự cùng Tam Thanh xem, đem có thể tìm được phó bản đều tiêu hủy."

"Tê..." Trương Bằng không khỏi Hít một hơi khí lạnh.

"Ta đây nhìn, sẽ có hay không có chuyện?" Tiêu Thiên Tình yếu ớt hỏi.

"Học nghệ không tinh." Tiêu Vũ Nặc điểm xuống em gái cái trán, sau đó cười nói, "Nó nếu là gặp lại người, chạy còn không kịp đây."

"Còn ta đâu?" Trương Bằng chỉ chỉ chính mình.

"Trong vòng bảy ngày tìm tới ta." Tiêu Vũ Nặc nói.

"Như vậy là được rồi?" Trương Bằng giật mình nói.

"Ừm." Tiêu Vũ Nặc gật đầu một cái, "Nói một cách thẳng thừng, nó là dùng một tia Linh năng, đi dẫn dắt tương lai của người, chỉ cần gặp phải lực lượng cường đại hơn, tự nhiên sẽ tan rã."

"tiểu Vân." "Ừ?" "Chúng ta làm cả đời bạn tốt đi."

Tiêu Vũ Nặc quay mặt qua chỗ khác.

"chúng ta vĩnh viễn cũng không cần tách ra."

Tiêu Vũ Nặc không quay đầu, chẳng qua là hướng hắn đưa ra bạch sinh sinh bàn tay.

Trương Bằng thờ dài, xuất ra ví tiền, chụp tờ một trăm đi lên. mới vừa rồi hắn Nói phải cho Tiêu Thiên Tình một trăm, đừng xem Tiêu Vũ Nặc âm thầm, thật ra thì đều ghi tạc trong lòng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Sadako

Ăn xong cơm tối, Trương Bằng cùng bình thường Như thế, Mang theo Hai tỷ muội đến bờ hồ tản bộ.

mỗi thời gian này, lầu dưới lão người làm vườn đều chống giữ thuyền nhỏ, thanh lý trên mặt hồ lơ lửng vật. Trong đại viện công nhân, vệ sinh thói quen đều tương đối khá, rất ít ném loạn rác rưởi, lơ lửng vật chủ nếu là nhiều chút cành khô lá héo úa. Lúc buổi tối, có vài người sẽ lên lên còi ra thuyền nhỏ bên bờ, đến giữa hồ chơi đùa. cho dù chìm chết qua vài người, đoàn người vẫn là làm không biết mệt, Trương Bằng chính là một cái trong số đó. Bất đắc dĩ, lão người làm vườn không thể làm gì khác hơn là tại thuyền dọc theo phủ lên cứu sinh quyền, đề phòng bất cứ tình huống nào.

"Tiểu Bàng, tiểu nhà nha đầu." Ở ven hồ trong lương đình, lão người làm vườn theo bên cạnh xẹt qua, hướng ba người chào hỏi.

"Dương gia gia tốt ~" hai tỷ muội giòn giòn giả giả kêu lên.

"Eh, các người khỏe." Lão người làm vườn vui tươi hơn hờ nói, đem Trương Bàng thăm hỏi sức khỏe tự động bỏ quên. Không có cách nào hai cái nha đầu đáng ghét mà trong sáng, quá bắt mắt.

Chỉ chớp lát sau, lão người làm vườn chống giữ thuyền nhỏ, dần dần xa xa. Trương Bàng làm bộ, hỏi tới hai tỷ muội học tập.

"Qua một tháng nữa liền muốn thi cuối kỳ rồi, có chuẩn bị xong chưa?"

Tiêu Vũ Nặc nhìn lấy Trương Bàng, không trả lời, bởi vì học bá không cần trả lời.

"Số học cùng vật lý thật là khó a ~" Tiêu Thiên Tinh bĩu môi nói. dĩ nhiên, cái này cái gọi là khó khăn, là A+ trở lên tăng thứ, Trương Bàng Cái này vạn năm C, chưa bao giờ yêu cầu xem xét phương diện này vấn đề. Nhưng có tình ý là, Trương Bàng cái này học cận bã, thỉnh thoảng còn có thể cho hai vị ba học sinh giỏi lớp bỏ tức. Có chút xảo quyết đề mục, yêu cầu ý nghĩ hảo huyền đại não, mà Trương Bàng thứ không thiếu nhất, chính là phát tán tính chất suy nghĩ kiểu, vừa vạn có thể đánh chiếm vấn đề khó khăn.

đã từng có một như vậy Đề mục: Có 12 cái lớn nhỏ cùng hình dáng đều giống nhau quả cầu nhỏ, một người trong đó sức nặng cùng cái khác mười một cái bất đồng, không biết là nặng vẫn là nhẹ, yêu cầu dùng không có kiếp mã cùng mức độ cân cân nghiêng danh hiệu ba lần, tìm ra cái đó dị thường cầu.

Hai vị học bá vất hết óc, làm thế nào cũng nghĩ không ra được. Trương Bàng Tồn Suốt cả ngày, nắm viết lên số thứ tự 12 cái quả bóng bàn lấy được làm đi, rồi cuộc chơi ra, đưa đến hai tỷ muội khâm phục không dứt, ca ca trước ca ca sau mà kêu.

"Thật tốt cố gắng lên, nghỉ hè mang bọn người trở về tháp núi chơi đùa." Trương Bàng khích lệ nói. Tháp núi là hắc quê hương địa danh, khoảng cách Nam châu thị có hơn năm trăm cây số, là một non xanh nước biếc thật là tốt địa phương.

"Ừ, Ta muốn Đi bắt con lợn!" Tiêu Thiên Tinh hưng phấn la lên.

"Ta muốn ăn long nhãn." Tiêu Vũ Nặc ít có địa biểu đạt chính mình nguyện vọng.

Các nàng năm tuổi thời điểm, đến Trương Bàng quê hương chơi đùa. Trương Bàng bà nội xuất ra trong hậu viện, trăm năm lão Long mắt cây kết trái chiều dài các nàng. Đó là các nàng Lần đầu tiên thấy long nhãn, ăn đắc ý, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hạnh phúc. Tiêu Thiên Tinh còn nói, nàng sau khi lớn lên nguyện vọng, chính là có rất nhiều thật là nhiều long nhãn, ăn xong thật tốt nhiều ngày đều ăn không xong.

Trương Bàng bà nội thấy các nàng sống lành lợi, trong lòng vui mừng, ngay tại tổ trạch tiền viện trong cho các nàng trồng hai cây tiểu Long mắt cây. Trương Bàng ông nội còn đích thân cử bút, vì chúng nó nổi lên tên, một cây được đặt tên là "Mưa nhuận", một cây được đặt tên là "Ánh sáng mặt trời".

Chỉ chớp mắt, mười mấy năm qua đi rồi, hai cây tiểu Long mắt cây đáng ghét có to cỡ miệng chén, có thể nở hoa kết quả. đến mỗi bảy, tháng tám, đầu cành bên trên(lên) liền treo đầy từng chuỗi rõ ràng ngọt ngon miệng trái cây. mặc dù không bằng sân sau viên kia cây già, nhưng Hai tỷ muội càng thích Trương Bàng bà nội đặc biệt vì các nàng loại.

Mấy năm trước, lần đầu tiên kết quả thời điểm, trái cây vừa đau vừa chất, các nàng còn ăn về mặt hạnh phúc, sau chuyện này còn song song kéo bụng.

về phần bắt con lợn, càng là hàng năm phải làm hoạt động. Trương Bàng Nhà trách nhiệm điền đến gần sông nhỏ, giới bắt được đầu ngón tay to tiểu con lợn. Lấy về để cho Trương Bàng bà nội rửa sạch sẽ, cắt ra bụng, bỏ đi nội tạng, bỏ vào trong chảo dầu nổ, cố gắng nhìn bên trên(lên) nước tương chịu đựng đến nước dính lú, ăn đơn giản là nhân gian mỹ vị.

lúc ban đầu thời điểm, Tiêu Thiên Tinh còn đối với mấy cái này tiểu sinh mệnh tràn đầy thương tiếc, Nói Phải nuôi đại bọn họ. nhưng khi ăn qua về sau, lập tức hóa thân vô tình ăn thịt thú, ăn ngón nghiền, ăn miệng đầy dầu mỡ.

Tán Xong bước, ba người trở lại quầy bán đồ lật vặt, cùng Mã Tinh Lôi trò chuyện sẽ ngày, liền đến trên lầu xem phim. Tiêu Thiên Tinh nói muốn xem phim kinh dị, kích thích một chút, Trương Bàng đã đi xuống chờ rồi cái « nửa đêm hung chuông ».

Ngược lại có vô địch Tiêu Vũ Nặc tại, lại dán sư thái kim giáp phù, Trương Bàng không có nỗi lo về sau, quyết định thử xem cái này nhiều năm trước tới nay, chưa bao giờ dám mở ra Phim kinh dị. nghe nói bộ phim này chiếu phim thời điểm, Hù chết nhiều người, Vô số nữ sinh tại rạp chiếu phim dọa ngất đi qua, hoặc là lúc đi ra bước chân không yên, riu rít ân ân, váy quần ướt một mảng lớn.

phim ngay từ đầu, liền tràn đầy sợ hãi cảm giác, phối nhạc sâu kín âm trầm, còn bắt chợt kéo cao âm số lượng, khiến cho người Rợn cả tóc gáy, bị dọa sợ đến Trương Bàng lòng bàn tay đổ mồ hôi, ôm chặt Tiêu Thiên Tinh hông của.

Có thể là chịu rồi ảnh hưởng của hắc, nguyên bản không nhiều sợ Tiêu Thiên Tinh, bộc phát khẩn trương. Sợ hãi bên trong, Trương Bàng liếc nhìn Tiêu Vũ Nặc. lãnh đạm nhưng, không gì sánh nổi lãnh đạm Nhưng! nàng cái kia cái vẻ mặt, liền cùng bình thường xem bọn hắc chơi game không sai biệt lắm.

Hơn hai mươi phút sau, phim tiến hành được nhân vật nam chính leo xuống sâu giếng, thăm dò Sadako nguyên nhân cái chết.

Trương Bàng khẩn trương đến tóc sẽ sảy ra a, hắc nhớ Lý Xuân Sinh đã nói với hắc, nhìn đến đây thời điểm, hắc cảm thấy nhân vật nam chính làm sao có thể gan to như vậy, lại dưới tình huống này, còn dám hướng trong giếng trèo. Phải biết, bên trong khả năng Có Sadako hài cốt, hoặc là bản thể...

"cầm khối đá lớn đập xuống a ~" Tiêu Thiên Tinh tự nhủ nói. Ở chỗ này, nàng dùng đến "Cầm" chữ, nhưng chuyện này cũng không hề là ngữ bệnh. Đối với người bình thường mà nói, đá lớn là "Dời", nhưng đối với nàng mà nói, đích đích xác xác là "Cầm".

"Hắn mang không nổi." Trương Bằng nhắc nhở.

"Ồ ~" Tiêu Thiên Tinh đáp một tiếng, lại chê nói, "Thật vô dụng."

Trương Bằng nghe một chút, trong lòng sẽ không cao hứng, bởi vì hắn cũng mang không nổi.

"Tiểu Phi a." "Ừ?" "Bình thường nam nhân, là mang không nổi lớn như vậy đá, nhưng cũng không đại biểu hắn vô dụng." Trương Bằng ngữ trọng tâm trường mà nói.

"đó chính là không dùng a ~" "Tiểu Phi, chúng ta phải học nhiều góc độ nhìn vấn đề, suy bụng ta ra bụng người, người xem Gia Cát Lượng, hắn liền mang không nổi lớn như vậy cục đá, nhưng người có thể nói hắn vô dụng sao?"

Tiêu Thiên Tinh rốt cuộc nghe ra trong lời nói mùi vị, lệch qua đầu, nhìn hắn một cái. cái kia lưu quang(thời gian) bắt đầu khởi động trong mắt, tất cả đều là tràn đầy khinh thị.

"Người biết cái gì là dùng trí sao?" Trương Bằng hỏi.

"Không biết... A!" Thừa dịp nàng nói chuyện phân tâm thời khắc, Trương Bằng nắm được nàng xương sườn cùng thất lưng giữa thịt mềm, nhẹ nhàng bấm một cái.

Tiêu Thiên Tinh đau đến cong lên rồi eo, cả người run rẩy, khỏe mắt chứa đựng nước mắt, Cắn răng nghiến lợi mắng, "Bại hoại!"

"Đây chính là dùng trí." Trương Bằng thổi thổi ngón tay, đắc ý nói.

"Không chơi với người." Tiêu Thiên Tinh dời được Tiêu Vũ Nặc bên người, không để ý tới Trương Bằng.

Chưa tới một hồi, phim phát triển đến nhân vật nam chính tìm tới Sadako thi thể. Trương Bằng nhìn lấy có chút sợ hãi, Tiêu Thiên Tinh lại không muốn đẩy hắn, hắn không thể làm gì khác hơn là đi ai Tiêu Vũ Nặc. có thể tay còn không có đụng phải hông của nàng, liền bị Nhẹ nhàng mà Vén lên.

Bất đắc dĩ, hắn không thể làm gì khác hơn là hướng Tiêu Thiên Tinh nhỏ giọng nói ra: "Một trăm khối."

Tiêu Thiên Tinh lập tức ngồi Tới, ôm lấy cánh tay hắn, nhấn mạnh nói, "Không cho gạt ta."

Sau đó, chính là một màn cuối cùng, Sadako theo trong máy truyền hình bò ra ngoài. không thể không nói, « nửa đêm Hung Chuông » bộ phim này thiết lập cực kì khủng bố, thường thường mọi người cảm thấy Sợ thời điểm, sẽ thông qua gọi điện thoại, Hoặc là mở ti vi tới hóa giải tâm tình. Có thể nó trực tiếp dùng cái này hai hạng đồng tây tới đưa tới sợ hãi, đang quan sát xong phim sau, sẽ còn kéo dài một đoạn thời gian rất dài, quả thực chết người.

Bất quá, Trương Bằng nhìn đến đây, không có cảm giác đến bao nhiêu lạnh lẽo. vì vậy cảnh tượng bị người nói trăm ngàn lần, biết nàng sẽ chui ra ngoài, cho nên sẽ không đáng sợ như vậy.

"không có gì đẹp mắt, đều là giả." Sau khi xem xong, Trương Bằng tắt ti vi, tự nhủ vừa nói, giống như là đang thuyết phục chính mình. dù sao trong một tuần, hắn có bốn ngày muốn chính mình ngủ.

"Không..." Tiêu Vũ Nặc quay đầu, nhìn lấy hắn nói, "Đây là thật."

"cái gì?" Trương Bằng sợ hết hồn.

"Cái kia bản Băng video, ta tại tà linh trong tài liệu thấy qua." Tiêu Vũ Nặc bình tĩnh nói, "người bình thường nếu là nhìn, ngày thứ bảy sẽ ly kỳ chết."

"thiệt hay giả?" Trương Bằng về mặt không tin.

"sự phụ nói, đó là trung cao cấp tà linh biến thành, bọn họ chạm tới nhất định không gian chi lực, có thể thấy trong một thời gian ngắn, vạn vật quỷ tích vận hành, từ đó tại trong chỗ u minh điều khiển người khác sinh tử." Tiêu Vũ Nặc cầm lên một cái ôm gối, quăng đi trên ghế sa lon, sau đó giải thích, "Tựa giống với cái này ôm gối, người có thể tiên đoán được nó chỗ rơi, cho nên người có thể tại ngay từ đầu, thông qua khá nhỏ Sức mạnh, đi thay đổi nó điểm rơi cuối cùng."

"Cái này Đông Doanh tà linh, nắm giữ tương tự năng lực. tại hơn 20 năm trước, Giết chết mấy trăm ngàn người Đông Doanh, chấn động một thời, tạo thành cực lớn khủng hoảng, sau đó bị cao dã Tự vũ tăng phong ấn." Tiêu Vũ Nặc nói, "Ba năm trước đây, có người đem Băng video phó bản mang về nước bên trong, muốn dùng tới hại người. Bất quá khi đó, đã rất ít người sử dụng máy quay phim rồi, cho nên không truyền bá ra. sau đó bị Thiên Cung người phát hiện, liền hiệp Lôi Âm Tự cùng Tam Thanh xem, đem có thể tìm được phó bản đều tiêu hủy."

"Tê..." Trương Bằng không khỏi Hít một hơi khí lạnh.

"Ta đây nhìn, sẽ có hay không có chuyện?" Tiêu Thiên Tinh yếu ớt hỏi.

"Học nghệ không tình." Tiêu Vũ Nặc điểm xuống em gái cái trán, sau đó cười nói, "Nó nếu là gặp lại người, chạy còn không kịp đây."

"Còn ta đâu?" Trương Bằng chỉ chỉ chính mình.

"Trong vòng bảy ngày tìm tới ta." Tiêu Vũ Nặc nói.

"Như vậy là được rồi?" Trương Bằng giật mình nói.

"Ừm." Tiêu Vũ Nặc gật đầu một cái, "Nói một cách thẳng thừng, nó là dùng một tia Linh năng, đi dẫn dắt tương lai của người, chỉ cần gặp phải lực lượng cường đại hơn, tự nhiên sẽ tan rã."

"tiểu Vân." "Ừ?" "Chúng ta làm cả đời bạn tốt đi."

Tiêu Vũ Nặc quay mặt qua chỗ khác.

"chúng ta vĩnh viễn cũng không cần tách ra."

Tiêu Vũ Nặc không quay đầu, chẳng qua là hướng hấn đưa ra bạch sinh sinh bàn tay.

Trương Bằng thờ dài, xuất ra ví tiền, chụp tờ một trăm đi lên. mới vừa rồi hấn Nói

phải cho Tiêu Thiên Tình một trăm, đừng xem Tiêu Vũ Nặc âm thầm, thật ra thì đều ghi tạc trong lòng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: ân huệ

Người ở bên ngoài Trong mắt, Tiêu Vũ Nặc lễ phép khéo léo, hiểu chuyện phóng khoáng, nhưng Trương Bằng là nhìn lấy nàng lớn lên, thâm tri nàng trong từng tính cách, tại một ít về vấn đề, đầu óc đặc biệt tiểu.

Giả thiết Trương Bằng cho các nàng một người mua một cái váy, Tiêu Thiên Tình hai trăm, Tiêu Vũ Nặc một trăm rưỡi. Nếu như Không biết Cũng còn khá, một khi biết, Tiêu Vũ Nặc nhất định sẽ mất hứng, bởi vì nàng bị lạnh nhạt.

Bởi vì Trương Bằng có đại chiêu —— hướng Mã Tinh Lôi tố cáo, cho nên nàng tức giận thời điểm, ngoài mặt là không nhìn ra, nên cười vẫn cười, nên làm cái gì vẫn là làm gì. nhưng là, Trương Bằng buổi sáng, rất có thể phát hiện cốc để xúc miệng trong có con gián, hoặc là uống nước thời điểm cảm giác rất mặn..

Mà đối một loại tình huống, Tiêu Thiên Tình một trăm rưỡi, Tiêu Vũ Nặc hai trăm, người sau vẫn sẽ mất hứng, bởi vì nàng muối muối bị lạnh nhạt. Tiêu Vũ Nặc rất có thể đem chính mình nhường cho muối muối, sau đó cùng Trương Bằng sinh buồn bực.

Như vậy có thể thấy, vô luận bất kỳ tình huống gì xuống, Trương Bằng đều không thể thiên vị, nếu không thì sẽ gặp tới Tiêu Vũ Nặc trả đũa.

Đương nhiên, hấn đối phó hai tỷ muối thủ đoạn rất nhiều, dù sao các nàng tuổi còn nhỏ, không bằng hấn lão gian cự hoạt. Tỷ như hối lộ muối muối đối phó tỷ tỷ, lại tỷ như khơi mào hai tỷ muối giữa mâu thuẫn. nói tóm lại, tam thập lục kế, luôn có nhất kế có thể phá địch chế thắng.

Xem chiếu bóng xong, ba người trước sau tắm, trở về phòng của mình ngủ.

Sáng ngày thứ hai, Trương Bằng thức dậy rất sớm, tám giờ liền đi ra cửa, tìm tới tiểu khâu cùng tiểu Bắc, còn có Lý Xuân Sinh cùng Lão Hoàng Bì, ngồi tiếp đặt xe, hướng thành bắc đại xuyên đường phố đi. Tối hôm qua trước khi ngủ, hấn hồi tưởng lại con bò núi sự tình, Cảm thấy thua thiệt lớn, không cam lòng, vì vậy sáng sớm dậy, liền kêu thượng nhân, chuẩn bị đi gây sự với Chu Phúc Nguyên.

ước chừng bốn mươi phút sau, bọn họ tại Chu Phúc Nguyên trong phòng làm việc, gặp được bản thân hấn.

tóc vàng mang theo hơn mười tên gọi tiểu huynh đệ vây lại, sắc mặt bất thiện. bất quá hấn không dám động thủ, lần trước Trương Bằng để lại cho hấn bóng ma trong lòng còn không có Tiêu tan.

"Các ngươi đây là..." Chu Phúc Nguyên nhủ mảy một cái, hỏi.

"Lão Chu, Ta Trương Bằng mình nhân không nói tiếng lóng. Chúng ta lần này tại con bò núi ngã xuống ngã nhào, trong xương ra khỏi một đoàn huynh đệ lên núi lục soát cứu, chúng ta mới có thể bình an trở lại." Trương Bằng gõ một cái bàn trà, hỏi, "Chuyện này, ngươi nói làm như thế nào coi là?"

"Ngay từ đầu không liền nói xong chưa?" Chu Phúc Nguyên giang hai tay ra, bày ra một bộ "Không liên quan chuyện ta " thái độ.

"Hôm nay ngươi không bồi thường tổn thất của ta, chuyện này sẽ không xong." Trương Bằng mặt lạnh, uy hiếp nói.

"huynh đệ, ngươi cái này cũng không phúc hậu a." Chu Phúc Nguyên ngữ trọng tâm trường mà nói.

Trương Bằng cũng không ăn một bộ kia, nói, "Ngược lại ta liền ngồi xổm nơi này, bắt đầu từ hôm nay, cùng ngươi cùng ăn cùng ở." Trương Bằng nói xong, Lý Xuân Sinh cùng Lão Hoàng Bì vào chỗ xuống dưới, tự nhiên pha trà, một bộ đánh trường kỳ kháng chiến bộ dáng.

"Được rồi được rồi, coi như ta sợ ngươi rồi..." Chu Phúc Nguyên thấy vậy, lắc đầu một cái, thở dài nói, "Ta hãy cùng ngươi nói rõ đi, chuyện này ta thù ngươi ta năm chục ngàn, ta sẽ cho ngươi mười ngàn, còn dư lại hai chục ngàn, mười ngàn tính cho ta nghiệp vụ phí, ngoài ra mười ngàn coi là Tiểu Lục tiền thuốc thang, như vậy được chưa?"

"Tiểu Lục tiền thuốc thang, ta xem tám ngàn đủ rồi." Trương Bằng nói.

"Được rồi, mười hai ngàn liền mười hai ngàn." Chu Phúc Nguyên ừ rừ cúi đầu nói. Cũng không lâu lắm, hắn theo trong tủ sắt lấy ra một xấp tiền, lại đếm hai ngàn, cùng nhau đẩy tới Trương Bằng trước mặt.

Nhìn lấy Lý Xuân Sinh nhận lấy tiền, Trương Bằng đám người nở nụ cười, bầu không khí ngột ngạt cũng nhanh chóng tiêu tan. Chỉ chốc lát sau, Trương Bằng liền cùng Chu Phúc Nguyên vừa nói vừa cười, mới vừa rồi mâu thuẫn, giống như chưa từng xảy ra như thế.

Tán gẫu bên trong, Trương Bằng đem Lý Xuân Sinh cùng Lão Hoàng Bì thấy cửa đồng xanh sự tình, nói cho Chu Phúc Nguyên, hỏi hắn có ý kiến gì không.

"Tê..." Chu Phúc Nguyên nghe nói sau, hít một hơi khí lạnh, qua một lúc lâu, mới lên tiếng, "Cái đó khả năng không phải là Mộ, mà là tu di động thiên, một cái Tà sửa chỗ ẩn thân."

"ta xem nhất định là Mộ, căn bản không có người đi lại vết tích." Lão Hoàng Bì suy đoán bị hủy bỏ, tự nhiên có chút mất hứng.

"Có thể hay không giải thích một chút, tại sao lâu như vậy tới nay, cái này thanh đồng cánh cửa không có bị lên núi cứng tê tổ tiên thôn dân phát hiện?" Trương Bằng không có dây dưa mộ địa vấn đề động thiên vấn đề, hỏi tới càng mấu chốt tin tức.

"Ta phỏng chừng..." Chu Phúc Nguyên xoa xoa chân mày, nói, "Cái này thanh đồng cánh cửa liên tiếp không gian giới chỉ, sự hiện hữu của nó, là do trên núi âm khí nồng nặc hình thành lực trường duy trì. Nhiều người, hoặc là cường đại tu giả lúc xuất hiện, lực trường trong chấn, cánh cửa liền biến mất, trừ phi có thông hiểu tu di đạo pháp, hoặc là liên quan trận pháp tu giả tiến hành can thiệp, nếu không không cách nào phát hiện cánh cửa này." Hắn quay đầu nhìn về phía Lão Hoàng Bì, nói, "Thật ra thì đạo trưởng cho rằng là Mộ, cũng không có sai, bởi vì thời cổ đại Tà sửa rất ít có thể sống quá năm mươi năm, phỏng chừng nơi đó chủ nhân, đã cát bụi trở về cát bụi, đất về với đất rồi."

"Nghe nói bên trong có bảo bối." Trương Bằng nói.

"Vậy khẳng định có, có thể làm ra bố cục như vậy Tà sửa, tu vi chỉ cao chứ không thấp hơn, đủ loại vàng bạc tài bảo, chữ vẽ đồ cổ, đạo pháp chân kinh, khẳng định không thiếu được." Chu Phúc Nguyên nói.

"cùng đi gặp xem?" Trương Bằng hứng thú, ngày đó sợ hãi, đã tại vàng trước mặt, Như mây khói như vậy tiêu tan.

"Ta ở dưới chân núi canh gác tiếp ứng, ngược lại là có thể." Chu Phúc Nguyên nói.

"Có tài sản đồng thời phát a." Trương Bằng hào khí nói, bên kia tóc vàng cũng cặp mắt sáng lên, vẻ rất là háo hức.

"huynh đệ muốn tự tìm đoán kiến, lão Chu cũng không tiện nói cái gì. nhưng muốn lão Chu đi theo đi chịu chết, coi như không thích hợp. Lão Chu con trai tiểu, lão bà non, còn chưa tới không nghĩ ra thời điểm." Chu Phúc Nguyên cười nói.

"Về phần chứ sao." Trương Bằng cau mày nói.

"Có thể làm ra loại này người bố trí, không phải chúng ta có thể đối phó, tùy tiện một cái bẫy, cũng có thể giết chết chúng ta, trừ phi..." Chu Phúc Nguyên dừng một chút, Nói, "Có cao nhân ra tay."

"Ngươi không phải mới vừa nói, cao nhân đến một cái, lực trường liền bị phá hư, cánh cửa sẽ không xuất hiện." Trương Bằng nghi ngờ nói.

"Ta nói cao nhân, là cái loại này đạo pháp thâm hậu, tu vi giờ lên trời Đích thực người, tỷ như trên Liên Hoa Sơn vị kia Tĩnh Âm sư thái, nếu là nàng chịu tới được mà nói, hẳn không có vấn đề, nhưng là..." nói tới chỗ này, Chu Phúc Nguyên không nói tiếp nữa.

"Nhưng là cái gì?" Trương Bằng hỏi tới, người khác khả năng không được, nhưng hẳn ngược lại có cơ hội đem Tĩnh Âm sư thái lư tới được.

"Cái này còn phải nói sao?" Chu Phúc Nguyên nhìn lấy Trương Bằng, giống như là đang nhìn một cái đeo bọc sách học sinh tiểu học, "Người ta là danh môn chính phái, nếu là phát hiện Loại địa phương này, trực tiếp liền phá hủy, còn tìm cái gì bảo a."

Trương Bằng bỗng nhiên tỉnh ngộ như vậy gật đầu một cái. Hắn có cái chỗ mạnh, chính là thật không hiểu thời điểm, khiêm tốn thỉnh giáo, cho dù bị khinh bỉ, cũng sẽ không có bất cứ ý kiến gì.

Tiếp đó, hai người lại khách sáo mấy câu, sau đó Trương Bằng liền mang theo người rời đi.

nghe tiếp đạt xe rồi đi âm thanh, tóc vàng lại gần, hạ thấp giọng, Nói với Chu Phúc Nguyên, "Lão đại, Người Sợ bọn họ Làm gì, như vậy thì Bị hạch mười hai ngàn, không giống người bình thường tác phong a." hắn vỗ ngực, âm thanh lại rất nhỏ, "Ghê gớm, Các anh em Liền cùng hắn liều mạng."

"Người này người dám đắc tội?" Chu Phúc Nguyên hỏi.

"Có cái gì không dám..." Tóc vàng gắng gượng mặt mũi, khinh thường nói, "Không phải là một tiểu bụi đời Sao?"

"người nhìn thấy không có, phía sau hắn cái kia hai cái, mặt như đao tước, cặp mắt như đuốc, lối đứng Ngay ngắn, tứ bình bát ổn, Hai tay Khớp xương bên trên(lên) cẳng là kết Một tầng thật dày vết chai, nhìn một cái cũng biết là lĩnh trình sát xuất thân. Không phải là ta dài người khác chí khí, chí bằng mấy người các người, có thể đánh được?" Chu Phúc Nguyên Hỏi.

"Vậy cũng muốn đánh rồi mới biết." tóc vàng cười xấu hổ cười, Có thể Ngoài miệng Lại như cũ ngạnh khí.

"Thật ra thì nha, chúng ta cũng không thua thiệt..." Chu Phúc Nguyên lộ ra nụ cười thần bí.

"à?" tóc vàng về mặt ngu si.

"việc này a, ta thu người ta tám chục ngàn, cho ra đi ba chục ngàn hai, chính là coi là thuyền buồm ba chim cho nhiều tám ngàn, còn kiếm lời bốn chục ngàn đây." Chu Phúc Nguyên đắc ý nói.

"Lão đại, cao!" Tóc vàng lộ ra nụ cười bỉ ổi, hướng Chu Phúc Nguyên giơ ngón tay cái lên.

Mặt khác, Trương Bằng ở trên xe, để cho Lý Xuân Sinh cho tiểu Khâu cùng tiểu Bắc một người một ngàn.

"Hãy da, Bằng ca, sao được đây." "Đúng vậy đúng vậy." Hai người chậm lại nói.

"Cầm đi uống rượu, đừng nói nhiều." Trương Bằng dứt khoát nói.

Trở lại đại viện, Trương Bằng đi một chuyến bảo vệ khoa, đem 1 vạn tệ dùng phong thư chứa, thả trước mặt Tần Dũng.

"Tiểu Bằng, người đây là..." Tần Dũng nhìn lấy cục gạch trắng phong thư, chần chờ nói.

"Ngày đó phiền toái lớn hỏa rồi, ta mời ăn cái cơm, uống chút hơi nhỏ rượu, tại tiệm cơm là tốt." Trương Bằng cười nói.

"Như vậy sao được!" Tần Dũng lông mày dựng lên, Cự tuyệt nói.

"Ngày đó người yêu cầu người trong thôn lục soát núi, nên cho không ít bao tiền lì xì đi." Trương Bằng nói.

"vậy không giống nhau." Tần Dũng khoát tay một cái, nói. ngày đó hắn đi thôn ủy nhờ giúp đỡ, quả thật cho mỗi tương lai giúp thôn dân một trăm đồng tiền bao tiền lì xì, coi như nửa đêm Lên núi thủ lao. Dĩ nhiên, các thôn dân điểm xuất phát vẫn là vì cứu người, nếu không Ai sẽ Vì Một trăm đồng tiền nửa đêm đánh đèn pin viếng mồ mã núi.

"Tần đội, người nếu không thu, chính là xem thường ta." Trương Bằng xụ mặt nói.

"vậy thì cảm ơn." Tần Dũng cười một tiếng, cầm lên chứa Tiền phong thư, nói, "ta sẽ không sắp xếp ăn cơm, ngày đó Đi hỗ trợ, một người phát hai trăm, lấy thêm năm trăm khối làm tiền xăng, sáu ngàn khối đi lắp ngày đó phát bao tiền lì xì tiền, còn dư lại..."

"Xử lý như thế nào, ngài cứ nhìn làm đi." Trương Bằng nói xong, xoay người chạy trốn. Tần Dũng làm người trượng nghĩa, lại cứng nhắc, nhất định sẽ đem dư thừa Tiền trả lại hắn, chính mình phân văn không lấy.

Không thể không nói, ở nơi này dạng thời đại, thứ người như vậy càng ngày càng ít. Tần Dũng một thân bản lĩnh thật sự, đến chỗ nào đều có thể sống, cho nên đối với tiền không quá coi trọng. theo một cái góc độ khác Nói, hắn chính là muốn tiền, cũng sẽ không Muốn loại này tiền lẻ, còn không bằng dùng để mua danh tiếng.

Mà Trương Bằng ý tưởng, càng gần gũi Loại tình huống thứ hai. Chỉ cần người khác giúp một chút, hắn sẽ cho tiền, hoặc là những phương diện khác chỗ tốt, sẽ không để cho người uống công hỗ trợ. mặc dù nhìn, có chút con buôn, nhưng không làm như vậy, kết quả sau cùng chính là Không bằng hữu.

Người Thủy chung là Lợi ích sinh vật, nói cảm tình, nói giao tình, là đầu tư lâu dài, không thành vấn đề. nhưng là, ân huệ còn phải càng nhanh, lần tới người khác hỗ trợ lại càng sáng khoái. đạo lý này, liền cùng vay tiền không sai biệt lắm, có thể lôi kéo, Nhưng Từ đầu đến cuối không bằng mau sớm

thanh toán.

Chính bởi vì có vay có trả, mượn nữa không khó. vay tiền như vậy, ân huệ như vậy, kết bạn cũng Như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Phòng trống

theo Dương Dũng cái kia trở lại, Trương Bằng nhìn thấy hai tỷ muội tại lầu số năm Phía dưới tiểu bóng rổ chơi bóng. Chỉ thấy các nàng một cái công một cái thủ, Chơi được vô cùng vui mừng. bởi vì Các nàng Thiên phú dị bẩm, lại là Tu giả, Cho nên ở trong trường học thì sẽ không tham gia bất kỳ thể dục hoạt động, nếu không thì sẽ đối với phổ thông Đồng học tạo thành tổn thương.

tại nước Hoa, tu giả quản lý tổ chức được đặt tên là "Thiên Cung", trụ sở chính tại nước Hoa thủ đô thiên đô thành phố, mỗi cái thành phố địa cấp cũng có thiết lập nơi làm việc. Chức trách của bọn họ là quản lý, ràng buộc cùng Trợ giúp tu giả, cũng xử lý đủ loại đặc thù sự kiện, tại người thường không nhìn thấy lĩnh vực thủ hộ quốc gia cùng dân chúng.

Bất quá, chân chính tu giả số lượng rất ít ỏi, thậm chí so với Nước Hoa thị trường còn thiếu, Ngụy Tu giả ngược lại vừa nắm một bó to.

Ngụy tu giả, bình thường là chỉ những thứ kia nắm giữ nhất định năng lực, nhưng so với người thường Không có bao nhiêu khác biệt tu giả. trên bản chất, bọn họ vẫn là người bình thường. mà chân tu Người, thì thôi trải qua vượt xa người thường, Không thể lấy người bình thường ánh mắt đối đãi, tỷ như Tinh Âm sư thái, tiêu nhà hai tỷ muội, đều thuộc về chân tu người.

Mà giữa hai người chỗ giống nhau, chính là đều phải tại Thiên Cung ghi danh thân phận. dù là chỉ có một tia Linh năng Chấn động, Cũng phải Đi ghi danh, nếu không thì là phạm pháp, phải tiếp nhận luật pháp trừng trị. Thiên Cung có cái thuộc hạ đơn vị, được đặt tên là "sâu hàn ngục giam", chính là đặc biệt nhốt tu giả.

Ở trong trường học, hai tỷ muội đều làm hết sức khiêm tốn, chỉ có Hiệu trưởng cùng giáo vụ chủ nhiệm, cùng với cá biệt lão sư biết các nàng Tu giả thân phận. mà cụ thể là chân tu người Vẫn là Ngụy Tu giả, là thuộc về quốc gia cơ mật, chỉ có số rất ít biết đến.

Tại quốc gia cấp độ bên trên(lên), chân tu người có thể coi là Chiến lược Vũ khí. Nhưng bọn hắn tác dụng, cũng không phải là ở chỗ đánh giặc, mà là xử lý Linh năng phương diện công việc.

Còn có chính là, nước Hoa đại đa số tu giả tổ chức đều có mình truyền thống cùng địa bàn, chưa chắc tiếp nhận Thiên Cung thống nhất quản lý. tỷ như trên Liên Hoa Sơn hoa sen Tự cùng hoa sen Am, từ xưa tới nay liền gánh vác thủ hộ phụ cận ba tòa thành phố cùng chung quanh địa khu trách nhiệm. Những người tu này tổ chức, bị Thiên Cung gọi chung vì "Tán tu tổ chức", hoặc là "Biên ngoại tán tu tổ chức" cùng "Địa khu tính tán tu tổ chức".

Nước Hoa lớn nhất hai cái tán tu tổ chức là "Lôi Âm Tự" Cùng "Tam Thanh xem", phân biệt đại biểu Phật giáo hệ thống cùng đạo giáo hệ thống. Hoa sen Tự, hoa sen Am cùng Lôi Âm Tự có thiên ty vạn lữ quan hệ. với nhau giữa, Giống như Đồng môn sư huynh đệ, vừa giống như công ty chính cùng chi nhánh công ty. có tương đối độc lập Một mặt, cũng có Ngang dọc liên hiệp một mặt.

Tỷ như hai tỷ muội thân phận, Chính là hoa sen Am đời thứ hai mươi mốt đệ tử tục gia, Lôi Âm Tự thứ ba mươi lăm thay mặt đệ tử tục gia. Hai người sử dụng cùng truyền thừa hệ thống gia phả, vì "Hằng" chữ lót.

Nước Hoa ra những quốc gia khác, cũng có mình tu giả tổ chức, trong đó cường đại nhất chính là "Thánh Đường".

Trong ngày thường, hai tỷ muội đi học, ăn cơm, nghỉ ngơi, ba giờ thành Một đường, cơ bản không cùng những bạn học khác tiếp xúc, hơn nữa ở Lại là hai người nhà trọ, ngay cả nữ đồng học cũng không thấy nhiều. Chẳng qua là Chiếc không dùng được hai người đáng đáp quả thực quá mặn mà, khiếm tốn nữa cũng là trong bầu trời đêm đom đóm, bày gài bên trong tiên hạc. Tại chủ nhiệm lớp vô tình hay hữu ý ám chỉ xuống, bỏ đi phần lớn nam đồng học ý nghĩ, chỉ có cực ít cân nhắc đối với chính mình tướng mạo gia thế lòng tin mười phần, phát khởi thế công, nhưng kết quả duy nhất chính là thất bại tan tác mà quay trở về.

Đặc biệt là Tiêu Vũ Nặc, Nam đại Trường trung học phụ thuộc Nổi danh "Ba không thiếu nữ", ngoại trừ đến Tiệm cơm mua thức ăn thời điểm, rất ít mở miệng nói chuyện. về phần quý rầy Các nàng Nam sinh, cơ bản đều ở tại lớp mười tự trường sau hai tuần, tập thể mai danh ẩn tích. căn nguyên là một vị quan nhĩ đại thêm con nhà giàu, cộng thêm cao Lại đẹp trai nam sinh, bị Treo ngược ở trường học sân luyện tập Trên cột cờ, hơn nữa tại sau chuyện này, hấn quan lớn cha và Cụ thương mẹ không nói tiếng nào, Lập tức cho hắn làm chuyển trường.

"anh em sinh đôi kia, không thể Ngâm (cưa)." những lời này, cơ hồ là nam đại trường trung học phụ thuộc toàn thể nam sinh nhận thức chung.

"Tiểu Bàng ca Ca, đi xuống chơi đùa a ~" thấy Trương Bàng, Tiêu Thiên Tinh vung tay nhỏ, vui sướng la lên.

"Các người chơi trước, ta uống nước giải khát." Trương Bàng Quay đầu liền chạy, cùng các nàng chơi đùa bóng rổ, nhẹ thì thương cân động cốt, nặng thì đi đòi nhà ma. Tiêu Vũ Nặc cũng còn khá, Tiêu Thiên Tinh một khi chơi đùa điên rồi, căn bản không biết nặng nhẹ.

Quầy bán đồ lật vật trong, Trương Bàng đang muốn mở tủ lạnh ra, lại bị Mã Tinh Lôi gọi lại.

"Tiểu Bàng, người tháng này uống bảy bình nước ngọt, ba bình đậu sữa, không thể uống nữa lạnh rồi." nàng ôn nhu nói.

"Mùa hè a, có quan hệ gì." Trương Bàng buồn bực nói.

"Ta cho người nấu Đậu xanh canh." vừa nói, Mã Tinh Lôi đi vào phòng bếp, cho Trương Bàng bụng một chén.

"Được rồi..." Trương Bàng bắt đầu dĩ buông tha bằng bằng sung sướng nước ngọt.

cũng không lâu lắm, hai tỷ muội trên trán đeo đầy mồ hôi hột, trở lại trong điểm.

"Mẹ, ta muốn uống nước giải khát." Tiêu Thiên Tinh la lên.

"Không được!" Mã Tinh Lôi sắc mặt nghiêm nghị, giáo huấn nói, "Nữ hài nhà nhà, làm sao có thể uống đồ uống lạnh, về sau sinh ra hải tử không khỏe mạnh."

"Mẹ a..." Tiêu Thiên Tinh mặt nhỏ đỏ lên, té tay đi ra ngoài.

"càng lớn càng không nghe lời." Mã Tinh Lôi hướng Tiêu Vũ Nặc nói, "Đi, đem người muội muội gọi trở về, mẫu thân Nấu đậu xanh canh."

Chỉ chốc lát sau, Tiêu Vũ Nặc đem Tiêu Thiên Tinh gọi trở về Rồi.

"Người xem, đậu xanh canh Thật tốt, Chúng ta tiểu Bàng uống lái nhiều tim, nước ngọt có gì tốt, đều là chất bảo quản." Mã Tinh Lôi nói.

"Uống thật là ngon, uống thật là ngon..." Trương Bàng ngẩng đầu lên, trái lương tâm mà phụ họa nói. không phải nói Mã Tinh Lôi nấu đậu xanh canh không được, mà là Khí trời nóng như vậy, không có đá ướp lạnh nào có đá ướp lạnh thoải mái.

"Ồ oa ~" Tiêu Thiên Tinh hướng đi vào phòng bếp Mã Tinh Lôi làm một cái mặt quỷ. Tiêu Vũ Nặc vỗ nhẹ cái mông của nàng, để cho nàng đừng tìm mẹ trớ kị.

Chỉ chốc lát sau, ba người uống xong đậu xanh canh. Hai tỷ muội cả người là mồ hôi, đưa ra muốn lên đi Tắm, Trương Bàng Liền cùng các nàng cùng nhau lên lầu.

Đi lên lầu hai, đi ngang qua 201 phòng thời điểm, Tiêu Thiên Tinh chợt dừng bước, nhìn lấy lớp sơn nhanh rơi sạch cửa gỗ, hỏi, "Tiểu Bàng ca ca, người nói người nhà này rốt cuộc đi đâu, Chúng ta đưa đến nơi này đều ba năm rồi, cũng không thấy có người đã tới."

"Chưa nghe nói qua đây." Trương Bàng trả lời. Theo bọn họ đưa đến nơi này bắt đầu, sẽ không gặp qua người nhà này.

"Cảm giác là lạ." Tiêu Thiên Tinh nói. nàng sờ dĩ nói như vậy, là bởi vì nhà các nàng một mực không có nhà một dạng, lầu dưới quầy bán đồ lật vật đều là cho mượn trong xưởng. mặc dù tiền mượn rất tiện nghi, Chẳng qua là tượng trưng mà thu hai trăm khối, nhưng từ đầu đến cuối Không phải là nhà mình. Người khác có nhà ở, không chỉ có không dùng được, Ngay cả trở lại thăm một chút cũng không có, dưới cái nhìn của nàng, hết sức kỳ quái.

Nhưng trên thực tế, Tại nhà máy điện trong đại viện, người như vậy nhà còn không ít. Bọn họ ngại nơi này nhà ở quá cũ, lại là ngoại ô, trong thành mua Phòng tân hôn, dọn ra ngoài. Bởi vì trong xưởng đều là Người quen, Một mặt là sợ người mượn Quấy rầy đến hàng xóm, một mặt khác là không mượn nổi giới, cho nên Những phòng ốc này đều bỏ trống. hơn nữa, Có vài người còn đang trong xưởng đi làm, biến thành tạm thời nghỉ ngơi địa phương, cũng không phải số ít. Nhưng như loại này tình huống, ba năm cũng chưa trở lại một chuyến, toàn bộ đại viện liền nhà này rồi.

"Ừ, là có chút kỳ quái..." Trương Bàng Trầm ngâm nói, "Ngày mai đi bảo vệ khoa hỏi một chút, rốt cuộc là nhà ai nhà ở." trong đầu hắn bỗng nhiên quang sáng lóe lên, nếu người nhà này không dùng được, có thể mượn tới Dùng một chút a, thuận tiện giúp Bọn họ Trông coi tu sửa, các bằng hữu lại thêm cái điểm dừng chân, thật tốt a!

Kể từ cùng Lão Hoàng Bi nhận biết sau, Lão Hoàng Bi liền dời đến trong đại viện ở. Cái gọi là "Dời", chính là đem lều vải khoác lên Đình Đại Huy nhà dưới lầu, vườn hoa phía sau tiểu trên đất trống. nếu là ở lúc trước, bảo vệ khoa người khẳng định đuổi hắn đi. nhưng bởi vì Trương Bàng quan hệ, bảo vệ khoa người mở một con mắt nhắm một con mắt, Lão Hoàng Bi liền lạc hộ.

Trong xưởng hoàn cảnh tốt, chim hót hoa nở, lại an toàn, không chỉ có nhà ở đều là trong xưởng công nhân, hơn nữa 24h đều có người tuần tra, bình thường kẻ gian là không dám tiến vào. Dĩ nhiên, Lão Hoàng Bi toàn bộ tài sản liền Một cái ba lô, Hơn nữa đều là nổi chén gạo châu, căn bản không Đồ vật có thể trộm.

Trương Bàng đề nghị, đem Đình Đại Huy nhà lầu dưới, coi như đồ lật vật phòng dùng tiểu Xe đạp gian cho Lão Hoàng Bi sử dụng. Đình Đại Huy làm người thật thà nhiệt tâm, dĩ nhiên là đồng ý. Cứ như vậy, Lão Hoàng Bi cũng không cần ở lều vải rồi, hơn nữa trong đại viện có dùng chung phòng tắm

cùng nhà cầu, từ nay qua rồi an cư lạc nghiệp cuộc sống gia đình tạm ổn.

Trải qua khoảng thời gian này trải qua, Trương Bằng cảm thấy dựa vào Trương Đại Chung chút tiền lương kia, căn bản không đủ hoa(xài). Còn không bằng kêu Lý Xuân Sinh, Lão Hoàng Bì hai người, làm một chuyện nhỏ vụ thật sự, lại tìm Chu Phúc Nguyên tiếp tục nghiệp vụ, làm nhiều chút tới tiền mau màu xám nghiệp vụ. Cho dù có chút nguy hiểm, quan hệ cũng không lớn, có thể dựa vào bảo vệ khoa, dẫn bọn hắn kiếm thu nhập thêm. Quả thực không được, hắn còn có đại chiêu —— thả hoa tỷ muội, không được nữa, thả Tĩnh Âm sư thái. Quân hắn khi gió Thần Ma quỷ quái, tất phải giết!

mặc dù Đình Đại Huy nhà có thể dùng đến làm cứ điểm, nhưng ở đại viện khu bắc, phải đi hết một đoạn đường, còn phải trèo lầu mười, quả thực chết người. Nếu như có thể mượn tới bộ phòng này, coi như bọn họ nơi làm việc, vậy thì thật là hoàn mỹ.

Đi làm chỉ cần Hai bước đường, ăn cơm cũng là hai bước Đường, về nhà vẫn là hai bước đường, bất quá, Trương Đại Chung nơi đó công việc Không thể sa thải, 800 khối tiền lương là tặng không, cách mấy ngày trở về một chuyến nội thành, uống chút trà thì có. Huống chi, hắn thường xuyên trở về thành phố khu, cần phải có một điểm dừng chân.

Về đến nhà, hai tỷ muội đi vào tắm, Trương Bằng nửa nằm ở trên ghế sa lon, ảo tưởng kiếm tiền mọng đẹp.

Chu Phúc Nguyên Là một người làm ăn, chỉ cần có lợi nhuận có thể đồ, tự nhiên sẽ tìm hắn hợp tác, sợ vậy lần trước có chút nhỏ nhỏ không vui. Quan trọng nhất là, hắn chịu được Chu Phúc Nguyên. Nếu như đối tượng là bích thủy bờ sông bên kia, nhà máy điện hai xưởng trong đại viện chính là cái kia "Tiểu Tôn Quyền", nhưng là không còn dễ nói chuyện như vậy rồi. Mặc dù hắn có vô địch thường sơn Triệu Tử Long, lực đại vô cùng Yên Nhân Trương Dực Đức, nhưng hắn không có khả năng mang theo hai gã ba học sinh giỏi đi đánh nhau, lại không nói hắn thân là nam nhân mặt mũi, Chính là Mã Tĩnh Lôi một cửa ải kia, hắn cũng gây khó dễ. Chuyện lớn chuyện nhỏ, hắn Trương Bằng vẫn là phân rõ sớ.

Khu vực này người tuổi trẻ, đều thích dùng tam quốc, Tây Du Ký, Thủy Hử truyện danh hiệu.

Hồng tinh đánh lên ban đêm xưởng đại viện là của hắn địa bàn, hắn ở bên ngoài danh hiệu là "Hong tinh tiểu Luru Bì". đối với lần này, hắn là rất không ưa, Luru Bì giang sơn khóc tới, cho nên hắn một mực tự xưng "Hong tinh Tiểu Đồng Trắc", nhưng đoàn người đều không chấp nhận nợ nần.

Hồng tinh hai xưởng đại viện là Trần Thiết Tinh địa bàn, người ta gọi là " hồng tinh tiểu Tôn Quyền", bên dưới mấy viên Đại tướng, đều là đánh nhau hào thủ. trong đó có "hong tinh Tiểu Chu du" danh xưng là Triệu tiểu có thể, càng là văn võ song toàn, xấu một chút một dạng nhiều, hạ thủ ác, da mặt còn trắng sạch, một bộ lịch sự đeo kính nam bộ dạng.

Trương Bằng thường xuyên hâm mộ nói với Lý Xuân Sinh, "ngươi nếu là có một nửa của hắn, ta liền xưng bá thế giới." Đối với lần này, Lý Xuân Sinh còn không có ý kiến gì, có thể thấy cái này hồng tinh Tiểu Chu du thật lợi hại.

Ngoại trừ hai gian nhà máy điện bên ngoài, chính là hai cái thôn.

Một cái được đặt tên là Hà Tây thôn, nằm ở bích thủy Hà Tây mặt, theo sát Hồng tinh một xưởng đại viện. một cái khác cái được đặt tên là hoàng sa thôn, nằm ở Hà Đông mặt, bao quanh hồng tinh hai xưởng đại viện.

Hai cái thôn có ác bá, một là "Hà Tây Đường Tăng" Tào một dạng tài sản, một cái khác là "Vàng Cell Trí sâu" Lý đại trắng, người cũng như tên, Tào một dạng tài sản làm người gian hoạt, lại tương đối tham tiền, Lý đại trắng làm người thô lỗ, tánh khí nóng nảy.

Cái này bốn nhóm người, thường xuyên vì lợi ích của mỗi người cùng mặt mũi, đánh tới đánh lui. Nhưng là, bởi vì đoàn người đều biết tiểu Vân cùng tiểu Phi lợi hại, cho nên gọi lên hội đồng đến, là không có có người động Trương Bằng, mà Trương Bằng cũng Theo không xuống đài, đều là núp ở bên cạnh gió thổi lửa cháy, chữ mắng âm ỉ, múa mép khua môi công phu.

đoàn người quân hắn khi gió kêu Luru Bì, thật ra thì cũng không oan.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Hối thăm

Ngày thứ hai, Trương Bằng ngủ tương đối trẻ, 11:30 mới dậy. Tối hôm qua lão tại ảo tưởng chuyện kiếm tiền, nửa đêm đều không ngủ. vừa rời giường, hắn liền nghe được xào rau âm thanh, còn ngủ được ngủ vị hương Nước sốt thịt mùi vị.

Mặc quần áo tử tế, ra khỏi phòng ngủ, hai tỷ muội đều ở tại phòng khách làm vệ sinh, trong phòng bếp xào rau Hắn là Mã Tĩnh Lôi. Nàng có lúc trong buổi họp làm cơm, nói lâu dài không mở hỏa, dụng cụ làm bếp sẽ hư. Thấy hắn đi ra, Tiểu Thiên Tinh đẩy cây lau nhà theo bên cạnh hắn chui qua, eo

nhỏ lắc một cái, cố ý đưng ra hần. quay đầu nhìn lại, khoe miệng nàng Đang treo giỏ hoạt nự cười. bởi vì nàng biết, bây giờ trong nhà nhiều người, Trương Bằng không thể làm gì nàng.

Trương Bằng ra dấu bắt bốp thủ thế, dùng miệng hình nói câu "Người chờ đó".

"Tên háo sắc ~" Tiêu Thiên Tinh dùng miệng hình mắng, sau đó cái miệng nhỏ hất một cái, tự nhiên lôi kéo mà, không để ý tới nữa hần.

Tiêu Vũ Nặc Tại sân thượng phơi quần áo, Trương Bằng tới trước phòng bếp tìm Mã Tĩnh Lôi, chụp mấy câu nịnh bợ, sau đó trở lại phòng vệ sinh, đánh răng rửa mặt. Cũng không lâu lắm, thức ăn làm xong. Bốn người vây quanh bàn trà, ăn ngừng phong phú bữa trưa.

Ăn xong đồ vật, Trương Bằng hỗ trợ thu chén đĩa, tự ra môn rồi.

chỉ chốc lát sau, Hần Đi tới Bảo vệ khoa, tìm Tần Dũng hỏi 201 phòng sự tình.

"ta chuyển nghề lúc tới, nơi đó sẽ không người ở. ta nhớ được lúc ấy còn làm ghi danh, hỏi báo cho trong xưởng lãnh đạo. Đại khái là..." Tần Dũng suy nghĩ một chút, nói, "Bảy năm trước đi."

"Lâu như vậy!" Trương Bằng giật mình nói.

"không nên chết..." Tần Dũng gạt đầu một cái, lại nói, "Đúng rồi, người dưới lầu 202 phòng lão người làm vườn, ở trong xưởng thời gian lâu nhất, người tại sao không đi hỏi một chút hần?"

"Cũng đúng..." Trương Bằng tỉnh ngộ nói, hỏi hàng xóm mới là trực tiếp nhất a, ngay sau đó đi trở về phủ, gõ lão người làm vườn cửa phòng.

"Lão thúc, người cửa đối diện nhà này, rốt cuộc là người nào a, thế nào không thấy bọn họ đã trở lại?" Trương Bằng chỉ 201 cửa phòng, hỏi.

"Người là nói Trịnh Khải nhà bọn họ à?" Lão người làm vườn suy nghĩ một chút, nói, "Thật nhiều năm trước sẽ không trở lại."

"Đi làm mà rồi hả?" Trương Bằng hỏi tới.

"nghe nói là Trịnh Khải được cái bệnh lạ, lão bà hần mang theo hần khắp nơi cầu y. Nhắc tới..." Lão người làm vườn trầm ngâm nói, "Hơn mười năm không đã trở lại rồi."

"Cái gì, hơn mười năm!" Trương Bằng lại bị kinh động.

"Ta tính một chút a..." lão người làm vườn nắm ngón tay, miệng lẩm bẩm, cuối cùng nói, "mười lăm năm rồi, suốt mười lăm năm không trở lại." Lão người làm vườn mặt lộ ngưng trọng, dường như ngay cả chính hần, Đều bị cái kết quả này sợ. Cái vấn đề này, suy nghĩ tỉ mỉ vô cùng sợ, mình cửa đối diện mười lăm năm không trở lại. Nhà kia trong, rốt cuộc biến thành dạng gì?

có thể hay không ẩn tàng mấy ổ con chuột, hoặc là bị mối đục rồi, hay là ẩn tàng độc gì trùng rắn độc, suy nghĩ một chút cũng làm người ta không rét mà run.

Coi như 201 phòng hàng xóm, bọn họ một cái đang đối với cánh cửa, một cái ở trên lầu, tự nhiên sẽ có loại này lo âu. đối với Trương Bằng mà nói, càng là không thoải mái, 301 là hần nhà, 101 là Mã Tĩnh Lôi quầy bán đồ lặt vặt, cái này 201, vừa vặn kẹp ở giữa, trên dưới đều là ảnh hưởng.

Không được, phải nghĩ biện pháp đem cửa mở, Nhìn một chút tình huống bên trong.

Trong trầm tĩnh, lão người làm vườn bỗng nhiên nhớ lại, 302 phòng tiểu Lý cùng Trịnh Khải lão bà đều là tài vụ khoa, năm đó là đồng thời phân nhà ở, hai người quan hệ không tệ, vì vậy nói cho Trương Bằng.

Trương Bằng Lập tức lên lầu, gõ Lý tỷ nhà cánh cửa.

Lý tỷ năm nay hơn 40 tuổi, Là trong xưởng kế toán viên, bởi vì bình thường thích đánh麻雀 vào, sở dĩ lớn hóa đều thích gọi nàng đại tỷ, mà không phải thím. Dĩ nhiên, kêu thím cũng được, chẳng qua là tại thanh toán thời điểm, phải nghiêm khắc dựa theo quy phạm, Một cái dấu chấm câu đều không thể viết lệch.

Hôm nay là chủ nhật, tài vụ khoa không đi làm, Lý tỷ đang ở nhà trong xem TV, thấy Trương Bằng tới Gõ cửa, liền cười hỏi, "Tiểu Bằng, ăn cơm chưa?"

"Mới vừa ăn." Trương Bằng trả lời xong, lại nói, "Muốn hỏi thăm người chuyện này."

"người nói." "dưới lầu Trịnh Khải nhà Người, Người còn có liên lạc sao?" "thế nào, có chuyện gì sao?" Lý tỷ nghi ngờ nói.

"Nghe nói bọn họ vài chục năm không trở lại, chúng ta lại là lầu trên lầu dưới, cho nên hỏi một chút." Trương Bằng giải thích.

"A..." Lý tỷ trầm tư rất lâu, dường như lăm vào qua lại nhớ lại, ước chừng năm sáu phút sau, mới lên tiếng, "Quả thật rất lâu rồi, đầu mấy năm thời điểm, còn có liên lạc, ngày lễ ngày tết gọi điện thoại, sau đó sẽ không có."

"Là đã ra nước sao?" Trương Bằng hỏi.

"Hắn không khả năng..." Lý tỷ Lắc đầu một cái, "Lấy nhà bọn họ điều kiện, trừ phi trúng số, nếu không căn bản không ra được."

"Vậy người nói, Bọn họ là đi đâu?" Trương Bằng lại hỏi.

"Ai biết a, đại khái là ở nông thôn đi, hoặc là đi thiên đô, bên kia y tế điều kiện tốt chứ sao." Lý tỷ nói.

"Trịnh Khải bị bệnh gì?" Trương Bằng kỳ quái nói.

"thật giống như..." Lý tỷ không quá xác định nói, "là Tinh thần phương diện đi."

"bệnh tâm thần?" Trương Bằng hỏi.

"Đại khái là vậy..." Lý tỷ nhớ lại nói, "Bọn họ dọn đi trước, nửa đêm thường xuyên truyền ra tiếng khóc, hoặc là tiếng cười, điên điên khùng khùng..."

Có lẽ là qua lại trí nhớ có chút thẩm người, Lý tỷ không có tiếp tục nói hết.

Hai người trầm mặc một hồi, Trương Bằng mở miệng nói, "Lý tỷ, Người nói tiếp tục như vậy, cũng không phải biện pháp a."

"Thế nào?" Lý tỷ không quá rõ ý tứ của hắn.

"Một mực không người ở, không người quản, vạn nhất ẩn giấu nhiều chút rắn, côn trùng, chuột, kiến, bò tới bò lui..." Trương Bằng còn chưa nói hết, Lý tỷ sắc mặt liền liếc. năng thích sạch sẽ, sợ nhất chính là những thứ này.

Trương Bằng sờ đi nói như vậy, mục đích là vì tranh thủ các bạn hàng xóm ủng hộ. Để cho bọn họ biết, hắn không phải là ẩn tàng tư tâm. Dù sao chiếm dùng người khác nhà ở, là phạm pháp...

Bất quá, đối phương nếu mười lăm năm không trở lại, thì có thể chưa tới mười lăm năm cũng không Trở lại. có lẽ Người đã không có ở đây, nhà ở thành vật vô chủ. không có chủ nhân, cũng không có pháp truy cứu.

"Đúng vậy..." Lý tỷ gật đầu một cái, thoáng chút dăm chiêu nói, "Tiếp tục như vậy, quả thật không phải là biện pháp..."

Sau đó, hai người "Đúng vậy đúng vậy" mà than thở nửa ngày. nói tới nói lui, đều là nhiều chút không dinh dưỡng mà nói.

Một lát sau, Lý tỷ bỗng nhiên cười một tiếng, bắt đầu Bát Quái lên Trương Bằng chuyện riêng.

"Tiểu Bằng a, người hãy thành thật nói cho Lý tỷ, tiêu nhà hai cái nha đầu, người thích cái nào?"

"Đều thích." Trương Bằng cho ra nhất phía chính phủ câu trả lời.

"Như vậy sao được a, một cước đạp hai thuyền." Lý tỷ khẽ cau mày, nói.

"Ta nói thích, là huynh muội giữa cái loại này thích, không phải là nam nhân và nữ nhân cái loại này." Trương Bằng cho ra càng phía chính phủ câu trả lời, "Ta coi như các nàng là thân muội muội của mình, đi quan tâm yêu quý các nàng, cho tới bây giờ cũng không có ý tưởng khác."

"ta xem a..." Lý tỷ nhìn Trương Bằng một cái, khinh bỉ nói, "Là tình muội muội đi."

"làm sao có thể..." Trương Bằng chẳng biết xấu hổ nói, "Ta ngay cả tay của các nàng đều không chạm qua." Tiếp lấy chuyển đề tài, "Ai nha, trong nhà của ta đốt nước, đi về trước." sau đó Xoay người mở cửa, chui vào. Lấy Trương Bằng kinh nghiệm, loại chuyện này chỉ có thể vừa tỏ vừa đen, càng giải thích lại càng bị động, vẫn là tránh thật là tốt.

Về đến nhà, Tiêu Thiên Tinh đang ở trước máy truyền hình chơi game, Tiêu Vũ Nặc là ngồi ở trên ghế sa lon đọc sách.

"Mau tới giúp ta chơi đùa, Cái này Boss lão khi dễ ta." Tiêu Thiên Tinh vận eo bẻ cổ, gắt giọng, nàng đang chơi một cái tên là « hắc ám chi hồn » trò chơi, độ khó đặc biệt cao, Thường xuyên Còn không có thấy rõ BOSS đã kích, liền GAMEOVER rồi.

"Chờ một hồi..." Trương Bằng vượt qua nàng, ngồi vào Tiêu Vũ Nặc bên người. Có lẽ là áp sát quá gần, người sau hướng bên cạnh dời một chút.

"Tiểu Vân, người đây là cái gì ý tứ?" Trương Bằng lập tức mất hứng, kéo vron thẳng mặt. Tiêu Vũ Nặc không thể làm gì khác hơn là dời trở lại.

"Người cái đó điện thoại di động a, phải dẫn ở bên người." Trương Bằng dặn dò. Không thể lại xuất hiện lần trước loại tình huống đó rồi, ngay cả cứu binh cũng gọi không tới.

"Mẹ ta không cho." Tiêu Vũ Nặc mặt không thay đổi trả lời.

"Người yêu cầu nàng a." "Thế nào yêu cầu?" "Người liền nói..." Trương Bằng suy nghĩ một hồi, nói, "Học Anh ngữ phải dùng, nghe giảng văn, luyện phát âm."

"Người đi nói." Tiêu Vũ Nặc trực tiếp đẩy trở về. .

"Ta nói không tốt lắm." Trương Bằng mặt lộ vẻ khó xử. Trong ba người này, Mã Tinh Lôi tin tưởng nhất Tiêu Vũ Nặc, không...nhất tin tưởng Tiêu Thiên Tinh, nhất cùng chiều Trương Bằng. Mặc dù đang(tại) Mã Tinh Lôi trước mặt, Trương Bằng nắm giữ ưu thế lớn nhất, nhưng cùng chiều cùng tin tưởng, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Đối phó Mã Tinh Lôi, Trương Bằng chỉ có thể dựa vào lác lư, ước chừng phải lác lư đến nàng có thể để cho hai cái con gái mang điện thoại di động trở về trường học, chỉ sợ độ khó rất cao.

"Tiêu Vân, người là không biết, lần trước tại con bò núi, ta thiếu chút nữa thì chết rồi." Ngược lại đều là khó khăn, còn không bằng trực tiếp lác lư Tiêu Vũ Nặc, Trương Bằng giả bộ nổi lên đáng thương.

Tiêu Vũ Nặc để sách xuống, trên dưới quan sát Trương Bằng một phen, nói, "Không thiếu linh kiện a ~" khẩu khí của nàng, trước sau như một rõ ràng lãnh đạm mạc, không mang theo một tia khỏi lừa.

"Nếu là thiếu, còn có thể trở về phải đến sao?" Trương Bằng rất khó chịu nói.

"Vây..." Tiêu Vũ Nặc hơi do dự một cái xuống, đáp ứng nói, "Ta cùng mẫu thân nói một chút."

"Thật ngoan." Trương Bằng hưng phấn đánh xuống cái mông của nàng. Một đạo hàn quang nhất thời quét tới, hần chỉ cảm thấy lạnh từ đầu đến chân, liền vội vàng đi ra.

"Đến đến, ca giúp người đánh Boss." Trương Bằng đoạt lấy Tiêu Thiên Tinh trò chơi tay cầm, chơi tiếp.

"Mau giúp ta đánh chết nó." Tiêu Thiên Tinh chỉ trên màn ảnh đại quái vật nói. Nàng bĩu môi, vẻ mặt hận hận bộ dáng.

"Rống!" Trên màn ảnh đại quái vật xách cây gậy lớn xông lại.

Trương Bằng nhanh chóng kéo xuống trực quay, cũng đề xuống đã kích kiện, chỉ thấy trong màn ảnh kỳ sĩ lập tức lộn vòng về phía trước, né tránh nện xuống gây to, sau đó một kiếm đâm ra!

"Phốc phốc!" Một tiếng mảnh nhỏ vang theo trong loa phát thanh truyền ra, số lớn máu bắn tung phun ở trên màn ảnh, BOSS lượng máu cấp tốc hạ xuống.

"U!" Tiêu Thiên Tinh vui vẻ kêu lên.

Nhưng ở lúc này, Trương Bằng nhấn tạm ngừng kiện. Sau đó tiến tới, tại bên tai nàng nhỏ giọng hỏi, "Đánh thắng làm sao bây giờ?"

"Đánh thắng đánh liền thắng thôi ~" "Vây chính người đánh." Trương Bằng đưa tay chuỗi nhét trả lại cho Tiêu Thiên Tinh.

"Vây người muốn thế nào?" Tiêu Thiên Tinh tức giận hỏi.

"Ít nhất..." Hần mở ra năm ngón tay, làm ra hung hăng bắt bóp động tác.

"Tên háo sắc." "Tự lực cánh sinh." "Ta muốn nói cho chị ta biết, người khi dễ ta." "Dựa vào chính mình, cố gắng lên." "Ô oa ~" "Đi vẫn là không được, sáng khoái một chút."

Cuối cùng, Tiêu Thiên Tinh rút cuộc khuất phục tại trò chơi cao thủ dưới dâm uy, ghé vào lỗ tai hần thấp giọng nói, "Chỉ cho phép một cái sờ." Sau đó còn cường điệu nói, "Không cho phép dùng bóp."

"Được." Trương Bằng miệng đầy đáp ứng.

Chỉ bắt quá, ngoại trừ bóp, còn có bóp, nhào nặn, kẹp, đập, kéo, kéo...

Ngũ hoa bát môn, cái gì cần có đều có, tuyệt đối có thể để cho nhỏ bé đáng yêu muội hổi xanh ruột.

"Cái này BOSS, rất khó đánh, ta cũng là đánh rất nhiều trở về mới đánh tới." Vì để cho Tiêu Thiên Tinh tâm phục khẩu phục, Trương Bằng thổi phồng không dứt, "Đánh ngón tay đều sưng, phía sau còn đau rồi chừng mấy ngày, thật không dễ dàng. Người bình thường đều biết kẹt ở nơi này, không qua được, cũng còn khá có ta ở đây..."

Chương 30: Câu cá

"Gào!" Theo một tiếng tàn gào, đại quái vật âm âm ngã xuống đất, gây gỗ lăn xuống một bên.

"Như thế nào đây?" Trương Bằng lộ ra không có hảo ý nụ cười.

"Tiếp xúc ~" Tiêu Thiên Tinh bỏ rơi song vĩ biện, khinh thường nói, "Đơn giản như vậy, thật vô dụng."

"Bằng hữu, nói chuyện có thể coi là cân nhắc a." Trương Bằng cảnh giác nói, lại thấy Tiêu Thiên Tinh hướng về sau co rút lại, đứng dậy chạy đến trên ghế sa lon, tránh sau lưng Tiêu Vũ Nặc.

"Này này này, như người vậy không đúng. Nói láo trẻ nít, mũi sẽ trở thành dài." Trương Bằng nói.

Tiêu Thiên Tinh đưa ra bột bột đầu lưỡi, hướng hân phun nhỏ ra.

"Tối, ta với người thương lượng một chút." Trương Bằng dụ dỗ nói, "Mới có lợi..."

Tiêu Thiên Tinh rời đi ghế sa lon, hai ba bước chạy trở lại.

"Chỗ tốt gì?" Nàng ngây thơ hỏi.

"Dạy người đạo lý làm người." Trương Bằng nghiêm trang nói.

"Tiếp xúc ~" "Làm người phải có thành thật, mới có thể đặt chân xã hội." "Hừ ~" Tiêu Thiên Tinh cái mũi nhỏ nhú một cái, cãi, "Ta lại không nói không cho người mò."

"Vậy người bây giờ là ý gì?" Trương Bằng nhìn lấy bộ ngực của nàng.

Tiêu Thiên Tinh hai tay ôm lấy, trong mắt lộ ra giáo hoạt ánh sáng, "Ta lại không nói cái gì thời điểm"

"Chuyện này..." Trương Bằng ngăn người, thời gian sử dụng gian kém ăn vạ, là hân dùng đến nát lý do, không nghĩ tới để cho nàng học được, vì vậy bất đắc dĩ nói, "Vậy người nói cái thời gian đi."

"Nửa đêm ba giờ." Tiêu Thiên Tinh đưa ra ba ngón tay, nói.

Đánh lên ban đêm!

Cái từ này mặc dù nghe rất kích thích, nhưng trên thực tế, một chút dùng cũng không có. Phải biết, nàng buổi tối là theo Tiêu Vũ Nặc ngủ, coi như Trương Bằng điều đồng hồ báo thức, có thể tỉnh lại, cũng không dám tùy tiện tiến vào gian phòng của các nàng, Tiêu Vũ Nặc nhưng là tương đối bén nhạy.

"Tính toán một chút..." Trương Bằng khoát tay một cái, lùi lại mà cầu việc khác, "Ca đánh khổ cực như vậy, hôn một cái cũng có thể chứ?"

"Sụi ~" Tiêu Thiên Tinh thật nhanh tại hân trên mặt hôn một cái, lộ ra nụ cười vui sướng. Đối với nàng mà nói, có thể để cho ca ca xấu ăn một chút quất, là cái rất vui về sự tình.

"Đi câu cá như thế nào đây?" Trương Bằng bỗng nhiên đề nghị.

"Được a được a ~" Tiêu Thiên Tinh giơ cao hai tay, biểu thị đồng ý, cái kia bộ ngực đưa và trái cây rung một cái run lên, nhìn đến Trương Bằng cả người khó chịu, liền vội vàng nhìn về nơi khác, tránh cho có thể xem không thể ăn, khí huyết công tâm.

Tiếp đó, hai người theo sân thượng trên lưới phòng trộm đem ra tự chế câu cá can, lại từ bên cạnh trong ngăn kéo xuất ra lưỡi câu cùng giầy câu, sau đó kêu Tiêu Vũ Nặc, đi xuống lầu.

Bây giờ là ba giờ chiều, mặt trời còn rất mạnh. Hai tỷ muội từ trong nhà cầm hai cây che dù, lại giả bộ rồi nhiều chút nước đun sôi để nguội, lúc này mới lên đường. Đến tỉnh hóa hồ, trong lương đình vô cùng oi bức, mồ hôi một chút tụ ra đến rồi.

Trương Bằng có ở đây không xa xa trên bãi cỏ, mở ra cục đá, bắt mấy cái con giun nhỏ, dùng cắt ra bình nhựa chứa, coi như câu cá dùng mồi câu.

Bởi vì hai tỷ muội ngại bẩn, bộ lưỡi câu sự tình bình thường đều do Trương Bằng làm. Cái này con giun nhỏ bóng loáng tỏa sáng, cá là thích ăn nhất, hơn nữa rất nhỏ, nhận tính cũng rất tốt, có thể đeo vào trên móc, nhất định có ấn núp tác dụng. Ngoài ra, lưỡi câu cũng là tự chế, dùng cái kim bẻ cong queo đầu to đình, chỉ là không có chông, rất dễ dàng không liên hệ.

Chuẩn bị xong mồi câu, Trương Bằng dùng nước hồ rửa tay một cái, sau đó nắm lên cần câu, đem lưỡi câu cùng bọt làm thành phao quăng ra ngoài. Chỉ thấy lưỡi câu hoa đường vòng cung, rơi vào trong hồ, đúng đưa hơi hơi rung động. Bên kia, Tiêu Vũ Nặc nhìn nhá xem sách bản, cổ tay nhẹ nhàng hất một cái, lưỡi câu lập tức như tiền rơi cũng như vậy, bắn ra bảy tám mét bên ngoài, lúc này mới rơi vào trong nước.

Ba người chỉ có hai cái cần câu. Tiêu Thiên Tinh theo sát Trương Bằng, không chớp mắt nhìn chăm chăm mặt hồ. Theo mặt bên nhìn lại, trong đôi mắt thủy uông uông, phản xạ sau giờ Ngọ ánh mặt trời, bộc phát linh động hoạt bát, trong suốt xinh đẹp. Cái kia sáng long lanh con người, phảng phất trong nước trên châu đen, vừa đen vừa sáng, chói lóa mắt. Chính là so với kim cương, cũng không thua kém bao nhiêu.

"Giật giật rồi." Suy nghĩ giữa, Tiêu Thiên Tinh nhẹ nhàng kéo hẳn một cái cánh tay, hưng phấn nhỏ giọng nhắc nhở.

Giương mắt nhìn lại, phao hơi hơi rung động, hướng bốn phía đăng xuất từng vòng tiêu Thủy ba. Đó là dưới đáy nước cá đang thử thăm dò mồi câu.

Ước chừng hơn mười giây sau, phao kịch liệt đung đưa, cũng nương theo lấy trên dưới lên xuống. Trương Bằng biết cá đã mắc câu, lập tức giơ lên trên. Chỉ thấy mặt hồ bạch quang lóe lên, một cái cá diếc nhảy ra mặt nước, ở giữa không trung giãy giụa.

"Ừ, mắc câu!" Tiêu Thiên Tinh kêu lên.

Nhưng ở lúc này, giữa không trung cá diếc tránh thoát lưỡi câu, hướng mặt nước rơi đi.

Trương Bằng cùng Tiêu Thiên Tinh nét mặt hưng phấn nhất thời cứng lại. Mà đang ở cá diếc sắp rơi vào trong nước trong nhảy mắt, Tiêu Vũ Nặc bỗng nhiên tay run một cái, dưới nước lưỡi câu lập tức phá ra mặt nước, hóa thành một đạo thủy tiễn, lẳng không bắn thùng đầu cá.

Lại hất một cái, con cá không liên hệ mà ra, bay trở lại, vô cùng tinh chuẩn rơi vào trong đình giữa nylon trong thùng nước, văng lên nho nhỏ nước.

"Làm gì cướp chúng ta cá?" Trương Bằng làm bộ hỏi.

"Ân ân." Tiêu Thiên Tinh gật đầu, phụ họa nói.

Tiêu Vũ Nặc nhìn lấy quyển sách trên tay, phảng phất không nghe thấy hai người nói.

Trương Bằng thấy vậy, cần câu đưa cho Tiêu Thiên Tinh, chấp tay sau lưng đi tới Tiêu Vũ Nặc bên người, tiến tới nhìn nàng sách.

"Quý chồng nói, ta yêu người, thật thật rất yêu người, thật thật không thể mất đi người, thật thật không thể rời đi người..." Trương Bằng đọc trong sách câu, ngữ điệu âm dương có vần có điệu, rất nhiều ngâm thơ mùi vị, "Ta... Ta không thể chịu đựng không có thể giới của người, người không nên chết, không muốn a..."

Tiêu Vũ Nặc rút cuộc không chịu nổi, để quyển sách xuống, hướng Trương Bằng tròn mắt nhìn, mặt đỏ được (phải) giống như trái táo chín mồi. Cái kia sách mặt bia, là một u oán mà nữ nhân xinh đẹp, trên đó viết « thanh mai ba lâm ». Không khó nhìn ra, đây là bản tiểu thuyết tình cảm.

"Thế nào?" Trương Bằng biết mà còn hỏi, một bộ dáng hoang bộ dáng.

Tiêu Vũ Nặc tròn mắt nhìn hẳn một hồi, đỏ mặt dần dần rút đi, khôi phục bình tĩnh, lần nữa cầm lên tiểu thuyết, tự nhiên xem. Nhưng Trương Bằng biết, nàng đã không tâm tư nhìn.

Thành công quá rầy Tiêu Vũ Nặc, Trương Bằng dương dương đắc ý trở lại Tiêu Thiên Tinh bên người, nhận lấy cần câu, tiếp tục câu cá.

Ước chừng một phút đồng hồ sau, Trương Bằng bọt phao lại động. Các loại (chờ) cá cắn thực, hẳn dùng lực kéo một cái, một cái toàn thân xanh đậm, lại mập lại lớn cá trắm cỏ lập tức nhảy ra mặt nước. Chỉ thấy nó cắn nghiêm nghiêm thật thật, lưỡi câu xuyên thấu môi cá nhám. Mặc dù nó liều mạng giãy giụa, lại bỗng mà không ăn thua gì.

Trương Bằng vui tươi hơn hờ mà chờ nó sức cùng lực kiệt, lại kéo về. Nhưng ở lúc này, một đạo thủy tiễn bỗng nhiên bắn tới, tại đụng ra hẳn lưỡi câu đồng thời, lần nữa ôm cá trắm cỏ, quăng trở lại, rơi vào trong thùng.

Quay đầu nhìn lại, Tiêu Vũ Nặc đang một cách hết sức chăm chú mà nhìn lấy tiểu thuyết, phảng phất chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Rất rõ ràng, nàng là đang trả thù.

Hai người vây lại, Tiêu Vũ Nặc giả vờ không nhìn thấy. Tiêu Thiên Tinh bỗng nhiên từ phía sau lưng ôm lấy nàng, Trương Bằng đưa ngón trỏ ra, tại trong miệng cắn miệng hơi nóng, ánh mắt ở trên người nàng ngắm tới ngắm lui, không có hảo ý.

Từ trước đến giờ trấn định Tiêu Vũ Nặc rút cuộc có chút luống cuống, giãy dụa thân thể, muốn tránh thoát em gái bắt ôm.

"Nói xin lỗi, nói xin lỗi." Trương Bằng xụ mặt nói.

Tiêu Vũ Nặc mang cảm nhỏ, vẻ mặt quật cường.

Trương Bằng lần nữa hướng trên ngón tay hất hơi nóng, xấu xa cười.

"Người dám!" Tiêu Vũ Nặc cắn răng, trừng mắt mắt lạnh lèo. Có thể vừa dứt lời, nàng giữa bụng ngực nhạy cảm vùng liền bị tập kích.

"A... Ha ha... Đứng... Ha ha... Nhanh... Mau đứng lại..." Nàng giãy dụa thân thể, trên người vừa đau vừa nhột, muốn phải tránh cái kia hù dọa ngón tay.

"Tiểu Bàng ca ca, có lỗi với..." Nàng liền bị làm cho vừa khóc vừa cười, chỉ chốc lát sau liền đầu hàng.

"Về sau còn dám hay không?" Trương Bàng hỏi.

Tiêu Vũ Nặc cắn môi, liều mạng lắc đầu.

Dưới bình thường tình huống, Trương Bàng là không dám khi dễ Tiêu Vũ Nặc, trừ phi có thể được Tiêu Thiên Tinh ủng hộ. May mắn căn câu chỉ có hai cái, hắc và Bích trồi trong thành thiên nhiên liên minh.

Câu hai cái cá, cũng đủ ăn. Ba người thu dọn đồ đạc, đi trở về. Trong hồ cá là thả nuôi, các công nhân đều rất tự giác, thỉnh thoảng câu cá, cũng lưu nhiều chút cho người khác. Lúc buổi tối, Mã Tinh Lôi đem cá điếc rõ ràng chưng, đem cá trắng cỏ làm thành thịt kho tàu, bốn người được hoan nghênh tìm vui sướng.

Sáng sớm ngày thứ hai, hai tỷ muội ngồi xuống xe trở về thành phố khu đi học, Trương Bàng ăn sáng xong, đem Lão Hoàng Bì cùng Lý Xuân Sinh kêu tới.

Ở dưới lầu bên cạnh cái bàn đá, Trương Bàng vỗ một cái Lão Hoàng Bì bả vai, nói, "Bàng hữu, ta bây giờ chính thức mời ngươi, gia nhập chúng ta hồng tinh phát điện nhiệt điện tổ chức. Từ nay về sau, ngươi chính là chúng ta hồng tinh tiểu Bàng Thống."

"Ba ba ba..." Lý Xuân Sinh vỗ tay.

"Cảm ơn, cảm ơn." Lão Hoàng Bì thô bỉ mà cười, hướng hai người liên tục chấp tay, biểu thị cảm tạ.

"Nhưng là..." Lão Hoàng Bì chần chờ một chút, hỏi, "Tại sao không phải là Gia Cát Lượng?"

"Gia Cát Khổng Minh thân dài tám thước, ngọc thụ lâm phong, ngươi cảm thấy ngươi giống chứ?" Trương Bàng hỏi.

Lão Hoàng Bì giang hai tay ra, thấp kém nhìn một chút bản thủ đạo bào, nói, "Thật ra thì, cũng không bao nhiêu khác biệt a."

"Tiểu phụng hoàng so với Ngọa Long êm tai rất nhiều ngươi là trên bầu trời bay, hắc là trên đất nằm." Lý Xuân Sinh khuyên nhủ.

"Ừm" Lão Hoàng Bì sờ không tồn tại chòm râu, gật đầu một cái, nhận.

Tiếp đó, chúng ta có cái hành động. Lão Hoàng Bì mới vừa gia nhập, sẽ để cho hắc đánh trận đầu, coi như là xuống đầu danh trạng rồi." Trương Bàng tuyên bố.

"Có tiền không?" Lão Hoàng Bì mắt ba ba hỏi.

"Đều là huynh đệ nhà mình rồi, còn nói gì tiền!" Trương Bàng trừng mắt, dạy dỗ.

"Dạ dạ dạ..." Lão Hoàng Bì liền vội vàng gật đầu phụ họa.

Tiếp đó, Trương Bàng liền đem ý nghĩ của mình, nhất ngữ nhất thập nói. Hắc trước miêu tả một cái tương lai tốt đẹp, làm việc vụ nghề bên trong, bình thường xưng là "Vẽ bánh nướng". Tại hắc vẽ trong bánh lớn, bọn họ ngày ngày ăn ngon mặc đẹp, làm làm ăn lớn, xuất nhập chạy băng băng BMW, điện thoại di động kêu không ngừng.

Nhưng vấn đề rơi vào thực xứ, chính là về nhà cầm công cụ, cạy ra 201 phòng cánh cửa.

"Chuyện này... Đây chính là phạm pháp a!" Lão Hoàng Bì cả kinh kêu lên.

Trương Bàng liền vội vàng che miệng của hắc, cũng nhìn về phía quầy bán đồ lật vạt. Vạn nhất cho Mã Tinh Lôi nghe được, cái này hành động tám chín phần mười là muốn ngấm nước nóng.

"Nghiêm chỉnh mà nói, đúng là phạm pháp, nhưng..." Trương Bàng chuyển đề tài, nói, "Người nhà này mười lăm năm không trở lại, chúng ta có thể nói bên trong truyền ra quái vị, ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta rồi."

"Vậy cũng phải trước báo cảnh sát a, tự tiện cạy cửa, không phải là trộm chính là cướp, tích cực mà nói, là muốn xử mười năm hình." Lý Xuân Sinh nói.

"Có chuyện ta chịu trách nhiệm, được chưa." Trương Bàng nói.

"Tòng phạm cũng phải ba năm." Lão Hoàng Bì nhắc nhở.

"Vậy các ngươi làm hay không làm." Trương Bàng không nhịn được nói.

Lý Xuân Sinh cùng Lão Hoàng Bì nhìn nhau, trăm miệng một lời nói: "Cạn !"

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: điều tra

Ba người đặt thành nhận thức chung, Trương Bằng về nhà đem ra rương dụng cụ, tại 201 cửa bài ra. Khóa cửa là cái loại này bên trong khám kiếu, đồng tâm, bởi vì thời gian xa xưa, đã ôxy hoá thành màu đen.

Cạy cửa đại khái bên trên(lên) có hai loại, một loại là hư hại cửa, một loại là không tổn thương hư cửa. Trương Bằng muốn tranh lấy loại thứ hai, nhưng hần cùng lão Hoàng Bì bày suy nghĩ cả nửa ngày, khóa cửa vẫn không nhúc nhích, cuối cùng vẫn là do Lý Xuân Sinh ra tay. Chỉ thấy hần lui về phía sau mấy bước, sau đó về phía trước vừa xông, "Loảng xoảng " một tiếng, đập ra cánh cửa.

Một trận bụi mù đi qua, đập vào mi mắt là trống rỗng phòng bếp. Trên tường gạch sứ có chút vàng ố, nhìn xuống dưới, vòi nước cùng trên ống nước rỉ loang lổ, khắp nơi đều rơi rỉ sét. Trên mặt đất tro bụi rất dày, che đầy nguyên bản màu sắc.

201 nhà hình cùng Trương Bằng nhà là giống nhau, hai phòng một phòng khách, cửa thẳng hướng về phía phòng bếp, vào cửa hướng bên phải quẹo là phòng khách, trong phòng khách đang lúc là hành lang, hành lang bên trái liền với phòng vệ sinh, bên phải liền với căn phòng lớn, tận cùng bên trong là gian phòng nhỏ.

Ba người đứng ở cửa, cũng không có vào trong.

"Bằng Thống, là thời điểm nhìn biểu hiện của ngươi rồi. " Trương Bằng nói.

"Ta? " lão Hoàng Bì chỉ mình.

"Dĩ nhiên là ngươi, còn có ai. " Lý Xuân Sinh phụ họa nói.

Lão Hoàng Bì cũng không tiếp tục thối thác, lúc này theo trên người vải trong bao đeo lấy ra mấy thứ pháp khí, một tay chuông đồng, một tay đồng tiền kiếm, trên người dán vải lá bùa, phòng nghi bên trong đi tới. Loại địa phương này, hơn mười năm không người đến qua, có lẽ có cái gì đồ bản tại, nhất định phải làm xong vạn toàn chuẩn bị.

"Keng keng keng... Keng keng keng... Keng keng keng..."

"Thái Thượng Lão Quân, vội vàng như xá lệnh, Thần Ma quỷ quái, hết thầy tránh..."

Trương Bằng cùng Lý Xuân Sinh theo cửa nhìn thấy, lão Hoàng Bì lắc Linh Đàng, ra dấu đồng tiền kiếm, trong miệng nói lầm bầm, đi vào bên trong phòng khách. Liếc nhìn lại, trên đất tro bụi rất dày, trong phòng không có gì đồ gia dụng, liền một cái cũ kỹ năm đầu quỹ, còn có mấy tờ gỗ ghế sa lon cùng một cái khay trà đồng ở trong góc.

Sân thượng sắt cửa đã đóng lại, lớp sơn nổi lên ngăm (cưa), trên đất rơi không ít rỉ sét.

Thoạt nhìn không có dị trạng gì, liền là rất nhiều năm không người đến qua. Lão Hoàng Bì tại trong phòng vòng vo một vòng, hướng Trương Bằng cùng Lý Xuân Sinh vẫy tay, để cho bọn họ đi vào.

"Tù, mở ra nhìn một chút. " Trương Bằng chỉ năm đầu quỹ nói.

Lão Hoàng Bì đi tới quỹ trước, bên cạnh (trái phải) trên dưới đất lắc Linh Đàng, lầm bầm, "Thiên linh linh, địa linh linh, yêu ma quỷ quái, rắn, côn trùng, chuột, kiến, hết thầy tản đi."

"Nhanh lên một chút. " Trương Bằng thúc giục, lão Hoàng Bì rung Linh Đàng chẳng qua là vì chính mình thêm can đảm, cùng đạo thuật hoàn toàn không liên quan.

Lão Hoàng Bì hai cây đầu ngón tay chỉ mi tâm, hét lớn một tiếng, "Vội vàng như xá lệnh, mở!"

Sau đó buông xuống Linh Đàng, chậm rãi bắt ngắn kéo nắm tay, chột kéo một cái. Chỉ nghe "Lạc~ rồi " một tiếng, lão Hoàng Bì về phía sau té tới, cảm trong tay nửa đoạn ngắn kéo đem, ngã bên trong căn phòng bụi đất tràn ngập.

"Ôi chao, ta eo... " lão Hoàng Bì mặt lộ thống khổ, một lát sau mới bò dậy. Đạo bảo màu vàng sẫm vốn là bản thiêu, bây giờ trở thành bụi đất sặc.

"Không có sao chứ. " Trương Bằng hỏi, không dám vào đi.

"Không... " lão Hoàng Bì khoát tay một cái, trở lại nằm đầu gối trước, tìm tòi trong chốc lát, bắt ngấn kéo biên giới, dùng sức kéo ra.

"Rào!"

Trong ngấn kéo truyền tới một trận mìn tiếng va chạm, Trương Bằng không từ đâu tới về phía sau co rút lại. Bên trong rất nhanh thì truyền đến thanh âm của lão Hoàng Bì.

"Đều là chén kiêu đũa sứ, còn có ly trà bình trà."

Trương Bằng lần nữa ngấm vào trong, lão Hoàng Bì đóng lại tầng thứ nhất ngấn kéo, lại đi mở tầng thứ hai.

"Kèn kẹt..." ngấn kéo thật giống như bị thứ gì kẹt, lão Hoàng Bì không kéo ra.

Lý Xuân Sinh đi qua hỗ trợ, hai người cùng một chỗ phát lực, "Cót két " một tiếng, ngấn kéo mở, toát ra một đại đoàn tro bụi.

Lão Hoàng Bì đứng lên nhìn một cái, nói, "Là nồi chén gáo chậu, rất nhiều đều gỉ phá hư."

Mở lại cái thứ 3 ngấn kéo, sợi bông bay tán loạn, là chút ít quần áo cũ. Đi lên nữa, là một nhóm vàng ó sách. Lão Hoàng Bì lật một cái,

Còn xuất ra một quyển Cổ Long 《 Tiêu Thập Tam Lang 》, còn có mấy bản thể giới tên, có 《 Đồ Và Đen 》 《 Ba Chàng Linh Ngự Lâm 》 《 Anna Karenina 》 vân vân.

Tầng chót nhất ngấn kéo, kéo một cái liền mở ra. Bên trong là chút ít hồ sơ bệnh lý, thật đầy mấy đại xấp.

Trương Bằng đi vào, rút ra mấy quyển hồ sơ bệnh lý nhìn, đều là phụ cận bệnh viện, hơn nữa là cùng một người, trên đó viết: Trịnh Khải, nam, ba mươi mốt tuổi, Hồng tinh nhà máy nhiệt điện một xưởng công chức.

Mở ra hồ sơ bệnh lý, thầy thuốc bút máy chữ vô cùng viết ầu, bất quá có thể nhìn ra được trong đó mấy thứ: Dần dần biến tính chứng si ngốc, cũng kèm thêm cường độ thấp tinh thần chia ra, nhận thức chướng ngại, tình cảm chướng ngại. Xem ra nhà này nam chủ nhân, bệnh không nhẹ.

"Nhìn một chút bên trong. " Trương Bằng chỉ hành lang.

"Eh. " lão Hoàng Bì gạt đầu một cái, lắc Linh Đàng, đẩy ra cửa phòng nửa tay.

"Chi! " mở cửa trong nháy mắt, một vệt bóng đen chọt xông ra tới. Lão Hoàng Bì lanh tay lẹ mắt một cước đá đi, "Phốc " một tiếng, bóng đen đụng vào góc tường, phun ra một chút chất lỏng màu đỏ.

Định mắt nhìn đi, nguyên lai là chỉ đen con chuột.

"Nguyên lai trốn ở chỗ này. " Trương Bằng nói. Mấy ngày trước tại trong hành lang nhìn thấy, như một làn khói đã không thấy tăm hơi.

Hướng trong phòng rửa tay nhìn lại, bên trong trần đầy thủy tinh cùng nylon mảnh vụn, kết hợp trên tường gì đến(phải) biến thành màu đen đỉnh , có thể đoán được, bề nát chính là người bình thường đồ xài trong nhà trang điểm kính, nylon vỏ ngoài cái loại này. Phòng chừng thời gian quá dài, nylon giòn hóa, không nén giãn được đỉnh, rớt bề trên đất.

Nhìn xong phòng vệ sinh, lão Hoàng Bì lại đẩy ra đôi diện đại cửa phòng.

Bên trong trang trí rất đơn giản, một cái giường lớn, một cái tủ treo quần áo, một cái tủ sách, một máy may. Giường lớn chính là thông thường kiểu đáng, bên dưới là không, ván giường bên trên(lên) phủ đầy tro bụi. Tủ sách là không, bên trong không bỏ vào thứ kia. Máy may dùng vải đang đắp, thể nhưng vải đã hủ hóa, rách rồi rất nhiều chỗ, lộ ra bên trong đen như mực cơ phận. Tủ quần áo rất lớn, là tam môn cái loại này, mang theo tủ quần áo kính. Trong gương thủy ngân đồ tăng có thể hủ hóa, giống như có nước dơ từ trên xuống dưới đất chảy qua, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy bóng người.

Làm Trương Bằng nhìn về phía trong gương thời điểm, cả người nổi da gà lên. Bởi vì trong gương chính hấn, vẻ mặt rất kỳ quái, giống như là nhìn thấy gì đó đồ vật, hòa lẫn hưng phấn cùng sợ hãi. Trong nháy mắt, lại khôi phục như thường.

Một lát sau, lão Hoàng Bì theo trong căn phòng lớn lui ra ngoài, lại mở ra hành lang cuối gian phòng nhỏ. Bên trong trống rỗng, không có thứ gì.

"Tốt rồi, đều xem xong, đặc biệt gì. " lão Hoàng Bì vỗ tay một cái bên trên(lên) tro bụi, nói.

Trong phòng không đồ bản, ba người rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, ra đến phòng khách, Trương Bằng bỗng nhiên nhớ lại, tủ quần áo còn không có kiểm tra, vì vậy kêu lão Hoàng Bì đi xem một chút. Lão Hoàng Bì không nói hai lời, tiến vào căn phòng lớn.

"Cái này còn không lỗi a, chủ yếu đồ gia dụng đều có, cũng không lộn xộn cái gì đồ vật. " Trương Bằng nói. Mới vừa mở cửa thời điểm, hấn còn gánh tâm đồ vật bên trong quá nhiều, hoặc là có cái gì bảo bối đáng tiền, xử lý không tốt. Bây giờ nhìn lại, thật đơn giản, coi như chủ nhân trở lại, cũng không tiện nói hấn trộm đồ, ghê gớm lại bỏ đối phương mấy tháng tiền mướn phòng.

"Đúng vậy, đợi lát nữa làm làm vệ sinh, tối nay liền có thể uống trà hạp qua tử rồi. " Lý Xuân Sinh nói.

"Ngày mai lại kéo cái ăngten ti vi, sau đó đi chợ bán đồ cũ đào một (cái) ti vi cũ..."

"A!"

Hai người đang nói, bên trong đột nhiên truyền ra lão Hoàng Bì tiếng kêu sợ hãi. Cái kia giọng phảng phất phá la gõ sắt vụn, lại sắc nhọn lại vang, nghe người tê cả da đầu.

Lý Xuân Sinh bước nhanh vọt vào căn phòng lớn, Trương Bằng theo sát phía sau. Lại thấy lão Hoàng Bì nằm ngửa trên đất, trợn trắng mắt, mạng trên mặt khó tả kinh hoàng, đã hôn mê bất tỉnh.

Hướng lên trên nhìn, cửa tủ treo quần áo còn nhốt, nhưng trong đó một cánh nắm tay lộ ra màu lợt, hiển nhiên là mới vừa bị lão Hoàng Bì nắm.

Bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra, hai người đều có chút kinh hoàng. Lý Xuân Sinh nắm bả vai của lão Hoàng Bì, đưa hắn kéo ra khỏi phòng, sau đó cũng trên lưng, đi theo Trương Bằng tông cửa xông ra.

Bọn họ hai ba bước chạy đến dưới lầu, sờ một cái lão Hoàng Bì hơi thở, còn có khí.

"Đi, đi phòng khám bệnh. " Trương Bằng nói.

Chỉ chốc lát sau, hai người chạy tới đại viện phòng khám bệnh, trực thầy thuốc thay lão Hoàng Bì đo huyết áp cùng nhịp tim.

"Chắc là tâm tình vô cùng kích động, hoặc là bị kinh sợ, đưa đến não bộ đầy máu mà ngất xỉu. " trực thầy thuốc nói.

Hai người rút cuộc thở phào nhẹ nhõm. Tại tạm thời trong phòng bệnh, Lý Xuân Sinh thay lão Hoàng Bì đắp chăn, sau đó hai người đi đi ra bên ngoài, nhỏ giọng trao đổi.

"Người nói, lão Hoàng Bì nhìn thấy gì, sợ đến như vậy. " Trương Bằng nói.

Lý Xuân Sinh lắc đầu một cái, nói, "Lần trước cùng hắn đi Hoàng Ngu sơn, lá gan vẫn còn lớn, ít nhất không dễ dàng như vậy hù dọa ngất đi."

Nói tới chỗ này, hai người đều cảm thấy sống lưng lạnh cả người. Lần đó đầy khắp núi đồi đều là mộ phần, còn đựng phải quỷ đánh tường, cũng không thấy lão Hoàng Bì hù dọa ngất đi. Cái kia trong tủ treo quần áo, kết quả có vật gì đáng sợ, có thể để cho một cái tự xưng mao sơn chính thống trung niên đạo sĩ, chỉ nhìn một cái, liền bất tỉnh nhân sự. Hơi hơi suy nghĩ một chút, cũng để cho người cả người nổi da gà.

Đón lấy, hai người dùng phương pháp bài trừ phân tích.

Thi thể?

Không quá có thể, coi như trong tủ treo quần áo có cụ thối rửa thi thể, cũng không thấy lão Hoàng Bì sẽ ngất đi. Huống chi, bọn họ không ngại được xác thối vị.

Tà linh?

Cái này ngược lại có thể, lần trước Tô vẫn như cũ linh thể, liền sợ đến lão Hoàng Bì tè ra quần.

Nhưng là...

Cũng không ngất đi a.

Người ngoài hành tinh?

Dường như có chút tán gẫu.

Hai người thảo luận nửa ngày, không để ý tới ra đầu mỗi gì đến, dứt khoát liền không muốn. Ngược lại các loại (chò) lão Hoàng Bì tỉnh lại, dĩ nhiên là biết.

Bây giờ tối, Trương Bằng cùng Lý Xuân Sinh từng người ăn cơm tối xong, trở lại chỗ khám bệnh. Lão Hoàng Bì đã tỉnh lại, bị đuổi ra khỏi phòng bệnh, ngồi ở vườn hoa cạnh ăn cơm hộp. Ít ngày trước, Trương Bằng để cho tiểu Khâu cho hắn làm Trương thể ăn cơm, có thể ở đại viện trong phòng ăn lấy cơm ăn. Lão Hoàng Bì ăn nồng nhiệt, bên người để chi bia, rất là dễ chịu.

"Người nhìn thấy cái gì? " Trương Bằng hỏi.

"Cái gì? " lão Hoàng Bì vẻ mặt mờ mịt.

"Cái đó... Tủ quần áo a. " Trương Bằng nhắc nhở.

"Tủ quần áo... " lão Hoàng Bì suy nghĩ một chút, hỏi, "Cái gì tủ quần áo?"

"Người không nhớ rõ? " Trương Bằng giật mình nói, cùng Lý Xuân Sinh liếc nhau một cái.

"Nhớ đến cái gì? " lão Hoàng Bì kỳ quái nói. Nhìn đáng vẻ của hắn, giống như là mất trí nhớ.

"Chuyện xé chiều hôm nay, người còn nhớ bao nhiêu? " Lý Xuân Sinh chen miệng hỏi.

"Ta... " lão Hoàng Bì rốt cuộc cảm thấy được vấn đề, buông xuống hộp cơm, cau mày, cẩn thận suy tư một lúc lâu, mới lên tiếng, "Ta chỉ nhớ rõ, Bằng ca gọi ta tới..."

"Sau đó thì sao? " Trương Bằng hỏi tới.

"Sau đó tỉnh lại, chính là chỗ này. " lão Hoàng Bì nói.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: bí ẩn

Trương Bằng cùng Lý Xuân Sinh đều hít một hơi khí lạnh, có thể trong chớp lát, lại không nghĩ ra cái gì đối sách, không thể làm gì khác hơn là tạm thời để trước xuống, đợi ngày mai ban ngày lại tính toán sau.

Mười một giờ đêm, Trương Bằng cùng Lý Xuân Sinh, lão Hoàng Bì ở bên ngoài ăn xong thịt nướng, từng người về nhà. Trương Bằng uống hai cái bia, mang theo mấy phần men say. Trải qua dưới lầu thời điểm, mơ hồ đất nhìn thấy quầy bán đồ lật vật đã đóng cửa, liền thẳng lên lầu.

"Hôm qua đi một lần không còn trở về. Nha vậy, vui vẻ so cái gì đều đất, phúc thủy không thể thu hồi lại. Nha vậy, hoa đào cảm ơn có hoa hồng. Đòi người vài chục năm, chung quy sẽ có mưa gió đến bồi..." đèn đuốc mờ tối trong hành lang, Trương Bằng hừ cười nhỏ, lay xi măng tay vịn, hướng lên đi động.

"Tiêu Tiêu sái sái phó hội, nay không say không về..."

Đi qua lầu hai thời điểm, Trương Bằng trong lúc vô tình liếc tới 201 phòng. Loáng thoáng trong ánh đèn, cái kia gỗ cửa đóng chặt, trong khe cửa một mảnh u ám. Hắn lúc này cả kinh, bởi vì hắn nhớ cho bọn họ lúc đi ra, căn bản không có đóng cửa lại. Hơn nữa trên cửa sạch sẽ, Lý Xuân Sinh đập cửa thời điểm lưu lại dấu chân, lại biến mất. Dưới chân nhất thời dâng lên một cỗ khí lạnh, cũng tỉnh rượu không ít.

Có lẽ, là hàng xóm nhìn thấy, thuận tay đóng lại.

Nhưng vì cái gì, ngay cả dấu chân cũng xóa đi?

Hắn đứng ở trước cửa, suy nghĩ trong chớp lát, trong lòng rung mình càng ngày càng sâu. Nhớ tới trong nhà có kim giáp phù bảo vệ, hắn lập tức bước nhanh đi lên thang lầu, về nhà lại ngẫm nghĩ.

"Cót két!"

Nhưng vào lúc này, cánh cửa đột nhiên mở. Hắn tròn to hai mắt, nhìn về phía sau. Chỉ thấy sau cửa trong bóng tối, hiện ra một đạo trắng hếu bóng người. Nó ăn mặc quần ngủ, tóc tai bù xù, sợ đến Trương Bằng một cái run cơ trí, liền lăn một vòng xông về phía mình nhà.

"Rầm rầm..."

Hắn tay run run, lấy ra chìa khóa, liên tục thử mấy lần, mới cắm vào ổ khóa, dùng sức vặn một cái, đẩy cửa vào, sau đó mở đèn, đóng cửa, làm liền một mạch.

Lấp đi lấp lại xác nhận mấy lần, dán vào lối đi trên xà nhà kim giáp phù hoàn hảo không chút tổn hại, hắn cái này mới thở phào nhẹ nhõm, tê liệt ngã xuống ở trên ghế sa lon.

Mới vừa rồi trong hành lang một màn kia, thức sự quá với kinh người, cho nên cho hắn không dám cẩn thận hồi tưởng. Trong đầu, hồi tưởng cái đó hình

ánh trong nháy mắt, hấn cả người da gà chột nổi lên, phảng phất bị nước đá từ đầu đến chân. Mất đi năng lực suy tư, chỉ muốn lớn tiếng sợ hãi kêu.

Nhìn lại một chút phía trên kim giáp phù, lại uống một hớp, hấn cuối cùng từ quá độ kinh sợ bên trong khôi phục như cũ.

"Ca là vương, gặp thần Sát Thần, gặp Quỷ Sát quỷ, tiểu vật nhỏ, không đủ gây sợ. " hấn rất nhanh thì thuyết phục chính mình, tắm rửa một cái, lên giường nghỉ ngơi.

Cũng không biết tại sao, hấn ở trên giường lặp đi lặp lại, chính là không ngủ được.

"Đừng đừng đừng..."

Lúc nửa đêm, một tràng tiếng gõ cửa bỗng nhiên vang lên, Trương Bằng cả người run lên, bò dậy, cảnh giác thẳng đứng lỗ tai, nghe động tĩnh bên ngoài.

"Đừng đừng đừng..." tiếng gõ cửa có chút sâu xa, không giống như là tại gõ nhà bọn họ cánh cửa.

Trương Bằng chân trần nha, rón rén dò được sau cửa, theo trên cửa mắt mèo nhìn ra ngoài. Hấn chỉ nhìn một cái, liền sợ đến ngồi sập xuống đất.

Một đạo trắng hếu bóng người, đứng ở Lý tỷ nhà cánh cửa trước, cúi thấp đầu, không nhúc nhích. Tóc của nó rất dài, ướt nhẹp, xõa trên vai, đang nhỏ nước.

Căn cứ kinh nghiệm lần trước, trong nhà hấn có kim giáp phù, đồ bản không dám đến gần, liền đi dây dưa người đứng bên cạnh hấn rồi. Hấn giờ phút này, chỉ có thể cầu nguyện Lý tỷ đừng mở cửa rồi.

"Đừng đừng đừng..."

Tiếng gõ cửa vang lên lần nữa, nhẹ nhàng mà đều đều. Khi hấn lấy dũng khí, lần nữa theo mắt mèo bên trong nhìn ra ngoài, thân ảnh kia đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại trên đất một vũng nước tí. Trương Bằng do dự một chút, cũng không cần mở cửa rồi. Các loại (chờ) sau khi trời sáng, tại sân thượng kêu Mã Tinh Lôi đi lên, lại theo đi xuống.

Trở lại trên giường, Trương Bằng lại mệt vừa mệt, rồi cuộc ngủ thiếp đi.

Trong bóng tối, một đạo trong trẻo lạnh lùng chầm ánh sáng, chiếu vào trên mặt của hấn.

Hấn chậm rãi tỉnh lại, hướng nguồn sáng bên trong nhìn lại.

Giường lớn, bàn trang điểm, tủ sách, máy may...

Trái tim của hấn chột căng thẳng,

Trước mắt máy may, chính là 201 trong phòng bộ kia, chẳng qua là mới tinh không ít. Máy móc phi luân bên cạnh, để một cái cắt y cây kéo, không có dùng vải che phủ.

Suy nghĩ giữa, cửa phòng ngủ bị đụng vỡ. Một đôi nam nữ kịch liệt đất ôm hôn, xông vào trong phòng. Bọn họ nhìn lớn ước hơn ba mươi tuổi, động tác vô cùng dòn dấp, đụng tủ sách lung la lung lay, lại hướng Trương Bằng đánh tới. Trương Bằng theo bản năng về phía sau tránh, lại phát hiện đâm đầu vào nữ nhân, phảng phất đụng vào trong suốt trên tường, móng móng cuộn cuộn.

Nếu như không đoán sai, nàng chắc là đụng vào tủ quần áo thủy tinh kính bên trên(lên). Bọn họ lẫn nhau lôi xé đối phương quần áo, cuối cùng cùng ngã xuống giường, với nhau đòi hỏi, vô cùng kịch liệt.

Trương Bằng còn chưa kịp tán thưởng trận này xích bạc đại chiến, một bóng người liền xuất hiện ở trước cửa, cầm trong tay thái đao, ngậy ngậy nhìn trên giường nam nữ. Hấn xem ra ước chừng bốn mươi mấy tuổi, tóc mai có chút muối tiêu, biểu tình trên mặt có chút mộc nạp, có thể trong mắt, lại giống như thiêu đốt ngọn lửa hùng hực.

Hấn giờ thái đao, hướng hai người đi tới, bước chân có chút phù phiếm, dường như có đi chương ngại.

Trên giường nam nữ mặt lộ kinh hoàng, hướng đờ đẫn nam nhân la to, tựa hồ đang giải thích cái gì. Người sau chuyển nhảy đi qua, giờ thái đao, bỏ về phía trên giường nam nhân. Động tác của hấn vô cùng chậm chạp, giống như là so với thường nhân chậm nửa nhịp.

Theo cánh trượng trước mắt, không thể đoán ra, cái này nắm thái đao, có dường như mắc có bệnh tâm thần nam nhân là 201 phòng nam chủ nhân Trịnh Khải. Còn nữ kia người, rất có thể là Trịnh Khải thê tử. Về phần trên giường nam nhân, chắc là nàng phan phu.

Trong nháy mắt, phan phu bắt được cổ tay của Trịnh Khải, đoạt lấy thái đao, theo cửa sổ ném ra ngoài, cũng đẩy ra Trịnh Khải, tông cửa xông ra.

Trịnh Khải ngã xuống đất, qua một lúc lâu mới bò dậy, chỉ nữ nhân, tựa hồ đang mắng cái gì. Đón lấy, hai người tại trong phòng xoay đánh. Trịnh Khải mặc dù chậm chạp, nhưng thủy chung là nam nhân, khí lực lớn chút ít, đem nữ nhân đè ở tủ sách bên trên(lên).

Giữa giữa bên trong, nữ nhân bỗng nhiên nắm lên máy may bên trên(lên) cây kéo, chột một chút, ghim vào ngực của Trịnh Khải. Người sau lao đảo lui về phía sau, không thể tin nhìn người đàn bà. Nữ nhân lại rút ra cây kéo, điên cuồng đâm vào ngực của hấn bộ, máu tươi trong nháy mắt tràn ngập áo quần.

Làm Trịnh Khải té xuống đất, không nữa co quắp thời điểm, nữ nhân ôm đầu, rúc ở trong góc khóc rống lên.

Hình ảnh lóe lên, tất cả mọi người biến mất. Trong căn phòng, dường như nhiều hơn một lớp bụi, trên đất có khô héo vết máu, tựa hồ là mấy ngày sau cảnh tượng.

Nguyên bản đóng chặt cánh cửa, bị người đẩy ra, một bóng người chen chúc vào, sau lưng lôi kéo một (cái) túi lớn. Định mắt nhìn đi, chính là ngày đó phanh phu.

Cho đến lúc này, Trương Bằng rốt cuộc thấy rõ người này tướng mạo, mắt tam giác, chia 4:6 đầu, lược bóng loáng tỏa sáng, nơi cảm có một (cái) nốt ruồi. Trương Bằng thô thô nhìn một cái, cảm thấy có chút quen mắt, lại cẩn thận nhìn, rốt cuộc nhận ra. Người này chính là trong xưởng bộ kỹ thuật điện làm chuyên vật Thiệu Tài Tuấn.

Đang suy nghĩ, Thiệu Tài Tuấn mở ra cửa tủ treo quần áo, đem túi lớn nhét vào trong, sau đó rời đi. Cũng không lâu lắm, hừ hừ thực thực nữ nhân vợ của Trịnh Khải, xuất hiện ở trong phòng, dùng giẻ lau lau chùi mặt đất. Lại một lát sau, Thiệu Tài Tuấn xách công trường dùng cái loại này màu đen thùng ny lon nhỏ cùng xeng sắt đi vào.

Hình ảnh đến đây, dần dần âm đạm, dần dần quy về hắc ám. Sau cùng một màn, là nữ nhân đứng ở trước cửa, lôi kéo rương hành lý, ngây ngơ nhìn máy may...

Sáng ngày thứ hai, Trương Bằng mơ màng tỉnh lại. Theo thần trí khôi phục, tối hôm qua mộng cảnh dần dần rõ ràng. Nhưng nghi vấn mới, lại xuất hiện.

Theo trong giấc mộng cảnh tượng xem ra, người chết chắc là Trịnh Khải. Lui mười ngàn bước nói, coi như không phải là Trịnh Khải, cũng là một bốn mươi mấy tuổi nam nhân. Mà tối hôm qua đạo thân ảnh kia, rõ ràng là một phụ nữ.

Còn có chính là, lão Hoàng Bì tại trong tủ treo quần áo nhìn thấy, rất có thể là thi thể của Trịnh Khải. Nhưng chính là một cỗ thi thể, làm sao có thể đem tự xưng mạo son chính thống lão Hoàng Bì hù dọa ngắt đi?

Đón lấy, hẳn nhớ tới Thiệu Tài Tuấn. Người này là trong xưởng bộ kỹ thuật điện làm chuyên vật, tính nửa cái thành phần trí thức, thỉnh thoảng sẽ tới tiêu sần bóng rổ chơi bóng, sau đó cùng nhân viên tạp vụ môn tại quầy bán đồ lật vật mua nước ngọt uống. Thiệu Tài Tuấn người dung mạo không tồi, kết hôn tốt hơn một chút năm, nhưng hai vợ chồng không muốn hài tử. Đến khi hẳn lão bà hình dạng thế nào, Trương Bằng có chút không nhớ rõ.

Chuyện này, điểm khả nghi nặng nề, muốn biết rõ, sợ rằng đến(phải) theo Thiệu Tài Tuấn nơi đó ra tay mới được.

Rửa mặt xong, Trương Bằng vừa ra cửa, liền nhớ lại quên kêu Mã Tinh Lôi đi lên. Bất quá lâu ba đến lâu một, chỉ có hai tầng thang lầu, quên liền quên. Hẳn hít một hơi thật sâu, chạy như bay xuống lầu. Trải qua lầu hai thời điểm, hẳn theo bản năng nhìn về 201, phòng cửa đóng chặt.

Hắn nhất cổ tác khí, chạy ra cửa thang lầu, vọt vào quầy bán đồ lật vật.

Nhưng ngay khi nhập môn trong nháy mắt, một bóng người đối diện hiện ra. Trương Bằng thẳng gấp ở bước chân, thiếu chút nữa một con đụng vào. Định nhãn nhìn một cái, đồ ngũ màu trắng, tóc tai bù xù. Trương Bằng chỉ cảm thấy da đầu tê dại, vội vàng lui về phía sau để cho.

Thân ảnh kia cùng hắn sượt qua người, cũng tại hắn kinh nghi bất định trong ánh mắt, đi vào đơn nguyên cửa thang lầu. Trương Bằng sợ đến toát ra mồ hôi lạnh, vật này làm sao mạnh như vậy, ban ngày còn có thể hiện ra.

Vân vân, Mã Tinh Lôi!

Nghĩ tới đây, hẳn đi nhanh vào trong điểm, lại nhìn thấy Mã Tinh Lôi hảo đoan đoan ngồi ở thủy tinh tủ quầy phía sau, giống như bình thường như vậy phát ra ngây ngốc.

"Tiểu Bằng, dậy rồi hả. " Mã Tinh Lôi ngẩng đầu lên, hướng hắn chào hỏi.

"Mới vừa rồi... Mới vừa rồi... " bởi vì khăn trang quá độ, Trương Bằng đầu lười đã kết.

"Mới vừa rồi cái gì? " Mã Tinh Lôi mặt lộ nghi ngờ, hỏi.

"Mới vừa rồi có hay không người kỳ quái, vào tới mua đồ? " Trương Bằng hỏi.

Mã Tinh Lôi suy nghĩ một chút, mờ mịt nói, "Không có a."

"Không có! " Trương Bằng giật mình nói. Vật này thật sự quá mạnh, ngay cả Mã Tinh Lôi cũng không sợ! Phải biết, Hoàng Ngưu son bên trên(lên) quỹ đánh tường, Mã Tinh Lôi thứ nhất là phá.

"Làm sao vậy? " Mã Tinh Lôi về mặt ân cần.

"Không, không việc gì. " Trương Bằng quay đầu liền đi ra cửa. Bây giờ thất thố khẩn cấp, nhất định phải viện binh rồi.

Hắn đi tới bàn đá chỗ, lấy điện thoại di động ra, cũng không để ý bây giờ còn là thời gian đi học, trực tiếp bấm điện thoại di động của Tiêu Vũ Nặc.

"Bí bo... Bí bo... Bí bo..."

"Hél sắcne, Je m'appelle Hél sắcne, Je suis une fille, Comme les autres(Diêu Hâu đuôi ngừ: Elaine, tên của ta kêu Elaine, ta là nữ hài, giống như những thứ khác nữ hài một dạng)..."

Trong quầy bán đồ lật vặt truyền ra ưu mỹ tiếng nhạc, chính là Điều Hâu đuôi quốc đang khúc 《 tên của ta kêu Elaine 》, Tiểu Thiên dạ thiết lập điện thoại di động Lingshen.

Trong lúc nhất thời, Trương Bằng cả người đều mộng bức rồi.

"Mã a di, điện thoại di động của Tiểu Vân làm sao tại ngươi cái này? " Trương Bằng cúp điện thoại, vọt vào quầy bán đồ lật vặt, hướng đang nhìn Apple iPhone Mã Tinh Lôi hỏi.

"Há, ta sợ ảnh hưởng các nàng học tập, không để cho mang đi. " Mã Tinh Lôi trả lời.

"Cái này... Cái đó..." Trương Bằng nhanh muốn điên, "Ngày hôm qua, Tiểu Vân để cho ta download rồi một (cái) tiếng Anh phần mềm (software), nói học tập phải dùng."

"Há, nàng nói với ta rồi, ta để cho nàng mang học lại máy trở về được rồi. " Mã Tinh Lôi giải thích, "Chính là ngươi năm ngoái cho các nàng mua cái đó, nói là tăng cường tiếng Anh thính lực."

"Có... Có không..." Trương Bằng trong lòng cái đó hối hận a, lúc ấy làm sao lại hóng gió, mua một học lại máy trở lại.

Thấy Trương Bằng vẻ mặt buồn rầu, Mã Tinh Lôi lo lắng hỏi, "Tiểu Bằng, làm sao vậy, có phải là a di hay không nói sai rồi cái gì?"

"Không... Không có. " Trương Bằng một bên phủ nhận, một bên oán thăm, cái này Mã Tinh Lôi rốt cuộc là thật mơ hồ a, vẫn là đại trí giả ngu.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: thiện ác

Việc đã đến nước này, Trương Bằng cũng không biện pháp khác, lập tức móc điện thoại di động ra, đem Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì kêu đi qua. Cái này cái gì đã giết tới cửa nhà, còn uy hiếp đến Mã Tinh Lôi, nhất định phải lập tức giải quyết, nếu không hấn ăn ngủ không yên.

Trương Bằng đem tình huống nói cho hai người, nói bây giờ đã đến sống còn trước mắt, không muốn(nghĩ) bên trên(lên) cũng phải lên! Tinh thần quần chúng nước cuộn cuộn bên dưới, Lý Xuân Sinh ôm lấy một đoạn to đầu gối, lão Hoàng Bì giờ đồng tiền kiếm, Trương Bằng xách nửa cục gạch, giết tới lầu hai. Chỉ thấy Lý Xuân Sinh một người một ngựa, đập cửa mà vào.

"A! " "A!"

Bên trong nhà vang lên một tiếng nữ nhân thét chói tai, sau đó Lý Xuân Sinh cũng đi theo kêu to lên.

Trương Bằng cái cuối cùng vọt vào, ngay sau đó ngậy ngấn.

Chỉ thấy một cái bán khóa thân thân thể cô gái trẻ tuổi, đang ôm lấy quần áo ngủ màu trắng, tóc rối bù, cuộn rúc vào gối trên ghế sa lon. Giấu ở tóc cùng đầu gối đang lúc trong đôi mắt của, lộ ra to lớn sợ hãi. Lý Xuân Sinh vẻ mặt hốt hoảng, cái trán toát mồ hôi lạnh.

Trong lúc nhất thời, đoàn người đều cứng lại.

"Làm sao vậy, làm sao vậy? " trầm tĩnh mấy giây, sau lưng bỗng nhiên truyền tới một cái thanh âm quen thuộc.

Quay đầu nhìn lại, là đang từ trên lầu đuổi xuống Lý tỷ.

"Tiểu Bằng, làm sao vậy? " nàng thần sắc vội vàng, một bên hỏi, một bên chen vào cánh cửa. Nhìn thấy cuộn rúc ở trên ghế sa lon nữ nhân, lập tức tiến lên ôm lấy nàng, kêu to, "Ồi chào, Trương Bằng ngươi cái này trời giết tiểu lưu manh, ngay cả nhà mình hàng xóm đều không buông tha!"

"Cái gì? " Trương Bằng ngẩn người, rất nhanh thì kịp phản ứng, hướng Lý tỷ hỏi, "Nàng là ai?"

"Người cái này đồ khôn nạn... " Lý tỷ chỉ Trương Bằng, hậm hực nói, "Gieo họa tiêu nhà hai nhà đầu liền coi như xong, còn muốn gieo họa ta cháu ngoại gái."

"Cái gì, người cháu ngoại gái? " Trương Bằng dụi dụi con mắt, lần nữa nhìn lại. Cái kia cô gái trẻ tuổi đang núp ở Lý tỷ trong ngực run rẩy, ở đâu là cái gì tà linh quỷ quái, chính là một sống sờ sờ nữ nhân. Trương Bằng nghĩ lại, hỏi, "Lý tỷ người nói rõ một chút, người chừng nào thì có một (cái) cháu ngoại gái ở nơi này?"

"Chuyện này... " bị hỏi(vấn đạo) điểm chủ yếu, Lý tỷ rốt cuộc ý thức được vấn đề vị trí, nhất thời mặt lộ lúng túng, cười một tiếng, nói, "Lần trước người không phải nói, phòng này một mực không người ở à. Chiều hôm qua ta thấy cửa mở ra, bên trong lại không người ở, vừa vặn ta cháu ngoại gái ở nhà ở, ta liền để nàng dời xuống..." nàng vỗ một cái trong ngực cô gái trẻ tuổi, nói, "Tiểu Chương, đây là Trương Bằng, không là người xấu."

"Ta... Ta đang thay quần áo, hần... Bọn họ đột nhiên liền... Liền xông vào..." bị gọi là "Tiểu Chương" cô gái trẻ tuổi nói.

"Hiểu lắm, đều là hiểu lắm..." Trương Bằng liền vội vàng nói. Hoàn mất nhìn đi, căn phòng bị quét sạch sẽ, sàn nhà không nhiễm một hạt bụi, ghế sa lon cùng bàn trà đều nặng mới bày xong.

"Y... Tù quần áo." Lý Xuân Sinh bỗng nhiên nhắc nhở.

Trương Bằng mặt liền biến sắc, bước dài vọt vào căn phòng lớn. Nhìn một cái, đồ gia dụng đều bị lau lau sạch, rục rờ hần lên. Giường giường trên ga trải giường, để chỉnh tề chăn cùng gối. Đại cửa tủ treo quần áo, lại như cũ đóng chặt lại. Trương Bằng quay đầu lại, nhìn Lý Xuân Sinh một cái, người sau lập tức bước nhanh đến phía trước, một cái mở ra cửa tủ quần áo.

Áo sơ mi, quần, váy, quần áo ngủ, vớ, quần lót, nịt vú...

Không có theo dự đoán thi thê, chỉ có chỉnh chỉnh tề tề, tản ra xà bông thoang thoang nữ nhân quần áo.

"A!" mới vừa tiến vào tiểu Chương thấy tủ quần áo bị mở ra, sợ hãi kêu xông lên trước, đóng lại cửa tủ, dùng thân thể cản trở. Gò má giống như mới vừa chưng chín bánh bao, đỏ nóng lên.

"Ho khan khục..." Lý tỷ ho nhẹ hai tiếng, nói, "Tiểu Bằng a, người đối với nữ hài tử hiếu kỳ, chúng ta có thể lý giải. Nhưng người làm như vậy, không phụ lòng Trương xường Trường Bình trong ngày giáo dục sao? Trương xường trường làm người chính phái, là trong xường tám gương cùng tám gương người lại..." nàng không có tiếp tục nói hết, coi như là cho Trương Bằng lưu thêm vài phần mặt mũi.

"Chuyện này... Cái này..." Trương Bằng bị ghen đến(phải) không nói ra lời. Ngay sau đó ngoắc tay, sắc mặt trắng bệch mà dẫn dắt Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì đi ra ngoài.

Bạch Ngọc Lan dưới tàng cây, Trương Bằng hai tay khoanh ở trước ngực,

Cau mày, khổ tư, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Cũng không lâu lắm, hần suy nghĩ minh bạch, mặt hướng lão Hoàng Bì, nói một cách lạnh lùng, "Nói đi, ngày hôm qua rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

"Không... Không biết a..." lão Hoàng Bì ngơ ngậy môi, vâng vâng dạ dạ nói.

"Đánh, đánh đến hần nói là dừng!" Trương Bằng ra lệnh một tiếng, Lý Xuân Sinh lập tức nhào tới, cuồng đánh lão Hoàng Bì.

"Dừng... Dừng đánh ta, ta nói, ta nói..." lão Hoàng Bì cầu xin tha thứ.

Đánh mấy quyền, lão Hoàng Bì liền khai báo. Ngày hôm qua hần là làm bộ. Hần thời đó ý tưởng là, chuyện này quá khinh địch, coi như đầu danh trạng có chút ít ỏi, với là đem hủ dọa ngắt đi, hồi đầu lại tới đánh trận đầu, lập công lớn.

Đàn bà thần bí vấn đề giải quyết, lão Hoàng Bì té xỉu vấn đề cũng giải quyết, có thể những vấn đề mới lại tới.

Trong giấc mộng, nấp trong trong tủ treo quần áo thì thể đi đâu?

Hần không khỏi hoài nghi, hần tại mơ thấy hết thấy, rốt cuộc là thật hay là giả. Lúc này, hần chợt nhớ tới trong mộng một màn, lập tức chạy đến cửa thang lầu cùng quầy bán đồ lật vật giữa trong vườn hoa.

Vườn hoa phía trên, là căn phòng lớn cửa sổ. Trương Bằng gỡ ra hoa cỏ, cẩn thận. Chỉ chốc lát sau, hần tìm được một cái chuôi gỗ trạng đồ vật, rút ra. Đất sét rơi xuống, hiển lộ ra một cái sắp gì thấu thái đao.

Hần không khỏi hít một hơi khí lạnh, cái thanh này thái đao chính là ở trong giấc mơ, Thiệu Tài Tuấn theo trong tay Trịnh Khải đoạt lấy, ném tới lầu dưới. Như vậy có thể thấy, hần trong mộng nhìn thấy hết thấy đều là thật. Là trong quá khứ một cái nào đó cái thời gian tọa độ, chuyện xảy ra.

Bây giờ phải giải quyết chủ yếu vấn đề, là đem Lý tỷ cháu ngoại gái đuổi đi, nếu không hần nơi làm việc kế hoạch liền bị lỡ.

Muốn đuổi đi Lý tỷ cháu ngoại gái biện pháp có hai cái. Số một, tìm tới nhà trước mắt duy nhất chủ nhân, cũng chính là Trịnh Khải lão bà, lợi dụng năng giết phu sự thật, uy hiếp nàng đem nhà ở miễn phí cho Trương Bằng sử dụng thứ hai, chính là bảo cảnh sát, để cho cảnh sát tham gia án mạng. Cứ như vậy, nơi này liền sẽ trở thành hiện trường phạm tội, Lý tỷ cháu ngoại gái nhất định phải dọn đi. Các loại (chờ) danh tiếng đi qua (quá khứ), dựa theo trong xương thông lệ, có liên quan vụ án nhà sẽ giao cho bảo vệ khoa tạm quản. Tiếp đó, là hẳn có thể thông qua Tần Dũng, hợp pháp sử dụng nhà ở.

Nhưng vô luận là loại thứ nhất vẫn là loại thứ hai, hẳn đều trước tiên cần phải làm rõ vụ án, tìm tới thi thể của Trịnh Khải.

Như thế, thi thể của Trịnh Khải đi đâu?

Rất rõ ràng, nhất định phải theo Thiệu Tài Tuấn nơi đó tìm đầu mối.

Ba người phong phong hỏa hỏa chạy tới hậu cần khoa, tìm điện nước công phu tra được Thiệu Tài Tuấn địa chỉ, đi tới chức công tác xá khu tây.

Bây giờ là mười một giờ trưa, sắp đến thời gian ăn cơm. Không phải là lớp ba ngã công chức, buổi trưa rất có thể về nhà nghỉ ngơi. Thiệu Tài Tuấn là thuộc về phạm vi này, bình thường sẽ ở tiệm cơm đánh cơm trưa, sau đó về nhà ăn.

Dưới lầu có chút ngoài trời Máy tập thể hình, Trương Bằng đứng ở Cầu bập bênh bên trên(lên), nhìn lấy chính đang (tại) chơi đùa Thái Cực tua hai người.

"Thiên địa chi sơ, vốn là hỗn độn. Hỗn độn biến hóa Vô Cực, Vô Cực sống Thái Cực, Thái Cực sống Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sống Tứ Tượng, Tứ Tượng sống Bát Quái..." lão Hoàng Bì nói lẩm bẩm đất vừa nói, một bên Lý Xuân Sinh nhận nhận chân chân nghe, dường như rất được dạy.

"Vị huynh đệ kia, ngươi có thể có hứng thú, bái nhập ta mao sơn chính tông môn hạ?" lão Hoàng Bì đột nhiên hỏi.

"Ngươi xem chuyện này..." Lý Xuân Sinh nâng lên to bằng cái bát quả đấm, nói, "Chỉ cần ngươi có thể đánh thắng nó, ta liền bái nhập học trò ngươi."

"Huynh đệ, một thân cây mạnh, cũng không có nghĩa là hết thảy." "Nhưng có thể để cho ngươi khuất phục." "Thật sao?" "Không phải sao?" "Ây... Ngươi nói dường như có chút đạo lý."

Hai người đang tán gẫu, một một (cái) nữ nhân xa lạ theo bên cạnh trải qua. Nàng mặc rất thời thượng, chân đạp giày cao gót, tay chống đỡ dù che nắng. Mặc dù coi như tuổi tác không nhỏ, khóe mắt nếp nhăn rất dài, ít nhất có hơn 40 tuổi. Có thể trong lúc giờ tay nhấc chân, phong vận dư âm, đi bộ tới lắc một cái lắc một cái, giống như ngoài ba mươi người mỹ phụ. Dĩ nhiên, cùng Mã Tĩnh Lôi so với còn là chênh lệch rất lớn. Mã Tĩnh Lôi thoạt nhìn giống như hai mươi năm, sáu tuổi chưa lập gia đình nữ thanh niên, năm tháng cùng sinh dục, cũng không có ở trên người nàng lưu lại quá nhiều vết tích.

Nữ nhân kia xách ví da nhỏ, theo trước mặt Trương Bằng trải qua. Người sau tùy ý liếc nhìn, nhất thời ngăn người một chút. Tầm lưng kia, dường như có chút cảm giác quen thuộc. Hắn cau mày, trầm tư một hồi, đột nhiên tròn to hai mắt, bước nhanh đuổi theo, thấy nhiều rồi một cái.

Không sai, bóng lưng của nàng, cùng với đi bộ tư thế, lại cùng trong giấc mộng Trịnh Khải lão bà giống nhau đến mấy phần. Chỉ chớp lát sau, nữ nhân quẹo vào số 51 lầu A đơn vị. Trùng hợp xuất hiện lần nữa, nơi này chính là Thiệu Tài Tuấn nhà địa chỉ.

Chẳng lẽ, nàng chính là Trịnh Khải lão bà?

Một cái to gan giả thiết tại Trương Bằng trong đầu dần dần thành hình, Trịnh Khải lão bà thay đổi dung mạo, gả cho Thiệu Tài Tuấn. Nghĩ đến điểm này, hẳn có chút không rét mà run. Một người tâm cơ muốn bao sâu, mới phải làm ra chuyện như vậy!

Nếu như chuyện này là thực sự, thông qua uy hiếp Trịnh Khải lão bà đạt được nhà quyền sử dụng phương án liền không thể dùng. Thử nghĩ một hồi, một cái từng giết trượng phu của mình, cũng thay đổi dung mạo, cuộc sống ở chín vòng tròn quan hệ người trong người, nên đáng sợ đến cỡ nào. Nếu như cho nàng nắm lấy cơ hội, nhất định sẽ cắn ngược một cái. Bảo hồ lột da sự tình, không thể làm. Cho nên trước mắt cách làm tốt nhất, liền là thông qua tố giác án giết người để giải quyết.

Vì xác nhận Thiệu Tài Tuấn lão bà thân phận, Trương Bằng mang theo Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì xuất ra đại viện, chạy thẳng tới Hồng tinh nhà máy điện văn phòng cao ốc.

Ước chừng sau năm mươi phút, Trương Bằng tại chức công phu phòng hồ sơ gặp được phòng hồ sơ chủ nhiệm Lý Đại Toàn. Lý Đại Toàn là Trương Bằng cha theo bộ đội mang tới vài tên cán bộ một trong, làm người trung hậu nghiêm túc, làm việc đâu ra đấy, vô cùng nghiêm túc.

"Lý thúc, ta muốn tra một chút hồ sơ của Thiệu Tài Tuấn." Trương Bằng đi thẳng vào vấn đề yêu cầu nói.

Lý Đại Toàn lập tức cự tuyệt, "Công chức hồ sơ liên quan và cá nhân riêng tư, nhất định phải trình tự pháp đơn vị chứng minh."

"Lý thúc, hỗ trợ một chút á..." Trương Bằng nhét bao mới vừa rồi tại Lý Xuân Sinh nhà cầm Đại Hoa khói (thuốc), nói.

"Tiểu Bằng, rốt cuộc có chuyện gì, cho thúc nói một chút, thúc khẳng định giúp ngươi." Lý Đại Toàn mở ra khói (thuốc), giũ ra một cây, hút.

"Hồ sơ á..." Trương Bằng nhắc nhở.

"Hồ sơ khẳng định không được, liên quan đến quy định tương quan, ta không thể làm việc thiên tư uống pháp." Lý Đại Toàn nói.

"Vậy... " Trương Bằng muốn nói lại thôi, lộ ra vô cùng thất vọng.

"Nhưng... " Lý Đại Toàn thở ra một cái khói (thuốc), chậm rãi nói, "Người có thể hướng ta hỏi thăm, trong xương chuyện, tất cả lớn nhỏ, thúc đều biết chút."

"Ha ha. " Trương Bằng nghẹn ngào cười một tiếng, ngay sau đó hỏi, "Thiệu Tài Tuấn lão bà, là tình huống gì?"

"Thiệu Tài Tuấn lão bà a... " Lý Đại Toàn nhủ mảy, trầm tư rất lâu, không quá chắc chắn hỏi, "Có phải hay không là bốn mươi mấy tuổi, đáng đáp không tề, rất thời thượng bộ dáng?"

"Đúng đúng đúng. " Trương Bằng liên tục gật đầu. Lý Đại Toàn tại bộ đội chính là trông coi nhân sự, coi như chỉ gặp qua một lượng mặt người, cũng có thể ký ức một đoạn thời gian rất dài. Cha của Trương Bằng đã từng nói, Lý Đại Toàn nếu không phải thua qua thương, đi đứng không tiện lợi, hoàn toàn là hình trình một tay hảo thủ.

"Một năm rưỡi trước, Thiệu Tài Tuấn nằm viện đoạn thời gian đó, có qua một lần tiếp xúc. Nàng nằm bệnh viện biên lai tới thanh toán, là ta ký phát gấp làm. " Lý Đại Toàn nói, "Nàng lộ ra có chút câu nệ, nói chuyện rất nhỏ tiếng, cùng nàng quần áo phong cách, cùng với tính thần khí mạo hoàn toàn không hợp. " hần suy nghĩ một chút, lại bổ sung nói, "Ngoài ra, nàng dường như chính cho, chẳng qua là phạm vi quá lớn, ngược lại rất khó nhìn hiện ra. " dường như vì tránh hiềm nghi, Lý Đại Toàn lại nói, "Ta lúc ấy cảm thấy nàng có chút kỳ quái, cho nên ghi nhớ."

Theo Lý Đại Toàn tự thuật bên trong, Trương Bằng cơ hồ có thể xác định, Thiệu Tài Tuấn lão bà liền là năm đó cái đó sát hại chồng nữ nhân.

Trương Bằng không là cái gì chính nghĩa nhân sĩ, đối với không có quan hệ gì với chính mình người và sự việc, dù là tội ác ngút trời, cũng không có phân nửa cảm giác. Nhắc tới, nữ nhân này vẫn thật đáng thương, chồng là người bệnh tâm thần, chính mình lại trẻ tuổi xinh đẹp, có chút theo đuổi rất bình thường. Nhưng là, lấy nước Hoa quy tắc, vô luận tại pháp lý bên trên(lên) vẫn là đạo đức bên trên(lên), chỉ muốn thoát khỏi mắc có tính thần tật bệnh chồng, đều chỉ có mưu sát một đường.

Trong nhân thế thị thị phi phi, đúng đúng lỗi lỗi, thiện ác xấu xí đẹp, há có thể một lời ngã xuống. Người đều là cá thể độc lập, không có người nào có nghĩa vụ vì ai hy sinh cả đời.

Nhưng là, vì 201 phòng quyền sử dụng, hần nhất định phải làm lần cách một đời đuổi theo hung "Hiệp nghĩa chi sĩ". Cái này cùng đạo đức không liên quan, chỉ cùng lợi ích có liên quan. Muốn trách, cũng chỉ có thể trách nàng số mệnh không tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: vạch trần

Hiện tại tại mẩu chốt của vấn đề điểm, tại chỗ tìm tới thi thể của Trịnh Khải. Nhưng mà, mười năm năm trôi qua , lại không nói không biết bị bọn họ giấu ở nơi nào, coi như tùy tiện chôn, cũng sớm nát thành nhuyền bột rồi. Rồi đi lâu làm việc, Trương Bằng đám người đi tới Lý Xuân Sinh nhà quây bán đồ lật vật, cảm nước ngọt cùng hạt dưa, ngồi ở cửa trên ghé đầu phân tích vụ án.

Bởi vì không thể bại lộ chính mình "Trong mộng giấu kính " năng lực, Trương Bằng nói dối, tại hồ sơ bệnh lý bên trong mang theo bản nhật ký, thông qua phía trên ghi chép từng ly từng tí, hần suy đoán ra, Trịnh Khải bị lão bà hần giết, mà lão bà hần rất có thể giải phẫu thẩm mỹ sau, gả cho phanh phu Thiệu Tài Tuấn.

Lý Xuân Sinh đối với Trương Bằng, trước sau như một là tín nhiệm, về phần lão Hoàng Bì, coi như cảm thấy có điểm khả nghi cũng không dám trước mặt chất vấn, đó là phải trả giá thật lớn.

Ba người thảo luận trong chốc lát, năm đó giết người vứt xác, không ngoài ba loại phương thức xử lý, nguyên Địa Tàng ẩn giấu, chìm vào ngoài đại viện sông Bích Thủy, chôn vào sau núi . Dĩ nhiên, cũng có thể đưa đến chỗ xa hơn, nhưng khả năng không lớn. Vừa đến bọn họ không có xe, cũng không khả năng đi bảo vệ khoa mụ, như vậy quá nhiều người biết thứ hai trong đại viện đều là người quen, có chút khác thường hành động, nhất định sẽ bị nghị luận. Vì vậy, gần đây ẩn nấp có khả năng lớn nhất.

Còn có chính là, Trịnh Khải lão bà như thế can đảm can trọng, có thể giải phẫu thẩm mỹ qua sau tiếp tục lưu lại đại viện sinh hoạt, còn không có tại người quen trước mặt lộ ra chân tướng. Hơn nữa tại sau chuyện này, còn lấy xuất ngoại chữa danh nghĩa, ngày lễ ngày tết liên lạc người quen cũ, tỷ như Lý tỷ. Trở lên mấy giờ, đã đầy đủ chứng minh bọn họ sẽ không bỏ gần cầu xa.

Dựa theo phương pháp bài trừ, bọn họ đầu tiên muốn bài trừ dễ dàng nhất điều tra nhân tố, nguyên Địa Tàng ẩn giấu.

Trương Bằng ở trong mơ nhìn thấy cảnh tượng, là Thiệu Tài Tuấn đem thi thể giấu vào tủ quần áo, nhưng sau đó khẳng định dời đi. Bởi vì hắn không có khả năng một mực giấu ở trong tủ treo quần áo, thi thể sẽ bốc mùi, sẽ đưa tới chung quanh hàng xóm cảnh giác.

Lý Xuân Sinh cho là, dựa theo đã biết tình trạng, cũng có thể loại bỏ nguyên Địa Tàng ẩn giấu, đi sau núi tìm một chút. Lão Hoàng Bì lại không cho là như vậy, hắn nói thường thường càn địa phương nguy hiểm càn an toàn. Nếu như hắn là Thiệu Tài Tuấn, khẳng định nghĩ biện pháp nguyên Địa Tàng thi. Nếu không tại sao qua nhiều năm như vậy, nhà ở một mực bỏ trống, lấy Trịnh Khải lão bà danh nghĩa bán đi không phải càng tốt sao, xong hết mọi chuyện. Hắn thấy, nguyên Địa Tàng ẩn giấu có khả năng lớn vô cùng.

Vì hoàn toàn loại bỏ thứ nhất giấu thi thể, ba người trở lại lầu số năm, gõ 201 cửa phòng.

"Người... Các người muốn làm cái gì, ta sẽ gọi." tiểu Chương mở cửa, lộ ra một cái khe cửa, nhút nhát nói.

Cho tới bây giờ, Trương Bằng rốt cuộc thấy rõ bộ dáng của nàng. Nàng người rất thanh tú, nếu như xinh đẹp Max điểm là hết sức nói, nàng có một (cái) bày phân tả hữu, phổ thông, thuận mắt, coi được.

Mặc dù không giống tiêu nhà hai tỷ muội cái loại này gần như toàn phần mỹ lệ, có thể khiến người ta hai mắt tỏa sáng, nhưng là có một phần thuộc về mình động lòng người chỗ. Nếu như nói Tiêu Vũ Nặc cùng Tiêu Thiên Tình là hai đóa tịnh đề mà sinh hoa sen, nàng kia chính là một gốc không có tiếng tăm gì cỏ nhỏ, xanh biếc ôn nhu mềm mại, nương theo lấy từng cơn gió nhẹ thổi qua, thong thả mà động.

"Ta gọi là Trương Bằng, ngu ở người trên lầu, không là người xấu." Trương Bằng nghe rằng cười một tiếng, ôn hòa nói. Hắn đối với tướng mạo của mình, vẫn là có mấy phần tự tin, ít nhất thoát nhìn người hiền lành, tuân kỷ thủ pháp. Dựa vào gương mặt này, hắn đã lác lác qua không ít người. Lão Hoàng Bì lần đầu tiên thấy hắn, liền cho rằng gặp dê béo, về mặt thuần Phác cứng nhắc lẫn nhau, cũng không biết, nguyên lai là một phiến khu ác bá cấp.

"Vậy... Vậy các người mới vừa rồi... Tại sao xông vào nhà ta?" tiểu Chương hỏi, về mặt rất thuần khiết rất ngây thơ.

Có thể Trương Bằng nghe một chút, ngực liền chận lại, thiếu chút nữa tức miệng mắng to, "Đây là người nhà? Ngày hôm qua ca mới khiêu cánh cửa có được hay không, người đây là cướp lấy người khác thành quả thắng lợi!" bất quá ngoài mặt, hắn vẫn là duy trì nụ cười âm áp, dù sao đối phương nữ sinh, lại có Lý tỷ loại này phụ nữ đánh đá cấp cãi nhau cao thủ che chở, không tốt mạnh bạo.

"Chúng ta đang điều tra nguyên chủ nhà sự tình, hy vọng người có thể phối hợp xuống." Trương Bằng giải thích, sợ tiểu Chương không tin, lại đem Tần Dũng dời ra, "Đây là bảo vệ khoa bên kia ủy thác." hắn là đoán được, chuyện này đoàn người đều đuối lý, Lý tỷ không có khả năng mang theo tiểu Chương đi tìm Tần Dũng xác nhận.

"Như vậy a, vậy các người vào đi." tiểu Chương coi như biết lễ, mở cửa thả ba người đi vào.

Vào nhà sau, ba người chia nhau kiểm tra. Nhà ở lại lớn như vậy, hơn sáu mươi thước vuông, căn bản không nhìn ra có chỗ nào có thể dùng để giấu thi.

"không có khả năng ở nơi này đi, lại đào không được phòng ngầm dưới đất." Lý Xuân Sinh nói. Nơi này là nhà lầu, lại đang lầu hai, không có khả năng đào sâu dưới đất, cũng không khả năng vô căn cứ làm ra một (cái) ẩn nấp không gian hiện ra. Dĩ nhiên, nếu như Thiệu Tài Tuấn cùng Trịnh Khải lão bà là thế ngoại cao nhân, cũng không phải làm không ra. Nhưng nếu quả thật là như vậy, bọn họ còn ngồi xổm ở trong xưởng làm gì, đi ra ngoài thế giới Tiêu Dao không tốt.

"Ừ..." lão Hoàng Bì như có điều suy nghĩ gật đầu.

Trương Bằng đi vào trong căn phòng lớn, lập đi lập lại quan sát, cũng cẩn thận nhớ lại cảnh tượng trong mộng.

Dần dần, hắn cảm thấy một tia quái dị, nhưng lại không nói ra cụ thể là cái gì.

Giường lớn, tủ sách, tủ quần áo, máy may, bàn trang điểm...

Đúng, bàn trang điểm không thấy!

Nhưng là, tại sao chỉ một bàn trang điểm không thấy.

Trương Bằng lần nữa đảo mắt nhìn căn phòng, đem trong đầu bàn trang điểm, thả vào trong phòng.

Hắn con người chột co rụt lại, bắt được vấn đề vị trí, không có đầy đủ không gian buông xuống bàn trang điểm.

Nhưng là, trong mộng bàn trang điểm tại sao thật tốt để, mà bây giờ, lại thả không tiến vào rồi hả?

Bởi vì, nhà ở nhỏ đi!

Hắn ở trong phòng đi mà đi, có bước chân đo đạc chiều dài, cũng giả thiết đem gian phòng của mình đồ gia dụng dời tới đây. Rốt cuộc phát hiện, dựa vào gian phòng nhỏ này mặt tường ngoài, trong triều rút một thước. Định mắt nhìn đi, này mặt tường quét vôi dường như so với chỗ khác mới một chút. Mặc dù mười mấy năm qua đi, nhưng chỉ cần cẩn thận quan sát, liền có thể nhìn ra bất đồng. Đón lấy, hắn nhớ tới Thiệu Tài Tuấn xách công trường dùng cái loại này màu đen thùng ny lon nhỏ cùng xẻng sắt đi tới một màn kia. Chỉ một thoáng, tất cả đầu mối giao hội ở chung một chỗ, bí ẩn rốt cuộc còi ra.

Thi thể của Trịnh Khải, liền giấu ở bên trong tường!

Nghĩ thông suốt tất cả khâu sau, Trương Bằng lấy điện thoại di động ra, gọi thông báo vệ khoa điện thoại, để cho Tần Dũng lập tức dẫn người tới.

Không tới một phút đồng hồ, Tần Dũng liền mang theo tiểu Khâu cùng tiểu Bắc chạy tới hiện trường. Trương Bằng đem sự tình đầu đuôi nói cho bọn họ. Dĩ nhiên, hẳn vì trong mộng nhìn thấy cảnh tượng tìm rất nhiều lý do, giấu cái này kỳ dị năng lực.

"Ý của người là nói, bức tường này phía sau ẩn tàng gian phòng này chủ nhân, thi thể của Trịnh Khải?" Tần Dũng chỉ mép giường kia bức tường hỏi.

"Đúng thế." Trương Bằng như đinh chém sắt nói.

"Hủy đi!" Tần Dũng ra lệnh một tiếng, tiểu Khâu cùng tiểu Bắc lập tức chạy về bảo vệ khoa, lấy tới chùy sắt lớn, bắt đầu hủy đi tường.

Tần Dũng là nước Hoa tam đại bộ đội đặc chủng "Tiềm long" lính đặc biệt, làm việc sấm rền gió cuốn, không mang theo một chút do dự.

"Tùng tùng tùng tùng đùng đùng đùng!"

Chỉ thấy tiểu Khâu cùng tiểu Bắc vung lên đại chùy, thay nhau đất nện ở trên tường. Trong khoảnh khắc, mặt tường, song sắt, đồ gia dụng run rẩy động không ngừng, tro bụi, rỉ sét cùng lớp sơn rơi rớt xuống.

Liên tiếp bảy tám chùy đi xuống, trên tường gạch đá "Rào" một tiếng, hướng vào phía trong ngã xuống, lộ ra một cái to bằng chậu rửa mặt động.

Một trận hôi thối nhất thời lan tràn ra, phảng phất tha không biết bao nhiêu năm hột gà thối, hoặc là lên mốc nước chảy thịt vụn, tóm lại thối đến hôn thiên ám địa. Trương Bằng cùng tiểu Chương ngay lập tức lao ra hành lang, đi xuống lầu, chạy đến phía dưới tiểu trên sân bóng rổ, tránh ra thật xa. Lý Xuân Sinh, lão Hoàng Bì là chạy đến sân thượng, miệng to hô hấp.

Ngay cả lầu dưới Mã Tinh Lôi, cũng che mũi chạy đến, kỳ quái nhìn về phía trên lầu. Cùng lúc đó, Trương Bằng nhà lối đi trên xà nhà lá bùa kim quang lóe lên, đem mùi hôi thối chặn ngoài phòng.

Ngay sau đó, cả tòa lầu số năm cũng giống như nổ nồi tựa như, hàng xóm rồi rít chạy đến, có thể thấy có bao nhiêu thối.

Tần Dũng đứng ở trong phòng, vẫn không nhúc nhích, phảng phất không có người đến bất kỳ mùi. Tiểu Khâu sắc mặt trắng bệch, vẫn còn có thể chịu được. Tiểu Bắc mặc dù không rời phòng, nhưng đã chịu đựng không nổi, vịn tường nôn ọe.

Thi thể tình huống, Trương Bằng không nhìn thấy, ngược lại ước chừng nửa giờ sau, tại Tần Dũng thông báo một chút, nhóm lớn xe cảnh sát lái vào đại viện, nhanh chóng đem 201 phòng kéo lên để phòng cái. Cũng không lâu lắm, Thiệu Tài Tuấn cùng lão bà hắn tại cảnh sát bao vây rồi, hai tay mang còng tay, bị đẩy tới xe cảnh sát, lái ra khỏi đại viện.

24h sau, Tần Dũng nói cho Trương Bằng, hai vợ chồng đối với mười lăm năm trước tội cung khai không kiêng kỵ, đã nhốt đang canh giữ thật sự, chuẩn bị mở đình thẩm đề ý.

Vì phòng ngừa để cho trong đại viện người khua môi múa mép, nói hấn bắt chớ đi cày xen vào việc của người khác, lại vì phòng ngừa đưa tới Thiệu Tài Tuấn vợ chồng hận ý, Trương Bằng làm một cái thuận nước giong thuyền, đem toàn bộ công lao nhường cho Tần Dũng. Cứ như vậy, Tần Dũng là được cả lên vụ án người điều tra phá án, vì bảo vệ công chức an toàn tánh mạng, cách một đời đuổi theo hung bạo vệ khoa dài, vinh lấy được "Nước Hoa nghị đẳng công".

Đây chính là chính quy chó săn cùng giữ cửa chó vườn khác nhau, Trương Bằng đi dẫn công, chính là phá hư hạnh phúc gia đình của người khác, Tần Dũng đi dẫn công, chính là thay trời hành đạo, tuyên dương chính nghĩa.

Chưa tới hai ngày, thứ năm thời điểm, phái Tần Dũng một đội bùn công phu tới, lấy "Trừ căn phòng mùi là lạ" làm lý do, đem toàn bộ phòng sửa sang lần nữa. Trong lúc lại phái thợ điện tới, lần nữa mai mối. Đến thứ hai thời điểm, nhà rục rờ hấn lên. Tần Dũng lại lấy "Hiệp trợ quản lý" làm lý do, đem chìa khóa phòng giao cho Trương Bằng.

Trương Bằng mua chút ít làm việc đồ gia dụng, do Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì dùng xe ba bánh chở về. Mới vừa mang lên lầu, còn không có dọn xong, ngoài cửa liền truyền tới một trận chìa khóa âm thanh. Đón lấy, tiểu Chương mở cửa mà vào, đi theo phía sau Lý tỷ.

"Người... Các người tại sao có thể có chìa khóa?" Trương Bằng nhất thời mắt choáng váng.

"Liên cho phép người Trương đại thiếu gia có, không cho chúng ta có à?" Lý tỷ cười hỏi ngược lại.

Trải qua một phen trao đổi, nguyên lai Tần Dũng chịu đựng không được Lý tỷ vừa đấm vừa xoa, đem dự bị chìa khóa cho nàng rồi. Nguyên nhân rất đơn giản, chuyện này có chút bẩn, không chịu nổi người nhiều chuyện khắp nơi tuyên truyền, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp.

"Như vậy đi, ta cũng không khi dễ người, căn phòng lớn liền để cho tiểu Chương ở." Trương Bằng dứt khoát nói.

"Cảm ơn Bằng ca." tiểu Chương gật đầu nói, mang trên mặt nụ cười ngọt ngào.

"Vẫn là tiểu Bàng hiểu chuyện, có năm đó Trương xường trường khí phách. " Lý tỷ khích lệ nói.

"Nhưng là... Ta còn chưa nói nhưng là... " Trương Bàng nhắc nhở.

Hai nàng mặt liền biến sắc.

"Bình thường, tiểu Chương phải phụ trách nơi này vệ sinh, mỗi ngày đều muốn đánh liếc, một tuần ít nhất kéo hai lần đất, nếu không... " Trương Bàng lời nói mang theo uy hiếp, nhưng không có tiếp tục nói hết.

"Được. " tiểu Chương nhu thuận gật gật đầu.

"Phải phải, tiểu Chương là nữ hài tử, hỗ trợ quét dọn vệ sinh là phải. " trong chuyện này, Lý tỷ có chút đuối lý. Cừ chỉ của nàng, liền cùng đánh mặt chược nửa đường chặn đồ không sai biệt lắm, cho nên trong vấn đề này, không có làm nhiều dây dưa. Vốn lấy nàng kế toán viên bản năng, vẫn sẽ tính toán xét nét, "Tiền điện tiền nước phương diện..."

"Được rồi, chúng ta ra. " Trương Bàng vung tay lên, nói.

"Ồi chào nhé, Trương lão bản hào khí a, tiểu Chương nhanh cảm ơn người ta. " Lý tỷ vui mừng nhướng mày, nói. Nàng vốn chỉ muốn, giảm miễn một bộ phận là được, không nghĩ tới Trương Bàng hào phóng như vậy, một chút toàn miễn. Cũng không biết Trương Bàng đối với nữ nhân, đặc biệt là đáng vấp không tệ nữ nhân, đều là hào phóng.

Hai ngày sau, nơi làm việc chính thức khai trương, đặt tên là "Hồng tinh linh dị sở hành chính " đảm trách hết thảy nghi nan chuyện vặt.

Chu Phúc Nguyên được mời tới đi thăm, trả lại cho một (cái) tám trăm đồng tiền bao lì xì.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: ác bá

Tiểu Chương nghe nói Trương Bàng mở công ty, liền hỏi hần có muốn hay không mời thư ký, chính là tiếp nghe điện thoại, bưng trà dâng nước cái loại này. Nàng buổi tối tại trong đại viện làm gia đình lão sư, ban ngày rất có không.

Trương Bàng nói có thể có, nhưng tiền lương rất thấp, tiểu Chương nói không liên quan, ngược lại nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi. Trương Bàng trực tiếp lái ra hai trăm khối. Ngay từ đầu, tiểu Chương còn tưởng rằng là ngày lương, kết quả cao hứng nửa ngày, nguyên lai là theo tháng coi là.

"Ta nói thế nào cũng là sinh viên, cho người khác thân nhân đưa bé bỏ tức, một giờ cũng có 30 khối, người một tháng mới cho hai trăm. " tiểu Chương phồng má giúp nói, lộ ra không phục lắm.

"Người nơi này ở, lại dùng máy tính của ta online, thỉnh thoảng giúp một tay, còn muốn bao nhiêu? " Trương Bàng hỏi ngược lại. Thật ra thì hần cảm thấy hai trăm khối đều thua thiệt, bởi vì bọn họ vừa mới khai trương, căn bản không có chuyện gì có thể làm. Hơn nữa, trải qua hần mấy ngày này quan sát, tiểu Chương rất trạch, suốt ngày đợi ở nhà, liền xuống lầu đều ít. Số tiền này tương đương với cầm không, liền cùng hần tại Trương Đại Chung nơi đó một dạng.

Cuối cùng, tiểu Chương căn cứ chân con muỗi nhỏ đi nữa cũng là thịt nguyên tắc, đồng ý cái này vô lương ông chủ mở ra tiền lương, lương tháng hai trăm.

Sở hành chính khai trương sau một ngày buổi sáng, lão Hoàng Bì gấp dài, theo thu hẹp Xe đạp trong phòng cút bò dậy. Đóng lại cửa sắt, trên vai khoác khăn lông, cầm trong tay bàn chải đánh răng kem đánh răng, khẽ hát, đi tới đại viện công cộng phòng tắm, rửa mặt một cái. Rồi đến tiệm cơm đánh hai lượng cháo, hai cái Đại Bạch thịt bánh bao, một bên gặm, một bên trở lại Xe đạp phòng, ở trước cửa trên bàn tròn nhỏ ăn nồng nhiệt.

Ăn điểm tâm xong, hần cầm khăn lông lau miệng, treo lên, sau đó thay một thân giặt coi như sạch sẽ lão đạo bào cũ kỹ, đi qua chức công túc xá khu đồng đường mòn, đi tới lầu số năm nơi làm việc.

"Hoàng thúc, buổi sáng khỏe. " mới vừa vào cửa, tiểu Chương liền ngẩng đầu lên, thăm hỏi.

"Eh, được được được... " lão Hoàng Bì cúi người gật đầu đất đáp.

Bây giờ là buổi sáng tám giờ qua vô cùng, Đại lão bản Trương tổng còn ở trên lầu đi ngủ. Bình thường bắt quá mười điểm, hán thì sẽ không lên.

Lão Hoàng Bì dùng tán trang lá trà ngâm (cưa) ly trà, tại gõ trên ghế sa lon ngồi trong chốc lát. Chờ đến tám giờ hơn nữa, liền đứng dậy đối với tiểu Chương nói, "Tiểu Chương a, ta đi ra ngoài một chút, Trương tổng có chuyện, liền để hán đánh điện thoại di động ta, ta đang ở phụ cận."

"Được." tiểu Chương khéo léo đáp, tiếp theo sau đó nhìn nàng trang web. Trương Bằng đem trong nhà máy vi tính cũ dời xuống dưới, cung cấp đoàn người sử dụng. Bắt quá từ vừa mới bắt đầu, liền bị tiểu Chương chiếm đoạt. Hơn nữa nàng lại là nữ sinh, những người khác không tốt cùng nàng cạnh tranh. Vì vậy, ngoại trừ Trương Bằng bên ngoài, đều chỉ có thể mắt lom lom nhìn.

Chỉ chốc lát sau, lão Hoàng Bì xuất ra cửa đại viện, lại qua sông Bích Thủy cầu, đi tới Hà Đông mặt bữa ăn sáng quán căn cứ. Hán tại đường vừa tìm khối đất trống, theo trong bao đeo lấy ra viết đầy kinh luân hoàng bố, trải trên mặt đất, lại mang lên quẻ bói, la bàn, kiếng bát quái, đồng tiền kiếm, Linh Đàng các loại (chờ) đạo gia pháp khí, bày sập làm ăn.

Sở hành chính không nghiệp vụ, hán chỉ có thể tự lực cánh sinh. Bởi vì gia nhập Hà Tây trận doanh, hán không tốt lưu ở bên kia lác lư người một nhà, không thể làm gì khác hơn là đến bờ sông bên kia lác lư người ngoài.

Hai giờ sau, lão Hoàng Bì bị đánh cho một trận. Đánh hán chính là một tác bản đầu vị thành niên, nguyên nhân cùng lần trước Trương Bằng không sai biệt lắm. Hán vừa lên đến, liền nói đến người khác ẩn đường biến thành màu đen, như có họa sát thân, sau đó đối phương đem hán đánh.

So với Trương Bằng, tác bản dưới đầu tay ác hơn nhiều, sạch hướng trên mặt hán, trên người bắt chuyện, không mấy cái đem hán đánh mặt xanh mũi sưng, kêu cha gọi mẹ.

Đánh xong lão Hoàng Bì, đối phương ném câu nói tiếp theo liền đi, "Ta là Trần Thiết Tinh, người ta gọi là Hồng tinh tiểu Tôn Quyền, lấy lại gặp người ở nơi này lừa gạt, gặp một lần đánh một lần."

Lão Hoàng Bì hồi đầu thổ kiềm trở lại nơi làm việc, Trương Bằng đã thức dậy. Hán mới từ Mã Tinh Lôi nơi đó ăn điểm tâm xong, đang chơi lấy máy vi tính, tiểu Chương đứng ở một bên nhìn lấy.

Vừa nghe nói lão Hoàng Bì bị đánh, đối phương vẫn là Hồng tinh hai xưởng người, Trương Bằng đằng đất một chút đứng lên.

"Cmn, khi dễ đến trên đầu chúng ta đến rồi!" Trương Bằng lập tức móc điện thoại di động ra, đem Lý Xuân Sinh kêu đến, mang theo hai người, khí thế hung hăng từng giết sông Bích Thủy cầu.

Hồng tinh nhà máy nhiệt điện hai xưởng nằm ở sông Bích Thủy mặt đông, cùng Hồng tinh một xưởng đã là huynh đệ tỷ muội quan hệ, lại là cạnh tranh quan hệ. Bất quá, hai xưởng từ đầu đến cuối nếu so với một xưởng đáng lùn đầu. Hai xưởng chỉ có trường xưởng, không có thư ký. Mà một xưởng trường xưởng bình thường kiêm nhiệm toàn bộ Hồng Tinh Hòa Điện sách nhớ. Vô hình trung, hai xưởng có điểm "Chi nhánh" mùi vị. Nhưng nói đi nói lại thì, một xưởng xây đến(phải) sớm, là đốt than đá, hai xưởng xây trễ, là đốt dầu. Hai xưởng người chung quy sẽ cảm giác mình tân tiến hơn, vì thế mà xem thường một xưởng người, nói bọn họ là than đá công phu.

Chỉ chốc lát sau, ba người đi tới hai xưởng đại viện sân bóng rổ. Một đám người tuổi trẻ chính đang (tại) bên trong sân chơi bóng rổ, trong đó có một (cái) đặc biệt nổi bật, giữ lại tác bản đầu, vóc người đều đặn, động tác bén nhạy, phơi bày ở ngoài bắp thịt vô cùng vững chắc, chính là Hồng tinh tiểu Tôn Quyền Trần Thiết Tinh.

Nhìn thấy Trương Bằng đám người, chơi bóng người tuổi trẻ rồi rút dừng động tác lại, đi theo Trần Thiết Tinh vây đi qua (quá khứ).

"Ta xem là ai vậy, nguyên lai Lưu Bị ca, không có từ xa tiếp đón, không có từ xa tiếp đón." Trần Thiết Tinh ngoẹo đầu, hướng Trương Bằng chấp tay, ngoài cười nhưng trong không cười nói. Vừa dứt lời, bên người hán người tuổi trẻ cũng cười theo mà bắt đầu. Bởi vì khu vực này người đều biết, Trương Bằng đối với "Lưu Bị" cái danh hiệu này, trần đây oán niệm. Tựa giống với Tây Du ký, cho Tôn Ngộ Không mặt mũi, cũng gọi hán "Tề Thiên Đại Thánh" không nể mặt mũi, liền kêu hán "Bật Mã Ôn". Nói như vậy, cho mặt mũi cũng gọi hán Bằng ca, không nể mặt mũi tự nhiên gọi hán Lưu Bị.

"Hãy bớt nói nhảm đi, người đã thương người của ta, là có ý gì?" Trương Bằng mặt không thay đổi hỏi, sau đó chỉ lão Hoàng Bì, "Người xem, người đều bị người đánh cho thành như vậy, cũng không biết có thể hay không đến(phải) nào chấn động gì đó." hán nói tới nói lui, giống như súng máy tựa như, "Vạn nhất não phá hư, biến thành bệnh thần kinh, sinh hoạt không thể tự lo liệu, liền ý lại nhà các người cật hất lạp tất."

Lão Hoàng Bì là người thông minh, vừa nghe đến lời nói của Trương Bằng, liền lập tức phối hợp che đầu, giả bộ về mặt dờ dẩn lẫn nhau.

"Hán tại chúng ta cái này giả danh lừa bịp..." Trần Thiết Tinh mới vừa mở miệng, liền bị Trương Bằng cắt đứt.

"Người xem người xem, miệng hán nước đều chảy ra, sợ là bị người đánh hư." Trương Bằng hùng hổ dọa người nói, "Người nói hán gạt người, vậy người nói một chút hán rốt cuộc lừa ai? Nhà nào người, nghỉ ngơi ở đâu, tên gọi là gì? Gọi hán tới đối chất nhau. Còn nữa, chứng có đâu, màn hình giám sát, nhân chứng vật chứng, lời khai ghi chép đây? Người muốn thay trời hành đạo, thì phải quy phạm chút, không lại chính là ngoài đường phở đánh người, nguy hại trị an xã hội, phải ngồi tù."

"Chuyện này..." Trần Thiết Tinh mặt lộ lúng túng, bị nói xong á khẩu không trả lời được. Chuyện này hán quả thật có chút đuối lý, Triệu tiểu có thể lại không có ở đây, dựa hết vào khuê môi múa mép, nơi này không người là Trương Bằng đối thủ. Về phần cứng lại, hán liền lại không dám rồi. Trương Bằng nuôi trong nhà cái kia hai cái cạp cái, nhưng cho tới bây giờ đều không phải là ăn chay. Nếu không có biện pháp đối phó, cũng chỉ có nhượng bộ. Trần Thiết Tinh bẽ bẽ cổ, nói, "Được rồi, khác (đừng)? ? Sách, người là ta đánh, người liền nói nên làm sao bây giờ."

"Sáng khoái! " Trương Bằng giờ ngón tay cái lên, tán dương.

"Thôi đi nguoi. " Trần Thiết Tinh không sắc mặt tốt nói.

"Nguoi xem a, tiền thuốc thang đòi đi, ngộ công phí đòi đi, dinh dưỡng phí đòi đi... " Trương Bằng đưa ngón tay ra, từng cái cân nhắc.

Trần Thiết Tinh càng nghe mặt càng đen, dù sao hấn là hai xương đầu, bị như vậy chế nhạo, sau đó làm sao còn lẫn lộn.

"Bằng ca, nguoi cũng quá không không có suy nghĩ đi. " "Tinh ca đều cho đủ mặt mũi nguoi , nguoi còn muốn thế nào? " "Nơi này là hai xương, không là nhà của nguoi, đừng cho là chúng ta không dám bắt nguoi thế nào. " bên cạnh Trần Thiết Tinh người tuổi trẻ nổi lên dõ, mũi dùi nhắm thẳng vào Trương Bằng.

"Có lý đi khắp khắp thiên hạ, lão đại chúng ta nói sai rồi sao? " Lý Xuân Sinh tiến lên một bước, nói.

Mất thấy mâu thuẫn liền muốn bùng nổ, Trương Bằng chuyển đề tài, cười nói, "Nhưng mà, ai dám muốn ngôi sao tiền của anh a. Chính bởi vì đại nước trôi Long vương Miếu, đều là người mình, mời bữa cơm liền coi như xong."

"Được. " Trần Thiết Tinh dứt khoát đáp. Hấn là người thông minh, Trương Bằng cho hấn dưới bậc thang, hấn tự nhiên thuận pha hạ lư, sẽ không dây dưa nữa chút vấn đề nhỏ này.

Vào buổi trưa, Trần Thiết Tinh mang theo cùng chơi bóng người tuổi trẻ, tại bờ sông cửa hàng lớn mời Trương Bằng đám ba người ăn cơm trưa.

Rót bia sau, Trần Thiết Tinh hai tay nâng ly, nói với lão Hoàng Bì, "Hoàng ca, chúng ta cũng là không đánh nhau thì không quen biết, ta vì sáng sớm hôm nay lỡ năng, xin lỗi nguoi. " nói xong, hấn ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

"Đâu có đâu có... " lão Hoàng Bì liền vội vàng nâng ly đáp lễ. Trần Thiết Tinh ra tay mặc dù ác, nhưng đều không hướng yếu hại đi. Mặc dù nhìn bề ngoài rất chặt vật, nhưng trên thực tế chẳng qua là bị thương da thịt.

"Bất quá... " Trần Thiết Tinh dừng một chút, lại nói, "Hôm nay Trương Bằng cũng ở đây, ta liền nói cho rõ ràng , nguoi nếu là còn dám ở bên này lừa gạt, ta như thường đánh."

"Hâm hại cái gì ngu dốt cái gì quẹo cái gì lừa gạt cái gì? " Trương Bằng nghe một chút liền mất hứng, xen vào nói nói, "Chúng ta lão Hoàng là người thành thật, già trẻ không gạt."

"Vậy tại sao không ở đây nguoi môn Hà Tây làm ăn, muốn tìm chúng ta Hà Đông đi? " Trần Thiết Tinh gãi đúng chỗ ngứa hỏi.

"Cái này... " Trương Bằng chần chờ một chút, nói, "Chúng ta lui mười ngàn bước nói, coi như là lừa gạt, cũng mới mấy chục khối, còn không đủ mua ngừng một lát thức ăn ăn đây. " hấn hỏi ngược lại, "Để cho lão đầu các lão thái thái mua một an tâm, cao hứng một chút, có cái gì không tốt?"

"Nếu quả thật là mấy chục khối, ta liền bắt kẻ. " Trần Thiết Tinh nói.

"Chính là mấy chục khối chuyện. " Trương Bằng cường điệu nói.

"Ây... " lão Hoàng Bì nửa mang tay, muốn nói lại thôi, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài. Cứ như vậy, giá tiền của hấn bị định ở một trăm trong khoảng, sau đó coi như gặp phải dê béo, cũng tóc không được bao nhiêu tài sản.

Đón lấy, Trần Thiết Tinh lại cùng Trương Bằng cụng ly một cái, nói, "Ta đang muốn tối nay đi qua (quá khứ) tìm nguoi đây, không nghĩ tới nguoi đã tới rồi."

"Chuyện gì? " Trương Bằng để ly rượu xuống, nghiêm túc hỏi. Trần Thiết Tinh là điển hình vô sự không lên diện tam bảo, một khi tới tìm hấn, nhất định là có chuyện trọng yếu.

"Là như vậy, mấy ngày trước, Lý Đại Trắng tới tìm ta, nói bọn họ hoàng sa thôn mất tích hai cái mười sáu mười bảy tuổi con gái, để cho ta hỗ trợ khắp nơi hỏi một chút, gần đây có thấy hay không chút ít hành động cổ quái, đáng giá nguoi chú ý. Sáng sớm hôm nay, lại có đồn công an cảnh sát tới trong xương tìm ta, cũng là hỏi thăm chuyện này. " Trần Thiết Tinh nhấp một hớp bia, thờ ra một hơi, nói, "Chúng ta ở tại nơi này khu vực, đến(phải) chú trọng một (cái) chiếu ứng lẫn nhau. Nguoi trở về cùng bảo vệ khoa nguoi ta nói nói, để cho bọn họ cũng lưu ý một chút "

"Không thành vấn đề. " Trương Bằng nói.

Một phe ác bá, cũng phải đảm bảo một phe bình an. Mặc dù chủ yếu dựa vào cảnh sát nằm vùng, nhưng là cho ra xuất lực.

Chương 36: bóng đen

Buổi trưa trở lại đại viện, Trương Bằng trực tiếp đi bảo vệ khoa, đem Trần Thiết Tinh nói sự tình nói cho Tần Dũng. Người sau lập tức đề cho tiểu Khâu viết Trương cáo thị, dán vào tiệm cơm cửa.

Buổi tối bảy hơn nửa, Trương Bằng chính đang (tại) trong quầy bán đồ lật vật cùng Mã Tinh Lôi tán gẫu, liền nhận được điện thoại của Tần Dũng, nói có người cung cấp đầu mối. Chạy tới bảo vệ khoa, Tần Dũng đem tình huống nói cho hắn. Trong xưởng có một (cái) công chức, hai ngày trước tại bờ sông gặp một (cái) rao bán điện thoại di động người ngoại địa. Người kia nghe là bắc phương khẩu âm, trên y phục mang theo bụi đất, giống như là mới từ trong núi hiện ra. Hắn rao bán điện thoại di động, một là vinh Uy, một là tiểu Mễ, thoát nhìn đều thật mới, hơn nữa phía trên dán chút ít màu hồng thủy tinh dán giấy, rất giống nữ hài tử đã dùng qua điện thoại di động.

Lấy được cái này đầu mối, Trương Bằng lập tức gọi đến điện thoại của Trần Thiết Tinh, đề cho hắn đi hỏi Lý Đại Tráng, mắt xích nữ hài dùng là nhãn hiệu gì điện thoại di động. Cũng không lâu lắm, điện thoại di động của Trương Bằng vang lên.

Sau khi tiếp thông, ông nghe bên kia truyền tới một tiếng nói thô lỗ: "Luru Bị, nghe nói người cái này có tin tức?"

"Luru cái gì bị cái gì. " Trương Bằng rất khó chịu nói.

"Bằng ca, Bằng ca, nói một chút chứ sao. " bên kia ngu ngơ cười một tiếng, nói.

"Hỏi người các nàng là dùng nhãn hiệu gì điện thoại di động, người cũng còn không nói cho ta biết chứ. " Trương Bằng cau mày nói.

"Một là vinh Uy v6, một cái khác là tiểu Mễ đệ tam. " bên kia trả lời.

Trương Bằng nhất thời hít một hơi khí lạnh, ngay sau đó đề cho Tần Dũng đem mới vừa rồi công chức gọi trở về, lại đề cho đối phương vội vàng tới, trực tiếp tìm hiểu tình huống.

Nửa giờ sau, một tên thân cao gần hai mét, cao lớn vạm vỡ, đầu trọc trắng hán, lái một chiếc cũ kỹ xe gắn máy, đi tới cửa đại viện. Truyền đạt thất Lý thức thông báo bảo vệ khoa, lấy được sau khi đồng ý, lại yêu cầu đối phương đem xe gắn máy ngừng ở cửa đại viện, tránh cho khanh vang vang thương phế phẩm động cơ âm thanh làm ồn đến nhận việc nghỉ hơi thở, sau đó để vào.

Cũng không lâu lắm, tại bảo vệ khoa trong phòng làm việc, Trương Bằng đột nhiên cảm giác được ánh sáng tối sầm lại, quay đầu nhìn lại, một tên trắng hán đầu trọc đang cúi đầu, nằm ngang thân thể chui vào. Tên trắng hán này chính là Hoàng Cell Trí sâu, Lý Đại Tráng.

"Luru... Bằng ca, vẫn khỏe chứ a. " Lý Đại Tráng sờ đầu trọc, cười ha hả nói.

Hai người hàn sầm mấy câu, liền đến phòng họp, nghe vị kia công chức khẩu thuật tình huống. Ngoại trừ trước đây đầu mối, hắn còn hỏi tường lại, cái đó người ngoại địa khoác một (cái) đại bao bố, bên trong cổ cổ, không biết chứa những gì. Nhưng một góc trong đó, lộ ra đầu đầu phụng bình nhạ đập.

Căn cứ những đầu mối này, có thể chắc chắn cái này người ngoại địa có trọng đại hiểm nghi.

Sông Bích Thủy phía tây bắc, là chạy dài mấy trăm cây số Ngọc Long quần sơn, cùng với mảng lớn rừng rậm nguyên thủy. Tiến vào hiện đại sau, rất ít người lại vào núi săn thú, ngoại trừ rừng phòng hộ đội bên ngoài, cơ bản không có bóng người. Người kia rất có thể bắt cóc hai cô gái nha, giấu ở tại trong núi lớn, mà hắn chứa đầu đầu phụng, rất có thể là vì làm đồ vật ăn.

Từ trong phòng họp hiện ra, Lý Đại Tráng sắc mặt xanh mét, hướng Trương Bằng ôm quyền nói, "Bằng ca, lần này cảm ơn người."

"Các người định làm như thế nào? " Trương Bằng hỏi.

"Đánh lại nghe một chút, nếu như có thể xác định được, liền tổ chức người vào núi. " Lý Đại Tráng nói.

"Không thông biết cảnh sát? " Trương Bằng đánh hơi được một tia mùi là lạ.

"Hai nha đầu, tám chín phần mười là bị hại. " Lý Đại Tráng siết quả đấm một cái, mắt lộ ra hung quang, tàn bạo nói nói, "Để cho ta môn bắt, trực tiếp lột da hắn, rút hắn gân!"

Ý của Lý Đại Tráng, Trương Bằng tự nhiên nghe rõ. Tìm cảnh sát, còn phải để lại người sống. Chính mình dẫn người dính líu, lại đang trong núi lớn, là giết là quả, nghĩ thế nào làm đều được.

"Được rồi, chú ý an toàn. " Trương Bằng nói câu lời khách sáo.

"Quay lại mời người uống rượu. " nói xong, Lý Đại Trắng ôm xuống quyền, xoay người rời đi. Chỉ thấy hần sải bước, đi cực nhanh, chỉ chớp lát sau liền biến mất ở trong màn đêm.

Trương Bằng vốn tưởng rằng, chuyện này đã không có quan hệ gì với hần rồi. Có thể không quá hai ngày, lão người làm vườn ngay tại hồ Tinh Hỏa vớt lá khô thời điểm, mò được một món màu ngà nữ nhân áo ngực. Nghĩ đến trước đây cáo thi,

Lão người làm vườn lập tức đem áo ngực đưa đến bảo vệ khoa.

Nhà máy điện đại viện thuộc về quân sự quản lý khu, không có bảo vệ khoa đồng ý, cảnh sát thì không cách nào tham gia. Cho nên rất nhiều lúc, bảo vệ khoa đều gánh chịu phiền khu đồn công an chức trách. Còn có chính là, bảo vệ khoa phối trí hạng nặng hỏa lực, để với đặc thù thời kỳ công việc bảo vệ, trang bị so với đặc cảnh cũng còn khá. Nhân viên càng là theo các nơi phân phối quân tiên phong, tỷ như tiểu Khâu cùng tiểu Bắc, chính là lính trinh sát xuất thân, mà khoa trưởng Tần Dũng, càng là "Tiềm long " lính đặc biệt, thực tế bản Rumble.

Bình thường chỉ có cảnh sát cầu trợ với bọn hần, bọn họ căn bản không cần cầu trợ ở cảnh sát . Dĩ nhiên, cảnh sát là dân sự đơn vị, bọn họ là cơ cấu quân sự, phần lớn công việc vẫn là phải do cảnh sát ra mặt. Nếu không thì là bắt chó đi cày, xen vào việc của người khác.

Nhận được áo ngực sau, Tần Dũng đem Trương Bằng cùng phòng hồ sơ chủ nhiệm Lý Đại Toàn kêu đi qua, để cho bọn họ phân tích. Hần dù sao cũng là lính đặc biệt, không phải là trinh thám, hình trình phương diện cũng không giỏi.

Trương Bằng nhìn hồi lâu, chỉ đành phải ra một cái kết luận, "B ily, vừa vặn đủ dùng."

Lý Đại Toàn cẩn thận chu đáo trong chốc lát, cau mày, suy nghĩ một đoạn thời gian rất dài, mới lên tiếng, "Cái này áo ngực là ta môn nước Hoa sản xuất, lại dán tây văn bằng hiệu, nhưng cũng không phải là ngoại quốc nhãn hiệu nổi tiếng, trong xưởng nữ công chức, nhiều ít hiểu chút mà hàng, bình thường sẽ không mua loại này. Hà Tây thôn cùng hoàng sa thôn phụ cận, có mấy gian như vậy tiệm đồ lót, các người có thể đi hỏi một chút."

Hần uống miếng trà, lại tiếp tục phân tích nói, "Sau đó, cái này áo ngực màu sắc hơi nhạt, lại là tăng thêm đệm bông kiểu đáng, rất phù hợp nữ nhân trẻ tuổi thẩm mỹ quan cùng nhu cầu."

"Hai bên đai mài mòn độ khá cao, hiển nhiên người trong cuộc ăn mặc không thể nào thoải mái. Rất có thể là vì đẹp đẽ, hy sinh thụ thích độ."

"Từ chính thể mà nói đi, vải vóc so với mới, hần là chỉ mặc chừng một năm. " hần dừng một chút, tổng kết nói, "Bước đầu kết luận, áo ngực chủ nhân là tên gọi mười tám tới hai mươi tuổi nữ tính."

Trương Bằng cùng Tần Dũng nghe miệng trường con mắt ngây ngô, một cái nịt vú liền có thể suy đoán ra nhiều như vậy tin tức, Lý Đại Toàn quả nhiên là hình trình một tay hảo thủ.

Hai người còn đang cảm thán bên trong, Lý Đại Toàn lại tiếp tục nói, "Đồ vật là đang (tại) hồ Tinh Hỏa phát hiện, cũng chỉ có hai trường hợp, hoặc là người trong cuộc bị chìm thi tại đáy hồ, hoặc là thông qua sông ngầm nói, theo sông Bích Thủy bay vào."

"Sông ngầm nói! " Tần Dũng đập xuống tay, nói, "Ta lập tức dẫn người đi xem một chút."

Sông Bích Thủy quanh co khúc chiết, từ nam chí bắc, hội tụ Bách Xuyên, chảy qua hơn nửa nước Hoa. Hồ Tinh Hỏa nước, do phía nam dẫn vào, đi qua sau núi đào bới nước ngầm nói, do phía bắc đi ra ngoài, lẫn nữa tụ vào sông Bích Thủy.

Mà phía sau núi đoạn này nước ngầm nói, sắp tới ba cây số. Trước kia là thuyền Phi dùng, dọc đường tạc rất nhiều thất loan bát quái thông đạo dưới lòng đất, để với tùy thời tránh vào trong núi. Nhưng bây giờ thiên hạ thái bình, đã không có thuyền Phi rồi. Lối đi các nơi đều hạn lên hàng rào sắt, cấm chỉ những người không có nhiệm vụ vào bên trong.

Điều này thủy đạo, là do nhà máy điện đại viện quân hạt, đầu đuôi đều sắp đặt tiểu trạm, 24h có vệ binh trông chừng. Nhưng không loại bỏ, có người theo trong núi lớn lợi dụng thông đạo dưới lòng đất tiến vào.

Mặc dù bây giờ đã chín giờ tối, nhưng Tần Dũng vẫn là lập tức mang theo tiểu Khâu cùng tiểu Bắc lên đường. Nếu là ở địa bàn của hần trong xuất ra án mạng, trên mặt của hần sẽ phi thường khó coi.

Toàn bộ bảo vệ khoa có một cái tăng cường doanh nhân số của, cộng hơn năm trăm người, nhưng hần chỉ mang theo hai người. Bởi vì tại đất trong ống cống, càng nhiều người lại càng dễ dàng bút giấy động rừng. Trương Bằng dĩ nhiên là không đi, coi như hần phải đi, Tần Dũng cũng sẽ không đồng ý. Mà Lý Đại Toàn bị thương, đi đứng không tiện lợi, cũng không cùng đi.

Nhưng khi muộn, Trương Bằng lại nằm mộng, mơ thấy Tần Dũng chết!

Hần đại khái là theo một cái rơi trên mặt đất trang điểm trong kính nhìn ra ngoài. Đây là một đen như mực động đất, vách tường là bất quy tắc hình dáng, do xóc xếch đá tảng xây thành.

Trong động đốt một nhánh cây nển, mượn ánh lửa yếu ớt , có thể nhìn thấy trên tường căn lớn liễu Đinh, quán hai sợi xích sắt. Thuận theo xích sắt nhìn xuống, là hai cô bạch hoa hoa thân thể, tóc tai bù xù, không thấy rõ dung mạo. Nhưng phần lưng có chút lên xuống, thân thể bất ngờ co quắp rung động, dường như bị khó có thể tưởng tượng đối đãi.

Trương Bằng quan sát một lúc lâu, mới phát hiện góc chỗ tối tăm, còn có một mơ hồ bóng người. Phảng phất cùng hắc ám hợp làm một thể, để cho

người khó mà phát giác.

Không biết qua bao lâu, có thể là mấy phút, cũng có thể là mấy giờ. Trong một thời gian rất mơ hồ, cơ hồ không cảm giác được của nó qua đi. Trong góc bóng người giật giật, sau đó cây nến liền diệt, chỉ còn lại đen kịt một màu.

Đây mới thực là hắc ám, dù là một tia sáng cũng không có. Cho dù không chớp mắt, cũng không nhìn thấy một millimet bên ngoài đồ vật.

Có lẽ, nếu như có thể nghe thanh âm, hẳn là sẽ có tiếng hít thở, hoặc là cái khác.

Đột nhiên, trong góc ánh lửa lóe lên. Là phun ra trắng, giống như một đạo ngọn lửa. Trong khoảnh khắc đó, hẳn thấy được mặt của Tần Dững, kinh ngạc, mờ mịt, đờ đẫn. Hẳn dường như còn nhìn thấy, văng tung tóe ra máu bắn tung.

"Tần đội!" hẳn hét lớn một tiếng, giựt mình tỉnh lại, lạnh cả người mồ hôi ướt lưng.

Rạng sáng năm giờ, hẳn vọt tới bảo vệ khoa, biết được Tần Dững còn chưa có trở lại. Lý Đại Toàn còn chưa đi, đang ngồi ở sau bàn làm việc, hút thuốc, chau mày. Nhìn thấy Trương Bằng, hẳn lập tức đứng dậy nói, "Tiểu Bằng, Tần đội có thể gặp phải nguy hiểm."

"Tại sao?" Trương Bằng hỏi.

"Trên thời gian, hẳn đi quá lâu. Trong địa hình, chỗ hẳn với tuyệt đối hoàn cảnh xấu. Bởi vì trong rừng đạo, thanh âm truyền bá so với ánh sáng rộng rãi, đối phương có thể chiếm đoạt đến tiên cơ. Còn nữa, trong tay đối phương có thể có con tin, hẳn khó mà tiên phát chế nhân. Ít nhất phải thấy rõ tình huống, mới có thể động thủ. Ta mới vừa rồi hẳn là khuyên hẳn mang nhiều một chút người đi." Lý Đại Toàn đập xuống bàn, vẻ mặt hối tiếc.

"Làm sao bây giờ?" Trương Bằng lại hỏi.

"Ta mới vừa rồi gọi điện thoại cho Trâu Văn Nhân, để cho hẳn trao quyền ta dẫn người vào trong tìm, kết quả hẳn sợ gánh trách nhiệm, lại để cho ta gọi điện thoại báo cảnh sát." Lý Đại Toàn tức tối đất máng, "Thật là bảo thủ!" tiếp lấy lại oán giận nói, "Năm đó ba của ngươi để cho ta tới hỗ trợ, ta đã tới rồi. Kết quả chính hẳn lại chạy, ngươi nói đây là chuyện gì?"

Trâu Văn Nhân là Hồng Tinh Hỏa Điện hiện tại Nhâm xưởng trưởng, xử sự ôn hòa, đối đãi người khoan hồng, có thể trời sinh tính nhất gan sợ phiền phức, người lại bảo thủ, có chút giống như thời cổ tú tài nghèo. Lý Đại Toàn là bộ đội xuất thân, đi theo lãnh đạo như vậy, tự nhiên cảm thấy nín thở. Mỗi khi gặp phải loại tình huống này, hẳn liền nên oán giận lãnh đạo cũ một đôi lời.

"Không việc gì không việc gì, ta có biện pháp." Trương Bằng an ủi, tiếp lấy móc điện thoại di động ra, gọi đến Trâu Văn Nhân con trai chu bàn bàn điện thoại.

"Làm gì làm gì, hơn nửa đêm, còn có để cho người sống hay không." mấy tiếng chuông reo sau, bên kia nhận nghe điện thoại, truyền tới một vệt đục giọng.

"Tần Dững xảy ra chuyện, ngươi đi nhanh làm một chút ba của ngươi tư tưởng công việc, để cho hẳn thông báo bảo vệ khoa người phối hợp chúng ta." Trương Bằng gấp rút nói.

"Oa ká, bây giờ mới mấy giờ, muốn ta đi phiền ba ta, ta là ngại ngứa da hay là chê mạng lớn." chu bàn bàn cự tuyệt nói.

"Khác (đừng)? ? Sách, đi nhanh." Trương Bằng hạ thấp giọng, uy hiếp nói: "Ngươi nếu không đi, sau đó bị người bên ngoài khi dễ, tự đừng tới tìm ta."

Bên kia trầm mặc một hồi, hỏi, "Thực sự rất gấp?"

"Rất gấp rất gấp." Trương Bằng cường điệu nói, "Hết sức khẩn cấp!"

"Được rồi, ta không đếm xỉa đến." nói xong, bên kia liền cúp điện thoại, chắc là đi phiền cha của hẳn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: tàn khốc

Ước chừng một phút đồng hồ sau, bảo vệ khoa phó khoa trưởng nhận được Trâu Văn Nhân điện thoại, ngay sau đó chạy tới phòng làm việc, triệu tập

gần hai trăm người, tại Lý Đại Toàn dưới sự hướng dẫn, lao thẳng tới nước ngầm nói.

Trương Bằng đến Đình đại sáng chói lầu dưới kều lão Hoàng Bì, đứng ở thủy đạo bên ngoài chờ. Nơi này là hồ Tĩnh Hòa phía nam, trên đất có chút ướt nhẹp. Phía trước cách đó không xa, có một (cái) đen như mực cửa hang, có hình vòng cung, ước chừng cao hơn ba thước, rộng hơn hai thước, bên ngoài là ri sét hàng rào sắt, giống như một thông thường hàm trú ẩn.

Cửa động bên trái, xây rất nhỏ vọng gác Đình. Bên trong sáng một chiếc đèn, trống không, lính canh đi theo Lý Đại Toàn đám người tiến vào. Trương Bằng mặc dù quan tâm Tần Dũng an nguy, nhưng còn không có ngốc đến chính mình đi theo vào. Hắn một không rèn luyện quân sự, hai không có can đảm, tốt nhất chính là lưu ở phía sau, làm làm hậu cần, mài khua môi múa mép.

"Chuyện này không dễ làm a. " ánh sáng mờ tối bên trong, lão Hoàng Bì bỗng nhiên thở dài nói. Trương Bằng hỏi tại sao, người sau chỉ cửa hang, trả lời, "Trong này tối tăm không mặt trời, không có một chút ánh sáng mặt trời. Tên hiem nghi phạm này chọn chỗ như vậy tới ẩn núp, khẳng định có chỗ nào hơn người. " lão Hoàng Bì theo lệ nói, "Tỷ như có thể âm thầm thấy vật, hoặc là khứu giác đặc biệt bén nhạy, tóm lại đó là có thể ở trong bóng tối sinh tồn năng lực."

"Không thể nào... " Trương Bằng nhú mày một cái, hỏi, "Chẳng lẽ là Tà tu?"

"Có thể. " lão Hoàng Bì gật đầu một cái.

Buổi sáng sáu giờ, chân trời xuất hiện lau một cái tinh dịch cá, thần hi đi qua đại viện tường cao, rắc vào trên người hai người.

"Đá trong đập luôn... Đá trong đập luôn..."

Bên trong động bỗng nhiên truyền tới một trận tiếng bước chân dồn dập. Ngay sau đó, hơn mười mặc đồ rắn ri binh lính vọt ra.

"Nhanh, mau mau nhanh..." bọn họ về phía sau ngoắc tay, mấy cái mạng cáng cứu thương người chạy ra. Phía sau còn có hai cái chân trần nha, khoác quần phục nữ hài.

Trương Bằng bước nhanh đi theo. Trên cáng cứu thương người là Tần Dũng, nơi bả vai một mảnh đỏ thẫm, nhưng người còn thanh tỉnh. Thấy hắn còn sống, Trương Bằng rất cuộc thờ phào nhẹ nhõm. Nửa giờ sau, tại sở y tế trong, trực thầy thuốc Dương Ba thay Tần Dũng lấy ra đầu đạn, khử độc, kẹp bên trên(lên) tấm vải, sau đó băng kỹ.

Đón lấy, Trương Bằng hiểu được tình huống lúc đó. Gặp gỡ nghi phạm trong nháy mắt, bả vai của Tần Dũng trúng một phát đạn. Nhưng hắn phản ứng cực nhanh đất ném ra dao găm, chính giữa cánh tay của đối phương. Nghi phạm súng lục bị đánh rơi, lập tức trốn vào hắc ám, trốn. Bởi vì hắn trên người trúng đạn, hành động có chút bất tiện, đang giải cứu xong hai cô bé sau, liền lưu tại chỗ chờ cứu viện, để tránh đang trên đường trở về bị đối phương đánh lén.

Sau mấy tiếng, các binh lính không thu hoạch được gì đất thổi lui ra rắc rối phức tạp thông đạo dưới lòng đất. Cái kia nghi phạm giống như biến mất một dạng không thấy tăm hơi.

Bọn họ không có khả năng một mực đang dưới đất lục soát, hao phí tinh lực không nói, còn không tiến triển chút nào. Lúc này, Trương Bằng ra một chủ ý, để cho Lý Đại Toàn đem năm đó thông đạo dưới lòng đất bản đồ tìm ra, sau đó thông báo Lý Đại Tráng dẫn người vào núi, phòng thủ tất cả cửa ra vào. Lại tổ chức ít nhân thủ, 24h tại hồ Tĩnh Hòa tuần tra, phòng ngừa nghi phạm mượn đường thủy chạy trốn. Về phần nước vào miệng bên kia, không cần quản, bởi vì nước chảy rất gấp, căn bản bơi không đi ra.

Cứ như vậy, nghi phạm cũng sẽ bị bao vây dưới đất này trong mê cung, tươi sống chết doí.

"Độc a. " lão Hoàng Bì giờ ngón tay cái lên, thở dài nói.

"Có thể được! " Lý Đại Toàn gật đầu bày tỏ đồng ý. Trương Bằng đề nghị rất nhanh thì lấy được đoàn người công nhận, chia nhau đi làm rồi.

Mã Tĩnh Lôi nghe được tin tức này, xung phong nhận việc đất tham dự tuần tra. Lúc ban đêm, nàng công lấy sau lưng cái kia đem theo quẻ hương mang tới đại cung, bên hông mang theo bao đựng tên, đi theo mấy tên lính ở ven hồ tuần tra. Bởi vì trông coi cơm nước người tại, Trương Bằng tự nhiên cũng đi theo, thay nàng thả tuần tra.

Ngày thứ bảy buổi tối, ánh trăng đang nồng, ngân huy vắng đầy mặt hồ.

"Nhìn!"

Lạnh mát Trương Bằng phát hiện trong hồ đựng đưa một trận khá lớn nước gợn, lập tức nhắc nhở Mã Tĩnh Lôi. Chỉ thấy người sau rút ra dài hơn một thước hơi vũ mũi tên, dựng cung lên kéo giây cung, "Vèo " một mũi tên bắn ra!

Mũi tên kia giống như một vệt bóng đen, dán mặt nước bay nhanh mà đi.

Một giây kế tiếp, trên mặt hồ nhắc lên lớn hơn nước, một thân ảnh lao ra mặt nước, lại lên về đi xuống.

Mã Tĩnh Lôi nhẹ rên một tiếng, rút ra thứ 2 mũi tên, đặt vào cung dây, qua lại quét nhìn mặt nước. Nghe tiếng chạy tới vệ binh bùng súng trường, nhưng không có xạ kích. Không phải vạn bất đắc dĩ thời điểm, bọn họ không muốn quấy rối đến trong viện công chức.

Ước chừng nửa phút sau, trên mặt nước đục đưa nhò nhẹ rung động. Mã Tĩnh Lôi ánh mắt đông lại một cái, kéo căng giây cung.

"Ông!"

Theo một tiếng vang nhỏ, hồi vũ mũi tên theo tiếng mà ra, bắn vào rung động trung tâm.

Dưới ánh trăng, nước lần nữa nhấc lên, sau đó bình tĩnh lại. Trong hồ người trúng liền hai mũi tên, phỏng chừng nhanh chìm xuống rồi.

Lại chờ trong chốc lát, cách đó không xa bờ hồ thoát ra một thân ảnh, cẳng chân chạy như điên.

"Huru!"

Nhưng hắn còn không có chạy ra hai bước, một nhánh hồi vũ mũi tên liền từ nghiêng phía sau bắn tới."Phốc " một tiếng, xuyên qua vai hắn. Mũi tên kia thốc mang máu dính thịt, lộ ra thân thể một mảng lớn. To lớn xung lực mang theo hắn về phía trước đục ngỗ, lại cũng không bỏ dậy nổi.

"Oa oa oa! " người kia trên đất cút trèo kêu thảm, các binh lính lập tức hơi đi tới, mười mấy hòng súng đen ngòm chỉ hắn.

"Ta đầu hàng, ta đầu hàng. " người kia giơ hai tay lên, cầu khẩn. Định mắt nhìn đi, là một hơn hai mươi tuổi nam nhân trẻ tuổi, ướt nhẹp khắp khuôn mặt là bụi đất, hốc mắt thật sâu lõm xuống vào trong, dường như đói rất nhiều ngày.

Trải qua bước đầu câu hỏi, có thể kết luận người này chính là nghi phạm. Áp tải trở về bảo vệ khoa sau, Trương Bằng cùng lão Hoàng Bì bắt đầu tra hỏi. Bọn họ trước tượng trưng hỏi chút ít tên họ, tuổi tác, quê quán các loại (chờ) không liên quan vấn đề trọng yếu, hỏi nửa hỏi vụ án trải qua, cuối cùng chuyên đề tài, hỏi tới đối phương là như thế nào ở trong bóng tối tự do hành động.

"Tay... Đền pin... " nghi phạm mới vừa mở miệng, lão Hoàng Bì liền một cái tát quát tới, sau đó một cước đạp ở đối phương trên bụng, mắng to, "Đền pin, ta kêu ngươi đền pin!"

Hai ba lần đi qua, nghi phạm chiêu. Mấy năm trước, hắn phạm sự, lén lút với cả nước các nơi. Một lần tại dã ngoại, đổ mưa to, hắn trốn vào một cái đạo quan đồ nát tránh mưa. Đang huy đi đầu gối đốt lửa thời điểm, trong lúc vô tình phát hiện Nguyên Thủy thiên tôn gỗ giống như bên trong, ẩn tàng một quyển sách nhỏ.

Hắn trong lúc rảnh rỗi, liền theo sách nhỏ lý thuyết phương pháp ngồi tĩnh tọa mình tưởng, lại không nghĩ rằng, lại để cho hắn học được một chút bản lĩnh, có thể ở trong bóng tối thấy vật.

"Đồ đâu? " lão Hoàng Bì lục soát nghi phạm thân, không tìm được đối phương lời muốn nói sách nhỏ.

"Thà ta, ta nói cho các ngươi biết. " nghi phạm nói.

"Đi! " Trương Bằng vỗ mặt bàn nói.

"Vậy ngươi để trước ta. " nghi phạm yêu cầu nói.

"Khi ta kẻ ngu a. Trương Bằng sắc mặt lạnh lẽo, nói, "Ta Hồng tinh tiểu Lữ Bồ tại khu vực này, cũng coi là một nổi tiếng nhân vật, không biết nói chuyện không tính số. " nghi phạm có vẻ hơi do dự, Trương Bằng lại tăng thêm sức lực, nói, "Ngươi phạm vào đại sự, giao ngươi đi ra ngoài, ngươi chính là một (cái) chết. Chúng ta cầm đồ vật, tự nhiên không muốn người khác biết. " Trương Bằng lộ ra nụ cười âm áp, "Ý của ta, ngươi mình bạch đi?"

Nghi phạm suy nghĩ một chút, sắc mặt trắng nhợt, run giọng nói, "Ngươi... Ngươi nghĩ (muốn) giết người diệt khẩu!"

"Giết người là phạm pháp, ta mới không ngu như vậy đây, lại nói... " Trương Bằng cố ý kéo dài âm thanh, nói một cách đầy ý vị sâu xa nói, "Ngươi phá hại lại không là nữ nhân của ta, cùng ta gần đây không oán, ngày xưa không thù, ta cần gì phải đây."

"Đồ của ta đều đặt ở trong động, nếu không... " nghi phạm chần chờ một chút, "Ta mang bọn ngươi trở về lấy?"

"không cần, ngươi nếu là lại vào đi, thì đồng nghĩa với tự chui đầu vào lưới rồi. " Trương Bằng thành thật với nhau nói, "Vạn nhất ngươi để cho người bắt được, chúng ta cũng không tiện giao phó."

Có lẽ là vô cùng trẻ tuổi, lại có lẽ là vô cùng sợ hãi, nghi phạm tại Trương Bằng lừa gạt xuống, rốt cuộc đem giấu đồ địa điểm nói ra.

"Ta chỗ ngủ, bên tường có khối dân ra cục đá..."

Nghe xong nghi phạm tự thuật, Trương Bằng cùng lão Hoàng Bì liếc nhau một cái. Lão Hoàng Bì lập tức xông lên trước, lại một cái tát chào hỏi!

"Lừa gạt ai đó! " "Ta nói đều là thật, không lừa các ngươi. " cái thời điểm, nghi phạm ánh mắt lộ ra một tia hung quang.

"Ta để cho ngươi hoành hành! " Trương Bằng bắt trên bàn nửa đoạn cục gạch, chọt một chút, nện ở nghi phạm trên miệng, nhất thời bay loạn ra mấy cái răng.

"Ngươi đánh chết ta à! " nghi phạm phun ra bọt máu, hung tợn la lên.

Trương Bằng bỗng nhiên cười một tiếng, cùng lão Hoàng Bì một tà một hữu, đưa hán gấp lên, đẩy ra ngoài cửa, tuyên bố, "Người có thể đi."

Nghi phạm nhất thời không công khai, đầu tiên là ngẩn người, ngay sau đó nhấc chân chạy. Có thể trên người hán còn trói sợi giây, hai tay không thể động, giống như một chỉ có cặp chân cái cọc gỗ, căn bản không chạy nhanh.

Hán mất mạng đất chạy, mới ra đại lộ, trước mắt chợt tối sầm lại, té lăn trên đất. Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một tên đại hán vạm vỡ, hai tay ôm ngực đất đứng ở trước mặt hán, đi theo phía sau một đám người.

Tráng hán tiến lên một bước, giống như xách con gà con như vậy, nắm nghi phạm cổ áo của, nói lên. Sau đó mang người, hướng ngoài đại viện đi tới.

"Cứu... Cứu mạng..." nghi phạm kinh hoàng vạn trạng đất giẫy giụa, dưới người tràn ngập lên một cỗ mùi hôi thúi.

Xuất ra cửa đại viện, tráng hán thả hán xuống, sau đó vỗ bả vai của hán một cái, chỉ về đằng trước nói: "Chạy a, tiếp tục chạy."

"Tha cho... Tha mạng..." nghi phạm thân thể mềm nhũn, tê liệt té xuống đất, khóc cầu xin tha thứ.

"Thôn chúng ta hai con gái cầu người thời điểm, người tha chưa?" tráng hán thử răng, hỏi.

"A!" nghi phạm sợ đến ánh mắt đều lồi hiện ra, liều mạng bò dậy, hướng phía trước bỏ chạy.

Không chạy ra bao nhiêu mét, hán liền bị đạp té xuống đất. Mới vừa bò dậy chạy ra mấy bước, lại bị đạp ngã. Cứ như vậy, Lý Đại Tráng một đám người, giống như đá bóng như vậy, đem nghi phạm theo Hà Tây chạy tới Hà Đông. Tại hoàng sa thôn từ đường trước, Lý Đại Tráng rút ra sáng choang đao mổ heo, đem nghi phạm tại chỗ thiến, lại dùng hương tro cầm máu, kéo dài tới trong thôn đồn công an.

Cảnh sát nằm vùng đón lấy thời điểm, nghi phạm cũng chỉ còn lại có ra khí, không có vào khí. Tinh thần quần chúng nước cuộn cuộn bên dưới, cảnh sát nằm vùng cũng không tiện nói cái gì, trực tiếp gọi tới xe cứu thương, trước giữ được nghi phạm mạng.

Ba ngày sau, cảnh sát tin tức truyền ra. Kinh(trải qua) chứng thật, tên này nghi phạm lén lút với sông Bích Thủy dọc theo bờ, phạm vào hai lần án mạng, hơn mười lần cưỡng gian đồ án, sát hại hai gã hơn mười tuổi thiếu nữ, làm nhục hơn mười danh nữ tính, có thể nói là tội ác ngút trời, người người được tru diệt.

Vì chiếu cố hoàng sa thôn thôn dân tâm tình, cảnh sát không có truy cứu Lý Đại Tráng đám người trách nhiệm. Chẳng qua là thông tin tin tức nói, tại hoàng sa thôn thôn dân dưới sự phối hợp, bắt được nghi phạm, lựa ngày thẩm tra xử lý. Không có gì bất ngờ xảy ra, người này chết chắc.

Mà đang ở tin tức phân phát đồng thời, Trương Bằng mang theo Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì, theo hồ Tinh Hòa phía nam đi vào dưới lòng đất thủy đạo. Người lính gác kia cùng Trương Bằng quen nhau, một điều thuốc liền xua đuổi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: thiên nhãn

"Ào ào ồn ào..."

Trong bóng tối, ba nói ánh sáng đèn pin qua lại tảo động. Bên trái là nước chảy xiết, phía bên phải là âm lãnh vách đá. Dưới chân cục đá đường có chút hơi ướt, nhưng cũng không trơn nhẵn. Lý Xuân Sinh đi tuốt đằng trước, Trương Bằng ở chính giữa, lão Hoàng Bì rơi vào cuối cùng.

Mỗi đi ra một đoạn đường, liền có thể nhìn thấy một hai cái hạn hàng rào sắt cửa hang. Bởi vì ẩm ướt, trên cây sắt rỉ loang lổ. Bên trong động đen như mực, chòm ánh sáng chiếu vào đi, không thấy được đầu.

"Rốt cuộc ở đâu a, nhiều như vậy động, làm sao có thể phân rõ?" Lý Xuân Sinh hỏi.

"Hán là thì ở phía trước rồi." Trương Bằng không quá chắc chắn nói. Hán không kêu bảo vệ khoa người, bởi vì nhiều cái người là hơn cái miệng, bắt lợi cho bảo mật, còn có thể nhiều cái chia tiền người. Ngược lại nơi này là địa bàn của mình, không tồn tại nguy hiểm gì. Cho nên hán chỉ nói bóng nói gió hỏi hỏi Dương Dững, ló vào hàng rào sắt bị cửa mở, không khó lắm tìm.

Hơn mười phút sau, bọn họ tìm được. Bởi vì cảnh sát có thể tới hiện trường lấy chứng, trong xưởng tạm thời không phải người tới hạn bên trên(lên) lỗ

hồng. Đèn pin chiếu vào đi, là một rộng hơn một thước, cao hai mét hang đá, trên đất có rất nhiều xóc xếch dấu chân, chắc là ngày đó đội tìm cứu viên lưu lại.

Lý Xuân Sinh khom người, chui vào trước, Trương Bằng cùng lão Hoàng Bì theo ở phía sau. Trong động bất ngờ thối tới âm phong, xen lẫn chút vị mốc.

Bọn họ thuận theo đội tìm cứu dấu chân tìm tòi, có thể cũng không lâu lắm, liền xuất hiện một cái phút(phân) lối rẽ. Ba người dừng lại quan sát trong chốc lát, lựa chọn dấu chân nhiều vừa đi. Có thể đi đi, dấu chân càng ngày càng nhạt. Bên ngoài đường đá ẩm ướt, cộng thêm có tro bụi, tạo thành dấu chân. Càng hướng bên trong càng khô ráo, tự nhiên không có dấu chân.

"Làm sao bây giờ?" Lý Xuân Sinh hỏi.

"Mấy ngày trước mới có người đi qua, nhất định sẽ lưu lại chút ít dấu vết gì, từ từ quan sát là được." Trương Bằng nói.

Ba người tiếp tục hướng phía trước đi, phía trước sáng tỏ thông suốt, lần nữa đi tới một chỗ phân xóa miệng. Bất đồng trước đây là, lần này có năm cái. Ba người không thể làm gì khác hơn là dừng lại, chia nhau quan sát.

"Mau đến xem nhìn, đó là cái gì?" chỉ chốc lát sau, lão Hoàng Bì hướng hai người chào hỏi.

Thuận theo đèn pin cầm tay của hắn nhìn lại, trong động có khối uồng công đồ vật. Đi vào nhìn một cái, là khối tê liệt vải trắng. Lão Hoàng Bì nhặt lên chà xát, lại thả ở trên mũi người một cái, nói, "Là Nữ Oa chết quần áo."

"Ồ cô, gấp như vậy." Trương Bằng mắng. Phòng chừng nghi phạm mới vừa đi tới nơi này, liền không nhận được mở gian. Càng đi về phía trước, bọn họ gặp được càng nhiều hơn vải vụn, còn có roi trên mặt đất nút áo...

"Súc sinh a, thật là súc sinh." nhìn trước mắt cảnh tượng, Lý Xuân Sinh mắng lên. Không khó tưởng tượng ra tình hình lúc đó, nghi phạm có thể ở trong bóng tối thấy vật, nữ hài lại không thể. Vì vậy hắn giống như thợ săn như vậy, cùng bịt mắt con mồi chơi trò cút bắt.

Lại đi tới mấy trăm mét, trên đất xuất hiện một cái hoa(xài) cách quần bố từ. Kinh hoàng thất thố con mồi trốn tới đây, đã là sức cùng lực kiệt, rốt cuộc buông tha chống cự...

Ba người liếc nhau một cái, đều không nói gì, vùi đầu tiếp tục hướng phía trước đi. Cũng không lâu lắm, bọn họ tìm được nghi phạm chỗ ẩn thân. Tại trên tường tìm tòi trong chốc lát, tìm được dẫn ra chỗ, lấy ra hòn đá, bên trong ẩn tàng cái bọc.

Mở ra xem, là mấy ngàn đồng tiền cùng một quyển dùng túi nylon bao lấy sách nhỏ, còn có vài nữ nhân tiểu đồ trang sức, bất quá đều là hàng vỉa hè hàng, không đáng giá tiền gì. Thuận lợi sau, ba người lập tức khôi phục hiện trường, sau đó dọc theo đường cũ rời đi.

Trở lại nơi làm việc, ba nhân số xuống tiền, tổng cộng có hơn 3,800 nhanh, tại chỗ mỗi người phân một ngàn hai, còn dư lại hai trăm khối cùng tiền lẻ cho tiểu Chương, dù sao người gặp có phần. Tiểu Chương cầm tiền, hưng thịnh Cao Thái Liệt đất đi ra ngoài mua đồ. Lý Xuân Sinh nhận lấy nặng máy vì tính, tự nhiên chơi lấy.

Trương Bằng cùng lão Hoàng Bì nghiên cứu sách nhỏ. Sách này chỉ lớn chừng bàn tay, mặt bìa là màu vàng, không có viết chữ.

Mở ra trang thứ nhất, trên đó viết một đoạn cổ văn, đại ý là, trong sách ghi lại là sạch thiên nhân cửa đạo pháp, có thể dòm ngó Thiên Địa huyền cơ, nhìn thấu hư vô ảo cảnh. Tiếp lấy giới thiệu sạch thiên nhân cửa từ đầu tới, cùng truyền thuyết thần thoại không sai biệt lắm,

Liền nói tổ sư gia rộng rãi con mắt Thiên Vương hạ phạm, truyền thụ môn nhân đạo pháp.

Sau đó là mục lục:

Một, Hắc Thiên thâm nhập nguyệt vô quang tiểu Thiên mắt

Hai, càn cánh cửa xuyên thấu qua tường xuyên xài qua cây mười dặm mắt

Ba, vô hi vô bi không sân không giận tâm thiên nhân

...

Trương Bằng đếm, tổng cộng có chín loại đạo pháp, cuối cùng một loại là "Thiên sơn vạn thủy Tam Giới cửu thiên Thiên Lý Nhân".

"Cô tịch sách quý, thứ tốt a!" lão Hoàng Bì kích động la lên.

"Ta có thể học sao?" Trương Bằng hỏi.

"Nhìn cơ duyên." lão Hoàng Bì lập lòe nước đôi nói.

"Nói rõ một chút." Trương Bằng lệch qua đầu, theo dõi hắn.

"Đúng vậy..." lão Hoàng Bì rúc về phía sau co rút, trả lời, "Muốn cảm ứng được thiên địa linh khí..."

"Cái kia còn có tác dụng chó gì. " Trương Bằng thất vọng nói, tiện tay đem sách nhỏ nhét vào trên bàn trà, tiếp lấy lại hỏi, "Đáng tiền sao?"

"Bảo vật vô giá! " lão Hoàng Bì lại kích động.

Trương Bằng trước hưng phấn một chút, sau đó suy nghĩ một chút, lại hỏi, "Có thể tiến hành công khai đấu giá sao?"

"Cái này... Sợ rằng không được... " lão Hoàng Bì chần chờ nói.

"Ừ? " Trương Bằng nghi ngờ nói.

"Ta xem không hiểu cái này, nhưng nếu như là Tà sửa cánh cửa pháp, tự nhiên không thể công khai đấu giá. " lão Hoàng Bì trả lời.

"Nếu là danh môn chính phái đây? " Trương Bằng hỏi tới.

"Vậy thì càng không thể, đều là có chủ, người ta nhất định sẽ tìm tới cửa. " lão Hoàng Bì nói.

"Được rồi, quay đầu đi tìm Chu Phúc Nguyên, xem hắn có không có môn lộ. " Trương Bằng thu hồi sách nhỏ, thờ dài nói.

"Cũng tốt, bắt quá... " lão Hoàng Bì đầu tiên là gạt đầu một cái, sau đó lại có chút chần chờ, "Loại này đạo pháp lưu truyền ra đi, có thể hay không hại người?"

"Cũng không phải là hại ta. " Trương Bằng không chút nghĩ ngợi, phải trả lời nói.

"Cũng đúng! " lão Hoàng Bì lộ ra nụ cười bí ối, giơ ngón tay cái lên, đồng ý nói.

Ngày thứ hai, Trương Bằng còn chưa kịp tìm Chu Phúc Nguyên, liền bị nam châu thành phố cảnh sát hình sự chỉ đội quần áo thường cảnh thám tìm tới cửa. Ngày hôm qua Trương Bằng chân trước mới vừa đi, người của hình cảnh đội chân sau liền đến. Bọn họ tại bảo vệ khoa vệ binh dưới sự giúp đỡ, rất nhanh liền tìm được nghi phạm chỗ ẩn thân. Trải qua một phen, không có tìm được nghi phạm ẩn nấp tang vật.

Theo nghi phạm cung khai, trước còn có một tự xưng "Hồng tinh tiểu Lữ Bố " người thẩm vấn qua hắn. Người của hình cảnh đội hỏi một chút cảnh sát nằm vùng, cũng biết là Trương Bằng rồi.

Ở dưới lầu bên cạnh cái bàn đá, tên này tự xưng Giang Bình trung niên cảnh thám đem giấy hành nghề đưa cho Trương Bằng, nói hy vọng hắn có thể phối hợp cảnh đội công việc. Bởi vì nơi này là quân sự quản lý khu, lại không có đầy đủ chứng cứ, Giang Bình không cách nào chính thức triệu đến Trương Bằng, chỉ có thể lấy tư thân phận của người viếng thăm. Và lại, hắn cũng phải cấp Hồng Tinh Hóa Điện mặt mũi, dù sao cũng là bộ đội tương quan hệ thống, muốn tích cực, chỉ có thể đi tìm hiền binh. Nhưng vì chút chuyện nhỏ này tìm hiền binh, hắn cái này sĩ quan cũng làm chấm dứt.

"Có chuyện gì, ta nhất định phối hợp. " Trương Bằng về mặt biết điều lẫn nhau.

Giang Bình nhất thời trong lòng rét một cái, biết sự tình phiền toái, cái này đầu đầu so với hắn tưởng tượng trong khó dây dưa. Trước khi tới, cảnh sát nằm vùng liền nhắc nhở qua hắn, Trương Bằng là khu vực này nổi danh tiểu ác bá, ngoại hiệu "Lữ Bị " phụ thân là Hồng Tinh Hóa Điện trước Nhâm xưởng trưởng, lại có hai cái lợi hại người hầu, phụ cận đây cơ hồ không ai dám đắc tội.

Giang Bình nguyên tưởng rằng, cũng chính là một đen Bạch Thông ăn trước quan nhị đại, con nhà giàu, mượn cha chú uy danh cáo mượn oai hùm, ăn uống chơi gái đánh cược, ồn ào Trương Bạt Hồ, khó làm là khó làm điểm, nhưng cũng không phải là không có đối phó biện pháp. Nhưng hiện tại xem ra, còn phải cộng thêm "Khéo đưa đây " "Xảo trá " "Lanh lợi " các loại (chờ) một loạt nhãn hiệu. Có câu nói, lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có văn hóa.

Lấy hắn nhiều năm xử lý cảnh thám công việc kinh nghiệm, đối phó thứ người như vậy, vẫn là nói trắng ra thật là tốt. Đón lấy, hắn đơn giản ách yếu nói rõ ý đồ, nghĩ (muốn) muốn lấy lại nghi phạm tang vật.

"Ta sẽ hỗ trợ lưu ý, bắt quá... " Trương Bằng dừng một chút, nói, "Ngày đó tham dự hành động có hơn hai trăm người, rồi bởi, rất khó nói ai cảm. Hơn nữa, cũng có thể là nghi phạm đang nói dối."

"Tiểu tử, nghe cảnh sát thúc thúc một câu nói, quân tử cầu tài, lấy chi có câu. Không phải là của mình đồ vật, liền không nên nắm. " Giang Bình ngữ trọng tâm trường mà nói.

"Vị này cảnh sát thúc thúc, chúng ta bắt người xấu thời điểm, các người đi đâu? Tàn đội bị thương, các người lại đi đâu? Còn nữa, xưởng chúng ta trong xuất động vài trăm người, sau chuyện này các người xuất ra một mao tiền kinh phí không? Các người đều đang làm gì, ăn cơm trắng sao? " Trương Bằng hùng hổ dọa người hỏi.

"Tiểu tử, đặc biệt để ý không tha người. " Giang Bình lắc đầu một cái, nói, "Lập công là lập công, tang vật là tang vật, hai chuyện khác nhau."

"Được được được, ta nhất định phối hợp công việc của các người. Nghĩ thế nào tra cứ như vậy tra, chỉ cần có chứng cứ, tùy các người làm sao bây giờ. " Trương Bằng cười nói, ngay sau đó xoay người tiến vào quầy bán đồ lật vật, uống nước giải khát đi.

"Người... " Giang Bình giận đến không nói ra lời.

Thật ra thì, chuyện này chính xác phương thức giải quyết, là lập tức trở về đến thành phố cảnh đội, vì dám làm việc nghĩa, hiệp trợ bắt tội phạm Hồng tình nhà máy điện bảo vệ khoa xin tiền thưởng, cũng xin chuyên môn kinh phí phá án, chụp hai xấp tiền tại trước mặt Trương Bằng, tất cả vấn đề đều sẽ giải quyết dễ dàng.

Nhưng mà, hành sự cứng nhắc, tác phong chính phái Giang Bình, cũng không hướng cái hướng kia nghĩ (muốn). Vừa về tới trong cục, hần liền thở phò hướng lãnh đạo báo cáo, lấy được thỉnh cầu Thiên cung hiệp trợ cho phép. Vụ án này liên quan đến tu giả cùng thần bí nói nôi theo người xưa Tịch, Thiên cung gặp nhau(sẽ) vô cùng coi trọng.

Không ngoài dự đoán như vậy, nửa giờ sau, Thiên cung trú nam châu thành phố nơi làm việc phái tới chuyên viên. Đây là một chừng hai mươi người tuổi trẻ, quần áo lão luyện, tinh thần phấn chấn.

Lúc xế chiều, Giang Bình mang theo chuyên viên, lần nữa đi tới Trương Bằng nhà dưới lầu.

"Ta là Thiên cung đặc phái viên: Bạch. " người tuổi trẻ mặt hướng Trương Bằng, vẻ mặt kiêu căng nói. trong mắt hần, Trương Bằng bắt quá là một người bình thường, coi như tại phụ cận có chút địa vị, cũng bắt quá là con nít chơi đùa bùn cát đồ vật. Mà hần, là Thiên cung tu giả, nước Hoa bên trong thể chế cán bộ, vô luận thân phận nào, đều là khắp nơi tài trí hơn người.

"Ồ. " Trương Bằng mặt không thay đổi đáp một tiếng.

"Cái này là giấy hành nghề của ta. ". Bạch xuất ra một cái màu xanh da trời lớp sơn quyền sở nhỏ, tại trước mặt Trương Bằng lung lay mắt, liền thu vào. Dựa theo nước Hoa xử lý chuyện quy trình, hần hần là hướng người trong cuộc hai tay đưa lên giấy tờ chứng nhận, chờ đợi đối phương tra cứu đi qua, mới có thể thu hồi.

Mặc dù chỉ là một cái, nhưng Trương Bằng vẫn là thấy rõ phong bì bên trên(lên) vàng óng ánh mấy chữ: "Thiên cung đặc phái viên chứng "

"Trương Bằng, sự kiện lần này , có thể liên quan đến an ninh quốc gia, thậm chí quốc gia cao cấp nhất cơ mật, xin người thích đáng phối hợp, nếu không... ". Bạch ánh mắt đông lại một cái, nói một cách lạnh lùng, "Quốc pháp vô tình."

Trương Bằng nhú mày một cái, rất rõ ràng, đối phương là lai giả bất thiện. Xem ra thu hoạch lần này, coi như là đồ xuống sông xuống biển rồi. Cho dù hần không phải là chân tu giới người, cũng biết Thiên cung là nước Hoa cường thế nhất tổ chức một trong. Bị bọn họ theo dõi, cũng không dễ chịu, vì vậy nói, "Người chờ một chút..."

Nói xong cũng lên lầu, lấy ra sách nhỏ. Đang phải ra ngoài, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ khí, đối phương dựa vào cái gì để cho hần giao ra, còn là miễn phí đấy!

Tần Dững bây giờ còn nằm ở bệnh viện đây, chuyện này cứ như vậy xong rồi, hần Trương Bằng tiền mất tật mang, tìm ai nói rõ lí lẽ đi. Hần càng nghĩ càng giận, quay đầu lại, xuất ra cây kéo, đem mục lục sau, ghi lại "Hắc Thiên thăm nhật nguyệt vô quang tiểu Thiên mất " tờ kia, kéo xuống dưới, kẹp ở trong tự điển, bỏ vào tủ sách.

Hần trong ngày thường xử sự khiêm tốn, nhưng thật muốn bị thua thiệt nhiều, chịu đại ủy khuất, càng ngày càng bạo, chuyện gì đều có thể làm được. Quan hần khi gió Thiên cung vẫn là địa cung, thần kinh Cung vẫn là biến thái Cung, hết thấy đi sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: hiểu lầm

Trở lại dưới lầu, Trương Bằng vẻ mặt biết điều xem tướng đất giao ra sách nhỏ.

Tiết Bạch nhất thời cặp mắt sáng lên, đoạt lấy cỗ tịch, không kịp chờ đợi lật xem. Trước đó, hần liền nghe nói qua, có chút có thể dòm ngó Thiên Địa huyền cơ đạo pháp, chẳng qua là hần cấp bậc không đủ, tiếp xúc không tới. Khi hần nghe nói nghi phạm có hắc ám thấy vật năng lực, liền lập tức Liên nghĩ đến điểm này.

Mở ra trang thứ nhất, hần càng hưng phấn. Sạch thiên nhãn cánh cửa, hần trong cung đại trong thư viện thấy qua tài liệu tương quan. Nghe nói có chín loại đạo pháp, bắt quá sau sáu loại đều là gạt người. Mỗi cái môn phái tổ sư gia, hoặc là về sau chưởng môn, đều có "Đủ số " cùng "Phóng đại " đích thói quen, hướng hướng mặt trước là thật, phía sau đều là thối. Chẳng qua là, cái này sạch thiên nhãn cửa đạo pháp, coi như chỉ có ba loại đầu, cũng vô cùng hữu dụng. Trong sách ghi lại, tiểu Thiên mất là hắc ám thấy vật, mười dặm mất là khoảng cách xa nhìn thấu, tâm thiên nhãn là tâm linh nhìn thấu, có thể

nhìn thấy nhân loại cạnh tăng ý thức hoạt động.

Nhưng khi hấn lật tới trang thứ hai, cả khuôn mặt đều kéo từng xuống.

"Làm sao thiếu một trang? ". Bạch cau mày hỏi. Mỗi cái môn phái đạo pháp, đều có chính mình đặc biệt linh khí phương thức vận hành, bình thường sẽ đặt tại khai thiên. Không có trang này giấy, cả bản cổ tịch thì đồng nghĩa với phế đi.

"À? " Trương Bằng mờ mịt nói.

"Ta hỏi ngươi, trang thứ nhất đây! ". Bạch mắt lộ ra hung quang, nghiêm nghị hỏi.

"Ồ cô, ngươi có bệnh à! " Trương Bằng nhảy cồm lên.

"Ngươi! ": Bạch không nghĩ tới Trương Bằng lại đột nhiên làm khó dễ, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, không nói ra lời.

"Đừng tưởng rằng ngươi là Thiên cung đặc phái viên liền có thể ăn nói linh tinh, ngậm máu phun người! Quyền này đồ vật ta căn bản nhìn không hiểu cái gì là đồ chơi, không nhúc nhích chút nào qua. Ta phối hợp ngươi công việc, ngươi còn lớn lối như vậy, có phải hay không là không đem quần chúng coi là chuyện đáng kể. Người đóng thuế thức ăn, làm sao lại nuôi ra ngươi như vậy một (cái) thị phi bất phân đồ vật hiện ra! " Trương Bằng mắng lên người, hoàn toàn không thua gì với nông thôn phụ nữ đánh đá.

"Tiểu tử đừng xung động, có lời thật tốt nói. " Giang Bình lên tiếng giảng hòa, hấn đối với: Bạch ngạo mạn thái độ, cũng có chút phản cảm. Bọn họ là cảnh sát nhân dân, là vì nhân dân phục vụ, sao có thể như vậy đối với dân chúng nói chuyện, vù vù uống một chút.

Chỉ thấy: Bạch nắm chặt quả đấm, nhất thời lông ra, nhất thời lại nắm chặt, một bộ muốn phát tác bộ dáng. Trương Bằng lại biết, chó cắn người thì sẽ không gọi, đối phương càng là thanh sắc câu lệ, lại càng không sẽ động thủ, bởi vì hấn chính là như vậy...

Một lát sau,: Bạch dường như nghĩ thông suốt cái gì, mặt hướng Trương Bằng, tàn bạo nói nói, "Ngươi đã không chủ động lấy ra, ta liền chính mình lục soát! " nói xong, hấn bước dài về phía trước. Trương Bằng không biết hấn muốn làm gì, theo bản năng né người tránh.

Trong phút chốc,: Bạch giống như một trận gió, theo bên cạnh Trương Bằng xẹt qua, vọt tới dưới lầu, hướng lên giật mình, lại nhảy ra hơn hai thước độ cao. Cầm một cái chế trụ lầu hai sân thượng, giống như chỉ linh hầu như vậy, uốn người leo lên. Đón lấy, hấn tại lầu hai trên ban công, hướng mặt bên nhảy qua, đập ở căn phòng lớn cửa sổ mái hiên mưa rơi bên trên(lên), mượn lực bắn ngược, trực tiếp chui lên Trương Bằng nhà sân thượng.

Không nghĩ tới ngắn ngủi mười mấy giây, đối phương lên nhà hấn, Trương Bằng nhất thời sắc mặt đại biến, hướng bên người Giang Bình la lên, "Cảnh sát thúc thúc, có kẻ gian vào nhà ta!"

"Cái này... " Giang Bình nhìn xem phía trên, lại nhìn một chút Trương Bằng, có vẻ hơi làm khó.

"Ngốc ép. ": Bạch hướng dưới lầu mắng câu, xoay người đi vào trong cửa.

Lại vào lúc này, chợt biến phát sinh!

Hấn vừa bước vào phòng khách, một nói kiếm khí màu vàng óng liền đối diện đâm tới. Chỉ một thoáng, hấn trong con ngươi chỉ còn lại vô cùng vô tận kim quang.

Mắt thấy kiếm mang liền muốn vỡ đầu mà ra, hấn chợt cắn đầu lưỡi một cái, một búng máu phun qua, đồng thời lui về phía sau. Có thể kiếm mang lại không bị ảnh hưởng chút nào, phảng phất như núi cao, đồ sộ tới. Cũng nương theo lấy to lớn phong áp, chen lấn cửa sổ thủy tinh rồi rít nổ tung.

Kiếm mang cùng người trong nháy mắt, ngực cửa: Bạch đột nhiên bộc phát ra một đoàn thanh quang, dần hiện ra một cái vỏ trứng hình vòng bảo vệ.

Nhưng là, vòng bảo hộ kia chẳng qua là thoáng ngăn cản một chút, liền ầm ầm bể tan tành. Kiếm mang uy lực còn lại không ngừng, hóa thành ngàn vạn bể ánh sáng(riêng), oanh ở trên người: Bạch,

Nhập vào cơ thể mà ra.

"Phốc!"

Tiết Bạch cả người bốc khói trắng, ngã rầm trên mặt đất, nguyên bản phiêu dật tóc toàn bộ nổ lên, phảng phất bị sét đánh qua, quần áo trên người bể thành vãi, lộ ra chút biến thành màu đen da thịt.

"Oa! " Trương Bằng sợ ngây người, sư thái kim giáp phù trâu như vậy, lần sau nhiều lắm muốn mấy tờ.

"Liên... Hoa sen... Hoa son..... Vậy... Vị kia... Sư thái... Hòa... Cùng ngươi là quan hệ như thế nào? ": Bạch chặt vật không chịu nổi đất nằm ngửa trên đất, run giọng hỏi.

"Cũng không phải rất quen, là được... " Trương Bằng suy nghĩ một chút, nói, "Mỗi nghỉ đông và nghỉ hè, nàng sẽ tới nhà ta làm một chút cơm, quét dọn quét dọn vệ sinh. " hấn là nói thật, Tĩnh Âm sư thái nghỉ đông và nghỉ hè liền ở nhà hấn, hơn nữa người xuất gia, không dính huân ăn, đều là mình tại phòng bếp nấu cơm, về phần quét dọn vệ sinh, chính nàng quét dọn gian phòng của mình, rất bình thường.

"A! ": Bạch giãy giụa bò dậy, hai tay ôm quyền, lắp bắp nói, "Ta... Ta có mắt không nhìn thấy thái son..... Đắc tội rồi..."

"Quyển sổ nhỏ đây? " Trương Bằng nhìn lấy quần áo lam lũ: Bạch, đột nhiên hỏi.

"Có mặt... Tại chuyện này... ": Bạch sờ một cái trên người, tại trong túi áo, lấy ra một cái giấy màu xám, theo gió bay ra.

"Ta sách vở nhỏ! " Trương Bằng kêu to lên.

"Tiểu Bằng, làm sao vậy? " lúc này, nghe phía bên ngoài cãi vả Mã Tinh Lôi đi ra.

Nhìn thấy Mã Tinh Lôi, Bạch càng giật mình, mắt tròn tròn, vẻ mặt không thể tin bộ dáng, "Ngươi... Ngươi là Mã thí chủ?"

"Ngươi biết ta? " Mã Tinh Lôi kỳ quái nói, đồng thời vòng qua: Bạch, ngăn ở trước người Trương Bằng.

"Ta... Ta là tiểu Bạch a, năm ngoái Liên Hoa sơn hội chùa, chúng ta đã gặp. ": Bạch nói.

"Há, nguyên lai là tiểu Bạch a, ngươi làm sao làm thành như vậy? " Mã Tinh Lôi phản phục nhìn một chút, dường như nhận ra đối phương.

"Hiểu lầm, đều là hiểu lầm... ": Bạch khoát tay, thống khổ nói, "Ta... Ta đi về trước, ngày khác trở lại tới cửa viếng thăm, để bày tỏ áy náy. " nói xong, Bạch khấp khểnh đi nha. Cái kia lộ ra ngoài chốc lát cặp mông trắng, không nói ra được vắng lặng cô đơn.

Cũng không lâu lắm, Giang Bình đuổi theo, đỡ: Bạch, hỏi, "Làm sao vậy?"

"Ôi chào... ": Bạch một bên kêu đau, một bên hỏi ngược lại, "Ngươi trước khi tới, nói người trong cuộc có hai cái người hầu, thật sự là hai người nam sao?"

"Đúng vậy, ta đều điều tra. " Giang Bình nghiêm túc nói, "Một cái tên là Lý Xuân Sinh, sống cao cao to to, tiểu lông mày mắt ti hí, trong nhà là mở tiệm tạp hóa. Còn có một kêu da vàng, sống khô khốc gầy teo, tặc mi thử nhân, là một lưu lạc thần côn, thích làm cho người ta coi bói, nhưng không bản lĩnh thật sự gì."

"Ôi chào nhé, ngươi làm... " trên mặt của: Bạch, hòa lẫn như đưa đám, thống khổ và sợ hãi, "Cái kia hai cái người hầu, là tiêu gia tử muội, đại năng a! Chính là nam châu thành phố thị trường đến rồi, cũng không đắc tội nói a..."

"Có lợi hại như vậy sao? " Giang Bình có chút không tin.

"Ngươi liền khi các nòng bom nguyên tử cái cấp bậc đó đi. ": Bạch nói.

"Không phải đâu! " Giang Bình mặt đầy khiếp sợ, cả người đều ngây dại.

"Có tin hay không là tùy ngươi, ngược lại... ": Bạch lắc đầu, thờ dài nói, "Lúc này thật cho ngươi hại chết, chủ nhiệm cho hộ thân bảo khí đều làm hư."

"Mới vừa rồi đó là vật gì, kim lỏng lạnh. " Giang Bình tò mò hỏi.

"Đó là Liên Hoa sơn Tinh Âm sư thái kim giáp phù, bên trong có nòng một tia linh khí, có thể biến hóa làm kim giáp khôi lỗi, nếu như không phải là chủ nhiệm hộ thân bảo khí, chỉ sợ ngươi phải cho ta nhật xác. ": Bạch nói.

"Trong nhà còn để có thể giết người bấy rập, đây không phải là phạm pháp sao? " chính trực quần áo thường cảnh thám nói, "Không được, ta muốn báo cáo cục trưởng!"

"Cái này kim giáp phù, đối với tu giả cùng tà linh có phản ứng, người bình thường không việc gì. ": Bạch lắc đầu nói, "Được rồi, các ngươi khác (đừng) xen vào, ta sẽ trở về cùng chủ nhiệm nói, để cho hắn cùng cục trưởng các ngươi câu thông, chuyện này cứ tính như vậy."

"Cái này thích hợp sao? " Giang Bình còn muốn giữ vững.

"Vậy ngươi liền đi tìm Bộ quốc phòng đi, bọn họ sẽ nói cho ngươi biết nên xử lý như thế nào. ": Bạch tức giận nói.

Cùng lúc đó, tại lầu số năm dưới lầu, Mã Tinh Lôi hỏi Trương Bằng, "Tiểu Bằng, ngươi làm sao trêu chọc những thứ này bừa bộn người?"

"Ngươi không phải là nhận biết trong đó một cái sao? " Trương Bằng chỉ: Bạch phương hướng ly khai, nhắc nhở, "Cái đó kêu Tiểu Bạch."

"Ta không nhận biết hắn a, chẳng qua là nhìn thấy các ngươi cãi nhau, thuận theo lời của hắn nói. " Mã Tinh Lôi trả lời.

"Như vậy a... " Trương Bằng ngẩn ngơ, không nghĩ tới Mã Tinh Lôi cũng sẽ nói dối.

Nàng sờ một cái tóc của Trương Bằng, ôn nhu nói, "Xã hội bây giờ rất phức tạp, hư rất nhiều người, đừng làm loạn kết bạn."

"Ừ. " Trương Bằng gật đầu đáp. Sau đó lên lầu, về đến nhà, hắn phát hiện sân thượng cửa sổ thủy tinh toàn bộ bể nát, không thể làm gì khác hơn là gọi

điện thoại cho điện nước chỗ công nhân, để cho bọn họ đi tới sửa một cái.

Khi hần lần nữa nhìn về phía hành lang lưng thượng kim giáp phù thời điểm, phát hiện phía trên phù vẫn trở thành nhạt. Vốn là mực đỏ màu đỏ thắm, bây giờ biến thành lãnh đạm đỏ.

Chẳng lẽ sắp mất hiệu!

Nghĩ đến điểm này, Trương Bằng nóng nảy, cái này nhưng là bảo toàn tánh mạng thứ tốt, XXX chuyện trái lương tâm cũng không sợ nửa đêm có người gõ cửa dựa vào. Nhìn tới vẫn là phải chạy chuyển Liên Hoa sơn, cùng sư thái lại đòi mấy đạo phù.

Nghĩ như vậy, hôm sau hần liền hướng bảo vệ khoa mượn xe, cùng tiểu Khâu thẳng chạy tới.

Ở trong Liên Hoa Am, Tĩnh Âm sư thái thấy Trương Bằng, chỉ muốn xoay người rời đi. Bởi vì người sau nụ cười, thật sự quá quê mùa rồi. Bất đắc dĩ hai cái đồ nhi cùng hần nghiệt duyên quá sâu, muốn tránh cũng không sánh bằng rồi.

"Sư thái, sư thái..." Trương Bằng chạy chậm tới.

"Trương Bằng thí chủ, có gì muốn làm?" Tĩnh Âm sư thái tay cầm phát trần, đứng đồng lư hương cạnh, nhàn nhạt hỏi.

"Người lần trước cho ta phù rất dễ sử dụng, nghĩ (muốn) lại cầu chút ít." Trương Bằng một mực cung kính nói.

"Không tới một tháng, liền đem quang sáng dùng hết." Tĩnh Âm sư thái khẽ nhún mày, hỏi, "Có phải hay không là làm quá nhiều chuyện xấu?"

"Sao có thể a, đều là người khác khi dễ ta." Trương Bằng nói.

Tĩnh Âm sư thái thở dài, lại lắc đầu, từ trong ngực lấy ra ba tấm bao thành hình tam giác lá bùa, đưa cho Trương Bằng.

"Mới ba tấm a, có thể hay không cho nhiều chút." Trương Bằng lòng tham không đáy đất yêu cầu nói.

"Cho nhiều cũng vô dụng, ít thì ba tháng, nhiều thì nửa năm, quang sáng liền sẽ tự đi hao hết, đến lúc đó tới phiên người muốn là được." Tĩnh Âm sư thái phát trần ngăn lại, nói, "Và lại, cái này cũng bất quá là một ít chơi đùa thôi, diệt diệt con kiến tạm được, ngăn cản không phải thật linh. Ngược lại ta cái này đại đồ nhi, đã cho ta Tông chân truyền, nếu là thuần lấy thật Nguyên Linh lực, đã trên ta xa. Sau đó gặp phải phiền toái, tìm nàng liền vàng."

"So với người còn lợi hại hơn!" Trương Bằng giật mình nói, "Ta đây tìm nàng về bùa không phải tốt."

"Nàng chỉ có Ngự Linh lực, cũng không tổ linh khả năng." thấy Trương Bằng nghe không hiểu, Tĩnh Âm sư thái lại giải thích, "Dựa theo thể tục thuyết pháp, chính là tán đả hạng nhất cùng khoa học gia khác nhau, không là một chuyện."

"Chẳng qua là..." nàng nhìn Trương Bằng, âm thanh chợt trầm thấp mấy phần, phảng phất quanh mình không khí, cũng đi theo hạ nhiệt.

Trong phút chốc, Trương Bằng cảm thấy khó mà hình dung áp lực, phảng phất mưa gió muốn tới, đại hạ tương khuynh, lại như dây núi áp đỉnh, Giang Hải lộn một vòng. Hần thậm chí sinh ra ảo giác, cảm giác mình giống như chỉ nhỏ bé con kiến, mang nhỏ nhỏ đầu, đang đối mặt với bài sơn đảo hải, long trời lở đất tại nạn.

"Người không muốn qua loa gây rắc rối, gieo họa nàng." nói xong, nàng truy y hất một cái, trong triều điện đi tới, không để ý tới nữa Trương Bằng.

"Làm ta sợ?" Trương Bằng một bên đô la hét, vừa đi xuống thêm đá, "Ta là hủ dọa lớn."

Vừa dứt lời, đang vượt qua trong điện ngưỡng cửa Tĩnh Âm sư thái bỗng nhiên bả vai một nghiêng, tựa hồ bị thứ gì đập đầu vấp phải rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: trường học cũ

Theo hoa sen trở lại, Trương Bằng liền tại nhà mình trong căn phòng lớn cùng nơi làm việc hành lang trên xà ngang dán kim giáp phù. Mà còn dư lại một tấm, là ở lại trong bao tiền, để phòng bất cứ tình huống nào. Chưa tới một ngày, chính là thứ sáu rồi. Trên trán in "Vô địch" hai chữ Tiêu Vũ Nặc trở lại, hần lại có thể lang thang hai ngày rồi.

Chương bảy buổi trưa, Trương Bằng cùng hai tỷ muội ăn cơm trưa xong, Tiêu Vũ Nặc đưa ra muốn trở về trường học cũ nhìn một chút. Cái gọi là trường học cũ, chính là bọn hắn lúc trước tại bộ đội đại viện thời điểm học tập tiểu học. Trường này được đặt tên là "Hồng Vệ tiểu học" là một điển hình ngoại ô trường học. Giáo khu phạm vi rất lớn, nhà lại hết sức cũ kỹ, lấy phòng trệt làm chủ, nhưng là có một lượng tòa lúc trước người ngoại quốc kiến tạo nhà lầu.

Bọn họ lúc trước đi học thời điểm, còn có thể nhìn thấy nước sơn thoa lên vôi trắng bên ngoài trên tường màu đỏ tiêu ngữ. Chẳng qua là thừa thốt, miễn cưỡng có thể nhìn ra là cái gì chữ. Chỗ này, cho bọn hắn để lại rất rất nhiều tốt đẹp vô cùng nhớ lại. Tiêu Vũ Nặc là một nhớ bạn cũ người, mỗi sắp kỳ thi cuối thời điểm, đều sẽ trở lại gặp nhìn, tâm tình liền sẽ trở nên càng bình tĩnh.

Xuất ra cửa đại viện, Trương Bằng tại ven đường chặn lại xe taxi, hướng nam châu thành phố một đầu khác lái đi.

Chỉ chốc lát sau, xe taxi lên hoàn thành tốc độ cao, hành sử bốn năm mươi phút, xuống táp nói, lái vào một cái bên cạnh (trái phải) trồng cây dương, dọc đường đều là cũ hăng ngoại ô con đường. Theo cửa sổ xe nhìn ra ngoài, hán khu thiết bị rì loang lổ, nhân số thừa thốt. Những thứ này đều là nước Hoa tại sản xuất thừa thời kỳ lưu lại sản vật, bây giờ đại đa số đều hoang phế. Từ đầu rơi bằng hiệu, hoặc là đại món trên thiết bị, không khó nhìn ra là chút ít máy móc xưởng gia công, luyện sắt xưởng, ngũ kim linh kiện xưởng vãn vãn.

Tại bọn họ lúc nhỏ, con đường này tương đối náo nhiệt. Xe buýt lui tới, tốp ba tốp năm công nhân đi ở ven đường, cười đùa ồn ào náo động, đuổi theo đánh đuổi đánh, tiểu than tiểu phiến đẩy xe ba bánh, doanh số bán hàng mà quà vật đồ lặt vặt. Mà nay, lại trống rỗng, khó thấy bóng người.

"Thật lâu không trở lại." có lẽ là xúc cảnh sinh tình, Tiêu Thiên Tinh bỗng nhiên thờ dài nói. Thay đổi những ngày qua hoạt bát vui sướng, thanh âm kia trong, lại có một tia thương cảm.

"Mỗi lần trở lại, đều cảm thấy qua thật lâu thật lâu..." Tiêu Vũ Nặc thấp giọng nói. Tựa hồ là đang đối với muội muội nói, lại tựa hồ là tại tự nhủ.

Trương Bằng lại đối với các nàng như vậy đa sầu đa cảm, chỉ xa xa một mảnh hăng cũ khu, nói, "Còn nhớ các người dùng bút máy, bút máy, mực, hộp bút, như da lau sao?"

"Nhớ đến a ~" Tiêu Thiên Tinh mờ mịt nói, không hiểu Trương Bằng tại sao chỉ bên kia.

"Ta chính là ở nơi đó nhặt." Trương Bằng cười nói. Cái kia mảnh nhỏ hán khu là sống sinh văn phòng phẩm, vứt bỏ hàng loại hai bên trong, không thiếu có có thể sử dụng.

"Còn nhớ ta đưa kẹp tóc của các người, cài tóc, buộc tóc sao?" Trương Bằng chỉ một chỗ khác hán khu, hướng Tiêu Vũ Nặc hỏi.

Người trong cuộc cần mỗi một cái, không lên tiếng.

"Ta chỉ nhớ rõ, người nói người là nhện ăn nhện xài, khắp nơi nhặt rác bán phế phẩm đổi lấy." Tiêu Thiên Tinh xiên trước eo, tức giận nói.

"Ha ha ha..." Trương Bằng cười lớn, "Vậy làm sao có thể."

"Hừ hừ ~" Tiêu Thiên Tinh đẩy hán một chút, sau đó đếm ngón tay, nói, "Ta tính một chút a... Một, hai ba bốn năm sáu bảy tám chín mười... Oa, khi đó người mới chín tuổi, cũng đã hư hỏng như vậy rồi!" nàng thả tay xuống, khinh bỉ nhìn hán một cái, "Không trách mẹ của người luôn nói, ngực người thời điểm ăn quá nhiều quá hạn trái cây, tâm đều là hư."

"Có không?" Trương Bằng về mặt không tin.

"Nàng lặng lẽ nói với chúng ta." Tiêu Thiên Tinh đắc ý nói.

"Không có khả năng, mẹ ta chưa bao giờ nói xấu ta." Trương Bằng tràn đầy tự tin nói. Dĩ nhiên, đây là mặt ngoài. Hắn so với ai khác đều biết, mẹ hắn chuyện thích làm nhất chính là quở trách hắn, có thể theo sớm đêm tới muộn, theo giặt rửa giặt đến tối làm tác nghiệp, cùng mười mấy con con muỗi vòng quanh bay có liều mạng.

Tiêu Vũ Nặc hé miệng cười khế, không lên tiếng.

"Đúng rồi..." cảm thấy được hai tỷ muội liên hợp lại cùng nhau, Trương Bằng liền vội vàng thay đổi đề tài, phân tán sự chú ý của các nàng, "Thời gian này, trường học viên kia đại không tâm cây nho, trái cây hán là thành thực rồi.

"

"Ừ, năm ngoái rất ngọt a ~" Tiêu Thiên Tinh chú ý điểm lập tức bị dẫn ra.

Rỗng ruột cây nho là nước Hoa nam phương một loại đặc sản trái cây, thịt quả cùng hạt trung gian là không, lay động, có thể nghe được hạt thịt quả tiếng va chạm. Bởi vì rỗng ruột cây nho cây to sống to nuôi, không thể nào yêu cầu bón phân, cho nên chỗ công cộng loại, cũng có thể kết xuất trái cây tới. Bất quá, những thứ này thiếu hụt trông nom cùng quản lý rỗng ruột cây nho, bình thường tại thành thực trước, màu xanh biếc thời điểm, liền bị người đoạt tháo xuống ăn. Chỉ có số ít nằm ở chỗ cao, có thể được lấy may mắn còn sống sót, sinh trưởng đến thành thực màu vàng nhạt.

Trương Bằng lời muốn nói viên này rỗng ruột cây nho cây, nằm ở Hồng Vệ tiểu học đại sân luyện tập góc tây nam rơi, thụ linh vượt qua sáu mươi năm,

cây lớn rễ sâu, đầy cành Diệp Mậu, đạt tới cao hơn bốn mươi mét, người bình thường là hái không tới trên tán cây trái cây.

Hơn mười phút sau, xe taxi tại Trương Bằng dưới chỉ thị, lái vào một cái hai bên đều là đồng ruộng đường mòn. Cách đó không xa, là một hàng đá hoa cương trụ cột gạch đỏ tường rào, tách rời ra đồng ruộng cùng rừng cây, cùng với trong rừng cây như ẩn như hiện năm tầng lầu nhỏ. Đó là Trương Bằng lớn lên địa phương, một bảy bảy pháo binh bộ đội chỗ ở.

Lại một lát sau, xe taxi quẹo vào một con đường mòn, đi về phía trước ước chừng 50 mét, ngừng ở bên đường. Giương mắt nhìn lên, trước Phương Hữu Đạo đồi, trên sườn núi có điều quanh co quanh co đường mòn. Trương Bằng trả tiền, cùng hai tỷ muội xuống xe đi bộ.

Bây giờ là cuối tháng sáu, chính trực mùa hè chói chan thời, sau giờ Ngọ ánh mặt trời vô cùng mãnh liệt, bụi cây cùng cỏ dại tại bạo chiều xuống, lộ ra xanh biếc. Bề quang sáng xuyên thấu qua cành lá, vẩy vào trong rừng trên đường mòn. Đinh đầu truyền tới từng trận tiếng ve kêu, lại vang lại phát sáng, vòn quanh tai không dứt. Dã hoa cúc thoang thoảng theo theo gió mà đến, xen lẫn cây cỏ cùng đất sét mùi vị, nóng bức cũng không phạp thích ý.

Leo lên một đoạn lùn sườn núi, đổi góc, trước mặt xuất hiện một đạo gò đến(phải) biến thành màu đen cửa sắt, phía trên bám lấy mấy cái lớp sơn rơi sạch chữ —— Hồng Vệ tiểu học. Đây là trường học cửa sau, theo bộ đội đại viện tới gần đường. Bây giờ là cuối tuần, cho nên bốn phía yên tĩnh, nhưng ở bình thường, đi học hải tử kết bè kết đội, huyền não không dứt.

Tiểu học cửa sau bên cạnh, mở ra nửa cửa sổ nhà, bên trong ánh sáng tối tăm, có thể miễn cưỡng nhìn thấy chút ít tán trang quà vật, hoặc là tiểu đồ chơi, quyển bài tập, bút máy các loại. Trương Bằng đi lên trước, gõ một cái cửa sổ.

"Cốt kết..."

Khác nửa bên cửa sổ, bị người từ bên trong chậm rãi đẩy ra, lộ ra ngòi ở trước cửa sổ một vị lão nhân.

Nhìn thấy Trương Bằng, lão nhân đầu tiên là ngăn người, ngay sau đó mở ra chỉ còn mấy cái răng miệng, cao hứng nói, "Ai nha, tiểu Bằng trở lại."

"Lão đầu, tới ba cây nước suối." Trương Bằng tại bệ cửa sổ đánh ra một tấm đại tiền.

"Yes Sir." lão nhân vịn bàn đứng lên, chiến chiến nguy nguy từ tủ lạnh bên trong lấy ra ba cây đông lạnh nước, giao cho Trương Bằng. Nhưng là, khi hắn thu hồi tiền, theo trong ngăn kéo tìm ra tiền lẻ, lại phát hiện trước cửa sổ người tuổi trẻ đã không thấy tăm hơi rồi.

"Ai, đứa nhỏ này." lão nhân thở dài, trên mặt lại mang theo nụ cười hiền lành.

Cùng lúc đó, Trương Bằng mang theo hai tỷ muội, đi ở trong trường giữa đường dốc bên trên(lên), hai bên là cỏ thụ chọc trời, phía sau cây là từng hàng cao lớn phòng trệt. Nóc nhà có màu đen xám, hiện đây rêu xanh, làm bằng gỗ trên cửa sổ, sơn đỏ rơi đến(phải) thất thất bát bát, lộ ra vô cùng cũ kỹ.

Bốn phía yên tĩnh dị thường, không có một bóng người, phảng phất khu không người như vậy.

Tiêu Vũ Nặc an tĩnh đi ở cuối cùng, ánh mắt lưu liên với gạch ngói cây cối đang lúc, thông thả ninh định.

Chỉ chốc lát sau, ba người đi tới trường học đại thao trận một cước, cây kia đại không tâm cây nhỏ dưới tầng cây. Chỉ thấy Tiêu Vũ Nặc nhẹ nhàng một đi cà nhắc, lẳng không lên, phảng phất Tước chim như vậy, bay lên cành cây.

"Chờ ta một chút với ~" Tiêu Thiên Tình yếu ớt đất kêu, chột giẫm chân một cái, phóng lên cao, sau đó thái đập thân cây, nhanh chóng hướng lên chạy trốn. Cước bộ của nàng trầm trọng vô cùng, phảng phất con voi thái đập mặt đất, phát ra "Thình thịch oành" trầm đục tiếng vang. Cả cây đều đang rung rung, Diệp Tử rồi rít rơi xuống.

Thời gian một cái nháy mắt, hai tỷ muội đều đến ngọn cây, ngồi ở to cỡ miệng chén cành cây bên trên(lên), đi lại chân.

"Uy uy uy..." dưới tầng cây Trương Bằng la lên, hai tỷ muội lại giống như không nhìn thấy tựa như.

"Thần khí cái gì!" Trương Bằng mắng một câu, tiếp lấy bê bê cỏ, cời cời giày, nhấp một hộp nước suối, ới ở lòng bàn tay cùng lòng bàn chân bên trên(lên), lẫn nhau chà xát, "Hắc" về phía bên trên(lên) vọt một cái, phá ở mấy người ôm thân cây, không trèo mấy cái, liền chậm rãi tuột xuống.

"Ha ha ha ~" trên cây truyền tới tiếng cười như chuông bạc, chính là Tiêu Thiên Tình tiểu yêu tinh kia.

"Ta ba tiếng liền đi." Trương Bằng uy hiếp nói, "Một... Hai..."

Còn không có đếm tới ba, Trương Bằng liền trước mắt thoáng một cái, một bóng người rơi vào bên người. Hắn chỉ cảm thấy, một cái đầu ngón tay quẩn lấy hông của hắn, tiếp lấy thân thể nhẹ bẫng, bên tai xẹt qua tạt phong. Lại chớp mắt một cái, liền đến trên chạc cây.

Không cần đoán, làm hắn đi lên chính là Tiêu Vũ Nặc. Nhìn xuống dưới đi, trên mặt đất giấy biến thành điểm đen nhỏ. Hắn có chút sợ hãi, theo bản năng ôm lấy bên người eo thon nhỏ.

"Hừ ~" Tiêu Thiên Tình cái mũi nhỏ nhú một cái, hướng hắn nhẹ rên một tiếng, tỏ vẻ khinh bỉ.

"Tiểu Vân, hái một (cái) Momo(đào) tới ăn một chút." Trương Bằng ra vẻ trấn định hướng Tiêu Vũ Nặc nói. Chỉ thấy người sau mũi chân nhẹ điểm, bay vút lên. Phảng phất một vệt sáng như vậy, xuyên cành qua lá, trong nháy mắt vọt lên ngọn cây, hái được một (cái) toàn thân êm dịu, màu sắc đầy đặn

rỗng ruột cây nho xuống

Trương Bằng cầm ở trong tay, cảm giác nặng trĩu. Nhìn kỹ lại, cái kia màu da cam thịt quả óng ánh trong suốt, dường như còn không có cắn, liền có thể ngửi được từng trận diễm hương.

"Người không là chị của ta." Tiêu Thiên Tình nhìn trong tay mình, một (cái) đầu nhỏ hơn phân nửa cây nho, u oán nói.

"Muốn ăn chính mình hái, cũng không phải là không tay không chân." Tiêu Vũ Nặc xụ mặt nói.

Tiêu Thiên Tình hướng nàng làm một cái mặt quỷ, sau đó ôm lấy cánh tay của Trương Bằng, năn nỉ nói, "Tiểu Bằng ca ca, chúng ta đổi mà ~" nói chuyện đồng thời, trước ngực nàng đầy đặn ở phía trên tha tới mải đi, thông qua phơi bày ở ngoài da thịt, đem cái kia kinh người cơ bắp, cùng ăn no phồng phồng phú cảm giác truyền đưa tới. Phảng phất đang ám chỉ hân, em gái cái này, có thể so với cái kia cây nho tốt ăn nhiều.

Trương Bằng mặc dù không phải là sắc quý, nhưng là không chịu nổi hấp dẫn như vậy. Có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, bình thường không phải là thái giám chính là tính vô năng, nếu không phải là đồng chí.

"Cho." hân thật nhanh cắn một cái, sau đó đưa cho Tiêu Thiên Tình.

Nhìn lấy cắn ra thịt quả, cùng với dính ở phía trên, bán trong suốt nước miếng, Tiêu Thiên Tình cắn cắn răng, hơi hơi do dự một chút, liền cắn một cái đi lên, sau đó hai ba lần đem trong tay Trương Bằng cây nho ăn sạch bách.

"Thật là ghê tởm a." sau khi ăn xong, Tiêu Thiên Tình le lưỡi một cái, giả bộ muốn nôn mửa bộ dáng.

Trương Bằng nhìn lấy nàng, cười không nói. Ở chỗ này, hân cũng không dám táy máy tay chân, một mặt là Tiêu Vũ Nặc tại mặt khác, nơi này cách đất hơn ba mươi mét, vạn nhất Tiêu Thiên Tình một cái lưu ý, đưa hân đạp xuống, hậu quả khó mà lường được.

Sau đó, Trương Bằng vừa ăn cây nho, vừa ngắm hướng giáo khu.

Trong thâm lăng, ánh mắt của hân đi qua cứng rắn thổ địa bãi tập, cao vút cột cờ, vượt qua từng hàng cũ kỹ phòng trệt phòng học, rơi vào phía sau nhất dương lâu bên trên(lên).

Đó là một tòa xây dọc theo núi cận đại nhà lầu, dùng chính là nước Mỹ cùng Nữ Hoàng quốc lối kiến trúc. Của nó chủ thể kiến trúc chia làm hai bộ phận(phần), một bộ phận tại trên sườn núi, chỉ có hai tầng, một bộ phận tại dưới sườn núi, có bốn tầng, có một cái cầu thang. Lầu một và lầu hai tại dưới sườn núi, lầu ba cùng lầu bốn cũng ở chung một chỗ, hành lang hồ thông.

Tòa lầu này, được đặt tên là "Khải Toàn lầu" liên tiếp phía sau lên núi đường chính, là ba năm thứ tư phòng học.

Bất tri bất giác, ánh mắt của Trương Bằng dời đến sườn núi xuống lầu thang cạnh, một cái cửa sổ đình trần đầy mộc điều gian phòng nhỏ bên trên(lên).

Dần dần, lâm vào qua lại trong ký ức...

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: nước tương

Trương Bằng tiểu học thời điểm, có một (cái) kêu bạn học của Dương Gia Tương. Trong nhà hân là trong thôn bán nước tương, cho nên phụ thân hân liền nổi lên danh tự này. Bởi vì cùng trừu danh "Dương gia đem" hài âm, ngẫu nhiên lại có một (cái) nữ lão sư họ Mộc, các bạn học thấy hân, rất thích kêu, "Lão bà người Mộc Quế Anh đến rồi, chạy mau a, nếu không phải bị tóm lại đánh đòn rồi."

Dương Gia Tương làm người biết điều thật thà, lại xấu hổ, bị như vậy một kêu, liền đỏ mặt chạy đi. Theo góc độ nào đó mà nói, Dương Gia Tương cùng Đình đại sáng chói rất giống, nhưng người sau giống như trâu, tính khí thứ nhất, bốc lửa cực kì. So với trâu già, Dương Gia Tương càng giống như Lừa, tính khí đi lên, liền đặc biệt quật, chẳng qua là không có công kích tính. Thuộc về cái loại này nén giận, không nói tiếng nào loại hình.

Dương Gia Tương trong nhà huynh đệ tỷ muội nhiều, điều kiện kinh tế không phải là rất tốt, trên y phục đánh không ít miếng vá. Bất quá đọc trường học này, cơ bản đều không thể nào giàu có, trên y phục có miếng vá, cũng không hiếm thấy. Có thể phải chết là, Dương Gia Tương miếng vá đánh vào trên mông, từng vòng, giống như một bản bia tử.

Thở dốc buổi sáng hoặc khóa thể dục thời điểm, Trương Bằng liền xếp hạng Dương Gia Tương phía sau, nhìn thấy cái bia, liền không nhìn được nếu so với hoa bắn súng lục. Thử nghĩ một hồi, bị người cầm súng, chỉ cái móng xạ kích, cho dù là giả, cũng vô cùng khó chịu. Dương Gia Tương kháng nghị phương thức, chính là siết quả đấm, nghẹn đỏ mặt, cùng Trương Bằng nói phải trái, "Người làm như vậy không đúng, không tôn trọng bằng hữu. " nếu không liền ngừng trọng tâm trường mà nói, "Đừng đánh, lại đánh đòn liền tôi tề."

Tính tình của Trương Bằng (so sánh) tương đối sống, tự nhiên thích cùng người đang hoang lui tới. Nói dễ nghe một chút, kêu bổ sung, nói khó nghe một chút, chính là dễ khi dễ, dễ dàng sống chung. Mà nông thôn xuất thân Dương Gia Tương, cũng thật thích cùng Trương Bằng bộ đội này con gái. Bởi vì Trương Bằng tương đối lớn phượng, có thứ tốt ăn, nhất định sẽ không quên hắn, hơn nữa Trương Bằng coi như đùa, cũng sẽ có phản tác, sẽ không đa thương cùng người khác tự ái.

Dương Gia Tương cũng thường xuyên lời mời Trương Bằng đi thôn bọn họ trong chơi đùa, xuống sông bắt cá, đến trong hồ vớt trai cò, ở trong ruộng khoai lang nướng, chạy nhà hân vườn trái cây trong hái quýt từ.

Năm thứ tư thời điểm, có một lần Dương Gia Tương cùng thôn bên cạnh đồng học cãi nhau. Người bạn học kia giấu cột trong nhà hân nghèo, học tập kém, nhát gan. Dương Gia Tương đồ lên mặt, nói trong nhà hân là nghèo, học tập cũng kém, nhưng lá gan không nhỏ.

Lúc ấy Trương Bằng ngay ở bên cạnh, mặc dù trong lòng rất khó chịu, nhưng cũng không dám nói gì. Hân từ nhỏ là kinh sợ người, lại không giống như bây giờ, bên người không có gì có thể ỷ vào người. Chỉ bất quá, hân là sĩ quan bộ đội con gái, cũng không có người nào dám khi dễ hân. Nhưng khi dễ hân bằng hữu bên cạnh, ngược lại tùy tiện. Dù sao Dương Gia Tương, cũng là một kinh sợ người...

Có thể ngày ấy, Dương Gia Tương một chút cũng không kinh sợ, đối mặt với cao hơn hân nửa cái đầu hư đồng học, nắm chặt quả đấm, nghẹn đỏ mặt, dựa vào lí lẽ biện luận.

"Người chính là nhát gan. " "Ta không nhát gan. " "Người chính là nhát gan! " "Ta không nhát gan! " "Người là quý nhát gan! " "Người mới là quý nhát gan! " "Cả nhà các người đều là quý nhát gan! " "Cả nhà các người mới là quý nhát gan!"

Học sinh tiểu học cãi nhau, quanh đi quẩn lại cứ như vậy mấy câu, nhưng chiến hỏa tốc độ lên cấp, lại không chút nào kém cỏi hơn người trưởng thành, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém.

Hai người mắng mắng, liền đánh nhau. Lần đó, đại khái là Trương Bằng lần đầu tiên nhìn thấy Dương Gia Tương đánh nhau đi. Trương Bằng trước sau như một kinh sợ, ở bên cạnh kêu gào trợ uy. Kết quả dĩ nhiên là Dương Gia Tương sa sút, bị cười trên người, đánh chửi mấy quyền, mặt cũng cào nát rồi. Cái đó hư đồng học, ngoại hiệu kêu "Đại bá " giống như hân ngoại hiệu một dạng sống lại lớn lại mập, làm người lại bá đạo, rất là kịch liệt.

Nhưng càng về sau, Dương Gia Tương phát uy, có trong chuyện "Dương gia đem " liều mạng tính thần, dùng răng cắn!

Không biết tính sao , có thể là bị Dương Gia Tương cắn sợ, đại bá không lại cùng hân đánh xuống, ngược lại chỉ lùi xuống, nói, "Bán nước tương, người muốn thật là có can đảm, cái này thứ bảy trở về trường học đến, chúng ta cùng đi cạy ra dưới lầu đồ lật vật phòng cửa sổ, nhìn một chút bên trong có cái gì, ta liền nhận thức người có gan."

"Tôi thì tôi, sợ người a! " Dương Gia Tương ứng chiến.

Bọn họ lời muốn nói cái đó đồ lật vật phòng, chính là Trương Bằng bây giờ nhìn địa phương.

Hàng năm buổi lễ tựu trường thời điểm, hiệu trưởng đều sẽ lập đi lập lại nhấn mạnh, cái đó đồ lật vật phòng là đặt vào vật nguy hiểm, các bạn học không nên tới gần.

Sau đó theo đại bá nói, hân lúc ấy chỉ là muốn dọa một chút Dương Gia Tương, để cho hân nhận tưng là được, chưa từng nghĩ thật muốn đi. Nhưng không ngờ, trước sau như một kinh sợ đến không có thuốc nào cứu được nữa Dương Gia Tương, lại đáp ứng. Hân trong lúc nhất thời cười hở khó xuống, không thể làm gì khác hơn là đùa mà thành thật...

"Tiểu Bằng ca ca, người đang nhìn cái gì đây? " phát giác Trương Bằng dị trạng, Tiêu Thiên Tinh nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay hân, hỏi.

Trương Bằng phục hồi tinh thần lại, chỉ đại khái phượng hướng, hỏi, "Cái đó đồ lật vật phòng, các người nghe nói qua chưa?"

"A... " hai tỷ muội đồng thời khẽ nhủ mảy, dường như lâm vào nhớ lại. Qua một lúc lâu, Tiêu Thiên Tinh nói, "Ta nhớ ra rồi, lão sư để cho ta môn chó tới gần, nói bên trong gặp nguy hiểm phẩm, " Tiểu Vũ Nặc là không quá chắc chắn nói, "Nghe nói chết học sinh?"

"Không... " Trương Bằng lắc đầu một cái, nói, "Không có chết, chẳng qua là..."

Chương bảy buổi trưa, đại bá cùng Dương Gia Tương đứng hẹn tới. Coi như người chứng kiến, Trương Bằng cũng tới. Mặc dù hân rất kinh sợ, nhưng lòng hiếu kỳ lại so với bình thường người mạnh mẽ. Hân cũng rất muốn biết, bên trong kết quả ẩn tàng cái gì. Thậm chí còn phỏng đoán, bên trong là không phải là thả chút ít vật đáng tiền , có thể cầm đi bán phế phẩm, làm điểm mua nước ngọt kem cây tiền. Ngược lại hân cũng là chỉ là xa xa nhìn lấy, sẽ không có nguy hiểm gì.

Lấy hân kiến thức quân sự, trừ phi bên trong là ngay gần một cái gian phòng lựu đạn, hơn nữa còn bị bọn họ nổ. Tại phía xa bảy mươi, tám mươi mét bên ngoài, nắm ống nhòm quan sát hân mới có thể bị thương. Hơn nữa, ngày đó hân còn mặc chống đạn áo lót, đó là trộm cha hân cảnh vệ viên. Mặc dù thiên thanh rất nóng, rất bí bách, nhưng hân còn kiên trì nói.

Chương bảy giáo khu trong, yên tĩnh vô cùng. Vào lúc này, bình thường sẽ không có học sinh lão sư trở lại. Bởi vì trường học nằm ở trên núi, đường xá khá xa, lại rất trống trải. Ít người thời điểm, khắp nơi âm trầm, còn có đủ loại quỷ dị truyền thuyết, cho nên không có ai sẽ trở về.

Nghe nói nơi này đã từng là rối loạn thời kỳ bên trong thẩm tra nơi chốn, oan người chết chất đầy phòng học cùng lễ đường. Bằng vào điểm này, ngày nghỉ lễ liền không có mấy người dám trở lại. Hơn nữa, cái này còn không là không có lửa làm sao có khói, trên tường những thứ kia loáng thoáng tiêu ngữ, chân thật ghi chép niên đại đó điên cuồng cùng tàn khốc.

Trương Bằng đứng ở trên đồi cao, nhìn lấy phía dưới hai người. Đại bá nắm dao bừa củi cùng kềm sắt, Dương Gia Trương nắm xà beng cùng chùy sắt, chậm rãi đến gần cửa thang lầu tạp hóa phòng.

Dưới sườn núi, bởi vì địa thế hơi thấp, trên lầu nhà cầu lại thường xuyên vô nước, cho nên phía dưới trên tường ướt nhẹp, mọc đầy màu xanh đen rêu xanh. Trên đất thường xuyên tích nước dơ, có chút bẩn thỉu.

Tạp hóa phòng bên cạnh bên trái là thể dục kho hàng, theo một chế cửa sổ thủy tinh ngấm vào trong, đều là chút ít rom rạ cái đệm. Bên phải, chính là một cái đóng chặt lại cánh cửa, trên cửa sổ thủy tinh phủ đầy tro bụi, chất đầy phế phẩm bàn ghế phòng học.

Như vậy có thể thấy, tầng này cơ bản sẽ không có người tới. Cho dù có, cũng chỉ là bước nhanh trải qua, không có ai thời gian dài trú ở lại chỗ này. Về phần thể dục đồ dùng, Trương Bằng sau đó nhớ lại, giáo viên thể dục đều là để cho nghe lời nam đồng học vào trong cũi, dùng xong lại đưa trở về, chính mình căn bản không đi qua mấy lần.

Đi lên nửa tầng 2, có ba gian phòng học, theo thứ tự là đội thiếu niên tiền phong đồ dùng kho hàng, tạm thời phòng học cùng đoạn phim phòng chiếu phim, lại là một lầu dài không người lưu trú địa phương. Không khó nhìn ra, trường học lão sư đều rất kiêng kỵ chỗ này.

Cái đó đồ lật vật phòng, có một cánh cửa, hai miếng cửa sổ, một cánh tại bên cạnh cửa một bên, là cửa sổ lớn nhà, một cánh ở trên cửa một bên, là hai cái cửa sổ nhỏ. Bọn họ muốn khiêu, dĩ nhiên là cửa sổ lớn nhà. Khi đó, mọi người an toàn ý thức đều rất kém, hơn nữa nơi này là ngoại ô, lại ở trên núi, thiết kế nhà thời điểm, không cân nhắc thế nào đề phòng cướp.

"Ai..."

Ngay tại hai người nắm công cụ, bắt đầu khiêu cửa sổ thời điểm, không biết từ nơi nào, bỗng nhiên truyền tới một tiếng thở dài. Thanh âm kia sâu kín, không là rất lớn âm thanh, thậm chí có thể nói là nhỏ giọng, nhưng ba người đồng thời sững sờ, lại đều nghe.

Trong nháy mắt đó, Trương Bằng cho tới hôm nay, còn rõ ràng nhớ đến, dường như có gió lạnh từ phía sau lưng thổi qua, cả người nổi da gà lên.

Phía dưới hai người nhất thời sợ đến tè ra quần, đồ vật rơi trên mặt đất, cẳng chân chạy như điên trở lại.

"Các người đều nghe?" đại bá run giọng hỏi, trên mặt hung dữ co quắp không dứt.

Trương Bằng cùng Dương Gia Trương đều gật đầu một cái, sắc mặt trắng bệch, môi phát xanh.

Ba người chạy ra một đoạn, chậm rãi từ kinh sợ bên trong khôi phục như cũ.

"Ai nha, nhà ta chém thái đao cùng cái kim còn tại đằng kia. " cho đến lúc này, đại bá mới nhớ tới công cụ không cầm về.

"Nếu không..." Trương Bằng ra một chủ ý, "Chờ thứ hai thời điểm, về sớm một chút, tại nhanh khi đi học, nhiều người, liền tiến lên cầm. " hần sở dĩ nói như vậy, chủ yếu là bởi vì hần không muốn trở về, lại không muốn(nghĩ) một người rời trường.

"Đều là kinh sợ hàng, các người đi thôi, chính ta trở về cầm. " đại bá hào khí nói. Nhưng Trương Bằng biết, hần là không dám, chẳng qua là khó mà nói phá hần.

Dương Gia Trương có vẻ hơi do dự, hần xà beng cũng không cầm về.

"Ta nói rõ trước a, ta một người trở về, đến lúc đó đồ đạc của các người tìm không được, cũng đừng trách ta, ngược lại ai nhặt được chính là của người đó. " đại bá ám chỉ Dương Gia Trương, hần muốn lấy đi xà beng cùng chùy sắt. Vậy cũng là công cụ, giá trị ít tiền.

Thường thường những thứ kia giáo hoạt người, dù là mới tiểu học năm thứ tư, cũng đã sơ lộ phong mang rồi.

Dương Gia Trương còn đang do dự, cho dù nhà hần rất nghèo, không thể ném đi những công cụ đó, nhưng hần thủy chung là một (cái) kinh sợ người. Hơn nữa bằng hữu của hần Trương Bằng, cũng rõ ràng không muốn trở về đi.

"Kinh sợ hàng, đáng đời cả đời bán nước tương, sau đó lại đòi một mua nước tương con dâu, người một nhà đều bán nước tương. " nói xong, đại bá cũng không quay đầu lại đi nha.

Trên mặt Dương Gia Trương lúc trắng lúc xanh, rất nhanh thì đuổi theo. Trương Bằng không muốn đi một mình, tự nhiên cũng phải theo sau.

Cũng không lâu lắm, ba người trở về lại mới vừa rồi vị trí. Trương Bằng ở trên đồi cao, xa xa nhìn lấy, còn lại hai người tại dưới sườn núi, chậm Thôn đất đến gần đồ lật vật phòng.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: đen phòng

Lần này chưa từng xuất hiện dị thường, hai người thuận lợi nhặt lên công cụ, chạy trở lại.

"Các ngươi nói, có phải hay không là cái nào tiếng của lão sư?" đại bá nhìn chung quanh mắt, hỏi.

Trương Bằng trầm tư, không trả lời. Thanh âm mới vừa rồi, vô cùng cổ quái, hẳn tại bảy mươi, tám mươi mét bên ngoài đều nghe. Hơn nữa thanh âm không lớn, lại rất rõ ràng, giống như có người đứng ở sau lưng phát ra.

"Nơi nào có lão sư?" Dương Gia Tương hỏi ngược lại.

"Có thể là..." đại bá suy đoán nói, "Ba lần bốn đi."

"Phía trên cánh cửa đều đang đóng, ở đâu ra người?" Trương Bằng nhắc nhở.

"Cũng có thể tại lầu hai đi..." đại bá thoáng chút dăm chiêu nói.

Bọn họ rất nhanh thì phát hiện, phòng chiếu phim cửa mở ra.

"Quản hẳn khi gió có người không người, đi thôi." Trương Bằng nói, hẳn thật sự không muốn đợi tiếp nữa.

"Ngươi muốn đi chính mình đi, chúng ta lại không thuận đường." đại bá nói.

"Ta lại không kêu ngươi." Trương Bằng nói một cách lạnh lùng. Hẳn mặc dù kinh sợ, lại không sợ phiền phức. Nếu như không phải là mới vừa rồi tiếng thờ dài đó, hẳn cũng không cần kéo người khác cùng một chỗ trở về. Theo trường học cửa sau đi ra ngoài, có giai đoạn đặc biệt an tĩnh. Bị kinh sợ sau, một mình hẳn đi có chút sợ.

"Chúng ta đi nhìn một chút phòng chiếu phim liền đi." đại bá thấy Trương Bằng khó mà nói, ngược lại đi thuyết phục Dương Gia Tương.

"Vậy thì đi xem một chút." có thể là mới vừa dài bị đại bá mà nói kích thích, Dương Gia Tương lại không chút nghĩ ngợi, một cái liền đáp ứng rồi.

Bất đắc dĩ, Trương Bằng không thể làm gì khác hơn là đi theo đi.

Phòng chiếu phim đồng Lia già quang vãi, không nhìn thấy bên trong. Cánh cửa mở rộng, đại bá một người một ngựa, xóc lên thật dày màn vải, chui vào.

"Mau vào, không người." hai người đang do dự có nên đi vào hay không, đại bá âm thanh liền truyền ra.

"Rắc rắc... Rắc rắc... Rắc rắc..."

Phòng chiếu phim trong đen như mực, một vệt sáng theo máy chiếu phim bên trong bắn ra, tẳng tại trên tường. Nương theo lấy nhỏ nhẹ tiếng cơ giới, hình ảnh từng tờ một đất hoán đổi. Đầu là trắng đen, định mắt nhìn đi, tựa hồ là chút ít cổ xưa ghi chép hình.

"Rắc rắc... Rắc rắc... Rắc rắc..."

"Ta nói đi, nhất định là lão sư." đại bá cười nói. Không có lão sư, người nào mở máy móc? Bây giờ không người, đoán chừng là nhất thời đi ra ngoài.

Lúc này, Trương Bằng bỗng nhiên lưu ý đến, đoạn phim bên trên(lên) cảnh tượng, hết sức quen thuộc. Lại cẩn thận nhìn, nguyên lai là trường học kiến trúc, không trách như vậy nhìn quen mắt. Nhưng hẳn rất nhanh lại phát hiện, mặc dù rất giống, nhưng lại không hoàn toàn tương tự. Có lẽ cái này đoạn phim, ghi chép là rất nhiều năm trước cảnh tượng.

Hắn nghĩ như thế, liền thấy một tấm lệnh người da đầu tê đại hình.

Riêng lớn trên bãi tập, quỳ từng hàng người, rậm rạp chẳng chịt, ít nhất có hơn ngàn người. Phía sau bọn họ, cũng đứng một tên tay cầm súng trường binh lính. Họng súng định chấp sau ốt, dường như đang thi hành xử bắn.

"Rắc rắc..."

Nương theo lấy một tiếng vang nhỏ, đoạn phim hoán đổi rồi. Lần này là một (cái) to lớn hố đất, bên trong đóng viết rậm rạp chằng chịt thi thể, ngổn ngang. Những hình ảnh này để cho hắn cảm thấy cả người không thoải mái, vì vậy đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, đại bá cùng Dương Gia Tương cũng đi ra.

"Người còn dám hay không đi, không dám đi liền về nhà đi." đại bá nói với Dương Gia Tương. Không thể không nói, đại bá mặc dù là người thông minh, nhưng làm lên chết đi, so với người ngu còn lợi hại hơn. Cho tới bây giờ, hắn còn muốn để cho Dương Gia Tương trước nhận tưng.

"Đi." Dương Gia Tương dứt khoát trả lời.

"Còn đi à?" Trương Bằng vẻ mặt thần thờ.

"Tiểu làm lính, người có muốn đi chung hay không à?" đại bá bắt đầu giục giây Trương Bằng.

"Phải đi các người đi, ta khẳng định không đi." Trương Bằng nói.

"Thật nhát gan." đại bá khinh bỉ nói.

"Ta chính là nhát gan, làm sao vậy?" Trương Bằng lễ thắng khí hùng mà nói.

"Chờ sẽ có thứ tốt, đừng nghĩ phút(phân)." đại bá lại nói.

"Có thứ tốt lại nói." Trương Bằng dừng dừng nói. Lại không thấy nói muốn, cũng không có nói không muốn. Nếu như có thứ tốt không chia cho hắn,

Hắn là sẽ báo cáo lão sư, cho nên hắn vô luận có đi hay không, đều là "Người gặp có phần".

"Hừ!" đại bá tự nhiên có thể đoán ra tâm tư của hắn, lạnh rên một tiếng, hướng Dương Gia Tương chiêu ra tay, "Đi."

Mấy phút sau, Trương Bằng đứng ở trên cao, nắm ống nhôm, nhìn lấy đồ lật vật trước phòng hai người. Chỉ thấy Dương Gia Tương hai tay nắm xà beng, cắm vào tấm ván phong điều cùng cửa sổ khe hở, hướng ra ngoài khiêu đứng lên. Đại bá là đứng ở bên cạnh, dùng kèm sắt rút ra trên tấm ván đinh.

"Cót két... Cót két..." chói tai gỗ rách âm thanh, vang vọng tại không có một bóng người hành lang cùng trong phòng học, bộc phát thảm người.

Mỗi khi động tĩnh quá lớn, hai người sẽ dừng lại, nhìn chung quanh, sợ bị trực lão sư phát hiện.

Ước chừng gần hai mươi phút sau, tại trong ống dòm, hai người thở hồng hộc tháo cuối cùng một tấm ván. Dương Gia Tương đẩy một cái cửa sổ, chỉ mở cái khe hở, bên trong tựa hồ bị thứ gì kẹt. Đón lấy, đại bá cùng nói hắn mấy câu nói. Bởi vì Trương Bằng cách khá xa, không nghe rõ bọn họ nói cái gì, sau đó đã nhìn thấy Dương Gia Tương khom lưng, dán vào trên cửa sổ, hướng trong khe nhìn lại.

"Ai..."

Đang lúc này, tiếng thở dài vang lên lần nữa, phía sau phảng phất thổi qua một trận âm phong, để cho người lạnh từ đầu đến chân. Trương Bằng lần này nghe rõ, thanh âm kia rất nhỏ, phảng phất liên ở bên tai. Hắn sợ đến run run một cái, ống nhôm thiếu chút nữa rơi trên mặt đất.

Đại bá nhất thời mặt lộ kinh hoàng, đồ vật cũng không cần, vừa chạy một bên kêu: "Quý a, có ma!"

Nhìn lấy đại bá từ phía dưới chạy qua, Trương Bằng đang muốn cùng chạy, lại chợt phát hiện, Dương Gia Tương còn đứng ở trước cửa sổ, liều mạng đẩy cửa sổ, phát ra chói tai tiếng cốt két.

"Dương Gia Tương, chạy mau a!" Trương Bằng la lớn. Nhưng Dương Gia Tương lại như không nghe thấy tựa như, cũng không quay đầu lại, tiếp tục đẩy cửa sổ.

Quay đầu nhìn lại, đại bá càng chạy càng xa, nhanh phải rời khỏi tầm mắt. Đại bá người này, vừa vặn cùng Trương Bằng ngược lại, bình thường không kinh sợ, thời khắc mấu chốt lại vô cùng kinh sợ.

Coi như quân nhân đời sau, Trương Bằng từ nhỏ đã bị giáo dục, người có thể nhát gan sợ phiền phức, có thể hèn yếu vô năng, nhưng tuyệt đối không thể vứt bỏ đồng bạn, đây là ranh giới cuối cùng.

"Dương tướng quân... Dương tướng quân a..." Trương Bằng một bên kêu, một bên xuống dốc. Khi thời điểm, hắn cho là Dương Gia Tương Lừa tính khí lại tái phát, muốn cùng cái kia cửa sổ ăn thua đủ.

Nhưng là, hắn mới vừa đi tới một nửa, khoảng cách vẫn là chừng ba mươi thước thời điểm, phía trước liền vang lên "Loảng xoảng" một tiếng. Nhắc mắt nhìn đi, cái kia cửa sổ nhà lại bị Dương Gia Tương đẩy ra.

Trương Bằng không tự chủ được dừng bước, xu cát tị hung (theo cái lợi, tránh cái hại), là bản năng của con người. Từ nơi này nhìn lại, bên trong căn phòng đen thui lù. Trương Bằng đang do dự có cần tới hay không, Dương Gia Tương đã nắm khung cửa sổ, lật vào trong. Toàn bộ quá trình, là quý dị

không nói lên lời, nguyên bản người nhất gan Dương Gia Trương, lại giống như Ma tựa như, phảng phất bên trong nhà có vật gì hấp dẫn hắn.

Trương Bằng dừng tại chỗ, hai chân giống như đồ chì, trầm trọng vô cùng, mặc dù trong lòng suy nghĩ về phía trước, làm thế nào cũng bước không mở bước chân. Cửa sổ bên trong u ám đen nhánh, nhìn không thấy bóng dáng. Dương Gia Trương sau khi tiến vào, bốn phía nhanh chóng an tĩnh lại, một mảnh tĩnh mịch.

"Oa a a a! " "A a a! " "A a a!"

Không biết qua bao lâu, bên trong đột nhiên vang lên cực kỳ kinh khủng tiếng kêu, cao vút sắc bén, chấn người đau cả màng nhĩ. Chỉ thấy trước cửa sổ bóng người thoáng một cái, xuất hiện một tấm trắng hếu mặt, vẻ mặt nhợt nhạt vô cùng, đang xé tâm kiệt lực gào thét, chính là Dương Gia Trương!

Trương Bằng bị dọa sợ, nghiêng đầu mà chạy. Sau lưng không ngừng truyền tới tiếng kêu thảm thiết, để cho hắn chạy nhanh hơn.

Đang lúc này, phía trước chạy tới một ông lão, mặc trên người cũ kỹ quần trang, dưới chân là giắt trắng bạch quần dụng giày vải.

"Hiệu trưởng! " Trương Bằng kêu to lên.

"Người ở đâu? " lão hiệu trưởng sắc mặt nghiêm túc, gấp rút hỏi.

"Bên kia, đồ lật vật phòng. " Trương Bằng chỉ phía sau, nhanh chóng trả lời.

"Nhanh về nhà. " lão hiệu trưởng chỉ để lại một câu nói, liền từ bên cạnh Trương Bằng chạy qua.

Nhìn lấy lão hiệu trưởng bóng lưng biến mất, Trương Bằng do dự một lúc lâu, quay đầu tiếp tục hướng phía trước đi, cuối cùng theo trường học của trước đi ra ngoài, ném bốn cái trạm xe buýt vòng lớn, chạng vạng tối mới về nhà.

"Sau đó thì sao, cái đó Dương tướng quân thế nào? " Tiêu Thiên Tinh hỏi tới.

"Theo lần đó sau, hắn sẽ thấy cũng không tới đi học, theo hắn cùng thôn đồng học nói, hắn điên rồi, suốt ngày ngơ ngác ngồi ở trước cửa, biết người liền cười ngây ngô. " Trương Bằng nói.

"Thật đáng thương a ~ " Tiêu Thiên Tinh đồng tình nói.

"Đúng vậy... " Trương Bằng thờ dãi nói.

Trầm mặc rất lâu, Tiêu Vũ Nặc bỗng nhiên hướng hắn chiêu ra tay, nói, "Đi thôi, đi xem một chút."

"À? " Trương Bằng đầu tiên là lấy làm kinh hãi, sau đó lắc đầu nói, "Không được, quá nguy hiểm."

"Liên ở bên ngoài nhìn một chút, không có chuyện gì. " Tiêu Vũ Nặc nói.

"Ta cũng rất tò mò. " Tiêu Thiên Tinh phụ họa nói. Nàng khi đó còn nhỏ, nghe lão sư nói gặp nguy hiểm, cũng không dám đến gần rồi.

Trương Bằng còn muốn giữ vững, lại nghĩ (muốn) nhớ lại ngày hôm trước Tinh Âm sư thái nói, Tiêu Vũ Nặc so với nàng còn lợi hại hơn, cái kia còn có gì phải sợ. Vì vậy hắn và hai tỷ muội thương lượng xong, chỉ cho phép xa xa nhìn lấy, không cho phép đến gần.

Chỉ chốc lát sau, ba người theo cây bên trên xuống tới, đi tới Khai Toàn lâu trên sườn núi cao, trên cao nhìn xuống mà nhìn cái kia đang lúc đỉnh tràn đầy một bàn đồ lật vật phòng. Không giống với năm đó, bây giờ còn hạn lên thép góc, vô cùng vững chắc.

Tiêu Vũ Nặc chậm rãi nhắm mắt lại, khi lại một lần nữa mở ra thời điểm, trong mắt nổi lên một tầng xanh thăm ánh sáng. Cho dù ở nơi này ánh mặt trời chiếu khắp buổi chiều, cũng vẫn chói lóa mắt, sáng chói như sao, giống như hai khóa sẽ sáng lên Sapphire.

"A..."

Mà đang ở nàng xem qua đi trong nháy mắt, đồ lật vật trong phòng vang lên một tiếng tiếng rít chói tai, vô cùng thê lương. Ngay sau đó, số lớn hắc khí theo trong khe hở xông ra, phảng phất có trong suốt ngọn lửa đang chúc thiêu bọn họ, trong nháy mắt liền tiêu tan ở trong không khí.

"A... " Tiêu Vũ Nặc khẽ rên nói, "Là có chút đồ không sạch sẽ."

"Thứ gì? " Trương Bằng hỏi.

"Một cái sợ hãi tà linh, nắm giữ quy tắc tính chất năng lực. Khi mục tiêu bị kinh sợ hơn cao, nó có thể cứu tế cho vật lý tính tổn thương càng lớn. Người đồng học kinh sợ quá độ, bị nó phá hư thần kinh hệ thống, cho nên si ngốc. Bất quá bây giờ đã bị ta tiêu diệt..."

"Ồ? " đang nói, Tiêu Vũ Nặc bỗng nhiên nhủ một cái, hơi hơi hướng xuống dưới nhìn lại.

"Còn có đồ... Là cửa vào à... A... " Tiêu Vũ Nặc tự nhủ vừa nói, ánh mắt rời đi đồ lật vật phòng, hướng ra phía ngoài bên mặt đất di chuyển. Ánh mắt kia phảng phất xem thấu tầng đất, thẳng tới phía dưới nền móng.

"Nguyên lai là như vậy a... " ánh mắt của Tiêu Vũ Nặc dọc theo trước lầu đất trống, quét dọn sườn núi cao.

"A a a a a a..."

Cái kia tầm mắt đạt tới chỗ, vang lên rậm rạp chẳng chút tiếng thét chói tai, phảng phất theo lòng đất chỗ sâu truyền tới, giống như quỷ khóc thần gào, nghe người tê cả da đầu. Mặt đất khẽ chấn động đứng lên, cửa phòng học cửa sổ lay động không thôi.

Trương Bằng theo bản năng, hướng trên người của Tiêu Thiên Tinh chen lấn chen chúc.

Mấy giây sau, Tiêu Vũ Nặc thu hồi ánh mắt, nhìn thấy thần sắc khẩn trương Trương Bằng, không khỏi hé miệng cười một tiếng, nói, "Tốt rồi, không sao."

"Mới vừa rồi... Mới vừa rồi là cái gì tới? " Trương Bằng cả lăm hỏi.

"Phía dưới có ba tầng dưới đất không gian, cửa vào ngay tại đồ lật vật phòng nơi đó. " Tiêu Vũ Nặc chấp tay sau lưng, nói, "Bên trong chất đóng rất nhiều thi thể, dường như lúc còn sống oán niệm không nhỏ, sinh ra không ít tà linh."

"Tê... " Trương Bằng hồi tưởng lại đoạn phim trong hình ảnh, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

"Đừng lo lắng, bọn họ đều bị Tiểu Vân tiêu diệt. " Tiêu Vũ Nặc ôn nhu nói.

"Nhanh như vậy... " Trương Bằng vẽ mặt biểu tình không thể tin, minh Minh Tiêu mưa dạn mới nhìn một cái, làm sao lại nói giải quyết.

"Đó là dĩ nhiên, tỷ tỷ phá ma mất, nhưng là rất lợi hại. " Tiêu Thiên Tinh xen vào nói nói.

"Thật lợi hại? " Trương Bằng hỏi tới.

"Sự phụ nói, có như Thiên Thần đưa mắt nhìn, đạo hạnh nhỏ người, chạm vào chết ngay lập tức, thần hồn chôn vùi. " Tiêu Thiên Tinh trả lời, bộ dáng kia rất là đắc ý, phảng phất người lợi hại là nàng.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: điều tra

Ba người rời đi trường học, trở lại đại viện thời điểm, đã là sáu giờ chiều hơn nửa, Mã Tĩnh Lôi đã sớm làm cơm tối xong, ngồi tiểu lương đình, dọn xong thức ăn, sắc mặt khó coi đất nhìn chăm chăm chằm nửa giờ trở về nhà hai tỷ muội.

Hai tỷ muội đều không dám lên tiếng, trực tiếp vào quầy bán đồ lật vật đi rửa tay. Mà lúc này, Trương Bằng kéo Mã Tĩnh Lôi, giải thích buổi chiều hướng đi, lại chụp một trận nịnh bợ, dụ được nàng thật cao hứng. Hai tỷ muội ở bên trong nhìn thấy thế cục ổn định, cái này mới đi ra ăn cơm.

Mã Tĩnh Lôi đối với yêu cầu của các nàng rất nghiêm khắc, hơi có du quy liền cho sắc mặt nhìn. Hai tỷ muội mặc dù người mang tuyệt kỹ, nhưng ở trước mặt mẫu thân, nhiệt độ thuận đến(phải) giống như con dê cao, bị ủy khuất cũng chỉ sẽ rơi nước mắt.

Nhiều năm trước tới nay, Trương Bằng tại ba mẹ con bên trong một mực phần diễn thuốc bôi trơn nhân vật, chỉ cần hấn và Mã Tĩnh Lôi rải làm nũng, lập tức liền sẽ sau cơn mưa trời lại sáng, tất cả vấn đề cũng sẽ không tiếp tục là vấn đề. Khi còn bé, hai tỷ muội phạm sai lầm, liền né qua Trương Bằng nơi này. Mà hấn cũng phải hỏi minh nguyên nhân, sai lầm rồi đã dạy, sau đó sẽ tìm Mã Tĩnh Lôi khuyên.

Tỷ như, có lần Tiêu Thiên Tinh trộm Mã Tĩnh Lôi tiền, đi mua kem(tuyết cao) ăn. Mã Tĩnh Lôi sau khi phát hiện, tức giận đến xanh mặt, nắm lông gà gây đánh đuổi Tiêu Thiên Tinh, một đường đuổi tới Trương Bằng nhà. Kết quả Trương Bằng mở miệng chính là một câu, "Là ta để cho nàng cảm, ta muốn ăn kem(tuyết cao) rồi."

Mã Tĩnh Lôi khí lập tức tiêu hơn phân nửa. Trương Bằng ngay sau đó đoạt lấy lông gà gây, tấm ảnh Tiêu Thiên Tinh trên móng rút ra hai cái, dạy dỗ, "Lần sau còn dám hay không ăn trộm kem(tuyết cao) rồi hả? " vấn đề tính chất trong nháy mắt liền từ "Trộm tiền " biến thành "Cho ca ca mua kem(tuyết cao) nửa đường ăn trộm ".

Tiêu Thiên Tinh lại chảy ra mấy giọt ủy khuất nước mắt, Mã Tĩnh Lôi khí cũng liền toàn tiêu rồi. Sau chuyện này, Trương Bằng cũng sẽ giáo dục Tiêu Thiên Tinh, trộm tiền là không đúng, là phạm pháp, khi còn bé ăn trộm gà, trưởng thành liền sẽ trộm trâu, là phải ngồi tù, muốn bán chết...

Bởi vì Trương Bằng giáo dục, hai tỷ muội nhận thức cũng không thể phòng ngừa mà sản sinh đi một tí sai sót. Tỷ như một đoạn thời gian rất dài bên trong Tiêu Thiên Tình nghe nói nhà nào hải tử trộm đồ, liền sẽ vung quả đấm nhỏ, rêu rao lên: "Bắn chết hần..."

Ăn cơm tối xong, hai tỷ muội giúp mẹ thu thập chén đĩa, theo thường lệ cùng Trương Bằng đến hồ Tinh Hỏa bên tàn bộ.

"Yo, đây không phải là Trương đại thiếu gia nha, lại mang con dâu hiện ra tàn bộ nha. " ba người lại gặp Hoàng đại thẩm cùng nàng bạn già.

Mặc dù Trương Bằng rất không tình nguyện gặp phải bọn họ, nhưng vẫn là mang theo mặt mày vui vẻ chào hỏi, "Thím được, đại gia tốt. " sau lưng hai tỷ muội, cũng đi theo gọi người, thanh âm trong trẻo vang dội.

"Tiểu Bằng, nghe nói ngươi phá đại án, cho chúng ta trong xưởng lập công lớn. " Hoàng đại thẩm cười nói.

"À? " Trương Bằng nhất thời không phản ứng kịp, đối phương nói là chuyện nào.

"Trịnh Khải vợ thật không phải thứ gì, chẳng những trộm người, còn mưu sát chồng, nếu là đặt ở lúc trước a, phải dùng lồng heo tử chứa, chìm đến sông Bích Thủy trong đi. " Hoàng đại thẩm tức giận bất bình nói, "Ngươi xem lão đầu tử nhà ta, so với kia Trịnh Khải còn đập đầu sầm, ta đều không chê hần..."

"Ngươi... " Hoàng đại gia nửa mang tay, muốn nói lại thôi, cái kia biểu tình trên mặt, buồn rầu vô cùng.

Hoàng đại thẩm nói xong hưng phấn, bỏ quên bạn già phản ứng, nhìn lấy hai tỷ muội nói, "Các ngươi trưởng thành, cũng không thể học nàng cái kia dạng, thật xấu."

"Sẽ không ~ " Tiêu Thiên Tình giong giong già già đất đáp, "Nếu là tiểu Bằng ca ca được bệnh thần kinh, ta liền ngày ngày cho hần ăn, giống như nuôi con chó nhỏ như vậy."

"Ây... " Trương Bằng một hơi thở còn không có tỉnh lại, Hoàng đại thẩm bên kia đã bắt đầu trả lời, "Tiểu Phi thật ngoan."

Cùng hai lão dịch ra sau, ba người tiếp tục dọc theo bờ hồ tàn bộ.

"Ngươi cái kia quét mắt qua một cái đi, liền đem dưới đất tà linh tất cả giết sạch? " Trương Bằng đột nhiên hỏi.

"Có thể đi. " Tiêu Vũ Nặc trả lời.

"Sẽ có hay không có chút ít đổ vào ? " Trương Bằng lại hỏi.

"Không biết. " Tiêu Vũ Nặc nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

"Sẽ gặp nguy hiểm sao? " Trương Bằng hỏi tiếp.

"Rất nguy hiểm, khác (đừng) đơn độc đi. " Tiêu Vũ Nặc xụ mặt nói.

Trương Bằng nhất thời trong lòng cười thầm, nàng câu nói thứ hai,

Đã đầy đủ bại lộ nàng ý tưởng chân thật. Nàng sở dĩ trả lời lấp lờ nước đôi nhìn, là sợ hần đánh nơi đó chủ ý. Nếu như hần không đoán sai, phía dưới đã không có nhiều ít nguy hiểm. Ít nhất ngày ấy, hần chính tai nghe rất nhiều tà linh kêu thảm thiết.

Lấy hần đối với Tiêu Vũ Nặc lý giải, ngày đó nói diệt, liền khẳng định diệt. Tiêu Vũ Nặc nói chuyện, từ trước đến giờ là trải qua nghĩ kỹ, có hơn chín mươi phần trăm nắm chắc mới sẽ nói ra.

"Ngươi đang suy nghĩ gì? " thấy sắc mặt hần khác thường, Tiêu Vũ Nặc cảnh giác hỏi.

"Không a, ta đang suy nghĩ đợi lát nữa nhìn cái gì điện ảnh. " Trương Bằng đổi chủ đề.

Tiêu Vũ Nặc dường như còn muốn nói tiếp cái gì, Tiêu Thiên Tình lại giành trước chen vào, "Ta muốn nhìn 《 té ba 》, rất nhiều bạn học đang nghị luận đây, nói rất cảm nhân."

"Được, chờ chút trở về thì download. " Trương Bằng đáp ứng nói.

Ngày thứ hai, bởi vì tới gần thi cuối kỳ, hai tỷ muội đều ở nhà nghiêm túc ôn tập, chưa cùng Trương Bằng chạy khắp nơi.

Trương Bằng trước đi tìm lão Hoàng Bì cùng Lý Xuân Sinh, đem Hồng Vệ tiểu học phòng ngầm dưới đất nói.

"Ý của ngươi là nói, phía dưới có thể có bảo bối? " Lý Xuân Sinh hỏi.

"Vậy khẳng định a, lớn như vậy địa phương, nhất định là có vật đáng tiền, khỏi cần phải nói, đó là có thể lấy được chút cái thời đại kia đồ vật, tỷ như ngọc chương, tiền xu, bút máy gì đó, đều có thể bán lấy tiền."

"Loại địa phương này, nhất định là có không ít tà linh đi. " lão Hoàng Bì lo lắng nói.

"Không việc gì, mới vừa bị phá Ma chi mắt quét qua, sạch sẽ. " Trương Bằng nói.

"Phá ma mắt! " lão Hoàng Bì giật mình nói.

"Làm sao, người cũng đã nghe nói qua? " Trương Bằng hỏi.

"Dĩ nhiên nghe nói qua, đây chính là trong thần thoại đồ vật, tương truyền Nhị Lang Thần thụ nhân, liền có phá ma khả năng. " lão Hoàng Bì vẻ mặt không tin tưởng nói, "Người sẽ không phải là khoắc lác chứ?"

"Dù sao thì có chuyện như vậy, thích tin hay không, có đi hay không do người. " Trương Bằng không nhận được nói.

"Tin, tin được chưa. " lão Hoàng Bì lộ ra nụ cười bí ối. Chuyện kiếm tiền tình, làm sao có thể ít đi hán đây?

"Các người nhìn, chúng ta có muốn hay không kêu nhiều mấy người, tỷ như Chu Phúc Nguyên, hoặc là tiểu Khâu tiểu Bắc? " Trương Bằng hỏi.

"Tiểu Khâu tiểu Bắc liền coi như xong, bọn họ có công tác chính thức, hơi có chút vấn đề, cũng không muốn làm. Chu Phúc Nguyên ngược lại là có thể, phương diện này kinh nghiệm tương đối phong phú, cũng có xuất hàng cánh cửa đường. Còn có chính là, chúng ta chịu được hán. " Lý Xuân Sinh phân tích nói.

"Cái kia Chu Phúc Nguyên tạm được, hiểu chút con đường, cũng biết làm người, tìm hán hợp tác là có thể."

Ba người thương lượng xong, liền đi ra ngoài chặn chiếc xe taxi, hướng thành bắc đại xuyên đường phố đi.

Hơn nửa giờ sau, ba người đi tới công ty của Chu Phúc Nguyên. Người sau đang cùng tóc vàng uống trà, thấy Trương Bằng, lập tức mặt mày vui vẻ chào đón. Trương Bằng đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp đem ý đồ nói.

"Loại địa phương này... " nghe xong trường học phòng ngầm dưới đất chuyện, Chu Phúc Nguyên trầm tư một lúc lâu, nói, "Nhất chuẩn bị cẩn thận chu toàn chút, chúng ta trước chia nhau thu thập tài liệu, lại làm một ít trang bị, tỷ như mặt nạ phòng độc, bình dưỡng khí, tốt nhất còn có thể làm mấy món vũ khí, thêm can đảm một chút."

"Súng? " Trương Bằng hỏi. Hán chợt nhớ tới, ngày đó nghi phạm dùng súng lục đã thương Tần Dũng , sau đó liền không nghe nói súng đi đâu.

"Súng cũng đừng nghĩ, phạm pháp, làm một ít dao phay, dao găm quân đội, ngược lại vấn đề không lớn. " Chu Phúc Nguyên nói.

"Thu góp tài liệu, phương diện nào? " Trương Bằng lại hỏi.

"Đến thành phố thư viện tra một chút, nơi đó lúc trước phát sinh qua cái gì, tốt nhất có thể tìm được tương quan lão nhân, hỏi thăm tình hình bên dưới hướng. " Chu Phúc Nguyên nói.

"Phía sau về điểm kia, hán rất khó đi. " Lý Xuân Sinh xen vào nói nói.

"Ít nhất biết rõ, lúc trước là địa phương nào, có những người nào, đại khái là làm cái gì. " Chu Phúc Nguyên nói.

"Cái thời đại kia đồ vật, chưa chắc có ghi chép. " Trương Bằng suy nghĩ một chút, nói.

"Tận lực tìm đi, không chỗ xấu. " Chu Phúc Nguyên nói.

"Không có chuyện gì, bên trong tà linh, đã bị cao nhân diệt sạch , không cần quá chuyện bé xé ra to. " Trương Bằng nói.

"Cái này... " Chu Phúc Nguyên do dự một chút, hỏi, "Người có bao nhiêu thành nắm chặt?"

"Hơn chín mươi phần trăm. " Trương Bằng nói.

"Vậy thì thử xem đi, bất quá thư viện bên kia, các người tốt nhất vẫn là đi một chuyến. " Chu Phúc Nguyên khuyên nhủ, "Lão Chu nơi này có câu, cẩn thận chạy đến(phải) vạn năm thuyền."

"Được rồi, chúng ta đi xuống xem một chút. " Trương Bằng gật đầu đáp.

Buổi trưa tại thị khu trong ăn phần fastfood, ba người chạy tới nam châu thành phố thư viện, tra tìm Hồng Vệ tiểu học tài liệu tương quan.

Tra tìm phạm vi, đại khái là thị giáo dục cục trường học tài liệu, thành phố cải tạo làm thành phố cải tạo ghi chép, cùng với thành phố tuyên truyền làm nhân văn tài liệu lịch sử ba phía đi tìm.

Hao tốn cả một buổi chiều, ba người tìm được tài liệu có thể nói là phượng mao lân giác. bất quá, cũng có thể theo dõi câu vài lời bên trong, suy đoán ra bộ phận tin tức.

Thị giáo dục cục có phần xin báo cáo, nói mới xây tiểu học dùng chưa đủ, xin cầm mảnh đất này làm trường học. Theo báo cáo nội dung cụ thể bên trong, có thể suy đoán ra, Hồng Vệ tiểu học tại mở trước, chỗ đó có dài đến thời gian mười một năm là bỏ trống, chỉ có một đường phố làm biên chế lão đầu phụ trách trông chừng.

Sau đó còn có một phần khác báo cáo, nói là không tìm được người nguyện ý đi trường học mới chủ trì công việc, giữ cửa lão đầu xung phong nhận việc, nguyện ý gánh vác cải kiến công việc.

Thành phố cải tạo làm lại có phần văn kiện, nói thành cũ khu cải tạo thời điểm, cấp trên không đồng ý đem nơi đó chia làm hán khu, phê chuẩn nguyên văn là như vậy: "Khải Toàn lâu vì Nữ Hoàng quốc một tên bá tước xây, thiết kế phong cách cổ xưa, bố cục tao nhã, ẩn chứa số lớn lịch sử con dấu, là thành phố hai các loại (chờ) bảo vệ văn vật đơn vị, nên phải cho cất giữ."

Thành phố tuyên truyền bộ không có tương quan tài liệu, chỉ có tại lịch sử còn để lại văn hóa sản vật bên trong, hơi hơi đề cập tới một câu, "Khải Toàn lâu chứng kiến nước Hoa dựng nước tới nay tới tám nhất một đoạn lịch sử."

Năm giờ chiều, thư viện đóng cửa, ba người sao chụp tài liệu tương quan, trở lại đại viện, từng người về nhà ăn cơm.

Ăn cơm tới xong, thừa dịp Mã Tinh Lôi cùng Tiêu Thiên Tinh thu thập chén đĩa thời điểm, Tiêu Vũ Nặc đem Trương Bằng kéo qua một bên, hỏi hán, "Hôm nay đi đâu?"

Trương Bằng sớm đoán được nàng sẽ hỏi, đã dự đoán nghĩ xong giải thích, "Đi đi dạo siêu thị máy tính, nghĩ (muốn) trang nhiều máy vi tính." trong ngày thường, chỉ cần hai tỷ muội ở nhà, cho dù là làm bài tập, hán cũng rất ít rời đi. Mà nay hán đơn độc ra ngoài, cực kì thông minh Tiêu Vũ Nặc tự nhiên sẽ nghi ngờ.

"Không cho phép làm chuyện nguy hiểm." Tiêu Vũ Nặc nhận nhận chân chân nói.

"Sao có thể a." Trương Bằng cười nói, "Người cũng không phải không biết ta, nhất gan từ lắm."

Tiêu Vũ Nặc không lên tiếng, liếc hán một cái.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: tu hành

Mười giờ tối hơn nửa, Trương Bằng tắm xong, một mình ở trong phòng, theo kệ sách bên trong lấy ra kẹp ở cuốn sách ấy tờ kia sạch thiên nhân cửa đạo pháp, cẩn thận chu đáo.

"Dẫn Linh bách hội, quay vòng phong trì, mặt trời, người bên trong, tai cánh cửa, con người mình, ba vòng sau, Tụ Linh Tinh minh, rồi sau đó hóa thủy, lấy đồng làm tâm, thiên nhân đèn(phái) mở..."

Đối với tu hành chi đạo, Trương Bằng từ nhỏ nhìn sư thái dạy hai tỷ muội, tai nhuộm mắt thấy, vẫn là biết chút. Hết thầy chân tu đạo pháp, đều là đối với thiên địa linh khí thu nạp cùng vận dụng.

Đem linh khí thu nạp cũng tích trữ ở trong cơ thể, vì đó "Tụ Linh" đem linh khí dung nhập vào xương cốt, cường hóa độ cứng cùng nhận tính, vì đó "Tẩy tủy" đem linh khí dung nhập vào bắp thịt, loại bỏ tạp chất, làm sống lại tế bào, tăng cường co rúc lại lực, vì đó "Tội luyện thịt" đem linh khí dung nhập vào gân mạch cơ kiện, cường hóa nhận tính, lập thân lực, vì đó "Luyện gân".

Bởi vì tu giả thu nạp linh khí tốc độ, cùng với chứa đựng tổng số có hạn, cho nên phần lớn người, đều chỉ có thể lựa chọn cường hóa một loại trong đó. Bất quá, bốn hạng cường hóa chênh lệch không thể quá lớn, nếu không thì sẽ đưa đến tự thân bị thương tàn phế. Tỷ như chủ tu tội luyện thịt, nếu như xương cốt cùng gân mạch cơ kiện cường độ không đạt tới yêu cầu, như thế quá lớn bắp thịt sức mạnh, sẽ đưa đến xương đứt gãy, gân mạch cùng cơ kiện kéo thương. Lại tỷ như, chủ tu Tụ Linh, nếu như gân mạch cường độ không đủ, quá độ bành trướng linh khí, đem sẽ căng phá mao mạch mạch máu, thậm chí động mạch, đưa đến diện tích lớn xuất huyết bên trong.

Hiện đại các tu giả đem bốn hạng tu hành trình độ tiến hành số liệu hóa xử lý, Tụ Linh chia làm mười một cái giai đoạn, tẩy tủy, tội luyện thịt, luyện gân là chia làm chín cái giai đoạn. Theo thứ tự là: Nhập môn, cơ sở một, cơ sở hai, cơ sở ba, chuyên nghiệp, thâm niên, đại sư, tông sư, thiên sư. Tụ Linh nhiều hơn hai cái giai đoạn, siêu phẩm nhập thánh cùng bán thần.

Sạch thiên nhân cửa "Tiểu Thiên mắt " đạo pháp bên trong, Dẫn Linh bách hội tương đương với cấp độ nhập môn linh khí vận dụng, mà sau "Rồi sau đó hóa thủy " lại tương đương với chuyên nghiệp cấp linh khí vận dụng. Đơn giản mà nói, cần linh khí tổng số rất thấp, nhưng vận dụng kỹ xảo cũng rất cao.

Linh khí hội tụ ở trong cơ thể, đầu tiên là "Sương mù " sau là "Nước " lại là "Cát " cuối cùng là "Ngôi sao ". Thứ tự nặng cảnh giới, theo thứ tự là: Tụ khí thành sương mù, sương mù hóa linh biến, chân nguyên kết tinh, linh biến hóa ngôi sao. Toàn bộ quá trình chính là, hút vào bên trong cơ thể linh khí, tạo thành một đoàn tới càng rõ ràng sương mù, theo nồng độ linh khí gia tăng, dần dần hóa thành nước hình, sau đó bắt đầu kết tinh, hiện ra cát hình, cuối cùng tụ cát thành tinh.

Như vậy có thể thấy, muốn đem linh khí hóa thành nước, ngâm với trong con ngaoi, độ khó cao vô cùng.

"Thành khẩn đọc..."

Suy nghĩ giữa, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa. Không đợi Trương Bằng đáp lại, liền "Rắc rắc " một tiếng, mở vào.

Một khuôn mặt mỹ lệ, mang theo chút khí âm khuôn mặt dẫn vào mi mắt, hai con ngươi như nước, sạch sẽ thấy đáy, mặt mũi trầm tĩnh, không hề bận tâm, đang là vô địch băng sơn thiếu nữ xinh đẹp —— Tiêu Vũ Nặc.

Ngay từ lúc nàng gõ cửa thời điểm, Trương Bằng liền đem trang sách kẹp hồi thư bên trong, cũng bay qua vài tờ.

"Làm sao vậy? " Trương Bằng hỏi. Lúc đêm khuya, Tiêu Vũ Nặc đơn độc tới tìm hắn, cái này cũng không thấy nhiều.

Tiêu Vũ Nặc đi tới trước giường, ngồi xuống, sau đó chỉ bên người chỗ trống, yêu cầu hắn tới.

"chờ một chút..." không biết tại sao, Trương Bằng có vô cùng hạnh phúc dự cảm, ba cũng làm hai bước, lao ra căn phòng lớn, đến phòng vệ sinh dùng xà bông giặt sạch một (cái) tay, sau đó mới trở lại, tại bên cạnh Tiêu Vũ Nặc ngồi xuống. Hắn mới vừa sờ tiểu Thiên mắt thuật tờ giấy, không biết có sạch sẽ hay không, cho nên muốn rửa tay một cái.

Về phần rửa tay mục đích, không cần nói cũng biết...

"Ngươi..." Tiêu Vũ Nặc nhìn lấy hắn mới vừa giặt xong tay, chần chờ một lúc lâu, cuối cùng cắn môi một cái, thấp giọng nói, "Nhắm mắt lại."

Trương Bằng nghe lời nhắm hai mắt lại, có thể đợi một lúc lâu, không có theo dự đoán sự tình. Hắn mở mắt, một khuôn mặt tươi cười gần trong gang tấc, cái miệng nhỏ nhắn trong suốt đỏ thắm, trong mắt nước gợn yêu kiều, trong con ngươi cái bóng ngược khuôn mặt của mình, phảng phất chìm vu thủy bên trong, theo rung động nhẹ nhàng đung đưa. Mặt của nàng, đỏ bừng, giống như một trái táo chín mồi.

Mấy năm trước, Trương Bằng còn lúc nhỏ, ở đó một Chuunibyou trong năm tháng,

Đã từng xem qua không ít thanh xuân phim thần tượng. Trước mắt một màn này, không phải là thanh thuần cô gái xinh đẹp, hướng người yêu tặng ra nụ hôn đầu của mình nội dung cốt truyện sao?

Thân là nam nhân, còn cần do dự sao!

Chỉ thấy hắn không nói hai lời, một tay ôm eo thon, ôm tới, sau đó một cái in lên, một cái tay khác thuận thế leo lên Tuyết Phong, khẽ xoa chậm bóp.

"Ừ..."

Chỉ một thoáng, miệng lưỡi sinh tân, như uống cam tuyến, thân nhẹ tựa như vũ, lâng lâng nhưng, rơi vào ảo mộng chi Hương, miễn nhu chi hải.

Một cổ băng thanh ngọc khiết khí lạnh, do đầu lưỡi truyền vào cổ họng, lại vào tim phổi, hóa thành từng mảnh Băng Vũ, chiếu xuống bụng dạ phé phủ. Trong lúc nhất thời, Trương Bằng chỉ cảm thấy không nói ra được rõ ràng thoải mái thư thích. Tựa như ảo mộng đang lúc, cái kia ôm thắt lưng tay, cũng bắt đầu không đứng yên, chậm rãi tuột xuống, nắm ngón tay khúc Trương, lâm vào thung lũng...

Lại vào lúc này, hắn bị dùng sức đẩy ra. Tiêu Vũ Nặc hung hãn quả hắn một cái, đứng dậy đi ra ngoài.

"Làm gì! " mộng đẹp bị vô tình cắt đứt, Trương Bằng cả người khó chịu, bước nhanh đuổi theo. Tại trong hành lang, hắn tóm lấy cổ tay của Tiêu Vũ Nặc, không cho nàng đi.

"Ngươi muốn kết hôn ta? " Tiêu Vũ Nặc quay đầu lại, lạnh lùng nhìn chằm chú hắn.

"Chuyện này..." Trương Bằng hơi lộ ra do dự.

"Ngày mai đi lĩnh chứng, tối nay liền theo ngươi. " Tiêu Vũ Nặc nói mà không có biểu cảm gì nói.

"Ngươi còn nhỏ..." Trương Bằng lời còn chưa nói hết, Tiêu Vũ Nặc đã tiến vào gian phòng nhỏ, quay đầu hướng hắn nhàn nhạt cười một tiếng, "Rắc rắc " một tiếng, đóng khóa cửa lại.

"Đừng đừng đừng!"

"Tiêu Vũ Nặc, người đi ra cho ta! " "Từ nay về sau, ca cùng người thế bất lưỡng lập! " "Người nhớ kỹ cho ta... " Trương Bằng đám cánh cửa, ầm ỉ mấy câu, cuối cùng ừ rừ cúi đầu trở về phòng. Chuyện xảy ra mới vừa rồi, giống như nhìn tại đông doanh : Nhật Bản phim hành động, nhìn thấy một nửa đột nhiên cúp điện, hoặc là đi tiêu kéo đến một nửa, bị thứ gì tắc lại nơi này, cảm giác làm người ta phát điên, khó chịu tới cực điểm.

Bất đắc dĩ, Trương Bằng không thể làm gì khác hơn là trở về phòng, tiếp tục nghiên cứu tiểu Thiên mất đạo pháp.

"Dẫn Linh bách hội, quay vòng phong trì, mặt trời..."

Hắn găm găm gừ gừ đất nhớ tới, đột nhiên, cảm thấy một cỗ khí lưu theo lồng ngực tăng lên đến đỉnh đầu, sau đó rưới vào huyết Phong Trì, mang đến từng tia sung lên cảm giác, tiếp lấy đi đến huyết thái dương. Hắn theo bản năng nhìn về phía gương, phát hiện mình huyết thái dương lại hơi hơi gồ lên.

Chẳng lẽ, ta cũng có thể cảm ứng được thiên địa linh khí rồi!

Trương Bằng nhất thời mừng rỡ khôn kể xiết. Nhớ năm đó, hắn nhìn thấy Tĩnh Âm sư thái dạy hai tỷ muội, la hét cũng muốn học, nếu không sẽ khóc. Sư thái lại nói: "Các nàng có Tử Kim Tiên Thiên chân khí, tự nhiên có thể được bốn tông chân truyền. Chớ nói cái này, chính là phổ thông Tiên Thiên chân khí... Nha... Không... Chính là bình thường nhất linh khí cảm ứng, tiểu thí chủ cũng không có, để cho bản ni làm sao dạy?"

"Các nàng tại sao có, ta tại sao không có! " khi còn bé Trương Bằng không phục lắm kêu lên.

"Các nàng, là mẹ của các nàng sinh, mà tiểu thí chủ, là tiểu thí chủ mẫu thân sinh, không giống nhau. " năm đó Tĩnh Âm sư thái, cố gắng dùng đơn giản nhất, học sinh tiểu học có thể nghe hiểu di truyền học kiến thức giải thích vấn đề.

Tiểu Trương Bằng nghe xong, sẽ khóc chạy đi tìm Mã Tĩnh Lôi.

"Tiểu bảo bối nha, làm sao vậy, ai khi dễ người? " "A di, người có thể đáp ứng hay không ta một chuyện. " "Đừng nói một món, chính là một trăm cái một ngàn cái, a di cũng đáp ứng. " "A di, người có thể hay không... Có thể hay không... Để cho ta chui vào bụng của người trong?"

"A... Người muốn chui vào a di trong bụng, cái kia a di há chẳng phải là đau phá hư. " "Ta chui vào, người sống lại ta hiện ra, ta liền có thể cùng lão thái bà học võ công rồi. " nói vừa nói, tiểu Trương Bằng lại khóc.

"Được rồi được rồi, quay đầu chúng ta đi tìm thầy thuốc, hỏi một chút có thể hay không đem tiểu bảo bối bỏ vào bụng của a di trong, có được hay không? " "Được a, ta muốn học võ công. " "Ân ân ân..."

Nhớ tới năm đó chuyện ngốc nghếch, Trương Bằng không khỏi tự giễu xuống, ngay sau đó chuyên tâm theo như giấy Chu Thiên phương pháp vận hành.

"Tụ Linh Tĩnh minh, rồi sau đó hóa thủy, lấy đồng làm tâm, thiên nhân đến(phải) mở..."

"Bích lạc Tĩnh minh, như hoa xem qua, tụ khí ngưng thần, hào quang sơ hiện..."

Vận hành tới đây, Trương Bằng cảm thấy con mắt căng đau, phảng phất có vật gì muốn hờ ra, nhưng hắn quan trọng hơn hàm răng, kiên trì được.

"Linh thả ánh sáng nhật, bắt đầu tại hai con người, thiên nhân vừa mở, đen sẫm tan đi!"

Theo sau cùng bước, con người của Trương Bằng bên trong phát ra nhàn nhạt ánh sáng nhật. Hắn nhanh chóng đóng lại đèn huỳnh quang, lại kéo rèm cửa sổ lên. Bên trong nhà đầu tiên là tối sẫm lại, sau đó dần dần, xuất hiện đồ dùng trong nhà đường ranh. Mặc dù nhìn đến không phải là rất rõ ràng, nhưng là có thể miễn cưỡng thấy vật.

"Ha ha ha! " Trương Bằng hưng phấn kêu to lên, "Ta thành công, ta thành công!"

"Oành! " sau một khắc, cửa bị đập ra, hai tỷ muội một trước một sau đất xông vào, trên mặt đều mang vẻ lo âu. Nhìn thấy Trương Bằng không việc gì, đều thở phào nhẹ nhõm, khuya khoắt nghẹn ngào cười to, sợ là xảy ra điều gì chuyện xấu.

"Tiểu Bằng ca ca, ánh mắt của người... " Tiêu Thiên Tĩnh rất nhanh liền phát hiện dị trạng, chần chờ nói.

"Ta cũng biết đạo pháp! " Trương Bằng đắc ý nói, sau đó đem tờ giấy kia kín đáo đưa cho Tiêu Thiên Tĩnh nhìn.

"Thấy không, sạch thiên nhân cửa đại thiên nhân thuật, đen sẫm tan đi. " Trương Bằng cười lớn ha ha, "Ca kịch liệt không, vừa học liền biết."

Tiêu Thiên Tĩnh nhìn một chút, qua tay đưa cho Tiêu Vũ Nặc. Người sau nhìn xong, lại cùng người trước nhìn nhau mấy lần, dường như đang tiến hành không tiếng động trao đổi.

"Làm gì làm gì. " Trương Bằng có chút khó chịu la lên. mỗi hai tỷ muội thái độ này, liền là có chuyện lừa gạt hắn.

Tiêu Thiên Tĩnh ngay sau đó mặt lộ mỉm cười, chạy tới, ôm lấy tay hắn la lên, "Tiểu Bằng ca ca thật là lợi hại a!"

Trương Bằng thấy vậy, trái tim té đáy cốc, thờ dãi nói, "Nói thật..."

"Ta mới vừa rồi độ miệng linh khí cho người, sợ người không nghe khuyên bảo, đi nơi đó mạo hiểm. " Tiêu Vũ Nặc giải thích.

"A... " Trương Bằng thiếu chút nữa hồng mắt, nguyên lai cái kia Cổ linh khí không phải là của mình, không trách trực tiếp liền có thể hóa thủy thành hình, bí lạc Tĩnh minh.

Nhưng hắn rất nhanh liền nghĩ đến cái khác chủ ý, nhanh chóng theo mắt mác bên trong khôi phục như cũ, hưng phấn nói, "Đến đến, lại cho ta độ nhiều mấy hộp."

"Người không có tu hành qua, gân mạch sức chịu đựng có hạn, sợ là độ thật nhiều, mạch máu liền sẽ nổ tung. " Tiêu Vũ Nặc nói, sau đó giờ giờ lên trong tay tiêu Thiên mất thuật, nói, "Cũng còn khá ta chỉ là độ một cái, nếu không người mới vừa rồi vận hành ba Chu Thiên, tương đương với tăng phúc gấp ba cường độ, lập tức phải mù "

"A! " Trương Bằng lấy làm kinh hãi.

"Đây là cấp thấp đạo pháp, cho đạo hạnh nông cạn người dùng, cho nên muốn vận chuyển ba Chu Thiên, lấy đạt tới sử dụng linh lực cường độ. Thật ra thì nói một cách thẳng thừng, chính là một thông qua con người thả ra Linh năng ánh sáng nhạt, tiến hành hắc ám thấy vật tiểu pháp thuật, rất thường gặp. " Tiêu Vũ Nặc đem tờ giấy trả lại Trương Bằng, dặn dò, "Sau đó phải học, trước thương lượng với chúng ta một chút, nếu không sẽ gặp nguy hiểm " sau đó lại bổ sung nói, "Sự phụ luôn nói, đại đạo gian hiểm, tu đồ từ từ, không muốn đồ nhất thời nhanh, roi thân tiêu thân vẫn."

"Ta lại không tu đạo, nói nhiều như vậy làm gì. " Trương Bằng cười nói, "Chúng ta vẫn là tới nghiên cứu một chút, độ tức giận vấn đề đi. " vừa nói, tay hắn đưa về phía Tiêu Vũ Nặc cái miệng. Mới vừa rồi xúc cảm, còn không có quên đây.

Tiêu Vũ Nặc ung dung thản nhiên đất mở ra tay hắn, sau đó kéo Tiêu Thiên Tĩnh trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khùng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: súng lục

Sáng ngày thứ hai, hai tỷ muội ngồi xuống xe trở về thành phố khu đi học. Trương Bằng có chút hưng phấn, sáng sớm liền tỉnh lại, chờ đến các nàng thức dậy, rửa mặt, ra cửa, lại từ trong cửa sổ nhìn các nàng lên xuống xe, lập tức bò dậy, mặc quần áo rửa mặt, chạy đến Tàn Dững trong nhà.

Lần trước trong hành động, Tàn Dững trong bả vai súng, ở nhà dưỡng thương. Nhìn thấy Trương Bằng, lập tức để cho vào.

"Có thấy khá hơn chút nào không? " ở phòng khách trên ghế sa lon, Trương Bằng quan tâm hỏi.

"Thôi đi người. " Tàn Dững một bên pha trà, vừa cười nói, "Khác (đừng) giả mù sa mưa, chuyện gì, nói đi."

"Vẫn là Tàn đội kịch liệt, mắt sáng như đuốc. " Trương Bằng nịnh nọt đôi câu, chuyển đề tài, nói, "Lần trước cái đó nghi phạm, nghe nói mang theo cây súng lục..."

"Không sai, là có đem hắc tinh, muốn? " Tàn Dững nói thẳng phá Trương Bằng mục đích. Nước Hoa đối với súng ống là nghiêm khắc quản chế, bảo vệ khoa mặc dù có không ít súng, thậm chí còn có hỏa lực nặng súng máy, nhưng mỗi khẩu súng, mỗi phát đạn đều ghi lại trong danh sách, không thể tùy tiện sử dụng.

Cảnh sát mặc dù biết nghi phạm có súng, nhưng bất thời điểm, súng đã ném đi. Bọn họ tại thông đạo dưới lòng đất không tìm được, chỉ có thể không giải quyết được gì. Dù sao Tàn Dững lập công, lại bị thương, lại đi tìm hắn câu hỏi, có chút không ổn thỏa. Mấu chốt là, không có chứng cứ tỏ rõ là hắn cầm đi. Mà Trương Bằng thông qua trong mộng giấu kính, nhìn thấy tình huống hiện trường, không khó đoán ra, súng đã bị Dương Dững lấy đi.

"Cái này... Gần đây bận việc chút chuyện, nghĩ (muốn) làm cây súng phòng phòng thân. " Trương Bằng thần thần nói.

"Dù sao cũng nhạt, cho người cũng không phải không được., nhưng... " Dương Dững dừng một chút, nói, "Người có thể nghĩ rõ rồi, tại chúng ta nước Hoa, đao giết người, còn có thể tranh thủ một (cái) không hện, bắn chết người, có thể chắc chắn phải chết."

"Tàn đội, người nói quá lời, ta lấy tới ngay dọa một chút người, tự vệ mà thôi. " Trương Bằng nói.

"Súng chính là dùng để giết người, điểm này không có gì hay cãi. " Tàn Dững dứt khoát nói.

"Cái kia giết người xấu đây? " Trương Bằng hỏi.

"Ít nhất cũng là mười năm. " Tần Dũng nói.

"Mười năm cũng tốt a, ta không giết người xấu, người xấu liền muốn giết ta a. " Trương Bằng đơn giản trực tiếp nói.

Tần Dũng cười lớn ha ha, tiếp lấy vỗ xuống bả vai của Trương Bằng, nói, "Người đã biết lúc nào nên dừng, lúc nào không nên dừng, vậy thì cho người phòng thân đi. " nói xong, hắn đến phòng trong đảo cổ trong chốc lát, xuất ra một cái bao vải dầu khỏa, tại trên bàn trà mở ra.

Bên trong là đem màu đen súng lục, còn có năm phát đạn cùng băng đạn. Cả cây súng bóng loáng tỏa sáng, tán ra nhỏ nhẹ quặng ni-trát ka-li vị. Cái chuôi thương bên trên(lên) có viên đại ngôi sao năm cánh, chính là hắc tinh tên từ đầu tới.

Đây là nước Hoa sản xuất, thông dụng số lượng lớn nhất súng tay tự động, hòng súng vận tốc ban đầu 420 mét mỗi giây, sử dụng bảy tốc băng đạn cung đạn, tầm bắn hữu hiệu 50 mét. Uy lực của nó to lớn, lực xuyên thấu rất mạnh, đạt 500m còn có lực sát thương, hơn nữa sinh sản giá vốn rất thấp, là một cái vô cùng vũ khí thực dụng.

"Nguyên bản chỉ còn một viên đạn, nhưng ta lại đi kho hàng lấy bốn viên không ghi chép, một lần nữa lên dầu, điều giáo một chút, tính năng hoàn hảo. " Tần Dũng cảm lên, "Kèn kẹt kẹt " mấy tiếng, thật nhanh rã thành mười mấy linh kiện, sau đó nói với Trương Bằng, "Trong vòng ba mươi giây giả trang tốt, đồ vật lấy đi. " thần sắc hắn nghiêm nghị, "Nếu là trang không tốt liền coi như xong, đại biểu người không biết dừng, chớ tổn thương chính mình."

Trương Bằng toét miệng cười một tiếng, Tần Dũng nhất thời cả kinh, biết chuyện xấu. Chỉ thấy Trương Bằng cảm lên súng giả, "Khen khen khen " mấy cái, liền đem súng thu xếp xong, đồng thời "Rắc rắc " một tiếng, đẩy vào băng đạn.

"Ta trung học sơ cấp liền sẽ chơi, 50 mét tùy tiện vòng mười. " Trương Bằng giơ súng, đắc ý nói.

Tần Dũng sắc mặt xám xịt, ừ ừ cúi đầu nói, "Cho người có thể, nhưng xảy ra chuyện khác (dừng) cung cấp ta ra làm cho."

"Vậy thì cảm ơn Tần đội rồi. " Trương Bằng vừa nói, vừa đem súng lục cắm vào sau lưng võ trang giây nịt da bên trên(lên). Trước khi tới, hắn liền chuẩn bị sẵn sàng, ngay cả vài buồm bao súng đều mang theo.

Rời đi Tần Dũng nhà, Trương Bằng kêu Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì, đi phòng làm việc của Chu Phúc Nguyên.

Nhìn xong theo thành phố thư viện sao chụp (photocopy) trở về tài liệu, Chu Phúc Nguyên còn đang do dự, "Loại địa phương này... " hắn có vẻ hơi làm khó, "Thứ tốt có thể có, nhưng thật sự quá nguy hiểm, không nói tài linh, chính là bên trong thi khí, cũng sẽ chết người..."

"Loảng xoảng! " Trương Bằng đem hắc tinh súng lục vỗ vào trên bàn trà.

Tại chỗ năm người nhất thời ngẩn ra mắt, trực câu câu nhìn lấy.

"Người... Người mặt thật là mập a. " trầm mặc rất lâu, Chu Phúc Nguyên thờ dài nói.

"Ở đâu ra, ngày đó cái đó nghi phạm ? " Lý Xuân Sinh rất nhanh thì kịp phản ứng, hỏi.

"Người quản ở đâu ra, ngược lại bây giờ là ta là được. " Trương Bằng nói.

"Ai nhé, kịch liệt a... " Lý Xuân Sinh đưa tay muốn đi cầm, lại bị Trương Bằng cướp trước một bước rút tay về bên trong, tháo xuống băng đạn, kiểm tra một phen, xác định là không thang sau, mới đưa cho hắn.

"Người không biết dừng, sờ một cái là tốt, chờ sau này có cơ hội sẽ dạy người. " Trương Bằng nói.

"Ta vẫn ưa thích AK. " Lý Xuân Sinh nói, lúc trước đánh Counter-Strike thời điểm, hắn thích nhất vũ khí chính là ak47.

"Còn muốn AK, các người là muốn đánh cướp ngân hàng a. " tóc vàng nhìn lấy trong tay Lý Xuân Sinh hắc tinh, xen vào nói nói, biểu tình trên mặt hưng phấn vô cùng.

Trương Bằng không để ý tóc vàng, mà là mặt hướng Chu Phúc Nguyên, hỏi, "Thế nào, có làm hay không, sáng khoái một chút!"

"Cái này... Người xem nơi này... " Chu Phúc Nguyên lấy ra một tờ bản sao, chỉ cho Trương Bằng nhìn.

Trên đó viết: "Cứ nghe nên sân bỏ trống mười một năm, trong lúc chỉ có một vị đường phố làm giải ngũ lính già phụ trách trông chừng "

Đón lấy, Chu Phúc Nguyên lại chỉ ra khác một phần văn kiện bên trên(lên) ghi chép: "Nguyên trông chừng nhân viên đưa ra, nguyện ý gánh vác cái kiến công việc."

"Người xem, người này là không là có chút cổ quái? " Chu Phúc Nguyên hỏi.

Trương Bằng cẩn thận suy nghĩ một chút, cái này giải ngũ lính già, sẽ không phải là lão hiệu trưởng? Ngay sau đó gật đầu một cái, nói, "Là có chút cổ quái."

"Nếu như hấn còn ở đó, đi hỏi một chút tình huống thế nào? " Chu Phúc Nguyên hỏi.

"Không thích hợp đi, chúng ta là đi trộm đồ. " Trương Bằng nói.

"Người không phải là học sinh của trường học kia sao? " Chu Phúc Nguyên nhắc nhở nói.

"A... " Trương Bằng suy nghĩ một chút, quả thật có thể dùng "Bạn học " thân phận, tìm hiệu trưởng nói chuyện cũ, thuận tiện nói muốn viết bài tán dương mẫu giáo văn chương, từ đó nói bóng nói gió, hiểu rõ chút tình huống.

Sau khi nghĩ xong, hai giờ rưỡi xế chiều, Trương Bằng mang theo Lý Xuân Sinh, lão Hoàng Bì đến Hồng Vệ tiểu học giáo khoa lâu, tại trong phòng làm việc của hiệu trưởng, gặp được thường xuyên ăn mặc cũ quần trang lão hiệu trưởng.

Hắn thoát nhìn, ít nhất có sáu bảy chục tuổi, có thể là không tìm được thay thế người, cho nên vẫn không có về hưu. Hồng Vệ tiểu học là hương thôn trường học, rất ít lão sư nguyện ý tới chỗ như vậy. Có lẽ phía sau còn có chút không tốt tin đồn, phỏng là có quan hệ người, thì sẽ không tới nơi này làm lão sư.

"Người là Trương Bằng? " lão hiệu trưởng câu nói đầu tiên, liền để Trương Bằng khiếp sợ không thôi, thậm chí lòng bàn tay đổ mồ hôi.

"Ngài còn nhớ ta? " Trương Bằng không thể tin hỏi ngược lại.

"Nghịch ngợm phá phách học sinh, dĩ nhiên có thể nhớ. " lão hiệu trưởng lộ ra nụ cười âm áp, nói.

Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì sờ mặt, đoán chừng là đang cười trộm.

"Ta vẫn tương đối trung thành đi. " Trương Bằng nói.

"Thành tích tốt, biết lễ phép, tôn trọng lão sư, những thứ này là đáng giá khẳng định. " lão hiệu trưởng nói.

"Cảm ơn, cảm ơn... " Trương Bằng vừa nói, một bên theo trong tay Lý Xuân Sinh cầm lấy giỏ trái cây tử, đặt ở lão hiệu trưởng trên bàn làm việc.

"Ồi chào, không cần khách khí, các người có rảnh rồi có thể trở lại thăm một chút, liền là đối với ta môn lớn nhất an ủi. " lão hiệu trưởng chậm lại nói.

"Liền mấy cái vạc nước quả, không đáng giá tiền gì. " Trương Bằng nói.

Lão giáo Trường Nhạc a a, không nói gì nữa.

"Đúng rồi, ngài còn nhớ cái đó Dương Gia Tương sao? " Trương Bằng Thần sứ Quỷ Soa hỏi. Lời mới vừa ra khỏi miệng, hắn liền hối hận, trực tiếp hỏi chuyện này, sẽ có về rất đường đột.

"Hắn a... " lão hiệu trưởng chần chờ một chút, nói, "Năm ngoái còn có học sinh nhắc lên hắn, là bọn hắn cùng thôn, nói có một (cái) ca ca ngốc ở trong thôn lúc ẩn lúc hiện, ai... Thật tốt một đứa bé... " nói vừa nói, lão hiệu trưởng dường như rơi vào trầm tư, không nói gì thêm.

Bất tri bất giác, tình cảnh trở nên có chút dè dặt.

"Chỗ đó, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra à? " trầm mặc rất lâu, Trương Bằng mở miệng hỏi.

"Nói như thế nào đây... " lão hiệu trưởng suy nghĩ trong chốc lát, trả lời, "Nên tính là một (cái) lãng mộ lối vào đi."

"Cái kia tại sao... " Trương Bằng kỳ quái nói, "Không phong điệu?"

"Không, không được... " lão hiệu trưởng khoát tay một cái, đem năm đó xây trường sự tình nói ra.

Khi đó, hắn còn là một trong chùng. Cấp trên phái người xuống tới đón, cải kiến trường học. Có thể công trình tiến hành được một nửa, phát hiện Khai Toàn lâu phía dưới tình huống. Một cái công nhân bị tại chỗ hù dọa ngất đi, mà phụ trách cải kiến công việc lãnh đạo, suốt đêm liền chạy.

Bộ giáo dục nhất thời không tìm được người tới tiếp quản, trường học sự tình liền gặp trở ngại. Lão hiệu trưởng thấy không có cách nào liền đứng ra gánh chịu trách nhiệm này. Hắn hơn mười năm ở chỗ này trông coi, không sợ những thứ kia đồ ngôn ngữ.

Nhưng là vấn đề đến rồi, xây dựng trường học kinh phí nhiều như vậy, muốn đem dưới đất thì thể đòi ra ngoài thiêu hủy, căn bản không có khả năng. Bởi vì số lượng thật sự quá nhiều, theo qua lại tài liệu nhìn, ít nhất hết mấy chục ngàn.

Vì vậy hắn tự hạ lệnh, tại chỗ lấp đất chôn, che lại cửa vào. Có thể che lại sau, trong công trường tiếp nhị liên tam xuất hiện chuyện lạ, nếu không có người nói nửa đêm nghe tiếng khóc, nếu không có người nói nhìn thấy máu me khắp người người. Không mấy ngày, công nhân liền chạy hơn nửa.

"Các người không tìm người tới xử lý sao? Nói thí dụ như Liên Hoa sơn những hòa thượng kia, ni cô, đều rất có năng lực. " Trương Bằng xen vào nói.

"Tìm a, cái đó tròn mình đại sư, còn có Tĩnh Âm sư thái. " lão hiệu trưởng trả lời.

"Vậy không liền xong rồi. " Trương Bằng nói.

"Bọn họ nói, không phải là đến vạn bất đắc dĩ, người xuất gia không thể tùy tiện rời núi, nếu không làm trái thiên hòa, nói cho cùng... " lão giáo thọ dài một cái, nói, "Chính là đòi tiền chứ sao. " lại nói tiếp, "Sau đó, viên kia mình hòa thượng nói cho ta biết, không thể phong kín, muốn lưu một (cái) khí khẩu, để cho bên trong oan hồn tự đi tiêu tan. "

Theo Liên Hoa son trở lại, lão hiệu trưởng chính mình đào ra cửa vào, chuyện lạ liền biến mất. Sau lại sợ hù đến học sinh, vì vậy làm thành tiểu đồ lật vật phòng bộ dáng, đóng đinh tám ván, phòng ngừa học sinh đến gần.

Qua nhiều năm như vậy, đều là bình an vô sự, lại không nghĩ rằng, có một (cái) kêu Dương Gia Tương học sinh, len lén cạy ra cửa sổ bò vào đi, cuối cùng gây thành bi kịch.

"Liền hấn một cái? " Trương Bằng có chút không tin, người tò mò khẳng định không ít.

"Còn có hai cái kẻ gian, cũng làm trận hù chết. " lão hiệu trưởng nhớ lại nói.

"Tê... " Trương Bằng hít một hơi khí lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: sơn trại

Theo lão hiệu trưởng nơi đó hiện ra, Trương Bằng Thần sứ Quỷ Soa đất, đi một chuyến Nitta thôn.

Nitta thôn nằm ở Hồng Vệ tiểu học phía nam, cách một cái quốc gia quốc lộ, chính là Dương Gia Tương vị trí thôn. Đúng như trước nghe được tình huống, Trương Bằng rất nhanh thì tại thôn từ đường trước đại Dung Thụ xuống, tìm được áo quần rách rưới, tóc rối tung Dương Gia Tương.

Mười năm không thấy, lão trên mặt của bạn học vẫn mang theo khi còn bé cái bóng, Trương Bằng một cái liền nhận ra.

"Dương tướng quân? " Trương Bằng dò xét tính kêu lên, âm thanh làm hết sức địa nhiệt hòa.

Dương Gia Tương không có phản ứng, vẫn ánh mắt đờ đẫn đất nhìn tiền phương, con người không nhúc nhích, phảng phất một bộ cái xác biết đi.

"Hắn bên này lỗ tai dường như bị thương, không nghe được, phải đến bên kia đi gọi. " lão Hoàng Bì dựa đi tới, tại Trương Bằng bên tai nhỏ giọng nhắc nhở.

Trương Bằng lấy lại bình tĩnh, rất nhanh thì phát hiện Dương Gia Tương tai trái lỗ tai bên ngoài phủ đầy vết sẹo, dường như nứt ra qua, vì vậy đi vòng qua bên kia, la lên: "Dương tướng quân."

Dương Gia Tương rốt cuộc có phản ứng, xoay đầu lại, vẻ mặt mờ mịt mà nhìn Trương Bằng, trong đôi mắt không có bất kỳ tiêu cự.

"Hắc hắc hắc... " một lát sau, hắn bỗng nhiên ngây ngốc nở nụ cười, "Tiểu Bằng... Hắc hắc... Là tiểu Bằng... Hắc hắc hắc..."

"Vâng, là ta. " thấy mà đúng vậy bạn chơi biến thành bộ dáng như vậy, Trương Bằng chỉ cảm thấy ngực bức bối lấp, khó chịu không thôi.

"Tiểu Bằng.. Tới... Ta dẫn người đi đào trai cò... Tới... Đến ta gia viên từ trong hái trái cây... Có thật nhiều quýt từ... " Dương Gia Tương một vừa lăm bầm lâu bầu đất vừa nói, một bên Asada đã đang lúc đi tới.

Trương Bằng chưa cùng đi qua (quá khứ), chẳng qua là đứng dưới tàng cây, đưa mắt nhìn bạn học cũ bóng lưng, dần dần biến mất trong tầm mắt. Dù sao hắn không phải là Nitta người của thôn, đi theo kẻ ngu, sẽ đưa tới không cần thiết hoài nghi.

Sau đó, Trương Bằng dọc theo trong trí nhớ thôn nói, đi tới Dương Gia Tương nhà. Trước cửa đất chừng bày một cái nồi nhôm, mặt ngoài loang loang lỗ lỗ, cháy sạch đen nhánh. Đứng ở ngoài cửa, hướng Amai ngấm vào trong, một tên đàn bà lớn tuổi đang còng lưng eo, dọn dẹp củi lửa. Động tác của nàng chậm chạp mà chặt vật, dường như sắp bị năm tháng gấp trắc trở cho ép vỡ.

Trương Bằng gõ cửa một cái, đàn bà lớn tuổi quay đầu, tóc hoa râm, nếp nhăn trên mặt rất sâu.

"Các người là... " đàn bà lớn tuổi về mặt mờ mịt mà nhìn Trương Bằng đám người.

"Chúng ta là đường phố làm. " Trương Bằng mở miệng nói.

"A! " đàn bà lớn tuổi có vẻ hơi kinh hoàng. Có lẽ, là sợ con trai ngốc lại ở bên ngoài đã gây họa đi.

"Là như vậy, chúng ta đại biểu tổ chức, hướng có khó khăn gia đình tỏ về ủy lạo. " vừa nói, Trương Bằng theo Lý Xuân Sinh nơi đó cầm lấy ba mươi tám đại tiền, đưa cho đàn bà lớn tuổi.

"Chuyện này... Chuyện này... " trong lúc nhất thời, đàn bà lớn tuổi không nói ra lời, ngoảnh nhìn trong tay Trương Bằng tiền, lại không đưa tay tiếp.

"Bác gái, cực khổ. " Trương Bằng gật đầu nói, sau đó nắm lên lão tay của nữ nhân, đem tiền nhét vào, nhưng sau đó xoay người rời đi.

Rời đi Dương Gia Trương nhà, lão Hoàng Bì giờ ngón tay cái lên, tán dương, "Bằng ca, trọng nghĩa a."

"Trọng nghĩa cái rắm, ca phải trọng nghĩa, năm đó nên đánh cái kia người ngu ngùng một lát, liền sẽ không xuất hiện chuyện này. " Trương Bằng ánh mắt Hồng Hồng nói.

Đón lấy, hần lấy điện thoại di động ra, lập đi lập lại, tìm tới lúc trước tiểu học trưởng lớp điện thoại, hướng đối phương nghe đại bá điện thoại, tiếp lấy đã gọi đi.

"Bí bo... Bí bo..."

Vang lên hai tiếng, bên kia kết nối, truyền tới một tiếng nói thô lỗ: "A lô..."

"Đại bá a, ta là Trương Bằng, gần đây ở đâu phát tài đây? " Trương Bằng cười hỏi.

"Bằng ca a, đã lâu đã lâu, nghe nói người đang (tại) sông Bích Thủy bên kia lăn lộn đến(phải) không tẻ a, Hồng tinh tiểu Lưu... Tiểu Lữ Bồ... Kịch liệt a, làm sao vậy, có chuyện tốt gì chiếu cổ một chút huynh đệ à? Ta gần đây đang học mở xe tài, chuẩn bị làm chờ hàng đây."

"Không a, trở lại trường học chơi đùa, thuận tiện tìm bạn học cũ ôn chuyện một chút, bài bai đình núi. Nghe nói người ở nơi này, cũng là nổi tiếng nhân vật rồi. " Trương Bằng nói.

Hai người thổi phồng nhau một phen,

Sau đó ước tại phụ cận Ăn nhẹ tiệm ăn cơm tối.

Chạng vạng, ăn mặc áo lót, cả người cơ bắp đại bá tới đến nơi hẹn. Chỉ thấy hần đại mã kim đao hướng bên cạnh Trương Bằng ngồi xuống, hai tay ôm quyền, mặt tươi cười nói, "Bằng ca, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu."

"Đều là bạn học cũ, khách khí cái gì. " Trương Bằng vui tươi hơn hờ nói.

Tiếp lấy lên vài món thức ăn, có sao có nỏ, đều là đồ nhắm. Sau đó lại kêu mấy chi đông lạnh bia, bốn người lẫn nhau cạn ly, ừng ực ừng ực đất quát lên.

Rượu qua tam tuần, Trương Bằng sờ thủy tinh chai bia, bỗng nhiên nói: "Nghe nói Dương Gia Trương ngu."

"À? " đại bá ngẩn người một chút, dường như không phản ứng kịp.

"Đại bá ca, đến đến, uống! " lúc này, Lý Xuân Sinh bung ly rượu, nắm kéo đại bá, muốn cạn thêm ly nữa.

Đại Bá Hạ ý thức quay đầu đi, lại vào lúc này, Trương Bằng bỗng nhiên vung lên chai bia, "Bằng lang " một tiếng, nện ở đại bá trên trán. Nhất thời máu bắn tung tóe, miêng thủy tinh đầy đất.

"Oa! " đại bá che đầu, ngã về phía sau, Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì đồng thời đứng dậy, vung lên cái ghế, hướng đại bá trên người đập mạnh.

"Binh đình bằng lang... Binh đình bằng lang..."

Tiểu trong quán ăn khách nhân rồi rít chạy ra ngoài, ông chủ mặt đầy hoảng sợ đứng ở một bên, không dám lên đi khuyên can. Chỉ chốc lát sau, đại bá đã bị đánh máu me khắp người, tê liệt trên mặt đất.

"Lúc này thay Dương tướng quân đánh. " Trương Bằng đứng ở đại bá đầu cạnh, trầm giọng nói. Tiếp lấy xuất ra một ngàn khối bỏ trên bàn, coi như là bồi thường chủ tiệm tổn thất, sau đó mang theo Lý Xuân Sinh hai người nghênh ngang mà đi.

Giữa trưa ngày thứ hai, Trương Bằng đám ba người lại đi tới phòng làm việc của Chu Phúc Nguyên, đem hiểu được tình huống nói cho đối phương biết.

Lần này Chu Phúc Nguyên không có chậm lại nữa, chỉ nói là, "Nếu Bằng ca có hứng thú, lão Chu làm sao cũng không thể phá hư đoàn người hứng thú.

Lần này, coi như là liều mình theo quân tử! " nói xong, hắn liền từ sau ghế sa lon mặt lúi ra một cái hộp giấy. Mở ra, bên trong chứa số lớn mặt nạ chống độc, áp súc bánh bích quy, quần dụng bình nước, vỏ trang áo lót, xà beng cái xẻng, dao găm quân đội dao phay, cảnh lấy đèn pin vân vân.

Ban đêm chín qua vô cùng điểm, Trương Bằng, Chu Phúc Nguyên các loại (chờ) năm người, đem Jetta đậu xe tại ven đường. Thừa dịp bóng đêm che chở, từ cửa sau tường rào bò vào Hồng Vệ tiểu học, dán góc tường, hướng Khải Toàn lâu di chuyển.

Hồng Vệ tiểu học không có đèn đường, lúc buổi tối đen như mực, chỉ có số ít dưới mái hiên mấy cái sợi vôn-fram bóng đèn, tản ra mờ tối chanh ánh sáng(riêng).

Vô cùng nhiều phút sau, năm cái bóng đen lật vào Khải Toàn lâu hành lang, hóp lưng lại như mèo, thuận theo Rome bình trụ hình tường thấp bước nhanh đi trước, xuống lầu nửa hai tầng thang lầu, rất nhanh thì đi tới tiểu đồ lật vật phòng bên cạnh.

Tóc vàng khoanh tay đèn pin, lộ ra chút ánh sáng(riêng). Chỉ thấy đồ lật vật ngoài phòng hạn hàng rào sắt, bên trong đóng rậm rạp chẳng chặt tấm ván.

"Làm sao làm? " tóc vàng nhỏ giọng hỏi.

Nếu như cứng rắn khiêu, nhất định sẽ phát ra động tĩnh rất lớn, đưa tới trực lão sư.

"Ta thử xem có thể hay không mở. " Chu Phúc Nguyên nhìn lấy hàng rào sắt một đạo tiểu môn bên trên(lên), một cái lớn chừng miệng chén ổ khóa nói.

Đón lấy, hắn theo trong túi đeo lưng lấy ra một bộ dụng cụ mở khóa, trước tiên ở ổ khóa chỗ phun chống gỉ dầu, sau đó lấy ra mấy cây ốm dài thiết điều, chỉ phối.

"Lạc~ lạc lạc... Lạc~ lạc lạc... Lạc~ lạc lạc..."

"Rắc rắc!"

Nương theo lấy một tiếng vang nhỏ, ổ khóa mở. Chu Phúc Nguyên dùng tay áo xoa xoa mồ hôi trên trán, thở dài nói, "Cũng còn khá chưa già."

"Có thể a. " Trương Bằng cười nói, không nghĩ tới Chu Phúc Nguyên còn có mở khóa bản lĩnh.

"Chút tài mọn, không coi là cân nhắc. " Chu Phúc Nguyên nói.

Mở cửa sắt, Lý Xuân Sinh cùng tóc vàng bắt đầu khiêu phía trên tấm ván.

"Cót két... Cót két... Cót két..."

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, gỗ rách âm thanh đặc biệt chói tai.

"Hư... Nhẹ một chút... Eh... Nhẹ một chút... " lão Hoàng Bì ở bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở.

"Nhẹ nhàng nhẹ, nhẹ cái rầm, ngươi tới a! " "Im miệng! " Lý Xuân Sinh cùng tóc vàng bị làm cho không nhịn được, đồng thời quay đầu lại mắng.

"Hai vị huynh đệ, đừng có gấp... " Chu Phúc Nguyên ngữ trọng tâm trường mà khuyên nhủ, "Lão Hoàng nói đúng, vạn nhất đưa tới người, chúng ta coi như đã tròng xe cát."

Trương Bằng ngồi xổm ở một bên, không lên tiếng.

Tối nay cái này năm người nhóm, nếu như dựa theo sơn tặc tổ chức cơ cấu đến xem, Trương Bằng không thể nghi ngờ là Đại đương gia, Chu Phúc Nguyên là Nhị đương gia, mà lão Hoàng Bì là quân sư quật mo, Lý Xuân Sinh cùng tóc vàng là là kim bài còn đồ.

Côn đồ phụ trách làm việc, quân sư quật mo làm mặt đen, nhắc nhở có chỗ nào không thích đáng. Thành viên tổ chức có mâu thuẫn sau, Nhị đương gia làm người hòa giải, Đại đương gia không bày tỏ thái độ, tự nhiên mà thành, hoạt thoát thoát Hiện Đại bản sơn trại tổ chức.

"Lạc~ á!"

Lý Xuân Sinh dùng sức một khiêu, tháo xuống cuối cùng một tấm ván. Tóc vàng ngay sau đó về phía trước đẩy một cái, mở ra cửa sổ.

Đèn pin chiếu vào đi, bên trái là cái xuống dưới hành lang, nhìn không thấy đáy, bên phải theo thứ tự để tù quần áo, hòm gỗ lớn cùng một tấm giường nhỏ. Mặt đất cùng đồ vật trên đều ngu dốt một lớp bụi, ánh sáng đèn pin bên trong, số lớn tro bụi bay múa.

Tóc vàng trước tiên bò vào trong, không đợi Trương Bằng mở miệng, liền chạy đến bên tường nương gỗ cạnh, trên dưới lục lọi một hồi, đôi tay nắm lấy nắp, dùng sức ban lên.

"Ha ha ha... Két..."

Một trận nhỏ xúi mắc kẹt âm thanh sau, rương gỗ nắp bị vén lên. Tóc vàng cầm đèn pin chiếu một cái, lại cúi đầu lật một cái, quay đầu nói, "Đều là chút ít quần áo cũ. " nói xong xuất ra một món, biểu diễn cho ngoài cửa sổ người nhìn.

Từ lần trước bị đánh một trận, tóc vàng cũng không dám coi thường nữa Trương Bằng rồi. Mặc dù chuyện hấn sau rất tức giận, cũng nghĩ tới muốn trả thù, nhưng Chu Phúc Nguyên nói với hấn, Trương Bằng thứ người như vậy, giống như thời cổ Lư Bang, xử sự lại đen lại dày, làm bằng hữu của hấn thoải mái, làm địch nhân của hấn thống khổ. Tóc vàng có thể làm đầu của Chu Phúc Nguyên ngựa, tự nhiên không phải người ngu, có thể nghe ra trong lời nói mùi vị, cũng có thể nghĩ (muốn) phải hiểu, hợp tác cùng có lợi, đầu là câu thương đạo lý. dĩ nhiên, hấn cũng biết, cạnh mình quả đảm, kém xa Trương Bằng cứng rắn. Chỉ bằng người ta có thể làm hai ba chục tên lính tới lục soát núi, đã không phải là hấn có thể đối phó.

Nếu nhận túng, liền muốn kinh sợ rút cuộc, đây là tóc vàng chỗ thông minh. Cái loại này bị đánh gục còn mạnh miệng, thủy chung là côn đồ cắc kè, được không đến(phải) đại khí. Có thể co dãn, mới là thật anh hùng, đại trượng phu.

Hấn lần này sở dĩ cướp đi vào trước, chính là muốn tranh thủ tốt biểu hiện, để cho Trương Bằng có thể đối với hấn nhìn với con mắt khác, sau này hợp tác cũng sẽ trót lọt rất nhiều.

Lúc này, Lý Xuân Sinh cũng lật vào phòng, đi qua (quá khứ) mở cửa tủ treo quần áo.

"Cót két..."

Cửa tủ chậm rãi mở ra, sau đó "Lạc~ đi " một tiếng, một cái bóng đen đổ ra.

Lý Xuân Sinh lạnh tay lẹ mắt về phía sau vừa lui, chỉ nghe "Rào " một tiếng, bóng đen trực đỉnh đỉnh ngã xuống đất, tán sỏi tròn khối. Đèn pin tầm ảnh đi lên, đen như mực xương tán lạc đầy đất. Định mắt nhìn đi, xương phảng phất bị ngọn lửa thiêu đốt qua, mặt ngoài đều chung khô rồi.

Chu Phúc Nguyên lay bệ cửa sổ, khó khăn bò vào trong, sau đó từ dưới đất nhật lên xương, tường tận trong chốc lát, lại ngửi một cái, hướng Trương Bằng nói, "Giống như là mới vừa đốt qua, còn có vị khét. " nếu như hấn không đoán sai, chắc là Trương Bằng trong miệng cao nhân nên làm. Nghĩ đến điểm này, hấn không khỏi âm thầm kinh hãi, muốn rất cường đại đạo pháp, mới có thể cách vách tường cùng tủ quần áo, đem đồ vật bên trong đốt thành như vậy, còn không có dẫn tới hỏa tai.

"Ừ. " Trương Bằng gật đầu một cái, không nói gì. Tình huống trước mắt, phỏng chừng cùng lần trước không sai biệt lắm, Tiêu Vũ Nặc chỉ nhìn một cái, liền đem quỷ búp bê cháy sạch tan thành mây khói. Nơi này thông gió hóng mát, khí ôxy đầy đủ, giả thiết phá ma mắt sẽ sinh ra nhiệt độ cao, những thứ này nám đen xương cũng không khó giải thích rồi. Mà trước đi đào quỷ búp bê bản thể, đoán chừng là bị chôn dưới đất, không có khí ôxy, cho nên chỉ có thể moi ra thiêu hủy.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: cơ quan

Nhìn thấy những thứ này đốt cháy xương, tinh thần mọi người tăng nhiều. Đã có cao nhân tới qua, cái gì Thần Ma quỷ quái, tự nhiên hết thấy tiêu tan.

Bên trong căn phòng đồ vật liền ít như vậy, rất nhanh thì bị Lý Xuân Sinh cùng tóc vàng lật cả đáy lên trời, ngay cả giường nhỏ đều phá hủy ván giường, không phát hiện thứ gì đáng tiền.

Đón lấy, tóc vàng một người một ngựa, cồng lấy sau lưng quân dụng ba lô, xách đèn pin, hướng dưới bậc thang đi tới. Lý Xuân Sinh cùng ở sau lưng hấn, cách nhau mấy cái mét, sau đó là Chu Phúc Nguyên, Trương Bằng cùng lão Hoàng Bì.

Tại mấy chi ánh sáng đèn pin, đem thu hẹp hành lang chiếu sáng trung. Nấc thang là xi măng thể, vừa duyên có chút hư hại, tay vịn là bụi đất miệng lưỡi công kích đang, bề mặt tróc ra không ít, lộ ra phía dưới gạch đỏ. Trên tường là loang loang lỗ lỗ, dính đủ loại vết bẩn, mang theo mạng nhện, có chút tro đen.

Gió lạnh bất ngờ từ phía dưới thổi đi lên, quét tại trên da, lạnh buốt. Bên trong xen lẫn một tia nhàn nhạt mùi khét, trừ lần đó ra, không có người được cái khác mùi là lạ. Nơi này thường xuyên thông gió, coi như phía dưới đã từng chất đầy thi thể, cũng nên hong gió.

Xuống phía dưới đi ba tầng thang lầu, xuất hiện một đạo đôi phiên cửa gỗ. Dường như không có khóa lại, khép hờ, "Ồ ô ô " tiếng gió theo trong khe cửa truyền tới, cánh cửa hơi rung nhẹ.

Tóc vàng quay đầu lại, Chu Phúc Nguyên làm một cái "Khẽ đẩy " đích thủ thế.

"Giúp ta dựa theo. " tóc vàng đem đèn pin cho Lý Xuân Sinh, bàn tay dán cửa bên phải bản, chậm rãi trong triều đẩy.

"Cạc cạc cạc..."

Trên dưới hai nơi cánh cửa giáo, phát ra tiếng cạc cạc chói tai, ở nơi này hẹp tiểu Hắc ám trong thang lầu, phá lệ rõ ràng tích, nghe người cả người không thoải mái.

"Két! " bên trong đột nhiên truyền tới một tiếng vang nhỏ, tựa hồ bị thứ gì kẹt. Lúc này, cánh cửa đã đẩy ra bàn tay chiều rộng khe hở. Lý Xuân Sinh giờ tay lên đèn pin, soi vào trong.

Nóng sáng tia sáng bên trong, xuất hiện một cái rộng hơn hai thước hành lang, hai bên là cửa phòng đóng chặt, một trông không đến phần dưới cùng.

Đón lấy, Lý Xuân Sinh lại đẩy ra cửa bên trái, theo một trận tiếng va chạm, cũng đẩy ra lớn chừng bàn tay khe hở. Cứ như vậy, trung gian khe hở liền có thể miễn cưỡng chen vào một người vóc dáng so với gầy người.

Đoàn người không gấp vào trong, trước ở bên ngoài quan sát trong chốc lát.

"Trên đất thật giống như có vài thứ. " Lý Xuân Sinh dựa theo hành lang mặt đất nói. Thuận theo ánh sáng đèn pin nhìn lại, trên đất tán lạc một chút điểm đen nhỏ.

"Hình như là bọ cánh cứng, ồ, nơi này cũng có... " tóc vàng vừa nói, vừa dùng trong tay xà beng hướng bên trong cửa vót vót, câu ra một nửa hình tròn hình vật nhỏ.

Chu Phúc Nguyên mang cái bao tay, đem vật kia nhặt lên. Tại đèn pin cầm tay chiếu xuống, mọi người rốt cuộc thấy rõ, đó là một cái ba ngón tay tới chiều rộng đại giáp trùng, toàn thân nám đen, giống như từng bị lửa thiêu, lục căn đốt chân toàn bộ không có, chỉ còn lại trên phần bụng phương một đoạn nhỏ.

"Đây là cái gì tới? " Trương Bằng hỏi.

"Ăn thi bọ cánh cứng. " Chu Phúc Nguyên làm một phen đơn giản giảng giải. Ăn thi bọ cánh cứng, lại tên gọi "Hắc ám bọ hung " thường xuyên ở với sâu dưới lòng đất, lấy nhân loại cùng động vật thi thể mà sống. Nó tính tình hung tàn, sở thích máu * nhất định có công kích tính. Không nghĩ tới tại tiểu học dưới đất, lại ở nhờ nguy hiểm như vậy sinh vật. Hơn nữa, ăn thi bọ cánh cứng đến từ tây phương các nước, nước Hoa bản xứ là không có. Rất có thể là chất đồng thi thể người kia, cố ý đem trứng trùng roi vãi ở phía trên, nghĩ (muốn) dần dần phân giải thi thể.

Bất quá bây giờ xem ra, những thứ này bọ cánh cứng đều hẳn là bị đốt chết rồi...

"Kỳ!"

Chu Phúc Nguyên đang nói, trong tay bọ cánh cứng đột nhiên động, cổ động cánh vò, phát ra tiếng kêu chói tai. Hắn nhất thời cả kinh, tay không cầm chắc, rơi trên mặt đất. Đứng ở bên cạnh tóc vàng, phản ứng nhanh chóng một cước đạp lên.

Chỉ nghe "Choảng " một tiếng, màu xanh lá cây dịch nhờn theo hắn leo núi giày xuống văng tung tóe mà ra. Lần nữa giờ chân lên, chỉ còn lại một nhóm sền sẹt bẻ xác thịt vụn.

"Chuyện này... " Chu Phúc Nguyên mặt lộ chán chờ, nhìn về phía Trương Bằng. Mà hậu giả cũng mặt lộ chán chừ.

Trong lúc nhất thời, mọi người hai mặt lẫn nhau khuy, nguyên bản tăng cao tinh thần, rút xuống không ít.

Tại cao nhân đạo pháp xuống,

Lại không hề chết hết, cái này thì có nghĩa là, bên trong rất có thể gặp nguy hiểm...

"Thế nào, còn làm không thể? " tóc vàng mờ mịt hỏi.

"Đều tới đây, có lẽ là một hai con cá lọt lưới đây, hẳn không bao lớn nguy hiểm. " Trương Bằng nói.

Còn lại ba người đều gật đầu một cái, đều đến trước cửa, không thử một chút làm sao có thể cam tâm.

"Lão Hoàng Bì, vào đi mở cửa. " Trương Bằng nói.

"Yes Sir. " lão Hoàng Bì sửa lại một chút đạo bào, nghiêng người sang thế, chen vào trong khe hở.

Chỉ chốc lát sau, lão Hoàng Bì tiến vào, nhìn chung quanh mắt, đem đỡ lấy cửa mộc điều mang ra, thả năm người đi vào. Phía trước là một cái rất dài hành lang, giờ tay lên đèn pin chiếu qua, ước chừng hai, ba trăm mét bên ngoài, có phiến song khai cửa sắt.

"Oa, lớn như vậy! " tóc vàng thờ dài nói. Từ bên ngoài thoát nhìn, Khai Toàn lâu bất quá hơn 100m dài, nói cách khác, phòng ngầm dưới đất chiếm diện tích so với trên đất lớn hơn.

Vị trí này thuộc về núi thấp giữa sườn núi, lấy lối đi chiều dài đến xem, hẳn là xuyên qua cả ngọn núi, chẳng qua là một chỗ khác cửa vào, không biết ở

nơi nào.

Năm người tại chỗ quan sát chốc lát, chắc chắn không có dị trạng sau, lần lượt đi vào trong lối đi nhỏ, bắt đầu kiểm tra hai bên căn phòng. Nhìn một cái, trên đường qua đều là cửa sắt, rí loang lỗ, phần lớn lớp sơn đều rơi mất.

Những thứ này cánh cửa, đều là từ bên ngoài dùng sắt xuyên khóa, phía trên ổ khóa sét ăn mòn vô cùng nghiêm trọng, đã không nhìn thấy ổ khóa rồi. Tại cánh cửa thứ nhất trước, tóc vàng tìm tòi trong chốc lát, lại dán khe cửa ngửi một cái, sau đó cầm lên xà beng, thè vào hân ở trên cửa sắt xuyên, dùng sức hướng ra phía ngoài bẻ.

"Lạc~ lạc lạc..."

Theo một trận liệt hưởng, sắt xuyên bị khiêu cong. Tóc vàng rút ra xà beng, giờ chân lên, mãnh đập tới. Chỉ nghe "Loảng xoảng " một tiếng, cửa sắt trong triều đánh tới.

Trương Bằng đứng ở phía sau, nhìn lấy Lý Xuân Sinh lấy đèn pin chiếu vào đi.

"Nôn..."

Chỉ nhìn một cái, trước cửa tóc vàng cùng Lý Xuân Sinh đồng thời lui về phía sau mở, sắc mặt có chút trắng bệch, đồng phát ra nôn mửa âm thanh.

Chu Phúc Nguyên theo bên cạnh hai người chen lên đi, hướng bên trong căn phòng nhìn một chút, sau đó đưa tay kéo theo cửa sắt.

"Hong gió thi thể mà thôi, chính là nhiều một chút, không cần phải ngạc nhiên. " Chu Phúc Nguyên ra vẻ dễ dàng nói, thật ra thì trên trán đã toát mồ hôi lạnh.

"Ha ha ha... " đang lúc này, sau lưng bỗng nhiên vang lên một trận bánh răng tiếng va chạm.

Ngay sau đó, sau ót nổi lên một cổ gió mạnh. Năm chùm ánh sáng đồng thời hướng sau tẩm ảnh đi, lại thấy một bức tường đá ầm ầm rơi xuống.

"Đừng!"

Nặng nề tiếng va chạm bên trong, tro bụi nổi lên bốn phía, mọi người ngay cả bận rộn che mũi, ho khan không thôi. Tình cảnh trở nên có chút hỗn loạn, cũng may đều là thông minh gan lớn người, rất nhanh thì khôi phục trấn định.

Đội đến bụi mù tan đi, nguyên bản cửa vào đã bị đóng chặt chẽ, chỉ còn lại lạnh giá vách đá. Mọi người nhất thời hai mặt lẫn nhau khuy, ít nhiều gì đều lộ ra diêm thấp thò lo âu, ngay sau đó tiến lên tìm tòi dò xét. Vách đá phía trên là bê tông bán, tả hữu là bức tường, phù hợp đến(phải) hết sức nghiêm mật. Trương Bằng cùng Chu Phúc Nguyên trước sau móc điện thoại di động ra, lại có phát hiện không tín hiệu.

Chỉ chốc lát sau, năm người đều ủ rũ cúi đầu ngồi xuống, tựa vào trên vách đá.

"Chuyện gì xảy ra? " tóc vàng trước nhất không chịu được tính tình, thần sắc hốt hoảng hỏi.

"A... " còn lại bốn người đều đang tự hỏi, không có người trả lời.

"Chuyện gì xảy ra a! " tóc vàng lên giọng, âm thanh có chút run rẩy.

"Đừng có gấp, chúng ta lại suy nghĩ một chút. " Chu Phúc Nguyên giờ tay lên một cái, an ủi.

"Đá này tường có chút cổ quái. " Lý Xuân Sinh nói, "Nó là chờ chúng ta tất cả đều tiến vào, mới rơi xuống "

"Chẳng lẽ... " lão Hoàng Bì nhủ mảy một cái, suy đoán nói, "Là có người ở sau lưng điều khiển?"

"Cũng có thể là cạy cửa kích động. " Chu Phúc Nguyên nói ra một khả năng khác tính.

"Mấu chốt là, đối phương tại sao phải thiết lập cái này cơ quan? " Trương Bằng hỏi.

"Ai..."

Vừa dứt lời, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng thờ dài, sâu kín, vô cùng thấm người.

Năm người đồng thời bật người dậy, cảnh giác nhìn chung quanh. Nhưng nơi này chỉ có hơn mười thước vuông, liếc qua thấy ngay, trừ bọn họ ra, không có bất kỳ vật gì.

"Các người đều nghe? " Chu Phúc Nguyên nhìn chung quanh mắt, hỏi.

Bốn người vẻ mặt mộc mạc gật đầu, tựa hồ đối với mới vừa rồi tiếng thờ dài đó, đều lòng vẫn còn sợ hãi.

"Người... Người không phải nói cao nhân tới qua sao? " tóc vàng chất vấn. Không chỉ là hắn, còn lại ba người cũng cảm thấy bị gài bẫy.

"Nghĩ (muốn) bị đòn? " Trương Bằng nhàn nhạt hỏi.

"Không... Bằng ca, ta không phải là ý này..." tóc vàng liền vội vàng phủ nhận nói.

"Cao nhân khẳng định dùng đại đạo Pháp Thanh quét qua, nếu không làm sao sẽ (biết) khắp nơi đều có đốt cháy bọ cánh cứng? Chỉ là có chút mà cá lọt lưới, cũng không có gì có thể kỳ quái. " Chu Phúc Nguyên khuyên giải nói, "Tiểu Lục a, , cầu giàu sang trong nguy hiểm. Không muốn(nghĩ) bốc lên chút hiểm, liền muốn kiếm nhiều tiền, trên đời nào có chuyện tốt như vậy à?"

"Dạ dạ dạ, Chu ca nói đúng lắm, Bằng ca nói cũng phải. " tóc vàng luôn miệng phụ họa nói.

"Chúng ta mới vừa mới lúc tiến vào, có gió thổi qua. Cái này đã nói lên, nơi này là thông suốt, một đầu khác khẳng định còn có lỗ thông hơi. " Chu Phúc Nguyên lại phân tích nói.

"Ý của ngươi là..." Trương Bằng giơ tay lên đèn pin, tám ánh hướng cuối lối đi cửa sắt, "Trực tiếp đi qua bên kia nhìn một chút?"

"Ừ. " Chu Phúc Nguyên gật đầu một cái.

"Vậy thì đi xem một chút. " năm người nói đi là đi, lập tức hướng lối đi một đầu khác đi tới.

"Sát sát sát..."

Năm đôi giày ma sát mặt đất, mang theo từng trận hồi âm, không nói ra được kinh người.

"chờ một chút! " lão Hoàng Bì dường như nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên dừng bước lại.

"Làm sao vậy? " Trương Bằng hỏi.

"Vạn nhất có người ở sau lưng hại chúng ta, có thể hay không đem một đầu khác lỗ thông hơi cũng chặn lại. " lão Hoàng Bì nói.

"Tê... " nghĩ đến khả năng này, mọi người đồng thời hít một hơi khí lạnh. Lão Hoàng Bì phân tích rất hợp lý, đối phương có thể chặn lại đầu này, khẳng định cũng có thể chặn lại đầu kia.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều trầm mặc, không tự chủ được nghĩ đến có thể chết tính. Dưới tình huống này, coi như không có đồ vật tới hại bọn họ, bọn họ cũng sẽ thiếu oxy mà chết.

"Đừng sợ, vạn nhất thật bị nhốt rồi, nhiều nhất giữ vững ba ngày, liền sẽ có người tới cứu chúng ta. " Trương Bằng thấy lớn hóa tâm tình sa sút, lòng tin mười phần nói. Tối mai, Mã Tinh Lôi thấy hần không về nhà, bình thường sẽ không hỏi tới, bởi vì hần thỉnh thoảng cũng sẽ ở bên ngoài chơi đùa suốt đêm. Mà tối ngày kia, nếu như hần còn không có về nhà, Mã Tinh Lôi nhất định sẽ gọi điện thoại di động hần, phát hiện hần không có ở đây tin hiệu khu, liền sẽ tìm người hỏi hướng đi của hần. Nếu là hỏi hai cái con gái, nhất định có thể đoán đi đến hần phòng ngầm dưới đất thám hiểm rồi. Như vậy thứ nhất, chậm nhất là đại sáng ngày mốt, đã có người tới cứu bọn họ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: ảo tưởng

Qua cái này tiểu nhạc đệm, mọi người tiếp tục hướng phía trước đi.

Từng đạo cửa sắt, theo trước mắt thoáng qua, phảng phất đi lại ở trong ngục giam, hai bên đều là đóng chặt phòng giam. Cảm giác âm trầm tự nhiên nảy sinh, lão Hoàng Bì đi ở cuối cùng, đèn pin một mực dựa theo phía sau, ánh mắt không dám rời đi.

Bước chân tiếng vang xóc xếch mà sâu xa, dường như có nhiều người hơn đi lại ở trong lối đi nhỏ. Từng cái bóng người tại trên tường bay vút qua, đó là năm cái nguồn sáng đan chéo hình thành bóng người, thoạt nhìn gương nhanh múa vuốt, ở mảnh này yên tĩnh mà bóng tối trong hoàn cảnh, bộc phát đáng sợ.

Tại năm người này bên trong, Lý Xuân Sinh là gan lớn nhất, đi tới trước nhất. Tóc vàng là lãnh đầu thanh (*thanh niên sức trâu), mặc dù cũng có kinh sợ thời điểm, nhưng tư tưởng đơn giản, dũng khí cũng đủ, đi ở vị thứ hai. Lão Hoàng Bì cùng Trương Bằng, Chu Phúc Nguyên là gan không sai biệt lắm, có

thề địa vị hơi thấp, không thể không gánh nổi cân ở phía sau trách nhiệm.

"Đứng rồi, đèn pin đóng lại ba cây, chúng ta sợ là trong chốc lát không ra được, muốn chờ chút mà điện. " Chu Phúc Nguyên đề nghị, sau đó đem đèn pin cầm tay của chính mình đóng. Đón lấy, Trương Bằng cũng tắt đi, ánh sáng lập tức âm không ít.

"Lão Hoàng, người cũng đóng đi. " Chu Phúc Nguyên quay đầu nói.

"Chuyện này... " lão Hoàng Bì do dự một chút, cũng đóng. Sau lưng lập tức lâm vào đen kịt một màu, tầm nhìn không tới 2m.

Có thể đi không mấy bước, lão Hoàng Bì đột nhiên cảm giác được sau ót sống gió, dường như có vật gì vọt qua, lại một cây đèn pin mở ra. Trong lối đi không có vật gì, nhưng lão Hoàng Bì không dám lại tắt đèn pin.

Chu Phúc Nguyên thấy vậy, cũng không nói thêm cái gì, tránh cho đưa tới mâu thuẫn. Một nhánh trần đầy điện ánh sáng mạnh đèn pin, có thể duy trì tám giờ chiếu sáng. Bọn họ lần này chuẩn bị năm chi cảnh dụng ánh sáng mạnh đèn pin cùng năm khối dự bị pin, cùng với hai cái cao điện lượng đã ngoại tay cầm đèn, chỉ cần: kiểm một chút dùng, vẫn có thể giữ vững bảy mươi hai giờ chiếu sáng.

Chỉ chốc lát sau, năm người đi tới cuối lối đi trước cửa sắt. Trên cửa quần xích sắt, khóa một cái cũ kỹ khóa đồng. Lý Xuân Sinh cùng tóc vàng hợp lực đẩy một cái, cửa sắt hơi rung nhẹ, bị xích sắt nắm kéo, phát ra "Rầm rầm " âm thanh.

"Ta tới đi. " Chu Phúc Nguyên tháo xuống quần dụng ba lô, lấy ra dụng cụ mở khóa, bài ra.

Có thể là cảm thấy bầu không khí có chút đè nén, Chu Phúc Nguyên vừa lái khóa, vừa nói, "Ồi chào, đây chính là đem rõ ràng thay mặt phía chính phủ ngân kho khóa đồng, làm đi phổ đồ cổ bản, ít nhất giá trị ba chục ngàn khối."

"Thực sự! " Trương Bằng đám người lập tức tới đây hứng thú, rồi rít lại gần nhìn. Chỉ thấy cái kia khóa đồng có hình chữ nhật, ước chừng dài 30 cm, 10 centimet rộng, phía dưới khắc ấn "Chém chỗ luật khóa một cái khó quan tổn hại trọng " mấy cái chữ viết cổ.

"Nếu là có vợ cả chìa khóa, giá cả còn có thể lại lật một phen. " Chu Phúc Nguyên nói.

Chỉ một thoáng, mọi người đỉnh đầu khói mù quét một cái sạch, đều làm lên phát tài mơ. Lão Hoàng Bì ảo tưởng đối một thân kim ty đạo bào, đầu đội kim quan, trên tóc cắm cây thoa ngọc, phát trần bên trên(lên) khảm Ngũ Thái Thạch, một phái bồng bênh xuất thế, tiên phong đạo cốt bộ dáng. Tóc vàng ảo tưởng, mở ra Land Rover việt dã xa, ôm tiểu tức phụ trở về thôn. Lý Xuân Sinh là ảo tưởng, cho mẹ mua cái thật to kim vòng tay. Về phần Trương Bằng, khẩu vị hơi lớn một chút, ảo tưởng mở ra du thuyền, mang theo Mã Tinh Lôi cùng hai tỷ muội ở trên biển vận chuyển, trước đi Tây Phương các nước...

"Rắc rắc!"

Tất cả mọi người ảo tưởng, đều theo mở khóa nhẹ vang lên, tan thành mây khói.

Thực tế chính là, bọn họ thân ở đen nhánh u ám phòng ngầm dưới đất, bốn phía căn phòng chất đầy hong gió thi thể, có lẽ ở đâu một (cái) không nhìn thấy xó xỉnh âm u trong, đang ẩn tàng nguy hiểm đáng sợ đồ vật, tùy thời hướng bọn họ phát ra một kích trí mạng.

Chu Phúc Nguyên từng tảng một đất cỏi ra ống khóa, sau đó nhẹ nhàng, đẩy cửa ra.

"Cót két..."

Một tiếng vang nhỏ đi qua, trước mắt xuất hiện một cái thu hẹp trong thang lầu, bên trái là cái bàn làm việc, phía bên phải là cầu thang, đèn pin chiếu qua, phía dưới đen như mực.

Năm người nói đuôi mà vào, Lý Xuân Sinh cùng tóc vàng đi xuống lầu điều tra, Trương Bằng cùng Chu Phúc Nguyên, lão Hoàng Bì đi tới bên bàn đọc sách. Ba người quan sát một lát, lão Hoàng Bì đưa tay sờ một cái mặt bàn, nói, "Có người."

Trên mặt bàn không có tro bụi,

Dường như gần đây có người sử dụng qua. Mở ra ngăn kéo, bên trong trống không, không có thứ gì.

"Gỗ tử đàn bàn làm việc, cái này đáng tiền. " Chu Phúc Nguyên cẩn thận chu đáo một phen, lại thờ dài nói, "Đáng tiếc được bảo dưỡng không tốt lắm, rất nhiều nơi đều rạn nứt, nếu không có thể đáng mấy trăm ngàn."

"Phía dưới bị phong bế. " lúc này, Lý Xuân Sinh cùng tóc vàng từ phía dưới đi lên, đối với ba người nói.

"Bị phong bế? " Trương Bằng lập lại.

"Trùng cement, phong kín. " Lý Xuân Sinh trả lời.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều trầm mặc.

"Đứng rồi, lỗ thông hơi đây? " Trương Bằng tự nhủ vừa nói, cầm đèn pin khắp nơi tám ảnh. Bốn phía đều nghiêm nghiêm thật thật, căn bản không nhìn

thấy lỗ thông hơi.

"Có khả năng hay không ở trong phòng? " tóc vàng chỉ trong lối đi một cánh phiến cửa sắt, nói.

"A... " Trương Bằng cùng Chu Phúc Nguyên hai mắt nhìn nhau một cái, nói, "Có thể, lại tra một chút."

Sau đó, bọn họ liền tiếp mở ra bảy, tám cái cửa sắt, bên trong đều không ngoại lệ đất, chất đầy hong gió thi thể. Trương Bằng nhìn mấy lần, cả người nổi da gà. Những thi thể này giống như thịt muối tựa như, thu rúc vào một chỗ, mặt ngoài có chút khét. Tại ánh sáng mạnh đèn pin cầm tay chiếu xuống, lộ ra dầu mỡ sáng bóng, vô cùng chán ghét. Bọn họ gương mặt liền càng không cần phải nói, trong hốc mắt trống trơn, mũi lõm xuống, miệng nửa há, có thể nhìn thấy bên trong vàng óng.

"Được rồi, nghỉ ngơi một hồi đi. ""Ồ. " liên tục cạy cửa, Lý Xuân Sinh cùng tóc vàng đều hơi mệt chút.

Mọi người trở lại trong thang lầu, uống nước nghỉ ngơi.

"Đèn pin đều đóng. " Chu Phúc Nguyên theo tóc vàng trong túi đeo lưng lấy ra một chiếc dĩa ngoại tay cầm đèn, sau khi mở ra, đặt ở gỗ tủ đàn trên bàn làm việc. LED bóng đèn tản mát ra nhu hòa bạch quang, mặc dù không kịp ánh sáng mạnh đèn pin cầm tay độ sáng, nhưng là có thể thấy rõ bốn phía.

Mọi người lấy ra trong túi đeo lưng nước lọc, yên lặng đất uống. Một lát sau, Chu Phúc Nguyên bỗng nhiên mở miệng nói, "Ta xem, hay là chó tìm."

"Tại sao? " Trương Bằng hỏi.

"Vạn nhất gây ra cái gì đồ bẩn đến, chúng ta ngay cả chỗ ẩn nấp cũng không có. " Chu Phúc Nguyên nhìn tiền phương sâu thẳm đen nhánh hành lang, "Nếu như người đối với cứu viện có nắm chặt, chúng ta ở nơi này các loại."

Trương Bằng nhìn đồng hồ, bây giờ là hai giờ khuya, đoàn người đều có chút buồn ngủ, vì vậy đồng ý Chu Phúc Nguyên đề nghị.

Theo cái kia toàn thân nám đen, đốt chân đều bị cháy rụi bọ cánh cứng, còn có thể gãy dựa, còn có thể phát ra tiếng kêu, liền có thể đoán được, rất có thể tồn tại cá lọt lưới. Bây giờ không có đường lui, vạn vừa gặp phải phiền toái gì, thật là lên trời không đường, xuống đất không cửa.

Nghĩ tới đây, hắn theo bản năng sờ một cái khác (đừng) đằng sau lưng hắc tinh sủng lục, rốt cuộc có điểm cảm giác an toàn.

Trải qua một phen thương lượng, năm người quyết định ngủ trước thấy, dường tức tỉnh lực lại nói. Góc đêm chia làm hai ban, Lý Xuân Sinh cùng Chu Phúc Nguyên phụ trách trước nửa đêm, tóc vàng cùng lão Hoàng Bì phụ trách quá nửa đêm.

An bài xong sau, Trương Bằng ứng tiền trước ba lô, tựa vào góc tường bên trên(lên), dần dần ngủ thiếp đi.

Trong mộng...

Trương Bằng trước mắt, là "Học trò khắp thiên hạ " năm chữ to. Vị trí của chỗ hắn, chính là phòng hiệu trưởng treo móc ở trên tường cái gương lớn, tầm mắt vô cùng rộng rãi.

Phía dưới có bốn người, lão hiệu trưởng, hắn, Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì. Trên bàn làm việc bày giò trái cây tử, một màn này, chính là ngày hôm trước tại phòng làm việc của hiệu trưởng biết tình huống tình cảnh.

Kính bên ngoài chính mình, đang cùng lão hiệu trưởng vừa nói chuyện. Chỉ chốc lát sau, "Hắn " mang người đi, trong phòng làm việc chỉ còn lại lão hiệu trưởng một người.

Cũng không lâu lắm, một cái cao gầy, mang mắt kiếng nam người đi vào. Trương Bằng một cái liền nhận ra, người nọ là hắn trước kia tư tưởng phẩm đức lão sư. Về mặt có chút âm trầm, không thể nào nói chuyện tình yêu, đối với phạm sai lầm học sinh rất nghiêm khắc, mọi người đều không thích người lão sư này, sau lưng gọi hắn "Bốn mắt quái".

Bốn mắt quái lăm lăm nhìn trái phải, đi tới hiệu trưởng bên người, cúi người gật đầu đất vừa nói chuyện. Cụ thể nói cái gì, Trương Bằng không biết được, nhưng hiệu trưởng chỉ chỉ bên ngoài, lại vui tươi hơn hờ đất nở nụ cười, đoán chừng là bốn mắt quái nịnh nọt cái gì nói.

Đón lấy, hình ảnh lóe lên, người trong phòng làm việc biến mất.

Khắp nơi đồ trưng bày, dường như cũng thay đổi. Định mắt nhìn đi, giáo dài trên bàn lịch, biến thành năm 2007. Như vậy có thể thấy, hắn bây giờ chỗ đã thấy hình ảnh, là mười năm trước.

Một lát sau, cánh cửa bỗng nhiên mở. Lão hiệu trưởng đất một tên ánh mắt đồ dẫn học sinh, đi vào. Trương Bằng nhất thời cả kinh, bởi vì người học sinh kia, chính là Dương Gia Tương.

Sau khi đi vào, lão hiệu trưởng dời cái ghế cho Dương Gia Tương ngồi, sau đó nói với hắn mấy câu nói, tựa hồ là đang an ủi. Đón lấy, lão hiệu trưởng cầm lên nước nóng ấm cùng ly, tựa hồ là nghĩ (muốn) rót nước cho Dương Gia Tương uống, lại phát hiện bình nước là không, vì vậy xách bình nước, đi ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, trong phòng làm việc chỉ còn lại Dương Gia Tương. Ánh mắt của hắn có chút lóe lên, dường như chưa tỉnh hồn, sợ hãi một mình.

Lại một lát sau, đại khái là mấy phút bộ dáng, bên ngoài bóng người thoáng một cái, đi một người tiến vào. Trương Bằng không khỏi nhú mày một cái, người này, chính là tư tưởng phẩm đức lão sư bốn mắt quái.

Bốn mắt quái chấp hai tay sau lưng, đi về phía ngồi ở trên ghế Dương Gia Tương. Người sau tựa hồ có hơi khản trương, đứng lên, hướng lão sư vấn an. Bốn mắt quái đối với hắn lời nói mấy câu nói, hắn lại lần nữa ngồi xuống.

Mà lúc này, trong kính Trương Bằng tròn to hai mắt. Bởi vì hắn nhìn thấy, bốn mắt quái thả ở sau lưng tay, đang niêm một cái giấy dựa sâu trùng. Cái kia sâu trùng tựa như con rít, trên đầu hai cái xúc tu rất dài, trùng thân thể nửa đoạn sau dần dần biến thành hẹp, dài một cái đuôi, giống như đám một dạng cái đuôi.

Chỉ thấy bốn mắt quái đường vòng Dương Gia Tương sau lưng, đột nhiên một chút bóp chặt cổ của Dương Gia Tương, đem vật cầm trong tay sâu trùng nhét vào hắn tai trái, sau đó nhanh chóng rời đi.

Dương Gia Tương bật lấy lỗ tai, trên đầu giấy giữa lẫn lộn, dường như cực độ thống khổ. Máu tươi từ trong tai của hắn tràn ra, ước chừng nửa phút sau, hắn đành chỉ giấy giữa, tròn trắng mắt, đã hôn mê.

Lại một lát sau, đánh xong nước lão hiệu trường trở lại, thấy bên trên(lên) Dương Gia Tương. Cả kính bình nước rơi trên mặt đất, rơi vỡ, nước nóng chảy ra, mao hiểm hơi nước. Hắn bước nhanh về phía trước, đem Dương Gia Tương ôm, la to đất xông ra ngoài.

Bốn phía dần dần lâm vào hắc ám..

Không biết qua bao lâu, Trương Bằng cả người run lên, tỉnh lại.

Bốn phía yên tĩnh, trên bàn đã ngoại tay cầm đèn, tản ra nhàn nhạt bạch quang.

Nhỏ xíu tiếng ngáy truyền tới từ phía bên cạnh, quay đầu nhìn lại, là dựa vào tại trên tường, đang ngủ say Lý Xuân Sinh.

Nhìn thấy hảo hữu, hắn hơi an tâm một chút. Nhưng khi hắn nhìn về phía lối đi thời điểm, lập tức thất kinh, bởi vì phụ trách thủ nửa đêm sau lão Hoàng Bì cùng tóc vàng không thấy!

Lại nhìn về phía đối diện, đang dựa vào góc tường ngủ Chu Phúc Nguyên. Chỉ một thoáng, con người của hắn nhanh chóng co rúc lại, biểu tình trên mặt cứng lại.

Chỉ thấy một cái to cỡ miệng chén con rít màu đen, đang cựa quậy trên người của Chu Phúc Nguyên, vũ động trăm ngàn con đốt chân, chậm rãi bò đi.

Trương Bằng chỉ cảm thấy trên da đầu có giông điện vọt qua, tóc chột một chút, toàn bộ dựng lên!

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: tuyệt cảnh

"Xuân tử, xuân tử..." hắn đẩy một cái bên người Lý Xuân Sinh. Người sau đôi mắt còn díp lại buồn ngủ mông lung đất mở mắt, thuận theo hắn nhắc nhở nhìn lại, dần dần tròn to hai mắt.

Cái kia con rít? O? O? @? @ đất nhúc nhích, dày đặc đốt chân thẳng người xem tê cả da đầu. Lý Xuân Sinh rút ra sau lưng sắt xà beng, nắm ở trong tay, rón rén bò dậy, hướng Chu Phúc Nguyên chuyển tới.

"Chít chít chi..."

Theo Lý Xuân Sinh đến gần, cái kia đen con rít đột nhiên ngẩng đầu lên, màu đỏ thẩm xúc tu bên cạnh (trái phải) đung đưa, giống như là phát hiện cái gì. Lý Xuân Sinh thấy vậy, lập tức dừng lại động tác, giờ lên xà beng treo ở giữa không trung.

Một lát sau, đen con rít lần nữa treo động, nó bên trái thử bên phải dò, tựa hồ đang tìm một chút miệng vị trí. Lý Xuân Sinh lại về phía trước dời hai bước. Đen con rít lần nữa ngẩng đầu lên, mà lúc này, Lý Xuân Sinh đã đạt tới vị trí dự định, súc thể dài phát, đột nhiên quát to một tiếng: "Đi chết đi!" đồng thời xoay tròn xà beng, càn quét.

"Choảng!"

To cỡ miệng chén con rít nhất thời phọt ra màu vàng xanh chất lỏng, hoành bay ra ngoài, sau đó rơi trên mặt đất, lăn lộn nhảy lên, mang theo từng trận tro bụi.

Lý Xuân Sinh lập tức đuổi theo, vừa dùng xà beng quất, vừa dùng chân đạp mạnh. Chu Phúc Nguyên giựt mình tỉnh lại, thấy bên trên(lên) cuồn cuộn bật nhảy loạn con rít lớn, lập tức sợ đến cả người run run, trên dưới tìm tòi, xác nhận không có bị cắn sau, mới thở phào nhẹ nhõm, xụi lơ đất tụt vào trên tường.

"Kỳ... Chít chít... Kỳ..."

Tại Lý Xuân Sinh đạp xuống, con rít cắt thành mấy-, cuối cùng không có động tĩnh.

"Ào ào ào..." tay của Lý Xuân Sinh bên trên(lên), trên chân, dính đầy màu vàng xanh dịch nhờn, chỉ thấy hần thờ hỏn hển, tại bên tường ngồi xuống.

Chưa tỉnh hồn Chu Phúc Nguyên lăm lét nhìn trái phải, rất nhanh thì phát hiện phụ trách gác đêm tóc vàng cùng lão Hoàng Bì không thấy, không nhìn được mắng lên.

"Hai cái này lăn lộn cầu!"

Có thể mắng thì mắng, vấn đề vẫn là phải giải quyết. Ba người trước sau bò dậy, đi tới cửa, mở ra đèn pin tầm ảnh hưởng lối đi.

"Tê..." nóng sáng chòm sáng quét qua, ba người đồng thời hút hơi khí lạnh. Trên đất xuất hiện không ít di động điểm đen, vô ngoài bóng loáng tỏa sáng, phản xạ sáng bóng. Nhìn kỹ lại, chính là ăn thi bọ cánh cứng, hơn nửa đều là sống.

Lúc này, lối đi đối diện tầm ảnh tới chòm ánh sáng, lóe lên chọt lóe.

Ngắn ánh sáng(riêng)... Ngắn ánh sáng(riêng)... Ngắn ánh sáng(riêng)... Dài ánh sáng(riêng)... Dài ánh sáng(riêng)... Dài ánh sáng(riêng)... Ngắn ánh sáng(riêng)... Ngắn ánh sáng(riêng)... Ngắn ánh sáng(riêng)...

"SOS. " Lý Xuân Sinh rất nhanh thì nhận ra, bên kia đang đánh Moore này tín hiệu.

"Hai cái này thăng nhóc, nhất định là bọn họ gây ra. " Chu Phúc Nguyên hận thiết bất thành cương nói.

Không khó đoán ra, tóc vàng cùng lão Hoàng Bì thừa dịp trực đêm không đương, chạy ra ngoài tầm bảo. Kết quả gây ra sống bọ cánh cứng, đường lui bị cắt đứt, chạy trốn tới đối diện đi.

"Không muốn phát ra âm thanh, ăn thi bọ cánh cứng là dựa vào sóng âm cảm ứng phương hướng. " Chu Phúc Nguyên thấp giọng nói.

Ba người ngay sau đó đóng cửa lại, dùng xích sắt dây dưa tới, phòng ngừa bọ cánh cứng bò vào tới. Về phần bên kia hai người, thuần túy là tự làm tự chịu, do cho bọn họ tự sinh tự diệt. Và lại, bọn họ cũng không có biện pháp quá khứ cùng bọn họ tụ họp lại.

"Lão Chu, người gặp qua một loại có điểm giống con rít, lại có chút giống như lá cây, hai cái xúc tu rất dài sâu trùng không? " lần nữa ngồi xuống sau, Trương Bằng hướng Chu Phúc Nguyên khoa tay múa chân nói.

Người sau suy nghĩ một chút, hỏi, "Có phải hay không là có mười hai cái chân, trên móng dài một cây rất dài châm?"

"Chân rất nhiều, không thấy rõ, bất quá phần đuôi là có căn (cái) châm dài. " Trương Bằng trả lời.

"Ta biết rồi, đó là ăn Nảo Trùng. " Chu Phúc Nguyên nói.

"Cái gì tới? " Trương Bằng hỏi tới.

"Là một loại đặc biệt chăn nuôi Tà trùng, cụ thể làm sao tới, ta cũng không biết. Bọn họ sẽ chui vào động vật lỗ tai, ở nhờ ở trong đầu, nhưng sẽ không giết chết kí chủ, chỉ sẽ để cho kí chủ biến thành ngu si. " Chu Phúc Nguyên nói.

"A... " Trương Bằng bỗng nhiên tỉnh ngộ như vậy ngẩng đầu lên, Dương Gia Trương không phải là hù dọa điên, mà là bị bốn mắt quái thú ăn Nảo Trùng biến thành ngu. Kết hợp tình huống trước, hần rất nhanh thì ra kết luận,

Bọn họ bị vây ở chỗ này, rất có thể là bốn mắt quái trong bóng tối thao túng. Cái này thì có nghĩa là, tình cảnh của bọn hần càng nguy hiểm.

"Cái kia sâu trùng có thể hay không lấy ra? " Trương Bằng hỏi.

"Trừ phi trong thời gian ngắn, nếu không lấy ra cũng vô ích. " Chu Phúc Nguyên lắc đầu nói, "Không chỉ kí chủ sẽ có nguy hiểm tánh mạng, trí lực cũng không cách nào khôi phục như cũ."

"Cái này trùng khủng bố như vậy, khó lòng phòng bị a. " Trương Bằng thở dài nói. Vạn nhất ngủ thời điểm, bị nó chui vào trong lỗ tai...

Nghĩ tới đây, hắn có chút không rét mà run.

"Không cần lo lắng, cái này ăn Nào Trùng cũng là nhìn đối tượng. Có ít người nào bộ (so sánh) tương đối phát đạt, nó tiến vào cũng không sống được. Chỉ có những thứ kia khờ ngốc thuần hậu người, mới dễ dàng bị ký sinh." Chu Phúc Nguyên an ủi.

"Nói như vậy, chúng ta đều không sao?" Trương Bằng đắc ý nói. Nếu bàn về não linh hoạt, hắn tự nhận là cũng không tệ lắm, sau đó hắn nghĩ tới rồi Đình đại sáng chói, đoán chừng là tám chín phần mười chống cự không được...

"Nhất định phải a." Chu Phúc Nguyên cười nói.

Đón lấy, Trương Bằng đem phỏng đoán của mình, nói cho hai người. Đại khái chính là, căn cứ điều tra tình huống, kết hợp với năm đó tin đồn, hắn cho là trong trường học có một (cái) ngoại hiệu kêu "Bốn mắt quái" lão sư có vấn đề, rất có thể là đối phương buông xuống cơ quan cửa đá, đưa bọn họ vấy ở chỗ này.

"Mục đích của hắn là cái gì?" Trương Bằng đưa ra thắc mắc.

"Có thể là một (cái) Tà tu." Chu Phúc Nguyên chỉ gõ từ đàn bàn làm việc, phân tích nói, "Trên bàn không có tro bụi, nhất định là gần đây có người sử dụng qua, trong ngăn kéo không có đồ, cũng có thể là bị người kia tạm thời lấy đi."

"Ừ." Trương Bằng gật đầu một cái, tỏ vẻ đồng ý.

"Nơi này thì thể nhiều, âm khí nặng, lại có không ít sâu trùng, như vậy có thể suy đoán ra..." Chu Phúc Nguyên tổng kết nói, "Người này, có thể là một (cái) nuôi dưỡng Tà trùng Tà tu."

"Đúng rồi, con rít kia là từ đâu tới?" Lý Xuân Sinh đột nhiên hỏi.

"Chắc là bên ngoài chứ?" Trương Bằng không quá chắc chắn nói.

"Có khả năng hay không là ở đâu?" Lý Xuân Sinh nhìn về đen như mực cửa thang lầu.

"Đi xem một chút đi." Chu Phúc Nguyên đề nghị.

Vì vậy, ba người xách đèn pin, theo thang lầu đi xuống. Phía bên phải tay vịn là ống sắt lạnh, đã gỉ thối, hiện ra nâu đỏ sặc, phủ đầy rậm rạp chẳng chịt lỗ nhỏ, vừa đụng liền tán.

Trương Bằng nắm cầu thang, đi ở cuối cùng. Xuống một tầng, trước mặt Lý Xuân Sinh bỗng nhiên dừng lại, làm một cái "Dừng lên tiếng" đích thủ thế.

Theo bước chân ngừng nghỉ, phía dưới tựa hồ có hơi nhỏ xiu nhẹ vang lên.

"? O? O? @? @... ? O? O? @? @... ? O? O? @? @..."

Ba người hóp lưng lại như mèo, chậm lại bước chân, từng điểm chuyển đi xuống, làm hết sức đất không phát ra tiếng bước chân.

Càng đi xuống, âm thanh trở nên càng rõ ràng tích, giống như vô số chỉ đốt chân đang bò động, nghe người rợn cả tóc gáy.

Chuyển qua hai cái trong thang lầu, phía trước Lý Xuân Sinh chuyển qua đèn pin, tám ánh xuống phía dưới. Sau đó đã nhìn thấy hắn tay run một cái, sắc mặt trắng bệch, cả người khẽ run. Hắn là trong năm người lá gan lớn nhất, lại hù dọa thành cái bộ dáng này.

Trương Bằng một cắn răng, tiến lên mấy bước, tám ánh xuống phía dưới.

Sau đó hắn liền thấy, cuộc đời này khó quên một màn cảnh tượng, khủng bố đến không cách nào hình dung.

Ngay gần một cái hành lang con rít, xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn, với nhau lần lượt thay nhau dây dưa, phẳng phát từng đống sẽ ngoạ nguyệt màu đen đường ống, nhìn thấy giật mình. Chỉ một thoáng, nổi da gà từ đầu bốc lên đến chân, hắn thiếu chút nữa thì la lên.

"Oa!" Chu Phúc Nguyên đi theo tiến lên nhìn một cái, lập tức nghẹn ngào kêu to.

Phía dưới con rít "Bá rồi" một chút, toàn bộ ngừng lại, đem đưa rậm rạp chẳng chịt xúc tu.

"Đi..." Trương Bằng một bên lui về phía sau, một bên thấp giọng nói.

Ba người chậm rãi lui về phía sau, rất sợ kinh động con rít bầy. Lại vào lúc này, mấy cái trường thành như rắn nước lớn bằng con rít, bơi đi lên.

"Nhanh..." chuyển qua thứ nhất trong thang lầu, Trương Bằng kéo lại Lý Xuân Sinh cùng Chu Phúc Nguyên quần áo, bước nhanh hơn hướng lên chạy.

Mới vừa xông về trên lầu, liền có hai con rít đuổi theo. Lý Xuân Sinh chột một cước, đem đá bay đi xuống.

Có thể dò dẫm theo thời gian, bò lên con rít càng ngày càng nhiều. Bọn họ tại trên thang lầu, trên mặt tường, trên trần nhà, quanh co rong ruổi, cực kỳ

kính khùng.

"Nơi này không thể ngây người, đi! " Trương Bằng nhanh chóng cồng lên chính mình quân dụng ba lô, bắt chuyện hai người cỡi ra trên cửa xích sắt.

Đèn pin chiếu qua, nhìn lấy trong hành lang chậm rãi bò ăn thi bọ cánh cứng, Trương Bằng hít một hơi, nói, "Một hơi thở tiến lên."

Đón lấy, Lý Xuân Sinh một người một ngựa, thẳng xông ra, Trương Bằng cùng Chu Phúc Nguyên theo sát phía sau.

"Đá trong đạp luôn... Đá trong đạp luôn... Đá trong đạp luôn..."

Trong lúc nhất thời, tiếng bước chân dồn dã vang dội hành lang, ba cái bóng người nhanh chân chạy như điên.

"Ông ong ong..." ăn thi bọ cánh cứng chịu đến quá rồi, rồi rít mở ra cánh vỏ, bay, hướng phương hướng của âm thanh đuổi theo. Mà phía sau của bọn nó, còn đi theo nhóm lớn quanh co đi về phía trước con rít.

Hành lang có hai, ba trăm mét dài, chạy đến một nửa, đáng mập mạp Chu Phúc Nguyên không thở được, tốc độ càng ngày càng chậm, chỉ lát nữa là phải lạc đội.

"chờ một chút... Ta chạy hết nổi rồi... Vân vân..." sắc mặt hần trắng bệch, thanh âm run rẩy la lên.

Lý Xuân Sinh thấy vậy, lập tức xoay người trở lại, đỡ Chu Phúc Nguyên chạy. Phía trước tóc vàng cùng lão Hoàng Bì nhìn thấy, cũng lập tức chạy tới tiếp ứng.

"A a a, chân, chân của ta!" chạy chạy, Chu Phúc Nguyên đột nhiên hét thảm lên. Cúi đầu nhìn lại, bắp chân của hắn bên trên(lên) cây thể mấy con hắc giáp trùng, sắc bén trùng ngạc đâm vào trong thịt, máu me đầm đìa.

Trương Bằng lập tức rút đao ra từ, đem bọ cánh cứng tước mất.

"A!" Chu Phúc Nguyên phát ra thống khổ kêu thảm thiết. Tại Lý Xuân Sinh nâng đỡ, khắp khễnh về phía trước di động.

Mà phía sau bọn họ, tụ tập càng ngày càng nhiều bọ cánh cứng con rít, phẳng phất nước thủy triều đen kịt như vậy, nhanh chóng vọt tới.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!" tóc vàng mặt lộ tuyệt vọng, mắt hết hồn vía hỏi.

"Phòng... Căn phòng... Vào phòng." lão Hoàng Bì chỉ bên cạnh cửa sắt, gấp rút nói.

"Cái gì!" Trương Bằng cả kinh kêu lên, bên trong cũng đều là thi thể.

"Không có biện pháp, mau vào!" lão Hoàng Bì trước tiên đẩy cửa ra, vọt vào.

Trương Bằng liếc nhìn hậu phương trùng quần, một cắn răng, đi vào theo. Ba người còn lại nới đuôi mà vào, sau đó đóng lại cửa sắt, thật chặt đê.

"Ông ong ong..." "Xoạt xoạt xoạt..."

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài truyền tới dày đặc màng cánh khuyến khích âm thanh, đốt chân gỗ sàn nhà nhúc nhích âm thanh.

Tóc vàng mở ra đèn pin, phía sau là chất đông ở chung với nhau cây khô, tầng tầng lớp lớp, đếm không hết.

Trương Bằng liếc nhìn, cả người lông đầu dựng lên. Hần giờ phút này, lâm vào sâu đậm trong mâu thuẫn.

Nhìn, sợ hãi. Không nhìn, sợ hơn!

"Kỷ..."

Có lẽ là bị bên ngoài sâu trùng kinh động, nóng sáng tia sáng bên trong, một cổ cây khô giật giật, theo miệng Barry chui ra một cái đen thui bọ cánh cứng, hướng Trương Bằng đám người phát ra chói tai kêu to.

"Không phải đâu..." năm người nhất thời mắt choáng váng.

"Chít chít kỷ!"

Có con thứ nhất, sẽ có con thứ hai. Kế tiếp mấy giây trong, càng ngày càng nhiều bọ cánh cứng chui ra thi thể, khuyến khích màng cánh, phát ra kêu to.

"Mẹ a..." tóc vàng khóc la lên.

"Chết chết." lão Hoàng Bì nói lầm bầm.

"Xong rồi, toàn bộ xong rồi." Chu Phúc Nguyên tê liệt ngồi dưới đất, nhìn trần nhà.

"Ai... " chặn cửa Lý Xuân Sinh phát ra tiếng thờ dài, trong mắt tất cả đều là tuyệt vọng.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ..." Trương Bằng liều mạng nắm tóc, vắt hết óc suy nghĩ.

Sống còn thời khắc, trong đầu hắn đột nhiên quang sáng lóe lên, nhớ tới trong bao tiền kim giáp phù, lập tức lấy ra, mở ra ở trên tay, sau đó hướng về phía trên thi thể bọ cánh cứng.

"Lui ra! Chết! Cút!" Trương Bằng uống liền mấy tiếng, lá bùa lại một chút phản ứng cũng không có.

"Ông ông ông..." nghe được Trương Bằng hò hét, bọ cánh cứng rồi rít khuyến khích cánh, bay.

"Chuyện này... Đây là lĩnh vực phù, muốn dán vào trên tường mới hữu dụng!" Chu Phúc Nguyên nhận ra trong tay Trương Bằng lá bùa, lớn tiếng la lên.

Trương Bằng lập tức nhỏ mấy bãi nước miếng, lau ở trên lá bùa, bộp một tiếng, dán lên vách tường bên cạnh.

"Ừng ừng..."

Ngay tại lá bùa tiếp xúc vách tường trong nháy mắt, toàn bộ phòng ngằm dưới đất đều giống như đung đưa, phát ra như sấm rền âm thanh.

Trên lá bùa dùng mực đỏ viết phù văn nhanh chóng sáng lên đứng lên. Kim quang chảy xuôi, từng đạo sóng ánh sáng hướng ra phía ngoài khuếch tán. Mỗi một cái, đều tựa như có to gió thổi qua, đem năm đầu người tóc thổi ngã trái ngã phải.

Trong nháy mắt, lá bùa ánh sáng như hoa tăng mạnh, phảng phất tại trên tường mở ra một đạo Hư Không chi môn. Ngay sau đó, một cái thân ảnh khổng lồ, nện bước bước chân nặng nề, theo cánh cổng ánh sáng bên trong đi ra.

"Loảng xoảng loãng xoảng..." chỉ thấy nó mặc kim giáp, tay cầm cự kiếm, phía sau lưng kỳ xung thiên, uy vũ tuyệt luân.

"Rống!"

Kim giáp khôi lỗi phát ra rít lên một tiếng, nhanh chân hướng trước, xoay tròn trong tay cự kiếm, hướng thi thể đồng quét ngang qua.

Thi thể đồng lập tức về phía sau sụp đổ, không trung hắc giáp trùng bị kiếm khí gọt đến(phải) tan tành, hóa thành bột phấn.

"Cmn, ra sức a!" tóc vàng hưng phấn kêu lên.

Một đòn hoàn thành, kim giáp khôi lỗi lần nữa giờ lên cự kiếm, chậm rãi xoay người, đạp bước chân nặng nề, hướng cửa sắt đi tới.

"Nhanh, sắp cho nó nhường đường." lão Hoàng Bì la lên.

Lý Xuân Sinh cùng tóc vàng liền vội vàng bên cạnh (trái phải) mau tránh ra. Một giây kế tiếp, kim giáp khôi lỗi phá cửa mà ra, quét sạch tứ phương. Cái gì ăn thì bọ cánh cứng, da đen con rít, toàn ở ánh kiếm màu vàng óng xuống, tan thành mây khói.

Năm người đuổi theo ra ngoài cửa, nhìn lấy kim giáp khôi lỗi từng bước một đi về phía cuối lối đi, giống như dải xe ủi đất như vậy, đem như thủy triều sâu trùng đạp thành mảnh vụn, nghiền thành phần vụn.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: dũng khí

Chỉ chốc lát sau, kim giáp khôi lỗi một đường đánh giết, đi tới phần dưới cùng. Theo ở phía sau mọi người cho là nó sẽ xoay người trở lại, rồi rít dừng bước lại, chuẩn bị lui về phía sau. Lại vào lúc này, kim giáp khôi lỗi chợt ngừng một lát đất, "Đồng" một tiếng vang thật lớn, đạp đến(phải) mặt đất chia năm xẻ bảy, bên trên(lên) đỉnh tro bụi rồi rít chảy xuống, tất cả cửa sắt rung động không dứt.

Sau đó "Rào" một tiếng, bê tông sàn nhà diện tích lớn đất sạt lở, to lớn thân hình vùi lấp hạ xuống.

"Rống!"

Một tiếng phảng phát cự thú viễn cổ gào thét, từ dưới đất trườn tới, chấn người lỗ tai tê dại, dường như cả tòa kiến trúc vật đều run rẩy.

"Chít chít kị! " "Oa oa oa! " "Gào khóc gào!"

Ngay sau đó, vô số tiếng thét chói tai tại dưới chân vang lên, khó phân hỗn loạn, chói tai khó nghe. Năm người nhanh chóng lui về phía sau đến tường đá vị trí, xa xa nhìn lấy.

Cái kia to lớn kim sắc khô lổ, tựa hồ đang phía dưới gập cái gì, đánh đất rung núi chuyển. Năm người chen chúc chung một chỗ, giống như cự luân xuống một tổ con chuột, hoang mang không chịu nổi một ngày.

Không biết qua bao lâu, ngược lại không phải là mười phút chính là hai mươi phút, dưới đất dần dần không có động tĩnh. Cả lâu nói khôi phục yên tĩnh, khiến cho người phát hoảng. Năm người hai mặt lẫn nhau khuy, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

"Cái này thì kết thúc? " lão Hoàng Bì dò xét tính hỏi.

"Mau đi xem một chút lá bùa! " Chu Phúc Nguyên trước nhất kịp phản ứng, la lên.

Năm người tranh tiên khùng hậu vọt tới mới vừa rồi căn phòng, đèn pin tấm ảnh đi lên, lá bùa kia vẫn còn, dùng mực đỏ viết phù văn lại biến mất, trung gian trống rỗng. Không khó đoán ra, trên lá bùa linh lực đã tiêu hao hết

Không có bùa hộ mạng, trên mặt của mọi người lần nữa lộ ra sợ hãi, rón rén lui ra ngoài, đóng cửa lại, trở lại tường đá vị trí.

"Làm sao bây giờ? " tóc vàng không giúp hỏi.

"Chờ chứ sao. " Trương Bằng nói, sau đó ngồi xuống, uống nước ăn áp súc bánh bích quy.

Tiếp đó, năm người lại khôi phục hai ban ngã, ngủ đi ngủ, trực đêm giá trị đêm

Trước khi ngủ, Trương Bằng đối với lão Hoàng Bì cùng tóc vàng nói, "Nếu như phát hiện nữa các người tự ý rời vị trí, ta liền đem các người ném xuống phía dưới đi."

"Dạ dạ dạ. " "Không dám không dám. " hai người gật đầu cười xòa, đều là một bộ nom nớp lo sợ bộ dáng.

Ngủ mấy giờ, Trương Bằng thật sự không ngủ được, liền cùng Chu Phúc Nguyên hàn huyên.

"Lão Chu a, người lại sẽ mở khóa, lại biết nhiều như vậy, trước kia làm gì? " Trương Bằng tò mò hỏi.

"Ta à... " Chu Phúc Nguyên cười một tiếng, nói, "36 đi, cứng cỏi đã làm."

"Có thể a. " Trương Bằng giờ ngón tay cái lên.

Đón lấy, Chu Phúc Nguyên nói đến chính mình chuyện cũ.

Hắn xuất thân từ nước Hoa tây bộ một cái trấn nhỏ, kêu "Nham phong trấn ". Nơi đó là vùng núi, sa mạc khu vực, nghèo yếu mệnh. Cha mẹ của hắn chết tại một trận ôn dịch, chín tuổi là được cô nhi, hiện ra bên ngoài xông xáo.

Hắn đòi qua com, ăn qua rác rưởi, ở qua cầu đáy, sau đó bị một (cái) lão tặc chứa chấp, giáo hội hắn mò bao, mò khóa. Cứ như vậy, hắn lăn lộn đến mười bốn tuổi. Hắn nào (so sánh) tương đối linh hoạt, biết mười bốn tuổi liền có thể phán hình, cũng biết trộm vặt móc túi từ đầu đến cuối không lâu dài, liền thoát khỏi lão tặc, ngồi lên bắc hải thành phố xe lửa, đến bến tàu cầu sinh.

Những năm gần đây, hắn đưa qua báo chí thức ăn ngoài, làm qua lau giày tượng, cũng đã làm người chèo thuyền, ra tới biển khơi, làm qua sách lậu đĩa con buôn, an ninh tiểu khu, ngũ hoa bát môn, cái gì cũng không tinh, cái gì cũng biết một chút. Lại càng về sau, hắn có lần giúp người nhắc quan tài vào núi sâu, dọc theo đường đi tóc xảy ra không ít chuyện tình, sau khi trở lại phát hiện nghề này cũng không tệ lắm, vì vậy làm cho tới bây giờ.

"Công ty của người chủ yếu kinh doanh nghiệp vụ gì? " Trương Bằng hỏi.

"Nghiep vụ gì đều tiếp, chỉ cần có thể kiếm tiền, lại không phạm pháp, cũng không nguy hiểm. " Chu Phúc Nguyên trả lời.

"Cái này nói thế nào? " Trương Bằng hỏi.

"Nói dễ nghe một chút đây, kêu cổ vấn công ty, nói khó nghe một chút mà đây, kêu đầu cao Vạn Kim, trên căn bản chính là thu người tiền tài, trừ tai họa cho người, làm chút mà người khác không nguyện ý làm việc bẩn. " Chu Phúc Nguyên nói.

"Sau đó nhiều hơn hợp tác,

Có cái gì tốt hạng mục, đừng quên huynh đệ a. " Trương Bằng hướng Chu Phúc Nguyên đưa tay ra.

"Ai nha nha, sao được đây. " Chu Phúc Nguyên nắm thật chặt tay hắn, nghiêm túc nói, "Giống như Trương Bằng huynh đệ loại này làm người thẳng thắn, nói nghĩa khí, lại phúc vận thông thiên cao nhân, lão Chu nịnh hót còn không kịp đây."

"Thực sự? " Trương Bằng dường như không quá tin tưởng.

"Đó là dĩ nhiên, lão Chu mặc dù biết không được nhiều, nhưng là có thể nhìn ra được, Trương Bằng huynh đệ đỉnh đầu có kim quang hiện ra, chính là đế vương giống, tương lai tất thành đại khí. " Chu Phúc Nguyên nịnh nọt nói.

"Nhưng có người nói, cái kia màu sắc thiên về thổ hoàng, chính là âm tà khí. " Trương Bằng có chút buồn bực nói.

"Ai nha, đó là học đạo không tinh người, hoặc là tinh thần chia ra, nói năng bậy bạ loạn ngữ. Người coi như hắn là ba tuổi tiểu nhi, ăn nói bừa bãi, nói nói bậy. " Chu Phúc Nguyên nói.

"Cái đó... " Trương Bằng sờ lỗ mũi một cái, có vẻ hơi lúng túng.

"Cái đó cái gì? " Chu Phúc Nguyên hỏi.

"Nói cái này, là Liên Hoa sơn Tĩnh Âm sư thái. " Trương Bằng nói.

"Chuyện này... " Chu Phúc Nguyên cau mày, hơi lộ ra chần chờ. Tĩnh Âm sư thái là cao nhân đắc đạo, chắc chắn sẽ không nói lung tung, lúc này sửa lời nói, "Triều đại Quân Vương, có người nào là không âm tà? Trụ Vương, hoang dâm vô đạo, Đồng Trắc, tử tri thịt lâm, Lưu thiên, vui đến quên cả trời đất, Tùy Dương Đế, vô cùng xa xỉ vô cùng muốn..."

"chờ một chút, người nói những thứ này, không đều là người xấu sao? " Trương Bằng cắt đứt hắn, hỏi.

"Từ xưa tới nay, Nhân thiện bị Nhân khi dễ, Mã thiện bị Người cười, người đảng hoàng chính là trà xanh kỹ nữ thành mọt nhĩ đen nơi quy tụ, người hiền lành chính là cứu rỗi ngược lại bị răn cấm chết nông phu, có ý tứ sao? " Chu Phúc Nguyên hỏi ngược lại.

"A... " Trương Bằng mặt lộ cân nhắc.

"Quản hắn khi gió tốt người hay là người xấu, thiên cổ lưu danh vẫn là để tiếng xấu muôn đời, khi còn sống trâu bò là được. " Chu Phúc Nguyên nói.

"Thật xấu cũng không tiện đi... " Trương Bằng chần chờ nói.

"Cô nhân nói, chính giữa tự có 3 phần Tà, không bảo thủ, tính tình thật, cái kia mới là tốt nhất. " Chu Phúc Nguyên nói.

"Người vừa nói như thế, thật giống như ta thật là như vậy. " Trương Bằng nở nụ cười.

"Đúng vậy đúng vậy... " Chu Phúc Nguyên cũng cười theo mà bắt đầu.

"Lão Chu a, cảm thấy được người có Tề tướng chi tài. " Trương Bằng bỗng nhiên nói.

"Kém xa, kém xa, huynh đệ khen lắm, khen lắm. " Chu Phúc Nguyên khiêm tốn nói.

"Người làm người trầm ổn, xử sự rộng rãi, trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, thông kim bác cổ, sâu mài triết học... " Trương Bằng một hơi thở, nói hơn mười thành ngữ hiện ra.

Nghe hai người thổi phồng nhau, một bên Lý Xuân Sinh không nhịn được lật ra xem thường, sau đó theo trong túi đeo lưng lấy ra mấy khối y dùng sợi bông, chà xát thành đoàn, tắc lại lỗ tai.

Hai người thông minh gặp nhau, thổi nước miếng cũng làm. Sau đó Trương Bằng hơi mệt chút, liền bẽ bẽ cổ, tựa vào bên tường bên trên(lên), tiếp tục ngủ.

Bốn phía vẫn yên tĩnh, phụ trách trực đêm Lý Xuân Sinh bất ngờ mở đèn pin lên, tầm ảnh hướng cuối lối đi hỏ to. Dã ngoại tay cầm đèn tia sáng rất yếu, tầm nhìn cũng chỉ có chừng hai mươi thước. Hắn chung quy lo lắng, trong hỏ lớn sẽ bò ra ngoài thứ gì tới.

Nhưng là, ánh sáng đèn pin càng ngày càng yếu, nhanh hết điện. Hắn lại dùng trong chốc lát, hoàn toàn không hết, không thể làm gì khác hơn là thay dự bị pin. Dựa theo Chu Phúc Nguyên phương án, chỉ có thể đồng thời sử dụng hai tay đèn pin. Bây giờ còn còn dư lại bốn cái dự bị pin, đợi một hồi đổi lại một cái, cũng chỉ có ba cái rồi.

Ở loại địa phương này, một khi mất đi chiếu sáng, hậu quả đem thiết tưởng không chịu nổi, phòng chừng hủ dọa đều hủ chết.

Mấy giờ sau...

Ngủ ngủ, Trương Bằng bỗng nhiên bị rung tỉnh lại.

"Mau nhìn... " Lý Xuân Sinh nhẹ giọng nói, sau đó mở đèn pin lên tầm ảnh hướng lối đi.

Nóng sáng chùng sáng bên trong, xuất hiện một cổ cây khô, nằm trên đất, không nhúc nhích.

"Chuyện gì xảy ra? " Trương Bằng hỏi.

"Ta mỗi lần tắt đèn pin, nó đều sẽ di chuyển về phía trước một đoạn. " Lý Xuân Sinh nói.

"Cái gì! " Trương Bằng lấy làm kinh hãi.

Lý Xuân Sinh giơ tay lên một cái, hướng xa xa tầm ảnh đi, phía sau còn có mười mấy bộ cây khô, đồng dạng nằm trên đất, không nhúc nhích.

"Người biết là cái gì không? " Trương Bằng hỏi bên người Chu Phúc Nguyên.

Người sau lắc đầu một cái, tinh thần có chút chán nản.

Lý Xuân Sinh dựa theo hơn 50m bên ngoài cây khô, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh hiện đầy cái trán, hiển nhiên trong lòng cũng rất sợ hãi.

Trương Bằng không tránh khỏi mà nghĩ đến, vạn nhất đèn pin hết điện...

Hắn chỉ cảm thấy một cổ khí lạnh, lý do thổi tới chân, đứng lên nổi da gà.

Tiểu Vân, tiểu Phi, mau tới a, ca phải chết rồi.

Trong lòng hắn gọi về, nhưng cái này cũng không cái gì trứng dùng. Duy nhất có thể triệu hoán môi giới —— điện thoại di động, tín hiệu là số không.

Nhưng là, họa không đến một lần. Hắn dần dần cảm giác được, không khí trở nên có chút oi bức. Phát hiện điểm này sau, cả người hắn cũng không tốt. Bởi vì loại cảm giác này, không phải là không khí ẩm lên, mà là thiếu ôxy!

Thật là lậu phòng lại gặp liên miên mưa, thuyền hư lại gặp ngược gió, trên ót viết đầy chữ màu đen.

Không được, quyết không thể ngồi chờ chết, trước khi chết cũng muốn bác một cái.

Trong tuyệt cảnh, Trương Bằng về quyết tâm bị kích thích ra rồi. Hắn sờ một cái sau lưng hắc tĩnh, quyết định, nhanh chóng đánh thức còn đang ngủ tót vàng cùng lão Hoàng Bì.

"Đứng lên đứng lên, đều đứng lên cho ta!"

Hai người sau khi tỉnh lại, hắn nói một cách đơn giản lại đối sách, chính là đi tới, đánh!

Người sống làm sao có thể sợ chết người, không có thiên lý.

Đón lấy, Trương Bằng rút súng lục ra, hai tay cầm, chậm rãi đến gần. Lý Xuân Sinh đi theo phía sau, lấy đèn pin dựa theo, nắm trong tay sắt xà beng. Lại phía sau là lấy dao phay tóc vàng cùng đoản côn lão Hoàng Bì, sau đó là xách tay cầm đèn Chu Phúc Nguyên.

Khoảng cách chừng 30m thời điểm, thi thể đột nhiên giật giật. Mọi người lập tức dừng bước lại, tại chỗ ngắm nhìn.

Trương Bằng trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi, bất ngờ lỏng ra một cái tay, trên người lau chùi.

Hắn khỏe ánh mắt xéo qua, nhìn thấy Lý Xuân Sinh cùng tóc vàng đều mặt lộ sợ hãi, khăn trương có phải hay không. Hai cái này nhưng là chủ lực, không thể để cho bọn họ không có dũng khí.

Nghĩ tới đây, Trương Bằng thấp giọng nói, "Ta muốn nổ súng. " sau đó nhắm thi thể đầu. Súng ống chỗ tốt, chính là cách xa, dò xét một chút, cũng liền một phát đạn.

Ba giờ thành một đường trong nháy mắt, Trương Bằng dùng sức bóp cò.

"Oành!"

Súng miệng phun ra chói mắt ngọn lửa, chiếu sáng cả cái lối đi. Thi thể đầu theo tiếng mà bạo nổ, đầu lâu bị hát bay hơn phân nửa, chất lỏng màu đen về phía sau văng tung tóe, hiện ra cái pêu hình.

Thuốc nổ mùi vị tràn ngập với bốn phía, khiến cho người tinh thần chấn động.

"Thoải mái! " tóc vàng hưng phấn kêu to lên.

"Giết chết nó! " Lý Xuân Sinh hét lớn một tiếng, tinh thần nhanh chóng hồi thăng.

"Ta xem cũng không có gì, so với trong trò chơi Zombie yếu hơn nhiều. " Trương Bằng nói.

"Có đạo lý: ""Cạn ! ""Chém chết bọn họ! " Lý Xuân Sinh, tóc vàng, lão Hoàng Bì ba người nhanh chóng đeo bao tay vào, đồ che miệng mũi cùng nón che nắng, tiến lên đập thi thể đầu.

"Chết cũng đã chết rồi, còn dám cùng ông nội chơi đùa. ""Chạy trở về dưới đất đi! ""Hiếp ép! "" chỉ chốc lát sau, ba người liền đem bên trong lõi đi thi thể toàn bộ nát dầu, tanh hôi chất lỏng màu đen bắn tung tóe khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: chọt biển

"Nơi này khí ôxy dần dần thiếu đi, chúng ta phải nghĩ một chút biện pháp, tìm ra đường. " đám ba người thanh trừ xong thân cây khô, Trương Bằng nói.

"A! "" tóc vàng sợ hết hồn. Lý Xuân Sinh lập tức hít một hơi thật sâu, rút cuộc cảm thấy được dị trạng, mặt soạt một cái, trắng phau.

"Đi, đi xem một chút cái rãnh to kia. "" Trương Bằng hai tay cầm thương, chậm rãi đi tới, cùng chiều ra tay, thúc giục người phía sau đuổi theo.

Năm người này đều không phải là cái gì hiền lành, một khi bị ép, dừng khí liền lên tới. Đến gần sau , có thể nhìn thấy cái hầm kia đường kính có năm, sáu mét, hai bên căn phòng đều sụp đổ không ít, lộ ra chất đông ở bên trong thân cây khô.

Đèn pin chiếu xuống, ước chừng có 4-5m sâu, khắp nơi đều là tán lạc bê tông khối vụn cùng cục gạch, còn có mấy cây rỉ loang lỗ cốt thép. Hướng xa một chút địa phương nhìn lại, là hai màu trắng đen sàn nhà gạch, phía trên có chút to lớn màu đen dấu chân, chắc là kim giáp khô lồi lưu lại.

"Các người nhìn! "" Chu Phúc Nguyên bỗng nhiên la lên, đèn pin dựa theo một xó xinh.

Đó là một cái làm bằng gỗ cái hộp, màu trắng son, tầng ngoài là chạm rồng tượng gỗ, trung gian vây quanh một chút đủ mọi màu sắc thủy tinh. Mặc dù lớp son rơi mất không ít, hơn nữa xem ra vô cùng cũ kỹ, nhưng một cái liền có thể nhận ra, là một Nữ Hoàng quốc hộp trang sức tử.

Cỗ vật xuất hiện, khiến cho bọn hắn tạm thời quên mất sợ hãi.

"Lấy tới nhìn một chút. "" Trương Bằng nói.

Nhưng là, sau lưng không có ai tương ứng. Nơi này có cao bốn, năm mét, nhảy xuống không chỉ cho phép Dịch bị thương, còn lên không nổi, một người lưu ở phía dưới, đích thực quá đáng sợ.

"Sợi dây, có hay không mang sợi dây? "" Trương Bằng hỏi.

"Ta mang theo. "" Lý Xuân Sinh lập tức cõi xuống quần dụng ba lô, lấy ra một bó giây leo núi.

"Lão Hoàng, nhờ vào người. "" Trương Bằng vỗ xuống bả vai của lão Hoàng Bì, nói.

"Ai... "" lão Hoàng Bì về mặt đưa đám, gật đầu một cái. Nơi này hẳn nhất gầy, dĩ nhiên là hẳn đi xuống.

Chỉ chốc lát sau, Lý Xuân Sinh đem sợi dây đánh một (cái) tặc ngữ, đeo vào lão Hoàng Bì dưới nách, sau đó cùng tóc vàng, Chu Phúc Nguyên kéo, đem lão Hoàng Bì từ từ buông xuống.

Lão Hoàng Bì nhanh chóng nhặt được đồ vật, lại đem đèn pin chiếu một vòng, đột nhiên trợn to hai mắt, gấp rút la lên, "Mau đỡ ta đi lên, nhanh a! "" ba người nghe được tiếng kêu, lập tức về phía sau lôi kéo, đem lão Hoàng Bì kéo lên.

"Người nhìn thấy cái gì? "" Trương Bằng hỏi.

"Đen thui lù, không thấy rõ, giống như là một số bóng người, khiến cho người ta sợ hãi. "" lão Hoàng Bì nói.

"Đến đến, xem trước cái hộp. "" Chu Phúc Nguyên vừa nói, một bên cầm lấy lão Hoàng Bì trong ngực Nữ Hoàng quốc hộp trang sức.

"Người xem cái này chế tác, tài liệu này, ánh sáng(riêng) cái hộp liền không ít tiền. "" Chu Phúc Nguyên tường tận trong chốc lát, nói.

Hộp khóa lại một (cái) tiểu ổ khóa, màu bạc, vô cùng tinh xảo, Chu Phúc Nguyên xuất ra hai cây kẹp giấy, tại trong ổ khóa khiêu khích trong chốc lát,

ca một chút, mở ra.

Mọi người hưng phấn vây tại một chỗ, nhìn lấy cái hộp mở ra, lại lần nữa ngênh đón thất vọng, bên trong rỗng tuếch, không có thứ gì.

"Cmn! " Trương Bằng buồn rầu vô cùng mắng câu.

"Không việc gì, ánh sáng(riêng) cái hộp này cũng có thể bán mấy chục ngàn khối, cuối cùng là có chút thu hoạch. " Chu Phúc Nguyên an ủi, "Hơn nữa ngân kho khóa đồng, gỗ từ đàn bàn làm việc, chuyện này ít nhất có một trăm ngàn khối vào sổ."

Giải quyết cái hộp, đoàn người lại nhớ lại nhanh không khí ôxy, mặt đầy hồi bại.

"Lão Hoàng, lại đi xuống xem một chút. " Trương Bằng toét miệng cười một tiếng, hướng lão Hoàng Bì nói.

"Để cho ta một người đi xuống, đánh chết cũng không làm! " lão Hoàng Bì mặt lộ sợ hãi, thét to.

"Thực sự? " Trương Bằng hỏi.

"Phải! " lão Hoàng Bì kiên quyết nói.

"Vậy thì chết đi. " Trương Bằng vẻ mặt cười tà, còn không có vẫy tay, Lý Xuân Sinh cùng tóc vàng liền siết quả đấm xông tới.

"Dừng... Dừng đánh, ta đi. " lão Hoàng Bì thống khổ la lên.

"Đến lúc đó phân nhiều hai người ngàn. " Trương Bằng lại nói.

Lão Hoàng Bì nhận mệnh gật gật đầu, sau đó giống như mới vừa rồi như vậy, dùng sợi dây đeo vào dưới nách,

Lại do ba người lôi kéo, chậm rãi rơi vào đáy hố.

Trương Bằng nằm ở hãm hại bên trên(lên), duỗi dài đầu, nắm đèn pin khắp nơi chiếu rọi. Chỉ thấy lão Hoàng Bì nom nớp lo sợ còi dây, đánh đèn pin, đi vào bên trong đi.

Cũng không qua mấy giây, lão Hoàng Bì liên liên lần một vòng chạy trở lại, kinh hoàng la lên, "Có đồ đuổi tới, mau đỡ ta đi lên! " ba người nghe vậy, lập tức đem lão Hoàng Bì kéo lên.

Lão Hoàng Bì đi lên sau, phía dưới vẫn yên tĩnh, không có động tĩnh chút nào. Hắn lời muốn nói đồ vật, căn bản không có xuất hiện. Trương Bằng không khỏi nhủ may một cái, hỏi, "Người mới vừa mới nhìn thấy cái gì?"

"Ta... Ta không nhớ rõ... " lão Hoàng Bì rụt rè e sợ đất trả lời.

"Người! " Trương Bằng giận không chỗ phát..

"Lão đại, ta sợ a. " lão Hoàng Bì vẻ mặt đưa đám nói.

"Tính toán một chút, tất cả đi xuống đi. " Trương Bằng bắt đắc dĩ khoát tay một cái, nói. Kéo dài nữa, không có khí ôxy, cũng chỉ có một con đường chết, còn không bằng đi xuống liều một phen.

Đón lấy, Lý Xuân Sinh đem giây leo núi buộc ở phía sau trên cửa sắt, thuận theo giây thừng leo xuống đi, sau đó là còn lại bốn người.

Đi xuống sau, Trương Bằng hai tay cầm thương, đi ở chính giữa, Lý Xuân Sinh cùng tóc vàng giữ đèn pin, bảo vệ hai bên, lão Hoàng Bì cùng Chu Phúc Nguyên theo ở phía sau, tạo thành một cái "Bốn đảm bảo một " trận hình.

Phía trước đen kịt một màu, loáng thoáng có thể nhìn thấy chút ít chất đông vật, có đôi nhỏ hình dáng, cái này tiếp theo cái kia.

Đến gần nhìn lại, lại là đông đông thi thể, hình dáng cực kỳ đáng sợ. Khi năm nơi này kết quả xảy ra chuyện gì, chỉ là suy nghĩ một chút liền không rét mà run. Nhất định là thành tốp kém giết người, sau đó chất đông ở chỗ này.

Hắn không khỏi nghĩ tới, nhiều năm trước tại phòng chiếu phim nhìn thấy trắng đen hình ảnh. Rộng lớn trên bãi tập, quỳ một đám người lớn. Sau đầu của bọn họ, đều đỡ lấy hòng súng đen ngòm. Cái gọi là núi thây biển máu, cũng chính là như vậy. Trên mặt đất có rõ ràng vết máu, bởi vì niên đại xa xưa, đều trở nên khô cứng, đen kịt một tầng.

Thi thể đông trung gian có một (cái) lỗ hồng, số lớn thi thể bị cự lực đẩy tới hai bên, trống đi một con đường lớn. Nhìn kỹ lại, trên đất có chút dấu chân to lớn, chắc là mới vừa rồi kim giáp khối lỗ đi qua địa phương.

Trong không khí tràn đầy khó ngửi mùi là lạ, giống như hủ bại Diệt Tử, hoặc là qua kỳ thịt hộp. Cũng không phải là đơn thuần hôi thúi, mà là chất chứa rất lâu, không cách nào tản mát ra quái vị.

Bỗng nhiên giữa, Trương Bằng cảm thấy sống lưng trở nên lạnh lẽo, giống như là có con mắt theo sau lưng của hắn quét qua, "Bá " một chút, toàn thân

lông tơ dựng lên. Loại cảm giác đó, giống như trong cao không, có cặp mắt mắt nhìn xuống chính mình, tạo thành cực lớn uy áp.

"Các người..." Trương Bằng dừng bước lại, nhìn về những người khác. Mà bọn họ đều là vẻ mặt kinh ngạc, dường như không hiểu hẳn tại sao bỗng nhiên dừng lại.

"Không có cảm giác đến sao?" Trương Bằng dò xét tính hỏi.

"Cảm giác được cái gì?" Lý Xuân Sinh kỳ quái nói.

"Có người đang tại xem chúng ta." Trương Bằng nói.

"Không thể nào, cái này cũng có thể cảm giác được." tóc vàng nói.

"Có phải hay không là tác dụng tâm lý?" lão Hoàng Bì hỏi.

Chu Phúc Nguyên im lặng không lên tiếng, không phát biểu ý kiến.

"Được rồi, bắt kẻ, đi." Trương Bằng bắt chuyện tiếp tục tiến lên.

Tại trong đồng thi thể đi một đoạn, kim giáp khôi lỗi mở ra đường đến cuối cùng rồi. Trung gian có khối hình tròn đất trống, nó dường như chính là ở chỗ này biến mất.

Năm người đồng thời dừng bước lại, không dám tiếp tục hướng phía trước đi. Trên mặt đất có không ít tan vỡ gạch sứ cùng lại thâm sâu lại đáng dấp vết trầy, kết hợp trước nghe được động tĩnh, kim giáp khôi lỗi hẳn là tại gặp ở nơi này thứ gì, nhưng sau đó phát sinh chiến đấu kịch liệt.

Không khó nhìn ra, cái kia tan vỡ gạch sứ là bước chân đạp đi ra ngoài, vết trầy chính là kiếm khí tạo thành.

"Ngáy khò khò nói nhiều..."

Một cái đục ngẫu âm thanh, bỗng nhiên truyền lọt vào lỗ tai. Hai chùm sáng đồng thời chiếu qua, là một bộ chính đang (tại) bò lổm ngổm nhúc nhích thi thể. Mắt của nó ồ sâu vùi lấp, không có con ngươi, lỗ mũi là một lỗ tròn, miệng Barry lộ ra hắc hoàng răng.

Trương Bằng theo bản năng nhắm đầu của nó, bóp cò.

"Oành!"

Ngon lửa phun mà ra, thi thể kia ngửa về sau một cái, nguyên cái đầu bộ đều bay ra ngoài, đọng ở phía sau thi thể lên tới, sau đó lặn xuống.

Bởi vì Trương Bằng không nhắc nhở, còn lại bốn người giật nảy mình.

Nhưng bọn họ còn không có theo trong kinh ngạc khôi phục như cũ, phía trước trong đồng thi thể, liên vang lên một tiếng trầm muộn vô cùng gào thét.

"Rống!"

Đùng đưa chùm ánh sáng bên trong, số lớn thi thể bị quăng đi, đọng vào xi măng trên nền, lại rơi xuống. Trong đồng thi thể, chậm rãi đứng lên một cái thân ảnh khổng lồ.

Nó liếc mắt có cao hơn bốn mét, cái kia đầu nhẵn bóng bộ, cũng nhanh đọng phải bên trên (lên) đỉnh xi măng bản. Trên người đeo đầy vải rách, phơi bày ở ngoài da thịt có màu trắng bệch, trên người trầy da sứt thịt, có vô số vết thương, một chút bạch hoa hoa sâu trùng đang ở bên trong ngoa ngoáy.

"Thì... Thì Vương!" Chu Phúc Nguyên sắc mặt trắng bệch, phát ra sợ hãi tiếng kêu.

"Oành!" trong hốt hoảng, Trương Bằng một phát súng đánh vào Thì Vương trên đầu, lại thấy tia lửa lóe lên, viên đạn tại nó trên đầu rạch ra, không phát hiện chút tổn hao nào.

"Chạy mau a!" lão Hoàng Bì kêu to, ném trong tay đoản côn, chạy trời chết

Trương Bằng kinh sợ quá độ, ngay tại chỗ, Lý Xuân Sinh kéo lại hẳn, dùng sức về phía sau kéo.

Cùng lúc đó, bốn phía trong đồng thi thể, bò ra ngoài từng con từng con hoạt thi, tình cảnh giống như ngày tận thế như vậy.

"Rống!" Thì Vương phát ra to lớn gào thét, hướng chính đang (tại) lui về phía sau năm người đi tới.

Cũng may tốc độ của bọn họ đều rất chậm, lão Hoàng Bì trước nhất chạy đến hàm động xuống, thuận theo sợi dây liễu mạng leo lên.

"Mau mau nhanh!" tóc vàng đỡ Chu Phúc Nguyên, không ngừng quát kêu.

Lão Hoàng Bì giống như con khỉ như vậy xông lên, Lý Xuân Sinh một cái giơ lên Trương Bằng, hướng lên trên đẩy. Trương Bằng bắt giây thừng, bò hai

cái, phía trên lão Hoàng Bì liền dắt lấy y phục của hắn đem hắn kéo đi lên.

Lại sau đó, Lý Xuân Sinh dùng bả vai cho tóc vàng mượn lực, tóc vàng cũng chạy trốn. Phía trên ba người hợp lực, dưới đây Lý Xuân Sinh nâng, đem nhất mạch Chu Phúc Nguyên lấy đi lên. Cuối cùng bốn cái hợp lực, đem nặng nhất Lý Xuân Sinh kéo tới.

Năm người té xuống đất, thờ hồng học, có thể phía dưới Thi Vương rất nhanh thì đuổi tới, đưa hai tay ra, lay vào đề duyên, leo lên trên.

"Oa oa oa! " năm người sợ đến hồn phi phách tán, liền lẫn một vòng hướng tường đá phương hướng chạy.

Chỉ chớp lát sau, Thi Vương bò vào lối đi, đi theo phía sau một đoàn tứ chi nằm sấp xuống đất hoạt thi, hướng Trương Bằng đám người bò tới.

50 mét...

Ba mươi mét...

Mười lăm mét...

"Rống! " Thi Vương mở to mở to bằng chậu rửa mặt miệng, phát ra to lớn gào thét, khí lưu cường đại thổi năm người lông loạn vũ.

"Mẹ nha! " "Xong rồi xong rồi. " "Cứu mạng a! " "Ta không muốn chết! " "Ta còn là xử nam! " năm người hoàn toàn hồng mắt, rúc lại tường đá một bên, ôm đầu kêu khóc.

Lại vào lúc này, đột nhiên xảy ra dị biến!

"Gào!"

Gần trong gang tấc Thi Vương, chợt bộc phát ra cực kỳ thống khổ gào thét bị thương, da thịt phảng phất bị nhiệt độ cao chước thiêu, toát ra số lớn khói đen. Nó tựa hồ bị một cổ vô hình sức mạnh ngăn trở, khoảng cách Trương Bằng đám người không tới năm mét, nhưng không cách nào lại tấc tiến một bước. Mà sau lưng nó hoạt thi, lại giống như nhìn thấy cái gì kinh khủng đồ vật, phát ra vô cùng thê lương thét chói tai, chen chúc thành một đoàn, co rụt về đằng sau.

"Gào!"

Thi Vương hai tay ôm đầu bộ, phát ra thảm thiết vô cùng kêu gào, âm thanh đinh tai nhức óc. Da trên người lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được hòa tan, bốc hơi lên, biến thành từng luồng hắc khí.

"Àm!"

Mọi người còn ngây tại chỗ, không hiểu rõ xảy ra chuyện gì, bên trên(lên) đỉnh xi măng bản đột nhiên nổ tung, đá vụn băng liệt mà ra.

Trong bụi mù, một đạo to lớn hồng quang từ trên xuống dưới, nghiêng cắm vào bả vai của Thi Vương, xuyên người mà ra, xuyên thấu sàn nhà, đưa nó chặt chẽ đóng xuống đất.

Cái kia hồng quang có thoi hình, lớn vô cùng, dường như xuyên qua Thi Vương, chỉ là lối vào một đoạn nhỏ. Cái kia cảnh tượng, giống như một nhánh trường mâu mũi thương đem con kiến đóng xuống đất, đồ sộ vô cùng, ngược đãi cực kỳ.

Chỉ là trong nháy mắt, hồng quang liền rụt trở về, Thi Vương phảng phất bị kéo ra linh hồn, tê liệt té xuống đất, lại không động tĩnh.

Ám áp ánh mặt trời chiếu vào, Trương Bằng liền vội vàng theo lay hòn đá, theo hồng quang mở ra lỗ hổng bò đi ra ngoài.

Một trận gió lạnh thổi qua, không khí trong lành vô cùng, hắn lại có như nhặt được tân sinh cảm giác. Quay đầu nhìn lại, Tiêu gia hai tỷ muội đang đứng tại cách đó không xa, cười khanh khách mà nhìn mình.

Theo các nàng thư giãn thích ý biểu tình, cùng với trên tay lúa mạch đương đương cốc nước xem ra, chắc là đến rồi một đoạn thời gian rất dài...

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: trùng thuật

"Kích thích không? " Tiêu Vũ Nặc chấp hai tay sau lưng, mặt mày hơi cong, cười hỏi.

"Mẹ nha ~ " Tiêu Thiên Tình làm bộ la lên, sau đó cười hi hi hỏi, "Gọi ai đó, mẹ ta cũng là người má ơi?"

"Trở về lại thu thập các người. " Trương Bằng sậm mặt lại, uy hiếp nói.

"Còn sống thật là quá tốt! " "Rốt cuộc lần nữa thấy mặt trời... " "Vạn tuế! " "Ha ha ha... " sau lưng truyền tới Lý Xuân Sinh đám người tiếng cười, Trương Bằng quay đầu lại, dùng sức ngoắc tay, hô, "Đi, đi đem hắc thủ sau màn bắt tới!"

"Dám ở sau lưng hại ông nội. " "Giết chết hắn! " "Ta muốn đem hắn cắt đều đánh ra! " "Cạn ! " mọi người rêu rao lên, tại Trương Bằng dưới sự hướng dẫn, chạy thẳng tới Hồng Vệ tiểu học giáo chức công tức xá.

Chỉ chớp lát sau, Trương Bằng ở dưới lầu truyền đạt thất hồi bốn mắt lạ cánh cửa sổ hiệu, lập tức xông lên, đá tung cửa.

"Loảng xoảng!"

Cánh cửa đung vào bên trong. Một cái cao gầy Âm Kiệt nam nhân đang ngồi ở bên cạnh bàn làm việc, thấy có người đập cửa, lập tức đứng lên, nghiêm nghị quát lên: "Người nào!"

Lời còn chưa dứt, Lý Xuân Sinh đám người chen chúc vào.

"Người nào? " Trương Bằng hé mắt, quát to, "Người thấy rõ một chút!"

Bốn mắt quái rớt cuộc thấy rõ năm người bộ dáng, nhất thời mặt lộ sợ hãi, một bên lui về phía sau, một bên hô, "Nơi này là giáo chức công tức xá, các người dám làm vậy!"

"Đánh cho ta! " Trương Bằng một tiếng rống to, Lý Xuân Sinh cùng tóc vàng như sói như hổ đất nhào tới, đem bốn mắt quái khẩu ngã xuống đất, ngừng một lát cuồng ầu, sau đó kéo dài tới hành lang, tiếp tục quyền đâm cước đá. Lão Hoàng Bì nắm một con nhỏ, tận dụng mọi thứ, lại thọt lại đập.

Bốn mắt quái bị đánh đầy đất lăn lộn, nảy sinh một chút ác độc, từ trong trong túi lấy ra mấy cái trang Tà trùng chai nhỏ, vụn mở nắp bình, hướng Lý Xuân Sinh đám người ném qua.

"Chít chít kỳ!"

Giữa không trung, miếng chai bay ra mấy cái bóng đen, mang theo bén nhọn hí, lao thẳng tới Lý Xuân Sinh cùng tóc vàng.

"Cẩn chết bọn họ! " bốn mắt quái mặt ác, điên cuồng la lên.

Lý Xuân Sinh cùng tóc vàng né tránh không kịp, trơ mắt nhìn bóng đen nhào tới. Sắc bén kia trùng lưỡi hái càng ngày càng gần, liền muốn cùng người trong nháy mắt, đứng ở phía sau Tiêu Vũ Nặc một cái quét tới, Tà trùng lập tức phát ra kêu thê lương thảm thiết, lẳng không thiếu đốt, hóa thành bụi bặm.

Bốn mắt quái kiến hình, đầu tiên là cả kinh, ngay sau đó bò dậy, hai tay kết ấn, chỉ về phía trước.

"Đi!"

Hai cái toàn thân đỏ thẫm con rít theo cổ tay hắn trong tĩnh mạch chạy như bay mà ra, đánh về phía mọi người. Đây là hắn dùng tự thân tinh huyết thuần dưỡng hơn mười năm bích huyết thiên trùng, tốc độ nhanh như thiểm điện, hơn nửa kỳ độc vô cùng, có thể dồn người vào chỗ chết ở vô hình. Chẳng qua là bích huyết thiên trùng trời sinh tính tàn bạo, mỗi lần ra tay, đều phải hao tổn hắn số lớn tinh huyết tới trấn an. Không phải vạn bất đắc dĩ, hắn tuyệt sẽ không dễ dàng sử dụng.

Nhưng mà, niềm tin của hắn tràn đầy (mãn mãn) đòn sát thủ lợi hại, lại tại Nháy mắt tiếp theo, phi hồi yên diệt.

Mà lúc này, ánh mắt của Tiêu Vũ Nặc rơi vào trên người hắn, thê lương còn trùng kêu vang vang lên lần nữa. Hắn cả người co quắp, da trên mặt da trở nên vụn vụn vô cùng, dường như có đồ tại lớp da xuống chui tới chui lui. Từng luồng khói đen từ trên người hắn nhô ra. Ngay sau đó, số lớn mắt không chế sâu trùng cắn bẻ da của hắn, chui ra bên ngoài thân, tại Tiêu Vũ Nặc nhìn soi mói cháy hết.

"Người... Người là... Là... " pháp thân bị phá, bốn mắt quái sắc mặt trở nên hôi bại vô cùng. Chỉ thấy hắn tay run run, chỉ Tiêu Vũ Nặc, hồi lâu không nói ra một câu đầy đủ tới. Ân núp trường học hơn mười năm, lợi dụng dưới đất thi thể kho kho tu trùng thuật, lại trong nháy mắt sa sút, đối phương thậm chí ngay cả động động đầu ngón tay cũng không có. Chỉ nhìn hắn một cái, hắn thì xong rồi.

"Đánh! " Trương Bằng một tiếng quát to, Lý Xuân Sinh cùng tóc vàng theo đang thù người phục hồi tinh thần lại, cuộn tay áo lên, đem bốn mắt quái hướng dưới lầu kéo.

"Cứu mạng, cứu mạng a! " bốn mắt quái gãy giữa kêu thảm, hai tay nắm không khí, lại tổn công vô ích.

Kéo dài tới dưới lầu sau, Lý Xuân Sinh, tóc vàng, lão Hoàng Bì ba người, vây quanh hắn cuồng ẩu không ngừng, đánh hắn kêu cha gọi mẹ. Truyền đạt thất lão đầu thấy, tại chỗ sợ đến đặt mông ngồi dưới đất, sau khi bò dậy, cuống quýt hướng trường học chạy đi,

Nghĩ thông suốt biết hiệu trưởng cứu người.

Trương Bằng móc điện thoại di động ra, chậm rãi bấm quần áo thường cảnh thám điện thoại của Giang Bình.

"Cảnh sát thúc thúc, ta muốn báo án." Trương Bằng nói.

"Ày... Mời nói." Trương Bình bị nghẹn một chút, ngay sau đó lễ phép nói.

"Ta tại cũ công hán khu Hồng Vệ tiểu học, hỗ trợ đem Thiên cung: Bạch cũng kêu đến, vụ án này cùng Tà tu hữu đóng." Trương Bằng nói.

"Được, chúng ta lập tức liền đến." Giang Bình trầm giọng đáp.

Đón lấy, Trương Bằng lại gọi đến đại bá điện thoại.

"Tiểu tử nguoi, còn dám gọi điện thoại đến, cho là lão tử dễ khi dễ đúng không!" đầu kia truyền ra tức giận tiếng gào.

"Ta tại Hồng Vệ tiểu học, nguoi dám tới không?" Trương Bằng khiêu khích nói.

"Nguoi chờ ta!" đại bá hét.

Một lát sau, lão giáo Trương Phong phong hỏa hỏa đất chạy tới.

"Trương Bằng, nguoi đây là..." lão hiệu trưởng vẻ mặt tức giận.

"Hắn là người xấu, ta tại thay trời hành đạo." sợ đối phương không tin, Trương Bằng lại bổ sung nói, "Ta đã báo cảnh sát, đội hình cảnh Giang đội trưởng đang chạy tới."

"Vậy nguoi cũng không thể đánh người a." lão hiệu trưởng kéo ra Lý Xuân Sinh cùng tóc vàng, đem bốn mắt quái ngăn ở phía sau.

Lúc này, bốn mắt quái đã bị đánh sưng mặt sưng mũi, mắt kính cũng không biết đi nơi nào.

"Lãnh đạo cũ, vì ta làm chủ a, cái này đám lưu manh ác ôn, xông tới đánh liền ta à." bốn mắt quái kêu khóc, muốn đáng thương biết bao liền có đáng thương biết bao.

"Không việc gì không việc gì, có ta ở đây, bọn họ không dám làm bậy." lão giáo Trương An an ủi nói, "Cảnh sát tới liền lập tức, yên tâm đi."

Bởi vì lão hiệu trưởng che chở, Lý Xuân Sinh đám người không có cách nào đánh lại, lui sang một bên, nhìn chăm chăm bốn mắt quái, để ngừa hắn chạy trốn.

Sau hai mươi phút, cách trường học hơi gần đại bá, mang theo hơn mười người, khí thế hung hăng chạy tới.

Trên đầu của hắn còn bao lấy băng vải, xa xa liền chỉ Trương Bằng tức miệng mắng to: "Thằng nhóc, nhìn ta ngày hôm nay không giết chết nguoi!"

"chờ một chút, tha cho ta nói hai câu." Trương Bằng giơ tay lên, ngăn cản nói.

"Nói rầm!" đại bá phun nước bọt, làm bộ liền muốn nhào lên.

Lại vào lúc này, ánh mắt hắn ánh mắt xéo qua nhìn thấy, một người đáng đáp mặt mà trong sáng, buộc song đuôi ngựa bên, thanh xuân mỹ lệ cô em, chính đan tay xiên trước eo, giờ một nhóm lớn vô cùng cục đá, nhìn hắn. Cùng lúc đó, sau lưng tiểu đệ mặt lộ vẻ sợ hãi, rồi rút lui về phía sau.

"Cục cục..." hắn không tránh khỏi đất, nuốt ngụm nước miếng. Cái kia phác sát tư thế, rất nhanh thì thu vào, mà biểu tình tức giận, cũng biến thành cười xòa.

"Bằng ca, làm sao vậy?" đại bá ôn hòa hỏi.

Tiếp đó, Trương Bằng đơn giản đem sự tình đầu đuôi nói cho đại bá.

"Ồ cô, nguyên lai là nguoi cái này chó chết, hại chúng ta Dương đại tướng quân!" đại bá chỉ lão hiệu trưởng sau lưng bốn mắt quái, hét lớn. Những năm gần đây, hắn đối với Dương Gia Trương chuyện một mực canh cánh trong lòng, cảm thấy vô cùng áy náy, cũng len lén cho mẹ của Dương Gia Trương đưa qua tiền, chẳng qua là hắn không có gì thu vào, giúp không được bao nhiêu.

"Đại bá, nguoi muốn làm gì?" lão hiệu trưởng giang hai cánh tay, chặn lại đại bá.

Trong lúc nhất thời, đại bá tiến thoái không được, đột nhiên "Oa" một tiếng, quỳ dưới đất, ôm lấy hiệu trưởng hai chân, gào khóc đứng lên, "Lão hiệu

trường a, là ta hại Dương Gia Tương a!"

"Hài tử, người đây là... " lão hiệu trưởng có chút bối rối.

Đại bá vừa kêu khóc , vừa đem đưa tay đến phía sau, làm ra "Dính lú " đích thủ thế. Hắn mang tới hơn mười huynh đệ tự nhiên biết ý, đi vòng qua phía sau, đem bốn mắt quái kéo dài tới tức xá lâu phía sau, cuồng ầu không thôi.

"Oa oa oa! " đại bá tiếng khóc vang dội vô cùng, hoàn toàn che ở bốn mắt lạ tiếng gào. Dù sao lão hiệu trưởng lớn tuổi, có chút nghễnh ngãng, không nghe rõ. Chờ đến phát hiện thời điểm, bốn mắt quái đã bị đánh không còn hình người, chỉ có ra khí, không có vào khí.

"Ồ..."

Ước chừng nửa giờ sau, còi cảnh sát từ xa tới gần, hai chiếc xe cảnh sát cùng một chiếc xe cứu thương lái tới.

Giang Bình cùng Bạch song song xuống xe, hướng Trương Bằng hỏi thăm tình huống, lại kiểm tra bốn mắt quái một phen, xác nhận là Tà tu thân phần sau, lập tức kéo lên xe cứu thương, mang đi.

Trước khi đi, Bạch phát hiện đứng ở trong góc nhỏ xem trò vui hai tỷ muội, nhất thời sắc mặt đại biến, trong tay cuốn sổ "Ba tháp " một tiếng, rơi trên mặt đất. Ngay sau đó đi lên trước, ôm quyền nói, "Xin chào hai vị... Hai vị... " hắn suy nghĩ hồi lâu, sắp xếp hai chữ đến, "Sur tổ. " hắn nhất thời dẫn đo khó định, cảm thấy vẫn là như vậy xưng hô (so sánh)trương đối ổn thỏa.

Tiêu Vũ Nặc chỉ chỉ Trương Bằng, không lên tiếng, nhưng rất ý tứ rõ ràng: Cái đó mới là chủ sự.

"Bằng ca, người lần này hỗ trợ phá đại án, lần tới ta cùng Giang đội cùng một chỗ mời người ăn cơm ". Bạch đi tới, hướng Trương Bằng ôm quyền nói.

"Được. " Trương Bằng dứt khoát trả lời.

Cũng không lâu lắm, xe cảnh sát cùng xe cứu thương nhanh chóng đi.

"Ai, đã nhiều năm như vậy, ta làm sao lại không nhìn ra... " đưa mắt nhìn đi xa xe cảnh sát, lão hiệu trưởng than một tiếng, đầm ngực dậm chân, "Ta không làm tròn bổn phận a..."

"Tà linh vật cổ quái, ai nhìn ra được a. " "Lão hiệu trưởng yêu quý học sinh, giống như đối đãi con của mình, hơn nửa mười năm như một ngày, ngày ngày trông coi trường học, đoàn người quá rõ ràng, là trên đời này tốt nhất hiệu trưởng. " Trương Bằng cùng đại bá một tả một hữu, luôn miệng an ủi.

"Chỉ tiếc Dương Gia Tương đưa nhò này a. " lão hiệu trưởng lão lệ tung hoành nói.

Buổi tối hôm đó, Trương Bằng cùng đại bá ở trường học bên cạnh cửa hàng lớn, bày năm bàn rượu và thức ăn, mời lão hiệu trưởng ăn cơm. Còn để cho đại bá đem Dương Gia Tương cùng mẹ của hắn, huynh đệ tỷ muội cũng gọi đi qua, nhiệt nhiệt nháo nháo đất ăn một bữa.

Thừa dịp mọi người uống rượu ăn cơm không đương, Trương Bằng sắp xếp Lý Xuân Sinh cùng tóc vàng chạy về, đem gỗ tử đàn bàn làm việc dọn về phòng làm việc của Chu Phúc Nguyên.

Ăn huệ muốn, kiếm tiền, tự nhiên cũng muốn...

Ngày thứ hai, Trương Bằng gọi điện thoại hỏi Giang Bình, bốn mắt lạ tang vật bên trong có hay không một cái chìa khóa đồng, nói là hắn bỏ sót. Giang Bình trầm mặc một hồi, nói trẻ giờ phái người cho hắn đưa trở về. Trương Bằng nhất thời luôn miệng nói cảm ơn.

Ngày thứ tư, Chu Phúc Nguyên liền đem hàng xuất thủ. Một cái ngân kho khóa đồng bộ, một tấm gỗ tử đàn bàn làm việc, một cái Nữ Hoàng quốc cây cao su màu sắc rực rỡ Lưu Ly hộp trang sức tử, tổng cộng bán 156,000.

Cụ thể làm sao chia tiền, Trương Bằng trước sau như một đất đơn giản thô bạo, hắn cầm năm chục ngàn sáu, còn lại bốn người chia đều, mỗi người hai mươi lăm ngàn. Lão Hoàng Bì hướng hắn thỉnh cầu cái kia thêm vào hai ngàn, Trương Bằng lại chỉ cho năm trăm, nói hắn tự ý rời vị trí, muốn chụp một ngàn rưỡi. Lão Hoàng Bì tự biết đuối lý, ngượng ngùng cười một tiếng, cũng không nói thêm cái gì.

Cầm đến tiền, Trương Bằng cho Mã Tinh Lôi một ngàn, nói là tiền ăn uống. Số tiền này không thể cho nhiều, nếu không Mã Tinh Lôi sẽ lo lắng hắn làm chuyện gì xấu, thậm chí sẽ cùng cha mẹ của hắn phản ứng tình huống.

Hai tỷ muội biết Trương Bằng kiếm tiền, song song hướng hắn mở ra bạch sinh sinh tay nhỏ. Trương Bằng một người cho hai trăm, đuôi rút.

Thật ra thì, các nàng ngày đó rất sớm đã đến rồi, ở phía trên nhìn lấy Trương Bằng nom nớp lo sợ bộ dáng, cười trộm không dứt. Tiêu Vũ Nặc chậm chạp không chịu ra tay, chủ yếu là muốn cho Trương Bằng lưu cái giáo huấn, để cho hắn sau đó khác (đừng) tự tiện hiện ra mạo hiểm. Tránh cho ngày nào cứu giá không kịp, đi đời nhà ma, không có cách nào cùng cha mẹ của hắn giao phó.

Chương 53: nguy cơ

Sau lại qua vài ngày nữa, thời điểm tới thượng tuần tháng bảy, hai tỷ muội tiến vào thi chu. Trương Bằng không có chuyện làm, mang theo Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì đến công ty của Chu Phúc Nguyên uống trà.

Tán gẫu giữa, Trương Bằng bỗng nhiên nhắc lên, cái kia Thiên Thi vương hướng lúc tới, hẳn thật sự muốn nghe có người ở kêu, "Ta còn là xử nam!"

"Rốt cuộc là ai vậy, làm cho thăm như vậy. " Trương Bằng cười hỏi.

Chu Phúc Nguyên cũng cười theo, cũng đem chính mình loại bỏ bên ngoài, "Ta tuổi cũng đã cao, đương nhiên sẽ không nói những thứ này."

"Ta cùng lão Chu đều là lão đồng chí. " lão Hoàng Bì sờ vài râu, cười ha hả nói, "Là hoặc là không phải là, đối với chúng ta mà nói, đều đã không trọng yếu, quan trọng nhất là, chúng ta cũng không thêm đề ý."

"Ta thường xuyên đi trên nước nhân gian, coi như ta tự nhận, phỏng chừng đều không người tin tưởng. " Lý Xuân Sinh nói theo.

Nói xong, bốn người vô tình hay cố ý, nhìn về tóc vàng.

"Ta... " tóc vàng nóng nảy, chỉ Trương Bằng, hướng còn lại ba người chất vấn, "Tại sao không phải là hắn!"

Trương Bằng cười, những người khác cũng quăng tới ánh mắt đồng tình.

"Không phải là ta nói, tuyệt đối không phải ta! " tóc vàng đỏ lên mặt, gấp rút hô.

"Chúng ta không có nói là người a. " "Đúng vậy. " "Người nào nói? " "Không nói a. " bốn người trăm miệng một lời.

"Tổng cộng liền năm người, không phải là các người, vậy chính là ta? ? ! " tóc vàng la lên.

"Thật là người a. " "Ha ha ha. " "Đây chính là người nói, chúng ta đều không nói. " "Không sao, xử nam mà thôi, khắp nơi đều có. " bốn người cười nói.

"Các người... Các người... " tóc vàng trên mặt lúc đỏ lúc trắng, ngay sau đó cái chày cái cối nói, "Theo đuổi thuần khiết xinh đẹp tình yêu, có lỗi sao? " khí thế của hắn dần dần leo lên, tuyên bố, "Ta lần đầu tiên, phải để lại cho thích nhất người!"

Bốn người đầu tiên là ngẩn người, sau đó không hẹn mà cùng lộ ra nghiêm túc vẻ mặt nghiêm túc.

"Ừ. " "Nói thật hay. " "Xã hội bây giờ, chỉ thiếu tiểu Lục tốt như vậy thanh niên. " "Cố gắng lên. " bốn người đều bày tỏ khẳng định.

"A... " tóc vàng không nghĩ tới bọn họ thay đổi nhanh như vậy, ngây ngốc trừng hai mắt, có chút không thể tin tưởng.

Nhưng mà, khi hắn đi ra đi nhà cầu thời điểm, bên ngoài lập tức vang lên cười rộ. Hắn nhất thời giống như chỉ đấu bại gà trống như vậy, cúi thấp đầu, trong lòng thống khổ vạn phần. Hắn hận chính mình, tại sao như thế không kiên nhẫn, đem sâu trong nội tâm bí mật hô lên. Nhưng là, ở đó sống còn một khắc, hắn thực sự cảm thấy tiếc nuối không lối, không không chế được chính mình...

Uống xong trà, năm người ăn chung cơm trưa. Sau đó, Trương Bằng để cho Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì đi về trước, tự đi đồ dùng hàng ngày công ty.

Xem xét đến chính mình nhiều ngày không tới làm, Trương Bằng ở trên đường mua hai cân lá trà, nói ở trong tay, lên công ty. Tại Trương Đại Chung còn chưa mở miệng trước, Trương Bằng liền đem lá trà để lên bàn làm việc, "Trương thúc, trời nóng nực, uống chút trà hàng hạ nhiệt."

"Ừ. " Trương Đại Chung gạt đầu một cái, nguyên bản lời muốn nói, đã tan thành mây khói.

Trương Bằng bây giờ thẻ ngân hàng, có hơn sáu chục ngàn khối, đã coi thường Trương Đại Chung nơi này tám trăm khối tiền lương. Nhưng là, Trương Đại Chung quan hệ với hắn, cũng không phải là đơn thuần ông chủ cùng nhân viên. Theo cấp độ càng sâu góc độ mà nói, Trương Đại Chung là Trương Bằng cha mẹ nhân tuyển. Trương Bằng không có thật tốt đi làm, làm một ít chuyện loạn thất bát tao, Trương Đại Chung liền sẽ nói cho hắn biết cha mẹ, tránh cho gánh chịu trách nhiệm.

Trương Bằng cha mẹ chiến lược bố trí, đại khái chính là, Trương Đại Chung phụ trách Trương Bằng giờ làm việc, Mã Tĩnh Lôi phụ trách Trương Bằng lúc tan việc, mọi thời: giám sát. Cho nên, Trương Bằng cho dù không có vấn đề cái kia tám trăm khối tiền lương, cũng phải nhường Trương Đại Chung an tâm, thỉnh thoảng có thể thấy hắn, biết hắn cơ bản tình huống.

Cùng Trương Đại Chung uống nửa giờ trà, Trương Bằng lấy "Đi ra ngoài tìm nghiệp vụ " làm lý do, chạy ra.

Ba giờ chiều, hắn trở lại nhà máy điện đại viện. Tại lầu số năm trước, hắn đang muốn vào quầy bán đồ lật vật uống nước giải khát, lại nghe thấy bên trong truyền tới thanh âm của Hoàng đại thẩm

"Ồi chào, lấy nhân tài của người a, trên đời này nam nhân còn không muốn cướp a.

"

"Thím, nào có ngài nói xong tốt như vậy a, ta chính là một (cái) mang theo hai con ghê lão quả phụ. " Mã Tĩnh Lôi thờ dài nói.

"Nơi nào già rồi, người thật tuổi vẫn chưa tới ba mươi lăm, da thịt vừa trắng vừa mềm, căn bản không nhìn ra sinh hai cái oa, giống như một chừng hai mươi tiểu cô nương, giòn bập bập. " Hoàng đại thẩm cười nói.

"Thím, ngài... Ngài còn như vậy nói, ta... Ta không đi... " Mã Tĩnh Lôi dường như có chút xấu hổ.

"Khác (đừng) a... " Hoàng đại thẩm khuyên nhủ, "Dù nói thế nào, cũng trước xem một chút người nha, người ta là biến Quy lão bản, đáng đáp lại cao lại đẹp trai, đốt đèn lồng đều tìm không ra đây."

"Được... Được rồi... " Mã Tĩnh Lôi có vẻ hơi chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn đáp ứng.

"Người trước đi chuẩn bị một chút, ăn mặc ăn mặc, đợi một hồi đến Tây thị trấn bên cạnh cái đó phòng cà phê tìm ta, nhớ đến a... " Hoàng đại thẩm vừa nói, một bên đi ra ngoài. Trương Bằng liền vội vàng trốn một bên, nhìn lấy nàng dần dần đi xa, mới đi vào quầy bán đồ lật vật.

Lúc này, Mã Tĩnh Lôi đang đứng tại tủ kiếng sau đài ngăn người, Trương Bằng tiến vào một lúc lâu, mới phục hồi tinh thần lại.

"Làm sao vậy? " Trương Bằng một bên cầm nước ngọt, một bên nhìn như tùy ý hỏi.

"Không... Không việc gì... " Mã Tĩnh Lôi lắc đầu, thần sắc có chút khẩn trương, giống như một phạm sai lầm cô bé, đang cố gắng tại trước mặt đại nhân che giấu sai lầm

"Ồ. " Trương Bằng mở nước ngọt, tự nhiên uống.

"Tiểu Bằng, đợi lát nữa. ... Các loại một hồi a đi muốn đi ra ngoài một chút, người hỗ trợ... Hỗ trợ trông chừng tiệm trong. " Mã Tĩnh Lôi đôi nắm tay nhau, hơi lộ ra co quắp nói.

"A... " Trương Bằng chứa bộ dáng kinh ngạc, "Ta mới vừa hẹn Đình đại sáng chói..."

"Không sao, người đi chơi đi, a đi đi một chút trở về, cũng không bao lâu. " Mã Tĩnh Lôi nói.

Trương Bằng uống xong nước ngọt, thẳng ra cửa, trước một bước chạy tới Tây thị trấn, mua đỉnh nón che nắng cùng đôi kính râm, sau đó đi vào bên cạnh phòng cà phê, ngồi ở tận cùng bên trong tạp tọa, lại điểm ly cà phê cùng mấy thứ ăn vặt, giả dạng làm thông thường khách nhân.

Đây là một nông thôn địa phương phòng cà phê, sửa sang rất đơn sơ, phía trên mang theo nylon cây mây và giấy leo, trên phiến lá dính đầy tro bụi, tro đen tro đen. Nói là phòng cà phê, vẫn còn cung cấp hạt dưa. Một bên uống cà phê, một bên gặm hạt dưa người không phải số ít. Bọn họ bình thường cánh tay trần, hoặc là ăn mặc áo lót, gác chéo chân, kêu la om sòm, tình cảnh vô cùng khác hẳn. Dù sao nơi này là Nữ Hoàng quốc phong cách phòng cà phê, hạt dưa phân phối cà phê, trà lạnh phân phối thịt bò bít tết, có loại không nói ra được son trại vị.

Ước chừng hơn mười phút sau, Hoàng đại thẩm dẫn một người vóc dáng cao lớn, Âu phục, tướng mạo ngay ngắn nam người đi vào.

"Vị trí này ánh sáng được, đợi một hồi có thể thấy rõ. " Hoàng đại thẩm đi tới Trương Bằng bên phía trước Madoka bên cạnh bàn, kéo ghế ra, bắt chuyện đối phương ngồi xuống.

"Hoàng thím, để cho ngài phí tâm. " nam nhân kia nói, âm thanh trầm thấp, tràn đầy từ tính. Thoáng nhìn một cái, y hệt là một nhân sĩ thành công.

"Đâu có đâu có, giống như Giang trước nhân tài như vậy, đốt đèn lồng đều tìm không ra đây. " Hoàng đại thẩm nịnh nọt nói.

"Ngài quá khen. " bị gọi là "Giang tiên sinh " nam nhân khiêm tốn nói. Đối với lần này, Trương Bằng đánh giá chỉ có hai chữ: Đối trá!

"Ta đã nói với người a, chúng ta trong viện tiểu Mã, nhưng là khu vực này nổi danh tiểu quả phụ... Không... Tiểu cô em... " Hoàng đại thẩm nói, "Nàng mặc dù sinh hai cái oa, nhưng một chút cũng không nhìn ra, da thịt thủy nộn thủy nộn, giống như một chừng hai mươi hoàng hoa con gái, hơn nữa a... " Hoàng đại thẩm đến gần Giang tiên sinh, lấy tay nửa che miệng, nhỏ giọng nói, "Nàng sửa lại lớn vừa tròn, giống như một đại đu đủ, sửa khá tốt, cái mông lại lớn lại bạch, thân thể lại thích, sống nhiều ít oa đều được."

Nghe được lời nói của Hoàng đại thẩm, Trương Bằng thầm mắng không dứt. Tại hắn trong tiềm thức, Mã Tĩnh Lôi là thuộc về hắn. Nói những lời này, nhất định chính là khinh nhờn. Hơn nữa, hắn còn bắt được, cái kia Giang tiên sinh biểu tình trên mặt, mặc dù coi như rất chính diện Kinh(trái qua), nhưng trong đôi mắt lại lộ ra khác thường hào quang.

Chính bởi vì đồng hành gặp đồng hành, trong lòng biết tám phần. Hẳn là người nào, tự nhiên có thể nhìn ra đối phương là người nào.

"Ha ha... " chỉ nghe cái kia Giang tiên sinh nhẹ nhàng cười một tiếng, nói, "Hoàng thúc a, thật ra thì ta không quá coi trọng dáng vẻ bộ dáng, trọng yếu nhất vẫn là tâm linh mỹ. " hẳn dừng một chút, "Tâm linh đẹp, mới là đẹp thật."

"Ai nha, chúng ta tiểu Mã a, tâm linh đẹp nhất. Toàn bộ trong đại viện, ai nhắc tới đều là giờ ngón tay cái. Nàng đặc biệt có ái tâm, đặc biệt ôn nhu sẵn sàng, nấu cơm làm đồ ăn, càng là đem toàn bộ tiệm cơm tài xế đều so không bằng..."

Hoàng đại thẩm đang nói, Mã Tinh Lôi đến rồi. Chỉ thấy nàng mặc lấy màu đậm áo đầm, đập bì ngoa, trên môi bôi nhàn nhạt môi son, tóc dài bần khôi, 100% đô thị thực nữ hình tượng.

Không cần phải nói, lần đầu tiên, Giang tiên sinh liền bị nàng cái kia a na đa tư vóc người, to lớn dị thường ngực, đẩy đập động lòng người mông eo, nhiệt độ yểu nhu mỹ khí chất, hấp dẫn sâu đậm ở, cho tới thử ra một lúc lâu, còn không có phục hồi tinh thần lại.

"Giang tiên sinh, Giang tiên sinh... " Hoàng đại thẩm liền kêu hẳn hai tiếng, cũng kéo tay áo của hẳn một cái, hẳn mới từ si mê bên trong khôi phục như cũ, liền vội vàng hướng Mã Tinh Lôi đưa tay ra, nói, "Lần đầu gặp Mã tiểu thư, coi như người trời, không khỏi có chút thất lễ, để cho ngài chê cười."

Mã Tinh Lôi nhiệt độ nhiệt độ cười một tiếng, đưa ra trắng nõn tay, cùng hẳn cầm.

Cmm!

Trong nháy mắt này, Trương Bằng thiếu chút nữa đem ly cà phê trên tay bóp nát, nếu như hẳn có cái đó lực lượng.

Đón lấy, Giang tiên sinh thay Mã Tinh Lôi kéo ghế ra, ba người ngồi xuống.

"Tiểu Mã a, ta tới giới thiệu cho ngươi một chút, vị này là Giang Đào tiên sinh, năm nay bốn mươi hai tuổi, tại nước Mỹ đi du học, bây giờ là một nhà đại lão bản của công ty, tuổi trẻ tài cao, rất lợi hại. " Hoàng đại thẩm nói.

"Xin chào, Giang tiên sinh. " Mã Tinh Lôi khẽ vuốt cằm, lễ phép thăm hỏi.

Sau đó, Giang Đào gọi tới phục vụ viên, ba người từng người điểm thức ăn.

Cũng còn khá nơi này là bữa ăn tây, tách ra ăn. Nếu không Mã Tinh Lôi cùng người khác cùng ăn một mâm thức ăn, Trương Bằng sợ là buồn nôn hơn thích đáng trận học máu.

Cũng không lâu lắm, người phục vụ đưa tới bữa ăn ăn. Mã Tinh Lôi điểm là Italy thịt nát bột, Giang Đào là thịt bò bít tết, Hoàng đại thẩm chính là Bacon một loại mì...

Ba người vừa ăn vừa trò chuyện, nhưng chủ yếu là Hoàng đại thẩm cùng Giang Đào đang nói chuyện, Mã Tinh Lôi chẳng qua là lắng lắng nghe, thỉnh thoảng lễ phép trở về một câu.

"Tút TUT TUT... TUT TUT TUT... TUT TUT TUT..."

Ăn ăn, trên người Giang Đào điện thoại di động bỗng nhiên vang lên. Hẳn mở ra liếc nhìn, đứng dậy nói, "Xin lỗi, công ty điện thoại tới, trước xin lỗi không tiếp chuyện được một chút "

Giang Đào quẹo vào phòng vệ sinh thời điểm, một đạo thân ảnh đi vào theo, chính là đội mũ cùng kính râm Trương Bằng.

"Alô, lão Hà a, ta tại nam châu thành phố đây. " "Ai nha, tạm thời không trở về được, ngày khác đi. " "Ha ha ha, thật sự không được a. Ta biết điều nói cho ngươi hay, ta cái này nửa đời sau hạnh phúc, phải dựa vào hiện tại."

"Đã là nửa đời sau, cũng là nửa người dưới... " Giang Đào cố ý thấp giọng, nhưng phòng vệ sinh lại lớn như vậy, Trương Bằng vẫn là nghe rõ rõ ràng ràng.

"Ta đã nói với ngươi a, cái kia quả phụ đáng ghét cái đó xinh xắn a, một bên sữa muốn hai tay mới có thể bắt được, cái mông cũng đặc biệt lớn, còn thật chặt, đi bộ đều không thể nào run rẩy."

"Ta còn nghe nói a, nàng có hai cái sinh đôi con gái, năm nay mới 16, đáng ghét mà trong sáng, nhất đẳng thiếu nữ xinh đẹp."

"Chờ lão tử đắc thủ, một cán ba động, toàn thu."

Giang Đào nói vừa nói, nước miếng cũng sắp chảy ra. Nói chuyện điện thoại sau khi kết thúc, hẳn nhắc quần một cái, đi ra ngoài.

Mà ở phía sau hẳn, một cái sắc mặt âm trầm người tuổi trẻ, chậm rãi cầm lên điện thoại di động.

"Lý Đại Tráng, ta nhớ được ngươi còn nợ ta một món nợ ân tình..."

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: tư tâm

"Mấy cái nước Mỹ có người tới công ty đi thăm, nghỉ (muốn) cùng chúng ta thành lập quan hệ hợp tác. " Giang Đào một bên cái ghế, vừa hướng Mã Tĩnh Lôi giải thích.

"Vậy... Vậy ngại đi về trước bận rộn, chúng ta không quan trọng, vẫn là công việc trọng yếu. " Mã Tĩnh Lôi nói.

"Như vậy sao được a. " Giang Đào nghe rằng cười một tiếng, nói, "Trong mắt của ta, có thể cùng Mã tiểu thư, Hoàng thím cùng đi ăn tối, so cái gì làm ăn lớn đều trọng yếu."

"Ngài quá khách khí. " Mã Tĩnh Lôi hơi đỏ mặt, nói.

Sau đó, Giang Đào ngồi xuống, tiếp tục ăn cơm nói chuyện phiếm.

"Giang Đào, ai là Giang Đào!"

Ước chừng sau hai mươi phút, vài tên cường tráng thôn phụ đột nhiên vọt vào. Chỉ thấy các nàng nhìn chung quanh một vòng, mấy đạo ánh mắt đồng thời phong tỏa Giang Đào, sau đó khí thế hung hăng chỉ về mặt mộng bức người trong cuộc tức miệng mắng to.

"Người tên súc sinh này a! " "Giang Đào, người không phải là người! " "Cách vách lão Vương nhà con gái để cho người làm lớn bụng, bảy tháng phải đi đánh rụng a! " "Nàng mới mười lăm tuổi a! " "Trời giết a! " "Cầm thú a!"

Thôn phụ môn vô cùng kích động, vây quanh Giang Đào, chỉ mũi hần, nước bọt không ngừng hướng trên mặt hần phun, thậm chí còn có một cái còi còi gào, hướng Giang Đào trên đầu bắt chuyện.

Mã Tĩnh Lôi cùng Hoàng đại thím có chút mờ mịt đất liếc mắt nhìn nhau, mặc dù các nàng không hiểu xảy ra chuyện gì, nhưng là thật sớm trốn qua một bên, miễn cho bị vạ lây người vô tội.

"Làm gì làm gì, ta không nhận biết các người! " Giang Đào la lên, có thể âm thanh lại bị thôn phụ giọng oang oang của lấn át. Cái này mấy người nữ nhân, nhưng là hoàng sa thôn nổi danh phụ nữ đánh đá, sức chiến đấu siêu cường, có thể đứng ở đầu thôn, cách một cái đại đường xe chạy cùng người khác mắng nhau mấy giờ không ngừng nghỉ.

"Sau đó lão Vương nhà con gái làm sao còn lập gia đình! " "Tuổi còn trẻ đất liền bị người tên súc sinh này gieo họa. " "Lúc này mới lớp mười a, người đều xuống tay được, đơn giản là mặt người lòng thú. " "Người làm như vậy chuyện thương thiên hại lý, liền không sợ người lạ con trai không sao! " thôn phụ môn một cái so với một cái lớn tiếng, giống như mấy con sư tử Hà Đông, cách sông Bích Thủy gào thét, tình cảnh đồ sộ vô cùng.

"Người... Các người... " Giang Đào sắc mặt tím trong xuyên thấu qua đỏ, tiền hoa hồng trắng bệch, giận đến cả người phát run, không nói ra lời. Dĩ nhiên, hần muốn nói chuyện cũng không người nghe, càng không người để ý. Cuối cùng, hần rốt cuộc hồng mắt, hét lên, về phía trước đẩy một cái. Tên kia lại mặt lại trạng thôn phụ, lại giống như mảnh giấy người tựa như, vừa đẩy liền đổ, ngồi dưới đất gào khóc đứng lên.

"Oa, giết người rồi, cứu mạng a, giết người rồi! " "Giang Đào, người súc sinh này, Họa hại người ta con gái, còn phải đánh người. " "Lần phụ chúng ta hoàng sa thôn phụ nữ già yếu và trẻ nít a! " "Chúng ta liều mạng với người!"

Đang lúc này, ngoài cửa theo xông vào hơn mười người đại hán vạm vỡ. Dẫn đầu, rõ ràng là Hoàng Cell Trí sâu Lý Đại Tráng.

"Đánh chết hần! " "Dám khi dễ ta hoàng sa thôn không người, cho ta đánh vào chỗ chết!"

"Đừng... Đừng tới đây... " Giang Đào kinh hoàng vạn trạng, không ngừng đất co rút về đằng sau.

Lý Đại Tráng một người một ngựa, xông lại nắm lấy cổ áo của hần, đưa hần lộn ngã xuống đất, sau đó một đám người xông tới, ? ? Chết Điều Hầu sắc? Quyền đâm cước đá, cuồng ẩu không thôi.

"Hảo hần... Hảo hần... Ta là người tốt a... Oan uổng a, ta là người tốt a, ta không hề làm gì cả a... " Giang Đào bị đánh quỵ khóc sùi sụt, đầy đất cút tèo. Đã từng bút thật sạch sẽ âu phục, trên đất lau đến khi một mảnh đen nhánh, tóc rối tung như ổ gà, trên mặt thanh nhất khối từ nhất khối, chặt vật đến(phải) giống như như chuột chạy qua đường.

"Ai nha, tiểu Mã, thím có lỗi với người a, cái này Giang Đào thoát nhìn nhân mô nhân dạng, sau lưng lại là người như vậy, thiếu chút nữa gieo họa người a. " Hoàng đại thím áy náy nói.

"Thím, ai cũng có nhìn lầm thời điểm, không trách người... " Mã Tĩnh Lôi lôi kéo Hoàng thím tay áo, "Chúng ta vẫn là đi nhanh lên đi."

"Đứng đứng đứng, tránh cho dính xui. " Hoàng đại thím chê mà liếc nhìn Giang Đào, trên đất phi một cái, kéo Mã Tĩnh Lôi bước nhanh rồi đi.

Các loại (chờ) Mã Tĩnh Lôi đi sau, Lý Đại Trắng len lén, hướng trong góc Trương Bằng dựng lên xuống ngón tay cái. Như vậy chủ ý xấu,

Dĩ nhiên là Trương Bằng ra. Dừng trước phụ nữ đánh đá bôi đen hán, lại đánh hán một (cái) bất tỉnh Thiên Địa ám, nhật nguyệt vô quang, bảo đảm hán lần sau tới gần nơi này mười km xa thì phải đi vòng.

Mà dù sao Giang Đào không phải thật phạm sự, lại là người có tiền, Lý Đại Trắng dám người không dám quá mức hòa, đánh trong chốc lát, đem hán giả đi ra ngoài, ném ở trong đồng rác, ném câu tiếp theo, "Sau đó còn dám tới Thiên Thủy cầu, gặp một lần đánh một lần! " sau đó liền mang theo người rồi đi.

Chỉ chốc lát sau, Trương Bằng xuất ra phòng cà phê, ở trên đường vứt bỏ cái mũ cùng kính râm, trở về đại viện.

"Mã a di, người làm sao tô môi son rồi hả? " Trương Bằng đi vào quầy bán đồ lật vạt, nhìn thấy Mã Tĩnh Lôi sau, lập tức giả trang ra một bộ bộ đáng kinh ngạc, hỏi.

"A... " Mã Tĩnh Lôi kêu lên một tiếng, ngay sau đó giải thích, "Đoạn thời gian trước mua chi môi son, muốn thử một chút."

"Há, như vậy a... " Trương Bằng nửa đùa nửa thật tựa như nói, "Sẽ không phải là đi tương thân chứ?"

Mặt của Mã Tĩnh Lôi nhất thời đỏ bừng lên, chỉ thấy nàng cắn môi, giả vờ tức giận nói, "Tiểu... Tiểu hài tử, chớ nói bậy bạ."

"Ha ha... " Trương Bằng cười nói, "Ta là đùa giỡn, a di đừng để ý."

"Người đưa nhỏ này. " Mã Tĩnh Lôi nhẹ nhàng đẩy hán một chút, cau mày.

"Không có biện pháp a, xã hội bây giờ phức tạp, người xấu khắp nơi đều là, ta phải phòng ngừa chu đáo, thay các người đề phòng. " Trương Bằng cầm chi nước lọc, vừa uống, một bên mở ra tấm ngăn, đi vào quầy phía sau, kéo qua một tấm bốn góc đáng, ngồi xuống.

Mã Tĩnh Lôi thấy hán cái trán có mồ hôi, xuất ra khăn tay cho hán xoa xoa, sau đó nắm quạt ba tiêu cho hán tắt gió.

Khoảng cách gần nhìn lại, nàng cái kia lớn đu đủ theo cánh tay động tác, nhẹ nhàng đưa, như rót đầy nước nước ấm túi như vậy, có loại cảm giác nặng chịch.

"A di... " mát mẻ trong chốc lát, Trương Bằng bỗng nhiên thấp giọng la lên.

"Ừ? " Mã Tĩnh Lôi nhìn lấy hán, trong ánh mắt lộ ra nghi ngờ.

"Ta nghe nói... " Trương Bằng tới gần, rướn cổ lên, tại bên tai nàng nói, "Bây giờ có chút người xấu a, già trẻ ăn sạch, thích gì... " hán dừng một chút, tăng cường giọng, "Một cán ba động, mẹ con toàn thu."

"A... " Mã Tĩnh Lôi đỏ xuống mặt, mắng, "Người cái này tiểu mao hải, làm sao lão học loại này không đứng đắn đồ vật."

"Ta không có học a. " Trương Bằng oan khuất nói, "Là xã hội này quá phức tạp, khắp nơi đều là bừa bộn người, một lúc sau, tai nhuộm mắt thấy, tự nhiên liền biết rồi."

"Người cũng không thể học cái này. " Mã Tĩnh Lôi sắc mặt nghiêm nghị, nghiêm túc nói.

"Đó là đương nhiên. " Trương Bằng nghiêm trang trả lời.

"Trong cái xã hội này a, biến thái người quá thật có, nhưng thủy chung là cực ít cân nhắc, cực kì cá biệt kẻ xấu, phần lớn người đều vẫn là tốt đẹp. " Mã Tĩnh Lôi nói.

"Ừ. " Trương Bằng gật đầu, bày tỏ đồng ý.

"Lần sau đừng lại nói... Lại nói... " mặt của Mã Tĩnh Lôi vừa đỏ , "Cái kia cái gì rồi..."

"Một cán ba động, mẹ con toàn thu? " Trương Bằng hỏi, một bộ đáng vẻ ngây thơ.

"Còn nói. " Mã Tĩnh Lôi nhìn hán chăm chăm, giơ tay lên, làm bộ muốn đánh.

"Sau đó không nói. " Trương Bằng khéo léo nói.

"Ừ, đây mới là đứa bé ngoan. " Mã Tĩnh Lôi thả tay xuống, lộ ra mỉm cười, nói.

"A di... " Trương Bằng lần nữa la lên, lần này trong thanh âm, tràn đầy khó tả ưu thương.

"Ừ? " "Người có phải hay không không quan tâm ta môn rồi hả? " Trương Bằng ừm khuất hỏi.

"Làm sao biết chứ, a di chính là không cần chính mình nữa, cũng sẽ không không muốn tiểu Bằng. " Mã Tĩnh Lôi ôn nhu nói.

"Vậy người tại sao, muốn cùng Hoàng đại thẩm đi ra mắt. " Trương Bằng hoặc là không làm không thì làm triệt để, dứt khoát đem sự tình nói toạc , quyết không thể lưu lại tai họa ngầm, "Ta trước ở bên ngoài, có thể đều nghe."

"A... " Mã Tĩnh Lôi che miệng, giật mình nói, "Người đều nghe!"

"Ta cũng không phải là người điếc, dĩ nhiên nghe. " Trương Bằng mắt húng nói, "A di, người đây là muốn có ý giấu giếm ta cùng Tiểu Vân tiểu Phi, ta muốn nói cho các nàng biết."

"Đừng... Đừng nói... " Mã Tĩnh Lôi nhất thời luống cuống, năn nỉ nói, "Thật nhỏ Bằng, đứa bé ngoan, đừng làm khó a di , có được hay không?"

Trương Bằng hừ một tiếng, quay đầu, không nói lời nào.

"A di sai lầm rồi, sau đó không bao giờ nữa đi tương thân, có được hay không? " Mã Tĩnh Lôi ôn nhu khuyên nhủ.

Trương Bằng tiếp tục không để ý tới nàng.

"Buổi trưa Hoàng thẩm tới, nói với ta một đại thông nói, ta nhất thời hồ đồ, mới đáp ứng đi gấp một chút... " Mã Tĩnh Lôi giải thích, "Ta cũng chỉ là hiếu kỳ, muốn đi xem, căn bản không nghĩ tới phía sau. Tiểu Vân cùng tiểu Phi còn nhỏ, a di nào dám tìm người a, vạn nhất chọc đến(phải) trong lòng các nàng mất hứng, ảnh hưởng học tập, không thi đậu đại học, vậy cũng thì hư chuyện. Nếu như ngay cả điểm đạo lý này cũng không biết, a di đòi này coi như sống uống "

"Vậy người thề. " Trương Bằng quay đầu lại, nói.

"Thề cái gì? " Mã Tĩnh Lôi nghi ngờ nói.

"Người liền thề, nói cả đời cũng không cho tìm Tiểu Vân cùng tiểu Phi tìm cha ghê, nếu không liền nguyên rủa ta đi ra ngoài, bị xe tải lớn đụng chết. " Trương Bằng nói. Ngay cả thề độc đều đòi ra ngoài, còn đem mình thả vào dưới bánh xe, có thể thấy hắn vì khóa kín Mã Tĩnh Lôi đường lui, đã không đếm xỉa đến. Cuối cùng, hắn còn bổ sung nói, "Đầu bị đè ép, chết không toàn thây."

"Phi phi phi, người làm sao có thể nói cái này. " Mã Tĩnh Lôi tức giận nói, "Người là ngọc làm thân thể kim làm da(vỏ), Trương gia thẳng nhỏ, làm sao có thể nói như vậy không cát lợi đây, nhanh thu hồi đi, nếu không a di phải tức giận."

"Ta bất kể, người không thề, ta liền phải nói cho Tiểu Vân tiểu Phi các nàng. " Trương Bằng đùa bỡn nổi lên ý lại. Chuyện khác còn có thể nhượng bộ, cái này nhưng là quan hệ đến hắn nửa đời sau hạnh phúc, tuyệt đối không nhượng chút nào, nửa bước không dời.

"Ai... " Mã Tĩnh Lôi thờ dài nói, "Tiểu Bằng, người đây là muốn a di cả đời cô đơn, một người quảng đời cuối cùng sao? " không đợi Trương Bằng trả lời, nàng lại tiếp tục nói, "Thúc thúc của người cùng ta kết hôn, liền làm một đêm vợ chồng. Hai ngày buổi sáng, trời còn chưa sáng liền đi, vĩnh còn lâu mới có được trở lại. Nếu như không phải là nhìn lấy hình, ta đều không nhớ rõ bộ dáng của hắn. " khẽ run giọng nói trong, tràn đầy khó tả u oán cùng cô đơn.

Trong lúc nhất thời, Trương Bằng lại không lời chống đỡ. Hắn cũng cảm giác được, cái yêu cầu này dường như ích kỷ quá phận.

"A di cũng là một phụ nữ, người hẳn tâm để cho a di, một người cô khổ linh đình, đi hết cả đời này sao? " Mã Tĩnh Lôi hỏi.

Nhẫn tâm!

Dĩ nhiên, đây là trong lòng Trương Bằng trả lời. Chính bởi vì người không vì mình, trời tru đất diệt, huống chi là Mã Tĩnh Lôi, hắn ngưng bả vú, ngưng bả vú đầu bếp, ngưng bả công nhân làm vệ sinh, ngưng bả khiên thịt, ngưng bả quạt máy...

Thả nàng tự do, thả nàng bay, vậy đơn giản là chuyện cười lớn! Dù cho Mã Tĩnh Lôi cả đời cô đơn tịch mịch, buồn khổ u oán, cuối cùng biến thành nát trái hồng, nằm vào trong quan tài, hủ hóa thành nhuyễn bột, đó cũng là hắn đấy! Mỗi một cái xương, mỗi một tác thịt, mỗi một giọt máu, mỗi một cái sợi tóc, đều là của hắn!

Rõ ràng có vậy ngược, chó sói sống Âm Thử, chạm vào chết ngay lập tức. Tại tâm lý của hắn, Mã Tĩnh Lôi đã sớm là của hắn sở hữu (tất cả) vật, kia cho phép người khác chỉ nhuộm. Hắn đã từng nghĩ tới, vạn nhất cha của hắn...

Ách, dường như không đầu lại, vẫn là liền như vậy, ngược lại khác nhau cũng không lớn. Chỉ cần không phải người ngoài, vẫn có thể tiếp nhận. Nhưng mà, ý nghĩ như vậy, lại để cho hắn đối với mẹ sinh ra một tia áy náy.

Mẫu thân, không phải là hài nhi bất hiếu...

Là cái kia Mã Tĩnh Lôi quá khó đối phó.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: đấm bóp

"A di, người còn có ta a. " Trương Bằng nói.

"Người sau này nếu là lập gia đình, nên ngại a di cản trở rồi. " Mã Tĩnh Lôi sâu kín nói.

"Ta chính là muốn thành nhà, đúng không... " Trương Bằng cười nói, "Cũng không xảy ra các người lão tiều nhà. " hấn đập bả vai của Mã Tĩnh Lôi, "Ghé góp, a di biến thành cha mẹ vợ."

"Người nếu có thể cùng với các nàng trong tý muội một cái, tu thành chính quả, a di cũng yên lòng. " cho dù ở nơi này dạng trong không khí, Mã Tĩnh Lôi vẫn là không có quên nhắc nhở "Các nàng trong tý muội một cái " có thể thấy lòng cảnh giác mạnh bao nhiêu.

Thế hệ trước tư tưởng phong kiến, nha, không... Thế hệ trước hiện đại tư tưởng, vẫn là ăn sâu bén rễ, muốn hưởng tề nhân chi phúc, đối qua quốc tịch đi.

"Người vĩnh viễn là ta thật là tốt a di, các loại (chờ) ngài... " Trương Bằng đặc biệt dùng tới giọng tôn kính, "Ta liền cho ngài đoan nước rửa chân, cho ngài xoa xoa vai... " vừa nói, Trương Bằng đứng lên, hai tay leo lên bả vai của Mã Tĩnh Lôi, khẽ xoa chậm bóp.

Hắn thường xuyên lưu liên trên nước nhân gian, sâu am xoa bóp đấm bóp phương pháp, coi như chưa ăn qua thịt heo, cũng đã gặp heo chạy.

Bả vai của Mã Tĩnh Lôi rất rộng, rất dày, mặc dù không bằng cường tráng phái nam, nhưng là so với bình thường nữ nhân rộng nhiều lắm. Nàng bộ xương đại, bắp thịt cũng rất xác thật, ngón tay đè nén xuống, còn cảm không nhỏ khí lực.

Tiêu Thiên Tinh di truyền nàng thật nhiều, bộ xương thiên đại, còn nhỏ tuổi, bộ ngực kích thước liền khá kinh người rồi. Hắn đã từng trộm nhìn lên qua nịt vú của các nàng kích thước, dù sao liền phơi nắng tại sân thượng, tùy thời có thể nhìn thấy, Tiêu Thiên Tinh, chừng 36D. Mà Tiêu Vũ Nặc là di truyền cha thật nhiều, bộ xương vô cùng đều đặn, nhưng là không tính là tinh tế, so với bình thường nữ sinh chỉ cùng lắm tiểu, cái kia kích thước, cũng có 3 4C.

Tiêu nhà hai tý muội, coi như là tổng hợp cha và mẹ ưu thế, không có Mã Tĩnh Lôi cao lớn như vậy. Bất quá các nàng bây giờ tuổi tác còn nhỏ, vẫn còn đang phát dục, năm ngoài một năm, liền cao hơn bốn cm, phỏng chừng bên trên(lên) 1m7, vấn đề hắn không lớn.

Ngón tay của Trương Bằng rất là thon dài, đè ở trên thịt, vô cùng dùng sức.

"Ừ ~ " Mã Tĩnh Lôi nhắm nửa con mắt, phát ra nhỏ nhẹ tiếng hừ, dường như rất thoải mái.

"Mã a di bình thường giúp chúng ta nấu cơm, lại phải xuất hàng tiến hóa, thật đang cực khổ. " Trương Bằng thấp giọng nói. Đừng xem Mã Tĩnh Lôi chẳng qua là kinh doanh một (cái) quầy bán đồ lật vặt, dòi dòi nhắc nhắc sự tình cũng không ít, một ruộng bình đựng bia, ít nói cũng phải năm sáu chục cân, còn có tán trang vai dầu, càng là kỳ nặng vô cùng. Mã Tĩnh Lôi lại làm mẫu thân lại làm ba, chuyện gì cũng phải một tay bao. Năm tháng trôi qua, bắp thịt tự nhiên có chút tối thương.

"A..."

Trương Bằng thuận theo kinh lạc đè nén xuống, vừa xót vừa tê, thoải mái đến nàng hồn cũng sắp mất rồi, lại không nhịn được, phát ra một tiếng than nhẹ. Có lẽ là quá thư thân, nàng không ý thức được sự thất thổ của mình, ánh mắt đã toàn bộ nhắm lại, thân thể trở nên vừa xóp vừa mềm, đắm chìm trong sự vui sướng.

Đầy áp nam tính hormone mùi mồ hôi, từng tia chui vào trong mũi của nàng. Dần dần, tinh thần của nàng hoàn toàn thả lỏng đi xuống, trong đầu trống rỗng, chỉ còn lại bùn rùn cùng thoải mái cảm giác.

"A... Ừ... A..."

Nàng không tránh khỏi đất phát ra tiếng hừ, trầm thấp, u bực bội. Từ bên trên nhìn xuống, cái kia hung bộ ngực to lớn, đang chậm rãi phập phồng. Trương Bằng biết nàng kích thước, đó là kinh người 36F. Không thể không nói, ngực của Mã Tĩnh Lôi bộ khác với người thường. Thân thể nàng được,

sữa đầy đủ, một mực sữa hải từ sữa đến sáu tuổi, Trương Bằng cũng đi theo thỉnh thoảng ăn một chút. Tiểu học năm thứ ba, còn ôm lấy thật to sữa cầu hút, thỉnh thoảng cắn đầu Mã Tĩnh Lôi, cũng chỉ là bị nàng xoa xoa tóc, chụp hai cái cái mỏng.

Mặc dù vẫn còn có chút nhỏ nhẹ rũ xuống, không bằng tiêu nhà tỷ muội giòn băng bó cứng, nhưng một là được bảo dưỡng được, hai là thể chất tốt, ba là to con, so với nữ nhân bình thường bộ vú sau tình huống tốt hơn.

Từ khi chín tuổi đi qua, Mã Tĩnh Lôi cho hai tỷ muội đứt đoạn mắt rồi sữa, hẳn liền không cơ hội gì. Thỉnh thoảng đụng đụng một cái, cọ một cọ, ngược lại có, nhưng chân chân thật thật đi thường thức của nó ôn nhuận cùng ăn no phồng, nhưng là nhiều năm không có.

Cái ý niệm này một khi đứng lên, trở nên khó mà khắc chế. Đây là hắn đã từng chơi đùa đến chán ngán đồ vật,

Dựa vào cái gì bây giờ không thể đụng vào?

Nghĩ như vậy, tay của Trương Bằng, thuận theo xương quai xanh lượn vòng vòng, sau đó xuống phía dưới tách ra...

"Ừ..." Mã Tĩnh Lôi hừ giọng mũi, dường như đắm chìm trong hưởng thụ, không có phát giác đến dị trạng.

Trương Bằng lá gan lớn hơn, dần dần xuống phía dưới, nhưng cách vài dây, không cách nào chạm tới nòng cốt bộ phận.

"A... Ân ân..." Mã Tĩnh Lôi nhũ mảy, phát ra buồn bực, tựa hồ có hơi khó chịu.

Trương Bằng dần dần càng cường lực độ. Dần dần, cách vài bông đã không cách nào thỏa mãn hắn. Vì vậy, tay hắn đi vòng qua phía sau, từ phía dưới thâm nhập quần áo, nghĩ (muốn) cỡi ra. Nhưng là, Mã Tĩnh Lôi đai thật sự bật đến(phải) quá chặt, hắn lấy một lúc lâu, còn chưa có giải mở nút thắt. Kết quả một chút dùng sức quá mạnh, kinh động Mã Tĩnh Lôi.

"Tiểu Bằng, người..." Mã Tĩnh Lôi đứng lên, nhớ lại chuyện mới vừa rồi, mặt đỏ lên, hai tay theo bản năng ôm lấy ngực.

"Làm sao vậy?" Trương Bằng quan tâm hỏi, về mặt người hiền lành biểu tình, "Không thoải mái sao?"

"Không... Không phải là, người... Người không thể... Không thể mà a di... A di..." mặt của Mã Tĩnh Lôi đỏ giống như một trái táo chín mồi, nói chuyện đều có chút lắp bắp.

"Đây là ta ở bên ngoài, cùng tài xế học được thủ pháp đâm bóp, có thể xếp độc đường nhan, làm sống lại ứ máu, chữa trị ám thương, đối với thân thể của a di có rất nhiều chỗ tốt." Trương Bằng nhìn không chớp mắt, dàng hoàng nói.

"Vậy người cũng không thể..." Mã Tĩnh Lôi mặt lộ chần chờ, câu kia trừ độc đường nhan, đối với nàng vẫn rất có sức dụ dỗ.

"Có rất nhiều có tiền thiếu phụ, đều đi thăm mỹ viện làm cái này, a di bình thường: kiểm, không chịu xài tiền, ta nhìn thương tiếc." Trương Bằng nói.

"Có... Có hiệu quả sao?" Mã Tĩnh Lôi nhu nhu ừ ừ hỏi, âm thanh nhỏ đến giống như con muỗi.

"Đương nhiên là có, những người có tiền kia lại không ngốc, vô dụng các nàng đi làm cái gì. Mã a di muốn so với bọn hắn đẹp để gấp trăm lần, một ngàn lần, nếu không phải làm một chút bảo dưỡng, sau đó coi như thua thiệt lớn." Trương Bằng khuyên. Lại có mặt ở đây, sức dụ dỗ mười phần.

"Nhưng là..." Mã Tĩnh Lôi còn đang do dự.

"Ai nha, ta biết ý của a di, khi còn bé, ta không phải là thường xuyên ôm lấy bú sữa mẹ nha, có cái gì tốt hiếm lạ." Trương Bằng không cho là đúng nói. Phảng phất chuyện này, chẳng qua chỉ là cái qua quýt bình bình chuyện nhỏ, giống như ăn cơm đi ngủ một dạng tùy ý đơn giản.

Hắn dự định sách lược, không ngoài hai điểm, lấy tình động, hiểu chi lấy lý. Trước lấy khoa học thái độ, tiến hành phân tích và giải thích, để cho Mã Tĩnh Lôi minh bạch, "Đây là một đồng hồ rất chính diện Kinh(trái qua), rất nghiêm túc y tế bảo kiện phục vụ, rất chính diện quy, hơn nữa tùy ý có thể thấy, không có cờ bay phát phối, không có việc không thể lộ ra ngoài, không liên quan nam nữ, không liên quan đạo đức." lại lấy mục tiêu nhu cầu, khiến cho động tâm, "Trừ độc đường nhan, thanh xuân thường trú."

Cuối cùng lại lấy cảm tình nhiều năm, nhất kích tất sát!

"Vậy... Vậy..." Mã Tĩnh Lôi chỉ chỉ bên ngoài. Trương Bằng lập tức đóng cửa lại, khóa trái, lại liên hệ rèm cửa sổ, mở đèn ngủ (cửa).

Nhìn lấy Trương Bằng dứt khoát động tác, Mã Tĩnh Lôi bỗng nhiên có một loại, rơi vào bẫy rập cảm giác. Nhưng cái kia chỉ là trong nháy mắt mà thôi, bởi vì nàng đã bị lượn quanh hôn mê, trong đầu tất cả đều là hồ dán, không có cách nào suy nghĩ quá vấn đề phức tạp.

Nàng chủ động đến phòng vệ sinh cỡi ra, từ bên trong kéo ra ngoài, nhét vào trong máy giặt quần áo, sau đó trở lại sau quầy, ngồi ở bốn góc trên cái băng.

Vì hạ thấp Mã Tĩnh Lôi cảnh giác, Trương Bằng hay là trước theo bả vai bắt đầu, sau đó tới tay cánh tay, ngón tay, lại trở lại xương quai xanh, sau đó sẽ đi xuống.

Rất nhanh, hắn liền được như nguyện. Có thể dời dời theo thời gian, thủ bộ xúc cảm đã không thỏa mãn được hắn. Chính bởi vì lòng tham không đáy, tay

hắn, bắt đầu đi xuống rong ruổi...

"A! " Mã Tĩnh Lôi đột nhiên tỉnh hồn lại, loạng choạng loạng choạng mà đứng lên, thân thể một nghiêng, đụng giá hàng bên trên(lên) quả vật cùng đồ dùng hàng ngày rồi rớt rơi xuống.

Chỉ thấy nàng đỡ giá hàng, chặt vật dôi được cửa phòng bếp trước, hai tay ôm lấy ngực, tựa vào trên tường, thở dốc không thôi.

Trương Bằng đã mù quáng, đuổi theo, một bên giờ trò.

"Tiểu... Tiểu Bằng... Ta... Chúng ta... Không thể... Không thể a..." nàng liều mạng lắc đầu, nước mắt tuôn ra ngoài.

Nhìn thấy Mã Tĩnh Lôi rơi lệ, Trương Bằng chợt tỉnh hồn lại, cả người đều ngơ ngẩn. Hắn đây là đang làm gì, đây chính là Mã a di, hắn tương lai cha mẹ vợ, lần này hoàn toàn lộn xộn.

"Ta..." Trương Bằng dùng sức nắm tóc, giải thích, "Ta nhất thời bị ma quỷ ám ảnh rồi, có lỗi với.., ta không phải có ý."

Chỉ chốc lát sau, hai người dần dần khôi phục tỉnh táo, kéo màn cửa sổ ra, mở cửa, cách tủ kiếng dài ngồi xuống.

Hai người đều không lên tiếng, ngồi lẳng lặng, dường như mang tâm sự riêng.

Cho đến có công chức vào tới mua đồ, chỉ bóng đèn hời, "Làm sao ban ngày còn mở đèn?"

Hai người đồng thời cả kinh, liếc nhau một cái, bất quá trên mặt nhìn không ra bất kỳ vẻ mặt. Đón lấy, Trương Bằng nhìn như tùy ý trả lời, "Mới vừa rồi ngừng một hồi điện, quên đóng."

"Bộ kỹ thuật đám kia sinh viên thật là ăn cơm trắng, nhà máy điện còn bị cúp điện, có hay không thiên lý." cái kia công chức phàn nàn nói.

"Đúng vậy, quay đầu đến(phải) hướng Trâu trưởng xuống phản ứng phản ứng, quá không ra gì rồi." Trương Bằng mặt không đỏ, tim không đập nói.

Mã Tĩnh Lôi nhìn lấy bộ dáng của hắn, vừa tức vừa buồn cười, cắn răng nghiêng lợi trừng mắt liếc hắn một cái.

Các chức công phu mua xong đồ vật đi, Trương Bằng nhìn chung quanh mắt, đến gần nàng, nhắc nhở, "A di, ngươi còn không có xuyên cái đó..."

"A! " Mã Tĩnh Lôi thét một tiếng kinh hãi, hai tay ôm lấy ngực, cúi đầu chạy vào phòng vệ sinh. Lăn nửa lúc đi ra, Mã Tĩnh Lôi xụ mặt, hướng hắn quăng tới câu giận ánh mắt.

Nhìn lấy nàng xấu hổ bộ dáng, Trương Bằng chỉ cảm thấy cả người thoải mái, như gió xuân ấm áp, muốn cười nhưng lại không dám cười.

PS:

Thêm bảy cô kinh hi, 378761009

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: dụng cụ

Lúc ăn cơm tối, điện thoại di động của Trương Bằng vang lên. Sau khi tiếp thông, là điện thoại của Bạch. Hắn nói Hồng Vệ tiểu học Tà tu án vụ án có mới tiến triển, hy vọng Trương Bằng có thể tới thị cục đến, hiệp trợ điều tra. Cơm nước xong, Trương Bằng cùng Mã Tĩnh Lôi nói tiếng, liền ngồi xuống xe, xuất ra nội thành.

Bây giờ rười tối, hắn tại cục thành phố phòng họp gặp được Thiên cung đặc phái viên: Bạch, quần áo thường cảnh thám Giang Bình, cùng với: Bạch chủ nhiệm: Bạch chủ nhiệm họ Đái, sông béo trắng, mang một bộ tròn tựa mắt ti hí kính, ánh mắt cũng rất nhỏ, híp lại thành một đường tia, là Thiên cung trú nam châu thành phố nơi làm việc người đứng đầu. Kính(trái qua): Bạch giới thiệu, Trương Bằng cùng Đái chủ nhiệm lẫn nhau nắm lấy tay.

"Ai nha, người tuổi trẻ bây giờ, thật là càng ngày càng có bản lĩnh, tuổi quá trẻ, liền rách đại án." Đái chủ nhiệm mới vừa thấy Trương Bằng, liền nói đến lời khen, "Chính bởi vì sông Trường Giang sông sau đê sông trước, tiền lãng tử tại sa than thượng..." hắn nhìn về phía bên cạnh Giang Bình, "Chưa tới vài năm a, chúng ta nên về hưu, đem võ đài nhường cho người tuổi trẻ."

"Điều là chút ít vỗ về mèo quào, kia có thể so với chủ nhiệm trăm ôn cơ trí, kinh nghiệm lão luyện. " Trương Bằng cũng đi theo thối phòng đứng lên.

"Đâu có đâu có... " nói vừa nói, Đái chủ nhiệm bỗng nhiên chuyển đề tài, mang theo một loại nịnh hót lấy lòng giọng điệu, hỏi, "Sur thái gần đây, thân thể có mạnh khỏe?"

Trương Bằng ngẩn người, rất nhanh liền biết, đối phương nói là "Tĩnh Âm sư thái " ngay sau đó đáp, "Cũng còn khá cũng còn khá."

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt..." Đái chủ nhiệm gật đầu thờ dài nói, "Sur thái là rường cột nước nhà, nam phương hai đại đỉnh Thiên Thần Trụ một trong, thân thể khỏe mạnh, chính là ta nước Hoa vạn dân chi phúc a."

"Ân ân ân. " Trương Bằng gật đầu phụ họa nói.

"Lần này mời người tới a..." Đái chủ nhiệm vỗ bả vai của Trương Bằng một cái, nói, "Là bởi vì chúng ta ba cái trình độ có hạn, gặp phải hỏi, còn phải xin người cái này người chuyên gia cùng đi nghiên cứu một chút."

"Đúng vậy đúng vậy. ": Bạch phụ họa nói.

"Chuyện gì? " Trương Bằng hỏi. Nói thật, trong lòng của hắn có chút đánh trống, dù sao hắn ngay cả công phu mèo quào cũng không có. Người khác xin hắn đến, dĩ nhiên là chỉ nhìn phía sau hắn đại nể.

"Người xem cái này, là từ nghi phạm trụ sở lục soát ra..." thuận theo Đái chủ nhiệm chỉ thị, Trương Bằng tại trên bàn hội nghị nhìn thấy một cái cổ xưa máy chiếu. Thuần bằng sắt, mặt ngoài sơn rơi xuống đến(phải) vô cùng nghiêm trọng, nhưng khắc ấn Nữ Hoàng quốc mẫu tự lại vô cùng rõ ràng.

"made in 1935(1935 năm chế tạo) "

Thoạt nhìn khá quen, dường như đã gặp qua ở nơi nào...

Trương Bằng nhíu mày, suy tư chốc lát, rốt cuộc nhớ tới. Máy này máy chiếu, chính là Dương Gia Trương xảy ra chuyện ngày đó tại phòng chiếu phim trong nhìn thấy bộ kia. Mặc dù đã cách nhiều năm, nhưng trí nhớ của hắn vẫn là rất rõ ràng tích. Bởi vì trường học không có bao nhiêu đáng tiền thiết bị, cho nên cho hắn ấn tượng rất sâu sắc.

"Có vấn đề gì? " Trương Bằng hỏi.

"Trải qua chúng ta bước đầu điều tra, cái này máy chiếu, rất có thể là Nữ Hoàng quốc chế tạo không gian Ma pháp dụng cụ. ": Bạch vừa nói, một bên đem cặp văn kiện đưa cho Trương Bằng, "Đây là tên kia đuổi trùng Tà sửa tra hỏi ghi chép."

Dựa theo trong cặp văn kiện nhãn hiệu, Trương Bằng rất nhanh liền tìm được cái kia đoạn ghi chép.

Tra hỏi viên: "Ý của người là, người lấy được đặc thù trùng loại thuần dưỡng kỹ thuật, là đang (tại) một máy máy chiếu trong tìm được?"

Nghi phạm "Ừ, nhìn nhìn một chút, liền tiến vào."

Tra hỏi viên: "Vào đi nơi nào?"

Nghi phạm "Máy chiếu trong, một chỗ, liền trong quá khứ."

Tra hỏi viên: "Ta nghe không hiểu ý của người, có thể hay không lại cận kề tự thuật một lần."

Nghi phạm "Còn có thể nói thế nào, cứ như vậy. "(nghi phạm giang hai tay ra, có chút không hợp tác.)

Tra hỏi viên: "Ta nhất định phải nhắc nhở người, phối hợp của người trình độ, quyết định hình phạt nặng nhẹ, sâu hằn ngục giam, cũng không phải là thoải mái như vậy."

Nghi phạm "Nói, ta nói, ta cái gì đều nói. "(nghi phạm lộ ra vô cùng kinh hoàng.)

Tra hỏi viên: "Xin người phối hợp."

Nghi phạm "Ta không biết rõ làm sao miêu tả chỗ đó,

Chắc là trong quá khứ, rất nhiều năm trước quá khứ. Ta thấy được rất nhiều đi qua (quá khứ) người. Ta ngay từ đầu không biết, khắp nơi tránh những người đó, sau đó tại một gian nhà nhỏ trong, tìm được nuôi trùng thuật sách nhỏ, sau đó không biết rõ làm sao chuyện, lại đi ra. Lại càng về sau, ta lại tiến vào mấy lần, hết thấy sự tình đều giống như là đang lặp lại, có vài thứ có thể lấy ra, có chút không thể..."

Tra hỏi viên: "Trừ người ra nói quyền kia nuôi trùng thuật sách, còn cầm lấy thứ gì hiện ra?"

Nghi phạm "Một cái đại khóa đồng, một cái hộp trang sức tử, bắt quá bên trong trống không, còn có một cái bàn làm việc."

Tra hỏi viên: "Có không có quên, hoặc là bỏ sót chưa nói, thái độ của người, quyết định tương lai của người."

Nghi phạm "Không có, thật không có, biết ta đều nói, tuyệt đối không có giấu giếm. Không muốn đưa ta đi sâu hàn ngục giam, cầu cầu các người rồi..."

Nhìn đến đây, hẳn không khỏi nghĩ đến, nếu như cái kia Tà tu nói là sự thật, bọn họ liền có cơ hội đến bên trong làm ít thứ hiện ra bán. Nhưng đối phương nói địa phương, rốt cuộc là làm sao tiến vào, không làm sao nhắc tới, chỉ nói là "Nhìn nhìn một chút, liền tiến vào".

Bất quá nói đi nói lại thì, cùng cảnh sát hợp tác, đến(phải) thứ tốt gì đều phải nộp lên, không ý gì.

"Các người có phát hiện gì? " Trương Bằng khép văn kiện lại kẹp, hỏi. Trong lòng cũng đã quyết định chủ ý, bất kể cái này việc vỡ vụn.

Tiết Bạch cùng Đái chủ nhiệm, Giang Bình liếc nhau một cái, Đái chủ nhiệm cười xấu hổ cười, nói, "Chúng ta cũng còn không thấy đây."

Trương Bằng thiếu chút nữa tại chỗ mắt tròn trắng, hóa ra Thiên cung phải trú chủ nhiệm đều là ăn cơm trắng, lại không dám nhìn, còn phải chờ hẳn cái này mèo cào cùng đi.

"Như vậy a..." Trương Bằng suy nghĩ một chút, hỏi, "Bây giờ nhìn?"

Ba người đồng thời gật đầu một cái.

"Hiện tại cũng gần tám giờ. " Trương Bằng nhìn đồng hồ, phảng phất làm bầm lâu bầu như vậy, nói, "Trở về ít nhất chín giờ, ta ngày mai còn phải đi làm đây."

"Ngộ công phí, một ngày năm trăm. " Giang Bình đưa ra năm ngón tay, nói.

"Vấn đề không phải là tiền... " Trương Bằng khổ sở nói. Vì năm trăm đồng tiền bán mạng, đùa a.

"Người lần trước chìa khóa đồng... " Giang Bình nhắc nhở.

"Được, cùng đi xem một chút đi. " Trương Bằng kéo ghế ra, ngồi xuống.

Đón lấy,: Bạch đóng lại cửa phòng họp, đem máy chiếu cắm điện vào, lại đem đoạn phim y theo dây số cắm vào máng thẻ, đẩy vào. Sau đó tắt đèn, đem máy chiếu chùm sáng chiếu vào màn tường bên trên(lên).

Một bức trắng đen hình ảnh xuất hiện ở bốn người trước mắt.

Đây là một tấm tập thể tám ảnh, ước chừng có vài trăm người, đều mặc kiểu cũ quân phục. Đỉnh đầu của bọn hắn mang theo biểu ngữ, viết "5-5-0 hành động đặc biệt bộ đội chụp chung lưu niệm".

"Lão Giang, người nghe nói qua 5-5-0 hành động đặc biệt bộ đội sao? " Đái chủ nhiệm bỗng nhiên quay đầu, hướng Giang Bình hỏi.

"Hành động đặc biệt khoa liên nghe nói qua, bộ đội gì đó, không ấn tượng. " Giang Bình lắc đầu nói.

"Cùm cụp..."

Hơn mười giây sau, hình ảnh hoán đổi đến tám kẻ tiếp.

Riêng lớn trên bãi tập, quỳ từng hàng ăn mặc đồng phục làm việc người, phía sau là cầm thương binh lính, hòng súng đỡ lấy đầu của bọn họ.

Trương Bằng nhớ lại, cái này là đương thời tại phòng chiếu phim đất nhìn thấy hình ảnh, ấn tượng đặc biệt sâu sắc.

Lại bức tiếp theo, đúng như hắn trong trí nhớ một dạng, nhóm lớn binh lính, đang hướng một cái to lớn hố đất trong viết chôn xác thể.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: nhập cảnh

Kế tiếp hình ảnh, chủ yếu đều là chút ít khoảng cách gần đặc tả, cũng có bên trong phòng tra hỏi, họp, huấn luyện vân vân. Vị trí đều là Hồng Vệ tiểu học. Đoạn phim tổng cộng có hơn 200 tấm, một vòng nhìn một chút đến, hơn một giờ trôi qua, có thể chuyện gì đều không phát sinh.

"Nhìn ra có gì không ? " Đái chủ nhiệm hỏi.

Ba người đều là lắc đầu, vì vậy trọng đầu coi lại một lần.

"Các người nhìn cái kia. " nhìn một chút, Giang Bình bỗng nhiên chỉ hình ảnh trung gian la lên.

Đó là một tấm bên trong phòng đồ, hai cái ăn mặc âu phục người mặt đối mặt ngồi, dường như chính đang (tại) nói chuyện với nhau. Nhìn kỹ lại, hai người cách nhau 2m, cho người cảm giác rất không hài hòa, giống như là thiếu chút gì.

"Bàn làm việc, bọn họ trung gian không có bàn làm việc! ". Bạch kêu lên.

Trương Bằng thử, đem trong đầu gỗ từ đàn bàn làm việc bỏ vào, hình ảnh lập tức biến thành đến hài hòa đứng lên.

"Không sai, cái kia cái bàn làm việc bị bốn mắt quái dò đi. " Trương Bằng nói.

"Có thể bàn làm việc đây... " Giang Bình hơi trầm ngâm nói, rất nhanh thì tỉnh ngộ lại, nhìn về Trương Bằng. Người sau giang hai tay ra, một bộ không thể trả lời bộ dáng.

Qua cái này tiểu nhạc đệm, mọi người tiếp tục xem

"Cùm cụp... Cùm cụp... Cùm cụp... Cùm cụp... Cùm cụp... Cùm cụp... Cùm cụp..."

Nhìn xong lần thứ hai, không có phát hiện bất kỳ dị trạng gì. Tiếp lấy lại nhìn lần thứ ba, vẫn là như cũ. Đái chủ nhiệm nhìn đồng hồ, đề nghị đi trước ăn khuya, ăn xong lại nói.

Bốn người xuất ra thị cục, đi nửa cái đường phố, tìm tới một (cái) thịt nướng gần hồ sơ, điểm chút ít gà quay cánh, trâu thịt dê nướng, nướng rau hẹ các loại, lại thêm mấy chi đông lạnh bia, một bên uống vừa ăn.

"Cảm ơn tiểu Bằng đồng chí đối với chúng ta công việc ủng hộ. " Đái chủ nhiệm cảm ơn lên ly, nói.

"Phải phải. " Trương Bằng cầm ly lên, cùng Đái chủ nhiệm đụng một cái, hai người uống một hơi cạn sạch.

"Lần trước có mắt như mù, nhiều có đắc tội, tiểu: tự phạt ba chén. ": Bạch hai tay cầm ly, hướng Trương Bằng nói, sau đó ngay cả rót ba ly lớn.

"Không việc gì, không đánh nhau thì không quen biết. " Trương Bằng bồi uống một ly.

"Cảm ơn tiểu Bằng đồng chí hiệp trợ thị cục công việc, liên phá hai cái đại án. " Giang Bình lại cùng Trương Bằng cụng ly.

Thật ra thì Trương Bằng cảm thấy, phải cảm tạ hắn, đưa tiền càng chân thật.

Bốn người vừa uống vừa trò chuyện, Đái chủ nhiệm rất kiện đàm, nói đến vừa tới nam châu thành phố thời điểm xử lý một cá án tử.

"Cái này Tà sửa cánh cửa pháp a, thiên kỳ bách quái. Mười lăm năm trước, ta mới vừa tới đây nhậm chức, còn là một phó khoa trưởng, thủ hạ liền một người lính, làm việc điều kiện cũng không có, liền một gian hai phòng một phòng khách, lại làm phòng làm việc lại làm nhà trọ..."

Đái chủ nhiệm tên là đeo vui, cùng một quốc gia nào đó thủ tướng chỉ kém một chữ.

Lúc ấy đeo Nhạc Tam hơn mười tuổi, mới từ Thiên cung "Lăng Tiêu học viện " học bỏ tức trở lại, liền bị phái tới nơi này.

Thiên cung tu giả, cơ bản đều là trong xã hội chiêu mộ, bình thường đều là chút ít môn phái ngoại gia đệ tử, hoặc là chút ít từ nhỏ đã tiến vào Lăng Tiêu học viện tu hành học tập. Đeo vui thuộc về đổi nghề giữa chừng, hơn mười tuổi thời điểm, đi theo một (cái) "Phái Thanh Sơn " lão đạo học pháp. Sau đó lão đạo qua đời, y bắt truyền cho hắn. Hắn thiên phú có hạn, cũng liền học chút da lông, coi như là cấp thấp Linh Tu. Mắt thấy tráng đại môn phái vô vọng, hắn dứt khoát gia nhập Thiên cung. Làm bảy tám năm chân chạy, rốt cuộc bị tổ chức cất nhắc, sắp xếp đi Lăng Tiêu học viện học bỏ tức ba năm.

Mới vừa tới đây, hắn liền nhận thị cục gởi tới vụ án, nói bắt một (cái) Tà tu. Lúc trước thị cục cũng là tìm Liên Hoa tự hoặc Liên Hoa Am, có bọn họ tại, tự nhiên tìm bọn hắn.

Cái này Tà tu là một "Luyện thi ", bởi vì cướp bóc bị bắt. Nhưng có tình ý là, hắn luyện Đồng Thi chạy, chính mình lại bị bắt. Cái này Đồng Thi không có chỉ số thông minh, chỉ có tương tự với bản năng của động vật, biết xu cát tị hung (theo cái lợi, tránh cái hại), nhưng không hiểu đối nhân xử thế, liền cùng dã nhân không sai biệt lắm.

Thị cục rất nhức đầu, sợ mất khống chế Đồng Thi hại người, suốt đêm phái người khắp nơi tìm. Nhưng tìm hai ngày, còn không tìm được. Ngày thứ ba có người báo án nói, nhìn thấy một người cao lớn khôi ngô, người khoác đồng mình nhỏ, không giống người sống đồ vật chạy vào trong núi lớn đi.

Thị cục liền phái máy bay trực thăng đi lục soát, cũng không lục soát. Không thể làm gì khác hơn là cùng cái này Tà tu đàm phán, để cho hắn dừng

"Chiêu Hồn Thuật " đem Đồng Thi gọi trở về tới.

Đeo vui lúc ấy suy nghĩ một chút, liền biết. Cái này Tà tu thể lực không được, không trốn thoát, liền để Đồng Thi chạy trước, các loại (chờ) quay đầu lại, lại dụng nó bàn điều kiện.

Cái kia Tà tu nói ra hai cái yêu cầu, muốn một viên "Độn Địa phù " cùng hai kí lô vàng, bằng không thì chết đều không dính líu.

Cái này Độn Địa phù là mao sơn đạo giáo tam đại trấn giáo đạo thuật, chỉ có cao nhân đắc đạo, dựa vào đủ loại tài liệu, mới có thể tại cao đến 95% tỷ số thất bại xuống về chế ra, cực kỳ trân quý. Được xưng có thể độn thổ đi ngàn dặm, nhưng trên thực tế, đã dùng qua người đều nói ba mươi dặm không tới.

Nhưng ba mươi dặm, cũng đủ cái này Tà tu chuẩn mất dạng. Thị cục nhân viên làm việc tìm hán thành giáo, muốn như thế nào mới có thể giải quyết Đồng Thi uy hiếp, lại không thả chạy phạm nhân.

"Người đoán ta làm sao bây giờ? " Đái chủ nhiệm bán một (cái) cái nút (chỗ hấp dẫn).

"Đi Thiên cung mời tới thần binh vệ, cũng phối hợp địa phương bộ đội, tại chu vi trong ba mươi dặm bộ hạ thiên la địa võng ". Bạch nói.

Trương Bằng trong lòng cười thầm, Đái chủ nhiệm vừa mới đến, nếu là trở về viện binh, thì đồng nghĩa với tự nhận năng lực chưa đủ, đừng nói lên chức, có thể giữ được hay không phó khoa trưởng vị trí cũng khó nói. Và lại , chiêu thi địa điểm theo đối phương nói, nghĩ (muốn) chuyện an bài trước tốt vòng vây, cần phải hao phí nhân lực vật lực lớn vô cùng, độ khó cũng cao vô cùng.

"Khó... " hán chỉ nói một chữ, liền không nói lời gì nữa.

Đái chủ nhiệm hướng Trương Bằng quăng tới ánh mắt tán dương, sau đó đặc ý nói nổi lên sau này sự tình.

Đeo vui suy đi nghĩ lại, rốt cuộc suy nghĩ một (cái) thích đáng chú ý. Hán đưa ra muốn đơn độc gặp cái kia Tà tu, cục trường đồng ý.

Đang canh giữ trong sở, hán đối với cái kia Tà tu nói, "Lão ca, khẩu vị của người quá nhỏ, bây giờ hai kí lô vàng, lại là bản hàng, có thể bán vài đồng tiền? Nếu là ta có cơ hội như vậy a, ít nhất phải một (cái) 30 kg, tìm một non xanh nước biếc địa phương, bao hai em gái, qua thần tiên thời gian."

"Người đây là... " cái kia Tà tu có chút chần chờ.

"Ngược lại lại không phải là tiền của ta, sau khi chuyện thành công, chiếu cố xuống chứ sao. " hán nói xong, cho cái kia Tà tu viết Trương ngân hàng dãy số tờ giấy, sau đó nói tốt rồi, hán sẽ ở từ trong hòa giải, thúc đẩy chuyện này.

Cục trưởng vì hoàn thành nhiệm vụ, cuối cùng một cắn răng, đáp ứng Tà tu sửa điều kiện.

Ngày đó, cái kia Tà xây ở cảnh sát áp tải xuống, đi tới đại rìa ngọn núi, bày pháp đàn, đem Đồng Thi chiêu trở lại. Hán cũng biết, nếu là mắc phải án mạng, đuổi bắt cường độ sẽ gia tăng gấp mười lần. Vạn nhất đưa tới Thiên cung đại năng tham gia, không còn sống lâu nữa.

Đồng Thi xuất hiện, dĩ nhiên là hỏa lực mở hết, đánh cho thành cái rỗ. Tà tu là trước một bước, kích thích phù? , Độn Địa chạy trốn.

Nhưng mà, trên người hán công quá nhiều hoàng kim, Độn Địa khoảng cách giảm bớt nhiều, hơn nữa công lấy sau lưng vật nặng chạy trốn, tốc độ thật sự chậm, lại không bỏ bỏ lại, kết quả rõ ràng..

Nói tới chỗ này, bốn người đều nở nụ cười.

"Chủ nhiệm thật là cơ trí. ": Bạch nhân cơ hội vỗ xuống nịnh bợ.

Nhìn lấy: Bạch vẽ mặt chân thành bộ dáng, Trương Bằng bỗng nhiên biết, tiểu tử này mới vừa rồi là đang giả ngu. Nguyên nhân rất đơn giản, quá đáng khôn khéo thuộc hạ, dễ dàng để cho lãnh đạo sinh ra phòng bị. Tuổi còn trẻ liền có thể làm tới Thiên cung đặc phái viên người, đều không phải là đèn đã cạn dầu.

Ăn xong ăn khuya, bốn người trở lại thị cục phòng họp, tiếp tục nghiên cứu đoạn phim.

Nhìn qua một lần lại một lần, uống chút ít rượu Trương Bằng, cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, dần dần, ngủ thiếp đi..

Không biết qua bao lâu, Trương Bằng tỉnh lại. Ánh sáng có chút nhức mắt, qua một hồi lâu, hán mới nhìn rõ bốn phía.

Đất đỏ đất, phòng trệt, cỏ thụ, đại đường xe chạy.

Nơi này lại là Hồng Vệ tiểu học, nhưng trường học lộ ra rất mới, gạch đỏ trên tường vôi trắng không nhiễm một hạt bụi, được không mất sáng, tường trên viết một chút màu đỏ chữ to: "Kiên quyết bảo vệ tổ quốc, cùng một tiếp xúc phản động thể lực làm đầu tranh."

"Thịnh thịnh thịnh thịnh thịnh thịnh oành!"

Một trận nặng nề âm thanh truyền tới, quay đầu nhìn lại, là sân luyện tập phương hướng.

Trương Bằng vị trí hiện tại, là đang (tại) dạy công chức phòng làm việc mặt bên, hướng bắc chỗ trống là đại thao trận, đi về phía nam chỗ cao là học sinh phòng học.

Hắn cúi đầu nhìn lại, phát hiện mình ăn mặc màu lam nhạt quân phục, một nhóm khắc ngôi sao năm cánh đồng nút thắt vô cùng chói mắt.

"Thình thịch thình thịch thình thịch oành!"

Âm thanh vang lên lần nữa, lần này hắn nghe rõ ràng, là tiếng súng. Hắn theo bản năng đi về phía bãi tập, hướng xuống dưới nhìn lại.

Chỉ thấy từng hàng binh lính đứng ở tù nhân sau lưng, hòng súng đối với đứng đầu của bọn họ, theo thứ tự nổ súng xạ kích. Cách đó không xa, là một cái đáng vóc to hầm động, một chút binh lính đang lôi kéo xe ba gác, hướng trong động nhét viết thi thể.

Chẳng lẽ ta tiến vào!

Trương Bằng rất nhanh thì kịp phản ứng, đây không phải là mộng cảnh, mà là đang (tại) máy chiếu trong hình.

Hắn nhanh chóng ngồi chồm hổ xuống, miễn cho bị quá nhiều người nhìn thấy.

Đầu tiên, hắn không biết nơi này có không gặp nguy hiểm thứ yếu, hắn không biết người nơi này là ảo giống vẫn là thực chất thứ ba, hắn không biết rõ làm sao đi ra ngoài. Tóm lại, hai mắt tối thui, cái gì cũng không biết. Cần thận chạy đến(phải) vạn năm thuyền, vẫn là phải Shen chút ít.

"Alô, bên kia cái đồ đồng chí, người đang làm gì? " sau lưng truyền tới tiếng gào, hắn vẫn bị "Dân bản địa " phát hiện.

Người đến là một (cái) ăn mặc quân phục người đàn ông trung niên, chấp hai tay sau lưng, khí độ bất phàm, phải là một sĩ quan.

"Lão đại, có chút không thoải mái. " Trương Bằng thuận miệng bắm một cái hoảng.

"Không thoải mái liền đi về nghỉ, khác (đừng) chạy loạn khắp nơi. " trung niên sĩ quan dạy dỗ.

"Dạ dạ dạ..." Trương Bằng gật đầu đáp, hướng cấp thấp phòng học phương hướng chạy đi.

Chạy hơn ba mươi mét, đi tới năm thứ nhất trước phòng học, trong triều nhìn lại, bên trong không phải là quen thuộc bàn ghế, mà là từng hàng cái giá giường. Bên trong đứng yên mấy tên lính, đang nói chuyện.

"Những thứ này người Nhật thật là ma quỷ, lại làm ra chuyện như vậy! " "Nhất định chính là súc sinh! " "Không, súc sinh cũng không bằng! " "Nếu không phải trúng thử, ta thật muốn nhiều bắn chết mấy cái. " "Muốn ta nhìn a, vẫn là lên mặt đao chặt đầu tốt, thật không biết quan trên là nghĩ như thế nào, đơn giản là lãng phí viên đạn a. " "Người cũng chớ nói lung tung, người Nhật là súc sinh, chẳng lẽ chúng ta cũng là? " "Đúng, chúng ta là quốc tế tám gương, cái đó tên gì tới... Chủ nghĩa nhân đạo, đúng, chính là chủ nghĩa nhân đạo!"

Ôm lòng hiếu kỳ mãnh liệt, Trương Bằng đi về phía sườn núi đỉnh Khai Toàn lâu.

Nơi này Khai Toàn lâu, mới không ít, nhưng trên tường loang loang lỗ lỗ, tất cả đều là dấu đạn. Màu sắc bể hoa(xài) cửa sổ thủy tinh phủ đầy lỗ thủng cùng vết nứt. Thoạt nhìn, trước đây không lâu mới trải qua chiến đấu kịch liệt.

"Ba tháp."

Bà vai đột nhiên bị vỗ một cái, Trương Bằng sợ hết hồn, quay đầu nhìn lại, nhưng là một cái phụ khuôn vác ăn mặc trung niên mập mạp.

"Ai, Đái chủ nhiệm, người có thể làm ta sợ muốn chết. " đợi đến thấy rõ người tới bộ dáng, Trương Bằng thở phào nhẹ nhõm.

"Nào có người như vậy tùy tiện chạy khắp nơi, nhanh tìm địa phương trốn. " vừa nói, Đái chủ nhiệm kéo Trương Bằng, trốn vào Khai Toàn lâu hậu phương trong bụi cỏ dại.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: hình

"Chúng ta đi vào máy chiếu bên trong sao? " Trương Bằng hỏi.

"Hắn không phải là, chúng ta là ngủ thiếp đi mới tiến vào, cho nên rất rõ ràng, là thần niệm tiến vào. " Đái chủ nhiệm nói.

"Thần niệm, cái gì tới? " Trương Bằng hỏi.

"Người có thể lý giải là căn cứ vào vật chất linh hồn, cũng có thể lý giải là đầu óc ý thức tại 4 chiều không gian chiếu. " Đái chủ nhiệm nói.

"Vậy thì linh hồn đi. " Trương Bằng chọn đơn giản tới hiểu.

"Không.. Không là linh hồn, linh hồn chỉ thuộc về trong truyền thuyết, linh hồn giả định là độc lập với vật chất tinh thần thể, nhưng là chiếu là nhất định phải căn cứ vào vật lý tồn tại, giả thiết đầu của người tử vong, thần niệm liền biến mất."

"Thần niệm chính là đại não không có thể linh hồn của tử vong, có thể hiểu như vậy sao? " Trương Bằng hỏi.

"A... " Đái chủ nhiệm trầm ngâm trong chốc lát, không lại quán quít cái vấn đề này, "Không kém bao nhiêu đâu..."

"Liên hai người chúng ta? " Trương Bằng lại hỏi.

"Chắc là đi. " Đái chủ nhiệm nói.

"Tại sao chỉ có chúng ta tiến vào? " Trương Bằng lại đưa ra vấn đề thứ ba, lần này Đái chủ nhiệm chẳng qua là cười xấu hổ cười, không trả lời. Trương Bằng suy nghĩ một chút, rất nhanh liền biết.

Tại sao là hắn và Đái chủ nhiệm tiến tiến đi?

Nguyên nhân rất đơn giản, hắn không có công việc, tự nhiên không có gánh nặng trong lòng, cho nên rất dễ dàng liền ngủ gật rồi. Đái chủ nhiệm là lãnh đạo, cũng không có cái gì gánh nặng trong lòng, cũng ngủ thiếp đi. Mà Giang Bình thái độ làm việc nghiêm túc, hắn không ngủ. Về phần Bạch, là tên lính quèn, lãnh đạo ở chỗ này, tự nhiên không dám ngủ gật.

"Chúng ta chờ một chút, Bạch có thể sẽ đi vào. " Đái chủ nhiệm nói.

"Ừ. " Trương Bằng bày tỏ đồng ý.

Tiết Bạch nhìn thấy lãnh đạo ngủ thiếp đi, tâm lý thì sẽ thả thả lỏng, dĩ nhiên là sẽ ngủ gà ngủ gật.

Phản đang chờ cũng là chờ, Đái chủ nhiệm nói đến phỏng đoán của hắn.

Hắn cho là, chúng ta bây giờ nói chỗ, hắn không phải là máy chiếu bên trong. Mà là thông qua máy chiếu, tiến vào đoạn phim.

Căn cứ trước, trong tám ảnh biến mất bàn làm việc, có thể suy đoán ra, đoạn phim là cất giữ đồ vật không gian giới chỉ. Có chút tu giả vì ả núp đồ đạc của mình, biết chế tạo một cái tương tự như vậy không gian, sau đó đem đồ vật thả ở bên trong.

Thật thật giả giả đồ vật, tương tự với tù sắt mặt nạ. Chỉ có biết một kiện kia là "Chân thật tồn tại", mới thuận lợi lấy ra.

"Những thứ này không trọng yếu... " Trương Bằng nói, "Mấu chốt là, chúng ta ở chỗ này có hay không nguy hiểm? Những quân nhân kia, thoát nhìn không muốn(nghe) người giả a. Vạn nhất bọn họ nổ súng bắn chúng ta, chúng ta sẽ có hay không có nguy hiểm tánh mạng?"

"Cái này khó nói, hắn là không có nguy hiểm gì đi, nhưng... " Đái chủ nhiệm chần chờ một chút, nói, "Trên lý thuyết, thần niệm tử vong, đại não cũng sẽ cùng theo tử vong. Bởi vì thần niệm chết, liền sẽ đối với đại não tạo thành một cái 'Đã tử vong' ảo giác."

"Đó cũng là ảo giác a. " Trương Bằng nói.

"Không... " Đái chủ nhiệm lắc đầu một cái, "Bản năng tăng diện ảo giác, là sẽ tạo thành chân thật hậu quả. Giả thiết, đầu của người cho rằng người đã tử vong, vì phòng ngừa quá nhiều thống khổ, liền sẽ kêu tìm ngừng. Bởi vì nhân loại là vật lý tính, vô luận tâm tình vẫn là thân thể khổng chế, đều dựa vào não tuyến yên phân bí vật chất kích thích khí quan vận động hình thành. Tỷ như người cảm thấy sợ hãi, não tuyến yên liền sẽ bài: ra chuyển hoá a-xít a-min, để cho tim đập của người tăng nhanh, từ đó huyết áp lên cao. Đơn giản mà nói, người não tuyến yên bài: ra thân thể đã tử vong tín hiệu, nhất định sẽ tạo thành khí quan vận hành thay đổi. Nặng thì hô hấp suy kiệt, nhẹ thì biến thành người không có tri giác."

"Nói như vậy, ta là bị các người gài bẫy. " Trương Bằng rất khó chịu nói. Bọn họ có nghĩa vụ giải quyết vấn đề, hắn cũng không có.

"Không thể nói như thế, nếu như linh khí hữu dụng, người cũng có thể được tương quan chỗ tốt, ta lại không bảo thủ... " Đái chủ nhiệm ám chỉ nói, "Chúng ta nam châu thành phố nơi làm việc, từ trước đến giờ tự cung tự cấp, cấp trên vừa không có cho bao nhiêu kinh phí, cũng phải dựa vào chính mình a."

"Cái kia Giang Bình đây? " Trương Bằng hỏi. Giang Bình nhưng là rất chính trực, hiện tại ở hắn nơi đó lấy chỗ tốt,

Thật sự có chút khó khăn.

"Giang Bình là cảnh sát, cũng không phải là tu giả, linh khí sự tình, không tới phiên bọn họ quản. " Đái chủ nhiệm nói. Đón lấy, hắn nói tiếp nổi lên suy đoán của chính mình.

Liên quan với đoạn phim trong thế giới, rốt cuộc là làm sao hình thành?

Đối với lần này, đeo vui có một bộ ý kiến của mình. Đầu tiên là hình, tại máy chụp hình mới vừa ra đời thời điểm, có không ít người trong nước cho là, "Hộp đen lóe lên, hòn đều bị hút đi. " dân gian cũng có truyền thuyết, nói tám ảnh qua lẫn nhau người, cũng không lâu lắm liền tử vong.

Nhiếp hồn loại thuyết pháp này, nhất định là không có căn cứ, nếu không những người này vốn là có ám tật, nếu không phải là chính mình hù chết chính mình. Nhưng cũng có người nói, bị hộp đen đèn flash chiếu một cái, cảm giác thật giống như ném thứ gì, cái này ngược lại có khả năng.

Máy chụp hình tác dụng, là đem chân thật ánh sáng chiếu một cuộc mãnh nhỏ bên trên(lên). Nơi này có mắt thường có thể nhìn thấy bộ phận, tự nhiên cũng có mắt thường không nhìn thấy bộ phận. Tại Micro(μ) vật lý bên trong, loài người mắt thường có thể nhìn thấy, hết sức có hạn. Tỷ như không gian khoa học gia liền cho là, nhân loại thuộc về 4 chiều không gian, nhưng chỉ có thể quan sát được thế giới ba chiều.

Năm đó đeo vui tại Lăng Tiêu học viện thời điểm, từng tại trong thư viện xem qua một phần liên quan với "Ma huyền cameras " tài liệu.

Ma huyền cameras, là một gã nước Mỹ tu giả làm được, đã từng nổi tiếng một thời.

Tác dụng của nó, là chân thật ghi chép một cái nào đó trong lúc nhất thời tọa độ, một cái nào đó một không gian chuyện xảy ra. Tại thế giới Micro(μ) bên trong, giống như ghi chép một cái cứ điểm vận hành. Đánh cách khác, Phim nhựa ghi chép một cái quả cầu sắt ở giữa không trung hình ảnh.

Làm tái hiện cái này trong hình ghi chép thời điểm, CLB bóng đá theo trước quy luật, đi xuống, sau đó đập tới trên mặt đất, lẫn một đoạn, cuối cùng mới tỉnh lại. Bởi vì ghi chép chỉ là một trạng thái, sau này động tác đem sẽ không xuất hiện. Tỷ như phía sau có người đá cầu một cước, cái này là sẽ không xuất hiện.

Nhưng là, tại quay chụp trong quá trình, nhất định phải gia tăng phim ảnh bên trên(lên) tài liệu hấp lực, hấp thu càng nhiều hơn ánh sáng, hoặc vật chất, mới có thể làm cho ghi chép càng tỉ mỉ.

Vì vậy, mỗi khi ma huyền cameras tiến hành quay chụp thời điểm, nguyên vật chất đều sẽ bị lấy đi một chút. Cái lượng này rất ít, cho nên sẽ không đối với thân thể con người cùng đồ vật sinh ra ảnh hưởng quá lớn.

Cái này ma huyền cameras, tại sao sau đó bị cất kín với trong viện bảo tàng, không sử dụng nữa qua. Nguyên nhân ở nơi này, nếu như nó đối với một món vật thể liên tục quay chụp một vạn tám nghìn hình, cái vật thể này liền sẽ bê tan tành. Đây cũng là tại sao khắp nơi viện bảo tàng, đều sẽ phủ lên "Cấm chỉ chụp hình " nguyên nhân.

Ma huyền cameras phim ảnh sử dụng tài liệu chất lượng, là bình thường máy chụp hình 5000 lần.

"Ta lấy loại máy chụp hình này chụp một người đẹp, cái kia ta có phải hay không có thể vào mò nàng? " Trương Bằng bỗng nhiên nói hỏi.

"Nếu như có tương tự với loại này máy chiếu môi giới, hẳn là là có thể. " Đái chủ nhiệm trả lời, sau đó chuyển đề tài, lại nói, "Bất quá nha, thần niệm mò nàng, liền cùng làm xuân mộng không khác nhau gì cả, liền cùng người chính mình tưởng tượng không sai biệt lắm, còn có chính là, bởi vì tám nghìn là đối với chân thật chiếu, người tùy tiện mò người ta, nàng nhất định sẽ trở tay cho người một cái tát."

Trải qua hơi gần sát sinh hoạt khoảng cách, Trương Bằng rốt cuộc nghe rõ.

Trước mắt bọn họ vị trí đoạn phim bên trong, cũng là ghi chép năm đó cảnh tượng chân thực cùng nhân vật. Tại thế giới Micro(μ) bên trong, nhân vật dựa theo ghi chép thời khắc đường đi hành động, cho đến điểm cuối.

Bọn họ mở đầu nhìn đoạn phim, chính là theo bãi tập giết phạm nhân bắt đầu, sau này hết thảy đều là cái thời khắc kia điểm kéo dài tính vận động.

"Loại dụng bảo khí , có thể so sánh mãnh thế giới Micro(μ) tiến hành lập đi lập lại kích hoạt, một lần nữa thiết lập . Khi kèm theo năng lượng hao hết thời điểm, cái thế giới này liền biến mất. " Đái chủ nhiệm suy đoán nói.

Trong lòng Trương Bằng, đem lời nói của Đái chủ nhiệm làm đơn giản tổng kết.

Số một, thuộc về trên cái thế giới này, là của mình thần niệm

Chương hai, cái thế giới này gặp nguy hiểm, thần niệm tử vong, tự thân rất có thể cùng đi theo tử vong

Chương ba, cái thế giới này là đan tuyến trình vận tác, dựa vào bảo khí ban cho thế có thể tiến hành đan tuyến trình vận động, vận động phương hướng có thể bị hắn thay đổi, nhưng kết quả sau cùng vẫn là biến mất

Chương tư, trên cái thế giới này nhân vật, động vật, có thể sẽ công kích chính mình thần niệm

Chương năm, cái thế giới này có thể lập đi lập lại kích hoạt, mỗi lần đều là một lần nữa thiết lập cảnh tượng nhân vật cùng thời gian, sau đó bắt đầu lại

Chương sáu, có người lợi dụng cái này không gian nhỏ, che giấu mình đồ vật, lấy đạt tới ẩn nấp hiệu quả.

"Nói như vậy, chỉ cần chúng ta tìm một chỗ trốn, chờ đến kết thúc, chúng ta liền có thể đi ra ngoài?" Trương Bằng suy một ra ba hỏi.

"Trên lý thuyết là như vậy, nhưng điều kiện tiên quyết là, có người đi máy chiếu đóng, nếu không nó vẫn cứ đối với đoạn phim chuyển vận thể năng, thế giới liền sẽ không kết thúc." Đái chủ nhiệm nói.

"Thế giới biến mất, chúng ta sẽ sẽ không theo tin tức?" Trương Bằng không khỏi nghĩ đến.

"Chuyện này... Thật còn nói không chừng a..." Đái chủ nhiệm thờ dãi nói, bỗng nhiên cảm giác mình cũng không có chuẩn bị đầy đủ.

"Nếu là người làm gì đó, khẳng định không phải là vì hại chính mình, có lẽ tìm tới phương pháp gì, hoặc là địa phương, liền có thể đi ra ngoài." Trương Bằng suy đoán nói, "Tỷ như tiếng lóng a, tương tự với 'vùng ơ mở ra', muốn không liền là địa phương nào, thật giống như điện ảnh bên trong The Matrix duy tu thông đạo các loại."

"A..." Đái chủ nhiệm thoáng chút dăm chiêu gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

"Nếu như là tiếng lóng mà nói, người chế tạo cũng sẽ sợ chính mình quên mất, nhất định sẽ tại một ít chỗ khuất, bày ám chỉ, để phòng bất cứ tình huống nào." Trương Bằng nói.

"Ồi chào, tiểu Bằng đồng chí, có thể a..." Đái chủ nhiệm đưa ra ngón tay cái, sau đó lại hỏi, "Có hứng thú hay không gia nhập chúng ta Thiên cung?"

"Tiền lương cao sao?" Trương Bằng hỏi.

"Mấy ngàn khối vẫn phải có." có thể là sợ hấn cảm thấy quá thấp, Đái chủ nhiệm lập tức bổ sung nói, "Mỗi tuần hai ngày nghỉ, ngày lễ có bù, hết năm có tiền thưởng."

"Nghe cũng không tệ lắm a." Trương Bằng gật đầu nói, sau đó lại hỏi, "Có hay không nguy hiểm?"

"Nguy hiểm chứ sao..." Đái chủ nhiệm cười một tiếng, "Mỗi người một ý."

"Có thể là có thể, nhưng bây giờ tạm thời vẫn còn đang bằng hữu công ty, bỗng nhiên nói đi là đi, có chút không tốt lắm, còn sau này hãy nói đi..." Trương Bằng chậm lại nói. Bởi vì hấn chợt nhớ tới biểu hiện của: Bạch, cảm thấy vẫn là tự do tự tại tốt, không đứng vậy đến(phải) chụp cấp trên nịnh bợ.

Mặc dù công phu của hấn cũng là nhất lưu, nhưng là chụp Mã Tinh Lôi nịnh bợ, cùng ngoại nhân không là một chuyện.

"Ngược lại chỗ này của ta, tùy thời đều hoan nghênh người." Đái chủ nhiệm cười híp mắt nói, "Quốc gia biên chế, ăn công gia cơm, có bảo đảm."

Hai người đang nói, phía trước trên đất trống xuất hiện một thân ảnh, thoạt nhìn lén lén lút lút. Không cần phải nói, chính là: Bạch.

Hai người đang muốn đi ra bụi cỏ đi gọi hấn, lại thấy một đội binh lính chạy chậm tới, dẫn đầu binh lính rút súng lục ra, chỉ: Bạch lớn tiếng quát: "Đứng lại, không được nhúc nhích!"

Hai người định mắt nhìn đi,: Bạch mặc quần áo cùng bọn họ không giống nhau, lại là phạm nhân quần áo...

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: người Nhật

Ở chỗ này, Trương Bằng là quân nhân, Đái chủ nhiệm là phu khuân vác,: Bạch là phạm nhân. Nếu muốn cứu: Bạch, tự nhiên phải dựa vào Trương Bằng.

"Mấy vị đồng chí, ta đang dẫn hấn đi cho lãnh đạo câu hỏi đây." Trương Bằng đi lên trước, theo cười nói.

"Cũng không coi trọng chút." dẫn đầu binh lính nói, thu hồi súng lục, mang theo đội viên đi nha.

"Hô..." nhìn lấy đi xa binh lính,: Bạch thở ra một hơi, "Làm ta sợ muốn chết."

Đón lấy, ba người tránh về bụi cỏ.

"Bây giờ việc cần thiết trước mắt, là tìm ra thoát ly biện pháp, sau đó sẽ xem xét tiến một bước tìm tòi. " Đái chủ nhiệm nói.

"Ừ. " Trương Bằng bày tỏ đồng ý. Mặc dù cái này rất hình thức, nhưng là tính minh xác phương hướng.

"Mới vừa rồi tiểu Bằng ý kiến, ta suy tư một chút, cảm thấy có khả năng rất lớn. " Đái chủ nhiệm phân tích nói, "Máy chiếu người chế tạo, nhất định sẽ xem xét đến thông dụng tính. Nói cách khác, bất kỳ đạt tới tiêu chuẩn đoạn phim đều có thể bị kích hoạt. Như thế, hẳn tại thiết kế thời điểm, nhất định phải xem xét đến thoát ly vấn đề. Mà cái vấn đề này, nhất định là có thông dụng tính chất. Tại không quá nhiều đoạn phim bên trong thế giới đoạn phim điều kiện tiên quyết, thiết kế đường hầm đào mạng. Có thể là một câu tiếng lóng, cũng có thể là một cái thoát nhìn không dịu dàng đồ vật. Bởi vì đường hầm đào mạng có thông dụng tính, tựa không khả năng chiếu cố được tại mỗi cái trên thế giới hài hòa. Nói thí dụ như, người trong sa mạc nhìn thấy một gian kem(tuyệt cao) tiệm, khẳng định không hài hòa."

"Nói đến không hài hòa, ta mới vừa rồi ngược lại nhìn thấy một kiện đồ vật. ": Bạch nói.

"Thứ gì? " Trương Bằng cùng Đái chủ nhiệm đồng thanh hỏi tới.

"Một cái màu đỏ buồng điện thoại, Nữ Hoàng quốc trong phim ảnh Kinh(trải qua) thường gặp được cái loại này. ": Bạch khoa tay múa chân nói, "Thì ở phía trước phòng trệt một đầu khác."

"Đi, đi nhìn một chút. " Đái chủ nhiệm vỗ đùi, nói.

Cũng không lâu lắm, phạm nhân: Bạch ngay tại quân nhân Trương Bằng cùng với phu quân vác đeo vui "Áp tải " xuống, đi tới hẳn lời muốn nói vị trí.

Quả nhiên, một cái mới tinh, màu đỏ lớp sơn buồng điện thoại xuất hiện ở trước mắt. Ước chừng cao hơn hai mét, có hình vuông, tựa vào bên tường, phương cách hình hàng rào, cần trong suốt thủy tinh, bên trên(lên) đỉnh viết một hàng chữ "TELEPHONE ". Trong triều nhìn lại, có một (cái) làm bằng đồng kiểu xưa đầy bàn máy điện thoại.

Trương Bằng mở cửa vào trong, cầm lên ống nghe, có thể nghe được một trận đại biểu lúc rảnh rồi trường âm. Hẳn tùy tiện gọi mấy cái dây số bàn, lập tức vang lên âm thanh bận. Nếu như hẳn không đoán sai, bấm chính xác dây số liền có thể đi ra ngoài. Ba người tìm tòi một lúc lâu, đem buồng điện thoại từ trên xuống dưới tìm khắp lần, cũng không phát hiện có cái gì số điện thoại vết tích.

"Có lẽ còn có cái gì không dịu dàng địa phương, sẽ ghi chép dây số. " Đái chủ nhiệm nói.

Mất thấy ở chỗ này hao tổn nửa cũng không phải biện pháp, ba người quyết định đi Khải Toàn lâu điều tra. Nguyên nhân rất đơn giản, cái này máy chiếu cùng Khải Toàn lâu đều là Nữ Hoàng quốc sản vật, trong đó có lẽ có thiên ty vạn lữ quan hệ.

Trong hành lang rất an tĩnh, nguyên bản coi như phòng học căn phòng, đều đánh phong điều. Mở ra đầu gỗ cửa sổ một góc, bên trong ánh sáng rất tối, tựa hồ cũng là chút ít rất lớn thạch đài, phía trên đồng chút ít thủy tinh dụng cụ, thoát nhìn là đang lúc hóa học phòng thí nghiệm.

Trên tường dường như có bóng người, Trương Bằng đem cửa sổ mở lớn hơn một chút, rốt cuộc thấy rõ , là chút ít giải phẫu thân thể con người đỏ. Hẳn không phải là hóa học phòng thí nghiệm, mà là y học phòng thí nghiệm.

"Ta nhớ ra rồi... " Đái chủ nhiệm bỗng nhiên trầm ngâm nói, "Rất nhiều năm trước, đồng doanh : Nhật Bản cùng chúng ta đánh một trận ý vào, đã từng bí mật bắt một chút khu không chế bên trong nước Hoa dân chúng, tiến hành qua cực kỳ tàn ác thí nghiệm."

"Cái đó ta nghe nói qua, đồng doanh : Nhật Bản số bảy bộ đội bí mật, cái gì vật sống giải phẫu, nhiễm khuẩn thí nghiệm vân vân. ": Bạch nói, không tự chủ nắm chặt quả đấm.

"Nói như vậy, chính đang (tại) giết chính là cái bộ đội kia người? " Trương Bằng suy đoán nói.

"Có khả năng rất lớn. " Đái chủ nhiệm nói.

Ba người tiếp tục hướng trên lầu tìm, tầng bốn phòng học, cũng là đủ loại phòng thí nghiệm, trong đó có đang lúc là cất giữ thân thể con người khí quan, từng hàng thiết giá tử, bày cao cỡ nửa người đại bình thủy tinh, dùng hơi vàng dịch thể ngâm đủ loại khí quan.

Mùi gay mũi từ bên trong tản mát ra, không khó phân biệt ra được, là nồng độ khá cao Fóc môn.

Đi lên nửa lầu cuối, đều là phòng làm việc, bên trong bày bàn và văn kiện quỹ, cửa từ bên trên(lên) toàn bộ dán phong điều. Phía bên phải cuối lối đi, chính là hai gian một người văn phòng.

Trên cửa quán xích sắt, không khóa. Trương Bằng nhất thời đến rồi hứng thú, dùng móng tay cắt ra phong điều, sau đó cời ra xích sắt, đẩy cửa đi vào.

Ngược lại cũng phải cần khắp nơi tìm kiếm, còn lại hai người cũng không có phản đối.

Đây là một cái chừng năm mươi thước vuông phòng làm việc, rất rộng rãi, ở giữa đặt một tấm rất lớn bàn làm việc, hai bên là Trần Liệt quỹ. Bàn làm việc phía sau, bày một (cái) hẹp dài lùn quỹ, cửa hàng có hai cây tuyệt đẹp đồng doanh : Nhật Bản kiếm nhật, một dài một ngắn, hoành giá tại trên giá để đao.

Trương Bằng không tự chủ được cầm lên trong đó một cái, chỉ thấy đao chế tác vô cùng tinh mỹ, trên chuôi đao quấn đỏ thắm xen nhau, châm thành hoa mai trắng vải, vỏ đao là làm bằng gỗ, rất nhẹ, bên ngoài bao lấy một tầng cảm đoạn, trung gian bộ phận trói hai cái đại nút buộc.

"Cheng!"

Rút đao mà ra, sáng như tuyết ánh đao nhất thời đầy nhà loạn thoáng qua. Trương Bằng thứ nhất ý thức chính là, "Đáng tiền!" chính là không biết có thể hay không mang đi ra ngoài. Nghĩ như vậy, hắn đem hai cây đao đều cầm lên, thả ở trên bàn làm việc, bắt đầu khắp nơi tìm cái gì kiện hàng.

"Tê..." lúc này, đang tra nhìn Trần Liệt quý Đái chủ nhiệm hút hơi khí lạnh.

Trương Bằng tiến tới nhìn, trong ngăn kéo để mấy cái tiểu bản bình, bên trong ngâm đủ loại khí quan, có tâm tạng, Tỳ phổi, ruột già ruột non vân vân. Nhưng chuyện này cũng không hề là mấu chốt nhất, cái kia bình thủy tinh trung gian, bày một cái lẫn nhau giá, bên trong là Trương thiếu nữ hình.

Nàng mặc lấy đông doanh : Nhật Bản Kimono, ước chừng 16 tuổi, dung mạo rất bạch, rất đẹp mắt, làm cho người ta một loại rõ ràng thoải mái sạch sẽ cảm giác. Nàng đang nhìn ống kính, lộ ra nụ cười ngọt ngào. Không khỏi làm người liên tưởng đến, nàng chính là chỗ này chút ít là tè chủ nhân.

Nhưng cái này còn không là mấu chốt nhất...

Một cổ nhân nhạt mùi rượu chui vào trong mũi, khiến cho người phát rét. Ngâm những thứ này, lại không phải là thông thường Fóc môn, mà là độ cao rượu!

"Người Nhật thật biến thái." Đái chủ nhiệm không nhịn được thờ dài nói, đóng lại cửa tủ.

Đón lấy, Trương Bằng tiếp tục tìm kiếm có thể dùng đến kiện hàng kiểm nhật đồ vật. Hắn rất nhanh thì tại bàn làm việc trong ngăn kéo, lật tới một mặt xếp Uy Kỳ.

"Cái này tốt." Trương Bằng tự nhủ nói, dùng Uy Kỳ đem hai cây kiếm nhật gói kỹ, lại xé ra một chút vải, nhào nặn thành sợi dây châm lên, vác ở sau lưng.

"Còn không biết có thể hay không xuất ra đi đây." Bạch nói.

"Mặc kệ nó, không được lại nói." Trương Bằng nói.

"Nói cũng phải..." Bạch vừa nói, cầm lên trên bàn bút máy, cắm vào trong túi áo trên. Động tác kia vô cùng tự nhiên, giống như tại cầm đồ đạc của mình.

"Ừ." Đái chủ nhiệm gật đầu, đem Trần Liệt trên kệ Uy quân huy chương quét một cái sạch, bỏ vào túi trong.

Đều là kẻ tinh ranh, đương nhiên sẽ không cầm chút ít thứ không đáng tiền.

Đón lấy, ba người lại tiến vào một cái khác gian phòng làm việc.

"Cmm, hộp Vương Bát!" Trương Bằng vừa vào cửa, đã nhìn thấy Trần Liệt trên kệ súng lục, đi nhanh tới, bên cạnh còn có hai viên đạn hộp cùng chứa đồng sắc đạn cái hộp.

Hộp Vương Bát, là chỉ Uy quân 70 năm trước chế thức súng lục, chính quy danh xưng là "Nam bộ mười bốn năm thức súng lục" bởi vì da(vỏ) bao súng có một (cái) hình tròn nắp, vì vậy được đặt tên hộp Vương Bát.

Loại này súng lục, xấu xí, uy lực kém, chẳng qua chỉ là bán tự động, ổn định tính cũng không tệ. Trương Bằng tại bộ đội lão quân người trong nhà từng thấy, còn chơi qua, đối với kết cấu cũng tính năng cũng coi là quen biết, chẳng qua là thiếu đạn được, cho tới bây giờ chưa thử qua.

Trương Bằng không nói hai lời, liền cây súng lục tới eo lưng bên trên(lên) xa cách sau đó đạn và băng đạn hướng trong túi quần nhét.

"Huynh đệ, đây chính là phạm pháp." Bạch nhắc nhở.

"Người không nói ta không nói, ai biết a, các người là quan tu giả, cũng không phải là cảnh sát." Trương Bằng nói.

Tiết Bạch còn muốn nói điều gì, lại thấy Đái chủ nhiệm mang ra tay, liền không nói nữa.

Tiếp đó, ba người rất ấn ý đất, hướng chính mình trong túi trang đồ vật ưa thích. Cũng không lâu lắm, vật đáng tiền bị bọn họ vơ vét không còn gì, trên mặt đều mang nụ cười, xuất ra phòng làm việc.

"Đi phòng ngầm dưới đất nhìn một chút." Trương Bằng đề nghị. Hắn cũng rất muốn biết, năm đó phòng ngầm dưới đất là dùng làm gì.

Ba người theo thang lầu, đi tới nguyên bản tiểu đồ lật vật phòng vị trí. Bây giờ chỗ này chỉ là một xuống dưới cửa thang lầu, cũng không có căn phòng. Đi xuống, cánh cửa cũng không có khóa.

Trong lối đi bố trí cùng Trương Bằng nhiều năm sau đó nhìn thấy một dạng, hai bên đều cửa sắt, trên cửa mở ra một dùm thiết điều hàn giường nhỏ, chắc là coi như phòng giám sử dụng.

Đi tới phần dưới cùng, xuống chút nữa đi, dưới đất tầng 2 là một bao la phòng khách. Ánh đèn rất tối, khắp nơi đều là biến thành màu đen vết máu, rất nhiều mang bánh xe giường bệnh ngổn ngang đồng ở chung một chỗ, bất ngờ có thể nhìn thấy một chút tán loạn trên mặt đất giải phẫu dụng cụ, có rì sét cái kim, cong đao giải phẫu, bề tan tành ống kim vân vân.

Trên tường có thể nhìn thấy vết đạn, sàn nhà có không ít rạn nứt chỗ cùng nổ vết tích. Không khó nhìn ra, nơi này đã từng phát sinh qua chiến đấu kịch liệt.

Càng đi về phía trước, Trương Bằng nhìn thấy một bộ lớn vô cùng thi thể. Chính là ngày đó đuổi giết hán môn, cuối cùng bị Tiêu Vũ Nặc nhảy mất giết Thi Vương. Giờ phút này, thi thể thoát nhìn rất mới, trên da khắp nơi đều là vá lại đầu giấy.

"Vá lại thi! " Đái chủ nhiệm tròn tròn liếc trông mắt nói.

"Cái gì tới? " Trương Bằng nghi ngờ nói.

Đái chủ nhiệm ngay sau đó giải thích, vá lại thi, chính là lợi dụng số lớn mới mẽ thi thể, vá lại mà thành quái vật to lớn. Cứu tế cho đen Ma pháp sau, thông qua nữa điện cao thế kích thích, khiến cho(dùng) thân thể cơ năng khôi phục, tế bào khôi phục hoạt tính, từ đó chế tạo ra rắn chắc vô cùng, chỉ số thông minh thấp hơn người ở. Vá lại thi bên sản xuất thức cực kỳ máu tanh, đã từng thịnh hành thể kỷ mười chín tây phương các nước, sau đó bị cấm chế.

"Người Nhật thật biến thái. " Đái chủ nhiệm lần nữa thờ dài nói.

Ba người vòng vo một vòng, không phát hiện cái gì đáng đến(phải) chú ý đồ vật, liền theo đường cũ trở về.

"Sát sát sát..."

Queo qua dưới đất tầng 2 đến tầng một trong thang lầu, phía trước trong lối đi bỗng nhiên truyền tới một trận tiếng bước chân dồn dập. Trương Bằng theo bản năng, rơi ở phía sau vài mét.

"Đứng lại, không được nhúc nhích!"

Một người tướng mạo uy nghiêm quân nhân, mang theo một đám binh lính, chỉ phía trước nhất: Bạch quát lên.

Trương Bằng liền vội vàng rút súng lục ra, theo mặt bên chỉ: Bạch đầu, la lớn: "Báo cáo thủ trưởng, đã bắt đào phạm!"

Phu khuôn vác Đái chủ nhiệm một cái xoay quá phạm người cánh tay của: Bạch, quát lên, "Đi!"

"Làm tốt lắm, hần là một gã trọng yếu người Nhật thầy thuốc, chúng ta đang muốn đối với hần tiến hành tra hỏi. " tướng mạo uy nghiêm quân nhân tay vung lên, hai tên lính lập tức chậm chậm đi tới, một tả một hữu áp giải: Bạch.

"Nhân viên nhà bếp, tối nay có trọng yếu tiệc ăn mừng, còn không mau trở về chuẩn bị! " quân nhân kia lại chỉ Đái chủ nhiệm quát lên.

Cứ như vậy, Bạch cùng Đái chủ nhiệm đều bị quân nhân mang đi. Trương Bằng một người ở trong đường hầm, bỗng nhiên có loại sống sót sau tai nạn cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: thoát đi

Trương Bằng trái lo phải nghĩ, cùng nhau đi tới, căn bản không phát hiện có cái gì "Không hài hòa " đồ vật, hay là trước trở lại buồng điện thoại nơi đó, lại thử một chút xem sao.

Nghĩ như vậy, hần xuất ra phòng ngầm dưới đất, chỉ chốc lát sau, đi tới màu đỏ buồng điện thoại, mở cửa vào trong, thuận tay đóng lại.

Hần ngắm kiểu cũ máy điện thoại, từ trên xuống dưới tìm tòi nhiều lần, cũng không tìm được dù là một nhóm số. Hần nhìn lấy bàn phím, chợt nhớ tới

"Thông dụng mật mã ". Có mấy người đang thiết lập mật mã thời điểm, ngại phiền toái, sợ dĩ phải làm một ít đơn giản con số, tỷ như sáu vị mật mã, thì có tên "123456 " "666666 " "111111 ".

Nghĩ tới đây, hấn lập tức cầm lên ống nghe, kích thích dây số bàn. Dùng ngón tay trở gọi mấy cái, liền truyền tới "Tút tut tut... " chiếu cố thanh âm. Thử lại, vẫn là âm thanh bạn, tiếp tục thử, vẫn là âm thanh bạn...

Hấn liền tiếp thử mười mấy thông dụng dây số, sáu vị, tám vị đều thử qua, vẫn là âm thanh bạn. Cũng không biết tại sao, từ nơi sâu xa, hấn dường như bắt được một cái nào đó loại cảm giác, phát hiện đầu mối gì, nhưng lại nghĩ không thông.

Vấn đề, rốt cuộc ra ở nơi nào?

Hấn nhìn hình tròn dây số bàn, lâm vào lâu dài trầm tư...

Đột nhiên, phía sau hấn xẹt qua một bóng ma, hấn theo bản năng quay đầu lại, lúc này phát ra thét một tiếng kinh hãi.

"A!"

Không biết lúc nào, một đội binh lính theo buồng điện thoại bên ngoài trải qua, bị hấn như vậy vừa gọi, đồng loạt dừng bước lại, hướng hấn nhìn sang.

Bị mười mấy con mắt khoảng cách gần đất nhìn chăm chăm, Trương Bằng mồ hôi lạnh trên trán toát ra, đang tính toán muốn giải thích thế nào, lại thấy các binh lính hai mặt lẫn nhau khuy.

"Các người nghe thanh âm gì không?" "Thật giống như có người ở kêu. " "Là nơi nào truyền tới?" "Không biết. " "Có phải hay không là trong tường?"

Dần dần, các binh lính lộ ra bất an thần sắc.

"Chắc là nghe lầm đi. ""Ừ. " "Nghe lầm."

Nghe được các binh lính nghị luận, Trương Bằng bình tĩnh lại, chẳng lẽ đối phương không nhìn thấy hấn?

Vì vậy, hấn làm một cái mặt quỷ. Các binh lính không có phản ứng chút nào, một lát sau, tiếp tục đứng xếp hàng, hướng phía trước đi.

Trương Bằng rất nhanh thì đưa ra kết luận, bọn họ không nhìn thấy buồng điện thoại!

Cái này rất hợp lý, buồng điện thoại là người thiết kế thiết kế cửa ra, cùng cái thế giới này hoàn toàn xa lạ, vạn nhất để cho dân bản địa nhìn thấy, phá hủy đi, há chẳng phải là không trở về được?

Nghĩ tới đây, Trương Bằng an tâm không ít, ít nhất ở chỗ này, hấn là an toàn. Sau đó hấn tiếp tục suy nghĩ, mới vừa rồi tại bấm số thời điểm, rốt cuộc xuất hiện dị thường gì.

Một tia như có như không linh cảm, quanh quẩn với đầu, lại chậm chạp không chịu nổi lên mặt nước.

"Thực hành là kiểm nghiệm chân lý duy nhất tiêu chuẩn. " hấn nhớ tới một vị danh nhân đã nói, vì vậy cầm ống nói lên, bắt đầu lại bấm số.

"Một " "Hai " hấn một bên nhớ tới, một bên từ từ bấm số.

"Tút tut tut... " mới vừa gọi xong con số thứ hai, âm thanh bạn trước sau như một xuất hiện rồi.

"Sáu " "Tút tut tut..."

"Một " "Một " "Tút tut tut..."

"Năm " "Tút tut tut..."

Chỉ một thoáng, hấn phảng phất bắt được nào đó dị trạng.

"Một "

Đúng, con số thứ nhất đây "Một " chưa từng xuất hiện âm thanh bạn!

Hấn chợt tỉnh ngộ lại, kiểu cũ điện thoại, chỉ cần đẩy đến không tồn tại dây số, liền sẽ lập tức xuất hiện âm thanh bạn.

Như thế, cái này thì có nghĩa là, mã số đầu tiên "Một " là chính xác.

Phát hiện cái này, để cho hấn hưng phấn vô cùng, nước sôi trực vừa thử nghiệm, "Một, hai " "Tút tut tut... " "Một ba " "Tút tut tut... " "Một bốn " "Tút tut tut..."

Thử được "Một chín " thời điểm, cuối cùng không có xuất hiện âm thanh bạn rồi. Hấn hưng phấn vô cùng, thiếu chút nữa hét lớn ra.

Vân vân, một chín? Đường như gần đây gặp qua cái gì con số là một chín mở đầu.

Nháy mắt tiếp theo, một hàng chữ mẫu xẹt qua trong đầu của hắn.

"made in 1935 "

Chẳng lẽ là cái này?

Hắn lập tức toàn động phía sau hai cái con số "Ba năm".

"Bí bo... Bí bo... Bí bo..."

Kết nối!

"Rắc rắc. " vang đến thứ bảy âm thanh thời điểm, bên kia kết nối, truyền tới một phái nữ âm thanh, khặc tối tăm khó hiểu âm, phảng phất tây phương trong điện ảnh thần chú.

Hắn nghe đến, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, mất đi ý thức...

Không biết qua bao lâu, có thể là mấy giây, cũng có thể là mấy phút đồng hồ, Trương Bằng đôi mắt còn díp lại buồn ngủ mông lung đất tỉnh lại.

"Cùm cụp..."

Bốn phía ánh sáng lúc sáng lúc tối, nhẹ nhàng âm thanh bên tai bờ vang lên, phía trước vài chế màn tường bên trên(lên), đang phát ra trắng đen trạng thái hình ảnh.

Hướng bên phải nhìn lại, Đái chủ nhiệm dựa vào ghế, ngược đầu, phát ra nhỏ nhẹ tiếng ngáy, mà hắn cách đó không xa,: Bạch đang nằm ở trên bàn hội nghị ngủ gật. Phía bên trái nhìn lại, Giang Bình ngồi ở bên phía trước, đang tập trung tinh thần đất nhìn chăm chăm màn hình nhìn.

Trương Bằng dò một chút thân thể, rào một tiếng, thật giống như có vật gì rơi trên mặt đất. Âm thanh kinh động Giang Bình, quay đầu lại, nhìn lấy hắn, hỏi, "Tỉnh rồi?"

"Ừ. " Trương Bằng ngo ngắc gật gật đầu, vừa mới phát sinh hết thấy, phảng phất là đang nằm mơ.

Nhưng là, khi hắn theo bản năng nhìn về mặt đất thời điểm, đột nhiên nín thở.

Một món hình sợi dài, dùng vài trắng bao gồm đồ vật xuất hiện ở trước mắt hắn, chính là cái kia hai cây kiếm nhật. Hắn mãnh đất giựt mình tỉnh lại, hướng sau lưng sờ một cái, trống rỗng, hộp Vương Bát không mang ra ngoài. Xa hơn trong túi quần mò, cứng rắn lạnh giá, hạt tròn hình, là viên đạn!

Kiểm nhật, viên đạn lấy ra.

"Làm sao vậy? " Giang Bình nhìn thấy Trương Bằng sắc mặt biến đổi, quan tâm hỏi.

"Không việc gì, mới vừa nằm mộng. " Trương Bằng đứng dậy nói, "Người trước nhìn, ta đi đi phòng rửa tay."

Nói chuyện đồng thời, hắn dùng chân câu trên mặt đất vài trắng cái, thừa dịp Giang Bình quay đầu nhìn đoạn phim thời điểm, đem kiếm nhật vớt tới trong tay, xuất ra phòng họp. Ba chân bốn cẳng đi vào phòng rửa tay.

Tại trong phòng kế, hắn mở ra vài trắng, chính là đông doanh : Nhật Bản Uy Kỳ, còn có một dài một ngắn kiếm nhật. Lại từ trong túi quần, móc ra một cái nặng chịch, vàng xanh xanh viên đạn.

Oa, lúc này phát tài.

Trong lòng hắn là lên. Đầu tiên, cái này hai cây kiếm nhật chế tác vô cùng tinh tế, dùng tài liệu cũng vô cùng sa hoa. Quần quanh cán đao vài, vào tay lạnh băng băng, chính là trứ danh "Băng tâm ti " chế thành, ít nhất là năm đó Uy trong quân tá hoặc đại tá cấp sĩ quan bội đao.

Chương yếu là viên đạn, mặc dù hộp Vương Bát không mang ra ngoài, nhưng hắn nhận biết mấy cái lão Hồng Quân, đều có cất giấu năm đó tịch thu được đồ vật. Hắn có thể nghĩ biện pháp, hoặc là mượn, hoặc là lừa gạt tới.

Hắn sơ lược đất đếm, ít nhất có bảy tám chục phát đạn. Hộp Vương Bát dùng chính là tám millimet đường kính làm bằng đồng viên đạn, một (cái) đầu không lớn, vẫn còn tương đối nhẹ, tiện cho mang theo. Về phần trong nhà cái kia đem hắc tinh, uy lực lớn là đại, nhưng chỉ còn dư lại hai phát đạn, hơn nữa không số thứ tự rất khó làm, tương đương với phế đi.

Theo trong hưng phấn khôi phục như cũ, hắn lúc này mới nhớ tới Đái chủ nhiệm cùng Bạch còn ở bên trong đây, vội vàng bao thứ tốt, đeo ở sau lưng, trở lại trong phòng họp.

"Nhìn hồi lâu, không nhìn ra thứ gì đến, muốn không phải là đi về nghỉ trước, đợi ngày mai rồi hãy nói. " Giang Bình nhìn thấy Trương Bằng trở lại, đứng

dậy đề nghị. Vừa nói, một bên phải đi rút ra mấy chiếc đầu cắm.

"Đừng, ngàn vạn lần chớ! " Trương Bằng liền vội vàng ngăn cản hẳn.

"À? " Giang Bình mờ mịt nói.

"Hai người bọn họ, còn ở bên trong. " Trương Bằng chỉ ngủ hai người.

Giang Bình mặt lộ nghi ngờ, hiển nhiên nghe không hiểu.

"Thần của bọn họ niệm còn ở bên trong... " đón lấy, Trương Bằng nhất ngữ nhất thập, đem liên quan với thần niệm lý luận, cùng với tình huống bên trong nói cho Giang Bình. Dĩ nhiên, cảm niệm nhất cùng đạn sự tình, trực tiếp lướt qua.

Người trong cuộc nghe xong, lộ ra vẻ mặt biểu tình không thể tin, "Ý của ngươi là nói, bọn họ bị nhốt ở bên trong, hơn nữa có nguy hiểm tánh mạng?"

"Đại khái là như vậy. " Trương Bằng trả lời.

"Vậy làm sao bây giờ? " Giang Bình hỏi.

"Ngươi ở nơi này trông coi, chớ đóng máy chiếu, ta trở về viện binh. " Trương Bằng nói. Hôm nay là thi chu ngày cuối cùng, hai tỷ muội buổi sáng thi xong cuối cùng một khoa, liền có thể tan học.

"Được. " Giang Bình gật đầu đáp. Trương Bằng xoay người rời đi, người trước lại đuổi theo ra tới gọi nói, "chờ một chút..."

Trương Bằng nhất thời cả kinh, cho là Giang Bình phát hiện cái gì ghê đơan. Cái này chính trực cổ bản cảnh thám, chắc chắn sẽ không để cho hắn mang đi quân chế vũ khí.

"Vạn nhất bị cúp điện làm sao bây giờ? " Giang Bình hơi lộ ra khẩn trương hỏi.

"Trời muốn mưa, mẹ muốn đưa người, ta có biện pháp gì. " Trương Bằng nhún vai một cái, tại Giang Bình ngạc nhiên trong ánh mắt, bước nhanh rời đi.

Lúc này, Giang Bình nếu như cẩn thận điểm, liền sẽ phát hiện Trương Bằng vội vội vàng vàng, không đi thang máy, mà là trực tiếp đi cầu thang.

Rời đi thị cục, Trương Bằng nhìn đồng hồ, bây giờ là rạng sáng bốn giờ. Hắn dựng lên xe taxi, về đến nhà, buông xuống đồ vật, tắm rửa một cái. Sau đó đánh mở máy điều hòa không khí, thiết lập tốt đồng hồ báo thức, lên giường đi ngủ.

Không phải là hắn vô tình vô nghĩa, mà là hiện tại hắn cái gì cũng làm không được, còn không bằng dưỡng hảo tinh thần, đợi ngày mai lại nói.

Chính bởi vì trời muốn mưa, mẹ muốn đưa người...

"A..."

Hắn ngáp một cái, gối mềm mại gối, rất nhanh thì ngủ thiếp đi.

Trong mộng giấu kính...

Trương Bằng theo Trần Liệt trên kệ một gương soi mặt nhỏ trong nhìn ra ngoài.

Uy Kỳ, đào giá, hoa cúc.

Bàn làm việc, bút máy, đồng hoa(xài) huy chương.

Cảnh tượng trước mắt, chính là tại đoạn phim trong thế giới nhìn thấy, nằm ở Khải Toàn lâu năm tầng sĩ quan phòng làm việc.

Cửa phòng đang đóng, nhưng cửa sổ rộng mở, ánh sáng rất đầy đủ.

Một tên mặt mũi đẹp dễ thiếu nữ, đang quỳ ngồi dưới đất, dưới người trải màu trắng vải, bên hông chớ hai cây kiếm nhật, một dài một ngắn, màu đen hoa mai tơ lụa cán đao, đúng là hắn lấy đi cái kia hai cây. Mà tên thiếu nữ này, chính là lẫn nhau giá trong cái vị kia. Không giống với trong hình là, nàng không có mặc đồng doanh : Nhật Bản Kimono, mà là một thân sạch sẽ gọn gàng Uy quân quân phục.

Ở chỗ này nhìn lại, da của nàng so với trong hình còn phải bạch, như đầu mùa đông tuyết một dạng nhu hòa, nhẵn nhụi.

Trước người của nàng, bày một cái màu trắng phong thư, dùng bút lông chữ viết : "Tạ tội sách " ba chữ to, bên cạnh chữ nhỏ ký tên là "Oda Kazuo ". Bút pháp vô cùng êm dịu, rất có đồng doanh : Nhật Bản đặc sắc. Hướng lên trên nhìn lại, trước ngực nàng hơi hơi gồ lên, mang theo mấy quả huy chương.

Chỉ thấy nàng hai tay cầm ngược cái kia đem hơi ngắn kiếm nhật, quần áo vạt áo nút thắt hướng lên cời ra, mùi đào hương về phía bụng của mình.

Nói như vậy, kiếm nhật dánh dấp cái kia đem kêu "Đánh đao " ngăn cái kia đem "Hiếp kếm " người trước là dùng để đánh nhau, người sau là bị dùng vũ khí, hoặc là dùng để tự sát.

Chẳng lẽ, đây chính là trong truyền thuyết mổ bụng...

Trương Bằng không khỏi lấy làm kinh hãi, từ trước đến giờ rất kính sợ chính hắn, có chút không dám nhìn.

Nhưng hắn còn không kịp suy nghĩ nhiều, chỉ thấy cô gái kia hướng bụng đâm một cái, sau đó hướng lên kéo một cái, máu tươi nhất thời phun ra ngoài. Chỉ thấy nàng trên đất giầy giụa trong chốc lát, sẽ không có động tĩnh...

"Người Nhật thật biến thái. " Trương Bằng không tránh khỏi nghĩ đến.

Mấy phút sau, mấy tên ăn mặc áo choàng dài trắng Uy quân y sống phá cửa mà vào, ba chân bốn cẳng đem thiêu nữ ôm đi.

Tiếp lấy hình ảnh chuyển một cái, dường như qua một đoạn thời gian rất dài, vết máu trên đất biến mất. Mấy tên Uy quân y sống ôm lấy thật to bình thủy tinh đi vào, bỏ vào trong ngăn kéo. Cuối cùng để lên lẫn nhau giá, đóng lại cửa tủ, hết thảy về lại với hắc ám...

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: che trời

"Leng keng leng keng... Leng keng leng keng... Leng keng leng keng..."

9h sáng, Trương Bằng bị đồng hồ báo thức đánh thức, đôi mắt còn díp lại buồn ngủ mông lung đất bò dậy. Hồi tưởng lại tối hôm qua mộng cảnh, mặc dù vô cùng kì quái, nhưng bây giờ không phải là nghĩ (muốn) cái vấn đề này thời điểm, hai mạng người vẫn chờ hắn đi cứu đây.

Rửa mặt xong, hắn ra cửa, đến bờ sông ăn điểm tâm, sau đó trở lại xưởng trong ngôi lên mười giờ xưởng xe, xuất ra nội thành.

Mười một giờ qua năm phần, Trương Bằng xuất hiện ở nam đại trường trung học phụ thuộc cửa, đứng ở ven đường, các loại (chò) hai tỷ muội hiện ra. Ước chừng sau hai mươi phút, một trận thanh thúy chuông tan học vang lên, các học sinh rôi rít xông ra lầu dạy học, đi về phía cửa chính.

"Tiêu Bằng ca ca ~ " chỉ chớp lát sau, hai tỷ muội theo trong tòa nhà dạy học hiện ra. Tiêu Thiên Tình xa xa nhìn thấy Trương Bằng, một bên vui sướng kêu, vừa chạy tới, ôm lấy cánh tay hắn. Tiêu Vũ Nặc là như bình thường như vậy, hướng hắn khẽ mỉm cười, sau đó an tĩnh đi theo phía sau hắn.

Vì vậy, Trương Bằng một lần nữa đất, trở thành nam châu thành phố thứ nhất trường trung học trọng điểm toàn thể nam sinh hận không thể tạo ra bấy hồ viết chôn, nhân đạo hủy diệt đối tượng.

"Trời ạ, ta cao như vậy, đẹp trai như vậy, có tiền như vậy, lại ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có... " một tên dánh dấp thật cao đẹp trai anh tuấn, toàn thân xuyên trần đầy nhãn hiệu nổi tiếng học sinh, khóc không ra nước mắt nói, "Cái kia người xấu lại khê kéo hai, sáng sủa cần khôn, thiên lý ở chỗ nào a!"

"Ta phẩm đức tốt như vậy, thành tích lại ưu tú như vậy... " một tên mang mắt kiếng thật dày mảnh nhỏ, ăn mặc áo sơ mi trắng, tướng mạo lịch sự nam sinh, nắm chặt quả đấm, ngửa mặt trông lên Thương Thiên, lưu lưu đầy mặt hồ, "Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì a!"

"Ta là bóng rỏ người bay, Subasa, người sắt ba hạng toàn năng... " một vị thể trạng trắng kiện, bắp thịt xác thật nam sinh, gồ lên hồng cơ hai đầu, làm ra khỏe đẹp động tác, thống khổ vạn phần la lên, "Các nàng nhưng ngay cả một mắt cũng không nhìn!"

"Ta hợp kim titan mắt đã bị sáng mù, cái gì cũng không nhìn thấy. " "Ta tam quan bị đổi mới, từ nay không có hạ hạn. " "Tha cho ta uống một bình thuốc trừ sâu, giải khát một chút. " "Đời người đã không có hi vọng , không nên ngăn cản ta, ta muốn treo ngược!"

Thê lương tiếng gào không ngừng vang lên, nhưng là có tích cực âm thanh, "Mau mau nhanh, chụp nhiều vài tấm hình, chúng ta phải học tập áo của hắn, thần thái, mỗi một chi nhỏ động tác. " "Các người nhìn, cái kia cả nhổng bộ dáng, cũng có một cô tang thương mùi vị. " "Thành thực, chính là cái này mùi vị, nữ thần sợ nhất cái này. " "Học tập, nhất định phải nghiêm túc học tập, nắm giữ công lực nữ thần bí tịch. " "Hắn tên gì, nghỉ ngơi ở đâu, ta muốn báii ông ta làm thầy. " "Con kiến hôi không nhìn thấy núi cao sừng sững, tự cho là đem đậm ở dưới chân, cũng không biết, người ta cần bản không nhìn thấy nó..."

Nhìn lấy các nam sinh biểu hiện, các nữ sinh rôi rít lộ ra khinh bỉ, bắt đắc dĩ, căm ghét các loại (chò) thần tình phức tạp.

"Cóc ghê mà đòi ăn thịt thiên nga, cũng không ngắm nghía trong gương. " "Chūnibyō thời kỳ cuối. " "Quý chết đói, thiên hạ nữ nhân đều chết hết sao? " "Hai con tiểu yêu tinh, chỉ biết cầu dẫn nam nhân. " "Tiện nhân! " "Ngây thơ! " "Trà xanh kỹ nữ!"

Tại bọn học sinh phảng phất ánh mắt muốn giết người xuống, Trương Bằng kéo hai tỷ muội ngồi lên xe taxi, chạy thẳng tới thị cục.

Ở trên xe, Trương Bằng đơn giản đem chuyện đã xảy ra nói cho các nàng.

"Tiểu Bằng ca ca, người tại sao lại làm chuyện nguy hiểm rồi. " Tiểu Vũ Nặc có chút mất hứng nói.

"Chuyện này... " Trương Bằng ủy khuất nói, "Ai biết trong bát canh sất cũng có thể xảy ra vấn đề a."

Tiểu Vũ Nặc cắn răng, trừng mắt liếc hần một cái, không lên tiếng.

"Tiểu Vân... " Trương Bằng nắm lên tay của Tiểu Vũ Nặc, chân thành nói, "Lần sau nhất định chú ý."

Tiểu Vũ Nặc vẫn là không có nói chuyện, nhìn ngoài cửa xe, một bộ có vẻ tức giận.

Trương Bằng nhân cơ hội một cái nắm được hông của nàng thịt, nhẹ nhàng vận một cái.

"A! " Tiểu Vũ Nặc quay mặt lại, nhìn chăm chú hần. Trương Bằng cột nải, chính là mỹ nhân giận tái đi, điên đảo chúng sinh.

"Tỷ tỷ, tiểu Bằng ca ca chỉ là muốn nhóm canh sất thúc thúc bắt người xấu, không có làm gì sai a. " Tiểu Thiên Tinh ôm lấy cánh tay của Trương Bằng, bảo vệ nói, "Sự phụ luôn nói, chúng ta tu phật hỏi Đạo chi nhân,

Muốn kiếm Tề Thiên Hạ."

"Tiểu Phi thật ngoan. " Trương Bằng đưa tay ôm Tiểu Thiên Tinh hông của, khen ngợi nói.

Hỏa lực lập tức liền bị dời đi, chỉ thấy Tiểu Vũ Nặc cơ thể hơi nghiêng về trước, cái kia lạnh giá ánh mắt bén nhọn vượt qua Trương Bằng, trực bức Tiểu Thiên Tinh, hận hận nói, "Ăn cây táo, rào cây sung."

"Cái gì! " Trương Bằng lập tức mất hứng, "Ai là trong, ai là bên ngoài!"

"Đúng vậy, ai là trong, ai là bên ngoài? " Tiểu Thiên Tinh cũng ồn ào lên theo.

Tiểu Vũ Nặc tự biết nói nhảm, giống như một quả cầu da xì hơi như vậy, cúi đầu, không dám nói tiếp.

"Nói a, bằng không ta đi về hỏi Mã a đi. " Trương Bằng uy hiếp nói.

"Đừng... " Tiểu Vũ Nặc giọng mềm nhũn, năn nỉ nói, "Tiểu Vân... Tiểu Vân biết sai rồi..."

"Ngắt đầu, ưỡn ngực! " Trương Bằng đột nhiên ra lệnh.

Trong hoảng loạn Tiểu Vũ Nặc, theo bản năng làm theo. Kết quả dĩ nhiên là chịu khổ độc thủ, ngực, bụng, thất lưng tất cả bị công kích, trong lúc nhất thời cả người vô lực, cầu xin tha thứ không thôi.

Tiểu Vũ Nặc thịt bần chắc lại có co dãn, mồ bốc lên đến, vừa giong lại thoải mái, cảm giác cực tốt.

"Sau đó còn dám hay không? " bởi vì ở trên xe taxi, Trương Bằng cũng không tiện quá mức, lấy mấy cái, sẽ bỏ qua nàng.

"Không dám. " "Ai dám không? " "Tiểu Vân không dám. " "Cái này còn tạm được. " Trương Bằng đắc ý nói, sau đó tại nàng trên hông bấm một cái.

Người trong cuộc cũng không dám phản kháng, chung quy nói rồi đại nghịch bất đạo mà nói, chịu thiệt một chút đồ một (cái) thanh tịnh đi. Nếu không mẹ liền muốn chảy nước mắt, trách mắng nàng vong ân phụ nghĩa rồi. Từ nhỏ đến lớn, bọn họ lão Trương nhà đối với bọn họ lão Tiêu nhà có thể nói là tình thâm nghĩa trọng, chiếu cố có thừa. Chỉ cần ăn có gì ngon, tốt dùng, tuyệt đối không thiếu được mẹ con các nàng ba một phần. Mặc dù không có liên hệ máu mủ, nhưng đã sớm hơn hần chí thân. Nếu như còn phút(phân) cái gì "Ngoài dạm " coi như thương xuyên thấu qua song phương cha mẹ tâm

Những lời này, là tuyệt đối không thể truyền vào mẹ trong tai, nếu không nàng chính là lão Tiêu gia tội nhân thiên cổ rồi.

Dù sao đội lốt nửa phải cầu cạnh người, Trương Bằng cũng không tiện được voi đòi tiên, ngược lại dụ dỗ nói, "Mấy ngày nữa, chờ các người nghỉ, liền mang bọn người trở về quê quán chơi đùa. " nếu không phải là có chuyện cầu nàng, lại ở nhà, chỉ sợ là lột sạch hương trên giường ném một cái, giải quyết tại chỗ rồi. Mặc dù chỉ có mười sáu, hơi hơi thanh sáp điểm, nhưng là có thể ăn. Nếu như đặt ở bình thường, hần là không dám, nhưng bây giờ thừa thể truy kích, ngược lại cơ hội rất lớn.

Bất quá nói đi nói lại thì, thật đến một khắc kia, hần chưa chắc dám làm gì, bởi vì trong lòng hần chỗ sâu nhất, còn ẩn tàng một cái hồn khiến mộng nhiều người, một đạo sâu không thấy đáy thương...

Hắn đã từng, không có hảo sắc như này, làm người làm việc, luôn là đảng hoàng. Muội muội chính là muội muội, không có bất kỳ ý đồ không an phận. Ba ngàn nhược thủy, chỉ lấy một gáo. Hắn nguyện ý buông tha cả tòa rừng rậm, độc yêu một cảnh hoa. Nhưng là, nàng rời đi, để cho thể giới của hắn trở nên tối tăm không ánh sáng, chỉ có thể dựa vào chuyện khác tới thuốc mê chính mình, quên mất đi qua (quá khứ). Vì vậy, hắn dần dần rơi xuống, lưu liên với xa hoa truy lạc, trên nước nhân gian, cùng hộp đêm, tắm thành các cô em liếc mắt đưa tình. Cứ thế mãi, rốt cuộc biến thành hôm nay bộ dáng.

"Ta muốn ăn long nhãn. " "Ta muốn bắt con lươn. " bầu không khí lập tức trở nên nhiệt liệt lên.

Tiêu gia tử muội từ nhỏ đã đi theo hắn, hắn đối với các nàng rõ như lòng bàn tay, đối phó, đơn giản là hạ bút thành văn, không mang theo suy tính.

Nửa giờ sau, xe taxi đi qua rộn ràng trung tâm đường phố, đi tới thị cục cửa. Ba người xuống xe, đi vào cửa chính, thẳng đi đến phòng họp.

"Sự phụ, cẩn thận một chút, mạng người quan trọng đây. " mới vừa vào cửa, chỉ nghe thấy thanh âm của Giang Bình.

Một cái ăn mặc màu xanh đậm đồng phục làm việc lão thợ điện, đang tẩy máy trên đất bình điện.

"Ta sợ bỗng nhiên bị cúp điện, để cho sự phụ để chứa đựng một (cái) khăn cấp nguồn điện (power supply). " Giang Bình giải thích, sau đó nhìn về phía Trương Bằng sau lưng hai tử muội, chần chờ nói, "Hai vị này là..."

"Các nàng là Tiểu Vân cùng tiểu Phi, ta mời tới trợ giúp. " Trương Bằng giới thiệu.

"A... " Giang Bình đánh giá hai cái nữ nọ đại nữ hài, cũng liền cùng nữ nhi của hắn không sai biệt lắm số tuổi, không khỏi hoài nghi nói, "Có được hay không a, mạng người quan trọng."

"Thử xem đi, không có hoàn toàn chắc chắn. " Tiêu Vũ Nặc nói.

"Cái này... " Giang Bình lộ vẻ do dự, Thiên cung hai vị đặc phái viên nếu là ở trong cục xảy ra chuyện, trong lòng áy náy là một chuyện, ném đi chén cơm lại là một chuyện khác. Quay đầu nhìn lại, Đái chủ nhiệm cùng Bạch còn ngủ ở trên bàn hội nghị, đánh từng chút. Trương Bằng đi sau, hắn thử nghiệm qua đánh thức bọn họ, lại đều thất bại, liền như sa vào sâu độ hôn mê. Hắn tìm đến trong cục nhân viên khám nghiệm tử thi, cho bọn hắn nhìn một chút, con người khuếch tán, có biến thành người không có tri giác dấu hiệu.

Vì vậy lấy được chặn nệm, đưa bọn họ dời được trên bàn nằm ngang, lại đánh thêm từng chút. Nếu như lại kéo lâu một chút, sợ rằng phải tìm thầy thuốc tới xen vào ống tiêu rồi.

Lúc này, hắn chợt nhớ tới ngày đó: Bạch đã nói, lần nữa nhìn về phía hai tử muội.

Chẳng lẽ, đây chính là đối phương lời muốn nói hình người bom nguyên tử, không giống a...

Liền như vậy, cũng không biện pháp khác, ngựa chết thành ngựa sống rồi. Việc này không nên chậm trễ, Giang Bình mau nhanh lời mời hai tử muội ngồi xuống, quan sát đoạn phim.

"Tiểu Bằng ca ca, người đi vào trước. " Tiêu Vũ Nặc nói.

"A, tại sao? " Trương Bằng cảnh giác hỏi. Bọn họ mới vừa náo loạn mâu thuẫn nhỏ, sợ Tiêu Vũ Nặc như lần trước như vậy, cố ý trêu cợt hắn.

"Người muốn dẫn đường cho chúng ta a. " Tiêu Vũ Nặc nói.

"Vạn nhất bên trong gặp nguy hiểm... " Trương Bằng có chút chần chờ. Các nàng đến rồi, còn cần hắn làm gì, làm người xem là tốt.

"Không cần lo lắng, ta cùng tiểu Phi không cần ngủ, liền có thể tự bản thân thả ra thần niệm, tiến vào không gian giới chỉ. " Tiêu Vũ Nặc giải thích.

"Được rồi... " bất đắc dĩ, Trương Bằng không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía trên tường trắng đen hình ảnh. Theo tới hôm qua đến bây giờ, hắn mới ngủ mấy giờ, trên thực tế còn rất buồn ngủ. Cũng không lâu lắm, hắn liền ngủ mất rồi.

Rất lâu đi qua, Trương Bằng mở mắt. Ánh sáng có chút u ám, dường như nhanh trời muốn mưa.

"Một, hai một, một, hai một, một, hai một..."

"Nghiêm, tất cả nhìn phía trước, hướng bên phải chuyển..."

Sân luyện tập phương hướng, truyền tới chính tề tiếng bước chân của cùng tiếng khẩu lệnh.

Một trận gió lạnh thổi tới, lạnh lẽo. Trương Bằng rúc lại góc tường, giống như chỉ chuột nhỏ như vậy, lén lén nhìn trái phải, cũng nhỏ giọng kêu gọi: "Tiểu Vân, tiểu Phi..."

"Ha ha, tiểu Bằng ca ca, ta ở chỗ này đây. " không biết từ nơi nào, truyền đến thanh âm của Tiêu Vũ Nặc. Trương Bằng tìm khắp nơi, lại bóng người đều không một cái. Nói chính xác, thanh âm của nàng giống như là trực tiếp tại trong đầu hắn vang lên, căn bản không có phương hướng.

"Ta ở phía trên kia. " dịu dàng âm thanh vang lên lần nữa.

Trương Bằng theo bản năng ngẩng đầu lên, mái hiên, nhánh cây, lá cây, không có thứ gì.

Chờ một chút !

Ánh mắt của hắn xuyên thấu qua cành lá, đầu hướng thiên không, lại là Trương già thiên cái nhật mặt, đang cong ánh mắt của hình trăng lưỡi liềm, hướng hắn cười đầy.

"Người làm sao lớn như vậy! " Trương Bằng không tránh khỏi kêu lên. Mặt của Tiêu Vũ Nặc, có thể so với ngàn dặm mây đen, đem cả thế giới đều biến thành ngày không trăng.

"Nơi này quá nhỏ, thân của ta niệm vừa tiến đến, cả thế giới liền sẽ bể tan tành. " Tiêu Vũ Nặc nháy mắt, nói.

"Vậy làm sao bây giờ? " Trương Bằng hướng lên trời hỏi.

"Ta để cho tiểu bay vào giúp người. " nói xong, bầu trời khuôn mặt dần dần nhạt đi, mảng lớn ánh mặt trời rơi vãi rơi xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: người khổng lồ

"Dừng! " "Dừng! " "Dừng! " "Dừng! " "Dừng! " "Dừng! " "Dừng!"

Mấy giây sau, mặt đất kịch liệt chấn động. Đỉnh đầu lá cây cùng mảnh gỗ, rơi rớt rơi xuống. Giương mắt nhìn lên, một cái thân ảnh khổng lồ đang từ đằng xa bò qua đến, dọc đường cây cối ngã trái ngã phải, tường rào cùng nhà giống như tích mộc như vậy, mảng lớn mảng lớn đất sụp đổ.

"Nơi này tốt hẹp a ~ "

Âm thanh nương theo lấy con lốc, đem Trương Bằng thổi bay.

"Oa oa oa! " Trương Bằng ở giữa không trung kêu to, một cái trắng nõn tay duỗi tới, đưa hắn tiếp lấy.

Tại bàn tay khổng lồ bên trong, hắn giống như một cái nhỏ nhỏ con kiến. Quay đầu nhìn lại, là một đôi nước gợn nhộn nhạo ánh mắt, phảng phất treo ngược với trên bầu trời hồ.

"Tiểu Bằng ca ca, có lỗi với.., ta quên dùng thần thức truyền âm rồi. " thanh âm của Tiêu Thiên Tinh tại hiện lên trong đầu.

"Ông trời già a, đó là cái gì! " "Có quái vật! " "Trâu quỷ thân rắn hạ phạm " làm trong sân binh lính nhìn thấy, sợ đến mất hết hồn vía, loạn thành một đoàn.

"Oành! " "Oành! " "Oành! " "Lộc cộc cộc! " "Lộc cộc cộc! " "Lộc cộc cộc!"

"Huu huu huu... " trong hỗn loạn, có người nổ súng, một thoi gấp đạn bay tới.

Lại thấy Tiêu Thiên Tinh một hơi thở thổi trở về, trên bãi tập nhất thời người ngã ngựa đổ, ngay sau đó chạy tứ tán bốn phía.

"Ha ha ha ~ chơi thật vui ~ " Tiêu Thiên Tinh nở nụ cười, một cái tay khác đưa tới, bắn xuống mặt đất, nhất thời cát bay đá chạy, phảng phất cát bụi gió bão.

"Cứu người quan trọng hơn. " Trương Bằng la lên.

"Ồ ~ " Tiêu Thiên Tinh đáp một tiếng.

"Trước qua bên kia, nhà thờ phía sau tiệm cơm. " Trương Bằng chỉ huy nói.

"Dừng! " "Dừng! " Tiêu Thiên Tinh bò hai cái, duỗi tay ra, liền đưa bàn tay thả vào tiệm cơm cánh cửa trước.

Trương Bằng nhảy xuống, vào trong phòng bếp, nhân viên nhà bếp môn đang mang mang lục lục, làm cơm nước. Một cái quét tới, Đái chủ nhiệm đang ngồi ở trong góc trên băng ghế nhỏ, một bên than thở, một bên gọt khoai tây. Theo bốn phía từ từ mấy cái sọt đến xem, chắc là theo tới hôm qua nọ bây giờ.

"Đái chủ nhiệm, ta tới đón ngươi rồi. " Trương Bằng la lên.

Nhìn thấy Trương Bằng, Đái chủ nhiệm nhất thời mặt lộ vẻ vui mừng, vừa định chạy tới, lại bị nhà bếp ban trưởng lớp gọi lại: "Ngươi khoai tây còn không có gọt xong, không thể đi! " Đái chủ nhiệm lảng tại chỗ, không dám đi.

Trương Bằng thấy vậy, hô to một tiếng: "Tiểu Phi!"

Sau đó một tiếng nổ, đỉnh đầu sáng lên, toàn bộ nóc nhà đều bị vén lên.

"Có chuyện như vậy! " "Động đất sao? " "Oa oa oa! " nhà bếp ban người trở mắt nhìn nhau, chờ đến thấy rõ ràng tình huống, tại chỗ sợ đến nỗi chén gáo chậu rơi đầy đất, tứ tán thoát đi.

"Tiết Bạch ở đâu? " Trương Bằng hỏi.

"Thật giống như bị mang tới hàng thứ hai phòng trật đi. " Đái chủ nhiệm chỉ nhà thờ mặt đông nói.

Lúc này: Bạch, bị giam tại trong căn phòng nhỏ, cột vào trên ghế, vài tên quan thẩm vấn đối diện hần tiến hành nghiêm hình tra hỏi.

"Đại ca, ta cái gì đều chiều, ta thật là chưa từng tới bao giờ tới. ": Bạch thống khổ nói.

"Ngươi cho chúng ta kẻ ngu sao! " cầm đầu quan thẩm vấn nhón nhấc máng, "Nguyên bản chúng ta khỏi xướng văn minh, không muốn(nghĩ) đối với ngươi dùng hình, nhưng ngươi nói đều là cái gì đó nói nhảm, theo thể kỷ hai mươi mốt tới, lần phụ chúng ta không học thức, chưa có xem qua tiểu thuyết khoa huyền sao!"

"Nói, ngươi là nơi nào phái tới đặc vụ, không muốn cùng người Dân là địch! " một tên khác quan thẩm vấn quát lên.

"Thằng thán sẽ khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị. " hạng ba quan thẩm vấn nghiêm túc nói.

"Ta nói đều là nói thật, không câu có là giả, ta Thiên cung đặc phái viên, nhân dân công phó. ": Bạch tuyệt vọng hô.

"Liên như ngươi vậy còn công phó, đánh cho ta! " "Tiểu đặc vụ, xem ta không giết chết ngươi. " "Ba ba ba!"

Bỗng nhiên giữa, đỉnh đầu bọn họ sáng lên, gió lớn rót vào, thổi tài liệu bay múa đầy trời.

Ngẩng đầu nhìn lại, một cái khuôn mặt to lớn, ra bọn hần bây giờ trước mắt.

"Ông trời của ta a... " "Đây là tiểu thuyết khoa huyền sao? " "Ta chủ nghĩa duy vật a.

" ba gã quan thẩm vấn sững sờ tại chỗ, ngây người như phỗng.

"Lạc~ á!"

Đang lúc này, cửa mở ra, đi tới hai người, cỡi ra trên ghế: Bạch, sau đó đi ra ngoài. Trong toàn bộ quá trình, bọn họ không nhúc nhích, dường như hết thấy đều đã không trọng yếu.

Trương Bằng cùng Đái chủ nhiệm, đỡ cá chết một dạng: Bạch, đi tới màu đỏ buồng điện thoại.

"Vào trong đây một chín ba năm, liền có thể đi ra ngoài. " Trương Bằng nói.

"A a a! ": Bạch bỗng nhiên ngẩng đầu lên, kêu to vọt vào, tay run run, đầy gọi điện thoại. Chỉ chốc lát sau, liền biến mất.

"Lãnh đạo đi trước. " Trương Bằng hướng Đái chủ nhiệm dùng tay làm dấu mời.

"Cảm ơn. " Đái chủ nhiệm bước nhanh đến phía trước, bình tĩnh đầy gọi điện thoại, sau đó biến mất.

Trương Bằng nhìn một chút buồng điện thoại, lại nhìn một chút nửa nằm trên đất, lớn vô cùng Tiêu Thiên Tinh, hỏi, "Ngươi làm sao trở về?"

"Ta muốn đi thì đi. " nói xong, Tiêu Thiên Tinh đem đưa tay tới, vớt lên Trương Bằng, sau đó đứng lên.

"Àm!"

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, bầu trời lại giống như thủy tinh như vậy, chia năm xẻ bảy, mảnh vụn giống như mưa rơi ào ào trực hạ. Tiêu Thiên Tinh vừa nhấc chân, nhảy đi ra ngoài.

Mấy phút sau, Trương Bằng bị một cái thanh âm dồn dập đánh thức.

"Nhà cậu, ta muốn đi nhà vệ sinh! " quay đầu nhìn lại, Bạch đang lao đảo lao ra phòng họp.

Chỉ chốc lát sau, mọi người lần nữa làm xong, mở ra tổng kết biết.

"Nhiệm vụ hôm nay, tại tiểu Bằng toàn lực dưới sự ủng hộ, thắng lợi hoàn thành. " Đái chủ nhiệm nói năng có khí phách nói.

"Ba ba ba! " Giang Bình dẫn đầu, cùng Trương Bằng, Bạch vỗ tay.

"Tiết Bạch, người phụ trách làm hội nghị kỷ yếu. " Đái chủ nhiệm quay đầu nói, Bạch từ trong túi áo, xuất ra một nhánh thoát nhìn vô cùng đắt tiền đồng doanh : Nhật Bản bút máy, ở trên sở tay xoay xoay xoay đắt viết.

Trương Bằng không khỏi có chút hối hận, tại sao ban đầu không lưu ý đến. Lúc này, hai tỷ muội một tả một hữu ngồi ở sau lưng hắn. Tiêu Thiên Tinh len lén kéo y phục của hắn, ra hiệu muốn đi.

"chờ một chút, rất nhanh tốt rồi. " Trương Bằng quay đầu thấp giọng nói. Tiêu Thiên Tinh hướng hắn le lưỡi.

"Thông qua lần này mạo hiểm, chúng ta phải xuất ra mấy cái kết luận. " Đái chủ nhiệm tổng kết nói, "Số một, máy này máy chiếu, là hiếm có Nữ Hoàng quốc bảo vật, nắm giữ tiền vào đặc chế phim ảnh năng lực. Chúng ta hẳn là đưa về Thiên cung, giao cho người liên quan sẽ nghiên cứu "

"Thứ hai, những thứ này đoạn phim, ghi chép một đoạn chân thật tồn tại lịch sử , có thể làm chứng cứ, tồn vào nước Hoa xa hoa nhất đồ án phòng "

"Thứ ba, không nên tự tiện vào nhân loại tựa như không gian, sẽ phát sinh nguy hiểm cực lớn. Lần này nếu không phải Tinh Âm sư thái hai vị cao đồ ra tay giúp đỡ, ta có thể phải ở bên trong gọt cả đời khoai tây rồi. " Đái chủ nhiệm vừa nói, một bên theo trong túi móc ra mấy viên Uy quân huy chương, ở trong tay vuốt vuốt.

"Đúng vậy... ": Bạch thờ dài nói, trong mắt dường như ngần ngại. Trong giọng nói của hắn, mang theo khó tả tang thương, phảng phất trải qua to lớn gặp trắc trở, cả người một chút là được quen.

"Ta nói một (cái) ý kiến a. " Trương Bằng nói, "Máy này máy chiếu, chúng ta còn không có nghiên cứu triệt để, có thể hay không... " hắn dừng một chút, "Để cho ta mang về nghiên cứu một đoạn thời gian, nhìn một chút có hay không phát hiện mới... " lúc nói chuyện, hắn cảm thấy như có gai ở sau lưng, phảng phất có một đạo ánh mắt lạnh như băng, ở trên người hắn quét qua.

"A... " Đái chủ nhiệm trầm ngâm, tựa hồ có hơi do dự.

"Có lẽ có cái gì phát hiện trọng đại, có thể xin càng nhiều hơn kinh phí phá án. " Trương Bằng nhắc nhở nói. Thông qua hai ngày này quan sát, hắn nhìn ra cái này Thiên cung trú Nam thành nơi làm việc nghèo đói đương vãng. Không nhìn thấy bọn họ lái xe tới, ăn lại là cửa hàng lớn thịt nướng, tiền lương cũng mới mấy ngàn khối, nhất định là không chịu cấp trên coi trọng địa phương.

"Cái này... " Đái chủ nhiệm còn có chút do dự. Trương Bằng quả thật nói trúng chỗ đau của hắn, bởi vì nam châu thành phố, thậm chí còn hơn nửa nam phương, đều là Liên Hoa tự cùng Liên Hoa Am địa bàn, Thiên cung ở chỗ này vớt không được chỗ tốt, căn bản không coi trọng nơi này. Nơi làm việc trong liên ba sào sùng, một cán là hắn cái này Lão Thương, trở lại là: Bạch, còn có một nữ thư ký, sau đó sẽ không có. Về phần kinh phí phá án, toàn dựa vào chính mình hóa duyên. Có lúc, hắn cảm giác mình còn không bằng bên đường coi bói đạo sĩ.

Coi như bây giờ đem cái này Nữ Hoàng quốc bảo vật đưa lên, nhiều nhất cũng chỉ là đẩy một (cái) hai ba trăm ngàn khoản tiền thưởng xuống, mua chiếc xe liên xong chuyện. Lần này nếu như không phải là Trương Bằng, phỏng chừng hắn đã gãy ở bên trong. Sau đó muốn dựa vào địa phương, còn nhiều lắm. Nghĩ tới đây, hắn đánh một cái bần, nói, "Được!"

Giang Bình nghe đến đó, đánh hơi được trong đó chán ngán, nhũn mỳ một cái, trầm giọng nói, "Các người Thiên cung sự tình, ta không xen vào, nhưng cái này máy chiếu là thuộc về quốc gia. Ba tháng sau, bắt luận kết quả như thế nào, đều phải đưa lên."

"Đó là dĩ nhiên. " Đái chủ nhiệm phụ họa nói.

Sau đó, Trương Bằng đám người dùng giấy rương gói máy chiếu, rồi đi thị cục.

"Tiểu Bằng, đến chúng ta đơn vị ngồi một chút, như thế nào đây? " tại ngoài cửa lớn, Đái chủ nhiệm mời.

"Chuyện này... " Trương Bằng chần chờ một chút. Tiêu Thiên Tinh moi vai hắn, nhỏ giọng nói, "Chúng ta phải về nhà, nếu không mẹ ta phải nắc nỉ rồi."

"Không thuận tiện nói... Liên lần sau đi... " Đái chủ nhiệm vuốt vuốt Uy quân huy chương, hơi có ám chỉ nói.

Trương Bằng suy nghĩ một chút, dùng hai trăm đồng tiền đem hai tỷ muội đuổi đi.

"Oa, hai trăm là đủ rồi, thật có một tay a. " nhìn lấy hai tỷ muội cầm tiền, vui vẻ khoái trá đi, Bạch không nhịn được thờ dài nói. Nếu là có cao giàu đẹp trai nhìn thấy, nhất định sẽ cảm thấy cái kia hai trăm khối khảm đầy hoàng kim kim cương, nếu không phải là cực kỳ hiếm hoi dãy số. Nếu không làm sao hai trăm khối, là có thể đem hai cái cực phẩm sinh đôi mỹ nữ đuổi, quả thật là không khoa học.

Cũng không biết, hai tỷ muội cùng Trương Bằng quan hệ, giống như Lưu Bị cùng Quan Vũ Trương Phi, Tào Tháo cho bao nhiêu tiền, rất cao quan, đều là uống công.

Hai tỷ muội đi sau, Bạch gọi đến xe taxi, ngồi ở trước mặt, Trương Bằng cùng Đái chủ nhiệm ngồi phía sau.

"Tiểu Bằng, lần này thực sự vô cùng cảm ơn. " Đái chủ nhiệm khách khí nói.

"Ngài nói quá lời, giữa bằng hữu, ý tứ là giúp lẫn nhau. " Trương Bằng nói.

"Cái này, xin ngài nhất định phải nhận lấy... " vừa nói, Đái chủ nhiệm đem một viên Uy quân huy chương, nhét vào trong tay Trương Bằng.

Nửa giờ sau, Trương Bằng đứng ở một tòa màu xanh đậm thủy tinh tường ngoài, cửa trên ghế mây ngủ một (cái) lão bảo an, cũ nát không chịu nổi cao ốc trước, chỉ cảm thấy một trận gió mát từ phía sau lưng thổi qua. Hắn không khỏi nghĩ đến một bài cổ thi, chính là nguyệt lạc ô đề sương mãn thiên, giang phong ngư hòa đối sầu miên. Cô Tô bên ngoài thành Hàn Sơn Tự, dạ bán chung thanh đảo khách thuyền.

"Cũ là cũ một chút, nhưng coi như là khá lắm rồi, có thang máy. " Đái chủ nhiệm thấy Trương Bằng dờ dẫm bộ dáng, có chút ngượng ngùng nói.

Nơi này chính là Trương Bằng đi làm địa phương, trên bảng hiệu thiếu rất nhiều bút họa "Khoa học kỹ thuật cao ốc " chuông lớn đồ dùng hàng ngày công ty hữu hạn vị trí. Toàn bộ nam châu thành phố, hắn quen thuộc nhất mấy nơi một trong . Khi hắn lần nữa nhìn về phía Đái chủ nhiệm thời điểm, đột nhiên cảm giác được nhìn quen mắt rất nhiều, có lẽ bọn họ trong thang máy gặp được rất nhiều lần, chẳng qua là lúc đó lẫn nhau không nhận biết.

"Nơi này tốt vô cùng, tương đối ra dáng. " Trương Bằng nói.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khùng Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: mua bán

Đón lấy, ba người tiến vào cửa chính, ngồi lên thang máy, đi tới lầu cuối. Sau đó đi lên một cái cầu thang, đi tới sân thượng.

"Hơi hơi nóng điểm, bắt quá hóng gió một chút phiền, vẫn là rất thoải mái. " Đái chủ nhiệm dẫn Trương Bằng, đi vào một gian rất lớn tôn căn phòng.

Mới vừa vào cửa, liền có thể cảm thấy một cỗ hơi nóng đập vào mặt. Trương Bằng đột nhiên cảm giác được, Trương Đại Chung nơi đó công việc, thật ra thì vẫn là rất tốt, ít nhất đi làm địa phương, có mấy điều hòa không khí không phải...

Nhìn một cái, địa phương vẫn đủ lớn, chừng hơn 100 thước vuông, một bên bày làm bằng gỗ ghế sa lon cùng bàn trà, phía sau là bàn họp, một bên kia là bàn làm việc và văn kiện quỹ. Trong góc, ngồi một tên đeo mắt kiếng nữ hài, ăn mặc màu trắng áo sơ mi, vóc người rất là đầy đặn.

Thấy Đái chủ nhiệm cùng Trương Bằng đi vào, lập tức đứng dậy nghênh đón.

Khoảng cách gần nhìn lại, còn là một đại ba muội, chải hai cái thật to ma hoa biện. Chẳng qua là thoát nhìn có chút ngơ ngác ngây ngốc, thật giống như chưa tỉnh ngủ tựa như, thấy khách nhân cũng không chào hỏi, hai tay véo ở chung một chỗ, tựa hồ có hơi sợ người lạ.

Trương Bằng rất nhanh thì nhớ lại, đoạn thời gian trước nghe công ty tiểu Đường nói, gần đây thỉnh thoảng sẽ trong thang máy, sẽ gặp phải một vị đeo mắt kiếng nữ hài, dáng dấp bạch bạch tịnh tịnh, tư tư vấn vấn, nói chuyện rất nhỏ tiếng, vóc người lại hết sức kinh người, ngực giống như đỡ lấy hai cái giò lớn cầu, liếc mắt có G ly, chính là nhân gian hung khí. Thiếu sót là hơi hơi mập, mặc dù mỡ lớn, nhưng thất lưng lại không thể nào mảnh nhỏ.

Bất quá, tiểu Đường nhưng là hiếm được ngay, nói có thể lấy được nàng, nguyện ý tổn thọ hai mươi năm, liên tục hướng hắn thỉnh giáo tán gái thần kỹ, cho nên hắn mới biết cái này đại ba mặt kính muội tồn tại.

"Đây là ta cháu gái, đeo tuyết. " hướng Trương Bằng giới thiệu xong. Đái chủ nhiệm sắc mặt nghiêm nghị, hướng đeo tuyết nói, "Vị tiểu ca này là Trương Bằng, khách quý của chúng ta, còn không mau đề cho người. "

"Tiểu... Tiểu ca, người... Người tốt... " đeo tuyết có chút cả lăm nói.

"Tiểu Tuyết mới vừa tốt nghiệp đại học, chưa từng thấy cảnh đời gì. " Đái chủ nhiệm khô khốc cười một tiếng, nói. Nhìn về phía đeo tuyết ánh mắt, cũng có chút hận thiết bất thành cương mui vị.

"Nàng cũng là tu giả sao? " Trương Bằng không tránh khỏi hỏi. Theo hần cái góc độ này nhìn lại, đeo tuyết áo sơ mi rất căng, bụng hơi hơi nhô lên, ngang hông cũng có chút thịt dư. Mặc dù không rất rõ ràng, nhưng là có thể nhìn ra được, nàng là một không yêu vận động trạch nữ, suốt ngày ngồi ở chỗ đó nuôi thịt loại hình.

Hơn nữa, đeo tuyết trên chóp mũi tất cả đều là mồ hôi, áo sơ mi cũng có chút hơi ướt. Một cái tẩy tẩy tôi luyện thịt, Tụ Linh luyện gân tu giả, làm sao có thể ngồi liên đồ mồ hôi đây?

"Nàng là công việc tạm thời, không có biên chế... " Đái chủ nhiệm rất nhanh thì giải đáp Trương Bằng nghi ngờ. Đeo tuyết mới vừa tốt nghiệp đại học, bởi vì tính tình mềm mại, sợ người lạ, đi ra ngoài bên ngoài công việc dễ dàng bị người khi dễ, Đái chủ nhiệm liền tìm phía trên quan hệ, sắp xếp nàng tới nơi này làm một thư ký nhỏ, chính hần chăm sóc.

"Ồ. " Trương Bằng gật đầu một cái, cuối cùng thuận miệng khí. Ngay cả một cái yếu ớt cô gái mập nhỏ đều có thể tu hành, vậy hần chẳng phải là muốn tìm một chỗ treo ngược.

"Vị tiểu ca này tuổi trẻ tài cao, còn nhỏ tuổi liền hiện ra xã hội đánh liều, người phải nhiều hướng hần học tập một chút. " Đái chủ nhiệm hướng đeo tuyết dạy dỗ.

"Ừ. " đeo tuyết khéo léo gật đầu đáp.

Đón lấy, Đái chủ nhiệm lời mời Trương Bằng tại ghế sofa ngồi xuống.: Bạch đi dời quạt gió tới, đeo tuyết sau đó rót nước.

"Người xem những thứ này... " Đái chủ nhiệm vừa nói, vừa móc ra bảy tám cái Uy quân huy chương, đặt ở trên bàn trà, "Đáng tiền không?"

"Cái này ta không hiểu lắm, bất quá ta có người bằng hữu (so sánh) tương đối lành nghề, có thể để cho hần tới xem một chút. " Trương Bằng nói.

"Nào dám tình được a. " Đái chủ nhiệm mặt lộ nụ cười, nói.

"Người chờ một chút... " nói xong, Trương Bằng cầm điện thoại di động lên, bấm điện thoại của Chu Phúc Nguyên, để cho hần tới xem một chút.

Vừa nghe nói có làm ăn, Chu Phúc Nguyên lập tức chạy tới. Ước chừng nửa giờ sau, liền cả người bốc mồ hôi, xuất hiện ở trong phòng làm việc.

"A... " Chu Phúc Nguyên cầm lên từng món một đất nhìn, trong miệng bất ngờ nhắc tới mấy câu.

"Mặt trời chuang.. Có thể a... Bảo mẫu chuang.. Kịch liệt a... Nhị đẳng công kim? A chuang.. Tam đẳng công kim? A chuang.. Ngũ đẳng công kim? A chuang... Lục đẳng công... Oa,

Cũng sắp tiếp cận đầy đủ rồi..."

Nghe Chu Phúc Nguyên nhắc tới, trên mặt Đái chủ nhiệm vui mừng đậm đến biến hóa không mở.

"Thế nào, giá cả như thế nào? " các loại (chờ) Chu Phúc Nguyên nhìn xong, Đái chủ nhiệm không kịp chờ đợi hỏi.

"Cái này, khó mà nói a... " Chu Phúc Nguyên mặt lộ chần chờ, nói.

"Có lời nói thẳng, đều là sinh tử chi giao bạn tốt. " Trương Bằng nói. Hần những lời này ngược lại không sai, hần và Chu Phúc Nguyên, đeo vui, đều có chung nhau đối mặt qua trải qua tử vong.

"Vật này a, nói đất, giá trị liên thành, nói tiện nghi, một lông không đáng giá. " Chu Phúc Nguyên nói. Trên mặt thất vọng, nhưng có chút không giấu được.

"Cái này là có ý gì? " Đái chủ nhiệm không khỏi nhú mày, hỏi.

Tiếp đó, trải qua Chu Phúc Nguyên một phen giải thích, mọi người rốt cuộc minh bạch được.

Bảy mươi sáu năm trước, Oa quốc cùng nước Hoa, đã từng có một trận thảm thiết chiến tranh.

Sau cuộc chiến, coi như người xâm lược cùng người chiến bại Oa quốc, lãnh đạo chủ yếu tăng bị giết, chỉ lưu lại tính cách tượng trưng hoàng thất, sau đó đổi tên là "Đồng doanh : Nhật Bản ".

Về mặt tình cảm, người nước Hoa là rất ghét Uy quân, yêu ai yêu tất cả, đáng giận cập vật, tự nhiên cũng liền bao gồm bọn họ đồ vật.

Theo Uy quân trên người đoạt lại chiến lợi phẩm, chủ yếu là dùng cho khoe khoang chiến công, có thể để cho người trong cuộc thổi phồng giết nhiều ít Uy quân. Nhưng ở thị trường đồ cổ bên trên(lên), thu hồi lại đồ vật, nếu như là lão đầu tử còn có thể thổi hai cái, nhưng nếu như là người tuổi trẻ, cũng chỉ còn lại có coi như vật sưu tập giá trị. Nếu như người tuổi trẻ thổi phồng, người khác liền muốn nói, "Khi đó đừng nói người, ba của người đều còn chưa ra đời."

Nhưng là, coi như vật sưu tập, Uy quân đồ vật liền không đáng giá. Đoàn người nhìn sinh chán ghét, không có khả năng bỏ ra số tiền lớn mua.

"Vậy người tại sao còn nói giá trị liền thành? " Trương Bằng kỳ quái nói.

"Vậy phải xem bán cho người nào, nếu như bán cho người Nhật bản, bọn họ nguyện ý ra rất lớn giá tiền, mua về tổ tiên đồ vật. " Chu Phúc Nguyên cầm lên một viên tam sắc hoa(xài) hình huy chương, nói, "Cái này là một quả trao tặng phái nữ bảo mẫu chương, đỉnh cấp công trận một trong, trước mắt chỉ có thể trao tặng đông Doanh Hoàng tộc, bọn họ ít nhất nguyện ý ra ba tỉ đông doanh : Nhật Bản tiền đến mua."

"Đĩ nhiên, bọn họ mua về, nhất định sẽ thả vào trong miếu cung phụng tham bái. " Chu Phúc Nguyên cuối cùng bổ sung nói.

Trương Bằng lập tức công khai, tại sao Chu Phúc Nguyên biểu hiện như vậy thất vọng.

Bởi vì có vài thứ có thể bán, có vài thứ lại không thể. Đại biểu xâm lược cùng tội ác Uy quân huy chương, chỉ có thể giấu ở dưới chân, trọn đời nghiền ép. Khiến chúng nó trở lại trong miếu tiếp nhận cung phụng, vậy đơn giản là đùa. Vì lấy được thắng lợi, nước Hoa tổ tiên da ngựa bọc thây, chôn xương Thanh Sơn, địch quốc lại tiến vào miếu đường, cái kia tính là gì?

Vấn đề không phải là tiền, là máu vấn đề. Đừng nói ba mươi ức, chính là ba trăm ức, cũng không thể bán cho bọn hắn.

"Ai, ăn thì không ngon, bỏ thì tiếc... " Đái chủ nhiệm thở dài, thu hồi huy chương, tiện tay ném vào tủ hồ sơ trong.

"Vậy ta đây một (cái) đây. ": Bạch đứng lên đến, hai tay dâng bút máy cho Chu Phúc Nguyên nhìn.

"Tê... " Chu Phúc Nguyên chỉ nhìn một cái, liền hít hơi khí lạnh, lộ ra thần sắc ngưng trọng, đôi tay cầm lên bút máy, từ từ mở ra.

"Hô... " quan sát một lúc lâu, hắn thở ra một hơi dài, nói, "Nước Đức trăm lợi tức Makie bản limited bút máy, khúc phóng túng series tiểu văn Sakura, toàn cầu hạn chế tám trăm tám mươi tám chi, giá trị vượt qua triệu."

"Cmn! " Trương Bằng kêu lên, "Người gặp có phần, người gặp có phần."

"Đừng vội cao hứng, vật này muốn đầu giá mới được. " Chu Phúc Nguyên nói.

"Cái này nói thế nào? ": Bạch hỏi tới.

"Đầu giá muốn nói rõ ràng lai lịch, cung cấp hiệu quả chứng minh, không lại chính là bản hàng. " kiến thức rộng Đái chủ nhiệm thay Chu Phúc Nguyên trả lời.

"Tổ truyền không được sao? ": Bạch hỏi.

"Người tổ tiên có người nào, năm đó làm sao mua được? " Đái chủ nhiệm hỏi.

"Cái này... ": Bạch sờ đầu, cười nói, "Đệ tam bản nông, đều là đất canh tác."

"Có thể tìm một có của cải người làm cái này. " Trương Bằng đề nghị đến.

"Thật có thân phận gia tộc, là không muốn làm giả, vật này cũng liền chừng trăm vạn, toàn bộ cho bọn hắn cũng chưa chắc đề ý. " Chu Phúc Nguyên nói.

"Nói cũng phải... " Đái chủ nhiệm gật đầu một cái. Không phải nói những người này không thể làm giả, mà là đến(phải) có đầy đủ giá tiền, nếu không tương đương với năm trăm năm uy tín đối tiền lẻ, cái mất nhiều hơn cái được.

"Dưới đất thị trường đây? " Trương Bằng hỏi.

Chu Phúc Nguyên đưa ra hai ngón tay, "Hai trăm ngàn, nhiều hơn không có biện pháp."

Lúc này,: Bạch hướng Trương Bằng len lén nháy mắt, đi ra phía ngoài. Trương Bằng đứng dậy đi theo ra ngoài.

"Người người bạn này, đáng tin không? ": Bạch hỏi.

"Tạm được đi, đồ của ta cũng là tìm hắn xuất thủ. " Trương Bằng nói.

"Ta xem hắn bộ dáng, rất giao hoạt a. ": Bạch nói.

"Thương nhân nào có không giao hoạt, ngờ ngạc ngây ngốc người dám hợp tác? " Trương Bằng hỏi ngược lại.

"Cái đó... ": Bạch có vẻ hơi do dự.

"Sau đó phát hiện giá cả không đúng, đánh đến hắn phun ra là được. " Trương Bằng nói, "Người là Thiên cung đặc phái viên, hắn là tiểu lão bản, làm bất quá người."

"Có đạo lý. ": Bạch cười một tiếng.

Đón lấy, hai người trở lại trong phòng. Bạch sáng khoái hướng Chu Phúc Nguyên nói, "Bán, đổi kênh Santana trở lại lái một chút."

"Cảm thấy được Jetta (so sánh) tương đối được, chất lượng có bảo đảm." Trương Bằng đề nghị. Hắn ngồi qua nhiều nhất xe chính là Jetta, cảm giác cũng không tệ lắm.

"Vẫn là tiểu quý tử xe được, mua một tán hoa, thư thích dùng bền, bệnh vặt ít." Đái chủ nhiệm nói. Đồ vật còn không có ra tay, bọn họ đã bắt đầu thảo luận mua cái gì xe.

"Ta đề nghị hồng kỳ xe con, cao cấp, xuất nhập so với Audi A8 còn có mặt mũi." Chu Phúc Nguyên thêm vào nói nói.

"Cái đó thật giống như muốn 300,000 đi." Đái chủ nhiệm nói.

"Bây giờ ta thua thiệt điểm, hai vị cũng là Bằng ca giới thiệu, ta lão Chu tính kết giao bằng hữu, 300,000, thêm xuống đất hai chục ngàn khối thuế, ta toàn bộ xuất ra!" Chu Phúc Nguyên hào khí nói.

"VẬY... Nào dám tình được a." Đái chủ nhiệm cười trên mặt khai ra hoa(xài).

"Đi, sẽ đi ngay bây giờ đặt xe." Chu Phúc Nguyên thu cất bút máy, nói.

Bốn người nói đi là đi, hấp tấp điem chạy tới hồng kỳ xe hơi 4s tiệm, định khoản hồng kỳ H7. Bởi vì bọn họ không chọn màu sắc, nửa giờ sau liền trực tiếp nói ra xe.

"Các người có ai bằng lái?" Chu Phúc Nguyên cùng bán xe tiểu thư mở ra xe mới hiện ra, hỏi.

Tiết Bạch cùng Đái chủ nhiệm trở mắt nhìn nhau.

"Các người... Không chừng còn tới mua xe..." Chu Phúc Nguyên hết ý kiến.

"Tiểu Bạch, lập tức đi kiểm tra một cái!" Đái chủ nhiệm chỉ thị nói.

"Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ." Bạch nghiêm nói.

Bất đắc dĩ, Chu Phúc Nguyên không thể làm gì khác hơn là tìm một biết lái xe tiểu đệ, giúp bọn hắn mở hai tháng. Bất quá hắn vẫn kiếm lợi lớn, cây bút này ít nhất có thể bán một (cái) bốn mươi vạn.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: ngón tay

Theo 4s tiệm hiện ra, đã là năm giờ chiều, Trương Bằng cáo biệt mọi người, đưa tới xe taxi, trực tiếp điện trở lại xưởng đại viện.

Ở nửa đường, Tiêu Thiên Tinh đánh liên điện thoại của hắn, thúc giục hắn nhanh lên một chút trở lại dùng cơm. Sáu giờ kém vô cùng, hắn trở lại lầu số năm, hai tỷ muội chính đang (tại) Bạch Ngọc Lan dưới tầng cây dựng tiểu lương đình. Trương Bằng dĩ nhiên là khoanh tay đứng nhìn, ngồi xổm ở một bên chờ ngồi mát ăn bát vàng. Bất quá hai tỷ muội thói quen, cũng sẽ không hắn nói cái gì.

Chỉ chốc lát sau, tiểu lương đình dựng tốt rồi, Tiêu Thiên Tinh lau sạch sẽ bàn đá băng đá, nắm giẻ lau vào quầy bán đồ lật vật giặt rửa. Tiêu Vũ Nặc kéo Trương Bằng ngồi xuống, hỏi, "Người đem cái kia máy chiếu muốn trở về, muốn làm cái gì?"

"Nghiên cứu một chút." Trương Bằng không dám nói láo. Bất quá nói láo cũng vô dụng, nàng cái gì cũng biết.

"Người thần niệm quá yếu, vào trong sẽ có nguy hiểm." Tiêu Vũ Nặc nói.

"Có biện pháp gì hay không, có thể tăng cường một chút?" Trương Bằng hỏi.

"Sư phụ nói, thần niệm nửa là trời sinh, nửa là tu hành..." Tiêu Vũ Nặc chưa nói xong phía sau, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng, chính là "Không có biện pháp".

"Đến đến, độ miệng Tiên khí. " Trương Bằng xít tới, mặt dày nói.

"Lần trước cái kia một cái, ngươi còn chưa dùng hết đây. " Tiêu Vũ Nặc đẩy hẳn ra, nói.

"Đừng rồi, ngươi còn chưa nói dùng như thế nào đây. " Trương Bằng nhớ tới phòng ngầm dưới đất thời điểm, cái kia linh khí căn bản không phát huy tác dụng, nên chạy còn phải chạy.

"Cái này linh khí nha, chủ yếu là bảo vệ anh tâm mạch, tránh cho ca ca kinh sợ quá độ, một hơi thở vận lên không được... " Tiêu Vũ Nặc thần sắc bình thường nói.

"Ai... " Trương Bằng thờ dài, lắc đầu nói, "Thật là càn Đại Việt lớn lối..."

Tiêu Vũ Nặc hướng hẳn khẽ mỉm cười, một bộ "Ta chính là phách lối " bộ dáng, thật là tức chết người không đền mạng.

"Hai người các ngươi, đang nói gì lằng lẽ nói đây? " Tiêu Thiên Tinh bụng thức ăn hiện ra, cổ ý bản khởi khuôn mặt nhỏ nhắn, hướng hai người hỏi.

"Đang nói tiểu hài tử nghe không hiểu nói. " Trương Bằng cười nói.

Tiêu Vũ Nặc sắc mặt trở nên hồng, chụp hẳn một chút, câu giận nói, "Không cho phép nói lung tung. " sau đó đứng dậy cùng Tiêu Thiên Tinh vào trong bụng thức ăn.

Cũng không lâu lắm, trong thức ăn đủ. Thức ăn tối nay thức vô cùng phong phú, có rõ ràng chưng bạch tiếp xúc gà, khoai tây nắm chưng xương sườn, da hồ tiêm tiêu xào thịt bò kho, đồ hành tây muộn cá trắm cỏ lớn, cà chua trứng trắng, tòi dung xào khoai lang lá, còn có hạt bắp cà rốt đại cốt canh, cùng với tổ sô ít cầu kỳ gạo com, vừa khỏe mạnh lại mỹ vị.

"Vẫn là mẫu thân làm thức ăn đồ ăn ngon (ăn ngon). " Tiêu Thiên Tinh ngọt ngào nói.

"Ừ. " Tiêu Vũ Nặc phụ họa nói.

"Hai vị bảo bối thi cực khổ, mẫu thân cho các ngươi bồi bổ thân thể. " Mã Tinh Lôi một bên cho hai nàng mà gấp thức ăn, vừa nói, sau đó đặc biệt đồng ý các nàng mở một chai nước ngọt uống.

Không biết tại sao, Trương Bằng cảm giác được mình bị lạnh nhạt.

Không sai!

Từ khi ngày đó cho Mã Tinh Lôi đâm bóp sau, Mã Tinh Lôi đối với hẳn tựa hồ có hơi không mặn không nhạt. Chỉ một thoáng, cảm giác nguy cơ to lớn di thiên đáp đất. Trương Bằng vội vàng cấp Mã Tinh Lôi gấp khối bạch tiếp xúc gà, lấy lòng nói, "Mã a đi cũng cực khổ."

"Ừ. " Mã Tinh Lôi gật đầu một cái.

Trong lòng của Trương Bằng lộp bộp một chút, có chút luống cuống. Nếu là bình thường, Mã Tinh Lôi nhất định sẽ cười nói, "Tiểu Bằng ngoan ngoan ~ " "Tiểu Bằng thật biết chuyện ~ " các loại, hôm nay cũng chỉ là gật đầu một cái.

Xem ra vấn đề vô cùng nghiêm trọng, nhất định phải mau sớm nghĩ biện pháp giải quyết. Rất rõ ràng, Mã Tinh Lôi là cố ý xa lánh hẳn, đoán chừng là ngày đó bị hẳn hù dọa. Bây giờ nghĩ lại, lúc ấy hẳn muốn tiến thêm một bước, Mã Tinh Lôi có thể đã bị hẳn giải quyết tại chỗ rồi. Mặc dù khí lực nàng không nhỏ, nhưng lúc đó ngay cả đứng cũng không vững, phỏng chừng không còn khí lực phản kháng.

"Mẹ, có phải hay không là tiểu Bằng ca ca làm chuyện gì xấu? " Tiêu Thiên Tinh cảm thấy được dị trạng, nhanh nhẹn nhanh miệng đất hỏi lên. Nếu tại bình thường, nàng mặc dù không kịp tý tý tâm tư mìn, nhưng là biết nhìn mặt mà nói chuyện, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói. Nhưng nơi này đều là người nhà, cho nên nàng cũng không nghĩ quá nhiều, trực tiếp liền nói toạc rồi.

"Không a.

"Mã Tinh Lôi liền vội vàng phủ nhận nói. Có lẽ là ý thức được lời nói của chính mình cùng thường ngày không giống nhau, lại hoặc có lẽ là vì che giấu nội tâm ý tưởng chân thật, nàng lập tức cho Trương Bằng gấp khối thịt bò kho, ôn nhu nói, "Tiểu Bằng ngày ngày đi làm kiếm tiền, cực khổ nhất rồi."

Trương Bằng đầu chịu cứ như thế mà buông tha cơ hội, lập tức đã xả tùy cơn bên trên(lên), "A di, tiểu Bằng ngày thường nếu là có cái gì làm không đúng, chỉ đề ý phê bình chỉ chính. " hẳn cho Mã Tinh Lôi gấp khối bụng cá thịt, nói, "Chúng ta người một nhà không nói hai nhà nói, đúng không?"

"Chúng ta tiểu Bằng từ nhỏ đã ngoan ngoan, làm chuyện gì đều có chừng mực. " Mã Tinh Lôi sờ đầu của Trương Bằng, nói, "Cho dù có lỗi, cũng là lỗi của a di, không trách tiểu Bằng."

Trương Bằng nghe một chút, cũng biết cái này khảm đi qua. Mã Tinh Lôi là một thỏa thỏa nữ hán tử, thảo nguyên bên trên(lên) cười ngựa bắn sự tồn tại của đại điều, làm người vô cùng thẳng thắn, chỉ cần nàng nói không so đo, liền khẳng định so đo. Không ngoài dự đoán như vậy, trong khoảng thời gian kế tiếp, Mã Tinh Lôi khôi phục lại so với thường ngày càng nhiệt tình trạng thái, đối với hẳn quan tâm đầy đủ, giống như là muốn bồi thường mấy ngày này lạnh nhạt tựa như.

Thật ra thì, nếu như không phải là hai tỷ muội trở lại, hẳn thật đúng là không cảm giác được rồi.

"Thật thiên vị ~ " Tiêu Thiên Tinh bĩu môi nói, trong mắt lại lộ ra giao hoạt ánh sáng, không biết đang suy nghĩ gì. Com nước xong, thừa dịp Tiêu Vũ Nặc giúp Mã Tình Lôi thu thập chén đĩa không dùng, nàng lòng muông dạ thú liền lộ ra rồi.

Tiêu Thiên Tinh dùng bả vai đụng Trương Bằng một chút, cười hi hi hướng hấn gạt gạt cằm, vẻ đắc ý lưu vu ngôn biểu.

"Làm gì? " Trương Bằng biết mà còn hỏi. Tám chín phần mười, cô nàng này là tới giành công rồi.

"Trong lớp chúng ta có một (cái) nữ đồng học... " Tiêu Thiên Tinh nói đến chuyện khác, "Mua cái tên gì north quần áo, chính là 'Bắc phương' ý tứ, y phục kia cơ bản được, nhận tính được, lại hóng mát, còn rất nhanh dính liú... " nàng ôm lấy cánh tay của Trương Bằng, năn nỉ nói, "Tiểu Bằng ca ca, ta cũng muốn mà ~ "

Norch, bắc phương, cái này phẩm chất quần áo Trương Bằng biết, là một nước Mỹ bản hiệu, đặc biệt sinh sản cao cấp ngoài trời quần áo thể thao, dùng tài liệu vô cùng tiên tiến, nhưng giá cả lại hết sức đắt tiền. Tùy tiện một món, liền muốn mấy ngàn đồng tiền.

Trên cánh tay truyền tới phong phú cảm giác, lại bị bắt chẹt xương sườn mềm, Trương Bằng tự nhiên gạt đầu đáp ứng, bắt quá thêm một cái điều kiện, "Chờ sẽ muốn tìm cơ hội kiểm tra cho ta kiểm tra... " hai tay của hấn bắt nắm không khí, "Nếu không khó xác định kích thước. " dĩ nhiên, đây đều là giải thích, thật muốn mua quần áo, bọn họ nhất định là cùng đi.

Bắt quá, coi như là lại kém chất lượng lý do, chỉ cần song phương đều không có trở ngại, đó chính là chân lý.

"Buổi tối tắm xong, ta liền đi sân thượng phơi quần áo, sau đó kêu người tới trợ giúp. " Tiêu Thiên Tinh nói.

"Chị của người sẽ không cảm thấy kỳ quái sao? " Trương Bằng hỏi.

"Đến lúc đó ta nói muốn uống sữa tươi, để cho đi nàng hỗ trợ hướng. " Tiêu Thiên Tinh nói.

"Thời gian có thể hay không quá ngắn. " Trương Bằng có chút không hài lòng.

"Cái này còn ngắn a... " Tiêu Thiên Tinh liếc hấn một cái, "Cũng sắp cho người chơi đùa phá hư."

"Cái này còn có thể chơi đùa hư? " Trương Bằng ngạc nhiên nói, "Ta là đang giúp người dài một (cái) đầu a, không thức hảo nhân tâm"

"Mỗi lần bị người bắt qua, đều phải đau thật lâu. " Tiêu Thiên Tinh cắn răng nói. Người này quá hư, mặc dù khí lực không lớn, nhưng ngón tay nhỏ dài, không chỉ vô cùng dùng sức, lại đem bóp tính chuẩn, mỗi lần đều có thể tìm được nàng yếu ớt nhất vị trí, cứu tế cho ma quỷ, thật là xấu chết.

"Đau đến không ngủ được sao? " Trương Bằng cười đều nói.

Tiêu Thiên Tinh cái mũi nhỏ nhú một cái, "Hừ " một tiếng, không để ý tới nữa hấn. Suy nghĩ một chút, lại quay đầu lại, nhắc nhở, "north quần áo, nói chuyện có thể coi là cân nhắc."

"Đến đến, ngón tay ngón tay. " Trương Bằng đưa ra ngón út, Tiêu Thiên Tinh lập tức câu tới, "Ngón tay treo ngược một trăm năm, không cho biến thành."

"Đúng rồi, mua một món vẫn là hai món? " Trương Bằng đột nhiên hỏi, trên mặt mang không có hảo ý nụ cười.

"Tùy người a ~ " câu trả lời của Tiêu Thiên Tinh tiêu sái vô cùng, chút nào để ý đối phương thêm kiếp mã ý đồ.

"Vậy thì chỉ mua một món. " Trương Bằng uy hiếp nói.

"Tùy người thích a ~ " Tiêu Thiên Tinh cười nói.

Trương Bằng gọi đầu dưới tóc, "Hừ " một tiếng, đến trong tiệm cầm nước ngọt uống đi. Chỉ mua một món, hấn tuyệt đối không dám, đặc tội Tiêu Vũ Nặc, có thể so với hoa(xài) nhiều mấy ngàn đồng tiền thống khổ hơn nhiều.

Các loại (chờ) Tiêu Vũ Nặc giúp xong bận rộn hiện ra, ba người liền như bình thường như vậy, đến hồ Tinh Hóa tản bộ. Đi một đoạn, đã nhìn thấy bờ hồ trong đình, quần quýt si mê hai đạo nhân ảnh.

Một nam một nữ, nam sống trắng nõn cao gầy, mặt dài, ước chừng hai mươi mấy tuổi, nữ cùng nam tuổi không sai biệt lắm, cũng sống vô cùng trắng nõn. Xa xa, liền có thể nghe hai tiếng người nói chuyện.

"Cực cực, người nhiệt không nóng, ta cho người hóng gió một chút. " nam ôn nhu nói.

"Dương Tử, ta không nóng, vẫn là ta cho người thổi một chút đi. " nữ ôn nhu nói.

Không biết tại sao, Trương Bằng vừa nghe thấy thanh âm của hai người, liền nổi lên một thân gà rấm vướng mắc. Cái này đôi tình nhân là trong xưởng danh nhân, nam kêu Dương Chí tiếp xúc, nữ tên là Tiểu Mỹ. Bọn họ thường xuyên tại bất đồng địa phương đẹp để tình yêu, tiện sát người bên cạnh,

cuồng ngược độc thân chó, người ta gọi là "Điện hình vợ chồng thú".

"Nhắc tới, thật lâu cũng không có nhìn thấy người cười." Dương Chí tiếp xúc nói.

"Người phải đi, ta làm sao có thể biết cười." trong phút chốc, hai hàng rõ ràng lệ theo Tiểu Mỹ trong mắt lẫn lộn mà ra.

"Ta rất nhanh sẽ trở lại, người không cần lo lắng." Dương Chí tiếp xúc an ủi.

"Ta làm sao có thể không lo lắng." Tiểu Mỹ đau lòng muốn chết nói.

"Xin yên tâm, ta nhất định sẽ chú ý an toàn." Dương Chí tiếp xúc nói.

"Tại người trước khi đi, Tiểu Mỹ có rất ích kỷ thỉnh cầu. Tiểu Mỹ hy vọng, người bất luận đi đến chỗ nào, đều có thể suy nghĩ Tiểu Mỹ. Người cao hứng thời điểm, Tiểu Mỹ cùng người cùng một chỗ cao hứng. Người khổ sở thời điểm Tiểu Mỹ thay người xưa tan khói mù. Người thời điểm mê mang, Tiểu Mỹ thay người chỉ dẫn con đường." Tiểu Mỹ lẫn nhau nắm hai tay, lệ quang yêu kiều nói.

"Ta đáp ứng người." ngấm nhìn giữa, Dương Chí tiếp xúc dùng sức ôm chặt vào Tiểu Mỹ.

Nhìn lấy hai người sinh ly tử biệt bộ dáng, tiếp tục nghe nhục mạ đến âm chính là lời nói, Trương Bằng chỉ cảm thấy nổi da gà rơi đầy đất, vội vàng kéo hai tỷ muội, bước nhanh rời đi. Phải biết, cái này đôi tình nhân sinh ly tử biệt, chỉ là một buổi tối trực đêm mà thôi...

Tán xong bước, ba người về đến nhà, lại xem mà điện ảnh, liền từng nhóm tám.

Trước khi ngủ, Trương Bằng đưa lưng về phía Tiêu Vũ Nặc, hướng Tiêu Thiên Tinh nháy mắt. Người sau hiểu ý, nói với Tiêu Vũ Nặc, "Chị, ta đi phơi quần áo."

"Ừ." Tiêu Vũ Nặc đáp một tiếng.

"Ta muốn uống ly sữa bò, giúp ta hùng hực mà ~" Tiêu Thiên Tinh yếu ớt nói.

"Sữa bột ăn sạch, ngày mai phải đi mua." "Vây... Ta đây muốn uống trà." "Nhanh ngủ, uống gì trà, sẽ không ngủ được." "Ồ..."

Nghe hai tỷ muội đối thoại, Trương Bằng cả người cũng không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: phân tích

Một đêm yên lặng...

Giữa trưa ngày thứ hai, Trương Bằng đem Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì gọi tới lầu hai nơi làm việc, cũng đem máy chiếu sự tình nói cho bọn họ.

Nguyên bản chuyện này, cũng coi là đi qua. Nhưng hần lại ở trong mơ nhìn thấy được đặt tên là "Oda Kazuo" Uy quân sĩ quan nữ quân nhân mở bụng tự sát, dựa theo kinh nghiệm ngày trước, mỗi lần kích động "Trong mộng giấu kính" đều có nghĩa là còn có cấp độ càng sâu đồ vật có thể khai thác.

"Chúng ta bây giờ muốn biết rõ ràng mấy chuyện." Trương Bằng tổng kết nói, "Số một, những thứ này đặc thù đoạn phim quay chụp người là ai, tại sao ở bên trong đặt đồ vật, mục đích của hần đến tới cùng là cái gì, trừ vật vẫn là ghi chép lịch sử, hay hoặc là có ý tưởng khác thứ hai, Khải Toàn lâu có còn hay không cái khác bí mật?"

Hần chỉ sở dĩ nói ra vấn đề thứ hai, là bởi vì vì Khải Toàn lâu lịch sử quá mức phức tạp. Nó là do Nữ Hoàng quốc một tên bá tước xây, sau đó rơi vào Uy quân bộ đội bí mật trong tay, sau đó lại là nước Hoa hành động đặc biệt bộ đội nơi đóng quân, sau đó lại hoang phế rất nhiều năm, sau đó biến thành bây giờ Hồng Vệ tiểu học.

Cái này Nữ Hoàng quốc chế tạo máy chiếu, rất có thể là bá tước lưu lại, mà đoạn phim lại là người đến sau quay chụp, những thứ này đều phải làm tâm tình, mới có thể cẩn thận thăm dò, tìm tới giấu giếm chân tướng trong đó.

"Nữ Hoàng quốc Bá tước hậu nhân khẳng định vẫn còn, nhưng bọn hần ở nước ngoài, chúng ta không có cách nào đi viếng thăm a. Còn có chính là, bọn

họ chưa chắc giữ nguyên năm đó tài liệu, cũng chưa chắc nguyện ý cho chúng ta nhìn. " Lý Xuân Sinh liền tiếp đưa ra mấy vấn đề.

"Cái này trước tiên có thể thả để xuống một cái. " lão Hoàng Bì nói, "Y theo Bằng ca mới vừa nói, đoạn phim trong không gian người, là có thể tiến hành trao đổi."

"Ừ. " Trương Bằng gật đầu một cái.

"Nếu như nói ma huyền máy chụp hình tác dụng, là ghi chép thời gian cùng không gian đoạn phim, như thế, chỉ cần không phải chụp lên, người ở bên trong liền nhất định là nhận biết quay chụp người, chỉ là không có ra bọn hắn bây giờ chính giữa mà thôi. " lão Hoàng Bì suy đoán nói.

"Cao! " Trương Bằng gợn ngón tay cái lên.

"Nói thế nào, ta cũng Bằng ca khâm định Hồng tinh tiểu Bằng Thông. " lão Hoàng Bì sờ mấy sợi râu, nói.

Việc này không nên chậm trễ, ba người tại trong căn phòng nhỏ bắc máy chiếu, kéo rèm cửa sổ lên, bắt đầu phát ra đoạn phim

"Tiểu Chương, ba giờ sau, nếu như chúng ta không tỉnh lại, người liền kêu Tiểu Vân cùng tiểu bay xuống. " Trương Bằng hướng Lý tỷ cháu ngoại gái nói.

"Được. " tiểu Chương khéo léo đáp.

Mấy phút sau, ánh mặt trời chiếu khắp, bóng cây lắc lư.

"Oành! " "Oành! " "Oành! " "Oành! " "Oành! " "Oành! " "Oành!"

Sân luyện tập phương hướng, bất ngờ vang lên một trận tiếng sấm. Trương Bằng khắp nơi quan sát trong chốc lát, nhà, con đường, tường rào đều hết sức hoàn hảo, không phải là Tiểu Thiên Tinh phá hư sau cảnh tượng. Như vậy có thể thấy, theo máy chiếu mở lại, thế giới cũng một lần nữa thiết lập rồi.

"Ồ, tiến vào. " sau lưng vang lên thanh âm của Lý Xuân Sinh, quay đầu nhìn lại, hắn ăn mặc phu quân vác quần áo. Ngay sau đó, một cái cao gầy người trung niên trống rỗng xuất hiện. Định mắt nhìn đi, chính là lão Hoàng Bì, bắt quả hắn ăn mặc Uy quân phạm nhân quần áo.

Trương Bằng lập tức rút súng lục ra, Lý Xuân Sinh là tiến lên xoay ở cánh tay của lão Hoàng Bì, làm ra áp tải bộ dáng.

"Uy uy uy, đừng nhẹ, ta lại không phải thật phạm nhân. " lão Hoàng Bì la lên.

Đón lấy, tại Trương Bằng dưới sự hướng dẫn, ba người rất nhanh đi tới màu đỏ buồng điện thoại bên cạnh.

"Nơi này là chạy thoát thân miệng, bấm một chín ba năm liền có thể đi ra ngoài, hơn nữa tại buồng điện thoại trong, người bên ngoài không nhìn thấy. " Trương Bằng nói. Đang lúc này, trong đầu hắn đột nhiên quang sáng lóe lên, "Đúng rồi, tại sao ba người chúng ta, một là Hoa quân chiến sĩ, một là phu quân vác, còn có một cái là Uy quân phạm nhân?"

"A... " nghe Trương Bằng vừa nói như thế, Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì đều như có điều suy nghĩ gật đầu một cái.

"Có khả năng hay không... " Lý Xuân Sinh suy đoán nói, "Ba người này chính là quay chụp người? " tiếp lấy lại giải thích, "Trước kia máy chụp hình, đều là hình chữ nhật hộp gỗ, liền với chân giá, rất lớn, yêu cầu một hai người dời. Trước kia Hoa quân chiến sĩ,

Đại đa số là nông dân, không có văn hóa gì, không biết sử dụng máy chụp hình, vì vậy để cho Uy quân phạm nhân tiến hành quay chụp, phu quân vác thân thể rắn chắc, khí lực lớn, chính là hỗ trợ gánh máy chụp hình."

"Có đạo lý. " Trương Bằng gật đầu nói.

Lý Xuân Sinh suy đoán là, Hoa quân chiến sĩ là người giám sát, Uy quân phạm nhân là quay chụp người, phu quân vác hiệp trợ người. Nhìn như vậy đến, quan hệ mười phần rõ ràng.

Sau đó, tại toàn bộ thao tác trong quá trình, bao gồm giặt rửa phim ảnh các loại (chờ) một loạt công việc, Hoa quân chiến sĩ đều là không biết. Vì vậy, Uy quân phạm nhân thừa cơ hội này, đem đồ đạc của mình, hoặc là bí mật gì, giấu vào Phim nhựa bên trong. Bởi vì tại dưới tình huống đó, hắn là phạm nhân, không có khả năng mang đi bất kỳ vật gì.

Nghĩ như vậy đến, chạy theo máy, quá trình, đến mục đích, toàn bộ đầu mối đều rõ ràng.

Thả về cả sự kiện, chính là Hoa quân tấn công đi vào, sau đó từng bước giết nghị là "Số bảy bộ đội bí mật " Uy quân. Trong quá trình này, bọn họ bắt được một tên Uy quân nhiếp ảnh gia, yêu cầu hắn đối với cả sự kiện tiến hành quay chụp, coi như lịch sử chứng cứ.

Mà người nhiếp ảnh gia này vừa vặn là một đồng doanh : Nhật Bản tu giả, tại quay chụp trong quá trình, lợi dụng năng lực của mình, đem mấy thứ giấu vào đoạn phim bên trong.

Như thế, vấn đề mới đến rồi.

Số một, sau đó chuyện gì xảy ra, tại sao máy chiếu cùng đoạn phim cuối cùng ở lại Khải Toàn lâu

Chương hai, tên này Uy quân nhiếp ảnh gia, cuối cùng làm như thế nào, kết cục như thế nào

Chương ba, Uy quân nhiếp ảnh gia ẩn giấu đồ vật, rốt cuộc là tư nhân đồ vật, vẫn có cái khác càng sâu xa ý

Chương tư, theo trong gương ẩn thân nhìn thấy cảnh tượng mà nói, trong này còn ẩn tàng một chút bí mật không muốn người biết, cái đó mở bụng Uy quân sĩ quan nữ quân nhân Oda Kazuo, cùng với những thứ kia dùng rượu mạnh ngâm khí quan, rốt cuộc có liên quan gì cùng ý?

Muốn biết những vấn đề này câu trả lời, chỉ có thể trước theo phòng làm việc của Oda Kazuo tra được.

Nghĩ thông suốt quan hệ sau, ba người lập tức hành động, cũng không lâu lắm, liền đi đến phòng làm việc của Oda Kazuo bên trong. Sau bàn làm việc phương lùn cửa hàng, chỉ còn lại trống rỗng đao giá, hai cây kiếm nhật, đã bị Trương Bằng lấy đi nha. Mà trên mặt bàn bút máy, Trần Liệt trên kệ huy chương, toàn bộ không có.

"Tìm xem một chút, có cái gì tài liệu." Trương Bằng nói xong, liền đi mở ra bàn làm việc ngăn kéo, khắp nơi tìm kiếm. Nhưng đều là chút ít viết đầy đồng doanh: Nhật Bản chữ viết báo cáo, theo duy nhất nhận biết mấy cái phồn thể chữ hán xem ra, có y học, có quân sự. Nhưng dường như, cũng không có đặc biệt giá trị.

Nghĩ như vậy, Trương Bằng Thần sử Quỷ Soa đất, mở ra đặt vào khí quan tủ, liếc nhìn phía trên vừa đồ lại tím trái tim, cùng với màu hồng ruột già ruột non, cầm lên đặt ở lọ thủy tinh trung gian tâm hình.

Lật tới phía sau đi, có một (cái) sát chụp, mở ra, rơi ra một phong thư, phía trên bắt ngờ viết: "Tạ tội sách" ký tên là "Oda Kazuo" chính là trong gương nhìn thấy lá thư này.

Trương Bằng đem thư nhét vào túi quần, thuận tay đem Oda Kazuo khung ảnh cũng cầm lên rồi.

"Các người có phát hiện gì không?" Trương Bằng hỏi.

"Còn không có đây." lão Hoàng Bì tẩy máy Trần Liệt trên kệ tiểu hàng thủ công nghệ, nói.

"Đều là đồng doanh: Nhật Bản văn, xem không hiểu a." Lý Xuân Sinh lật sách trong tủ sách, "Bất quá..." hần cầm một quyển sách lên, lật tới một chỗ chỉ cho Trương Bằng nhìn, phía trên dùng chữ phồn thể cùng chữ số Ả rập viết: "Dưới đất 3 cấp." đây là trong sách đánh dấu, không phải là đặc biệt rõ ràng.

"Chuyện này..." Trương Bằng không khỏi nhú mày một cái, chẳng lẽ phòng ngầm dưới đất còn có tầng thứ ba!

"Đừng... Đừng... Đừng... Đừng... Đừng..."

Đang suy nghĩ, cả tòa nhà lầu đột nhiên chấn động, giống như là động đất.

"Rầm rầm..."

Mấy giây sau, đỉnh đầu đột nhiên sáng lên, gió lớn rót vào, thổi trong phòng từ ngã trái ngã phải, các loại vật kiện, cùng với chứa nội tạng lọ thủy tinh, dùng dùng đất rơi rớt đập xuống đất.

Một cái to lớn tay hướng Trương Bằng đuổi tới, giống như bắt con kiến nhỏ như vậy, đưa hần nắm lấy mà bắt đầu. Sau đó bầu trời bẻ tan tành, lâm vào vô biên vô tận hắc ám...

"Oa!" Trương Bằng kêu to tỉnh lại, Tiêu Thiên Tinh đang cười hi hi mà nhìn hần, Tiêu Vũ Nặc là chấp tay sau lưng, đứng ở nàng phía sau.

"A a a!" "Cứu mạng a!" ước chừng sau năm phút, Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì hươi tay múa chân tỉnh lại, tựa hồ làm một con ác mộng.

"Làm sao thiên đô phá." "Quá đáng sợ." hai người tự nhủ nói. Mới vừa rồi Tiêu Thiên Tinh chỉ mang đi Trương Bằng, hai người bọn họ căn bản không biết xảy ra chuyện gì, liền lẫn một vòng chạy đến màu đỏ buồng điện thoại, thông qua bấm số chạy về hiện ra.

"Mua quần áo, mua quần áo." Tiêu Thiên Tinh kéo tay của Trương Bằng la lên.

Mất thấy không có cách nào tiếp tục tiếp, Trương Bằng không thể làm gì khác hơn là hướng hai người khác nói, "Các người trước nghiên cứu, ta đi ra ngoài một chút"

"Đi thôi đi thôi." "Không có gì đáng ngại, người trước theo hai vị tiểu chị dâu." hai người nói.

Sau đó, Trương Bằng cùng hai tỷ muội ra cửa, lại ở dưới lầu chờ đến hai giờ rưỡi xưởng xe, xuất ra nội thành.

Hồng Tinh Hỏa Điện xưởng xe là máy điều hòa không khí xe buýt, ngồi hết sức thoải mái. Một ngày có lớp bốn xe, theo thứ tự là buổi sáng, buổi sáng, buổi chiều, chạng vạng tối, vô cùng thuận lợi, hơn nữa còn là miễn phí.

Sau khi xuống xe ngay sau đó, ba người đi vào nam châu thành phố lớn nhất trung tâm thương mại "Trăm vui hội tụ". Mới vừa đến gần tự động cửa kính,

hơi lạnh liền nhào tới trước mặt, để cho người cả người thoải mái.

Tiêu Thiên Tinh đối với bên cạnh chiếu lấp lánh đồ trang sức, xách tay hiệu nổi tiếng làm như không thấy, kéo Trương Bằng chạy thẳng tới tầng bốn ngoài trời đồng phục khu vực. Tiêu Vũ Nặc đi theo hai người phía sau, y theo rập khuôn, thông thả tự đắc, từ đầu đến cuối rơi ở phía sau nửa cái thân vị khoảng cách. Vừa để cho người ngoài chen vào không lọt đến, lại có tương đối không gian độc lập.

"Chuyện người đáp ứng..." Trương Bằng ôm Tiêu Thiên Tinh hông của, tại bên tai nàng nhỏ giọng nhắc nhở.

"Ai nha, ta lại chạy không thoát, người lo lắng cái gì." Tiêu Thiên Tinh nói.

"Lần trước giúp người đánh Boss, người liền lại bì rồi." Trương Bằng lật ra nợ cũ.

"Lần trước không ngéo tay, không tính toán gì hết. ." Tiêu Thiên Tinh nói sạo, "Hơn nữa ta để cho người nửa đêm ba giờ tới, là chính người không được."

"Không mua không mua, về nhà." Trương Bằng làm bộ làm tịch nói.

"Được rồi được rồi, lần này nhất định không lừa người." Tiêu Thiên Tinh giơ lên tay nhỏ, lời thề son sắt nói, "Làm trái thề này, liền để tiểu Phi cả đời không ai thêm lấy."

"Cái kia không dùng a..." Trương Bằng lạnh nhạt nói, "Người không ai thêm lấy, đối với ta không có lợi a, trừ phi..." hần cười đều nói, "Người thề cả đời làm ta tiểu nô lệ."

"Hừ!" Tiêu Thiên Tinh nâng lên cằm nhỏ, không để ý tới hần.

Lúc này, phía trước xuất hiện "North" tự dạng màu đỏ đại chiều bài. Nàng nhất thời ánh mắt sáng lên, "U" một tiếng, kéo Tiêu Vũ Nặc chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: hút máu

"Tiên sinh, tiệm chúng ta bên trong quần áo a, dùng tài liệu tốt vô cùng, là nước Mỹ mới nhất nghiên cứu chế tạo sợi nhân tạo, hóng mát, dùng bền, co giãn được, xuyên một (cái) mười năm tám năm, liền cùng mới một dạng..."

Trương Bằng mới vừa vào trong tiệm, nhân viên bán hàng tiểu thư liền chào đón, giới thiệu một đại thông, không chút nào để ý tới đang đứng tại nylon người mẫu cạnh, nhìn lấy trên người bọn họ quần áo hai tỷ muội. Nguyên nhân rất đơn giản, những thứ này nhân viên bán hàng tiểu thư đều là kẻ tinh ranh, một cái liền có thể nhìn ra, Trương Bằng mới là móc tiền túi chính chủ.

Hai vị nữ sinh thanh xuân mỹ lệ, sau đó nam sinh khí chất lãnh đạm nhưng, mặc dù quần áo phổ thông, nhưng thoát nhìn so với ở độ tuổi này nam sinh thành thực chút ít, không phải là vỏ xe phòng hồ ảm VS trà xanh kỹ nữ: tàu mà ~

Trương Bằng nếu là biết trước mất vị này nhiệt tình nhân viên bán hàng tiểu thư ý tưởng chân thật, đoán chừng phun ra một cái lão huyết tới.

"Ừ..." hần một vừa nghe nhân viên bán hàng tiểu thư tự thuật, một bên tượng trưng gật gật đầu.

"Tiểu Bằng ca ca, cái này nhìn có được hay không?" Tiêu Thiên Tinh nắm một món màu xám tro bộ đầu áo lót chạy tới, trên người ra dấu, hướng Trương Bằng hỏi.

"Màu sắc không tốt." Trương Bằng lắc đầu nói, sau đó chỉ mặt bên một cái ăn mặc màu cam bộ đầu áo lót nylon người mẫu, nói, "Người thử xem cái này."

"Ừ." Tiêu Thiên Tinh khéo léo đáp. Nữ hài từ mua quần áo, chính là phải mặc cho nam hài từ nhìn, tự nhiên muốn nghe đối phương ý kiến.

"Nha, tiên sinh, người thật sẽ chọn." tiêu thụ viên tiểu thư tán dương, "Đây chính là năm ngoài mùa thu toàn bộ địa hình đặc biệt khoản, do đại sư thiết kế, chèo đèo lợi suối, rừng rậm đất hoang, ngoài trời thần khí."

Nghe được thuyết pháp này, Trương Bằng chỉ cảm thấy đau lòng không dứt. Tiền nào đồ nấy, cực kỳ tốt, chính là đặc biệt đắt. Hần làm sao tiện tay, liền

chọn cái này. Bất quá hần trên mặt không có biểu hiện ra, vẫn nhàn nhạt.

Tiêu Thiên Tinh ôm lấy quần áo, hưng phấn chui vào phòng thử quần áo, chỉ chốc lát sau, liền xuyên ra ngoài.

Cái kia màu cam vải vóc, làm nổi bật nàng trắng nõn thấu lượng da thịt, hai cái tóc thắt bím đuôi ngựa nghịch ngợm vậy, lộ ra càng thanh xuân mỹ lệ, hoạt bát động lòng người. Làm bằng đồng giấy khóa kéo mang theo chút mùi xưa cũ, hai bên túi áo miệng thêu kim ty đường vân, lật lên khăn trùm đầu buông xuống sau vai, vừa có đầu đường vũ giả đích thực đáng điệu, lại có nhàn nhã lữ nhân mùi vị.

Từ chính thể mà nói đi, quần áo có vẻ hơi rộng thùng thình, 36D tròn trịa đầy đặn, bị giấu từ trong vô hình, cũng không dễ thấy. Trương Bằng ngược là ưa thích loại phong cách này quần áo, chính bởi vì tài sản không lọt mắt, thứ tốt nhất định phải thu ẩn tàng, để tránh dụ cho người khuy ký.

"Như thế nào đây? " Tiêu Thiên Tinh nhìn lấy roi xuống đất mình trong kính, bên trái xoay xoay, bên phải xoay xoay, dường như rất hài lòng.

"Liền muốn cái này đi. " Trương Bằng nói.

"Ừ ~ " Tiêu Thiên Tinh dựng lên một (cái) tư thế chiến thắng.

Lúc này, Tiêu Vũ Nặc cũng chọn một món giống nhau màu sắc tới, hỏi ý kiến của Trương Bằng. Trương Bằng lắc đầu một cái, nói nàng không thích hợp màu cam, khác cho nàng chọn cái màu thủy lam, mang nút thắt kiểu dáng. Khí chất của Tiêu Vũ Nặc thiên lãnh, rõ ràng lãnh đạm trang nhã sắc điệu thích hợp hơn cho nàng.

"Oa, tiên sinh, ánh mắt của ngài thật là rất phi phạm, đây chính là toàn cầu bán số lượng hạn chế, Thiên Hải trúc gió, tiệm chúng ta trong, liền một món đồ như vậy."

"Không phải đâu... " Trương Bằng có chút tròn tròn mắt.

Chỉ chốc lát sau, Tiêu Vũ Nặc xuyên ra ngoài. Bộ quần áo này vô cùng tu thân, vóc người của nàng lại (so sánh) tương đối đều đặn, hơn nữa một hàng làm bằng đồng nút cài, lộ ra thon dài thẳng, có chút trung son trang mùi vị. Mà thủy lam màu lót, lại tăng thêm một phần ôn nhu. Mặc lên người, anh tuấn bộc phát, Cương Nhu hòa hợp. Nhìn lại quần áo bên trái, lấy màu xanh đậm in nhuộm mấy cây cây trúc, ý cảnh càng là thẳng tắp tăng vọt.

"Chắc chắc chắc ~ " nhân viên bán hàng tiểu thư không tránh khỏi đất lên đường thanh âm thán phục. Tiêu Vũ Nặc nguyên bản đã thiên sinh lệ chất, hơn nữa bộ này ăn mặc, càng là xuất trần tuyệt thế, phảng phất theo ảo mộng trong tiên cảnh đi ra người.

Cho dù tươi đẹp dị thường, nhân viên bán hàng tiểu thư cũng chưa quên chức vụ mình công việc, "Còn có đầy đủ quần, có muốn hay không cũng thử xem?"

Tiêu Vũ Nặc nhìn về phía Trương Bằng, người sau gợn tay lên một cái, tỏ vẻ đồng ý.

"Bộ này màu cam cũng có.

" nhân viên bán hàng tiểu thư lại cho Trương đại lão bản một cái búa tạ.

"Thử đi thử đi, ca là có tiền. " lúc nói lời này, Trương Bằng chỉ cảm thấy lòng đang rỉ máu.

Chỉ chốc lát sau, hai tỷ muội rực rỡ hần lên đất xuất hiện ở trước mặt hần.

Một cái đỏ tươi, một cái xanh biếc, một cái đoan phái là thanh xuân vô địch, Kiều Dương như lửa, một cái đoan phái là an ổn điềm tĩnh, như nước tuổi tác.

Tiêu Thiên Tinh mang đỉnh màu da cam mũ lưỡi trai, dưới chân nhiều hơn đôi tông màu đỏ leo núi giày, Tiêu Vũ Nặc là mang thiên sắc cỏ nhỏ mũ, dưới chân nhiều hơn đôi màu xám nhạt leo núi giày, đều là một bộ leo núi đi bộ đường xa tư thế.

"Cho ngài đánh tám giờ bốn năm chục phần trăm, tổng cộng 57,000 tám trăm năm mươi khối..."

Quẹt thẻ thời điểm, Trương Bằng trái tim hơi run lên một cái, cảm giác hô hấp có chút khó khăn, nhưng cuối cùng vẫn là nhần mặt mã.

"Cảm ơn chiếu cố, cái này là của ngài tiểu nhóm, xin cầm lấy."

"Ai nha, có thể hay không quá mắc chút? " Tiêu Thiên Tinh nhìn lấy biên lai, giả mù sa mưa hỏi.

"Không mắc, ca tiền còn rất nhiều. " Trương Bằng thống khổ nói.

"Cảm ơn tiểu Bằng ca. " Tiêu Thiên Tinh ôm lấy cánh tay hần, ngọt ngào la lên.

"Cám ơn anh. " Tiêu Vũ Nặc cũng đi theo la lên.

"Không cần cảm ơn, phải... " Trương Bằng ánh mắt dờ dẩn, thất hồn lạc phách nói.

Mà sau, tại thương trường phòng tắm thời điểm, hai tỷ muội có lần này đối thoại.

"Tiểu Phi, chúng ta có phải hay không quá phạm một chút mà? " Tiêu Vũ Nặc lo lắng hỏi.

"Hắn gần đây là kiếm lời chút tiền... "" Tiêu Thiên Tinh nhỏ giọng nói, "Ngày đó ta thừa dịp hắn lấy tiền thời điểm, trộm nhìn lên, có hơn sáu chục ngàn. Người không xem trên ti vi nói sao, nam nhân có tiền liền sẽ trở nên xấu. Chúng ta đem tiền của hắn xài hết, hắn liền không làm được chuyện xấu.

"Hắn có thể làm chuyện gì xấu à? " Tiêu Vũ Nặc mờ mịt nói.

"Hắn chính là một đại sắc lang, chúng ta không tổn roi, hắn cũng sẽ tổn ở nữ nhân khác trên người. " Tiêu Thiên Tinh hận hận nói.

"Ừ... " Tiêu Vũ Nặc như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, tỏ vẻ đồng ý.

Cùng lúc đó, Trương Bằng đang dựa vào ở trong đường hầm, lẩm bẩm: "Nhọc nhằn khổ sở vài chục năm, một đêm trở lại trước giải phóng... " nếu như là mấy ngàn khối, hắn bây giờ có lẽ đang nắm tiêu nhóm, cùng Tiêu Thiên Tinh trả giá. Có thể biến đổi thành mấy chục ngàn khối sau, hắn đã không tâm tình rồi. Cái gọi là tình thân ngưng héo , có thể nói xong chính là loại tình huống này.

Mất hết can đảm thời khắc, hắn chợt nhớ tới cái kia hai cây kiếm nhật. Ngay cả một cái bút máy đều có thể bán hơn ba mươi vạn, cái kia kiếm nhật chế tác tinh như vậy đến mức, ít nói cũng phải một trăm hai trăm vạn, thậm chí hai ba trăm vạn, ba bốn trăm vạn, mấy triệu, hơn trăm triệu...

Nghĩ tới đây, hắn tinh thần chấn động, tại chỗ đầy máu sống lại.

Vân vân...

Hắn sờ một cái túi quần, móc ra một phong thư đến, phía trên bắt ngờ viết: "Tạ tội sách."

"Ha ha... " hắn không khỏi bật cười.

"Tiểu Bằng ca ca, cười gì vậy?"

Sau lưng bỗng nhiên truyền tới thanh âm của Tiêu Thiên Tinh, hắn liền tranh thủ tin thu vào.

"Không a, mới vừa mới nhìn thấy một (cái) ăn mặc rất kỳ quái nào tàn muội. " Trương Bằng hướng ra phía ngoài tùy tiện chỉ một cái, nói.

Tiêu Thiên Tinh thuận theo ngón tay của hắn nhìn sang, ngây ngốc nói, "Không a..."

"Có thể đi nha. " Trương Bằng tùy ý qua loa lấy lệ nói.

Lên xong phòng vệ sinh, ba người trực tiếp rời đi thương trường, đưa tới xe taxi, trở về đại viện đi. Nếu như không có tình huống đặc biệt, Mã Tĩnh Lôi là không cho phép hai tỷ muội ở bên ngoài ăn cơm.

Trở lại lầu số năm thời điểm, mới bốn giờ rưỡi chiều, cách cơm tối còn có một đoạn thời gian. Hai tỷ muội đến lầu ba thử quần áo mới, Trương Bằng sau đó lầu hai nơi làm việc tìm Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì.

Ở dưới lầu, đi ngang qua quầy bán đồ lát vật thời điểm, Mã Tĩnh Lôi nhìn thấy hai tỷ muội xách mua đồ túi, lập tức đuổi tới.

"Tại sao lại loạn mua đồ. " Mã Tĩnh Lôi xụ mặt, mất hứng nói.

"Con chuột đường phố mua, một món mới mấy chục khối, rất tiện nghi. " Tiêu Thiên Tinh nói lão.

Tiêu Vũ Nặc không lên tiếng.

Vừa nghe nói tiện nghi, sắc mặt của Mã Tĩnh Lôi lập tức hòa hoãn không ít, tiếp lấy lại dạy dỗ, "Mấy chục khối cũng không thể phung phí a, dài như vậy lớn, còn ai dám muốn người à?"

"Không ai muốn, ta tìm tiểu Bằng ca ca. " Tiêu Thiên Tinh dùng bả vai dựa vào Trương Bằng, gạt gạt cằm, cười hi hi hỏi, "Đúng không?"

Người sau bị dựa đến(phải) lão đào một cái, vội vàng đáp, "Dạ dạ dạ..."

"Mặc dù mới vừa thi xong, nhưng là đừng đùa đến(phải) quá điên. " Mã Tĩnh Lôi dạy dỗ một câu, sau đó trở về.

"A lô... " lên lầu thời điểm, Trương Bằng dán Tiêu Thiên Tinh lỗ tai, nhỏ giọng nói, "Còn nhớ trái a."

"Ân ân ân. " Tiêu Thiên Tinh liên tục gật đầu,

Trở lại nơi làm việc, hắn trực tiếp tiến vào gian phòng nhỏ.

Bên trong âm thầm, trên tường để trắng đen hình ảnh, Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì đang dựa vào ghế, ngủ thiếp đi. Xem ra, hắn là ở bên trong

không hiện ra.

Trương Bằng lui ra ngoài, để cho tiểu Chương cho hắn rót ly trà, sau đó lấy ra Oda Kazuo tạ tội sách, nhìn kỹ đứng lên.

Đồng doanh : Nhật Bản chữ viết, giống như từng chuỗi nòng nọc, căn bản xem không hiểu. Duy có mấy cái phồn thể tiếng Hoa, có thể đoán ra một chút xú ý tứ.

"Tự đánh giá... Mê muội... Khổ tình... Tình lại... Cá nhân (một người) trách nhiệm... Tạ tội... Bụng tiếp xúc... Dâng ra... Bắn... Rượu biện... Tự đánh giá... Thời điểm..."

Trương Bằng càng xem càng hồ đồ, rốt cuộc buông tha.

"Tiểu Chương a, ngươi là sinh viên, có hiểu hay không đồng doanh : Nhật Bản văn? " Trương Bằng hướng chính đang (tại) chơi mấy vi tính tiểu Chương hỏi.

"Ta không phải là học cái này chuyên nghiệp, không hiểu đây. " tiểu Chương nói.

"Có hay không nhận biết người biết? " Trương Bằng hỏi.

"Không... " tiểu Chương yếu ớt dặt trả lời.

"Ta đây lại nghĩ một chút biện pháp. " Trương Bằng nói. Cho đến lúc này, hắn mới nhớ tới tiểu Chương là một trạch nữ. Khoảng thời gian này, ngoại trừ giúp đứa trẻ bỏ túc thời điểm đi ra ngoài một chút, cơ bản đều đang làm việc chỗ. Loại tính cách này, nhân tế vòng kháng định rất hẹp.

"Há, đúng rồi... " tiểu Chương giống như là nhớ ra cái gì đó, "Nam châu thành phố phía bắc có chút ngoại ngữ đại học, kêu 'Nam thành quốc tế ngoại ngữ ngoại mậu đại học ". Ngươi có thể đi bên kia nhìn một chút, tùy tiện kéo học sinh, chắc có không ít biết tiếng Nhật Bản."

"Chủ ý này không tệ! " Trương Bằng gật đầu nói, đang muốn giống như Trương Đại Chung như vậy, móc túi tiền khen thưởng hai mươi khối, lại nhớ tới bây giờ là người nghèo, lại đưa tay rút trở về.

Nhưng là, tiểu Chương đã thấy, đang nhìn chăm chăm hắn túi quần.

Trong lúc nhất thời, hắn cười hồ khó xuống, cuối cùng một cắn răng, móc bóp ra, nhưng lại phát hiện không tán tiền, nhỏ nhất chỉ có năm khối, không lấy ra được, mà còn dư lại đều là đại tiền...

Cmm!

Trương Bằng nhìn đau đánh ra một tấm đại tiền, tiểu Chương thật cao hứng dặt thu, vẫn không quên ngọt ngào kêu một tiếng "Cám ơn lão bản."

Thanh âm này nghe vào Trương Bằng trong lỗ tai, cảm giác giống như Đòi nợ tựa như.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: thỉnh giáo

Chờ đến lúc ăn cơm tối, hai người còn không có tỉnh lại. Trương Bằng không thể làm gì khác hơn là trước đi xuống ăn cơm, ăn xong để cho hai tỷ muội chính mình tản bộ, lên tới nơi làm việc tiếp tục chờ.

Ước chừng bảy giờ rưỡi thời điểm, hai người rốt cuộc tỉnh lại. Tại tiệm cơm lúc ăn cơm, đem buổi chiều phát hiện nói cho Trương Bằng. Bởi vì chỉ có hai người bọn họ vào trong, cho nên không có Uy quân phạm nhân, một là chiến sĩ, một là phu khuân vác. Bọn họ tách ra cùng các binh lính chuyện trò, hiểu được một chút tình huống.

Ước chừng hai tuần lễ trước, cửu cửu bát sư công hãm nơi này, phát hiện là một Uy quân bí mật y tế bộ đội cứ điểm, vì vậy đem tù binh khống chế lại, sau đó giao lại cho một lễ bầy hành động đặc biệt bộ đội tiến hành thẩm tra.

Đoạn phim trên thế giới thời gian tọa độ, là một lễ bầy hành động đặc biệt bộ đội tiếp quản sau tuần thứ hai. Bởi vì tù binh số người quá nhiều, cộng thêm có thể xác định bọn họ làm rất nhiều chuyện nhân thân cộng phần, trải qua đơn giản xét xử sau, đối với bọn họ áp dụng xử bắn. Sau đó một lễ bầy bộ

đội tại bãi tập đào cái hố to, đối với thi thể tiến hành viết chôn.

Nhưng từ trước mắt hiểu được tình huống đến xem, Uy quân tù binh đã giết đến(phải) thất thất bát bát. Nói cách khác, đồng để xuống đất trong phòng thi thể, cũng không phải là Uy quân, mà là một khác một nhóm người.

Còn có chính là, cái đó Uy quân nhiếp ảnh gia tình huống, bọn họ cũng nói bóng nói gió đất hiểu được. Người kia kêu "Ichiro Tanaka " ước chừng ngoài ba mươi, tự xưng là Oa quốc nhiếp ảnh gia. Tới ở dưới đất ba tầng, dường như không có ai nghe nói qua.

Ăn cơm tối xong, ba người từng người về nhà. Trương Bằng tại máy vi tính tra tìm một lễ bảy hành động đặc biệt bộ đội, lại không có bất kỳ ghi chép, phòng chừng loại này đặc thù cơ quan, tại quốc gia cấp độ là cực kỳ bí mật. Đón lấy, hẳn lại lục soát kiểm nhật tài liệu tương quan.

"Tiểu Bằng ca ca, tới giúp đỡ. " thanh âm của Tiêu Thiên Tinh từ bên ngoài truyền tới.

"Ta đang làm việc hả... " Trương Bằng không chớp mắt nhìn chăm chăm màn hình, cửa trước bên ngoài la lên, "Tiểu Vân, đi giúp xuống muối muối của người."

Nhưng hẳn vừa kêu xong, liền tỉnh táo lại, lập tức lao ra khỏi phòng, la lên, "Ta tới , ta tới rồi."

Tiêu Vũ Nặc vừa vận theo trong căn phòng nhỏ hiện ra, hai người thiếu chút nữa đụng vào nhau.

"Ta đi hỗ trợ được rồi. " Trương Bằng nói.

"Vẫn là ta đi cho. " Tiêu Vũ Nặc cùng hẳn sượt qua người, đi về phía sân thượng.

Trương Bằng nhất thời cả người cũng không tốt, thoáng một cái Thần, tới tay phúc lợi sẽ không có...

Bất quá liền như vậy, còn có lần sau, ngược lại lập tức liền nghi hê, còn nhiều cơ hội. Nghĩ như vậy, hẳn trở lại trước máy vi tính, tiếp tục tra tài liệu. Có thể nhìn hồi lâu, kiểm nhật giá cả khác nhau một trời một vực, có đất có tiện nghi, cũng có bán đầu giá. Một cái được đặt tên là "Hoa cúc một chữ viết bên Tông ngự " kiểm nhật danh đao hàng bất chúc, bán ra hai mươi sáu điểm 900 triệu đồng doanh : Nhật Bản tiền, không sai biệt lắm hơn hai ức nước Hoa tiền.

Cũng có tiện nghi, mấy trăm khối một cái, đoán chừng là nước Hoa dân gian hàng nhái. Nhìn tới vẫn là phải tìm hành gia tới hỏi hỏi. Mười một giờ đêm, Trương Bằng không có chuyện làm, đi ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trương Bằng bị hai tỷ muội đánh thức, nguyên nhân là Mã Tĩnh Lôi nói muốn bao bánh chưng ăn, làm cho các nàng đi mua tổng lá, thịt ba chỉ các thứ. Hai tỷ muội sẽ không trả giá, cho nên liền đem Trương Bằng kéo lên.

Đến chợ rau, tại Trương Bằng có thể so với thôn phụ miệng lưỡi xuống, mua sáu cân tổng lá, hai cân ba tăng thịt, đậu phộng, đậu xanh các hai cân, nếp mười cân, bột ngũ vị hương hai bao. Do hai tỷ muội xách, đưa về quầy bán đồ lặt vặt sau, các nàng lại ở lại phòng bếp giúp Mã Tĩnh Lôi.

10h sáng, hẳn đem Chu Phúc Nguyên kêu đi qua, xuất ra hai cây kiểm nhật cho hẳn nhìn.

Người sau quan sát rất lâu, trầm ngâm nói, "Thứ tốt là đồ tốt, nhưng cụ thể giá bao nhiêu, thật còn khó nói..."

"Khác (đừng) vòng vo. " Trương Bằng nói.

"Không không không, không phải là vòng vo... " Chu Phúc Nguyên khoát tay nói, "Kiểm nhật là quản chế phẩm, trừ phi không có mờ qua dao, nếu không không có cách nào đầu giá, hơn nữa ta xem, cái thanh này hai cây đao có chút con đường, bình thường người thu thập, không mua nổi."

"Cái này nói thế nào? " nghe nói như vậy, Trương Bằng hưng phấn lên. Ý của Chu Phúc Nguyên, không phải là rất đáng giá tiền sao.

"Người xem... " Chu Phúc Nguyên cầm lên trong đó một cái,

Chỉ trên chuôi đao, dùng băng tằm ti kết thành hình mai hoa hình, nói, "Cái này kêu ba pha hoa mai kết, chỉ có Thiếu tướng cấp sĩ quan mới có tư cách trang bị, người nhìn lại chuyện này... " Chu Phúc Nguyên chỉ cán đao cuối cùng, phía trên có khắc hai cái chữ nhỏ "Đồ thẩm " sau đó nói, "Có khắc đao tượng tên đao, có thể đều không phải là vật phạm, ít nhất không phải là lượng sản hình. "

"Nói như vậy, ta muốn phát tài. " Trương Bằng nói.

"Cảm thấy được, hay là tìm một (cái) chuyên nghiệp một chút đồng doanh : Nhật Bản lịch sử học giáo sư, trước giám định một chút lại nói. " Chu Phúc Nguyên đề nghị.

"Có đạo lý. " Trương Bằng gật đầu nói.

Chu Phúc Nguyên sau khi trở về, Trương Bằng buổi trưa cơm nước xong, liền kêu bên trên(lên) Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì, tại ven đường đưa tới xe taxi, đi Nam thành quốc tế ngoại ngữ ngoại mậu đại học.

Bây giờ là đầu tháng bảy, mới vừa thi xong thi cuối kỳ, sinh viên còn chưa bắt đầu về nhà, trong sân trường học sinh không ít.

Trương Bằng ba người đi vào sân trường, cách xa an ninh tầm mắt sau, bắt đầu ở ven đường nằm vùng, xem xét có thể hỏi ý kiến đối tượng.

"Ai nha, không thi lên đại học, thật tiếc nuối. " nhìn lấy qua lại đông học sinh, Lý Xuân Sinh thờ dài nói.

"Nghĩ (muốn) lên đại học còn không dễ dàng, giao điểm tiền, làm một giáo dục dành cho người lớn là được. " Trương Bằng nói.

"Được rồi, ta thì không phải là đi học đoán, đỡ cho lãng phí tiền. " Lý Xuân Sinh nói.

"Nếu không, người theo ta học mao son đạo pháp, chờ trở về , ta để cho sư tổ cho người phát một bằng tốt nghiệp, tiêu chuẩn nhất định khoa chính quy trình độ học vấn. " lão Hoàng Bì cười nói.

"Người đó là gà rừng đại học, vô dụng. " Lý Xuân Sinh nói.

"Ta mao son chính tông, nhưng là quốc gia thừa nhận trình độ học vấn, so với cái này chút ít chó má đại học tốt hơn nhiều. " lão Hoàng Bì ngược cổ nói.

"Vậy người cho ta làm một cái a. " Trương Bằng nói. Làm một chứng lác lư một chút nhà hán lão tử, cũng là tốt vô cùng.

"Vậy người phải học ta mao son đạo pháp mới được a. " lão Hoàng Bì nói, "Chúng ta nhưng là rất ý tứ."

"Thôi đi, người. " Trương Bằng phát phát tay, giống như đuổi ruồi.

Lúc này, Lý Xuân Sinh bỗng nhiên đẩy hán một chút, "Người xem người xem..."

Thuận theo người trước ánh mắt nhìn, xa xa đi tới một tướng mạo đáng đẹp nữ sinh, trong tay đang nắm một quyển tiếng Nhất Bản sách, vừa đi vừa nói thầm, "Không người bảy oa... Ta đánh Shiva..."

"Người đi hỏi một chút. " Lý Xuân Sinh nói.

"Chờ cái kẻ tiếp đi. " Trương Bằng nói.

"Cái này không tốt vô cùng sao, xinh đẹp quá. " Lý Xuân Sinh nói.

"Rất xinh đẹp, bình thường khó mà nói. " Trương Bằng lười biếng nói.

"Không nhất định đi. " Lý Xuân Sinh xem thường.

"Vậy người đi thử xem a. " Trương Bằng cười nói.

"Chuyện này... " Lý Xuân Sinh có vẻ hơi do dự, đối với nữ sinh xinh đẹp, hán là có nhất định cảm giác sợ hãi. Hơn nữa lấy kinh nghiệm của hán mà nói, Trương Bằng (so sánh)trương đối khôn khéo. Hán nói không được, tám chín phần mười là không được.

"Ta ra một trăm. " Trương Bằng dụ dỗ nói.

"Liên như vậy. " Lý Xuân Sinh không mắc lừa.

"Hai trăm. " Trương Bằng tiếp tục tăng giá.

"Ta tới. " lão Hoàng Bì xung phong nhận việc đắt đi lên.

"Vị bạn học này. " lão Hoàng Bì? ` nghiêm mặt nói.

"Haggui mua mà tây dài... " lại thấy nữ sinh kia ngược đầu, một bên lăm bằm, một bên hướng phía trước đi, dường như không có nhìn thấy lão Hoàng Bì.

"Vị bạn học này. " "Đến sớm... " "Eh eh, vị bạn học này. " "Muốn lão quần tây áo bên trong cát lấy tây Maes... " nữ sinh kia, hoàn toàn coi lão Hoàng Bì là thành không khí.

"Ai... " lão Hoàng Bì ù rù cúi đầu trở lại bên cạnh hai người, thờ dài nói, "Ngày gió dần dần xuống a."

Một lát sau, lại tới một cái lăm bằm tiếng Nhất Bản. Đây là một cô gái mập nhỏ, da thịt thật trắng, công lấy sau lưng một (cái) màu đỏ xách tay nhỏ.

"Đến sớm... Muốn vớt tây khóc... Nha bên trong kết một... Tây mà này..."

"Cái này, cái này như thế nào đây? " Lý Xuân Sinh hỏi.

"Người đi thử một chút? " Trương Bằng trực tiếp nói.

"Vẫn là liên như vậy. " Lý Xuân Sinh cự tuyệt nói.

"Hai trăm. " Trương Bằng đưa ra hai ngón tay.

"Ta đi! " lão Hoàng Bì lại Chiến Giang hồ.

"Chuyện này... Vị bạn học này... " trên mặt lão Hoàng Bì chất đầy nụ cười, rướn cổ lên, một bộ lấy lòng bộ dáng.

"Nānì? " cô gái mập nhỏ dừng bước lại, cảnh giác mà nhìn trước mắt lão nam nhân, theo bản năng dùng quyền sách bưng kín ngực.

"Tiểu cô nương, hỗ trợ một chút chứ sao. " vừa nói, lão Hoàng Bì cười híp mắt rút ra một tấm đại tiền.

"A, nhả miết điêp! " cô gái mập nhỏ nhìn một cái bộ dạng của lão Hoàng Bì, sợ đến hoa dung thất sắc, chạy mau rồi.

"Ai... " lão Hoàng Bì về mặt mộng bức, lắc đầu thờ dài nói, "Người tốt khó xử a."

Lại một lát sau, tới một tướng mạo bình thường nữ sinh, trong tay xách tiểu văn kiện túi, phía trên dùng một chút bút đen viết một chuỗi tiếng Nhất Bản. Không đợi Lý Xuân Sinh nhắc nhở, Trương Bằng đã đi lên phía trước.

"Vị sư tỷ này, quấy rầy một chút " Trương Bằng trực tiếp ngăn cản đường đi của đối phương.

"A! " nữ sinh kia sợ hết hồn.

"Xin chào, ta là Gaul ngữ năm thứ nhất học sinh, muốn thỉnh giáo chút vấn đề. " Trương Bằng lễ phép nói.

Nữ sinh quan sát một chút Trương Bằng, có lẽ là đáng đáp (so sánh) tương đối thanh tú, lại tự xưng là cùng trường đồng học, sắc mặt dần dần hòa hoãn.

"Chuyện gì? " nữ sinh hỏi.

"Là như vậy... " Trương Bằng lấy ra Oda Kazuo tạ tội sách, một bên đưa cho nữ sinh, vừa nói, "Ta trong lúc vô tình phát hiện phong thư này, muốn mời người xem một chút, bên trong nói cái gì."

"Làm sao người biết ta là học tiếng Nhất Bản ? " nữ sinh liếc nhìn phong thư, trong mắt lóe lên một tia cảnh giác.

"Theo ta một năm này quan sát, học tiếng Nhất Bản, đa số đều là mỹ nữ. " Trương Bằng nhe răng cười một tiếng, nói, "Sư tỷ cũng giống vậy, cho nên ta liền thử hỏi một chút rồi."

"Ta xem một chút đi, nhưng ta còn không qua Bát cấp, không có thể bảo đảm độ chuẩn xác. " nữ sinh nói.

Quả nhiên, rằng bạch vẫn có chỗ tốt.

"Cám ơn sư tỷ. " Trương Bằng nói.

Nữ sinh mở ra tờ thư, nhìn một hồi, chân mày dần dần nhíu lại, hỏi, "Chuyện này... Đây là nơi nào tới?"

"Không biết a, ta là tại thư viện của trường học trong phát hiện, liền kẹp ở trong trang sách, có lẽ là một cái quốc tế có người di vật hay là cái gì. " Trương Bằng chứa không biết gì cả bộ dáng.

"Đây là một cái nữ hài tại tự sát trước, viết xuống di thư. " nữ sinh nói.

"Là nói gì? " Trương Bằng hỏi tới.

"Nàng chọn lời phương thức rất cổ xưa, ta xem không hiểu lắm. " nữ sinh nói, "Người có thể phải tìm một tiếng Nhất Bản Bát cấp trở lên nghiên cứu sinh."

"Người biết hạng người sao như vậy? " Trương Bằng hỏi.

Nữ sinh lắc đầu một cái, nói, "Chúng ta dạy dỗ có thể biết, nhưng ta với hắn không quá quen."

"Như vậy a, vậy cám ơn nhiều. " Trương Bằng gật đầu nói.

"Không cần cảm ơn. " nói xong, nữ sinh liền đi.

Xem ra, tìm người phiên dịch phong thư này còn không dễ dàng. Trương Bằng suy nghĩ một chút, quyết định đi tìm Đại chủ nhiệm hỏi một chút. Đối phương là Thiên cung nơi làm việc người, quan hệ giữa người với người hẳn là sẽ rộng một ít.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: trở mặt

Buổi trưa hai điểm hơn nửa, Trương Bằng mang theo Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì đi tới khoa học kỹ thuật cao ốc, ngồi thang máy, lên tới sân thượng nơi làm việc.

Mặt trời rất phơi nắng, mới vừa vào tôn phòng, liền có thể cảm giác được hơi nóng nhào tới trước mặt, giống như một chum lò tựa như. Đeo tuyết như lần trước như vậy, ngồi đang làm việc khu trong góc. Cũng không biết nàng là thể nào chịu đựng, trời nóng như vậy khí, còn có thể đợi ở chỗ này.

"Tiểu Bằng ca, người tốt." thấy Trương Bằng mang người đi vào, đeo tuyết liền vội vàng đứng lên nghênh đón, nhút nhát thăm hỏi. Nàng mặc lấy áo sơ mi trắng, màu đen chức váy, định mắt nhìn đi, trên chóp mũi nàng mạo hiểm mồ hôi hột, bộ ngực áo sơ mi mồ hôi ướt mẫm lớn, dán vào trên da, lộ ra chút Hạnh sắc.

"Tiết Bạch cùng Đái chủ nhiệm đây?" Trương Bằng hỏi.

"Tiết ca đi học xe, Đái chủ nhiệm đi trong tỉnh đi họp." đeo tuyết trả lời.

"Ai..." không nghĩ tới một chuyển tay không, Trương Bằng không khỏi thở dài.

"Làm sao vậy?" đeo tuyết quan tâm hỏi.

"Không có gì, chính là nghĩ (muốn) hỏi thăm một chút tình huống." Trương Bằng nói.

"Ồ." đeo tuyết khéo léo đáp một tiếng. Đối phương không nói nguyên nhân, nàng tự nhiên cũng sẽ không nhiều hỏi.

"Đúng rồi, người là sinh viên chứ?" Trương Bằng bỗng nhiên nhớ lại, Đái chủ nhiệm đã nói với hắn, đeo tuyết mới vừa tốt nghiệp đại học ngay sau đó, có lẽ nhận biết cái gì lão sư giáo sư, chỉ cần có thể giới thiệu lẫn nhau một chút, lẽ ra có thể tìm tới liên quan chuyên nghiệp.

"A..." đeo tuyết ngần ra, sau đó gật đầu đáp, "Ừ..."

"Kia tốt nghiệp, học gì đó?" Trương Bằng hỏi.

"Liên bên này đại học, học là ngôn ngữ." đeo tuyết trả lời.

"Ngôn ngữ gì, cụ thể một chút con a." Trương Bằng nói.

"Nam thành quốc tế ngoại ngữ ngoại mậu đại học, tiếng Nhật Bản chuyên nghiệp." đeo tuyết nghiêm túc trả lời.

Chỉ một thoáng, ánh mắt của Trương Bằng thả ra ánh sáng, giống như chó sói nhìn thấy con mồi. Ánh mắt kia nóng bỏng vô cùng, tại đeo tuyết trên người quét tới quét lui, trực tiếp thấy đến(phải) người sau cả người tê dại.

"Làm sao... Làm sao vậy..." đeo tuyết không tự chủ được lui về sau một bước, nghĩ tới đây chỉ có nàng một người nữ sinh, nhất thời trong lòng bất ổn, sợ không thôi. Nàng cái kia yếu ớt bộ dáng, lại phối hợp trời sinh trời dưỡng siêu cấp G ly, giống như một cái cuốn rúc vào răng nhọn móng sắc xuống đại bạch thỏ, nhỏ yếu mà béo khỏe.

"Lão Hoàng Bì, xuân tử, mau mau nhanh, xuống đi mua một ít mà đông lạnh dưa hấu, còn có nước lọc, nước ngọt." hưng phấn sau khi, Trương Bằng quay đầu phân phó nói.

"Yes Sir." hai người lập tức đi ra ngoài, chỉ để lại Trương Bằng cùng đeo tuyết hai người. Lúc này, đeo tuyết càng luống cuống.

"Tiểu Tuyết, đến đến, có chuyện..." Trương Bằng vừa nói, một bên móc trong túi quần tin. Thật là đập phá thiết hài vô mịch xử, phải đến toàn bộ không uổng thời gian, như thế nào để cho hắn mất hứng.

Đeo tuyết nhìn thấy Trương Bằng móc quần, hù dọa đến sắc mặt trắng bệch, cuống quýt lui về phía sau lại, có thể dưới chân mềm nhũn, uy một chút, "A" một tiếng, té lăn trên đất.

"Đau!" nàng nguyên bản là có chênh lệch chút ít mập, hơn nữa thiếu rèn luyện, lần này ngã kết kết thật thật, nước mắt cũng sắp chảy ra.

"Ai nha, làm sao không cẩn thận như vậy." người khởi xướng liền vội vàng chạy tới, mong muốn nàng đỡ dậy.

"A... " đeo tuyết vốn là khăn trang quá độ, bây giờ lại có người thể tiếp xúc, nhất thời cả người như nhũn ra, càng không làm gì được rồi.

Đeo tuyết sắp tới một thân cao một thước bảy, hơi mập, trọng lượng cơ thể ít nói cũng có một 120 30 cân. Trương Bằng khí lực không lớn, diu nàng không đứng lên, vì vậy đi vòng qua phía sau nàng, hai tay đi qua dưới nách, bao bọc, giống như kéo thi thể như vậy, đưa nàng kéo dài tới trên ghế salon. Trong lúc, dù loại đụng chạm dĩ nhiên là không thiếu được, dù sao một (cái) đầu lớn như vậy đồ vật, nghĩ (muốn) không đụng tới cũng không được. Đeo tuyết gặp đến độ cũng sắp muốn khóc, nàng một cái trong sạch đại cô nương, bị như vậy đối đãi, ngay cả tâm muốn chết đều có.

Bất quá, Trương Bằng lại hoàn toàn không có lưu ý đến điểm này, còn đắm chìm trong phát hiện tân đại lực trong kích động. Đón lấy, hắn đưa đến quạt máy, hướng về phía nàng thổi.

"Đoán chừng là quá nóng, có chút cảm nắng, đợi một hồi ăn chút gì dưa hấu mùa đông, là tốt. " Trương Bằng nói, sau đó lại bắt đầu móc túi quần.

Đeo tuyết tự biết kiếp nạn khó thoát, một cắn răng, nhận mệnh vậy nhắm hai mắt lại. Nhưng là đợi nửa ngày, theo dự đoán cuồng phong sâu vũ cũng không có đánh tới. Nàng hơi hơi mở mắt, lại nhìn thấy một cái màu trắng phong thư, phía trên dùng chữ phồn thể viết: Tạ tội sách.

"Đợi lát nữa tốt một chút mà , giúp ta xem một chút phong thư này, rốt cuộc viết những gì. " Trương Bằng nói.

Nguyên lai là như vậy a...

Đeo tuyết treo trái tim, rốt cuộc dễ xuống, cũng không biết tại sao, trong lòng lại có một tia trống rỗng cảm giác.

Cũng không lâu lắm, Lý Xuân Sinh ôm lấy một cái bình đầy nước lộ đại tây qua, lão Hoàng Bì xách một túi lớn đông lạnh nước ngọt cùng một túi lớn quả vật, trở lại trong phòng làm việc.

Lý Xuân Sinh tìm đến dao gọt trái cây, đâm vào dưa hấu, sau đó xuống phía dưới dùng sức, theo "Lạc~ rồi " một tiếng, một cổ mong mòng hơi nước phun ra ngoài, rõ ràng thoải mái hương vị ngọt ngào khí tức nhất thời lan tràn ra.

"Đến đến, sinh viên, ăn dưa hấu. " Trương Bằng dùng dao cho đeo tuyết cắt một nhóm, thả vào miệng nàng bên. Người sau ăn miệng, lạnh như băng cảm giác sáng khoái thông suốt tim phổi, dần dần khôi phục lại.

"Cảm ơn. " đeo tuyết ngồi dậy, hướng Trương Bằng gật đầu cảm ơn.

Chỉ chốc lát sau, mọi người ăn xong dưa hấu, thu thập sạch sẽ bàn trà. Đeo tuyết trở lại bàn làm việc, bắt đầu giúp Trương Bằng phiên dịch phong thư.

Tạ tội sách——

Chiến tranh đã mất bại, chúng ta mắc phải di thiên tội lớn, đã mất nhan về nước.

Cho nên, ta đem lấy anh hoa chi lễ, hướng Ngô hoàng tạ tội.

Ta chi thân thể, có thể dùng ở chung cực chi thí nghiệm. Chúng ta cuối cùng chín năm, đồ nhân mấy chục ngàn, đều vì cử động lần này các vị có thể yên tâm xử lý.

Ta chi nội tạng, là ta chi tư vật, tẩm ở rượu biện, đợi ta trở về, tay cầm đồ hoàn, uống hết.

Oda Kazuo, một chín tứ tứ năm Xuân, Sakura mùa chi tháng, nước điệu nhật.

Trương Bằng nhìn xong, lại cho Lý Xuân Sinh, lão Hoàng Bì hai người nhìn. Văn trung nhắc tới "Chung cực chi thí nghiệm " lại nhắc tới "Trở về " chẳng lẽ cái này Uy quân nữ nhân còn có thể phục không sống được?

"Các người có ý kiến gì không? " Trương Bằng hỏi.

"Sợ rằng, cái này cùng trước tài liệu bên trong nhắc tới 'Dưới đất cấp ba' có liên quan. " Lý Xuân Sinh suy đoán nói, "Bọn họ rất có thể có thể tiến hành một chút bí mật thí nghiệm, mà sau đó đóng trong phòng ngầm dưới đất thi thể, cùng với một lễ bảy bộ đội đến tiếp sau này tình huống, rất có thể có liên quan."

"Ừ... " Trương Bằng thoáng chút đắm chiêu gật gật đầu, xem ra cái này Oda Kazuo sự tình, không đơn giản như vậy. Đón lấy, hắn lại nghĩ tới trong thư nhắc tới "Tay cầm đồ hoàn " trong đó "Đồ hoàn " phỏng chừng chính là cái kia hai cây kiếm nhật tên.

"Đúng rồi... " Trương Bằng quay đầu nhìn về đeo tuyết, "Người biết nghiên cứu đông doanh : Nhật Bản lịch sử giáo sư sao? " nói như vậy, nữ sinh xinh đẹp, mặt người luôn là rộng rãi chút.

"Ừ. " đeo tuyết gật đầu một cái, "Trước ta muốn khảo nghiệm cứu sinh, cho nên liên lạc một tên phương diện này giáo sư."

"Sau đó làm sao không thì? " Trương Bằng thuận miệng hỏi một câu.

"Ta... " đeo tuyết cúi đầu xuống, dường như không muốn trả lời.

Trương Bằng là tinh ranh, tự nhiên biết nói sai, ngay cả vội vàng đổi lời nói, "Ngày ngày đi học, quá buồn bức, vẫn là sớm một chút ra làm việc tốt."

"Ừ." đeo tuyết nhẹ nhàng gật đầu.

"Có thể giúp một tay liên lạc một chút sao?" Trương Bằng hỏi, "Chúng ta muốn hướng dẫn thỉnh giáo một vài vấn đề."

"Được." nói xong, đeo tuyết liền lấy điện thoại di động ra, đối chiếu bên trong số điện thoại, dùng phòng làm việc điện thoại cố định đã gọi đi.

"Xin chào, loại giáo sư... Ừ, ta là đeo tuyết... Ta có người bằng hữu, có chút đông doanh: Nhật Bản lịch sử phương diện vấn đề, muốn thỉnh giáo ngài... Ừ, tốt đẹp... Cảm ơn loại giáo sư..." mỹ nữ ra tay, tự nhiên dễ như trở bàn tay.

Nàng hẹn xong, bảy giờ tối, đến loại giáo sư nhà viếng thăm.

Trương Bằng lập tức trở về chuyển đại viện, đem kiểm nhật mang ra ngoài, sau đó mời đeo tuyết ăn một (cái) cơm tối. Trung gian, Tiêu Thiên Tinh gọi điện thoại tới, muốn Trương Bằng trở về ăn bánh chưng. Trương Bằng nói ở bên ngoài có chuyện, chờ cho bữa tối ăn. Tiêu Thiên Tinh "Ồ" một tiếng, liền cúp điện thoại.

Sáu giờ hơn nửa, bọn họ đi tới ngoại ngữ đại học phụ cận, đi vào một nhà quây trái cây. Nước Hoa là lễ nghi chi bang, đi nhà người ta viếng thăm, tự nhiên muốn mang chút ít lễ vật.

"Mua một đại tây qua như thế nào đây?" Lý Xuân Sinh vỗ một cái hồn viên đại dưa, hỏi. Dường như xế chiều hôm nay cái đó, còn không có ăn đủ.

"Tặng quà không muốn mua dưa hấu." Trương Bằng lắc đầu nói, "Người mua dưa hấu đi, người ta ngược ngùng, tự nhiên muốn lái ra ăn chung, vừa tẻ đại phiền, lại làm đến khắp nơi đều là, không tốt."

"Quất từ đây?" lão Hoàng Bì hỏi.

"Quất từ quá tiện nghi, hơn nữa có chút khí lạnh, lại không tốt thả, trừ phi đụng chạm, hoặc là một chút tình huống đặc biệt, nếu không không người đưa." Trương Bằng nói.

"Vậy người nói mua cái gì?" Lý Xuân Sinh có chút khó chịu hỏi.

"Trái táo là tốt nhất, giá cả vừa phải, cất giữ thời gian lại dài, chuối tiêu, quả nho, Hòa Long quả, những thứ này cũng không tệ." Trương Bằng liệt kê nói.

"Tiểu Bằng ca, người biết thật nhiều." đeo tuyết hâm mộ nói.

"Đó là dĩ nhiên." Trương Bằng cười ha ha một tiếng. Hắn từ nhỏ đã là tinh ranh, rất hiểu nhìn mặt mà nói chuyện, đối với người trong xã hội tình thế có vô cùng thành thạo.

Đón lấy, bốn người lại tiến vào một (cái) siêu thị nhỏ.

"Làm rương sữa bò, trở lại một bao lớn phiền mạch, như thế nào đây?" "Tổ yến, bảo kiện phẩm, những thứ này như thế nào đây?" lão Hoàng Bì cùng Lý Xuân Sinh tranh tiên đề nghị.

"nonono..." Trương Bằng xua tay một cái chỉ, ra vẻ cao thâm nói, "Những thứ này quá quê mùa." sau đó hướng nhân viên bán hàng tiểu đệ nói, "Tôi chút trái cây khô, nấm, lạc xưởng, nhân sâm núi, trở lại hai bình cao Canxi sữa bột, một bình Mao Đài."

"Biết... Có thể hay không quá quý trọng?" đeo tuyết hỏi.

"Kiến thức chính là sức mạnh, có lẽ sau đó còn muốn thỉnh giáo." Trương Bằng nói.

Mấy phút sau, bốn người tới loại giáo sư dưới lầu. Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì đưa ra muốn ở phía dưới các loại, Trương Bằng cũng không phản đối, dù sao một nhóm người đi lên viếng thăm, tiếng chói tai ập ập, không tốt lắm.

Chỉ chốc lát sau, Trương Bằng cùng đeo tuyết đi tới trước cửa, gõ cánh cửa. Loại giáo sư để lái cánh cửa, đem hai người nghênh vào trong nhà. Đây là một tinh thần lão nhân quốc thước, nửa gốc đầu, mang mắt ti hí kính, mặc trên người mộc mạc trung son phục, rất có thể hệ trước học giả khí phách.

"Mời vào mời vào..." thầy giáo già chào hỏi, thái độ khiêm tốn, ngữ điệu ôn hòa. Trương Bằng nhìn một cái, cũng biết là một chân tài thực học thầy giáo già, không phải là những thứ kia bất học vô thuật, suốt ngày làm buồn bán nguyệt học giả.

"Ai nha..." thầy giáo già liếc nhìn trong tay Trương Bằng đồ vật, sắc mặt nghiêm nghị, hướng đeo tuyết nói, "Tiểu Tuyết, người cũng mới mới vừa công việc, làm sao có thể xài tiền bậy bạ đây."

"Chính là chút trái cây, không đáng giá mấy đồng tiền." nhìn đeo tuyết một bộ tay chân luống cuống bộ dáng, Trương Bằng không thể làm gì khác hơn là thay nàng trả lời.

"Các người có thể tới xem ta lão đầu từ này, ta liền rất cao hứng, sau đó còn dám mua đồ, ta liền đem các người đuổi ra ngoài." thầy giáo già giả vờ tức

giận nói.

Đón lấy, ba người ở phòng khách ngồi xuống, thầy giáo già cho bọn hắn đổ nước. Trò chuyện mấy câu chuyện nhà, liền tiến vào chính đề. Trương Bằng xuất ra dùng vải gói kỹ hai cây kiếm nhật, mở ra cho thầy giáo già nhìn.

"Người xem cái này, có cái gì lai lịch. " Trương Bằng hỏi.

Thầy giáo già trừng mắt lên kính, cầm lên đao, tường tận trong chốc lát, không tránh khỏi dật thờ dài nói, "Đao tốt a..." vừa nói, thầy giáo già "Thương " một tiếng, rút ra dánh dập cái kia đem đánh đao, bên trong nhà nhất thời một mảnh sáng như tuyết. Đao ánh chiếu vào trên tường, tầng tầng lớp lớp.

"A..." chỉ thấy thầy giáo già chậm rãi chuyển động cán đao, cẩn thận nhìn lấy. Nhưng Trương Bằng lại phát hiện, thầy giáo già sắc mặt, càng ngày càng ngưng trọng.

"Làm sao vậy, đao này không tốt sao? " Trương Bằng khẩn trương hỏi.

"Không phải là không tốt..." thầy giáo già lắc đầu nói.

"Đó là..." Trương Bằng nghi ngờ nói.

"Ai..." thầy giáo già phát ra thờ dài một tiếng, Trương Bằng nhất thời có không tốt dự cảm.

"Người có phải hay không kêu Trương Bằng? " thầy giáo già đột nhiên hỏi.

"À? " Trương Bằng lấy làm kinh hãi, theo vào cửa đến bây giờ, hắn cũng không có nói cho đối phương biết tên của mình, đeo tuyết cũng không có.

"Người xem chuyện này..." giáo sư chỉ thân đao cùng cán đao chỗ nói tiếp.

Thuận theo chỉ thị của hắn nhìn lại, Trương Bằng ngực chợt căng thẳng. Bởi vì phía trên kia, bất ngờ có khắc Phồn viết thể "Trương Bằng " hai chữ.

"Chuyện này... Chuyện này..." trong lúc nhất thời, Trương Bằng sợ nói chuyện đều lắp bắp, "Chuyện này... Cái này là chuyện gì xảy ra?"

"Đây là hai cây đao không phải là đao thông thường, mà là yêu đao. Đánh đao kêu đỏ thắm hoàn, hiệp kém kêu nửa đỏ hoàn, đông doanh : Nhật Bản bày Đại Yêu trong đao hai cây. Nếu ai cầm, hơn nữa cùng nó tương tác phù hợp, thân đao liền sẽ hiện ra tên của chủ nhân. Trừ phi chủ người tử vong, nếu không sẽ không đổi chủ. " thầy giáo già giải thích, nhìn về phía ánh mắt của Trương Bằng, dần dần trở nên băng lạnh.

"Đó chính là..." Trương Bằng chần chờ nói.

Thầy giáo già để đao xuống sau, không lại đi đụng. Trầm mặc một hồi, hắn nhàn nhạt nhìn Trương Bằng một cái, đứng dậy nói, "Các người đi thôi. " nói xong, hắn liền rời đi phòng khách, không nữa chiều dài hai người.

Thầy giáo già đột nhiên trở mặt, hai người đều có chút không kịp chuẩn bị, sững sờ tại chỗ, trở mắt nhìn nhau. Bất đắc dĩ, bọn họ không thể làm gì khác hơn là rời đi.

Mới vừa đi xuống lầu dưới, chỉ nghe thấy "Oành " một tiếng. Định mắt nhìn đi, lại là bọn họ mang tới lễ vật, bị thầy giáo già từ trên lầu ném xuống rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tây Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: yêu đao

"Cmn, tại sao ư!"

Trương Bằng mắng câu, chạy đi nhặt về, không ít trái cây đều rớt bể, trái cây khô cùng Mao Đài ngược còn rất tốt.

"Đi, đi lên đánh hắn một trận. " "Dám ném chúng ta Bằng ca đồ vật, tìm chết a! " Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì cuộn tay áo lên, lòng đầy căm phẫn kêu lên.

"Có lỗi với..., ta cũng không biết có thể như vậy. " đeo tuyết trong mắt hiện lên lệ quang, liên tục nói xin lỗi.

"Chuyện không liên quan người. " Trương Bằng một bên thu dọn đồ đạc, một bên an ủi đeo tuyết, sau đó đem thu thập xong đồ vật giao cho Lý Xuân Sinh, thở dài nói, "Được rồi, coi như: kiếm tiền rồi."

"Cứ tính như vậy?" "lão Hoàng Bì hỏi. Tại trong ấn tượng của hắn, Trương Bằng nhưng là một (cái) ăn không được thua thiệt chủ.

Lại thấy Trương Bằng khoát tay một cái, nói, "Tính toán một chút, chẳng lẽ còn muốn cùng một lão đầu từ đó?"

Sau đó, bốn người rời đi trường học. Trước đưa đeo tuyết trở về, sau đó trở lại đại viện.

Ở trên xe taxi, Trương Bằng không hăng hái lắm, cau mày, nhìn ngoài cửa sổ nhanh chóng quay ngược lại cảnh vật.

Cái này hai cây kiếm nhật, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Liên quan với yêu đao, hắn chỉ nghe nói qua Thôn Chính. Cây đao này tại đông doanh : Nhật Bản trong trò chơi thường xuyên xuất hiện. Trương truyền, Thôn Chính sẽ dần dần ăn mòn người sử dụng tâm trí, khiến cho trở nên khát máu cuồng bạo. Tại đông doanh : Nhật Bản trong lịch sử, Thôn Chính người sử dụng đều là khát máu dễ giết đồ, cả đời chém vô số người.

Mới vừa rồi, thầy giáo già thái độ đột nhiên 180° chuyển biến lớn, nguyên nhân trong đó, trong lòng của hắn cũng có thể đoán ra bảy tám phần tới.

Hết thầy vẫn đề, đều xuất hiện ở "Nếu ai cầm, hơn nữa cùng nó tương tác phù hợp, thân đao liền sẽ hiện ra tên của chủ nhân " câu nói kia bên trên(lên). Nếu như cái này hai cây đao thật là yêu đao, như thế nó lựa chọn chủ nhân, tất nhiên phù hợp của nó tác dụng phụ, tỷ như khát máu dễ giết.

Thầy giáo già sờ dĩ trở mặt, đoán chừng là cho là hắn là cùng hung cực ác đồ, không muốn cùng hắn còn nữa dây dưa rắc rối.

Về đến nhà, hai tỷ muội đang đang xem ti vi, Trương Bằng chỉ cùng các nàng lên tiếng chào hỏi, liền vội vã vào phòng, mở máy vi tính ra, tại độ nướng bên trên(lên) tra tìm "Đông doanh : Nhật Bản bảy Đại Yêu đao ". Không nghĩ tới một truyền vào, liền tìm tòi ra hơn trăm ngàn cái kết quả hiện ra.

Nhìn thấy cái này yêu đao, vẫn rất có tên. Trải qua một phen so sánh, hắn chọn lựa một tổ tài liệu khởi nguồn nhiều nhất, có thể dựa nhất thuyết pháp.

Đông Doanh Quốc bảy Đại Yêu đao ——

Cầm Đường Xuân, lại tên gọi "Củ cà rốt kiếm " nước Hoa đao, đao dài 51 điểm 35 cm, đời Đường lạc nhận trần quán rượu ông chủ, kiếm thợ rèn "Củ cà rốt thúc " làm ra, nghe nói uy lực siêu tuyệt, một kiếm chém một thành, vì đông doanh : Nhật Bản đao võ sĩ chi thủy tổ, bên ngoài hình cùng "Đường đao " không sai biệt lắm, trước mắt không rõ tung tích.

Chính tông, toàn bộ gọi là "Sự vật và tên gọi xem đời chính tông " đánh đao, đao dài 64 điểm 4 cm, lẫn nhau Châu danh đao công phu chính tông làm với lưỡi hái thương khổ thời kỳ cuối, thời Chiến Quốc vì Thạch Điền ba thành sở hữu (tất cả), đóng nguyên hợp sau cuộc chiến bị kính hiến tặng cho Tokugawa Ieyasu, trước mắt nắp trong đông doanh : Nhật Bản viện bảo tàng.

Hoa cúc một chữ viết bên Tông, thái đao, đao dài 78 điểm 48 cm, sau lông chim sân thời kỳ bị trước quốc đao công là Tông sở làm, một chữ viết phải tác phẩm tiêu biểu phẩm. Truyền thuyết sau đó vì mới soạn tổ kiếm sĩ Okita Sōji sở hữu (tất cả), trước mắt nắp trong đông Doanh Hoàng phòng.

Thôn Chính, đánh đao, đao dài 73 điểm 32 cm, phòng đình thời kỳ cuối đao công thể Châu Thôn Chính làm, chém tiếp xúc năng lực siêu quần xuất chúng, bị Tokugawa nhà coi là "Không lành " tượng trưng, trách là "Yêu đao Thôn Chính " trước mắt không rõ tung tích.

Kotetsu, toàn bộ gọi là "Dài từng đi Kotetsu " hiệp kiếm, đao dài 45 điểm 75 cm, cang trước quốc đao công Kotetsu với rộng văn ba năm làm. Vì mới soạn tổ kiếm sĩ Kondou dũng yêu đao, trước mắt không rõ tung tích.

Đỏ thắm hoàn, lại tên gọi "Liễu Sinh? ? Nhứt thúc " đánh đao, đao dài 67 điểm 3 cm, Edo đao công đại xuyên nửa đỏ làm, sau thành Liễu Sinh Jubee' sở hữu (tất cả), trước mắt không rõ tung tích.

Nửa đỏ hoàn, lại tên gọi "Liễu Sinh? ? Nhị thúc " hiệp kiếm, đao dài 43 điểm 8 cm, Edo đao công đại xuyên nửa đỏ làm, sau thành Liễu Sinh Jubee' sở hữu (tất cả), trước mắt không rõ tung tích.

Nhìn lấy cái này tài liệu, Trương Bằng không biết là vui hay buồn, vui chính là, vật này giá trị liên thành, bi thương chính là, thật là yêu đao. Cũng không biết xuất ra đi bán,

Có thể bán bao nhiêu tiền, lại sẽ đưa tới nhiều ít khuy kỵ cùng đuổi giết, nước Hoa khẳng định đem coi vì quốc gia chiến lợi phẩm, mà Đông Doanh Quốc nhất định sẽ coi là quốc bảo. Cứ như vậy, hắn là chỗ tốt gì cũng bị mất. Nhưng cái này còn không là trọng yếu nhất, cây đao này nhận chủ, khuy kỵ người có khả năng hay không vì đòi chủ mà giết hắn đi, đây mới là đáng sợ nhất.

Thần sư Quý Soa đất, hắn nhớ tới còn không có nhìn hiệp kiếm nửa đỏ hoàn bên trên(lên) tên, vì vậy cời ra bao lấy đao vải trắng, lấy ra nửa đỏ hoàn tới. Lật lại, cán đao bên dưới, quả thật khắc "Nửa đỏ " hai chữ.

Hắn cầm cán đao, chậm rãi rút ra một đoạn nhỏ. Chỉ nhìn một cái, hắn liền như tựa như thấy quỷ, cả người run run một cái, cây đao ném ở trên mặt đất.

Theo lý thuyết, hắn là heo chết không sợ khai thủy năng, chính là nhìn thấy tên của mình, cũng sẽ không sợ đến như vậy. Nhưng hắn chỗ đã thấy, nhưng

là so với tên của mình còn nhân vật đáng sợ —— Oda Kazuo.

Trên đảo tồn tại danh tự này, chỉ có hai loại khả năng tính:

Một, nửa đảo hoàn không có nhận thức hẳn làm chủ

Hai, Oda Kazuo không chết.

Kết hợp tạ tội sách nội dung, cùng với khó bề phân biệt "Dưới đất cấp ba " hẳn có lý do tin tưởng, loại thứ hai có khả năng lớn nhất.

"Tiêu Bằng ca ca, ngươi đang làm gì vậy đây? " đang ngăn người thời điểm, Tiêu Thiên Tinh tiến vào.

Trong lúc nhất thời, Trương Bằng còn không có phục hồi tinh thần lại.

"Bánh chưng cho ngươi nhiệt tốt rồi, mau ra đây ăn đi. " nàng nói, sau đó nhìn thấy dưới đất nửa đảo hoàn, "Ồ " một tiếng, cúi người muốn đi cầm.

Trương Bằng thấy vậy, lập tức phản ứng, tại Tiêu Thiên Tinh sắp đụng phải cán dao trong nháy mắt, đưa nàng dùng sức đẩy một cái.

"Oa! " Tiêu Thiên Tinh vội vàng không kịp chuẩn bị, bị đẩy té xuống đất.

Tiêu Thiên Tinh ngồi dưới đất, vẻ mặt mờ mịt mà nhìn hẳn.

"Đừng đụng nó! " Trương Bằng gấp rút la lên, vẻ mặt có chút dữ tợn.

"Ngươi... Ngươi... " Tiêu Thiên Tinh xem hẳn, lại nhìn một chút trên đất kiếm nhật, không nghĩ tới nàng coi là người thân cận nhất, lại vì đem phá đảo hung nàng, trong lòng vừa tức vừa ủy khuất, ánh mắt đều đỏ, "Ta hận ngươi!"

"Ô Oa... " nàng khóc bò dậy, chạy ra ngoài. Trương Bằng ngăn ngại, ngay sau đó kịp phản ứng, trước tiên đem trên đất đảo thu cất, dùng vải bao bên trên(lên), sau đó đuổi theo.

Mới ra phòng khách, một đạo ánh mắt lạnh như băng liền quét tới, hẳn một cái run cơ trí, chỉ cảm thấy cả người trên dưới lông tơ quét quét đất giờ lên tới. Không cần nhìn, cái này sâu Hàn Ngưng coi, dĩ nhiên là vô địch thiếu nữ xinh đẹp phát ra.

"Ồ ô ô, người ta cho hẳn nóng bánh chưng, hẳn còn hung nhân nhà. " chỉ thấy Tiêu Thiên Tinh nằm ở trên người của Tiêu Vũ Nặc khóc thút thít, mà hậu giả đang nhìn chăm chăm chính mình, vừa không có lời giải, lại có nhiệt độ giận.

Cúi đầu nhìn lại, trên bàn trà bày một (cái) tô cùng ly, trong chén chứa hai cái bóc tốt bánh chưng, trong chén chứa trà, đang bốc hơi nóng, bên cạnh còn thả đôi dưa.

"Hắc hắc... " Trương Bằng khô khốc cười cười, nói, "Ta không phải là cố ý..."

"Đồ đạc của ngươi cứ như vậy bảo bối sao, ngay cả dụng cụ cũng không cho dụng, ta cái gì đều nguyện ý cho ngươi, ngươi cự tuyệt đem phá đảo hung ta. " Tiêu Thiên Tinh ủy khuất la ầm lên.

"Nghe ta giải thích... " "Ta không có nghe hay không. " "Ta cũng là vì tốt cho ngươi. " "Ta không có nghe hay không. " "Ta đã nói với ngươi, cây dao kia là tà vật, có vấn đề, ta là sợ thương tổn đến ngươi. " Trương Bằng thành khẩn nói.

"Cái gì tà vật? " hai tỷ muội trăm miệng một lời hỏi.

Tiếp đó, Trương Bằng liền nhất ngữ nhất thập, đem hai cây dao lai lịch, còn có xé chiều hôm nay đi gặp thầy giáo già tình huống, nói cho hai tỷ muội. Tiêu Thiên Tinh mở to ánh mắt, nghe vô cùng chuyên tâm. Nhìn kỹ lại, trên mặt căn bản không có nước mắt...

"Cho ta nhìn xem một chút. " Tiêu Vũ Nặc đưa ra bạch sinh sinh tay.

"Là yêu dao a, hại người, không tốt lắm đâu. " Trương Bằng do dự nói.

"Không sao, đem ra. " Tiêu Vũ Nặc giọng nhàn nhạt, lại không nghi ngờ gì nữa.

Trương Bằng bỗng nhiên nhớ lại, Tinh Âm sư thái đã từng nói, nếu là nói riêng về thật Nguyên Linh lực, Tiêu Vũ Nặc đã vượt xa cho nàng. So với sư thái còn trâu người, không đạo lý sợ loại này vật chết. Nghĩ tới đây, hẳn vào đi lấy ra, trên đất mở ra bao quanh vải trắng.

Tiêu Vũ Nặc cúi người cầm lên đồ phẩm hoàn, dụng cụ chạm trong nháy mắt, thân đao tàn mất ra một tầng máu đỏ ánh sáng, phảng phất mở ra cửa địa ngục, ngàn vạn vong linh kêu gào vọt ra, đình tại nhức óc. Trương Bằng theo bản năng bịt kín lỗ tai, có thể thanh âm kia lại giống như trực tiếp rót vào đầu tựa như, không có phân nửa giảm bớt, làm cho lòng người hồn câu liệt, thống khổ vạn phần.

Hắn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, một con tòi hướng mặt đất. Ngồi ở bên cạnh Tiêu Thiên Tinh nhìn thấy, liền vội vàng đứng lên ôm lấy hắn. Mà đúng lúc này, Tiêu Vũ Nặc đôi môi khẽ mở, phun ra một chữ.

"Trần."

Chợt tai tiếng kêu gào trong nháy mắt mất đi, phảng phất thổi tắt cây nến, hết thầy quy về hắc ám, vừa giống như núi to áp đỉnh, đưa chúng nó hết thầy ép trở về u minh Địa Ngục.

Thân đạo hồng quang cũng theo đó thu lại. Hết thầy các thứ này, đều chỉ phát sinh tại trong nháy mắt.

"Đây là một cái Phệ Linh vũ khí, cắn nuốt không ít tà linh, đã sinh ra linh tính, bất quá không có gì có thể hiếm lạ. " Tiêu Vũ Nặc tiện tay ném đi trở về, nói.

"Có thể hủy diệt sao? " Trương Bằng hỏi.

"Có thể là có thể, nhưng là bên trong nó cầm giữ không ít tà linh, một khi phá hủy, sẽ đối với chung quanh người bình thường tạo thành quấy nhiễu. " Tiêu Vũ Nặc trả lời.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt... " nhìn lấy Tiêu Vũ Nặc hơi hột thái độ, lại nghe nói có thể phá hủy, Trương Bằng tâm tình buông lỏng không ít.

"Nếu như người không muốn, thì lấy đi cho sư phụ, ném Sơn Hà đỉnh trong luyện hóa. " Tiêu Vũ Nặc nói, "Không ra 30 năm, liền sẽ tan thành mây khói."

Nàng lời muốn nói Sơn Hà đỉnh, chính là nước Hoa viễn cổ lãnh tụ, Viêm Hoàng bộ lạc thủ lĩnh, Hạ Vũ làm bằng chín đỉnh một trong. Cái này chín đỉnh, phân biệt đại biểu nước Hoa cổ đại chín Châu, theo thứ tự là Ký, Duyệt, xanh, Kinh, Dương, lương, Ung, Tử, Dục.

Mà Liên Hoa sơn bên trên(lên), chính là chín trong đỉnh Kinh đỉnh. Cái này chín Sơn Hà đỉnh, đều có trấn thủ nhất phương uy năng, là quốc căn bản, nhiều hơn nữa tà linh, cũng có thể dần dần tan rã, quy về Thiên Địa.

"Vậy... Cái kia an toàn không? " Trương Bằng chỉ trên mặt đất hai cây đao, hỏi.

"Cái này ta cũng không biết, loại này vũ khí thuộc về tà môn ngoại đạo, chúng ta đều thì không cần. " Tiêu Vũ Nặc trả lời.

"Ta đây cũng không cần rồi. " Trương Bằng ngẩng đầu lên, quang minh lẫm liệt nói, "Dù nói thế nào, ta cũng là chính đạo."

"Đi nhanh rửa tay, bánh chưng muốn lạnh. " Tiêu Thiên Tinh một bên thúc giục, một bên đẩy hấn vào phòng vệ sinh.

Giặt xong tay, Trương Bằng trở lại ghế sa lon, dùng đũa đem bánh chưng từ trung gian tách ra, một cổ ngũ vị hương thịt mùi vị lập tức chui vào mũi, thơm(ngon) đến(phải) để dòng người nước miếng. Đây đặn đậu phộng hiện ra bán trong suốt hình, đậu xanh cũng bị bọc bởi thành dạng bột.

Trương Bằng gấp một nhóm, bỏ vào trong miệng, nhất thời như gió xuân ấm áp.

"Ăn ngon không? " Tiêu Thiên Tinh nửa nằm ở trên đùi hấn, ngẩng đầu nhìn hấn, hỏi.

"Đồ ăn ngon (ăn ngon). " Trương Bằng nói.

"Cho ta cũng ăn một miếng mà ~ " Tiêu Thiên Tinh lộ ra hai viên tiểu Hổ Nha, cười hi hi năn nỉ nói.

Tiểu hồ ly cái đuôi, tốt cuộc lộ ra rồi..

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khùng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: trấn phong

Không thể không nói, Mã Tinh Lôi túi bánh chưng thật sự đồ ăn ngon (ăn ngon). Làm một nồi lớn, kết quả ngừng một lát liền bị mẹ con các nàng ba ăn còn dư lại hai cái rồi. Có thể cho dù như vậy, Tiêu Thiên Tinh còn ăn không đủ, còn phải tới cợ mấy hộp.

Chia ăn xong bánh chưng, Tiêu Thiên Tinh nắm chén đũa đi giặt sạch. Trương Bằng vừa uống trà, một bên đem Tiêu Vũ Nặc kéo qua đến, ngữ trọng tâm trường mà nói, "Tiểu Vân, chúng ta tới thật tốt nói một chút."

"Nói chuyện gì? " Tiêu Vũ Nặc liếc hán một cái. Mỗi khi Trương Bằng giả vờ đứng đắn, liền khẳng định không có chuyện gì tốt.

"Khải Toàn lâu dưới đất, có hay không tăng thứ ba? " Trương Bằng hỏi.

"Không biết. " Tiêu Vũ Nặc thái độ sống nguội nói. Trương Bằng ba lật bốn lần mạo hiểm, để cho nàng có chút mất hứng.

"Chuyện này, có thể quan hệ đến Hồng Vệ tiểu học an toàn của học sinh, thậm chí quốc gia an toàn. Ta mới vừa rồi cũng cùng người nói tình huống, cái đó Uy quân bộ đội bí mật, rất có thể dưới đất ẩn giấu chút ít không đồ tốt. Sự phụ của người cũng nói, các người tu phật hồi Đạo chi nhân, muốn kiêm Tề Thiên Hạ, đúng không? " Trương Bằng hỏi.

"Muốn kiêm Tề Thiên Hạ, là không có sai, nhưng không phải là tiểu Phi hiểu như vậy. " Tiêu Vũ Nặc ngồi thẳng thân thể, nghiêm túc nói, "Sự phụ nói kiêm Tề Thiên Hạ, là lấy dân tộc chi tôn vong, thế giới chi tôn vong làm nhiệm vụ của mình, cũng không phải là đại sự gì chuyện nhỏ, đều phải cùng nhau nhận làm hết. Chúng ta tu phật hồi Đạo chi nhân, nặng tại tu thân lập mạng, cường hóa tự thân, mới có thể tại thời khắc mấu chốt, gánh vác Thiên Địa trọng trách. " nàng nhìn Trương Bằng, "Nếu như suốt ngày vì chút ít chuyện nhỏ nhặt không đáng kể chuyện nhỏ chạy ngược chạy xuôi, còn tu cái gì Phật, hỏi cái gì nói?"

"Chuyện của ta, chẳng lẽ là chuyện nhỏ sao? " Trương Bằng rất khó chịu hỏi.

"Tiểu Bằng anh chuyện, đối với Tiểu Vân mà nói, dĩ nhiên là trên đời này lớn nhất chuyện. " Tiêu Vũ Nặc khẽ vuốt cằm, thuận theo nói, giọng nói nhu hòa dịu dàng, nghe người trong cuộc giống như ăn viên mứt táo tựa như.

"Cái này còn tạm được, khi còn bé không có phí công thương người. " Trương Bằng vui tươi hơn hờ nói.

"Vậy người còn đi mạo hiểm không? " Tiêu Vũ Nặc hỏi.

"Cái này... " Trương Bằng do dự một chút, nói, "Cảm thấy được, cần phải biết rõ tình huống. Dù sao nơi đó là của chúng ta trường học cũ, lại cùng cái này hai cây đao có chút quan hệ."

Thấy nói không phục hán, Tiêu Vũ Nặc không thể làm gì khác hơn là thở dài, nói, "Phía dưới là có đồ, nhưng ta không thấy rõ."

"Có ý gì? " Trương Bằng hỏi tới.

"Ừ..." Tiêu Vũ Nặc suy nghĩ một chút, nói, "Phía dưới phải là một chính giữa sơn thể, địa phương rất lớn, nhưng bởi vì quá sâu, ta không thấy rõ cụ thể cảnh tượng."

"Người có thể theo ta đi xuống sao? " Trương Bằng hỏi.

Tiêu Vũ Nặc chân mày hơi cau lại, mang theo mấy phần chán ghét nói, "Phía dưới đều là chút ít thi thể, bản thủ, trừ phi người đem địa phương làm sạch sẽ, nếu không ta sẽ không dưới đi."

"Được rồi, cái này thảo luận kỹ hơn. " Trương Bằng thở dài nói. Điểm này hán rõ ràng nhất, mẹ con các nàng ba đều vô cùng thích sạch sẽ, không đúng vậy sẽ không mỗi lần đến nhà hán đến, đều phải trước làm vệ sinh. Hoi hoi nhìn thấy một chút tro bụi, liền cả người không được tự nhiên. Trừ phi vạn bất đắc dĩ, nếu không nàng tuyệt sẽ không đặt chân nửa bước.

"Nếu như người lo lắng chính là cái kia hai cây đao, chúng ta ngày mai sẽ đi Liên Hoa sơn, nghe một chút sự phụ cái nhìn, người nói tốt hay không? " Tiêu Vũ Nặc thấp giọng nhẹ nhàng giọng nói đất nặn nỉ nói, tư thái thả rất thấp.

Lời đều nói đến mức này, Trương Bằng tự nhiên không cách nào cự tuyệt. Có câu nói, anh hùng nan quá mỹ nhân quan. Liên Anh hùng đều gây khó dễ, huống chi hán cái này kinh sợ người. Còn có chính là, vô địch thiếu nữ xinh đẹp tư thái thả càng thấp, liền đại biểu cự tuyệt nàng đánh đổi càng lớn. Vì vậy đánh một cái bản, quyết định ngày mai đi Liên Hoa sơn.

Một đêm yên lặng...

Sáng ngày thứ hai 9 điểm, Trương Bằng cùng hai tỷ muội rửa mặt xong, xuống lầu ăn Mã Tinh Lôi làm thịt vụn cây tể thái mì sợi, sau đó đến bảo vệ khoa hướng Tần Dũng mượn xe, do tiêu Khâu mở ra, hướng Liên Hoa sơn đi.

Mấy giờ sau, Jetta lái xe hơn nửa núi, lái vào Liên Hoa Am trước sơn môn bãi đậu xe. Trương Bằng mới vừa xuống xe, liền xa xa nhìn thấy Tĩnh Âm sư thái đứng ở cửa.

"Sự phụ ~ " Tiêu Thiên Tĩnh vui sướng chạy lên, giòn giòn già già kêu lên.

"Sự phụ, đồ nhi đến rồi. " Tiêu Vũ Nặc chấp hai tay, hành lễ nói.

"Các người đi trước trong am dâng hương, ta cùng Trương Bằng thí chủ ở nơi này trò chuyện. " Tĩnh Âm sư thái nói.

"Uy uy uy, bây giờ liền với núi cánh cửa cũng không cho tiến vào, người là có ý gì? " Trương Bằng cực độ khó chịu la lên.

"Trương Bằng thí chủ, bình tĩnh chờ nóng, chờ lát nữa bản ni tự nhiên sẽ từng cái giải thích. " Tĩnh Âm sư thái nói.

"Sư phụ, chúng ta đây đi lên trước. " Tiêu Vũ Nặc nói.

"Đi thôi. " Tĩnh Âm sư thái nhẹ nhàng đánh xuống phát trần.

Sau đó, hai tỷ muội kéo tay, đi lên núi rồi. Tiểu Khâu là ở lại bên cạnh xe hút thuốc, chờ bọn hắn xuống.

"Trương Bằng thí chủ, mời tới bên này. " nói xong, Tĩnh Âm sư thái liền tự nhiên đi về phía sơn môn mặt bên một chỗ sơn thượng.

Trương Bằng đi theo, sư thái nhìn một hồi sơn cảnh, mới mở miệng nói: "Ta hiện sớm bấm ngón tay tính toán, có đất người tới thăm, cho nên đến trước cửa chờ, không nghĩ tới nhưng là người."

"Ha ha, ta là quý nhân sao? " Trương Bằng nghe một chút, lập tức liền vui vẻ, "Vậy còn không mau mời ta lên núi uống trà, cơm bố thí phục vụ."

"Người người mang dơ bẩn âm tổn vật, hôm nay liền đừng đi lên rồi. " Tĩnh Âm sư thái nói.

"Người nói cái này? " Trương Bằng xuất ra hai cây đao, mở ra phía trên vải trắng cho sư thái nhìn.

"Ừ. " Tĩnh Âm sư thái đáp một tiếng, sau đó giơ lên bàn tay, hướng hai cây đao tụng niệm kinh phật.

"? ? Mà đây Bá meo? Thứ cho? "

Theo năng tụng niệm, thân đao hiện ra một lớp đỏ ánh sáng(riêng), sau đó dần dần thu lại. Đón lấy, sư thái phân biệt cầm lên hai cây đao, cẩn thận chu đáo trong chốc lát, lại thả trở về.

"Đây là yêu đao, vật bất tường, có muốn hay không phá hủy? " Trương Bằng hỏi.

Tĩnh Âm sư thái lại lắc đầu một cái, nói, "Vật này là đông doanh : Nhật Bản tu giới nặng bảo, ta nếu không có lý do thích hợp, lúc đó bị phá hủy, chỉ sợ sẽ dẫn cho bọn họ sinh lòng bất mãn."

"Vậy có quan hệ gì, người Nhật bản cùng quan hệ của chúng ta lại chưa ra hình dáng gì. " Trương Bằng nói.

"Không phải vậy... " sư thái nói, "Đó là Phạm giới ân oán, đông doanh : Nhật Bản tu giới Phật môn, nhận chính là Lôi Âm Tự hương khói, là do đời Đường tăng nhân giám thật độ biến truyền tới. Vì vậy, lưỡng địa tu giới, xưa nay giao hảo."

"Chuyện này... " Trương Bằng có chút mất hứng, hắn là bộ đội đại viện xuất thân, tự nhiên đối với người Nhật bản không có bao nhiêu hảo cảm, nói, "Thù nhà hận nước, làm sao có thể phút(phân) tu giới Phạm giới."

Bị một (cái) hắn tên tiểu quỷ này đầu giáo huấn, Tĩnh Âm sư thái cũng không để ý, khẽ mỉm cười, nói, "Trương Bằng thí chủ, người có chỗ không biết..."

"Cái này Phạm giới tu giới, thật là không giống nhau."

"Hỗn độn ban đầu, đất đai mệnh mông, mãnh thú du đảng, độc trùng khắp nơi."

"Các tộc các bộ lạc tiên nhân, chẳng lẽ là chém chết Hồng Hoang dị thú, trấn phong Luyện Ngục Chi Môn đại năng tu giả."

"Như Hoa Hạ Viêm Đế Thần Nông Thị, Hoàng Đế có Hùng thị, chém chín thú, Hạ Vũ lại đúc cừu đỉnh, trấn phong cừu môn."

"Nếu như đông doanh : Nhật Bản Susanoo, chém bát kỳ đại xà(Orochi), cầm ba thần khí, trấn phong tam môn."

"Tu giới chi trách, chính là trấn thủ các nơi vết nứt không gian, để ngừa u minh tà vật, hóa ngục Viêm Ma, lại lần nữa tàn phá nhân gian."

"Trong núi Kinh đỉnh, trấn phong kinh môn, một Am một chùa, trấn thủ ngàn năm."

"Phạm giới tranh đấu, tu giới xưa nay không tham hợp, nếu không phải ta tộc tương diệt, tu giả không được can dự."

"80 năm trước, Uy quân xâm ta Hoa Hạ, sinh linh đồ thán. Bản ni mặc dù không đành lòng, lại cũng bắt đắc dĩ."

"Uy quân đi tới dưới núi, cũng tự đi lui bước."

"Bản ni nếu là ra tay, nhất định sẽ đưa đến đông doanh : Nhật Bản tu giới tham dự trong đó, đến lúc đó hai môn tất cả bề, Thiên Địa bỏ mình."

"Trấn thủ chi trách, là thế giới căn bản, chúng ta tu giả, không hỏi tục sự, đều vì duyên này do."

"Trương Bằng thí chủ, người có thể hiểu? " Tĩnh Âm sư thái khẽ vuốt cằm, hỏi.

"Cái này... " Trương Bằng suy nghĩ một chút, nói, "Mặc dù nghe không phải là rất hiểu, nhưng đại khái ý tứ ta minh bạch, chính là người không giải quyết được."

"Ây... " Tỉnh Âm sư thái bị nghẹn một chút, bất quá rất nhanh thì khôi phục thể ngoại cao nhân bộ dáng, phất trần ngăn lại, lạnh nhạt nói, "Vật này cùng người hữu duyên, nó vừa nhận người làm chủ nhân, người dùng liền vắng."

"Đây là yêu đao a, người nói dơ bẩn âm tổn vật, ta dùng có được hay không à?" Trương Bằng không quá chắc chắn hỏi.

"Trương do tâm sinh, cảnh do tâm chuyển, tâm hệ chư Phật, châu có thể giúp nói." Tỉnh Âm sư thái ung dung thì thầm.

"Bồ Đề bản không cây, gương sáng cũng không phải đài, vốn là không có một vật, nơi nào chọc bụi trần."

"Sắc tức là không, không tức là sắc..."

"chờ một chút..." Trương Bằng cắt đứt sư thái, nói, "Khác (đừng) nói quá nhiều, đầu ta choáng váng. Có ý gì, ngài cứ việc nói thẳng đi."

Tỉnh Âm sư thái hài lòng cười cười, nói, "Chính là nói, dùng nó làm việc tốt vẫn là làm chuyện xấu, đều là do người quyết định."

"Ta nghe nói, yêu đao sẽ ảnh hưởng tâm tính của người ta, để cho người sử dụng trở nên khát máu dễ giết." Trương Bằng lo lắng nói.

"Người hoàng khí nặng, không sợ." Tỉnh Âm sư thái nói.

"Có ý gì." "Chính là người không sợ." "Người khác sợ sao?" "Sợ." "Tại sao?" "Không tại sao." "Người..." Trương Bằng giận đến không nói ra lời.

"Trương Bằng thí chủ, ngài nếu là muốn lên núi, liền đem cái này uế vật thả trên xe, bản ni mời người ăn ngừng cơm bố thí. Nếu là ngài rõ ràng lãnh đạm, liền cứ tùy tiện." nói xong, Tỉnh Âm sư thái liền cũng không quay đầu lại lên núi cánh cửa đi tới.

Các loại (chờ) sư thái đi xa sau, Trương Bằng trở lại bãi đậu xe, hướng tiểu Khâu chào hỏi, "Đi, xuống núi ăn nhà nông thức ăn đi."

"Hóa ra được a." tiểu Khâu bỏ lại tàn thuốc, đập tắt, lên xe nổ máy.

Chỉ chốc lát sau, hai người tới dưới núi lớn nhất một gian nhà nông hiệu ăn "Hoa sen nông trang".

Tường ngoài do hàng rào trúc trúc thành, bên trên(lên) đỉnh là nhà lá, nhà nông vị mười phần. Đi vào, trong phòng khách tất cả đều là bốn cái ống sắt chân bàn tròn lớn cùng ghế nhựa tử.

Hai người ngồi xuống, phục vụ viên tiểu thư tới, Trương Bằng tùy ý nhìn một chút thực đơn, nói, "Tôi chỉ cùi lừa đốt ni cô gà."

"À?" phục vụ viên tiểu thư ngần người, nói, "Tiên sinh, không vật này a."

"Chính là bình thường tiêu sái đất gà." Trương Bằng giải thích.

"Ồ." phục vụ viên tiểu thư gật đầu một cái, viết tại quyển sổ nhỏ bên trên(lên).

"Trở lại phần thịt kho tàu ni cô thịt." "À?" "Chính là bình thường nhà nông heo." "Ồ." "Lại muốn một (cái) thức ăn tâm xào ni cô tạp." "À?" "Chính là bình thường lòng gà." "Ồ." "Tốt rồi, chỉ chút này, chúng ta mới hai người, ăn không được nhiều."

"Sư thái nói cái gì, để cho ta môn Bằng ca tức giận như vậy?" phục vụ viên tiểu thư đi sau, tiểu Khâu cười hỏi.

"Nàng lão cho ta mang giày nhỏ, một hồi nói ta hoàng khí nặng, một hồi nói thân ta mang uế vật, thật sự bức người." Trương Bằng thờ dài nói.

"Hoàng khí, được a, đây chính là Đế Vương Tinh giống." tiểu Khâu ngạc nhiên nói.

"Nàng nói ta dày đặc một chút, thiên về thổ hoàng, không là chuyện gì tốt." Trương Bằng bất đắc dĩ nói.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: giấy tờ chứng nhận (hai ngàn số không mười bảy vạn

số không tám trăm hai mươi tám tu)

Ăn cơm trưa xong, Trương Bằng cùng tiểu Khâu ngồi lên xe, trở lại giữa sườn núi bãi đậu xe, vừa lái máy điều hòa không khí, một bên lẩm nhẩm.

Ước chừng hơn một tiếng sau, hai tỷ muội lên xong thơm(ngon), ăn xong cơm bổ thí, lại cùng Tĩnh Âm sư thái nói một hồi, liền từ trên núi xuống. Bốn người lên đường, quay trở về đại viện.

Nếu sư thái nói không liên quan, Trương Bằng cũng yên tâm, sau khi về đến nhà, liền đem yêu đao treo ở phòng khách trên tường, coi là đồ trang sức dùng. Dù sao đây là quân chế phẩm, không tốt mang ra khỏi cánh cửa, hơn nữa hắn cũng sẽ không kiếm thuật, quơ múa, đừng nói lực công kích, không lộ thương chính mình cũng đã rất tốt rồi.

Ngày thứ hai, Trương Bằng ngủ đến hơn mười giờ mới dậy, hai tỷ muội đã ra cánh cửa, trong nhà trống rỗng.

Hắn lười biếng đánh răng rửa mặt, đang chuẩn bị ra ngoài, bỗng nhiên quét trên tủ lạnh hộp giấy, bên trong chứa theo đoạn phim trong mang ra ngoài viên đạn. Ngay sau đó nhớ tới, hắn là trở về đội cứu viện khu tức xá một chuyến, làm đem hộp Vương Bát tới dùng.

Hắn trở lại trong phòng khách, xuất ra lần trước đưa cho thầy giáo già, lại bị ném xuống một nhánh Mao Đài, hai bình cao Canxi sữa bột cùng nắm, lạp xường, nhân sâm núi tương đương hàng, dùng túi nylon giả trang tốt. Tiếp lấy lại nghĩ đến, muốn bắt súng lục, nhất định phải có lý do, vì vậy trở lại phòng ngủ, đem lần trước Đái chủ nhiệm kín đáo đưa cho hắn Uy quân huy chương mang theo. Đến lúc đó dùng huy chương đổi tay súng, hợp tình hợp lý, nói riêng về chiến lợi phẩm trên cấp bậc, người trước nếu so với người sau cao mấy cấp bậc.

Xách lẻ vật ra cửa, Trương Bằng đi tới quầy bán đồ lặt vặt. Hai tỷ muội đang xem tiệm, Mã Tĩnh Lôi đi ra ngoài mua thức ăn. Nhìn đi đến Trương Bằng, Tiêu Vũ Nặc đứng dậy đến phòng bếp múc chén cháo, lại giả bộ ba đĩa thức ăn, bưng ra ngoài.

Chút thức ăn có hoa sống, rau cải muối ớt cùng mặn thịt heo, cháo âm ẩm, nhìn lấy liền khẩu vị mở rộng ra, Trương Bằng liền tiếp ăn ba chén. Trung gian Tiêu Vũ Nặc còn vào trong giúp hắn thêm mấy khối mặn thịt heo. Không thể không nói, Mã Tĩnh Lôi làm đồ ăn là rất ý tứ, cái này mặn thịt heo nhìn như đơn giản, nhưng trên thực tế thứ tự làm việc không ít.

Đầu tiên là dùng tài liệu, Mã Tĩnh Lôi hơn sáu giờ liền sẽ ra cửa, đến chợ rau mua nhóm đầu tiên mới mẻ thịt heo. Nếu như đi chậm, thịt liền sẽ hạ xuống rất nhiều, hơn nữa không mua được tốt vị trí. Mặn thịt heo là dùng ba tảng thịt lăm, Mã Tĩnh Lôi sẽ chọn gần trước (rốt cuộc) quả nhiên, bởi vì nơi đó thịt nạc nhiều, thịt béo ít.

Sau đó là đạo thứ nhất thứ tự làm việc, sau khi mua về, nấu bên trên(lên) một siêu nước, đem rửa sạch sẽ ba tảng thịt bỏ vào nấu chín, sau đó vớt lên, bôi lên muối, để ở nơi đó hơi khô.

Tiếp theo là đạo thứ hai thứ tự làm việc, sau mấy tiếng, các loại (chò) thịt đầy đủ hấp thu muối phút(phần), đã đi xuống số ít dầu, đem trộn khối thịt buông xuống đi, dùng chậm hòa nổ. Chờ đến cả khối thịt đều hiện ra màu vàng kim, liền vớt lên, để.

Cuối cùng là đạo thứ ba thứ tự làm việc, đem thả lạnh thịt thái mỏng, buông xuống đi nổ một lát, sau đó xuống nước tương xào đến dính lú mới thôi.

Cách làm như thế, rất là phiền toái, nhưng có thể ở giữ thịt tươi mới vị đồng thời, để cho miếng thịt trở nên nhai dai hơn. Bình thường, Mã Tĩnh Lôi ngoại trừ trông coi quầy bán đồ lặt vặt, thỉnh thoảng rèn luyện thân thể một chút bên ngoài, cơ bản không việc gì có thể làm, lại không thích xem TV, cũng không thích đọc sách, dĩ nhiên là ngày ngày tồn tại trong phòng bếp.

"Đội lát nữa ăn cơm trưa xong, cùng ta cùng đi gặp ngắm La gia gia. " Trương Bằng vỗ một cái bên trong túi nylon đồ vật, nói. Hắn lời muốn nói La gia gia, là đội cứu viện khu tức xá bên trong lão chiến sĩ, ở ở sau núi biệt thự nhỏ khu, năm nay có hơn chín mươi tuổi, là vì số không nhiều, trước thời đại để lại lão nhân.

"Được a được a, chúng ta có nửa năm không thấy La gia gia rồi. " Tiêu Thiên Tĩnh vui vẻ nói. Các nàng khi còn bé thường xuyên đi theo Trương Bằng đến La gia gia nhà trong sân trộm hái quả nho.

"Có muốn hay không mua nửa chút ít trái cây? " Tiêu Vũ Nặc nhìn một chút Trương Bằng chuẩn bị lễ vật, hỏi.

"Trái cây cũng không cần, muốn, liền mang chút ít gà ta trứng đi qua (quá khứ). " Trương Bằng nói. Bọn họ và La gia gia rất quen, mang chút ít thật sự điểm đồ vật là được.

"Mẹ ta ngày hôm qua mới vừa mua chút ít, liền mang theo đi thôi. " vừa nói, Tiêu Vũ Nặc tiến vào phòng bếp. Chỉ chốc lát sau, liền xách một túi lớn trứng gà hiện ra.

Cũng không lâu lắm, Mã Tĩnh Lôi trở lại, bắt đầu làm cơm trưa.

Chờ đến làm xong thời điểm, Trương Bằng mới mới vừa ăn sáng xong không tới nửa giờ,

Tự nhiên không có gì khẩu vị. Mã Tĩnh Lôi vẫn còn ý vị đất cho hắn gấp thức ăn, làm cho hắn ăn cũng không phải là, không ăn cũng không phải là. Thật vất vả chịu đựng đến cơm nước xong, các loại (chò) hai tỷ muội như vậy Mã Tĩnh Lôi thu thập chén đĩa, ba người liền xuất ra đại viện, tại ven đường ngồi lên xe taxi, hướng đội cứu viện khu tức xá đi.

Hơn hai giờ chiều, xe taxi đi tới một vài thước cao, phía trên mang theo màu đỏ ngôi sao năm cánh cánh cửa trước lầu. Trước cửa để một (cái) làm bằng gỗ dài tròn, phía trên đứng yên một tên tay cầm súng trường vệ binh. Trương Bằng kết liễu sổ sách, mang theo hai tỷ muội xuống xe, cửa trước lầu đi tới.

"Xin lấy ra giấy thông hành. " vệ binh chào nói.

"Chúng ta là đến tìm la thủ trưởng. " Trương Bằng nói.

"Xin lấy ra thủ trưởng phê chuẩn. " vệ binh nói.

"Chuyện này... " Trương Bằng nghiêng đầu, nhìn về cửa lầu bên trong truyền đạt thất, phát hiện bên trong lầu đầu là mặt lạ hoắc. Đang muốn cầm điện thoại di động lên, tìm người quen hiện ra tiếp, lại vào lúc này, Tiêu Vũ Nặc từ phía sau đi lên, hướng vệ binh lấy ra một quyển màu xanh đen giấy tờ chứng nhận.

Vệ binh chỉ nhìn một cái, liền sắc mặt chợt biến, chào cho đi.

"Cái gì tới? " tiến vào đội cứu viện khu tức xá, Trương Bằng một bên hỏi, một vừa đưa tay đi lấy Tiêu Vũ Nặc y trong túi giấy tờ chứng nhận.

Tiêu Vũ Nặc mặc chính là áo sơ mi, túi áo dán bên ngực trái, mặc dù vị trí có chút nhạy cảm, nhưng nàng cũng không né tránh, trực tiếp để cho hắn cảm đi.

Chỉ thấy cái kia phong bì bên trên(lên) in mấy cái vàng óng ánh chữ to: "Thiên cung đặc cấp cổ vấn chứng."

Nhìn kỹ lại, cái kia chữ vàng cùng: Bạch "Thiên cung đặc phái viên chứng " có khác biệt trời vực. Dưới ánh mặt trời, tỏa ra ánh sáng lung linh, thất sắc sắc sỡ, mà phong bì chất liệu, xúc tu lạnh như băng, mềm mại nhẵn nhụi, tuyệt không phải thông thường chất da.

Mở ra xem, phía trên là Tiêu Vũ Nặc một tác tám ảnh, phía dưới viết:

Tiêu Vũ Nặc, nữ, năm 2011 ngày 15 tháng 3

Chân Tu giả, Hoa Nam tỉnh nam châu thành phố Liên Hoa Am ngoại môn đệ tử, Thiên cung đặc cấp cổ vấn

Một bên kia là viết dùng thích hợp phạm vi:

Cấp một cấm khu quân sự trở xuống

Cấp một cơ mật hồ sơ trở xuống

Cấp một cơ cấu hành chính trở xuống

"Oa, cái này là trừ Hoa phủ, đi đâu đều được a. " Trương Bằng thở dài nói.

"Không biết, ngược lại sư phụ nói, đi đâu có người ngăn trở, liền cho hắn nhìn. " Tiêu Vũ Nặc trả lời.

"Người có hay không? " Trương Bằng hướng Tiêu Thiên Tinh hỏi.

"Có a ~ " người sau một bên trả lời, một bên lấy ra cho Trương Bằng nhìn.

Tiêu Thiên Tinh căn cứ chính xác cùng Tiêu Vũ Nặc không sai biệt lắm, nhưng thấp một cái cấp bậc, trên đó viết:

Tiêu Thiên Tinh, nữ, năm 2011 ngày 15 tháng 3

Chân Tu giả, Hoa Nam tỉnh nam châu thành phố Liên Hoa Am ngoại môn đệ tử, Thiên cung cấp một cổ vấn

Một bên kia dùng thích hợp phạm vi là:

Cấp hai cấm khu quân sự trở xuống

Cấp hai cơ mật hồ sơ trở xuống

Cấp một cơ cấu hành chính trở xuống

"Người bình thường đều cùng chị của người ở chung một chỗ, không dùng được. " Trương Bằng tự nhiên vừa nói, đem Tiêu Thiên Tinh căn cứ chính xác thu vào trong túi quần.

"Oa, người khi dễ ta! " Tiêu Thiên Tinh kêu lên.

"Đây là thể chân vật, khi nào trả trái, khi nào trả cho người. " Trương Bằng một bên đem Tiêu Vũ Nặc căn cứ chính xác nhét trở về, một bên hướng Tiêu Thiên Tinh nhủ mày, ám chỉ lần trước mua quần áo "Món nợ ".

"Hừ! " Tiêu Thiên Tinh cái mũi nhỏ nhũ một cái, phát hai cái đuôi sam, không để ý tới nữa Trương Bằng.

Ba người đi ở rộng lớn trên đường, hai bên cây xanh tạo bóng mát, nhỏ vụn ánh mặt trời rơi rải trên đất, xa xa bắt gặp truyền tới huấn luyện tiếng khẩu hiệu, một phái yên lặng tường hòa cảnh tượng. Thường cách một đoạn đường, liền có thể nhìn thấy một hai khối thạch thể báo bảng, phía trên dùng phấn màu viết, vẽ ra đủ loại nội dung cùng hình vẽ.

"Ăn mừng lễ lao động!" sau đó là một bộ thái kỳ bay phiêu, khí cầu bay lên trời hình vẽ.

"Huấn luyện gian khổ, cứu viện cứu nguy. " chữ to bốn phía vẽ ra hoa tươi cùng cây mây và giấy leo, súng trường và mũi sắt.

"Hương vĩ đại anh hùng trí kính..." "Sông Bích Thủy bảo vệ chiến ba lượng chuyên..." "Làm một tên tốt đội viên..."

"Thật lâu không trở lại. " nhìn lấy hoàn cảnh quen thuộc, Trương Bằng không khỏi thở dài nói.

"Ừ. " "Đúng vậy ~ " hai tỷ muội đồng thời gật đầu một cái.

Bọn họ đều ở chỗ này lớn lên, đối với nơi này có cảm tình sâu đậm. Từ khi Trương Bằng cha chuyển nghề sau, bọn họ nên đi học đi học, nên công việc công việc, trở về cơ hội cũng sẽ không hơn nhiều.

Dọc theo quen thuộc con đường đi hơn mười phút, ba người đi tới phía sau núi một cái nhà biệt thự nhỏ trước. Xuyên thấu qua hơi hơi rỉ sét cửa sắt, có thể nhìn thấy bên trong có vị ăn mặc quân phục cũ, mang theo nón lá lão nhân, đang khom người, trên đất nhỏ cỏ.

"La gia gia. " Trương Bằng nhẹ nhàng đẩy một cái cửa sắt, hướng lão nhân la lên.

Lão nhân quay đầu lại, híp mắt, cẩn thận chu đáo một lúc lâu, rốt cuộc nhận ra Trương Bằng, nhất thời mặt lộ kinh hi, bỏ lại trong tay cò đại, đi tới mở cửa.

"La gia gia được! " đi vào sân, hai tỷ muội theo Trương Bằng sau lưng chui ra ngoài, giòn giòn giã giã kêu lên.

"Ồi chào nhé, các người cũng tới, được được được, các người khỏe. " lão nhân cao hứng nói, nhưng lui về sau một bước, nhìn từ trên xuống dưới hai tỷ muội, lộ ra mỉm cười hiền hòa, "Tiểu gia hai nha đầu, nửa năm không thấy, lại cao hơn."

"Thiên dạ nếu là dưới tuổi vàng biết, cũng nên an ủi. " nói vừa nói, trong mắt lão nhân nổi lên lệ quang. Tiêu Thiên Nặc Nhân cứu nguy cứu tai mà hy sinh, là nước Hoa anh hùng. Nhìn thấy con của hắn trưởng thành rồi, trong lòng không khỏi hơi xúc động.

"La gia gia..." hai tỷ muội cũng có chút xúc cảnh sinh tình, trong mắt hơi nước mờ lung. Mặc dù vị này chưa từng gặp mặt phụ thân, các nàng chỉ tại tương sách bên trong từng thấy, nhưng máu mủ tình thâm, tự nhiên sẽ có chút thương cảm.

"Được rồi được rồi, hôm nay vui vẻ, không nói cái này. " Trương Bằng phá vỡ trầm thấp bầu không khí, nói.

"Được được được, không nói cái này, không nói cái này. " lão nhân lần nữa lộ ra nụ cười, sau đó tại Trương Bằng nâng đỡ, hướng bên trong nhà đi tới.

Ở trong phòng khách, một người trung niên bảo mẫu cho bọn hắn ngược dâng trà. Trương Bằng cùng lão nhân kéo nhà họp thường, lại đang hai tỷ muội công chứng xuống, theo lão nhân xuống hai bàn quân kỳ. Sau đó thừa dịp người sau hướng hai tỷ muội hỏi học tập trạng huống thời điểm, chạy tới phòng khách Trần Liệt quỹ cạnh, tìm vật hắn muốn.

Quả nhiên, tại Trần Liệt quỹ trung hạ tầng, hắn thấy được bốn cây súng lục. Một cái Mauser C96 súng lục, tặc xưng "Khẩu pác-hoac " một cái ký thác thê Lev súng lục, còn có hai cây nam bộ 14 thức súng lục, tặc xưng "Hộp Vương Bát ".

Cái kia đem ký thác thê Lev súng lục là lão nhân trước kia súng lục, còn lại ba cây đều là chiến lợi phẩm. Hắn mục đích của chuyến này, ngoại trừ thăm lão nhân bên ngoài, càng nhiều hơn chính là vì cái kia hộp Vương Bát.

Hắn mở ra tủ kiếng cánh cửa, cầm lên trong đó một cái, thử một chút các nơi cơ quan, sau đó đổi đem, lại thử một chút. Lão nhân súng yêu quý, thường xuyên bảo dưỡng, cho nên hai cây súng trạng thái cũng không tệ. Nhưng có chút rất rõ ràng, bên trái cây súng kia miệng rất mới, bên phải cái kia đem có chút mài mòn.

PS:

Ngày hôm qua, lão thư kết thúc, rất có cảm khái, viết 217 vạn chữ, cuối cùng hơn hai năm, cũng coi như vẽ lên một cái chẳng nhiều sao hoàn mỹ dấu chấm tròn, hoặc là phân hào. Hứng thú bằng hữu, có thể đi nhìn một chút.

Nếu như có thể tĩnh tâm xuống, nhìn thấy, ta bảo đảm, là một nhiệt huyết hùng dũng cố sự.

Sau đó, bắt đầu từ hôm nay, có thể một lòng một dạ viết khủng bố thủ trát, hy vọng quyền sách này, có thể mang đến cho ta người nhiều hơn khí, làm quen càng nhiều hơn bằng hữu.

Chư vị bằng hữu, cầu cất giấu, cầu đề cử, cầu khen thưởng.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: trao đổi

Chắc chắn mục tiêu sau, Trương Bằng trở lại lão chiến sĩ bên người, theo trong túi móc ra cái viên này Uy quân huy chương, nói, "La gia gia, người xem cái này."

"Ồi chào..." lão nhân đầu tiên là nhìn một chút, sau đó theo trên bàn trà cầm lên kiếng lão, đeo lên sau lại nhìn một hồi, hơi kích động hỏi, "Tiểu Bằng, đây chính là cái tam đẳng công kim? A chương, ở đâu ra?"

"Một người bạn cho." Trương Bằng nói.

"Như vậy a..." lão nhân nắm huy chương, ngẩng đầu nhìn trần nhà, thở dài nói, "Năm đó ta từng giết không ít Uy quân, thật là còn chưa từng thấy tam đẳng công đây..."

"Ngài thích liền giữ lại chứ sao." Trương Bằng cười nói.

"Như vậy sao được, cũng không phải là ta tịch thu được." lão nhân nghiêm mặt, nghiêm túc nói.

"Ngài năm đó chắc là có, chẳng qua là vứt bỏ." Trương Bằng nói.

"Áy..." lão nhân có vẻ hơi chần chờ, "Cái này... Không tốt lắm đâu..." một mặt, cái này huy chương không phải là hắn tịch thu được, không coi là vinh quang của hắn. Hắn đòi này, không nhìn được nhất chính là giờ trò bịp bợm. Mặt khác, Trương Bằng tiểu tử này hắn là biết, nào có tặng không đạo lý, khẳng định mưu hắn thứ gì. Nhưng nói đi nói lại thì, hắn là rất thích thu thập Uy quân huy chương, muốn đợi xuống mồ sau, quyên cho quốc gia làm triển lãm, dĩ nhiên là càng đầy đủ hết càng tốt.

"La gia gia, đây là tiểu Bằng ca ca tặng cho ngài, ngài hãy thu đi." Tiêu Vũ Nặc không biết mờ ám trong đó, khuyên.

"Đúng vậy đúng vậy ~" Tiêu Thiên Tinh phụ họa nói.

"Chuyện này..." lão người vẫn còn có chút do dự.

"La gia gia, ngài hãy thu đi ~" hai tỷ muội trăm miệng một lời.

Lão nhân hướng các nàng gật đầu cười một tiếng, sau đó liếc nhìn Trương Bằng. Người sau lập tức hiểu ý, chỉ Trần Liệt quý nói, "La gia gia, ngài cái này chiến lợi phẩm cũng không ít a."

"Đều lúc trước qua loa nhặt..." lão nhân vừa nói, một bên đứng dậy đi về phía Trần Liệt quý.

Sau đó, một già một trẻ, nhìn lấy tù, thấp giọng trao đổi.

"Nói đi, nghĩ (muốn) đổi cái gì?" lão chiến sĩ sờ chòm râu, thần thái như thường.

"Hộp Vương Bát." Trương Bằng chỉ chỉ phía dưới súng lục.

"Chuyện này..." "Không đổi liền coi như xong." "Trương gia tiểu tử, đây chính là là đồ cấm." "Thứ này viên đạn còn đi nơi nào tìm, ta chính là đồ một (cái) chung bày." Trương Bằng không cho là đúng nói.

"Murata thức lưỡi lê, cái này thế nào, ta thường xuyên bảo dưỡng, còn rất sắc bén." lão nhân chỉ tăng dưới nhất một cái bao da lưỡi lê, nói.

"Loại này hàng thông thường người cũng đem ra được, đừng cho là ta không biết, người trong kho hàng có ngay ngắn một cái rương." Trương Bằng nói, đây là Murata thức trên súng trường lưỡi lê, Uy quân sĩ binh dùng.

"Ha ha..." mưu kế bị vạch trần, lão nhân cười xấu hổ cười, nói, "Được được được, người chọn lựa một cái đi."

Trương Bằng lập tức đưa tay, đem bên trái cái kia đem lấy ra.

"Người... Người làm sao... " lão nhân vẻ mặt cuồng cuồng, muốn nói lại thôi. Bên phải cái kia đem là xấu, bên trái cái kia đem là tốt.

"Là người để cho ta gánh a. " Trương Bằng vừa nói, một bên cây súng lục cắm vào sau lưng trong dây lưng.

"Ày... Ách... " lão nhân mang tay, không nói ra lời, cuối cùng lắc đầu than thở, coi như là nhận.

"Đừng cầm đi làm bậy a. " lão nhân nghiêm túc dặn dò, "Đây chính là súng, giết người vũ khí."

"Biết biết. " Trương Bằng cười nói.

Đón lấy, bốn người uống trà nói chuyện cũ, trò chuyện một buổi chiều. Cho đến nhanh năm giờ thời điểm, Trương Bằng cùng hai tỷ muội mới đứng dậy cáo từ, khéo léo từ chối lão nhân lưu lại cơm tối lời mời sau, ba người xuất ra đội cứu viện khu tức xá, ngồi lên xe taxi, về nhà ăn cơm tối.

Hôm sau, Trương Bằng chạy đến bảo vệ chỗ huấn luyện tác xạ trận, bắn thử ba súng, một phát súng cứu hoàn, hai phát súng bát hoàn, độ chính xác có chút kém. Vì vậy hắn chạy đến phòng làm việc, tìm Tần Dũng hỗ trợ điều giáo.

"Oa, hộp Vương Bát, cỗ lỗ sĩ a, ở đâu ra? " Tần Dũng hưng phấn vừa nói, ngửi một cái hộp súng, ngay sau đó giật mình nói, "Người còn có viên đạn!"

Trương Bằng cười hắc hắc,

Nói, "Một cái lão Hồng Quân đưa."

"Tiểu tử người, được a. " Tần Dũng cười nói.

"Hỗ trợ giọng, đánh không cho phép. " Trương Bằng nói.

"Ta xem một chút... " Tần Dũng nghiên cứu trong chốc lát, theo trong ngăn kéo xuất ra một bộ công cụ, tháo ra đứng lên. Hắn là "Tiềm long " lính đặc biệt xuất thân, muốn tại cực đoan nhất ác liệt trong hoàn cảnh bảo đảm sức chiến đấu, cho nên người người đều là tu súng đích hảo thủ.

"A... Bảo dưỡng khá tốt a... Thường xuyên bên trên(lên) dầu... Lò xo cũng có thể... Cũng còn được... Nơi này thật giống như lỏng ra chút... Nha... Nguyên lai là như vậy... " Tần Dũng tự nhủ vừa nói, Trương Bằng lặng lẽ ở bên cạnh nhìn.

Ước chừng hơn một tiếng sau, Tần Dũng cây súng lần nữa tân trang được, một bên thu dọn đồ đạc, vừa nói, "Được rồi, thử một chút đi."

Trương Bằng trở lại sân bắn, lại thử ba súng, lần này một phát súng vòng mười, hai phát súng cứu hoàn, cơ bản không thành vấn đề.

Đón lấy, hắn lấy điện thoại di động ra, đem Lý Xuân Sinh kêu đi qua.

"Muốn dạy ta bắn súng? " tại sân bắn, Lý Xuân Sinh nhìn thấy tay của Trương Bằng súng, hưng phấn hỏi.

"Ừ. " Trương Bằng làm bộ gạt đầu một cái, rất có lãnh đạo cấp trên mùi vị.

"Được a được a. " Lý Xuân Sinh mặt đầy mong đợi hướng hắn đưa tay ra.

Trương Bằng cây súng lục đưa tới, tại dụng phải Lý Xuân Sinh ngón tay trong nháy mắt, lại rút trở về.

"Ừ? " Lý Xuân Sinh vẻ mặt không hiểu nhìn lấy hắn.

"Chờ ta ở đây... " Trương Bằng nói xong, quay đầu đi ra ngoài, tại hướng quản lý sân bắn Từ lão đầu muốn đem luyện tập tháo ra dùng Lão Thương.

"Học trước hủy đi trang, hiểu rõ súng cấu tạo. " trở lại bên trong sân Trương Bằng cây súng đặt lên bàn, nói với Lý Xuân Sinh. Học súng bước thứ nhất, chính là trước quen thuộc súng kết cấu, học được hủy đi trang, như vậy mới có thể tại bắn thời điểm, hiểu phản hồi lực nguyên lý, mau sớm nắm giữ xạ kích kỹ xảo, đồng thời cũng có thể giảm bớt đạn tiêu hao. Lý Xuân Sinh là tân thủ, cho hắn cây súng mới luyện tập, dễ dàng bị lộng hư. Mà loại này Lão Thương, căn bản là đã bị hỏng, đặc biệt cho tân thủ học tập dùng.

"Ta vẫn ưa thích AK nhiều một chút. " Lý Xuân Sinh nói.

"Cmn, người cho rằng là là chơi game a. " Trương Bằng dạy dỗ, "Súng lục cũng sẽ không dùng, còn AK, không sờ tới địch nhân, trước đem người mình cho thành thịch rồi."

"Nói cũng phải. " Lý Xuân Sinh mò chấp sau ót, cười nói.

"Nhìn lấy a. " Trương Bằng giờ tay lên súng, thật nhanh hủy đi trang qua một lần.

"Quá nhanh, không thấy rõ. " Lý Xuân Sinh ngu ngơ nói.

"Đây là của người này mục tiêu cuối cùng. " Trương Bằng nói, sau đó thả chậm tốc độ, lần nữa hủy đi trang qua một lần, tiếp lấy cây súng đặt lên bàn, để cho Lý Xuân Sinh từ từ nghiên cứu.

Ước chừng sau một tiếng, Lý Xuân Sinh rút cuộc phải biết súng lục các cơ phận, có thể thuận lợi đất hủy đi trang một lần, liền hướng Trương Bằng nói, "Tốt rồi, có thể bắn súng rồi."

"Không được, người trước tiên còn cần phải học được cầm thương nhắm." Trương Bằng cự tuyệt nói, sau đó để cho Lý Xuân Sinh hai tay cầm súng, nhắm bắn bia tử.

"Hai chân tách ra, một trước một sau, đầu gối hơi cong, thắt lưng hạ thấp một chút... Một chút là được, tay nâng cao điểm, ánh mắt cùng đầu nhắm ngang bằng, ba giờ thành một đường..."

Trải qua Trương Bằng một phen hướng dẫn, Lý Xuân Sinh làm bộ cầm thương đứng yên, nhắm phía trước tâm bia.

"Dựa theo cái tư thế này, cách mỗi năm phút nghỉ ngơi một phút." Trương Bằng nói.

"Không thể nào, đánh một phát súng lao lực như vậy." Lý Xuân Sinh sầm mi khổ kiếm nói.

"Đó là dĩ nhiên..." Trương Bằng vỗ bả vai của hắn một cái, một bên đi ra ngoài, vừa nói, "Người ở nơi này luyện, ta đi bán nước ngọt uống."

Sau đó, Trương Bằng trở lại lầu số năm, tại trong quầy bán đồ lật vật uống nước giải khát, cùng Mã Tinh Lôi trò chuyện sẽ Thiên, lại lên lầu cùng Tiêu Vũ Nặc xuống hai bàn cờ nhảy, cùng Tiêu Thiên Tinh chơi một hồi trò chơi. Sắp đến lúc ăn cơm tối, mới xách chi nước ngọt, chậm rãi trở lại sân bắn.

"Người đi uống một (cái) nước ngọt, làm sao uống lâu như vậy." Lý Xuân Sinh đầu đầy mồ hôi nhận lấy nước ngọt, phàn nàn nói.

"Ha ha..." Trương Bằng cười một tiếng, hỏi, "Luyện như thế nào đây?"

"Tay cũng sắp rút gân." Lý Xuân Sinh buồn bực nói.

"Tới nhìn một chút." Trương Bằng chỉ bắn bia, yêu cầu nói.

Lý Xuân Sinh uống một hơi cạn nước ngọt, "A" một tiếng, đem bình thủy tinh hướng trên bàn để xuống một cái, trở lại xạ kích phía trước bệ, hai tay cầm thương, bày ra bắn tư thế. Trải qua mấy giờ huấn luyện, đã tương đối có thành tựu rồi.

"Có thể." Trương Bằng hài lòng gật đầu một cái, Lý Xuân Sinh tính cách (so sánh) tương đối thành thật, một khi đáp ứng, liền sẽ không lười biếng. Đón lấy, Trương Bằng xuất ra hộp Vương Bát, giống như Lý Xuân Sinh giảng giải mấy cái xạ kích nội dung chính.

"Số một, vô luận bất kỳ xuống, hòng súng đều không thể nhắm ngay mình người thứ hai, chuẩn bị mở súng trước mới mở chốt an toàn khóa thứ ba..."

Lý Xuân Sinh từng cái đáp ứng, sau đó hai tay cầm thương, nhắm tâm bia, hít một hơi thật sâu, bóp cò.

"Ồnh!"

Viên đạn theo tiếng mà ra, đánh vào cái bia bên trên(lên), bắt quả tại vòng tròn ở ngoài.

"Ai..." Lý Xuân Sinh thờ dài nói.

Trương Bằng một bên thu tay về súng, vừa nói, "Lần đầu tiên nổ súng có thể trúng mục tiêu cái bia, rất tốt, ta lần đầu tiên cũng mới ba bốn hoàn mà thôi."

"Liền một phát súng?" Lý Xuân Sinh ý do vị tấn nói.

"Ta lúc trước nhìn nữ lính quân y huấn luyện, đoan cả ngày súng mới đánh một phát, người mới nửa ngày, bạn tâm giao rồi." Trương Bằng nói.

"Được rồi." mặc dù có chút thất vọng, nhưng Lý Xuân Sinh cũng không nói thêm cái gì. Hắn thói quen với nghe theo Trương Bằng sắp xếp, rất ít đưa ra ý kiến phản đối. Cũng chính là bởi vì là như thế, sâu đến(phải) Trương Bằng coi trọng. Tỷ như lần này học súng, lão Hoàng Bì liền không có cơ hội.

"Ngày mai tiếp tục, luyện một (cái) ba bốn ngày, cơ bản liền quen thuộc." Trương Bằng nói.

Theo sân bắn hiện ra, hai người từng người về nhà. Trương Bằng ăn xong cơm tối, lại cùng hai tỷ muội một hồi bước, trở về đến trong phòng ngủ, cân nhắc hắn viên đạn.

Hắn đem từng viên viên đạn, chỉnh tề bày trên tủ đầu giường. Nhìn một cái, vàng xanh xanh, hết sức thoải mái.

Nơi này tổng cộng có sáu mươi một tóc nam bộ thức 8mm viên đạn, băng đạn là tám tóc, có thể giả bộ bảy cái nửa hạp. Trương Bằng đang hài lòng ngắm, Tiêu Thiên Tinh bỗng nhiên tiến vào.

"A, người ở đâu ra nhiều như vậy viên đạn?" nhìn thấy trên tủ ở đầu giường viên đạn, Tiêu Thiên Tinh giật mình hỏi.

"Nhật." Trương Bằng qua loa lấy lệ nói, sau đó theo trong ngăn kéo lấy ra một ủng tiền trước sợi bông cứng rắn hộp giấy, đem viên đạn đất từng viên đất bỏ vào.

"Hào oa, ta phải nói cho thúc thúc. " Tiêu Thiên Tinh cười hì hì nói, mặt mày cong thành hình trăng lưỡi liềm.

"Có chuyện tốt dễ thương lượng chứ sao. " Trương Bằng thu cất cái hộp, tới ôm eo nhỏ của nàng, khuyên nhủ.

"Cái kia người trả cho ta. " Tiêu Thiên Tinh hướng hân đưa ra bạch sinh sinh tay nhỏ. Nàng lời muốn nói, dĩ nhiên là nàng Thiên cung cổ vấn chứng.

"Người ngày ngày cùng chị của người ở chung một chỗ, lại không dùng được. " Trương Bằng nói.

"Không dùng được cũng là của ta a. " Tiêu Thiên Tinh bừa bãi nói.

"Sẽ dùng mấy ngày, để cho ta đi ra ngoài thần khí thần khí. " Trương Bằng dụ dỗ nói, "Quay lại mua cho người thứ tốt."

"Người nói, không cho phép gạt ta. " "Ca ca lúc nào lừa người. " "Ngéo tay. " "Được."

"Ngéo tay treo ngược một trăm năm, không cho biến thành! " hai người kéo xong câu, chuyện này coi như qua.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: thành tích

Ngày thứ hai là trở lại trường ngày, hai tỷ muội sáng sớm ngồi xuống xe trở về nội thành.

Mười giờ sáng nhiều, Trương Bằng tại bờ sông ăn điểm tâm xong, đem Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì gọi ra đại viện, ngồi lên xe taxi, đi thị khu chết theo đồ dùng đường phố. Hân muốn biết một chút, thanh lý Khai Toàn lâu dưới đất thi thể, yêu cầu xài bao nhiêu tiền.

"Cảm giác không có gì ý nghĩa a. " ở trên xe, Lý Xuân Sinh đưa ra bất đồng ý kiến, "Thanh lý chi phí khẳng định không thấp, hơn nữa trường học cũng không khả năng ra số tiền này, coi như dọn dẹp sạch sẽ, phòng ngầm dưới đất lại không thể làm phòng học dùng, nhiều nhất làm kho hàng. Nhưng ta nghĩ, trường học hân không bao nhiêu thứ yêu cầu thả kho hàng đi."

"Ta chính là hỏi một chút giá cả, nói không chừng, bên trong còn có cái gì càng vật đáng tiền, chưa chắc sẽ thua thiệt. " Trương Bằng nói.

Bốn hơn mười phút sau, ba người tại một cái dọc phố bày đầy trắng đen vòng hoa, người giấy giấy cửa hàng của tiền đường phố xuống xe.

Chỉ chốc lát sau, Trương Bằng đi vào một gian khá lớn cửa hàng, chủ tiệm theo sau quỳ ra đón. Trương Bằng hỏi thăm trước đối phương là hay không tiếp "Chuyện đồ trắng " đối phương nói cái gì sống đều tiếp, việc hiếu hỉ, niệm phật phàn nàn, gánh thi hạ táng, tất cả đều tiếp. Đón lấy, Trương Bằng liền đem thanh lý thi thể sự tình nói.

"Cái này... Tiêu tốn cũng không ít a... " chủ tiệm chần chờ nói.

"Cho một đúng số. " Trương Bằng nói.

"Đầu tiên, dời ra ngoài, muốn một khoản tiền thứ yếu, người không địa phương chôn, thì phải thiêu, đưa đi hỏa táng tràng, lại là một khoản tiền thiêu chi phí, vẫn là một khoản tiền cuối cùng cho mướn tủ thả tro cốt, cũng muốn một khoản tiền. " chủ tiệm đưa ra bốn ngón tay nói, "Tổng cộng bốn khoản tiền."

"Không cần cho mướn tủ, vô chủ thi thể, tro cốt rơi vãi trong sông là được. " Trương Bằng nói.

"Đó chính là ba bút, nói thế nào... " ông chủ chần chờ một chút, nói, "Xử lý một cỗ thi thể, cũng phải 1 vạn tệ tiền."

"Mắc như vậy! " Trương Bằng giật mình nói, dưới đất ít nhất mấy ngàn cỗ thầy khô, chẳng phải là muốn mấy triệu.

"Đây vốn chính là việc bản, không có mấy người chịu làm, ta chỉ hỏi người một câu, người có thể dùng phổ thông xe chuyên chở xác sao, vận qua thi thể xe còn có mấy người dám mở? " ông chủ hỏi, không đợi Trương Bằng trả lời, lại tiếp tục nói, "Dĩ nhiên, theo lời người nói, số lượng lớn như vậy, khẳng định không thể từng cỗ tính, nhưng năm sáu trăm vạn, nhất định là không thiếu được."

Theo trong tiệm hiện ra, Trương Bằng lại hỏi mấy nhà, giá tiền tám chín phần mười, ít nhất năm triệu.

"Người xem đi, ta đều nói vô dụng. " Lý Xuân Sinh nói.

"Muốn được, xây trường học thời điểm sớm dọn dẹp. " lão Hoàng Bì phụ họa nói.

"Nếu không như vậy đi, ta cùng lão Hoàng Bì trước đi xuống xem một chút, người ở phía trên trông coi, chúng ta quá lâu không có lên đến, người lại đi viện binh. " Lý Xuân Sinh đề nghị, "Ngược lại cái kia và lại thì đã bị diệt, sẽ không có nguy hiểm gì."

"Chuyện này... " Trương Bằng có chút do dự.

"Người nếu là không yên lòng nói, súng lục mang cho ta đi xuống. " Lý Xuân Sinh nói.

"Được rồi, chờ qua mấy ngày, người luyện nữa luyện. " Trương Bằng nói.

Sau đó, ba người trở về đại viện, Lý Xuân Sinh đến sân bắn luyện súng, lão Hoàng Bì đi bờ sông bên kia bày sập, Trương Bằng trở về nơi làm việc uống trà.

Tiểu Chương từ sáng sớm đến tối đều ngồi trước máy vi tính, Trương Bằng đứng ở sau lưng nàng nhìn một hồi, thấy nàng một hồi trò chuyện QQ, một hồi đủ loại thức ăn, lại nghe một chút âm nhạc, lại nhìn một chút Báo Quái tin tức, phong phú vô cùng, không trách có thể cả ngày lẫn đêm ngồi.

"Ông chủ, phải dùng máy vi tính sao? " qua một lúc lâu, tiểu Chương rút cuộc chú ý tới sau lưng Trương Bằng, quay đầu hỏi.

"Không việc gì, người chơi đùa người, ta sẽ nhìn một chút. " Trương Bằng nói.

"Ồ. " tiểu Chương quay đầu lại, muốn tiếp tục chuyện mới vừa rồi, có thể bởi vì hấn đứng ở phía sau, cả người không được tự nhiên, có chút chơi đùa không nổi nữa.

"Ông chủ, có cần tới hay không ngồi một chút? " tiểu Chương chỉ ghé sa lon, hỏi.

"không cần, ta sẽ nhìn một chút. " Trương Bằng chấp tay sau lưng, một bộ hơi hợ hợ đáng.

Tiểu Chương bị hấn nhìn đến cả người không thoải mái, rút cuộc không nhịn được, đứng dậy rồi đi bàn làm việc.

"Làm sao vậy,

Tiếp tục chơi đùa a. " "Ta nghỉ ngơi một hồi."

Hai người câu có không một câu đất trò chuyện, đến hơn bốn giờ chiều, hai tỷ muội trở lại, Trương Bằng nghe được thanh âm của các nàng, đã đi xuống lầu. Mới vừa đến gần quầy bán đồ lát vật, hấn chỉ nghe thấy Mã Tinh Lôi nổi giận dưng dưng âm thanh.

"Ngày ngày chỉ biết chơi, thành tích kém như vậy, còn có mặt mũi trở lại!"

Đi vào, Tiêu Thiên Tinh đang cúi đầu, trong đôi mắt chứa đựng nước mắt, Tiêu Vũ Nặc là đứng ở một bên, không dám nói lời nào.

Trương Bằng đi tới, thuận tay cầm lên thủy tinh từ quầy bên trên(lên) phiếu điểm, nhìn một chút.

Tiêu Thiên Tinh, lớp mười một (lý khoa một) ban

Ngữ văn 143, số học 139, tiếng Anh 147, lý khoa tổng hợp 286

Thành tích này, cũng chỉ có Mã Tinh Lôi mắng, nếu như là Trương Bằng, phòng chừng mẹ nàng phải đi trong miếu thấp hương thực hiện lời hứa mới được.

"Tôi nay không cho phép ăn cơm!"

"Oa, người không phải là mẹ ta! " Tiêu Thiên Tinh khóc chạy ra ngoài, Tiêu Vũ Nặc liền vội vàng đuổi theo.

"Mã a di, là ta không đúng, lão kéo các nàng đi ra ngoài chơi. " Trương Bằng tiến lên nhẹ lay động tay của Mã Tinh Lôi, áy náy tràn đầy (mãn mãn) nói. Từ nhỏ đến lớn, Mã Tinh Lôi đối với hai con gái tiêu chuẩn là "Chín mươi lăm phút(phần) trở lên ". Cuộc thi lần này, Tiêu Thiên Tinh số học không đạt tới tiêu chuẩn, cho nên bị mắng.

"Không phải là vấn đề của người, là chính nàng không chuyên tâm. Tiểu Vân cũng không đi theo chơi đùa sao, thành tích đều là thật tốt, chính là nàng cũng tạm được, không chuyên tâm. " Mã Tinh Lôi tức giận nói.

Trương Bằng mắt liếc thành tích của Tiêu Vũ Nặc đơn, ngữ văn 146, số học 149, tiếng Anh 150, lý khoa tổng hợp 297.

"Thiên phú của mỗi người không giống nhau, người không thể nhận cầu cao như vậy, người xem ta... " Trương Bằng lấy chính mình theo lệ, "Có thể kiểm tra tiểu Phi một nửa thành tích, mẹ ta đã rất vui vẻ rồi."

"Vậy làm sao có thể một dạng, người là nam hài tử, nàng là nữ hài tử, như vậy đại khái tính cách, trưởng thành ai muốn? " "Ta muốn a. " "Vậy cũng không được, mẹ của người sẽ coi thường. " "Mẹ ta hiếm hĩ, nàng nói đòi ta có thể đòi đến lão bà, nàng đã rất vui vẻ rồi. " "Nói càn, chúng ta tiểu Bàng ưu tú như vậy, ủa sao không có ai vậy muốn đây? " "Ta đi học không được chứ sao... " "Nam hài tử thông minh hiểu chuyện là được, a di nhìn lấy liền thích."

Trải qua một phen khuyên, lại đi trên mặt mình không biết lau nhiều ít đen, Mã Tĩnh Lôi khi rút cuộc tiêu mất, quay đầu lại thương tiếc lên con gái tới.

"Ta cái này làm mẹ, thật là không có dùng, chính mình không đọc qua sách gì, không có cách nào dạy kèm các nàng. Thúc thúc của người lại đi sớm, các nàng từ nhỏ đã phải dựa vào chính mình, thật sự không dễ dàng... " Mã Tĩnh Lôi đầm hun bộ ngực đầy đặn, giọng nói không nói ra được u oán khổ sở.

"Không việc gì không việc gì, đã qua nhiều năm như vậy, thời gian càng ngày càng tốt rồi. " Trương Bàng an ủi.

"Ừ... " Mã Tĩnh Lôi gật đầu một cái.

Cũng không lâu lắm, Tiêu Vũ Nặc đem Tiêu Thiên Tinh khuyên trở lại. Mã Tĩnh Lôi mặt băng bó, nói, "Học kỳ này liền coi như xong, sang năm thi đại học, muốn gia tăng kinh lực."

"Ừ... " Tiêu Thiên Tinh giống như mẹ nàng mới vừa rồi như vậy, nhu thuận nhiệt độ thuận gật gật đầu.

"Nữ nhi của ta là giỏi nhất, cố gắng lên! " Mã Tĩnh Lôi nhiệt độ nhiệt độ cười một tiếng, vỗ bả vai của Tiêu Thiên Tinh, khích lệ nói.

"Ừ. " Tiêu Thiên Tinh dùng sức gật đầu một cái.

"Tối nay cho các người làm gà quay ăn. " Mã Tĩnh Lôi tuyên bố.

"Ừ~ " Tiêu Thiên Tinh hưng phấn giơ cao hai tay.

Qua cái này tiểu nhạc đệm, trong quây bán đồ lật vật vui vẻ hòa thuận, khôi phục dĩ vãng ôn hòa thuận.

Hai ngày sau, Trương Bàng cùng Lý Xuân Sinh chuẩn bị xong đồ vật, kêu lão Hoàng Bì, đi Hồng Vệ tiểu học điều tra dưới đất ba tầng. Trước khi đi, Trương Bàng gọi lên tiểu Chương, suy nghĩ nhiều cái người lộ ra tin tức cũng tốt. Tại hứa hẹn một trăm đồng tiền tiền làm thêm giờ sau, tiểu Chương đánh dù che nắng, đi theo Trương Bàng phía sau.

Mười giờ sáng, bốn người tới Khải Toàn lâu trước. Lần trước tạo thành phá động đã viết bên trên(lên), mà vào miệng : lối vào chỗ cửa đá cũng bị gõ bẻ, đại khái bên trên(lên) khôi phục trước kia trạng thái.

Lý Xuân Sinh công lấy sau lưng đại ba lô leo núi, tay cầm nhiều chức năng quân dụng xúc, ngang hông chớ hộp Vương Bát, hơi có mấy phần uy thế. Lão Hoàng Bì là công lấy sau lưng xách tay, trên vai đeo một bó giây thừng. Đây là bọn hắn đặc biệt mua được thang dây, chuẩn bị do tầng một dưới đất xuống tầng 2 dùng.

"Chúng ta đi xuống. " Lý Xuân Sinh nói.

"Cẩn thận một chút. " Trương Bàng nhìn đồng hồ, "Sau sáu tiếng, cũng chính là bốn giờ chiều, nếu như các người còn chưa lên đến, ta liền gọi điện thoại tìm người tới."

Đón lấy, Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì đi xuống. Trương Bàng đẩy ra khập hờ cửa phòng học, đi vào. Liếc nhìn lại, đều là cũ kỹ bàn ghế, bày không phải là rất chỉnh tề. Trên bảng đen viết "Nghỉ hè vui vẻ " bốn chữ lớn, trên bục giảng tích đầy phấn viết màu xám.

Bốn phía yên tĩnh, Trương Bàng kéo một cái ghế ra, ngồi xuống. Tiểu Chương theo sau lưng đi vào, cũng giống như hắn, tìm một vị trí, an tĩnh ngồi xuống.

Tiểu Chương tính cách rất an tĩnh, trước máy vi tính ngồi xuống chính là một cái buổi sáng. Bất quá coi như chuyên cần, ngày ngày có làm vệ sinh, hơn nữa mỗi lần Trương Bàng trở lại, đều sẽ đứng dậy rót nước.

Nhìn lấy ngơ ngác ngây ngốc tiểu Chương, Trương Bàng nhớ tới mới quen thời điểm, nàng một người ở tại quanh năm không người ở ở 201, buổi tối lúc ngủ, cùng thi thể của Trịnh Khải chỉ cách có một bức tường. Mà sau khi biết chân tướng, dường như cũng không thể nào sợ hãi.

Nàng rút cuộc là ngốc bẩm sinh, vẫn là gan lớn?

Vì nghiệm chứng một điểm này, Trương Bàng nói đến tiểu học thời điểm nghe được một món tin đồn.

"Ta năm thứ ba thời điểm, chính là ở nơi này phòng học đi học. " Trương Bàng nói.

"Ồ. " tiểu Chương đáp một tiếng, dường như đang hồn du thiên ngoại, đang suy nghĩ cái gì sự tình.

"Có một lần, lớp bên cạnh có một bạn học thôi học, đoàn người đều đang nghị luận nguyên nhân..."

"Tan lớp thời điểm, một cái so với ta so với tốt hơn đồng học tới tìm ta, nhờ giọng hỏi ta, người có nghe nói không."

"Ta nói nghe nói cái gì, hần liền nói, cái đó ai ai, người biết tại sao không đến giờ học sao?"

"Ta nói ta làm sao biết, hần nói tiếp, ta nghe người ta nói, hần gặp đồ không sạch sẽ, bây giờ ngày ngày tránh ở nhà, không dám ra cánh cửa."

"Ta liền hỏi chuyện gì xảy ra, hần nói ngày đó tan học, người bạn học kia trực, làm cho tương đối trễ. Khi thời điểm trời đã mưa lất phất tới, hần theo nhà cậu trở lại, chuẩn bị thu dọn đồ đạc rồi đi, lại phát hiện phòng học cuối cùng xếp hàng, ngồi một một (cái) nữ nhân xa lạ."

"Tóc dài đáng đáp, sắc mặt thiên bạch, xem ra giống như là bị bệnh. Hần lúc ấy cho là vị nào giáo sư người nhà, hoặc là việc vật, liền không đi để ý tới, thu thập xong túi sách rồi đi."

"Có thể đi đến một nửa, hần nhớ lại quyển bài tập quên cầm, vẫn còn đang bàn đọc sách trong, quay đầu trở về phòng học."

"Lúc này, nữ nhân kia đã đi rồi, trong phòng học trống rỗng."

"Hần nhìn thấy mới vừa rồi nữ nhân ngồi qua vị trí, trên đất có thác nước, Thần sứ Quỷ Soa đất đi tới, chỉ thấy cái ghế kia bên trên(lên), dính đầy bùn, đang tí tách đất rơi trên mặt đất."

"Bàn đọc sách trong, có một (cái) vải bông ví tiền, ướt nhẹp. Hần theo bản năng lấy ra, mở ra xem, bên trong tất cả đều là thối rửa tiền vàng bạc!"

"Hần nhất thời sợ đến hồn phi phách tán, bỏ lại ví tiền, hướng phòng học bên ngoài phóng tới."

"Chạy ra một đoạn đường sau, hần quay đầu lại, đã nhìn thấy vừa mới cái kia nữ nhân, đang đứng ở phòng học hành lang bên ngoài, xa xa nhìn lấy hần."

"Hần sau khi về đến nhà, liền bị bệnh, không muốn gặp người sống, cũng không chịu ra ngoài. " nói tới chỗ này, Trương Bằng lộ ra âm trầm vẻ mặt.

"Nữ nhân kia, tại sao phải trêu chọc người khác à? " tiểu Chương ngơ ngác hỏi.

"Chuyện này... " nhìn lấy phản ứng của nàng, Trương Bằng thiếu chút nữa ngớ ngẩn. Nói nửa ngày, nguyên lai nàng nghe không hiểu a. Hoặc có lẽ là, nàng tư duy lô-gích bên trong, không có "Quý quái " loại vật này.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: chạy thoát thân

Mười hai giờ rưỡi trưa, Trương Bằng có chút đói, mang theo tiểu Chương theo trường học cửa chính đi ra ngoài, đến phụ cận một nhà được đặt tên là "Tứ tỷ súp " lão tiệm cơm ăn cơm.

Cái này quán cơm tại Trương Bằng đọc tiểu học thời điểm liền mở ra, đặc biệt bán các loại nấu canh cùng nam châu người thích ăn "Bảo tử cơm ". Cái này bảo tử cơm, là dùng tiểu nồi đất nấu cơm, nhanh chín thời điểm gia nhập đủ loại nguyên liệu nấu ăn, giống như là thịt muối cá mặn các loại, hoặc là xương sườn thịt trâu, nấu đi ra ngoài cơm mang theo thịt mùi thơm, còn có nhỏ nhẹ mùi khét, vô cùng ngon miệng.

Tiệm cơm bàn đều rất tiểu, khắp nơi bày ghế nhựa tử. Tới ăn cơm rất nhiều người, nam nữ già trẻ, chứa khác nhau, có lòa lẹt nam nữ, cũng có đội nón cỏ mặc áo lót lão nông dân, bất quá phần lớn đều là bản xứ thôn dân. Trương Bằng tùy tiện tìm một dưới tầng cây vị trí, mang theo tiểu Chương ngồi xuống.

"Mang đến hột đào xương trâu tùy canh, lại thêm một (cái) thịt muối xương sườn cơm, còn có một trứng gà sống. " Trương Bằng hướng bà chủ nói, hỏi tiếp tiểu Chương, "Người thì sao?"

"Người giúp ta điểm đi, ta không biết ăn cái gì. " tiểu Chương nói.

"Cho nàng mang đến trái dưa hằm gà, cá hồi cá mặn xương sườn cơm, đồng dạng muốn một trứng gà sống. " Trương Bằng nói.

"Yes Sir. " bà chủ sáng khoái đáp.

Cũng không lâu lắm, một vị lớn mập thím liền đem đồ vật bưng tới.

Xóc lên nồi đất đắp, bên trong nóng hổi, Trương Bằng liền vội vàng đánh một (cái) trứng gà đi xuống, khuấy đều một chút, sau đó đem nắp lần nữa đổ lên.

Bực bội trứng gà thời điểm, hai người một bên uống canh, một bên các loại. Bởi vì trời nóng nực, canh cũng nhiệt, chỉ chốc lát sau, Trương Bằng liền uống đầu đầy mồ hôi. Tiểu Chương thấy vậy, theo trong túi xách lấy ra khăn giấy đưa cho hắn. Không thể không nói, tiểu Chương làm việc vẫn là thật cẩn thận.

Chờ đến uống xong canh, trứng gà sống cũng bực bội quen, hai người kéo mở một lần tính đùa, ngon lành là ăn. Ăn cơm trưa xong, Trương Bằng lại điểm hai cái đông lạnh đậu sữa, sau đó nằm ở ghế nhựa bên trên(lên), thổi hòa phong, buồn ngủ một chút.

Ba giờ chiều, hai người trở lại Khải Toàn lâu, Trương Bằng nhìn khắp nơi nhìn, phát hiện Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì còn chưa lên đến, nhất thời có chút ít không tốt dự cảm.

Theo lý thuyết, bọn họ đi xuống gần năm giờ, cũng nên đi lên. Loại này thấp thỏm bất an, kéo dài đến sau một tiếng. Mắt thấy thời gian ước định đến, Trương Bằng nhủ may một cái, cầm điện thoại di động lên, muốn đánh cho Tiêu Vũ Nặc.

Có thể trong đầu lại hiện ra hai ngày trước, Mã Tình Lôi trách mắng đáng về của các nàng.

Ai..

Trương Bằng nội tâm thở dài, lão là dựa vào các nàng, khẳng định không phải là kế hoạch lâu dài. Liên như vậy, vẫn là dựa vào chính mình đi.

Nghĩ như vậy, hắn sờ một cái bên hông hắc tinh súng lục, lại kiểm tra xuống đèn pin, mang theo tiểu Chương đi tới coi như trong thang lầu tạp hóa trước phòng, nói, "Ta muốn đi xuống tìm người, người chờ ở bên ngoài."

"Được." tiểu Chương gật đầu đáp.

Trương Bằng mở đèn pin lên, đi xuống. Trong hành lang tản ra bụi đất mùi vị, chắc là lần trước phá hư tạo thành. Đi tới dưới đất một tầng trong thang lầu, trên đất đều là cục đá vụn, giẫm ở dưới chân cốt kết vang dội.

Trương Bằng tay phải rút súng lục ra, bên trái tay cầm đèn pin, trong triều đi tới. Đôi phiến cửa sắt đã bị tháo xuống, để ở một bên, ngày đó tường đá cũng bị đập mở, khắp nơi đều là khối lớn đá hoa cương. Đi qua tường đá, đập vào mi mắt là một cái chất đầy cát đá cùng đất sét lồi lõm, số lớn thấy khô lẫn lộn tại đất đá bên trong, phảng phất bị chôn sống người, cái kia trông tròn hốc mắt người xem sợ hãi trong lòng.

Nguyên bản lối đi, chỉ còn lại rất hẹp địa phương, chỉ có thể chứa đựng một người thông qua. Bất quá hắn phòng chừng, cũng chính là trước mặt cái này một đoạn ngắn, phía sau hắn là giống như trước đây. Ngày ấy, không biết là Tiêu Vũ Nặc vẫn là Tiêu Thiên Tinh, dùng không biết tên thiên ngoại Phi Toa, một chút xuyên qua mặt đất, trực tiếp đem đáng vốc to và lại thì trong nháy mắt giết rồi.

Vậy tuyệt mạnh lực trùng kích, tạo thành chừng mấy căn phòng sập lờ. Hướng phía bên phải nhìn lại, sụp đổ địa phương đã thành đất đá đông, hàng trăm thi thể bị che chôn ở phía dưới.

Trương Bằng do dự trong chốc lát, lui ra ngoài. Muốn một mình hắn vào trong, thật còn không dám..

"Tiểu Chương, cùng ta cùng một chỗ đi xuống đi,

Nhiều cái nhiều người phút(phân) phối hợp." Trương Bằng vội vội nói.

"Có tiền làm thêm giờ sao?" tiểu Chương nhút nhát hỏi.

"Có." Trương Bằng gật đầu nói.

Đón lấy, hai người một trước một sau đất, hướng dưới bậc thang đi tới. Trương Bằng tận lực thả chậm bước chân, nghĩ (muốn) để cho tiểu Chương đi trước, nhưng hắn chậm nàng cũng chậm, chậm chậm từ từ, mấy tầng thang lầu đi sắp tới mười phút. Mắt thấy không có cách nào đem tiểu Chương lấy được trước mặt đi, Trương Bằng cũng không tiện mở miệng, đành phải thôi, ghim súng cùng đèn pin, hướng bên trong lối đi đi tới.

"Làm sao còn có người chết à?" nhìn thấy nhuyển bột trong đồng đá thi thể, tiểu Chương tựa hồ có hơi sợ hãi, theo bản năng dán chặt Trương Bằng sau lưng.

"Người không phải là không sợ sao?" Trương Bằng buồn bực nói. Rõ ràng buổi sáng nói quỷ chuyện xưa thời điểm, nàng còn là một bộ ngực bầm sinh bộ dáng, làm sao bây giờ liên sợ.

"Quái chán ghét a." tiểu Chương nói.

"Cũng làm, tự xem như thịt muối đi." vừa mới dứt lời, Trương Bằng liền cảm thấy trong dạ dày một trận sôi trào, bởi vì hắn buổi trưa ăn chính là thịt muối...

Đón lấy, hai người leo lên đồng đất, làm hết sức đất tránh thi thể, khom người, từ bên trên hẹp hòi chỗ thông qua.

Ước chừng đi năm sáu thước, đất đá dần dần giảm bớt, khôi phục lối đi trạng thái. Ánh sáng đèn pin chiếu qua, dọc theo đường đi nằm không ít thi thể, nhưng đều tan tành, hẳn không có thể hoạt động rồi.

"Ta... Ta muốn đi trở về..." tiểu Chương kéo Trương Bằng vạt áo, nói.

"Gấp đôi tiền làm thêm giờ. " Trương Bằng cũng không quay đầu lại nói.

"Nhưng ta sợ a. " tiểu Chương nói.

"Sợ cái gì, đi theo ta là được. " vừa nói, Trương Bằng chậm rãi hướng phía trước đi tới, tiểu Chương không thể làm gì khác hơn là cùng ở sau lưng hắn.

"Sát sát sát..."

Nhỏ nhẹ tiếng bước chân của ở bên tai bên trong quanh quẩn, phảng phất có người đi lại ở sau lưng, để cho đen nhánh hoàn cảnh trở nên càng thêm thâm người.

"A! " đi đi, tiểu Chương đột nhiên kinh hô một tiếng, Trương Bằng liền vội vàng đổi lại đèn pin.

Đập vào mi mắt, là tiểu Chương hơi lộ ra hốt hoảng mặt. Hắn nghiêng người sang thể, ánh mắt vượt qua tiểu Chương bả vai, ngắm về phía sau. Lại thấy trong thông đạo đen kịt, trống rỗng, không có thứ gì.

"Làm sao vậy? " Trương Bằng cau mày hỏi.

"Ta cảm giác... Cảm giác phía sau lạnh lẽo..." tiểu Chương sắc mặt có chút trắng bệch, âm thanh run rẩy nói.

"Vậy người đi trước. " Trương Bằng nói.

"Ta không muốn tiền làm thêm giờ, ta muốn trở về. " tiểu Chương liều mạng lắc đầu, nói.

"Ồanh!"

Trương Bằng đang muốn khuyên, phía dưới bỗng nhiên truyền tới một tiếng súng vang, chính là thanh âm của hộp Vương Bát. Hắn lập tức xoay người, bước nhanh hơn hướng cuối lối đi đi tới.

"chờ một chút ta à ~ " tiểu Chương không dám một mình rời đi, đuổi theo.

Tại tầng một dưới đất đến tầng 2 vết rách chỗ, Trương Bằng nhìn thấy một cái rũ xuống thang dây, sợi giây lưỡng đoan trôi tại hai mảnh ở hai bên trên cửa sắt, thoát nhìn vô cùng bền chắc.

Hai người ở phía trên quan sát trong chớp lát, bên dưới yên tĩnh, tiếng súng không có vang lên lần nữa.

"Ta đi xuống xem một chút, giúp ta chiếu sáng. " Trương Bằng một cây đèn pin kín đáo đưa cho tiểu Chương, đi lên thang dây đi xuống trèo.

Tiểu Chương mặc dù trọng lòng sợ hãi, nhưng nàng cũng biết, đi xuống Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì có thể gặp gỡ nguy hiểm, nom nớp lo sợ nắm đèn pin, thay Trương Bằng chiếu sáng.

"Lạc~ lạc lạc..."

Theo một trận thùng Sora chặt nhẹ vang lên, Trương Bằng bò đi xuống.

Bốn phía đen như mực, tầm nhìn rõ rất ngắn. Trương Bằng hướng lên trên phương vẫy vẫy tay, ra hiệu tiểu Chương đem đèn pin bỏ lại tới.

"Ta... Ta cũng xuống đi..." đem đèn pin vút cho Trương Bằng sau, trong lối đi lập tức lâm vào hắc ám. Tiểu Chương không dám một mình lưu ở phía trên, liền vội vàng thuận theo thang dây xuống phía dưới trèo. Có thể nàng bình thường thiếu vận động, có chút vụng về, cộng thêm hốt hoảng, leo đến một nửa, đột nhiên tay trượt một cái, không bắt sợi dây, "A " một tiếng thét chói tai, té xuống.

Trương Bằng ở phía dưới thay nàng chiếu sáng, nhìn thấy nàng về phía sau ngã xuống, liền vội vàng giang hai tay ra đi đón.

"Phốc!"

Trương Bằng chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, liền bị đè ngã xuống đất bên trên(lên).

"Thật là đau. " tiểu Chương chậm rãi bò dậy, chỉ cảm thấy dưới người mềm nhũn.

"Mau dậy đi, ta muốn bị người đè chết. " phía dưới truyền tới Trương Bằng tiếng kêu thống khổ.

Tiểu Chương một cái run cơ trí, đứng lên, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trương Bằng tứ ngưỡng bát xoa nằm trên đất, liền vội vàng tới đỡ hắn đứng lên.

"Ồi chào, eo của ta..." Trương Bằng đau đến nhe răng trợn mắt, luôn miệng thanh âm đều run rẩy, chỉ cảm thấy xương lưng sắp bị tiểu Chương ngồi đứt đoạn mất rồi.

"Có lỗi với..., có lỗi với..." tiểu Chương đỡ hấn, luôn mồm xin lỗi.

Nhưng hấn còn không có hoãn quá khí lai, phía trước bỗng nhiên dần hiện ra đưng đưa chùm ánh sáng.

"Đừng đừng... Đừng đừng... Đừng đừng..."

Ngay sau đó, một trận tiếng bước chân dồn dập từ xa tới gần đất truyền tới, dường như có người đang hướng bên này chạy nhanh.

Hấn bắt chập đầu đón, đoạt lấy tiểu Chương đèn pin, hướng phương hướng của âm thanh chiếu qua. Chỉ thấy hai cái bóng người căng chân chạy như điên, chính là Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì. Bọn họ vừa chạy, còn vừa bắt ngờ quay đầu lại, ngẩng về phía sau, dường như có vật gì đang tại đuổi theo bọn hấn.

"Nhanh, mau hơn đi, đi lên!" nhìn thấy Trương Bằng cùng tiểu Chương, Lý Xuân Sinh lập tức rống to.

Trương Bằng ngăn người, ngay sau đó kịp phản ứng, đem tiểu Chương đẩy về phía thang dây, "Nhanh, leo lên!" hấn vừa nói, vừa đem đèn pin kín đáo đưa cho tiểu Chương, sau đó chống lên hông của nàng, phụ trợ nàng leo lên.

"A... Ừ..." tiểu Chương dùng sức leo lên trên, có thể là bởi vì quá khẩn trương, trèo không hai cái liền tuột xuống.

"Tĩnh táo, hít thở sâu, đừng có gấp." Trương Bằng liền vội vàng an ủi nàng, sau đó để cho nàng tiếp tục trèo.

Lúc này, lão Hoàng Bì cùng Lý Xuân Sinh đã vọt tới trước mặt. Quay đầu nhìn lại, xa xa trong bóng tối ngoa ngoáy đếm không hết bóng người, đang hướng bên này bò tới.

"Cmn!" Trương Bằng mắng một tiếng, nâng lên tiểu Chương cái mông, dùng sức hướng lên đẩy.

"Ách a!" tiểu Chương liều mạng nắm sợi dây, vụng về leo lên. Lão Hoàng Bì cũng chạy tới, nâng bắp chân của nàng.

"Ừc... Ừc... Ừc..."

"Cháo... Cháo... Cháo..." nuốt âm thanh, tiếng hít thở nặng nề, không ngừng theo trong bóng đen truyền tới.

Lý Xuân Sinh nhìn chăm chú phía trước, nóng nảy vạn phần hô: "Nhanh lên một chút a!"

"Y... Nha!" rớt cuộc, tiểu Chương đi lên Trương Bằng cùng đầu của lão Hoàng Bì, giãy giụa leo lên.

"Người trước, nhanh." Trương Bằng hướng lão Hoàng Bì la lên. Nơi này trừ tiểu Chương bên ngoài, liền hấn nhẹ nhất rồi.

Lão Hoàng Bì lập tức khom lưng, nhanh chóng leo lên phía trên. Mà lúc này, bóng đen đã leo đến bọn họ phụ cận. Từng tở một dữ tợn đáng sợ khuôn mặt, xuất hiện ở ánh sáng đèn pin bên trong. Trên mặt chúng dung dung nát nát, trong hốc mắt chảy nước đặc, răng vừa vàng vừa đen, phảng phất phát hiện con mồi bày sới, hướng bọn họ phát ra điên cuồng gầm to.

"Oa... Oa... Oa..." thanh âm kia trầm thấp mơ hồ, phảng phất trong cổ họng tràn đầy mù dịch.

"Mau mau nhanh." Lý Xuân Sinh một bên thúc giục, một bên giơ tay lên, hướng gần nhất trèo thi bóp cò.

"Oành!"

Ánh lửa lóe lên, cái kia trèo thi đầu ngửa về sau một cái, phun ra một cổ đậm đặc dịch thể, đen thui lù, không biết là não tương hay là máu đen.

Lão Hoàng Bì leo lên sau, Trương Bằng lập tức leo lên phía trên, Lý Xuân Sinh chân sau đi theo bên trên(lên).

"Cót két..."

Lại vào lúc này, thang dây không chịu nổi hai người sức nặng, "Ba" một tiếng, nứt ra tới. Hai người đồng thời ngã xuống đất. Trương Bằng mới vừa bò tới, đã nhìn thấy trèo thi vây quanh, gần trong gang tấc.

"Oa!" Lý Xuân Sinh thấy vậy, đem súng lục ném cho Trương Bằng, vung lên quân dụng xúc, hướng trèo thi bày phóng tới.

Chỉ thấy hấn quát to một tiếng, trong tay cái xẻng vót ngang đi qua (quá khur), một cái sọ đầu liền bay. Tiếp lấy hấn một cước đạp ra trèo tới bên người hoạt thi, sau đó một cái xẻng vỗ vào phía bên phải hoạt thi trên đầu, nhất thời nước đen văng khắp nơi, tanh hôi mùi lan tràn ra.

Trương Bằng nhận lấy súng lục, nhanh chóng mở chốt an toàn khóa, hướng gần nhất mấy con trèo thi liên tiếp xạ kích.

"Thình thịch!"

Hai cái trèo thi theo tiếng oai ào, trên đất co quắp. Trương Bằng ngay sau đó nắm lên thang dây, hướng lên ném đi.

Lão Hoàng Bì liền vội vàng tiếp lấy, cùng tiểu Chương lần nữa trói ở trên cửa, sau đó hai người kéo gậy lia cái kia một đầu.

Trương Bằng nắm chặt thang dây, hai ba lần leo lên, sau đó hướng mới vừa leo đến bên cạnh Lý Xuân Sinh hai cái hoạt thi xạ kích.

"Thình thịch!"

Hai cái trèo thi ngã ngựa trên mặt đất, Trương Bằng hét lớn: "Xuân tử, mau lên đây, ta che chở ngươi!"

Lý Xuân Sinh một cái xéng đẩy ra trước người trèo thi, xông về thang dây. Sau lưng trèo thi theo sau lưng ủa lên.

"Thình thịch... Kết... Kèn kẹt..." nổ hai phát súng, hộp Vương Bát tám phát đạn dùng hết. Lý Xuân Sinh mới vừa leo lên thang dây, một cái trèo thi liền đuổi theo, bắt lại chân của hắn.

Lý Xuân Sinh dùng sức đạp một cái, đem đầu của nó đạp lõm xuống. Cùng lúc đó, một con khác trèo thi lại bò tới, mở ra tràn đầy răng vàng khè miệng to, cắn về phía Lý Xuân Sinh eo của.

Thế ngàn cân treo sợi tóc, Trương Bằng rút ra sau eo hắc tinh súng lục, kéo mở an toàn xuyên, nổ một súng vào cái kia trèo thi trên đầu.

"Oành!"

Trèo thi đầu mở gáo, tanh hôi dịch thể văng Lý Xuân Sinh khắp người đều là.

"Kéo, dùng sức kéo!" lão Hoàng Bì cùng tiểu Chương biệt hồng mặt, liều mạng kéo sợi dây.

Trương Bằng đơn nắm tay thang dây, lại mở phát súng thứ hai, đem một cái chạy như bay lên trèo thi oanh nằm đi xuống.

Rốt cuộc, tại ba người hợp lực bên dưới, Lý Xuân Sinh gầy giữa leo lên, co quắp trên mặt đất, thở hổn hển.

Nhìn xuống dưới đi, trèo thi rậm rạp chằng chịt, lẫn nhau đồng chồng lên nhau, phảng phất xóc lên con kiến Huyết, khiến cho người tê cả da đầu.

"Đi mau!" Trương Bằng nhanh chóng kéo Lý Xuân Sinh, bắt chuyện mọi người rút lui.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Thiên cung

Cũng không lâu lắm, bốn người chạy ra lối đi, hướng lên cầu thang, nhìn thấy ánh mặt trời sau, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, ngồi dưới đất thở hổn hển.

"Lần trước không phải là đã diệt sao, làm sao còn có?" Trương Bằng lòng vẫn còn sợ hãi hỏi. Hắn nhớ lần trước Tiêu Vũ Nặc quét mắt qua một cái, trèo thi môn rồi rít bốc khói, chạy trốn về phía sau. Nàng có lẽ sẽ không tận lực đuổi giết, nhưng thuận tay dưới tình huống, nhất định sẽ xử lý xong.

"Không phải là tầng 2..." Lý Xuân Sinh thở gấp thuận khí, nói, "Chúng ta tìm được tầng thứ ba cửa vào, đi xuống một đoạn thời gian rất dài, đại khái là..." hắn trở về suy nghĩ một chút, nói, "Hơn hai mươi tầng lầu bộ dáng, chúng ta tiến vào một cái rất lớn dưới đất không gian."

Hắn khoa tay múa chân nói, "Hình bầu dục, giống như một dưới đất quảng trường. Còn giống như có thang máy, ba 40 niên đại cái loại này, dùng thiết áp cửa. Chúng ta tìm kiếm khắp nơi trong chốc lát, không biết đụng phải cái gì cơ quan, giống như mở cổng nhường tựa như, một chút bỏ ra ngoài rất nhiều chỉ hoạt thi, chúng ta liền vội vàng chạy lên..."

"Ba tháp... Ba tháp... Ba tháp..."

Lý Xuân Sinh lúc nói chuyện, Trương Bằng tựa hồ nghe thấy dưới bậc thang mặt truyền tới yếu ớt âm thanh. Theo bản năng quay đầu nhìn lại, đã nhìn thấy một cái hoạt thi nằm ở trên thang lầu, hướng lên trên mặt bò tới. Hắn nhất thời sợ đến run run một cái, kêu to lên: "Bọn họ đi lên!"

Lý Xuân Sinh lập tức bò dậy, trên dưới tìm tòi, lúc này mới nhớ lại, quần dụng xúc ném ở phía dưới rồi. Hắn lồm lét nhìn trái phải, nhất thời không tìm được thích hợp vũ khí, mắt thấy hoạt thi liền muốn bỏ tới, lập tức xông lên trước, dùng thân thể chặn hành lang.

"Cháo..."

Hắn một cách hết sức chăm chú mà nhìn chăm chăm trèo thi, đang chuẩn bị một cước đem nó đập xuống, bên người chợt vang lên tiếng súng.

"Oành!"

Cái kia trèo thi ngửa về sau một cái, té xuống. Quay đầu nhìn lại, Trương Bằng đang nắm hộp Vương Bát, hòng súng bốc khói.

"Cũng còn khá chưa quen trang viên đạn. " Trương Bằng tự nhủ nói. Mới vừa lên tới lúc ấy, vẫn còn đang thờ hồn hèn thời điểm, hắn đã bắt đầu trang đạn. Không thể không nói, kinh sợ người chỗ mạnh chính là đủ rất cẩn thận. Nếu là đối thành Lý Xuân Sinh, chỉ sợ súng lục vẫn là nòng trống trạng thái.

"Làm sao bây giờ? " Lý Xuân Sinh cau mày, nhìn lấy phía dưới hỏi, "Đội lát nữa khẳng định còn có bò lên."

"Tận lực chặn lại, ta đi viện binh. " Trương Bằng một bên đi ra ngoài, một bên hướng ra phía ngoài hồ, "Lão Hoàng Bì, đi giúp xuân tử tìm cái vũ khí. " sau đó lấy ra điện thoại di động, bấm điện thoại của Đái chủ nhiệm, "Đái chủ nhiệm, có sự kiện linh dị, mau tới Hồng Vệ tiểu học... " Trương Bằng ngắt ngứ mấy câu nói, liền đem trọng điểm nói cho đối phương biết.

"Người trước báo cảnh sát, chúng ta lập tức liền đến. " Đái chủ nhiệm nói.

"Báo cảnh sát? " Trương Bằng chần chờ nói, "Vật kia không đều phải nộp lên?"

"Chuyện này... " Đái chủ nhiệm do dự chốc lát, nói, "Các người trước chịu đựng, các loại (chờ) chúng ta đã đến lại nói."

Đón lấy, Trương Bằng lại bấm điện thoại của Chu Phúc Nguyên, để cho hắn lập tức dẫn người chạy tới.

Nói chuyện điện thoại trong lúc, lão Hoàng Bì tìm đến một cái riu cứu hỏa đầu cùng hai cái cây chổi. Dùng búa chém đứt cây chổi lõi vào, lại vót nhọn, làm thành hai cây đòn sơ giáo.

Nơi này là miệng hẹp, lại là cầu thang, đối với trèo thi có đất hình ưu thế. Nếu là thả chúng nó hiện ra, bọn họ ngược lại là có thể chuồn mất, nhưng vạn nhất có một hai con giấu ở trong cái xô nào, không có thanh trừ sạch, sau đó những người bạn nhỏ trở lại đi học, coi như nguy hiểm.

Trương Bằng mặc dù tự nhận là không là người tốt lành gì, nhưng là không hy vọng người khác bởi vì chính mình mà gặp bất hạnh, đặc biệt là những thứ này vô tội tiêu giáo hữu.

"Ta còn mang theo tám phát đạn, kể cả trong súng bảy tấc, tổng cộng có mười lăm tấc. " Trương Bằng nói.

"Ừc... Cháo... Cháo..."

Một lát sau, phía dưới lại truyền tới trèo thi tiếng hít thở.

"Làm sao không làm đồ vật chặn lại bọn họ à? " sau lưng truyền tới tiểu Chương hèn nhát âm thanh.

Nhất thời một lời thức tỉnh người trong mộng.

"Nhanh, đi dời tủ quần áo, giường! " Trương Bằng hét lớn.

Lý Xuân Sinh khí lực lớn nhất, lập tức đem búa ném đi ra bên ngoài, cùng lão Hoàng Bì mang lên tiểu đồ lật vật trong phòng tủ quần áo,

Đập xuống.

"Loảng xoảng!"

Một cái hoạt thi vừa vọt từ phía dưới thò đầu ra, bị tủ quần áo đập vừa vọt, máu đen văng tung tóe tại trên tường. Đón lấy, hai người lại đem giường nhấc tới, đập xuống.

"Bàn học, cái ghế! " mắt thấy không đồ vật ném, Trương Bằng nhắc nhở.

Tiếp đó, Trương Bằng trông coi cửa thang lầu, dùng súng xạ kích bò lên. Lý Xuân Sinh, lão Hoàng Bì, tiểu Chương là chạy lên trên lầu, đem khoa thất bên trong bàn ghế ném xuống đến, vứt nữa vào cửa thang lầu.

Ước chừng nửa giờ sau, toàn bộ trên thang lầu chất đầy bàn ghế học tử, trèo thi lên không nổi, ở phía dưới gầm to, bất ngờ thúc đẩy bàn ghế, lại tổn công vô ích.

"Hô..."

Bốn người thấy vậy, đầu đầy mồ hôi ngồi xuống, rốt cuộc có thể nghỉ ngơi sẽ.

"Các người... Các người là người nào, đang làm gì?" trong lúc, một tên trực lão sư nghe được động tĩnh, chạy tới, ở đằng xa gọi nói.

Chờ đến phụ cận, Trương Bằng trực tiếp lấy ra Tiêu Thiên Tinh "Thiên cung cấp một cổ vấn chứng". Ngay từ đầu, trực lão sư còn xem không hiểu, không biết là cái gì chứng, xin chỉ thị thầy chủ nhiệm mới rõ ràng, ngay sau đó cúi người gật đầu nói, "Các người bận rộn... Các người bận rộn... Không việc gì..." nói xong cũng chạy trốn vậy đi nha.

Lại qua hai mươi phút, Đái chủ nhiệm; Bạch, Chu Phúc Nguyên, tóc vàng đám người lần lượt chạy tới.

Nghe Trương Bằng nói xong tình huống, Đái chủ nhiệm lắc đầu nói, "Loại tình huống này, chúng ta không giải quyết được a."

"Người không phải là Thiên cung người sao?" Trương Bằng kỳ quái nói, một cái có quốc gia biên chế tu giả tổ chức, lại đối phó không được loại trạng huống này.

"Nơi này không phải là Thiên cung địa bàn..." Đái chủ nhiệm khó xử nói, sau đó làm một phen tường tận giải thích.

Từ xưa tới nay, nước Hoa tu giới chia làm năm khu vực lớn, theo thứ tự là đông, nam, tây, bắc, bên trong.

Nam bộ là Phật môn dòng thứ Liên Hoa tự cùng Liên Hoa Am trấn thủ khu, trung bộ là Phật môn chính tông Lô Âm Tự cùng Chính Nhất phái Tam Thanh xem trấn thủ khu, phía bắc là Thiên cung trấn thủ khu, đông bộ là phái Toàn chân quan niệm đạo đức trấn thủ khu, tây bộ chính là một ít giáo phái trấn thủ khu.

Trong đó, Thiên cung lịch sử ngắn nhất, là nước Hoa tại gặp gỡ Oa quốc xâm phạm sau xây dựng, mục đích là mượn tu giả sức mạnh cứu Quốc cứu Dân. Tại nước Hoa cường chế di dời người xâm lược sau, lại coi như xử lý sự kiện linh dị tổ chức tiếp tục kéo dài.

Nhưng trên thực tế, Thiên cung có thể nói là yếu nhất, cũng là nhất không chịu nước Hoa tu giới chào đón. Bởi vì từ ngàn năm nay, tu giới đều lo liệu cùng Phàm giới vạch rõ ranh giới tôn chỉ, quyết không lẫn nhau can thiệp.

Bất quá, cái này cũng chỉ là nước Hoa truyền thống, Nữ Hoàng quốc, nước Mỹ, tây phương các nước tu giới, đều cùng Phàm giới chặt chẽ liên kết. Mà Bạch Tượng quốc, Không Tước quốc những thứ kia, càng là áp dụng hệ thống.

Đơn giản mà nói, bọn họ mặc dù Thiên cung đặc phái viên, nhưng ở cái này nam châu thành phố, chính là một xử lý chuyện nhỏ đơn vị, thật gặp ngay phải phiền toái, còn phải tìm Liên Hoa sơn bên trên(lên) tu giả.

"Vậy người tìm a." Trương Bằng nói.

"Người không phải..." Đái chủ nhiệm chỉ Trương Bằng, một bộ vẻ mặt ngạc nhiên.

"Đây là chính sự, ta không thể lão dùng chính mình tư nhân quan hệ." Trương Bằng nói mà không có biểu cảm gì nói.

"Nói cũng phải..." Đái chủ nhiệm thoáng chút dăm chiêu gật gật đầu, sau đó nói, "Nếu không như vậy, ta lấy Thiên cung danh nghĩa, hướng Liên Hoa tự thỉnh cầu trợ giúp." ý của đối phương rất rõ ràng, không muốn cầu giúp cho Liên Hoa Am, hẳn ở lâu quan trường, tự nhiên có thể nghe hiểu hàm nghĩa trong đó.

"Được." Trương Bằng đồng ý nói. Ngược lại lại không phải là người của hán tình, cầu ai cũng có thể. Dĩ nhiên, nếu như nhờ giúp đỡ lời nói của Liên Hoa Am, vạn nhất Tinh Âm sư thái đem Tiêu gia chị em gái phái tới, vậy thì tốt cười.

Sau đó, Đái chủ nhiệm cầm điện thoại di động lên, bấm Liên Hoa tự nơi làm việc điện thoại.

"A lô... Người tốt a, ta là Thiên cung trú nam châu thành phố chủ nhiệm phòng làm việc đeo vui... Eh... Chào người chào người... Có chuyện nghĩ (muốn) làm phiền các người một chút.. Cái này a... Nha... Nha nha... Ta sẽ hướng phía trên xin kinh phí... Yên tâm... Sự tình có chút gấp... Các người trước phái người tới... Xử lý xong, nhất định báo lên... Được được được..." Đái chủ nhiệm ý vị đất cúi người gật đầu, cười xòa không ngừng, rốt cuộc thuyết phục đối phương.

"Được, bọn họ nói sẽ mau sớm chạy tới." các loại (chờ) đối phương cúp điện thoại, Đái chủ nhiệm cất điện thoại di động, hướng Trương Bằng nói.

"Lạc~ lạc lạc... Rầm rầm..."

Hai người đang nói, dưới bậc thang mặt bỗng nhiên truyền tới đồ vật sụp đổ âm thanh. Hướng xuống dưới nhìn lại, chật chội treo thì lật ngược số lớn bàn ghế, leo lên tới.

"Nhanh, lại đi khuôn đồ tới đóng!" Trương Bằng hướng tiểu đồ lật vật bên ngoài Lý Xuân Sinh đám người hô.

"Không cần." Đái chủ nhiệm tiến lên một bước, một tay thả ở sau lưng, một tay ngăn cản nói.

"Người có biện pháp?" Trương Bằng hỏi, hẳn nhưng cho tới bây giờ không thấy Đái chủ nhiệm xuất thủ qua.

"Ừ. " Đái chủ nhiệm gạt đầu một cái, từ trong túi áo lấy ra một xấp lá bùa, xuống phía dưới tung ra một cái.

"Thái Thượng Lão Quân, vội vàng như xá lệnh, đi! " theo hấn quát khẽ một tiếng , dồn dập lá bùa tách ra hào quang màu vàng kim nháy, trèo thì môn rồi rút lui bước.

"Lâm Bình Đầu Già, Giai Trận Liệt Tiền Hành! " chỉ thấy Đái chủ nhiệm mập mạp tròn trịa tay, liên tiếp kết xuất chín Pháp Ấn, lá bùa phảng phất lạc địa sinh căn như vậy, vững vàng dán trên đất, trên tường. Một từng chùm sáng ngay sau đó toát ra, đan vào lẫn nhau, phong bế cầu thang.

"Tiểu Phong Ma nguyên rủa, cao a! " Chu Phúc Nguyên ở bên cạnh giơ ngón tay cái lên, thờ dài nói.

"Chủ nhiệm ngón này, thật là tuyệt. ": Bạch kịp thời vỗ ngựa nói.

Đái chủ nhiệm bình thân ung dung đất chấp tay sau lưng, hài lòng cười cười, nói, "Chút tài mọn, không đáng nhắc tới."

Tạm thời không có nguy hiểm, mọi người đưa đến mấy tờ bàn ghế, ráp thành bàn lớn, lại để cho lão Hoàng Bì cùng tiểu Chương đi mua chút ít nước ngọt thức uống trở lại, ngồi nghỉ ngơi. Trên người Lý Xuân Sinh dính không ít sền sẹt máu đen, tới trường học nhà cầu công cộng xử lý đi.

Bây giờ đã là chạng vạng, sắc trời dần dần muộn, Chu Phúc Nguyên để cho tóc vàng lái xe, đi ra bên ngoài mua chút ít hộp cơm trở lại.

"Tôi nay ở nơi này ngắm trăng. " Trương Bằng nhìn bầu trời nói. Dựa theo Đái chủ nhiệm mới vừa rồi cách nói, Liên Hoa tự người muốn ngày mai buổi sáng mới có thể chạy tới. Đêm này ngốc tử, cũng thật là biếng nhác.

"Chỉ tiếc nhiệm vụ trên người, không có cách nào uống chút rượu. " Đái chủ nhiệm có chút tiếc nuối nói.

"Chờ chuyện này làm xong, đoàn người tìm một chỗ thật tốt uống một ly. " Chu Phúc Nguyên cười nói.

Lúc này, tiểu Chương lôi kéo Trương Bằng quần áo, ghé vào lỗ tai hấn nhỏ giọng nói, "Các người muốn suốt đêm, trước đưa ta trở về a."

"Được. " Trương Bằng quay đầu nói với lão Hoàng Bì, "Người trước đưa tiểu Chương trở về, sau đó sẽ tới."

"Ta... Ta đưa đi, ta biết lái xe. " tóc vàng xung phong nhận việc nói, sắc mặt còn có chút ửng đỏ.

"Vậy người đưa đi. " Trương Bằng giơ tay lên một cái, tỏ vẻ đồng ý.

"A... " tiểu Chương ngay cả vội vàng kéo một cái Trương Bằng quần áo, nhỏ giọng nói, "Tóc hấn nhuộm vàng vàng, giống như tên tiểu lưu manh, ta mới không muốn hấn đưa đây."

"Yên tâm đi, người chó nhìn hấn như vậy, thật ra thì rất đơn thuần, bây giờ còn là một (cái) xử nam. " Trương Bằng cười nói.

Mặc dù hấn thanh âm không lớn, nhưng tóc vàng còn là nghe thấy , sắc mặt đỏ bừng lên, nói chuyện cũng biến thành cà lăm, "Loạn... Nói bậy bạ, ai... Ai là..."

Sau đó, tóc vàng lái xe đưa tiểu Chương trở về, mọi người tiếp tục ăn hộp cơm ngắm trăng...

PS:

Bởi vì đối với điểm nhạy cảm chưa quen thuộc, trước mặt làm số lớn sửa đổi, nhân vật nam chính bối cảnh gia đình, Oa quốc tổ chức vân vân, đều tiến hành toàn diện sửa đổi.

Chủ yếu tình: bên trên(lên), đại khái giống nhau, không ảnh hưởng sau này quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: tiếp viện

"Long..."

Mười giờ tối nhiều, Trương Bằng buồn ngủ, cửa thang lầu phượng hướng đột nhiên truyền tới một tiếng vang trầm thấp. Cùng lúc đó, Đái chủ nhiệm cả người run lên, mảnh đất giựt mình tỉnh lại, tiếng hò "Hồngбет!" liên hướng cửa thang lầu chạy đi.

Trương Bằng thấy vậy, lập tức bắt chuyện mọi người cảm lên vũ khí, hướng đi qua hỗ trợ. Chỉ thấy phía dưới Hắc Triều bắt đầu khởi động, rậm rạp chẳng chịt treo thì lẫn nhau chồng, hướng lên trên phượng bò tới. Đái chủ nhiệm bày Phong Ma Trận, đã không còn sót lại chút gì.

"Thình thịch oành!"

Trương Bằng liên tiếp ba súng, đem leo lên bàn ghế đồng hoạt thì đánh xuống.

"Nhanh, dời bàn ghế!" Trương Bằng la lên.

Mọi người lập tức chạy như bay lên lầu, đem trong phòng học bàn ghế hi lý hoa lập bỏ lại đến, sau đó ném vào cầu thang trong. Không tới một phút đồng hồ, mấy cái phòng học bàn ghế liền bị đập xuống, khó khăn lắm chặn lại treo thì thể tới.

"Rút ra trong xe xăng, đốt!" nửa giờ trước mới vừa chạy về tóc vàng đề nghị.

"Không được, sẽ đem nhà lầu cháy hồng." Trương Bằng lập tức hủy bỏ. Những thứ này nhà cũ là hỗn hợp kết cấu, chịu lửa tính hơi kém, vạn nhất đem nhà lầu đốt sập, trường học trụ trường liền không địa phương đi học.

"Tiểu Bằng nói đúng, không thể qua loa đốt lửa." Đái chủ nhiệm đồng ý nói.

"Vậy thì làm nhiều một chút bàn ghế tới." Chu Phúc Nguyên thở hào hển nói. Hắn mới vừa từ trên lầu đi xuống, đầu đầy mồ hôi.

Đón lấy, mọi người đem nửa toà Khai Toàn lầu phòng học dời trống, đem cầu thang chặn đến(phải) chặt chẽ. Phía dưới treo thì không đầy được bàn ghế, bắt ngờ phát ra hăm hồ kêu gào. Tất cả mọi người thờ hồng học, ngồi trên chiếu.

"Từng nhóm nghỉ ngơi." Trương Bằng rất nhanh thì đưa ra ý kiến, mọi người chia làm ba tổ, một tổ nhìn lấy cầu thang, mặt khác hai tổ đi ngủ, bảo đảm ngày mai thể lực.

Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì đều rất mệt mỏi, trực tiếp liều mạng nẩy tờ bàn ghế, nằm trên đó đi ngủ. Đái chủ nhiệm cùng Chu Phúc Nguyên, tóc vàng phụ trách vòng thứ nhất trông chừng. Trương Bằng cùng Bạch chạy đến Chu Phúc Nguyên Jetta trên xe, buông xuống ghế ngồi, quay kiếng xe xuống, gió lạnh thổi tới, rất nhanh thì ngủ thiếp đi.

Nửa đêm hơn ba giờ, Trương Bằng bị tiếng gào đánh thức.

"Bọn họ ở phía dưới kéo đi bàn ghế, liền muốn xông lên rồi!" hắn mới vừa bò dậy, chỉ nghe thấy Chu Phúc Nguyên đang kêu, "Đi nhanh làm một ít đến, nhanh!"

Mọi người liền vội vàng chạy lên trên lầu, một vòng mới đồng viết lại bắt đầu.

Trong hỗn loạn, bọn họ chịu đựng đến chân trời xuất hiện thứ nhất lau tinh dịch cá. Chỉ thấy cái kia mong mỏng trong nắng mai, sóng vai đi tới bốn cái cao lớn thân ảnh cường tráng. Bọn họ đều cạo đầu trọc, ăn mặc màu đen áo giáp, bên hông quần sợi giây, tay cầm dài hơn hai thước gậy sắt, sải bước, khí thế lăng nhên. Mọi người nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, Liên Hoa tự tiếp viện cuối cùng đã tới.

"Liên Hoa tự sát vòng vũ tăng, tới hàng yêu trừ ma." cầm đầu tăng nhân hướng mọi người ôm quyền nói, âm thanh vang vọng vô cùng. Nhưng bọn hắn chẳng qua là ôm quyền, cũng không có gật đầu, thái độ có chút kiêu căng. Bất quá cái này không liên quan, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề là được.

"Bốn vị đại sư, mời tới xem một chút." Đái chủ nhiệm đem bốn gã vũ tăng mang tới cửa thang lầu.

Cầm đầu vũ tăng nhìn xuống dưới một cái, liền chỉ phía dưới bàn ghế nói, "Đem chúng nó mang ra, để cho ta môn đi xuống."

"Chuyện này... Phía dưới hoạt thì rất nhiều..." Đái chủ nhiệm chần chờ nói.

"Ừ?" cầm đầu vũ tăng nhíu mày, tựa hồ có hơi không vui. Khoảng cách gần nhìn lại, trên đầu của hắn có sáu cái thom(ngon) sọc. Lấy hắn ba mươi bốn mươi tuổi tuổi tác mà nói, tại Liên Hoa tự địa vị hắn không thấp.

"Ta là lo lắng, số lượng hơi nhiều." Đái chủ nhiệm thành khẩn nói.

"Nếu không tin, cái kia còn mời chúng ta tới làm gì!" cái kia vũ tăng nâng lên gậy sắt, chột ngừng một lát đất, "Đồng!" một tiếng vang trầm thấp, chấn sần nhà hơi hơi rung động.

"Không không không, tuyệt đối không, chúng ta vô cùng tín nhiệm bốn vị đại sư." Đái chủ nhiệm vội vàng phủ nhận nói, sau đó hướng ra phía ngoài vẫy vẫy tay, ra hiệu đoàn người tới dời bàn ghế.

"Rầm rầm..."

Mọi người lập tức cuộn tay áo lên, Lý Xuân Sinh ở phía trước, tóc vàng ở phía sau, tiếp theo là Bạch, lão Hoàng Bì, Chu Phúc Nguyên, Trương Bằng

đám người, áp dụng truyền đi phương thức, đem bàn ghế từng điểm dọn đi.

Trong lúc, bốn gã vũ tăng hai tay ôm ngực, đứng ở một bên nhìn lấy bọn họ dò, hoàn toàn không có hỗ trợ ý tứ. Trong lòng mọi người mặc dù có ý kiến, nhưng xem xét đến bọn họ muốn giữ gìn chiến lực, cũng liền không nói gì.

"Cháo... Cháo... Cháo..."

Theo bàn ghế di động, phía dưới dần dần truyền đến trèo thi mớ hồ âm thanh.

Ước chừng nửa giờ sau, chỉ nghe "Rào " một tiếng, chất đầy cầu thang bàn ghế mở ra một lỗ thủng, một cái hoạt thi lập tức giầy giữa bò ra, hé ra tràn đầy răng vàng khè miệng to, hướng Lý Xuân Sinh phát ra kêu quái dị.

"Đi mau! " người sau một cước đưa nó đập trở về, sau đó gọi đoàn người lui về phía sau.

"Oa oa oa! " trèo thi phát ra khó nghe tiếng kêu, liền tiếp bò ra ngoài lỗ thủng, hướng phía trên vọt tới.

"Tránh ra tránh ra! " cầm đầu vũ tăng rống to.

Lý Xuân Sinh đám người nhanh chóng tản ra, nhường ra vị trí. Chỉ thấy cái kia bốn gã vũ tăng đồng thời đem vật cầm trong tay gây sát hướng trên đất ngừng một lát, "Đồng " một tiếng Tề vang, đầu côn toát ra hào quang màu vàng kim nhạt.

"Giết! " cầm đầu vũ tăng một tiếng rống to, một côn đập xuống, liền đem một cái mới vừa bò lên hoạt thi đập chia năm xẻ bảy, màu đen tương dịch văng khắp nơi đều ra.

"? ? ? Hiệt? "

Chỉ thấy hai tay của hấn vung gây sát, phát ra to lớn tiếng gió, phàm là va chạm vào trèo thi, trong nháy mắt liền bị quét ra.

"Uống!"

Bởi vì cầu thang quá chật, hấn nhảy lên một cái, nhảy đến bàn ghế lên tới, sau đó một côn đập xuống phía dưới thi bày. Ngay sau đó, còn lại ba gã vũ tăng cầm côn mà lên, lần lượt nhảy xuống.

Mọi người thấy đến(phải) miệng trừng con mắt ngầy ngớ, thán phục liên tục, vẫn là nhân sĩ chuyên nghiệp kịch liệt a.

"Người tuổi trẻ, gia tăng kinh lực, tranh thủ tương lai cũng có thực lực như vậy, cho chúng ta Thiên cung làm vẻ vang. " Đái chủ nhiệm vỗ bả vai của: Bạch một cái, khích lệ nói.

"Ta nhất định sẽ không cô phụ lãnh đạo kỳ vọng! ": Bạch lời thề son sắt nói.

"Cháo... Ô Oa! " "Uống! " "Phốc! " "Ba! " "Phanh!"

Phía dưới bình đình bàng lang đất đánh một lúc lâu, trèo thi tiếng kêu dần dần nhỏ đi.

"Có thể a... " mặc dù vũ tăng thái độ lệnh Trương Bằng có chút khó chịu, nhưng hấn không khỏi không thừa nhận, đối phương vẫn là rất có lực.

Mọi người chen chúc tại cửa thang lầu, hướng xuống dưới nhìn lại, khắp nơi đều là bể tan tành thi thể, màu đen tương dịch giới đến khắp nơi đều là, một cô gay mũi mũi hôi thối xông thẳng lên tới.

Vũ tăng tiếng quát từ từ đi xa, chắc là tiến vào trong lối đi.

"Thế nào, đi xuống nhìn một chút? " Trương Bằng đề nghị.

"Ta tới! ": Bạch xung phong nhận việc đất lao xuống, Lý Xuân Sinh cùng tóc vàng cũng không cam chịu yếu thế, đi theo.

Mọi người nối đuôi mà xuống, có thể đi chưa được mấy bước, chỉ thấy bốn gã vũ tăng chạy trở lại, thờ hồn hên, cả người đeo đầy máu đen cùng nát * đầu kim quang trở nên âm đạm vô cùng.

"Đi lên đi lên, số lượng quá nhiều, không chịu nổi! " cầm đầu vũ tăng hét lớn.

Mọi người nhất thời mắt choáng váng, nguyên lai đều là giấy da(vỏ) lão hổ, trông khá được mà không dùng được. Mắt thấy phía dưới thi bày chen chúc mà tới, mọi người vội vàng quay đầu thoát đi, dùng cả tay chân đất leo lên, vô cùng chật vật.

"Nhanh, bàn ghế! " xông lên sau, mọi người lập tức dọn về bàn ghế, lần nữa ném xuống.

"Đừng đừng... Đừng đừng... Đừng đừng..."

Bàn ghế không ngừng đất đập xuống, trải qua một phen khẩn cấp đóng viết, rốt cuộc đem thi bày chặn lại trở về.

"Còn... Hay là báo cảnh sát đi..." cầm đầu vũ tăng thờ hồng học nói.

"Cái gì! " Trương Bằng ngẩn người, dường như nghe không hiểu lời của đối phương.

"Báo cảnh sát a, đây yêu yêu số không, sẽ không sao? " cầm đầu vũ tăng la lên.

"Báo cảnh sát còn tìm các người làm gì? " Trương Bằng định trở về, nói, "Người ta Liên Hoa Am tùy tiện mang đến ngoại môn đệ tử, tùy tiện nhìn hai mắt liền xong chuyện. Các người đã tới bốn cái nội môn đệ tử, còn không giải quyết được, có phải hay không là quá vô dụng?"

"Người... Người..." Trương Bằng đem "Tùy tiện " hai chữ cắn đặc biệt nặng, giận đến cầm đầu vũ tăng ánh mắt đỏ lên, chỉ hấn, hồi lâu đều không nói ra lời.

"Người cái gì người, liền sẽ khi dễ người bình thường đúng hay không? " Trương Bằng một bên lui về phía sau, vừa nói.

"Đại sư huynh, là ta môn học nghệ không tinh, cho son môn mất mặt. " một tên vũ tăng mặt lộ vẻ thẹn, nói.

"Không việc gì, là bọn hấn không nói rõ tình huống, ai biết phía dưới nhiều như vậy. " nói xong, cầm đầu vũ tăng từ trong lòng ngực móc điện thoại di động ra, ấn dãy số, đã gọi đi.

"Sư phụ, đồ nhi học nghệ không tinh, kính xin lão nhân gia ngài ra tay tế thế. " nói chuyện điện thoại xong, chúng vũ tăng lập tức khôi phục khí thế. Cầm đầu tên kia mặt hướng Trương Bằng, trầm giọng nói, "Tiểu tử, đợi lát nữa liền để người kiến thức một chút, chúng ta Liên Hoa tự đại uy năng. " sau đó lại hướng Đái chủ nhiệm nói, "Thiên cung, nhớ đến cho chúng ta nhiều xin chút kinh phí."

"Không thành vấn đề, không thành vấn đề. " Đái chủ nhiệm theo cười nói, trong lòng lại đau lòng không dứt. Liên Hoa tự xuất động tăng Nhân cấp khác (đứng) càng cao, cần kinh phí thì càng nhiều.

"Được, ta chờ nhìn. " Trương Bằng ngẩng đầu lên, khiêu khích nói.

Mấy giờ sau, vào buổi trưa, mọi người com nước xong hộp, đột nhiên một trận gió lớn thổi tới.

Chỉ thấy cái kia bay tán loạn lá rụng bên trong, đi tới một đạo khỏe mạnh thân thể cường tráng bóng người. Một tay cầm Phật lễ, một tay cầm Phật châu, nhắm mắt đi trước, bước chân trầm ổn, khí độ phi phàm. Cái kia thổ hoàng sắc tăng bào theo gió mà động, một phái Phật môn đại sư khí độ.

"Sư phụ! " bốn gã vũ tăng lập tức nghênh đón, hướng lão tăng chấp hai tay, gập đầu đi Phật lễ.

Lão tăng từng cái đáp lễ, sau đó hướng Trương Bằng, Đái chủ nhiệm đám người hành lễ, nói, "Ta là Liên Hoa tự kim vòng tăng viên quang, gặp qua Chư vị thí chủ. " hấn trên miệng nói xong rất khiêm tốn, lễ nghi cũng không thiếu, nhưng giọng nhưng có chút kiêu căng, rất nhiều "Ta là cao nhân, mau tới quỳ lạy " ý.

"Xin chào Viên quang đại sư. " Đái chủ nhiệm tiến lên đi chấp tay lễ. Hấn là cánh cửa đệ tử, tự nhiên không được Phật lễ.

"Xin chào Viên quang đại sư. " Trương Bằng mấy người cũng rồi rít tiến lên, hướng lão tăng đi Phật lễ.

"Nơi nào có yêu tà, đợi lão tăng đi. " nói xong, lão tăng thẳng đi về phía thang lầu miệng.

"Những thứ này phong tỏa tục vật, ngăn cản không nhiều lắm thời điểm, nếu muốn sạch trừ uế vật, vẫn là dọn đi cho thỏa đáng. " lão tăng chỉ bàn ghế nói.

Mọi người không thể làm gì khác hơn là một lần nữa đất, thay nhau truyền, đem bàn ghế dời ra ngoài.

Thả ra tề thi sau, viên quang lão tăng tụng niệm kinh phật, trong tay Phật châu tách ra kim quang.

"Đi!"

Theo quát khẽ một tiếng, trước mắt mọi người ánh sáng rực rỡ lóe lên, lão tăng trong tay Phật châu liền tiếp bắn ra.

"Hư hư hư..."

Chín viên Phật châu hóa thành kim sắc lưu quang(thời gian), mang theo mìn tiếng xé gió, nhanh chóng bay vào trong bóng tối. Ngay sau đó, phía dưới vang lên liên miên không dứt gào khóc kêu thảm thiết.

"Tê..." Trương Bằng đám người không tự chủ được hít một hơi khí lạnh. Mà lúc này, vũ tăng môn nhìn về phía ánh mắt của bọn họ cũng thật đặc ý.

Tiếng kêu thảm thiết dần dần đi xa, lão tăng đọc âm thanh "Thu! " đen nhánh trong hành lang liền truyền tới "Sư sư sư..." nhẹ vang lên. Sau đó lão tăng hướng phía trước đưa tay, lưu quang(thời gian) chạy như bay mà lên, đã rơi vào trong tay hấn.

"Uế vật đã rõ ràng, đi xuống xem một chút đi. " nói xong, lão tăng một tay cầm Phật lễ, hướng xuống dưới đi tới.

Mọi người vội vàng đuổi theo, thi thể trên đất tích tụ thật dày một tầng, khắp nơi đều là xương bể thịt vụn, vô cùng tanh hôi, phảng phất cối xay thịt bên trong cảnh tượng.

"Cháo..."

Trong đồng thi thể, bỗng nhiên truyền ra hoạt thi âm thanh, lão tăng đưa tay bắn ra, một vật kim quang bay ra, vậy kêu là âm thanh hơi ngừng.

Nhìn trước mắt như địa ngục cảnh tượng, tất cả mọi người là thốn thức không dứt. Có thể đi đến cuối lối đi thời điểm, lại đều thất kinh.

"Cháo... Cháo... Cháo... " "Ừc... Ừc... Ừc..."

Chỉ thấy phía dưới đồng nghị một mảnh, chen đầy trèo thi. Bọn họ lẫn nhau leo, bắt chước Phật trên thi thể nhuyển trùng như vậy, số lượng nhiều đến(phải) khó mà hình dung.

"Chuyện này... Chuyện này... " lão tăng mồ hôi lạnh trên trán toát ra, luôn miệng thanh âm đều run rẩy, "Làm sao nhiều như vậy..."

"Bay hạt châu a. " Trương Bằng nhắc nhở.

"A a Hạ cát mà ha... " lão tăng theo bản năng đọc "Lục Đạo kim cương chú " trong tay chín viên Phật châu bắn ra.

"Phốc phốc phốc... Phốc phốc phốc... Phốc phốc phốc..."

Chín đạo kim quang liên tiếp đánh vào thi bày, lập tức máu đen văng tứ phía, cụt tay cụt chân trên dưới quăng đi, tiếng rên rĩ vờn quanh tai không dứt.

Có thể cũng không lâu lắm, liền hoàn toàn không có động tĩnh. Thi bày khôi phục như thường, chặt chẽ ở phía dưới, phảng phất như nước thủy triều, hướng người ở phía trên phát ra mơ hồ tiếng kêu.

"Thu! " lão tăng quát khẽ một tiếng, nhưng không thấy Phật châu bay trở về, ngay sau đó mặt như giấy trắng, cả người không ngừng run rẩy.

"Thu... Thu... Thu... " lão tăng kêu chừng mấy tiếng, giống như đang đối với không khí hô đầu hàng.

Lúc này, bắt đầu có trèo thi chui lên đến, lay vết rách biên giới. Trương Bằng giơ tay lên một phát súng, đem nó đánh xuống.

"Đi mau! " Trương Bằng nhất trước phục hồi tinh thần lại, la lên.

"Thu... " lão tăng vẫn ngo ngác, hướng về phía không khí si ngốc kêu. Hai gã vũ tăng thấy vậy, liền vội vàng đỡ hai tay của hắn, hướng ra phía ngoài kéo.

"Thu... Thu... Thu... " lão tăng ánh mắt dờ dẩn đất nhìn tiền phương, mang tay, hơi thở mong manh đất kêu, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ ngắt xui.

Mọi người lại lần nữa trốn đi lên, dùng bàn ghế phong tỏa cầu thang.

"Mau báo cảnh sát... " nói xong câu đó, lão tăng liền hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: pháp khí

"Chẳng lẽ... " Trương Bằng lấy điện thoại di động ra, hướng cầm đầu vũ tăng hỏi, "Thật muốn báo cảnh sát?"

"Không cần! " cái kia vũ tăng y hết cự tuyệt, sau đó móc điện thoại di động ra, bấm một cái nào đó cái dây số.

"Sư tổ, ta... Chúng ta cho trong chùa mất mặt... Tròn Quang Sư phó bất tỉnh nhân sự, xin sư tổ rời núi hàng yêu trừ ma. " cái kia vũ tăng mang theo chút nức nở, thống khổ vạn phần nói.

Ba giờ chiều qua vô cùng, mọi người đang uống Chu Phúc Nguyên mang tới nghệ thuật uống trà, đột nhiên một trận gió lớn thổi tới.

Cái kia đầy trời trong bụi đất, một đạo nguy nga bóng người đi mà tới, đỏ cà sa, đồng thiên trọng, râu bạc trắng lông mày, kim bảo mũ, ngẩng đầu mà bước, Thiên Địa vô ngã, một phái đắc đạo cao tăng bộ dáng.

Không biết lúc nào, viên quang lão tăng tỉnh lại, liền vội vàng mang theo chúng đệ tử tiến lên nghênh đón.

"Cung nghênh sư tổ. " chúng tăng chấp hai tay, cúi đầu tham bái.

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, chư đệ tử xin đứng lên. " cao tăng đáp lễ nói.

Trương Bằng, Đái chủ nhiệm mấy người cũng tiến lên đón, hướng cao tăng hành lễ.

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, ta là Liên Hoa sơn như ý kim vòng tăng Thiết Tâm Thiên, gặp qua Chư vị thí chủ. " cao tăng gật đầu đáp lễ, giọng nói ôn hòa hiền hậu, thần thái khiêm tốn, cơ trí ung dung, bốn bề yên tĩnh.

Cùng lúc đó, ở ngoài ngàn mét, sân luyện tập trong góc, một viên cao vút trong mây rồng ruột cây nhỏ trên cây, cành lá rậm rạp bên trong, truyền tới khe than thở một tiếng.

"Ai... " cái kia giọng nói rõ ràng lãnh đạm mạc, phảng phất Không Cốc linh thanh âm, mờ mịt xuất trần, "Cuối cùng cũng đến rồi một (cái) đáng tin một chút."

"Chỉ mong có thể đi về trước khi ăn cơm giải quyết. " một thanh âm khác nói.

"Chỉ mong đi... " thanh âm kia dường như không ôm nhiều ít hy vọng.

Khải Toàn lâu trước, cao tăng thiên trọng lắc nhẹ, vòng đồng đụng vào nhau, phát ra rõ ràng giong Lingshen.

"Chư vị thí chủ, xin phiền mang ra những thứ này tục vật, để cho lão nạp đi xuống hàng yêu phục ma. " cao tăng một tay đi Phật lễ, thỉnh cầu nói.

Mọi người không thể làm gì khác hơn là một lần nữa đất, mang ra chặn đường bàn ghế.

"Tại sao ta cảm giác... " tóc vàng sẫm mi khổ kiểm nói, "Chúng ta giống như là tới dọn nhà."

"Được rồi, đừng than phiền, nhanh lên một chút dời. " Lý Xuân Sinh nói.

"Cháo... Ô... Oa..."

Chỉ chốc lát sau, mang ra bàn ghế, một đám trèo thi chui ra.

"Nghịch súc!"

Cao tăng thiên trọng chỉ về phía trước, một cổ vô hình cự lực chột bùng nổ, đem trên thang lầu trèo thi cùng bàn ghế đánh cho tứ tán bay tán loạn, mạnh mẽ luồng không khí cuốn bữa tiệc mà tới, thổi người lông bay lượn. Đứng ở hàng trước Lý Xuân Sinh cùng tóc vàng càng bị máu đen thịt vụn hưởng được đầy mặt và đầu cổ, cuống nhỏ nước miếng.

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai."

Cao tăng hướng bầm thây gật đầu hành lễ, sau đó hướng xuống dưới đi tới.

"Àm! " "Cực Lạc Tịnh thổ, Vãng Sinh luân hồi. " "Àm! " "Khổ Hải Vô Nhai, quay đầu Thị Ngạn. " "Àm! " "Lục căn thanh tịnh, tứ đại giai không. " "Àm!"

Sàn nhà dưới chân chấn động không dứt, bên trên(lên) đỉnh tro bụi rơi rít chảy xuống.

Nghe tiếng nổ cùng phật hiệu từ từ đi xa, mọi người trở mắt nhìn nhau, quyết định sau cùng đi theo xuống xem một chút.

Chỉ chốc lát sau, mọi người đang tầng một dưới đất đến tầng 2 vết rách chỗ, gặp được cao tăng.

"Chư vị thí chủ, lại nhìn lão nạp hàng yêu phục ma. " nói xong, cao tăng tụng niệm Phật môn Lục Tự Chân Ngôn, "? ? Mà đây Bá meo? Đùa bỡn ?

Chỉ một thoáng, thiên trọng bên trên(lên) vòng đồng tần số cao đất chấn động, phát ra dày đặc kim loại tiếng va chạm.

"Sa sa sa..."

Cái kia dày đặc tiếng vang, giống như cừu thiên phạm âm, phía dưới thi bày rớt rít đỉnh chỉ động tác, tựa hồ bị trấn trụ.

"Uống!"

Chỉ nghe cao tăng một tiếng quát lên, nhún người nhảy lên, nhảy đến thi bày trung gian, giơ lên trong tay thiên trọng, đột nhiên ngừng đất.

"Đùng!"

Theo một tiếng hám đất nổ vang, trên đất bộc phát ra một vòng kim quang chói mắt. Ngay sau đó, một vòng sóng khí nhanh chóng hướng ra phía ngoài khuếch tán, đến mức, đá vụn phân băng, thi thể tung tóe. Cái kia to lớn uy năng, dễ như bốn, gột rửa hết thảy.

"Oa... " tất cả mọi người là miệng trừng con mắt ngây ngô,

Rung động không dứt.

Nếu như dựa theo trong trò chơi cách nói, chính là hình tròn khu vực đoàn thể tổn thương.

"? ? Mà đây Bá meo? Đùa bốn móng tiêu biểu đùa bốn móng? ? Mà đây Bá meo? Đùa bốn móng tiêu biểu đùa bốn móng? ? Mà đây Bá meo? Đùa bốn móng tiêu biểu đùa bốn ?

Cái kia thiên trọng mỗi lần ngừng đất, đều sẽ có một vòng kim quang hướng ra phía ngoài khuếch tán, bốn phía trèo thi giống như không có sức nặng người rom tựa như, bị đánh tứ tán bay xuống. Cái kia cảnh tượng, giống như tại ô kiến trong điểm dây pháo, hung tàn vô cùng.

"Cao nhân a. " "Đúng vậy đúng vậy. " "Kịch liệt a. " "Ra sức a. " mọi người khen ngợi không dứt.

Ước chừng đánh bảy tám lần, cao tăng đi mà tới, đi tới vết rách phía dưới, dùng sức ngừng một lát đất, nhảy trở về tới. Cũng đang lúc mọi người ánh mắt khó hiểu bên trong, theo cà sa trong lấy ra một cái bình sắt, kéo ra hoàn chụp, ngửa đầu quát lên.

Định mắt nhìn đi, đang là năng lượng thức uống —— hồng ngư.

"Ứng ực ừng ực... " cao tăng uống một hơi cạn sạch, "A " một tiếng, sau đó đem thức uống bình đặt ở bên cạnh, hướng mọi người một tay đi Phật lễ, nói, "Lão nạp muốn nghỉ một lát, nếu như kia vị thí chủ có rảnh rồi, lao mời mua mấy bình trở lại, cho lão nạp bồi bổ nguyên khí."

"Lục tử, đi mua hai rượu trở lại. " Chu Phúc Nguyên rút ra hai tờ tiền, tóc vàng cầm lấy tay, lập tức lên rồi.

Ước chừng sau mười lăm phút, cao tăng tinh thần sung mãn đất đứng lên, giờ cao thiên trọng, nhảy xuống đánh bảy tám lần, lại đi lên nghỉ ngơi. Lần này, trên trán của hắn toát ra không ít mồ hôi rịn, dùng tăng bào xoa xoa.

"Số lượng hơi nhiều, đợi lão nạp từ từ thanh trừ. " cao tăng giải thích.

"Được được được. " "Hiểu hiểu. " "Ngài cực khổ. " "Xuân tử, lên bên trên dờ cái ghế đến, lão Hoàng Bì, đến cho cao tăng đám bóp vác, thả lỏng gân. " "Yes Sir."

Nửa giờ sau, thời điểm tới bốn giờ rưỡi chiều.

Mắt thấy sắc trời dần dần muộn, ngồi ở rỗng ruột cây nho trên cây, lắc chân hai vị đại năng rốt cuộc không nhìn nổi.

"Chị, đi liếc mắt nhìn đi, nếu không không đủ thời gian về nhà ăn cơm, đến lúc đó mẫu thân lại muốn mắng người. " Tiêu Thiên Tinh bĩu môi nói.

"Được rồi. " Tiêu Vũ Nặc thở dài nói. Lần này Trương Bằng rất có tiền đồ, không dễ van cầu viện, nàng cũng không muốn phá hư hấn hùng tâm tráng chí. Chàng qua là lập tức phải về nhà ăn cơm, kéo dài nữa, các nàng liền phải bị mắng.

Chỉ chớp lát sau, hai nàng đi tới Khải Toàn lâu trước trên đất trống. Chỉ thấy Tiêu Vũ Nặc nhắm mắt lại, lúc mở ra lần nữa, nổi lên một tầng xanh biếc thủy quang.

Trong phút chốc, dưới đất thi bày bộc phát ra vô cùng thê lương gào thét bi thương, âm thanh đình tai nhức óc. Trên người của bọn nó rồi rít toát ra khói trắng, sền sệt máu đen phảng phất nấu sôi nước, tại trên da bốc lên từng cái nổi mụn, biến thành đến đỏ bưng vô cùng, sau đó nổ tung, cũng lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được héo rút chung khô.

Nhìn phía dưới nguy nga cảnh tượng, đừng nói Đái chủ nhiệm, Chu Phúc Nguyên đám người, ngay cả cao tăng Thiết Tâm Thiên, lão tăng viên quang đều ngây người như phỗng. Trong không khí tràn đầy mùi khét, nhiệt độ đang nhanh chóng tăng vọt.

"Tiểu Tinh, phía dưới nhanh không khí ôxy , cho bọn hắn mở đầu gió. " Tiêu Vũ Nặc nói.

"Ừ. " Tiêu Thiên Tinh gật đầu đáp, ngay sau đó khoát tay, lòng bàn tay hiện lên nhất điểm hồng ánh sáng(riêng), từ từ dâng lên. Đang tăng lên trong quá trình, hồng quang không ngừng phóng đại. Trong nháy mắt, biến thành một đạo hai đầu sắc bén, to như bảy tám người ôm hết cột đá, gần dài trăm thước thoi trạng hồng quang. Nàng đứng trên mặt đất, hồng quang một đầu treo ở lòng bàn tay, một đầu nhắm thẳng vào bầu trời, phảng phất lẳng không hư ảnh, lại lại hữu hình hữu chất.

Cái này là bốn mạng của nàng pháp khí "Phi Hồng lưu huỳnh " lấy thuần túy Linh năng cụ hiện ra. Nàng lần trước chính là dùng nó, trong nháy mắt giết đáng vốc to vãi lại thi.

"Này!"

Chỉ thấy nàng xoay người vặn eo, theo thân thể chuyển động, bàn tay về phía trước một gót.

"Hung!"

Cái kia to lớn hồng quang đâm thẳng mặt đất, xâu đất mà vào, mở ra một cái đường nối thật dài. Sau đó rút trở về, dần dần trở thành nhạt, biến mất từ trong vô hình. Số lớn không khí lập tức đổ vào trong, để cho người ở bên trong hoàn quá khí lại.

Cái này hồng quang là bốn mạng pháp khí, xen vào hư thật giữa, cùng vừa rồi viên quang lão tăng sử dụng Phật châu, cao tăng Thiết Tâm Thiền dùng đồng thiên trượng có trên bản chất khác nhau. Người trước là lấy Linh năng tạo thành, thuần túy năng lượng thể, mà hậu giả chính là lấy vật thật tế luyện, đem mang theo tự thân con dấu Linh năng rót vào trong đó, đạt tới phóng đại Linh năng phát ra, tăng cường linh lực khổng lồ, cùng với Linh năng chuyển hóa hiệu quả, càng nghiêng về "Môi giới" cùng "Xúc tác" tác dụng. Bởi vì bên trong cấp thấp tu giả không cách nào trực tiếp đem Linh năng ngưng tụ thành hình, hoặc là thay đổi năng lượng hình thái, tỷ như đem Linh năng biến thành điện năng, nhiệt năng vân vân, nhất định phải dựa vào ngoại vật, cho nên loại pháp khí này lại được gọi là "Ngoài thân pháp khí" hoặc là "Môi giới pháp khí".

Đơn giản mà nói, viên quang dùng Phật châu, chính là phóng đại bản tự thân Linh năng phát ra, cũng đem Linh năng chuyển hóa thành động năng, dùng Phật châu giết địch. Mà Thiết Tâm Thiền đồng thiên trượng, chính là đem Linh năng chuyển hóa thành không gian áp súc lực, sinh ra không khí nổ tung.

"Sur tổ, đây là ngài làm sao?" cầm đầu vũ tăng khiếp sợ không thôi quay đầu, nhìn lấy cao tăng hỏi.

"Chuyện này..." cao tăng có chút dờ dẫm, hồi lâu mới lấy lại tinh thần tới, khoát tay nói, "Không phải vậy, như vậy thần uy, cũng không phải là lão nạp khả năng."

"Thu!" viên quang lão tăng hướng phía trước đưa tay, chín cái bóng đen bay trở lại.

"Ồi chào, phá hư..." hần nhìn lấy sáng bóng âm đạm, có chút nhỏ bé vết rách Phật châu, đau lòng đất lắm lắm.

"Viên quang, đây là vật ngoại thân, tu Thiền người, tứ đại giai không, không đau lòng hơn ngoại vật." cao tăng khuyên lơn.

"Đệ tử ngu dốt." lão tăng chấp hai tay, cúi đầu nói.

"Tĩnh Đế Song Liên đã đến, chúng ta ra đi gặp một chút các nàng đi." cao tăng nói.

Trương Bằng nhìn thấy thi bày phản ứng, cũng biết hai tỷ muội tới gọi hần về nhà ăn cơm. Sau đó đi theo Thiết Tâm Thiền đám người, theo hồng quang mở ra trên lối đi đi.

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai." Thiết Tâm Thiền tụng niệm Phật hiệu, hướng hai tỷ muội khom mình hành lễ, "Bản tăng gặp qua hai vị sư tổ." mặc dù hai tỷ muội tuổi tác so với hần tiểu, nhưng Tĩnh Âm sư thái bối phận cực cao, cùng Liên Hoa tự phương trượng đồng bối, nàng đệ tử nhập thất, bối phận tự nhiên nước dâng thuyền cao. Và lại, tu giới xưa nay lấy người mạnh là vua, mạnh mẽ chính là "Lão tổ" yếu chính là "Đệ tử" là không có khả năng nhường một đại năng xưng hô newbie vì tiền bối, coi như người trước nguyện ý, người sau cũng không chịu nổi.

"Xin chào đại sư." hai tỷ muội chấp hai tay, gật đầu đáp lễ. Mặc dù các nàng bối phận cao, nhưng dù sao đối phương là trưởng giả, lại là cùng ngồi trên núi hàng xóm, lễ phép bên trên(lên) vẫn là phải chu toàn chút ít.

Chúng tăng cũng lên trước bái kiến, với nhau nói tiếng "A Di Đà Phật."

"Về nhà ăn cơm, nếu không mẹ ta phải nắng rồi." Tiêu Thiên Tĩnh đi qua (quá khứ) kéo tay của Trương Bằng, nhỏ giọng nói.

Trong lúc nhất thời, Trương Bằng thành toàn trường tiêu điểm.

"Ây..." Trương Bằng khô khốc cười một tiếng, nói, "Lão Chu, người nuôi lớn hóa trước đi ăn cơm, đợi lát nữa ta thì trở lại." sau đó để cho tóc vàng mở ra Jetta xe, đưa bọn họ điện trở lại trường đại viện ăn cơm tối.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: hoạt thi

Trở lại lâu số năm, thức ăn còn không có làm xong, Trương Bằng lên lầu tắm, đổi thân quần áo sạch sẽ. Mặc dù mới vừa rồi hần không làm sao đến gần,

nhưng hoặc nhiều hoặc ít, dính chút ít uế vật.

Tắm xong xuống tới dưới lầu, tiểu lương đình đã dựng được, thức ăn cũng lên bàn, ba mẹ con đều ngồi yên, chờ hân xướng. Theo mặt bên nhìn lại, ba mẹ con gần người bộ dáng đặc biệt giống như, chẳng qua là Mã Tinh Lôi nhiều phần u oán, Tiêu Vũ Nặc nhiều phần rõ ràng lạnh, Tiêu Thiên Tinh nhiều phần an tĩnh.

Trương Bằng thứ nhất, bầu không khí lập tức trở nên sinh động, phảng phất hướng bình tĩnh trong hồ ném viên hòn đá nhỏ, rung động nhẹ nâng, nước gợn rạo rục.

"Nhanh lên một chút nhanh lên một chút, đói chết ta. " "Đem bong bóng cá để lại cho tiểu Bằng, các người không cho phép ăn. " "Ồ Oa... " "Tiểu Phi thích ăn liền cho nằng đi. " "Không được!"

Bảy giờ tối, ăn cơm tối xong Trương Bằng không như bình thường như vậy theo hai tỷ muội đến hồ Tinh Hóa tản bộ, trực tiếp xuất ra đại viện, để cho một mực chờ ở bên ngoài tóc vàng chờ hân trở về Hồng Vệ tiểu học. Trước khi đi, Tiêu Vũ Nặc dặn dò hân, "Buổi tối trở lại qua đêm, nếu không ta liền đi phá hủy nơi đó."

Khẩu khí kia, giống như thê tử đang uy hiếp chồng, không cho phép ở bên ngoài trộm người, nếu không thì muốn "Rắc rắc ".

"Được được được. " Trương Bằng liên tục bảo đảm, lúc này mới chạy ra ngoài.

Trở lại Khai Toàn lầu thời điểm, Chu Phúc Nguyên, Đái chủ nhiệm, Thiết Tâm Thiên đám người mới vừa ăn cơm tối xong, trở lại ngay sau đó, đang ngồi quanh ở dưới lầu uống nghệ thuật uống trà.

Vì đội lát nữa tìm tòi, Trương Bằng ở trên đường mua rương một lần áo mưa cùng cao su nước giày, còn có hai mươi mấy chỉ ánh sáng mạnh đèn pin, lại hướng học giáo mượn mở to cái thang trục. Trước hành lang quá chật, không có cách nào đem cái thang dời xuống đi, bây giờ Tiêu Thiên Tinh mở cái lối đi, trực tiếp liền có thể dời xuống đi.

Người đến đông đủ sau, bắt đầu hành động. Chỉ chốc lát sau, mọi người xuống đến dưới đất tầng 2. Hơn mười đèn pin, đem bốn phía chiếu sáng trung. Trong không khí tản ra nồng nặc mùi khét, ngồn ngộn trên đất đất chất đầy thi thể nám đen, rậm rạp chẳng chịt, cửa hàng chừng mấy tầng.

Mọi người ăn mặc nước giày, đi lên trước thi thể được. Dưới chân trèo thi cũng chỉ là mặt ngoài khét, đập đi, bên trong dịch thể liền sẽ nặn đi ra, vàng vàng Lục Lục, tương đối chán ghét. Vòng qua bảy tám cái cây khô đồng sau, mọi người đi tới một cái cầu thang lối vào. Hướng xuống dưới tám ảnh đi, là cái thạch thể đại thang đu, rất là rộng rãi, có thể cung cấp bốn năm người sống vai đi. Theo Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì nói, từ nơi này đi xuống, liền có thể đạt tới thần bí "Dưới đất cấp ba ". Thật ra thì nói một cách thẳng thừng, chính là một núi trong cơ thể hang động đá vôi, trải qua nhân tạo cải tạo sau, trở thành trụ sở bí mật.

Bốn gã vũ tăng đi ở từ đầu đến cuối, sau đó là viên quang cùng Thiết Tâm Thiên, dù sao bọn họ là nhân sĩ chuyên nghiệp. Sau đó là Lý Xuân Sinh, tóc vàng, lại sau đó là Trương Bằng, Chu Phúc Nguyên, Đái chủ nhiệm, Bạch, lão Hoàng Bì đoạn hậu.

"Sát sát sát..."

Mấy cái chùm ánh sáng trên dưới đung đưa, tiếng bước chân hỗn loạn mìn. Không có người nói chuyện, đều lẳng lặng nghe âm thanh. Đi ước chừng mười phút, phía dưới bỗng nhiên thoát ra mấy cái bóng đen.

"Cháo..."

"Cẩn thận, có việc thì! " cầm đầu vũ tăng gậy sắt ngừng đất, đầu côn toát ra kim quang, sau đó từ thấp tới cao, một cơn đánh bay nhào tới trèo thi.

"Đụng đụng đụng..."

Vài tên vũ tăng lẫn nhau tiếp theo ra tay, đem trèo thi đánh chết. Đón lấy, mọi người tiếp tục đi xuống. Dọc theo đường đi, lại gặp mấy lần tập kích, bắt quá cũng chỉ là lẻ tẻ mấy con, đoán chừng là chút ít cá lọt lưới.

Đối với lần này, mọi người ngược lại không lo lắng, có cao tăng Thiết Tâm Thiên tại, lối đi lại như vậy hẹp, mặc dù có nguy hiểm, cũng có thể kịp thời chặn lại. Không nói khác, chặn giao lộ luôn là không có vấn đề.

Đi một đoạn thời gian rất dài, cầu thang rốt cuộc đến cuối, xuất ra trong thang lầu, phía trước sáng tỏ thông suốt, là một to lớn lòng đất quảng trường.

Ánh sáng đèn pin bên trong, quảng trường biên giới đầu mấy chiếc kiểu xưa xe nâng chuyển hàng hoá, chính là cái loại này giống như một giá sắt, liên điều trần trụ lộ ở bên ngoài loại hình. Ngoài ra, còn chất đồng số lớn can, cùng với một chút bừa bộn vật liệu.

Đất trên có khắc chút ít tinh tế vết xe, có thẳng, cũng có hình cung, chiều rộng cùng sâu độ liền cùng Xe đạp theo bùn bên trên(lên) vượt trên không sai biệt lắm, không nhìn ra là dùng làm gì. Có lẽ là thoát nước,

Nhưng nơi này là dưới đất, bên trên(lên) đỉnh là núi đá, không có khả năng bị dầm mưa đến. Bất quá, lưu ý đến người cũng không đi suy nghĩ nhiều, chỉ coi làm là phòng hoạt tác dụng hoặc là trang sức tác dụng.

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai. " Thiết Tâm Thiên tụng niệm Phật hiệu, đi về phía trung tâm quảng trường.

Hoàn mắt nhìn đi, bốn phương tám hướng trên đều có hình vòm lối đi, bên trong đen như mực, không biết đi thông nơi nào. Lý Xuân Sinh nói, bọn họ trước mới vừa xuống lúc tối, không có nhìn thấy những thứ này lối đi, không phải là biết chạm đến cái gì cơ quan, lối đi cánh cửa liền mở ra, xông ra số lớn treo thì.

"Trước xem một chút bên trái đi." mọi người ở đây cân nhắc không tiến lên thời điểm, Trương Bằng đưa ra đề nghị. Thật ra thì trước lục soát bên kia đều có thể, nhưng đoàn người đều là người thông minh, sẽ không theo liền đưa ý kiến, để tránh gánh vác không cần thiết trách nhiệm. Trương Bằng thì lại khác, hẳn là cái này lên sự kiện người phát khởi, do hẳn nhắc tới nghị thích hợp nhất.

Đề nghị của hắn lấy được nhất trí công nhận, vì vậy đoàn người hướng đưa lưng về phía cửa thang lầu lối đi bên trái đi tới.

Cái lối đi này vô cùng rộng rãi, ước chừng có hơn mười mét, xe cộ đi lại cũng không có vấn đề gì.

"Chào... Chào... Chào..."

Mới vừa vào lối đi, liền có mấy cái bóng đen bò qua đến, nhưng hành động của bọn nó tương đối chậm chạp. Đèn pin chiếu qua, đều là chút ít tứ chi không hoàn toàn treo thì, trên đất giấy giụa di chuyển, không trách không leo lên, nguyên lai là qua.

Bốn gã vũ tăng thuần thực, toàn bộ giải quyết.

Lại trong triều một chút, đã nhìn thấy hai bên đều là hàng rào sắt. Bên trong chia làm từng cái chừng trăm thước vuông căn phòng lớn, bày chút ít cái giá giường, xem ra là phòng giam.

Mọi người tiếp tục hướng phía trước đi, chỉ chốc lát liền đi đến cuối con đường. Lối đi này có bốn, năm trăm mét dài, hai bên tất cả đều là phòng giam, ít nhất có thể nhốt trên vạn người. Trở về đến đại sảnh, mọi người hướng trung gian lối đi tìm tòi, thâm nhập hơn 100m, vẫn là phòng giam, vì vậy trước lui ra, hướng phía bên phải lối đi tìm tòi.

"Nhốt nhiều người như vậy, ăn uống ngủ nghỉ giải quyết như thế nào?" Chu Phúc Nguyên không khỏi hỏi.

"Chúng ta tại đặt xe nâng chuyển hàng hoá vị trí, phát hiện mấy cái to lớn thang máy, chắc là dùng thang máy vận chuyển thức ăn. Hơn nữa nơi này thông gió không tệ, bây giờ còn có không khí, chắc có lấy hơi miệng cùng thoát nước cừ." Lý Xuân Sinh suy đoán nói.

"Khải Toàn lâu vốn là xây ở trên núi, nơi này là sơn thể trung bộ, địa thế khá cao, chắc còn ở bề mặt quả đất." Trương Bằng nói.

Bởi vì trước hai cái lối đi tìm tòi, đơn giản sáng tỏ, không gặp phải nguy hiểm gì, cho nên đoàn người tâm tình đều buông lỏng không ít.

Trong cái lối đi thứ ba, đều là kiểu còi mở căn phòng, có khu túc xá, có khu ăn cơm, khu nghỉ ngơi, lại lui về phía sau, là khu làm việc. Kiểu còi mở căn phòng bày rất nhiều niên đại xa xưa bàn ghế, trên đất tán lác vàng óng tờ giấy cùng một chút vật nhỏ.

Trương Bằng tùy ý nhìn một chút, có giấy bút lông, vỡ vụn mực bình, rỉ sét tôn ly, bên ngoài biên chức cây mây bình thủy vân vân, một phái khăn cấp rút lui cảnh tượng.

Cuối lối đi, có câu hình vòm thiết áp cánh cửa. Mọi người dừng bước, kiểm tra chung quanh. Đoàn người đều mơ hồ cảm giác được, dưới đất trong không gian bí mật lớn nhất, liền giấu ở trong này.

"Các người nhìn chuyện này..." can đảm can trọng Lý Xuân Sinh rất nhanh thì phát hiện một chỗ dị trạng, vừa dùng tay lau lau sạch trên cửa nhôm bài, một bên hướng mọi người nói.

Mấy bó buộc ánh sáng đèn pin chiếu qua, chỉ thấy trên bảng hiệu khắc ấn một hàng chữ nhỏ. Bởi vì nhôm sẽ không xảy ra gỉ, chỉ có thể hơi biến thành màu đen, cho dù niên đại xa xưa, cũng mười phân rõ ràng.

[bình dã tập đoàn, đông bộ phút(phân) xã, anh hoa tổ]

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai." Thiết Tâm Thiên chỉ nhôm bài nói, "Đây tập đoàn giao thiệp với đông doanh: Nhật Bản tu giới, đã có hơn hai trăm năm lịch sử, bị đông doanh: Nhật Bản Phật môn chính thống coi là tâm bệnh, nhưng không cách nào trừ tận gốc."

"Nói như vậy, những công việc này thì đều là bọn hắn làm ra?" Trương Bằng hỏi.

"Ừ." Thiết Tâm Thiên gật đầu nói, "Bọn họ tự xưng Onimusha, đen Âm Dương sư, tương đương với chúng ta quốc nội Tà tu, làm được đều là chút ít không thấy được ánh sáng chuyện cảm kỳ. Kế tiếp điều tra, các vị phải cẩn thận nhiều hơn, chỉ phòng bọn họ còn lưu có hậu thủ."

"Sư phụ, ta xem cái kia quảng trường chỗ trên đất, có chút vết xe, tựa như với tây phương các nước lục mang tinh pháp trận, không biết đúng hay không có liên quan?" viên quang nói.

"Như vậy xác chết di động, nhất định là cái kia đen Ma pháp nên làm. Ta nước Hoa Ngự thì tà đạo, chỉ tại mao sơn, Tương Tây khu vực, lấy tế luyện người thì vi pháp khí. Như vậy đại quy mô thì thể làm sống lại, âm tổn đến vô cùng, làm trái Lục Đạo, vì toàn bộ đông phương tu giới thật sự khinh thường."

Trương Bằng tự động tự giác, đem hai vị Phật môn đại sư theo như lời nói, phiên dịch thành đơn giản dễ hiểu trò chơi ngôn ngữ, "Từ Linh Ma pháp chỉ đoàn thể từ thì sống lại."

"Vậy rốt cuộc có mở hay không cánh cửa? " tóc vàng rướn cổ lên, lại gần hỏi.

"Ngã Phật từ bi, xả thân tế thế, hàng yêu phục ma, là chúng ta chỉ trách, mở! " Thiết Tâm Thiên bực mảy râu run lên, nói năng có khí phách nói.

Đón lấy, Lý Xuân Sinh nắm người dùng xà beng cạy ra một cái khe hở, sau đó cùng chúng vũ tăng cùng dùng sức, đem kích cạy cửa sắt chậm rãi nâng lên.

"Kèo kẹt kẹt... Loảng xoảng... Lạc~ lạp lạp..."

Tiếng cạ xát chói tai vang vọng tại yên tĩnh trong lối đi, rỉ sét rồi rớt rơi xuống, cửa sắt từng điểm hướng lên na di.

Một trận âm phong từ bên trong thổi tới, mang theo mực nát mùi vị, để cho người khẽ cau mày. Bất quá có gió, liền có nghĩa là có khí ôxy, không cần lo lắng hít thở không thông vấn đề.

Tại môn mở ra ngay lập tức, Trương Bằng cùng Chu Phúc Nguyên liền nằm sát xuống đất, lấy đèn pin trong triều tầm ảnh đi.

Thạch đài, ghế ngồi tròn, thủy tinh tạo vật, tôn rương, mạng lưới. Theo cửa sắt tăng lên, tình huống bên trong càng ngày càng rõ ràng tích, phải là một nghiên cứu nơi chốn.

"Kèo kẹt kẹt... Loảng xoảng... Lạc~ á... Lạc~ á..."

Cánh cửa mang lên chừng một thước độ cao, giống như là bị thứ gì kẹt, mọi người biệt hồng mặt, lại vẫn không nhúc nhích.

"Dời ít đồ tới chia vào. " Lý Xuân Sinh hô. Lão Hoàng Bì cùng Bạch lập tức chạy vào hậu phương khu làm việc, đưa đến hai cái bàn, nhét vào môn hạ.

Chia vào sau cửa sắt, bốn gã vũ tăng khom người chuyển đi vào.

"Không đồ vật."

Chỉ chốc lát sau, bên trong truyền tới vũ tăng âm thanh. Mọi người khom người, nới đuôi mà vào.

Hoàn mắt nhìn đi, là một hơn ngàn thước vuông không gian, đến gần chỗ cửa có rất nhiều thạch thể đài thí nghiệm, phía trên đủ loại thủy tinh dụng cụ, còn có chút cũ kỹ thiết bị, kính hiển vi, làm nóng lò vân vân.

Trung gian là mấy cái to lớn thủy tinh đồ đựng, có ruột phích hình. Tôn chế thành cơ tọa phía dưới phủ đầy mạng lưới. Nhìn kỹ lại, đều là làm bằng đồng đường ống, kiện hàng ở bên ngoài cao su đã hủ hóa rụng, lộ ra bên trong đồng sắc.

Ngẩng lên nhìn đi, cái bọc kia tràn đầy chất lỏng màu xanh nhạt bình thủy tinh mặt bên trong, dường như có điều mơ hồ bóng người.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: ác ma

Nóng sáng chum sáng chiếu vào thủy tinh bên trên(lên), có chút phản chiếu. Chất lỏng bên trong đục ngầu không rõ, giống như cháo gạo như vậy. Gần thêm nữa điểm, một tấm tái nhợt sưng vù mặt chợt hiện lên trước mắt, sợ đến Trương Bằng cả người phát lạnh, liền tiếp lùi lại hết mấy bước.

"Bên trong có thi thể! " lúc này, Bạch cũng nhìn thấy.

"Chuyện này... Nơi này có một phá đấy! " lão Hoàng Bì hét lớn. Trương Bằng nhanh chóng đi vòng qua phía sau, đã nhìn thấy nửa cái thủy tinh đồ đựng. Đèn pin xuống phía dưới đảo qua, đất bên trên(lên) khắp nơi đều là mảnh kiếng bể.

"Có... Có đồ từ bên trong đi ra. " lão Hoàng Bì run giọng nói.

"Phía dưới có dấu hiệu bài. " Lý Xuân Sinh chỉ một cái khác thủy tinh đồ chứa phía dưới, nhắc nhở. Trương Bằng đi tới nhìn, chỉ thấy trên đó viết:

Yamada trí tuệ, vật thí nghiệm A.

"Mau đi xem một chút cái đó. " Trương Bằng vừa nói, một bên vọt tới bề tan tành thủy tinh đồ đựng phía dưới, nhanh chóng đánh bóng dấu hiệu bài.

Thấy rõ tin tức trong nháy mắt, Trương Bằng chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh do xương sống hướng lên đỉnh đầu, bởi vì phía trên bất ngờ viết: Oda Kazuo, vật thí nghiệm E.

Ngay tại Trương Bằng lâm vào khủng hoảng thời khắc, cách đó không xa trong bóng tối, dường như có đồ giật mình.

Phụ cận một tên vũ tăng, đang một tay cầm đèn pin, một tay cầm gậy sắt, khắp nơi điều tra, nhìn một chút có hay không bỏ sót đồ vật.

"Tích đáp... Tí tách... Tí tách..."

Hắn tựa hồ nghe thấy giọt nước âm thanh, theo tiếng kêu nhìn lại, nhưng là chặn một cái phủ đầy bụi đất vách tường. Nóng sáng chầm sáng bên trong, mặt tường hiện ra màu đỏ nhạt, dường như đang chậm rãi co rúc lại. Hắn lấy vì mình nhìn lầm rồi, dụi dụi con mắt.

"Huru!"

Một giây kế tiếp, đỉnh đầu chợt nổi lên âm phong. Hắn còn đến không kịp làm ra phản ứng, một đạo sáng như tuyết ánh sáng(riêng) liền từ do nghiêng phía trên cắt tới.

"Phốc!"

Trong bóng tối, máu tươi văng tung tóe mà ra, nhưng lại tĩnh lặng không tiếng động.

"Coong!"

Gậy sắt rơi xuống đất âm thanh, đặc biệt vang dội.

"Tam sư đệ, Tam sư đệ? " một tên khác vũ tăng nghe được động tĩnh, nhắc đèn pin chiếu qua, nhất thời trợn to hai mắt.

Chỉ thấy Tam sư đệ thân thể cách mặt đất ba thước, treo ở giữa không trung, gậy sắt lăn xuống ở một bên, số lớn máu tươi đang thuận theo chân chảy tới trên đất. Một cái nhỏ dài vô cùng lưỡi hái, đâm vào hắc huyết thái dương, xuyên ra sọ não, đưa hắn câu trên không trung.

Hướng lên trên nhìn lại, trong bóng tối sáng lên hai điểm đỏ ánh sáng(riêng). Chờ đến ánh sáng đèn pin chuyển đi lên, một tấm tựa như trâu không phải là trâu, trên lỗ mũi ăn mặc một (cái) vòng đồng khuôn mặt xuất hiện ở trước mắt hắn. Đầu của nó rất lớn, là trâu gấp mấy lần. Đỉnh đầu dài hai cây tài nghệ sừng dài, cuối cùng mặc lỗ, một sợi dây xích từ trong đi qua, treo một phủ đầy gai nhọn quả cầu sắt.

"Ma, là ma! " vũ tăng đầu tiên là cả kinh, có chút sợ hãi, có thể vừa nghĩ tới chết đi sư đệ, lập tức con ngươi co rúc lại, mặt lộ kiên quyết, hét lớn một tiếng, gậy sắt chợt ngừng một lát đất, đầu còn toát ra kim quang chói mắt.

"Oa a!"

Kỷ Hồ Đồng trong lúc nhất thời trong, cái kia to lớn đầu lâu hướng phía trước duỗi một cái, phát ra nặng nề mà mơ hồ tiếng kêu. Sau đó về hàn quang xẹt qua hắc ám, vũ tăng hai tay cầm côn, hướng lên trên vừa đỡ.

"Coong!"

Tung tóe tia lửa bên trong, vũ tăng không chịu nổi lực lượng khổng lồ, về phía sau bay rút ra ngoài, đập lật trên thạch đài số lớn thủy tinh dụng cụ.

"Thình thịch thình thịch thình thịch! " Trương Bằng nhanh chóng kịp phản ứng, rút súng lục ra, liên tục xạ kích.

Ngon lửa phun mà ra, thoáng qua trong ánh lửa, mọi người rút cuộc thấy rõ người tập kích toàn bộ diện mạo.

Đó là một cái cao hơn bốn mét, da thịt màu đỏ nhạt, thân thể giống như một quả cầu, đầu giống như trâu quái vật. So với thân thể khổng lồ, của nó hai cái chi trên vô cùng nhỏ dài, nắm hai cây nhỏ dài lưỡi hái, chi dưới lại giống như dường như không có.

"Oa a... Oa a... Oa a..."

Đạn bắn vào trên người nó, tuôn ra nhớt chất lỏng màu đỏ. Chất lỏng kia cũng không biết là thành phần gì tạo thành, giống như cảm huỳnh quang được tế tựa như, ở trong bóng tối tản mát ra lãnh đạm ánh sáng màu đỏ. Cái kia "Mập mập " dường như cũng không chịu đánh, phát ra thống khổ tiếng kêu rên.

"Đi mau, là thâm uyên ăn hủ Ma! " Thiết Tâm Thiên rống to, trong tay thiên trượng hướng trên đất ngừng một lát,

Vòng đồng rồi rít rung rung,

"Sa sa sa..."

Theo tần số cao tiếng kim loại va chạm, thiên trọng chớp đỉnh kim quang càng ngày càng mạnh mẽ.

"? ? Mà đây Bá meo? Đùa bỡn ?

Một tiếng niệm phật, thiên trọng hướng phía trước chỉ một cái, ăn hủ Ma thân thể không lờ về phía sau ngã lệt, phát ra đỉnh tai như óc kêu gào.

Thừa dịp vào lúc này không đương, Trương Bằng đám người trước một bước chạy ra khỏi phòng nghiên cứu, các loại (chờ) Thiết Tâm Thiên bỏ ra ngoài sau, nhanh chóng hút ra bàn, đem cửa sắt để xuống.

"Tam sư đệ, Tam sư đệ còn ở bên trong." phát hiện trước nhất ăn hủ Ma tên kia vũ tăng kêu khóc, muốn xông về đi, lại bị cái khác hai vị sư huynh đệ đỡ hai tay, về phía sau kéo.

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai." Thiết Tâm Thiên về mặt âm đạm, cúi đầu tụng niệm phật hiệu.

"Loảng xoảng loảng xoảng!"

An tĩnh không tới nửa phút, bên trong liền truyền ra tiếng vang nặng nề, cửa sắt dường như đang thừa nhận lực xung kích cực lớn, không ngừng vặn vẹo biến hình.

"Đi mau, cái cửa này không ngăn được nó!" Trương Bằng kêu to, mọi người lập tức hướng ra phía ngoài chạy đi.

"Ầm!"

Chạy ra hơn 10m bên ngoài, cửa sắt liền ầm ầm ngã xuống. Trong bụi mù, một cái thân ảnh không lồ dờn hiện ra. Bên ngoài thân phảng phất có nhỏ bé dung nham đang chảy xuôi, lúc sáng lúc tối. Chỉ thấy nó dùng hai tay chống đất, giống như một không có chân người tàn tật, hai tay dùng sức chống một cái, thân thể liền hướng trước dờn mấy thước.

"Chạy a, chạy mau!" Lý Xuân Sinh nắm cổ tay của Trương Bằng, sợ hấn chạy quá chậm.

"Đừng nóng, nó động tác rất chậm." Trương Bằng rất nhanh thì đã nhìn ra, cái này ăn hủ Ma tốc độ không lớn lắm.

Mọi người nguyên bản đang căng chân chạy như điên, nghe được Trương Bằng thuyết pháp, rồi rít thà chậm bước chân, hướng phía sau nhìn lại.

"Ha ha ha, nguyên lai là chỉ không chân gà." tóc vàng phá lên cười. Không thể không nói, não tàn suy nghĩ kiểu cùng người bình thường bất đồng, hơi thoát khỏi nguy hiểm liền bắt đầu? N sát rồi.

"Lục tử, đừng cười!" Chu Phúc Nguyên sậm mặt lại, dạy dỗ. Bên này vừa mới người chết, các tăng nhân cực kỳ bi thương, cái này thẳng nhóc còn cười, để cho người khác làm sao chịu nổi.

"Không cười không cười." tóc vàng dường như cũng cảm giác được không ổn, thu hồi nụ cười, bày ra đứng đắn bộ dáng nghiêm túc.

Chỉ chớp lát sau, mọi người chạy trốn tới cửa vào quảng trường, quay đầu nhìn lại, ăn hủ Ma cách nơi này còn rất dài một đoạn lối đi.

"Nhuyễn trùng, chết..."

Bỗng nhiên giữa, một cái trầm thấp mà sâu xa âm thanh tràn vào đầu của tất cả mọi người. Đây không phải là bọn hấn quen thuộc ngôn ngữ, phảng phất đến từ địa ngục ma âm, mỗi cái âm cũng giống như đao cắt tại thủy tinh bên trên(lên), phát ra sắc bén tiếng va chạm, để cho người nghe vô cùng khó chịu, hoa mắt choáng váng đầu, như muốn nôn mửa.

Có thể kỳ quái là, tất cả mọi người đều nghe hiểu.

Mà đang ở đoàn người mặt lộ sợ hãi, vô cùng bất an thời điểm, nó lại quay lại thân thể, trở về...

"Chuyện này..." mọi người thấy vậy, trở mắt nhìn nhau.

"Ăn hủ Ma trời sinh tính lười biếng, tại ác ma bên trong thuộc bên trong Thượng giai tăng, da dày thịt béo, sức mạnh cực kỳ lớn, nhưng bởi vì hành động bất tiện, kiếm ăn đều dựa vào cấp thấp kém Ma. Nơi này khắp nơi đều là hoạt thi, phỏng chừng nó chính là dựa vào ăn những thứ này sống sót." Thiết Tâm Thiên nhìn dưới mặt đất, ở trên quảng trường đi một vòng, lại nói, "Đây là một đại lực mang tính triệu hoán trộn, có thể thông qua hiến tế máu người sống thịt, theo trong vực sâu triệu hoán ác ma."

"Làm sao bây giờ?" Trương Bằng hỏi.

"Hoạt thi đều bị diệt, nơi này lại không ăn, nó cũng chen chúc không vào cầu thang, lâu ngày, liền chết đói." Thiết Tâm Thiên nói.

"Chuyện này..." Trương Bằng chần chờ một chút, nói, "Sợ rằng không tốt lắm đâu, nơi này chính là trường học a."

"Nếu như muốn tiêu diệt nó, ít nhất phải mời một (cái) đại nhật kim vòng tăng tới..." Thiết Tâm Thiên quay đầu nhìn về phía Đái chủ nhiệm, hỏi, "Vị này

Thiên cung thí chủ, người có thể chuẩn bị xong tiền nhang đèn?"

Liên Hoa tự tăng nhân cấp bậc, phút(phân) sắt vòng, ngân vòng, kim vòng, như ý kim vòng, Đại Minh kim vòng, đại nhật kim vòng sáu cái cấp bậc, càng đi cao cấp, cần tiền nhang đèn tự nhiên càng nhiều. Dù sao cái này hàng yêu phục ma sống, nửa phút sẽ xảy ra án mạng.

Thật ra thì, kim vòng tăng thực lực đã siêu phàm xuất thế, chẳng qua là so với Tiêu gia chị em gái loại thiên phú này dị bẩm, trăm năm kỳ tài khó gặp, có vẻ hơi đơn bạc. Đường như Minh Nguyệt dưới đóm đóm, lại phát sáng cũng bị che đậy.

Dưới tình huống bình thường, tà linh quỷ vật, yêu mỵ ác ma, đại khái bên trên(lên) có thể chia làm hai đại loại, một loại là vật lý tăng diện, một loại là tinh thần tăng diện. Dĩ nhiên, còn có hỗn hợp loại, loại này lợi hại nhất.

Giống như ăn hủ Ma, hoạt thí loại này, đều là vật lý loại, đơn giản mà nói, chính là dựa vào thân thể giết người. Mà Trương Bằng trước gặp phải búp bê, cũng chính là sợ hãi tà linh, chính là chủ tinh thần Phụ vật lý hỗn hợp loại, của nó hại người thủ đoạn, chủ yếu là lấy vượt qua không gian năng lực hành động, sinh ra kinh sợ, hoặc là đánh lén, thân thể năng lực công kích rất có hạn. Về phần Tô vẫn như cũ linh thể, ngoại trừ dọa một chút người, không khác (dùng) khả năng của.

Tu giả, cũng chia tu thân cùng tu tâm, tu thân là tẩy tủy tôi luyện thịt, luyện gân tủy khí bốn hạng, tu tâm là thông qua học tập, ý chí kiên định, tiêu trừ nghĩ bậy, tìm hiểu đại đạo vân vân.

Tiêu Vũ Nặc vô luận tu thân cùng tu tâm, đều đã là đại thành, thân như bách luyện thép, tâm tựa như chỉ thủy hồ. Tiêu Thiên Tinh mặc dù thiên phú cực cao, có thể không chịu được lười biếng lạnh nhạt, tu thân dựa vào thiên phú, vô cùng uy năng, nhưng tu tâm một đường, nhưng là bất nhập lưu. Trước sợ hãi tà linh dám hiện thân hù dọa năng, đoán chừng là cảm thấy được năng tâm linh yếu ớt. Sự thật cũng chứng minh, năng lúc ấy là bị sợ.

Liên Hoa tự bên trong, phạm là kim vòng trở lên cấp bậc tăng nhân, vô luận tu thân cùng tu tâm, đều đạt tới độ cao nhất định. Chẳng qua là việc này Thi hải, ăn hủ Ma, thuần túy ngốc nghếch cứng rắn hận, thật là mù quyền đã chết tài xé cái loại này. Tu tâm khả năng, không hề có tác dụng.

"Giải quyết, nhất định là phải giải quyết..." Trương Bằng trầm ngâm nói.

"Chuyện này..." Đái chủ nhiệm mặt lộ vẻ khó xử, nói, "Tiểu Bằng a, không phải là lão ca không giúp, là ta cái này Cửu phẩm quan tếp riu, quyền hạn thật sự không đủ a, nếu không..." hần chuyển đề tài, nói, "Để cho người bằng hữu tới một chuyến, tùy tiện nhìn một cái, phát tay một cái..."

"Không, ta là nói..." Trương Bằng giọng tay lên, ra hiệu Đái chủ nhiệm đề cho hần nói trước, "Nó đi chậm như vậy, nơi này lại hóng mát, chúng ta có phải hay không có thể làm một ít xăng, đem nó đốt."

Trong lúc nhất thời, đoàn người đều yên tĩnh lại.

"Chủ ý này được!" nghĩ một hồi, tóc vàng hưng phấn la lên, "Chúng ta còn có thể làm một chĩa lửa súng bắn nước, đem dầu trực tiếp phun qua, đốt chết nó!"

Nói làm liền làm, tóc vàng, Lý Xuân Sinh, Bạch các loại (chò) thể lực tốt, trước chạy lên, làm một ít xăng cùng dạng đơn giản chĩa lửa súng bắn nước trở lại, những người còn lại là ở phía dưới giám thị.

Ước chừng sau một tiếng rưỡi, mấy người thở hồng hộc chạy xuống. Lý Xuân Sinh, tóc vàng, còn có một tên trong đó vũ tăng cũng lấy sau lưng dạng đơn giản vòi chĩa lửa cùng thùng dầu.

"Đem nó dẫn tới trung gian đến, nơi này bên trên(lên) đỉnh cao, địa phương đại, không khí nhiều, không dễ dàng phát sinh nổ tung, thiêu đốt cũng đầy đủ." Trương Bằng nói.

Chiến thuật của hần, rất nhanh được đoàn người công nhận. Dẫn là nhiệm vụ, tự nhiên rơi xuống Thiết Tâm Thiên các loại (chò) tăng đầu người bên trên(lên). Vạn nhất xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, Thiết Tâm Thiên còn có thể đánh lui nó.

"Oa a!"

Chỉ chốc lát sau, một tiếng nặng nề gầm to vang dội u ám quảng trường.

"Nhuyễn trùng, chết..."

Kinh khủng ma âm, một lần nữa đất, tại trong lòng mọi người vang lên. Quay đầu nhìn lại, ăn hủ Ma đang lôi kéo mập mập thân thể, dòi ra lối đi.

Chương 80: Viêm Ma

PS:

Chúc các bằng hữu ngày lễ vui vẻ.

Cảm ơn dengken, vô địch mất to, củi đồng, bạn đọc 20170827091244880, bạn đọc 201708191 61926639, bạn đọc 20170212191658756, đôi tình độ phù điểm hình 500, đáng yêu lộc cộc đi đáng yêu lộc cộc 500, Aby Mãnh ca 500, Hoang cát cùng biển nhóm bằng hữu ủng hộ cùng khen thưởng.

Hôm nay nghênh đón thủ trát vị thứ nhất Đà chủ dengken, cảm ơn cảm ơn!

Lại nói, hôm nay là sinh nhật của ta, lại là: trung nguyên, thực sự đúng dịp, đừng phải ta hiện năm mở viết linh dị, hy vọng có thể trên lửa một cái, ha ha.

Phía dưới chính văn.

Lý Xuân Sinh các loại (chờ) công lấy sau lưng dạng đơn giản vòi chữa lửa ba người, lập tức xông lên trước, đứng ở ba cái bát đồng phương hướng, đang chuẩn bị phun ra xăng, lại bị Trương Bằng gọi lại.

"Chờ nó đến trung gian tới!"

Ba nhân mã bên trên(lên) lui về phía sau, mà đúng lúc này, ăn hủ Ma vung lên cánh tay, hướng Lý Xuân Sinh dùng sức hất một cái, lưới hái rời khỏi tay, hóa thành bay xoáy lưu quang(thời gian), thẳng tước đi qua (quá khứ).

Mất thấy người sau sẽ bị cắt thành hai đoạn, thế ngàn cân treo sợi tóc, một tiếng niệm phật chọt vang lên.

"? ? Mà đây Bá meo? Đùa bôn ?

"Coong!"

Giữa không trung bộc phát ra đại đoàn tia lửa, lưới hái té bay ra ngoài.

"Ồ Oa! " ăn hủ Ma hướng hồng bào tăng nhân phát ra tức giận gào thét, hai tay chống đất, hướng phía trước một cái, đi tới năm sáu thước.

Trong nháy mắt, nó liền bị dẫn tới trong quảng trường đang lúc, Trương Bằng thấy thời cơ chín muồi, một tiếng rống to: "Phun chết nó!"

Theo hấn ra lệnh một tiếng, Lý Xuân Sinh đám người đồng thời xoay mở van cánh cửa, ba đạo thủy tiễn từ khác nhau góc độ phun về phía ăn hủ Ma, nồng nặc xăng vị lan tràn ra.

Một thùng dầu rất nhanh thì phun xong rồi, ăn hủ Ma cả người ướt nhẹp, trên đất lưu lại mảng lớn mỡ đông.

"Rút lui! " Lý Xuân Sinh một bên hướng hai người khác chào hỏi, một bên cúi xuống vại dầu, hướng ăn hủ Ma ném qua. Tóc vàng cùng vũ tăng thấy vậy, cũng đi theo noi theo.

Các loại (chờ) tất cả mọi người vọt vào cầu thang sau, Trương Bằng giờ súng lục lên, nhắm ăn hủ Ma ngực, bóp cò.

"Oành!"

Viên đạn bay xoáy mà ra, cái kia đầu đạn cùng không khí không ngừng va chạm, nhiệt độ nhanh chóng leo lên, biến thành đến đỏ bừng trong sáng. Bắn vào thân thể khổng lồ trong nháy mắt, "Oanh " một tiếng, ánh lửa hướng đỉnh lên.

"Gào!"

Ăn hủ Ma phát ra thống khổ mà điên cuồng kêu gào, gãy dựa thân thể to lớn, hướng cửa thang lầu chuyên tới.

"? ? Mà đây Bá meo? Đùa bôn ?

Thiết Tâm Thiên một tay cầm Phật lễ, tụng niệm phật hiệu, trong tay thiền trượng ngừng đi lên, hướng phía trước chỉ một cái.

"Oành! " một cỗ vô hình cự lực kích động mà ra, nương theo lấy mạnh mẽ khí bạo âm thanh, đem ăn hủ Ma đụng trước lật ngửa về sau.

"? ? Mà đây Bá meo? Đùa bôn mỏng ban ngọt mỏng? ? Mà đây Bá meo? Đùa bôn mỏng ban ngọt mỏng? ? Mà đây Bá meo? Đùa bôn mỏng ban ngọt ?

Chỉ thấy cái kia đốt thành hỏa cầu khổng lồ ăn hủ Ma, đứng dậy lại bị đánh ngã, đứng dậy lại bị đánh ngã, hoàn toàn không cách nào di chuyển, tóc vàng

lại muốn chết đất cười lớn.

"Ha ha ha, đại heo mập, đùa chơi chết người!"

"Nhuyễn trùng, chết!"

Tựa hồ nghe hiểu Hoàng lời nói có chút râu ria, ăn hủ Ma phát ra cực kỳ tức giận gào thét, bài sơn đảo hải tâm Linh phong bạo cuốn bữa tiệc mà tới, mọi người đầu phăng phát bị trong nháy mắt xé, hai tay ôm đầu kêu thảm thiết không thôi.

"Máu thịt hiển tế, chủ ta hàng lắm.."

Giống như nham thạch ma sát nói nhỏ ở trong lòng mọi người vang lên, như là thật như vậy, vang vọng với quảng trường khung đỉnh. Ngay sau đó, nằm ở trong quảng trường giữa to lớn ăn hủ Ma, chợt nổ tung. Dường như nham thạch như vậy dòng máu, thuận theo vết xe chảy hướng bốn phương tám hướng.

Mọi người sững sờ, người xem ta, ta xem người, cũng không biết xảy ra chuyện gì.

"Tệ hại! " viên quang lão tăng mặt như giấy trắng, run giọng hô, "Hắn... Hắn tại triệu hoán Luyện Ngục Viêm Ma!"

Chảy nham thạch tốc độ cực nhanh, ngăn ngừa mấy giây bên trong, hiện ra một cái to lớn sáu mạng Tinh trận. Nóng bỏng sóng khí đập vào mặt,

Mang theo gay mũi mũi lưu hoàng, bên trong quảng trường đất rung núi chuyển, nhỏ vụn cát đá rồi rít chảy xuống, phăng phát sắp núi lửa bộc phát.

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai. " nhìn lấy ngày cuối cùng như vậy cảnh tượng, Thiết Tâm Thiên tụng niệm Phật hiệu, sau đó mặt hướng mọi người, chậm rãi nói, "Chư vị thí chủ, mời mau mau rời đi, lão nạp ở chỗ này, ngăn lại chốc lát. " thanh âm của hắn bình tĩnh hòa hoãn, phăng phát đang nói một món qua quýt bình bình chuyện nhỏ. Cái kia quanh mình hết thấy, chẳng qua chỉ là Kính Hoa Thủy Nguyệt, hải thị Thận Lâu.

"Vậy người... " Trương Bằng mặt lộ chần chờ. Hắn mặc dù không là người tốt lành gì, nhưng theo Không vứt bỏ đồng bạn.

"Phật viết, ta không nhập địa ngục, ai nhập địa ngục. " nói xong, Thiết Tâm Thiên khoanh chân ngồi xuống, thiền tượng đưa ở trước người, chấp hai tay, nhắm mắt niệm kinh.

"Nam mài uống cái kia đạt vậy, kéo nhiều ư ư, nam mài ầu lực ư, bà Lư đường phổ Đế, nói Bolla ư, Bồ Đề Sada sườn núi ư, ma sông Sada sườn núi ư..."

Viên quang cùng ba gã vũ tăng thấy vậy, cũng khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt niệm kinh.

"Đi thôi đi thôi, không đi nữa liền không còn kịp rồi, chớ cô phụ hảo ý của đại sư. " Chu Phúc Nguyên một bên hướng Trương Bằng kêu, một bên hướng lên trên chạy đi.

"Đi a! " Trương Bằng tròn to hai mắt, muốn đi kéo Thiết Tâm Thiên, lại bị Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì bắt cánh tay, liều mạng đi lên kéo.

"Àm!"

Đột nhiên, thang đu kịch liệt đung đưa, mọi người đứng không vững, rồi rít té ngã trên đất.

Trước mắt thoáng một cái, ánh lửa ánh đỏ cả thế giới. Hướng bên trong quảng trường nhìn lại, nơi đó đã biến thành dung nham biển lửa, từng đạo ngọn lửa hướng lên phun ra. Đang lúc mọi người nhìn soi mói, một cái lớn vô cùng đầu lâu, đang từ trong nham tương chậm rãi dâng lên.

Ánh mắt của nó liền có xe tải bánh xe lớn như vậy, chỉ khiến người ta cảm thấy, tự thân nhỏ bé giống như con kiến, ngửa đầu nhìn cao ốc, run lấy bầy. Mọi người sợ đến sợ đến vỡ mặt, cộng thêm kịch liệt động đất, cú thành một đoàn, không cách nào đi động nửa bước.

"Ma sông thêm Lư ni thêm ư, ? ? Tát sườn núi kéo phạt nghĩa, cân nhắc đạt cái kia đạt viết, cầm mài tây kiệt lợi nhuận nhiều, y ngu đốt ầu lực bà Lư cát Đế..."

Đổi mặt hủy thiên diệt địa cảnh tượng, các tăng nhân nguy nhưng bất động, nhắm mắt tụng niệm kinh văn. Dần dần, một đạo đạo kim sắc ống khóa, phù hiện ở trong nham tương, bàng như mạng nhện, quấn lấy chậm rãi dâng lên đầu lâu.

"Rống!"

Đầu lâu kia giãy dụa giãy giụa, phát ra tức giận gào thét. Mà lúc này, động đất cũng hoà hoãn lại.

"Đi mau! " mọi người theo trong khiếp sợ khôi phục như cũ, dùng cả tay chân về phía bên trên(lên) chạy trốn.

Trương Bằng cuối cùng nhìn năm vị tăng nhân một cái, một cắn răng, cũng không quay đầu lại đi nha.

"Ninh Đà bà nam mài, cái kia kéo giềng lần, tây lợi nhuận mài sông ba nhiều cát mặt cát bà ầu hắn đậu, tát bà Sada, nam mài bà Sada, nam mài bà lại..."

Tụng niệm kinh văn âm thanh, từ từ đi xa. Trong hành lang, chỉ còn lại thô trọng tiếng thờ cùng tiếng bước chân. Mọi người yên lặng đất bỏ cầu thang, trong lòng ngùi vị phức tạp. Phía dưới bất ngờ truyền tới to lớn tiếng gầm gừ, chấn động một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng, để cho bọn họ không thể không căn chặt răng cắn (cái), leo lên phía trên.

"Ào ào ào..."

Không biết qua bao lâu, Trương Bằng thể lực dần dần cảm giác chống đỡ hết nổi, dưới chân giống như đồ chì, dần dần không bò nổi. Hắn ngừng lại, thở hổn hển không thôi.

Lý Xuân Sinh nhìn thấy, lập tức đi tới trước mặt hắn cúi người xuống, ra hiệu muốn cống hiến.

"Người... Người đi lên trước đi, ta... Ta lập tức tới ngay..." Trương Bằng khoát tay, thượng khí bất tiếp hạ khí nói.

"Nhanh a, khác (đừng)? ? Sạch!" Lý Xuân Sinh lo lắng hết. Trương Bằng không thể làm gì khác hơn là nằm lên, người trước lập tức cống lấy sau lưng hắn, leo lên phía trên.

Cùng lúc đó, ở phía dưới trong pháp trận, Viêm Ma duỗi một tay ra, nắm kéo phía trên kim sắc ống khóa. Tinh tế ống khóa không chịu nổi lực lượng khổng lồ, không ngừng băng liệt, chôn vùi.

Các tầng nhân sắc mặt hội bại, miệng mũi tràn máu, lại tụng niệm không thôi.

"Rống!" Viêm Ma gầm thét, bả vai cùng một cái tay khác, cũng nổi lên nham thạch hồ.

"Hung..."

Sống còn thời khắc, một đạo hồng quang xuyên sơn nứt đá, mang theo thể lõi đình vạn quân, đánh nát khung đỉnh, ngay đầu rơi xuống. Viêm Ma cái kia chảy xuôi dung nham nước thép trong đôi mắt của, lộ ra một tia sợ hãi. Chỉ thấy nó giờ lên hai cánh tay đan chéo, ngăn ở trên trán.

"Phốc!"

Cái kia hồng quang bén không thể đỡ, xuyên qua trùng điệp giờ lên hai cánh tay, đóng vào Viêm Ma trên trán, lúc này mới khó khăn lắm dừng lại thể đi.

"Gào!" Viêm Ma phát ra đau phi tiêu so kêu gào, giờ lên hai cánh tay dùng sức dịch ra, hồng quang nhất thời vỡ thành từng mảnh ánh sáng rực rỡ, phảng phất Lạc Anh bay tán loạn.

Cái kia khung trên đỉnh, dưới ánh trắng, đứng yên hai cái thân ảnh yếu điệu.

"Học nghệ không tinh." hai tay ôm ngực cái đó nói.

"Hừ ~" một cái khác hást cảm lên, tỏ vẻ khinh thường.

"Tiểu Phi, phối hợp ta." Tiêu Vũ Nặc buông xuống hai tay, nghiêm túc nói.

"Ừ." Tiêu Thiên Tinh xoay chuyển lòng bàn tay, một viên hồng quang từ từ dâng lên, phảng phất ban đầu dương mộc lên ở phương đông, nhanh chóng phóng đại, hóa thành bước ngang qua chân trời đáng vóc to Phi Toa.

Ngay sau đó, Tiêu Vũ Nặc một tiếng quát, bay lên trời. Đồng thời phía sau kim quang chợt hiện, bốn cái không phải vàng không phải ngọc, nhưng lại rực rỡ như kim, thông suốt như ngọc cánh tay theo nơi bả vai thoát ra. Trên đó kim quang chảy xuôi, quanh quần từng vòng nhỏ bé Phạm văn, như ẩn như hiện, trang nghiêm mà thần bí, khiến cho lòng người sinh kính sợ. Đây là Tiêu Vũ Nặc Bản Mệnh Pháp Bảo, thể gian nhân vật mạnh nhất chỉ —— Tu La pháp tướng.

Sáu cánh tay Kinh Thiên, gần người vô địch.

Chỉ thấy nàng bên phải phía trên kim cánh tay, nhanh chóng trở nên lớn, sau đó bắt lại Phi Toa trung bộ, xoay người vận eo, hướng mặt đất đầu đi.

"Hung!"

Bầu trời chợt tối sầm lại, không gì sánh nổi uy năng tràn đầy Thiên Địa, cát bay đá chạy, cuồng phong nổi lên bốn phía.

Chỉ thấy cái kia hồng quang không mấy may kém đất theo mới vừa rồi lỗ thủng bên trong xuyên vào, thể như chẻ tre, "Phốc" một tiếng vang trầm thấp, trực tiếp đánh xuyên Viêm Ma đầu lâu. Sau đó thể đi không giảm, toàn bộ theo sau ốt xuyên ra, cắm thẳng lòng đất, không biết đi bao sâu.

Viêm Ma liền kêu đều kêu không được, trên trán liền mở ra một (cái) đường kính hơn một thước hang lớn, minh đồ tương dịch phun ra ngoài, thân thể vô lực trượt vào nham thạch trong hồ, sau đó ánh lửa nhanh chóng âm đạm, cuối cùng chỉ còn lại một nhóm tro bụi.

Làm Lý Xuân Sinh cống lấy sau lưng Trương Bằng từ dưới đất lúc đi ra, chiến đấu đã kết thúc một hồi lâu.

"Đi qua nhìn một chút." phát hiện cách đó không xa hai tỷ muội, Trương Bằng vỗ bả vai của Lý Xuân Sinh một cái, nói.

Người sau lật ra xem thường, đem hấn để xuống đất một cái, "Chính mình đi."

"Ha ha. " Trương Bằng lúc này mới nhớ lại, đã đến bề mặt quả đất rồi.

"Nhanh về nhà đi ngủ. " Tiêu Vũ Nặc đi lên chính là một câu, khuôn mặt nhỏ nhắn giận đến đỏ bừng.

"Được được được, lập tức đi ngay. " Trương Bằng cười nói, sau đó lại hỏi, "Cái kia các vị đại sư đây?"

"Đám kia con lừa trọc đều không sao. " Tiêu Thiên Tình tức giận nói.

Đợi nửa giờ, Liên Hoa tự vài tên tăng nhân dắt dìu nhau, từ phía dưới đi lên. Nhìn thấy bọn họ không việc gì, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Cảm giác Tạ sư tử ân cứu mạng. " Thiết Tâm Thiên tiến lên hành lễ, nói. Còn lại tăng nhân cũng theo kịp, hành lễ cảm ơn.

Sau, mặc dù năm vị tăng nhân đều mệt mỏi không chịu nổi, nhưng vẫn là khoanh chân ngồi xuống, vì chết đi đồng bạn, cùng với những thứ kia trèo thi niệm kinh siêu độ.

"Nam mô a di nhiều bà đêm, si hấn Già nhiều đêm, si đất đêm hấn, a di lợi nhuận đều bà tì, a di lợi nhuận si, tất đam bà tì, a di lợi nhuận si, tì Garland Đế, a di lợi nhuận si, tì Garland nhiều, Già đi chán, Già Già vậy, Quất nhiều Già lợi nhuận, Sa bà ha..."

Những người khác cũng đi theo khoanh chân ngồi xuống, siêu độ người chết.

Hai tỷ muội muốn đi, nhưng lại kéo không nhúc nhích Trương Bằng, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống phụng bồi.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: kẻ hở

Siêu độ nghi thức kết thúc, đã là rạng sáng năm giờ, Trương Bằng cùng hai tỷ muội xin cáo từ trước, về nhà nghỉ ngơi. Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì lại lưu lại xử lý hậu sự, một mặt phải tìm người đồng viết lời đi, mặt khác, muốn đi xuống đem vũ tăng đi thể mang lên, đưa về Liên Hoa sơn hỏa táng.

Trương Bằng về đến nhà, theo bản năng nhìn về treo ở phòng khách trên tường hai cây yêu đao, nhớ tới Oda Kazuo có thể còn sống, nhất thời cả người nổi da gà lên. Bất quá bây giờ đầu mối cắt đứt, hấn cũng không có biện pháp tiếp tục tra được, đành phải thôi.

Các loại (chờ) hai tỷ muội tắm xong, Trương Bằng cũng vào trong giặt rửa. Áo ngoài của hấn đen thui lù, dính đầy tro bụi cùng dơ bẩn. Tại vào nhà trước, liền bị Tiêu Vũ Nặc yêu cầu cởi xuống, dùng túi nylon chứa, ném vào thùng rác.

Tắm xong, nhàn nhạt xác thối rồi cuộc bị xà bông thoang thoang thay thế. Lúc này, hai tỷ muội đã trở về gian phòng nhỏ nghỉ ngơi, đóng kín cửa. Hấn ở phòng khách ngồi xuống, uống chút nước, làm rõ ý nghĩ.

Nhiều năm trước, đồng doanh : Nhật Bản bình đã tập đoàn cấp dưới đồng bộ phút(phân) xã tại nước Hoa tiến hành một ít cảm ky thí nghiệm. Cuối cùng sự tình bại lộ, anh hoa tổ Oda Kazuo mổ bụng tạ tội, hơn nữa tự nguyện trở thành vật thí nghiệm. Nhìn trước mắt đến, Oda Kazuo rất có thể sống lại, nhưng cũng có thể thi thể bị núp trong bóng tối ăn hủ Ma ăn. Bất quá, theo yêu đao nửa đồ hoàn bên trên(lên) tên nhìn, sống lại có khả năng lớn hơn.

Xem ra, nhất định phải hãy mau đem nó xử lý xong, miễn cho bị mượn. Dù sao cái này yêu đao là có ý thức tự chủ, nói là vật sống cũng không quá đáng. Trời mới biết đối phương có cái gì đặc thù cánh cửa pháp, vạn nhất tìm tới cửa, hai tỷ muội lại không ở nhà, hậu quả khó mà lường được.

Làm theo ý nghĩ sau, Trương Bằng cảm thấy có chút buồn ngủ, trở lại trong phòng, mở máy điều hòa không khí, đồ lên mong mông chăn, rất nhanh thì ngủ thiếp đi.

Mà đang ở Trương Bằng tiến vào mộng đẹp thời điểm, Thiên cung trú nam châu thành phố nơi làm việc đeo vui chủ nhiệm đang ngồi ở nhà trọ mép giường, cau mày, một nhánh tiếp một nhánh đất hút thuốc.

Liên Hoa tự phương diện chết cá nhân (một người), lại tổn thất cái pháp khí, ít nhất phải xin hai triệu tiền nhang đèn. Nghĩ đến đây một (cái) to lớn số lượng, hấn liền buồn đến(phải) ngủ không yên giấc, bên mép đều lên không ít vết bỏng rộp lên.

Nếu như chuyện này đặt ở cổ đại, đơn giản sáng tỏ, nhưng để ở hiện đại, cũng có chút khó giải quyết. Tại cổ đại, Phạm giới cùng tu giới vô lực của chênh lệch cực lớn. Nếu là gặp phải cái gì tai nạn, vẫn là phải mời cao nhân rồi núi. Vì vậy, vô luận triều đình hay là dân gian, đều đối với tu giới coi như thần linh. Từ xưa tới nay, một phe thủy thổ nuôi một phe tông môn, hàng tháng có dầu mè, hàng năm có cung phụng.

Có thể đến hiện đại, sủng ổng uy lực lớn phạm vi tăng lên, thuần túy vô lực bên trên(lên), Phạm giới đã hoàn toàn vượt qua tu giới rồi. So hiện nay Thiên gặp phải Viêm Ma, hai phát tên lửa hành trình, cũng là có thể giết chết. Nếu như không được, vậy thì trở lại hai phát, ngược lại hỏa tiễn là lượng sản hình, không giống Tịnh Đế Song Liên loại này bất thể xuất kỳ tài, phương mao lân giác, trăm năm khó gặp. Lùi một bước nói, liền coi như các năng uy năng có thể so với bom nguyên tử, đó cũng là không cách nào sánh được, bởi vì bom nguyên tử cũng là lượng sản hình. Chế tạo hai mươi miếng bom nguyên tử, khẳng định so với khai thác cùng bồi dưỡng Tịnh Đế Song Liên khó hơn rất nhiều lần.

Vô lực bên trên(lên) mất thăng bằng, đưa đến tu giới địa vị kém xa trước đây. Trước kia triều đình cùng tu giới là ngang hàng đôi bên cùng có lợi, nhưng bây giờ, tu giới đã thành quốc gia phụ thuộc. Thiên cung chính là tại loại này thời cuộc xuống thúc đẩy sinh trưởng sản vật, nửa tu nửa Phạm, nửa chính phủ nửa tông môn. Mà cái này không có đặc tính rõ ràng tổ chức, chính là song phương cầu thông cầu.

Mà nay, đeo vui đang kẹp ở cái này khe hở bên trong, tiền nhang đèn xin đến(phải) thiếu, đặc tội Liên Hoa tự, xin nhiều, đặc tội thượng cấp, coi là thật nhức đầu.

Đầu tiên, một triệu rưỡi tiền tử, là một phần tiền đều không thể thiếu. Xã hội hiện đại, chết tên gọi công nhân chuyên chở cũng phải theo một (cái) 180 vạn, hưởng chi là bồi dưỡng mấy năm dài sắt vòng vũ tăng. Sau đó là năm trăm ngàn, coi như Liên Hoa tự lần này rồi núi hàng yêu phục ma chi phí, Chuunibyout một trăm ngàn là Khổ cực phí, 300,000 là "Cửu diệu Phật châu " tồn thất phí.

Nghe nói pháp khí này, muốn tế luyện mười năm, mới có chút thành tựu, viên quang cái này chín hạt châu, ước chừng tế luyện hơn bốn mươi năm. Đừng nói 300,000 , chính là muốn một chừng trăm vạn, cũng không có gì quá. Chẳng qua là lần này giải quyết Viêm Ma không là bọn hắn, nội tâm có chút xấu hổ,

Không sao được mở miệng.

Cái kia Viên quang đại sư chỉ nói câu, "Các người nhìn lấy làm đi."

Nhưng là, người khác không so đo, không có nghĩa là hắn có thể không so đo, hơn nữa hắn còn phải càng tự giác, nếu không sau đó làm sao còn mặt đối với người khác? Gặp phải thời điểm khó khăn, còn không thấy ngại đi tìm sao? Nhưng nói đi nói lại thì, hắn tự giác, không có nghĩa là người ở phía trên tự giác. Hắn trải qua những thử này, không có nghĩa là người ở phía trên tận mắt nhìn thấy.

Cái gọi là việc không liên quan đến mình, treo thật cao, nước Hoa quan trường một bộ kia, tại Thiên cung một dạng dùng thích hợp. Bất quá, như thế nào đi nữa, cũng phải giải quyết vấn đề.

Chờ đến mười giờ sáng, đeo vui ôm lòng thấp thỏm bất an tình, gọi đến thượng cấp điện thoại.

"Lý xử trưởng, chào người chào người, ta là tiểu đeo a... Cảm ơn lãnh đạo, trong trăm công ngàn việc, tiếp nghe điện thoại của ta... Ha ha... Điều tốt đều tốt, công việc coi như thuận lợi, là được..."

Đón lấy, đeo vui nhất ngử nhất thập, đem tình huống cùng lãnh đạo cấp trên làm báo cáo.

"A... " bên kia trầm ngâm trong chốc lát, nói, "Chuyện này muốn coi trọng, tiền tử không thể thiếu, tiền nhang đèn cũng không thể thiếu, ta xem a, ít nhất phải năm triệu, không... Mười triệu!"

"Tạ Tạ trưởng phòng quan tâm, cảm ơn. " đeo vui luôn miệng nói cảm ơn, dự tính loại vật này, dĩ nhiên là càng nhiều càng tốt, ngược lại cũng không phải của hắn tiền.

Cuối cùng, đối phương đột nhiên hỏi câu, "Đúng rồi, người mới vừa nói Liên Hoa sơn, là Liên Hoa tự vẫn là Liên Hoa Am?"

"Liên Hoa tự. " đeo vui theo bản năng trả lời.

"À? " bên kia giọng nói chợt trở nên lạnh, hơn nữa có chút ý vị sâu xa, "Tiểu đeo a, người ước chừng phải cho quốc gia đem hảo quan a."

"Chuyện này... " đeo vui trên đầu toát ra mồ hôi lạnh, nhanh chóng lấy tay khăn xoa xoa, gật đầu đáp, "Nhất định nhất định..."

"Ta xem a, cái này Liên Hoa tự gì đó, một triệu là đủ rồi. " bên kia tùy ý nói. Trong giọng nói, lộ ra chút không nhịn được.

"À? " đeo vui lấy làm kinh hãi, cơ hồ không khống chế được chính mình âm lượng.

"Tiểu đeo a, người cũng không phải người ngoài, ta liền cùng người nói rõ đi. " nghe được phản ứng của hắn, bên kia ngữ trọng tâm trường mà nói, "Năm ngoài Liên Hoa tự tại chân tu toàn bộ vận hội bên trên(lên), ngay cả Top 50 cũng không vào, đừng nói đại tông môn, chính là tiểu môn tiểu phái đều đem bọn họ đề xuống. Nếu không phải bọn họ có một (cái) ngàn năm nhận truyền hư danh, cái này một triệu ta cũng không muốn cho. " bên kia dừng một chút, lại hỏi, "Người biết phía trên là nói thế nào sao? của bọn họ "

"Nói thế nào? " đeo vui nghi ngờ nói.

"Một đám hết ăn lại uống con lừa trọc. " bên kia cười lạnh nói.

"Chuyện này... " đeo vui lộ ra vô cùng làm khó, suy nghĩ một chút, lại nói, "Cái kia Liên Hoa tự Tịnh Hải phương trượng, nhưng là đình Thiên Thần Trụ a."

"Lúc trước đúng là, bắt quá nha, bây giờ già rồi, cũng sắp ba trăm tuổi. Lần trước ta hợp nghe Thư ký Chung đánh giá hần, nói hần 'Viên tịch chỉ tại trong mười năm'. Điều là quá khư người. Nếu như người thật có lòng nghĩ, ta đề nghị người... " bên kia giọng chuyển một cái, nói, "Liên Hoa Am Tĩnh Âm sư thái, cần phải thật tốt lời kéo. Nàng trẻ trung khoẻ mạnh, tu vi đình thiên, lại dạy ra hai cái hảo đồ đệ. Cái này mấy trăm đang lúc, nhất định là nam phương cự phách."

"Nhưng là, cái này Liên Hoa tự dù nói thế nào, cũng là đã ra lực, tiền từ đều cho không hoàn toàn, chung quy có chút... Không tốt lắm đâu... " đeo vui hơi lộ ra hèn nhất nói.

"Đám kia con lừa trọc, không bản lĩnh không nói, còn không thức thời vụ, kiến thức nông cạn, cứng ngắc thủ cựu, không chịu phối hợp chúng ta Thiên cung công việc. Để cho bọn họ báo lên môn nhân tài liệu, bọn họ báo lên hay chưa? Để cho bọn họ phái người tham gia hội nghị, bọn họ tham gia hay chưa? Cho thể diện mà không cần, muốn tiền thời điểm sẽ tới rồi! " bên kia âm lượng đột nhiên giương cao, lộ ra cực kỳ không vui.

"Chuyện này... " đeo vui cái trán lần nữa toát ra mồ hôi lạnh, lấy tay khăn lau không ngừng.

"Được rồi, ta còn có việc, một triệu, cứ quyết định như vậy! " nói xong, bên kia trực tiếp cúp điện thoại, không cho đeo vui lại nói chút nào.

"Ai... " đeo vui ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ, lâm vào khổ tư.

Trước hần là nghe nói qua Liên Hoa tự cùng Thiên cung có chút không hợp, nhưng địa khu tính Tân Tu tổ chức cùng Thiên cung giữa, vốn là tồn tại thiên nhiên mâu thuẫn, cho nên hần cũng không để ý. Lại không nghĩ rằng, với nhau kẻ hở lớn đến loại trình độ này.

Theo lý thuyết, Liên Hoa tự là nam phương đại tông môn, truyền thừa gần một ngàn rưỡi hơn trăm năm, cũng sắp đuổi kịp Phật môn tổ sư rồi. Phải biết, Thích Ca Mâu Ni sáng lập Phật giáo, cách nay cũng mới hơn 2,500 năm. Cái này Liên Hoa tự, là Lôi Âm Tự sớm nhất phân đi ra nhóm đầu tiên hương khói. Trăm ngàn năm qua, địa vị hết sức quan trọng.

Có thể gần trong hai trăm năm, Liên Hoa tự nhân tài điều linh, không ra cái gì cao nhân, cộng thêm mặc thủ thành quy, dựng nước sau lại không cùng Thiên cung lui tới, cho tới tại Phạm giới tu giới, địa vị đều thẳng đứng ngã xuống. Chỉ bất quá, Liên Hoa son một chùa một Am, cùng nhau trông coi, trấn thủ kinh môn thiên tái. Ở bên trong liên lạc, đã sớm chặt chẽ không thể tách rời. Thiên cung cử động lần này không ngoài phân hóa cách. Thiên cung đại đạo, chính là thống nhất nước Hoa tu giới. Phạm là tu giữa, từ đầu đến cuối có câu sáu không thấy đáy rãnh trời,

Đừng nói nước Hoa, chính là toàn thế giới tu giới, cũng là lấy người mạnh là vua. Mà Thiên cung đại đạo, đã định trước không cách nào bồi dưỡng cường giả chân chính. Tục vụ quá nhiều người, tại sao đại tình ngộ, đại uy năng?

Thiên cung tu giả cũng biết đạo lý này, cho nên chẳng qua là khẩu hiệu cùng phương hướng, làm một Thiên hòa thượng dựng một Thiên Chung. Ngược lại có tiền cảm, lại có địa vị xã hội, làm gì cùng mình gây khó dễ.

Ba giờ chiều, đeo vui vẫn còn đang buồn rầu thời điểm, Trương Bằng ung dung tỉnh lại. Đầu tiên là ngủ một (cái) mỹ mỹ lại ngủ, lúc này mới bò dậy, đánh răng rửa mặt.

Tiểu cửa phòng còn nhốt, hai tỷ muội còn chưa tỉnh ngủ. Hần nhìn trên sách nói, tu Đạo chi nhân, ngồi tĩnh tọa luyện khí, không cần đi ngủ, còn có thể ích cốc. Cái này hai tỷ muội, không chỉ so với heo có thể ăn, vẫn còn so sánh heo có thể ngủ. Hần từng tại Tĩnh Âm sư thái làm bạch đốt thức ăn tâm thời điểm hỏi qua cái vấn đề này. Kết quả sư thái nhìn hần một cái, lạnh nhạt nói, "Trương Bằng thí chủ, người định là tiểu thuyết thấy nhiều rồi. Chúng ta tu Đạo chi nhân, cũng là người, tự nhiên ăn đến(phải) khối lửa nhân gian. Trong nhà không nước tương, làm phiền thí chủ đi xuống mua một chai trở lại."

Nghe nói đi ngủ là thẩm mỹ bí quyết, Trương Bằng đương nhiên sẽ không quấy rầy hai vị người đẹp ngủ trong rừng. Rón rén ra cửa, đi tới lầu hai nơi làm việc.

Tiểu Chương chính đang (tại) vọc máy vi tính, nhỏ nhẹ mũi tiếng ngáy lên lên xuống xuống. Quay đầu nhìn lại, lão Hoàng Bì đang ngược đầu, há hốc mồm, nằm ở ghế trên ghế sa lon khò khò ngủ say.

"Đến đến, giúp ta tra một chút mà tài liệu. " Trương Bằng nhỏ giọng nói, tránh cho đánh thức lão Hoàng Bì.

"Tài liệu gì? " tiểu Chương đóng lại trông cái trắng trang web, hỏi.

"Nhìn một chút bán đấu giá các thứ có cái gì quý cù. " Trương Bằng nói. Hần muốn thông qua phòng đấu giá đem nửa đồ hoàn bán, nhưng nhất định phải biết rõ quy tắc, ẩn núp tốt thân phận.

Chương 82: thủ cự

Tra xét một lúc lâu, trên mạng chứng thuyết phân vân, có minh quy tắc, còn có quy tắc ngầm, trong chốc lát không hiểu rõ. Trương Bằng không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho Chu Phúc Nguyên, đề cho hắn tìm thời gian tới trò chuyện một chút. Lúc này, Chu Phúc Nguyên chính đang (tại) Liên Hoa tự, trợ giúp Thiệt Tâm Thiền đám người đem gặp nạn vũ tăng đưa trở về, nói xong rồi chiều nay tới nói.

Chạng vạng, Trương Bằng ăn cơm tối xong, cùng hai tỷ muội đến hồ Tinh Hòa tản bộ.

"Tiểu Bằng ca ca, chúng ta lúc nào trở về Tashan chơi đùa à? " đi đi, Tiêu Thiên Tinh bỗng nhiên ôm lấy cánh tay hắn hỏi. Nước kia sóng rạo rực trong đôi mắt của, lóe lên động lòng người ánh sáng.

Tashan là Trương Bằng quê hương địa danh, nằm ở thành phố nhỏ "Lưỡng Sơn thành phố " biên giới, khoảng cách thành phố lớn nam châu thành phố có hơn năm trăm cây số. Bích thủy trời xanh, trúc sóng biển âm thanh, tại nam phương lấy sản xuất nhiều cây trúc mà nổi tiếng.

Mới vừa rồi Trương Bằng tại lâu hai thời điểm, hai tỷ muội vừa tỉnh lại, liền thương lượng đem hắn lấy, tránh cho hắn ở chỗ này gây rắc rối. Trước cũng còn khá, đang hoảng đi làm, tuy nghèo chút, nhưng là bớt lo. Bây giờ lấy một (cái) nơi làm việc, ngày ngày cùng chút ít chẳng ra cái gì cả người tụm lại, khắp nơi làm càn ngang, mấy lần gặp gỡ hiểm cảnh, làm cho các nàng nhức đầu không dứt. Đúng như Mã Tinh Lôi từng nói, Trương Bằng là lão Trương gia thẳng nhỏ. Vạn nhất có chuyện bất trắc, vẫn không thể nào loạn tung trời rồi.

Nhiều năm trước tới nay, bọn họ lão Trương nhà từ trên xuống dưới, đối với lão Tiêu nhà là coi như con đẻ, làm cho các nàng tại tràn đầy thân tình trong hoàn cảnh lớn lên. Mã Tinh Lôi quê hương tại đại thảo nguyên, cách nam châu thành phố núi dài nước xa, hơn nữa Mã Tinh Lôi năm đó cố ý muốn đem hài tử sinh ra được, cũng làm cho người nhà không rất cao hứng, mừng nàng là "Bồi thường tiền hàng " cộng thêm sinh hoạt điều kiện gian khổ, cơ hồ không có lui tới.

Xem xét lại lão Trương nhà, đối với ba mẹ con có thể nói là quan tâm đầy đủ. Mùa đông trong đánh chăn, nhất định là có các nàng một giường, năm mới làm quần áo mới, nhất định là có các nàng ba cái. Trương Bằng tiểu thúc thúc tới thăm người thân, cá mận thịt muối nhất định là có một phần của các nàng, Trương Bằng cậu làm khách, vào bên quả vật nhất định là có nhà các nàng. Chớ nói chi là, Trương Bằng cha mẹ ngay cả tổ truyền ngọc bội đều đưa ra ngoài.

Cho nên, vội vàng đem hắn làm trở về quê quán, cách xa những thứ kia trừ bằng cầu hữu (bạn heo bạn chó), như vậy thì an tâm.

Đối với Tiêu Thiên Tinh yêu cầu, Trương Bằng chỉ có thể gật đầu nói được, qua mấy ngày liền đi. Ai muốn hắn trước đó liền đáp ứng cơ chứ?

"Ngày mai sẽ đi thôi, mới vừa rồi rửa chén thời điểm, ta đã cùng ta mẫu thân nói. " thấy hắn đáp ứng, Tiêu Thiên Tinh lập tức bổ sung nói, trong đôi mắt tràn đầy giao hoạt.

"Đặt vé xe, ít nhất cũng phải hai ngày đi. " Trương Bằng ý đồ trì hoãn.

"Thế căn cước cho ta, ta đi đặt, một ngày là tốt. " Tiêu Vũ Nặc đưa tay ra, nói mà không có biểu cảm gì nói.

Triệu Vân Trương Phi từ đầu đến cuối vây chặt, Lưu Bị không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn giao ra ấn soái.

"Đặt sau thiên hạ trưa. " Trương Bằng còn muốn tranh thủ nửa ngày.

"Đặt buổi trưa, nếu không trở về không cần nổi ăn cơm tối. " Tiêu Vũ Nặc nói, có lý có chứng cứ, không nghi ngờ gì nữa. Bọn họ làm động xe trở về, trên đường 3h, đang ăn thật khỏe bên trên(lên) Trương Bằng bà nội chuẩn bị cơm tối.

"Được rồi. " Trương Bằng bắt đầu dĩ nhiên.

"Ư ~ " âm mưu được như ý, Tiêu Thiên Tinh vui vẻ khoát trá kêu lên.

Ngày thứ hai, Trương Bằng sáng sớm đã ra khỏi giường, không ngừng gọi điện thoại, thúc giục Chu Phúc Nguyên tới. Đáng thương người sau mới ngủ mấy giờ, liền vội vàng vàng đất chạy tới.

"Huynh đệ, tại sao ư, chúng ta hôm qua mới thủ một cái suốt đêm linh. " "Đại ca, cho con đường sống á. " Chu Phúc Nguyên cùng tóc vàng đỡ lấy mắt đen thật to vòng nói.

"Ta có việc gấp, ngày mai sẽ đi, cây đao này, ngươi cho ta nghĩ biện pháp bán. " Trương Bằng dừng một chút, tăng thêm giọng, "Nhớ, ngàn vạn lần chớ lộ thân phận của chúng ta, cây đao này chủ nhân có thể còn sống trên đời. " nói xong, hắn đem nửa đồ hoàn giao cho Chu Phúc Nguyên.

"Oa, người tốt. " nhìn thấy cái thanh này chế tác tinh xảo đông doanh : Nhật Bản đao, tóc vàng cặp mắt sáng lên, theo trong tay của Chu Phúc Nguyên

lấy tới, đang muốn rút ra, lại bị Trương Bằng quát bảo ngưng lại.

"Đây là yêu đao, lệ khí rất nặng, đừng nói ta không nhắc nhở ngươi! " Trương Bằng trầm giọng nói.

Tóc vàng hù dọa được một cái run cơ trí, liền vội vàng cây đao thả lại trong tay Chu Phúc Nguyên.

"Chuyện này... " Chu Phúc Nguyên nhìn lấy sườn kém nửa đồ hoàn, cau mày chốc lát, nói, "Sợ rằng phải đấu giá mới được, hơn nữa... " thần sắc của hắn bộc phát ngưng trọng, "Còn muốn đem tin tức thả vào đông doanh : Nhật Bản, bởi vì chỉ có người Nhật bản, mới chịu ra số tiền lớn mua."

"Có câu nói, chết đói người nhất gan, chết no gan lớn, Móa! " Trương Bằng mặt lộ ngoan sắc, nói.

"Được, Móa! " Chu Phúc Nguyên hào hùng nhất thời, vỗ bảp đùi đáp ứng, tiếp lấy lại phân tích nói, "Ta xem, giá quy định ít nhất có thể thả một (cái) năm triệu, ta tìm đang lúc công ty lớn, cho bọn hắn một nửa lợi ích, ký xong bảo mật điều ước, ngươi thấy thế nào?"

"Được, ngươi xem đó mà làm, có tiền cùng một chỗ kiếm, có tài sản cùng một chỗ tóc. " Trương Bằng hào phóng nói. Thật ra thì không phải là hắn không ham tiền, là hắn không có lựa chọn khác. Mọi việc đều phải dựa vào người khác làm, không cho lấy lời nhiều, chỉ sợ ngay cả nước nước đều uống không được.

"Tút TUT TUT... TUT TUT TUT... TUT TUT TUT..."

Ba người đang thương lượng sau này sắp xếp, điện thoại di động của Trương Bằng bỗng nhiên vang lên. Cầm lên nhìn một cái, là điện thoại của Đái chủ nhiệm.

"Tiểu Bằng a, ngươi ở đâu? " sau khi tiếp thông, bên kia truyền tới một giọng ôn hòa.

"Đang làm việc chỗ đây. " Trương Bằng đáp.

"Ồ... " bên kia do dự một lát, hỏi, "Ta cùng Bạch, nghĩ tới đi thăm một chút, ngươi xem thuận lợi không?"

"Không thành vấn đề. Đái chủ nhiệm đại giá đến chơi, ta cao hứng còn không kịp đây. " Trương Bằng cười nói. Đồng thời trong lòng rét một cái, Đái chủ nhiệm vô sự không lên điện tam bảo. Lúc này tới tìm hắn, khẳng định là có chuyện. Bất quá, đoàn người là chung nhau chiến đấu đồng chí, có chuyện tự nhiên không thể thôi thối.

"Đoán chừng là tiền nhang đèn chuyện. " Chu Phúc Nguyên suy đoán nói. Hắn đối với nước Hoa tu giới mình tranh ám đấu, vẫn là có chút nghe. Biết Liên Hoa tự cùng Thiên cung không hợp nhau, cho nên không khó đoán xảy ra vấn đề.

Không ngoài dự đoán, Đái chủ nhiệm cùng Bạch tới sau, khách sáo mấy câu, "Chỗ này sáng trưng, thông gió hóng mát, phong thủy tốt. " "Địa linh nhân kiệt, sinh ý thịnh vượng. " "Chương trợ lý trẻ tuổi xinh đẹp..."

Sau đó lập tức tiếp xúc vào chủ đề, thờ dài âm thanh một tiếng, thay một bộ mặt mày ủ dột bộ dáng.

"Các đại sư cúc cung tận tụy, mà ta cái này tiểu hạt vừng nhỏ quan, nhưng ngay cả cơ bản nhất chuyện nhỏ cũng làm không được, xấu hổ a... " trong mắt của Đái chủ nhiệm, như có nước mắt.

"Đái chủ nhiệm, ngươi nhưng là Nam thành Thiên cung trụ cột, muôn ngàn lần không thể tự coi nhẹ mình, có khó khăn gì, nói ra, đoàn người thương lượng một chút. " Trương Bằng hướng Chu Phúc Nguyên nháy mắt. Người sau lập tức thuận theo lời nói của Đái chủ nhiệm, giọng nói thâm trầm khuyên lơn. Bộ dáng kia, giống như quen biết bạn cũ lâu năm, khẩn thiết chân thành, thành thật với nhau.

"Ai... " Đái chủ nhiệm chính là trong đó cao thủ, tự nhiên có thể nắm chặt cơ hội, kể lể tâm sự.

Chỉ chốc lát sau, hắn liền rõ ràng tích sáng tỏ đất, đem Thiên cung cùng Liên Hoa tự mâu thuẫn, cùng với trong đó cong cong lượn quanh lượn quanh, quan hệ lợi hại, nói xong đơn giản dễ hiểu, rất rõ ràng.

Nghe xong lời nói của Đái chủ nhiệm, Trương Bằng cùng Chu Phúc Nguyên đều không lên tiếng, bầu không khí trở nên có chút đè nén.

Một triệu a, lỗ hồng là một triệu!

Đầu tiên Trương Bằng nhất định là không có, thứ yếu Chu Phúc Nguyên cho dù có, bỗng dưng lấy ra, cũng là một cổ máu.

"Ta đang nghĩ, nếu không đem chiếc kia mới mua đích hồng kỳ xe con bán, cũng có thể tiếp cận một (cái) chừng hai trăm ngàn. " Đái chủ nhiệm bất đắc dĩ nói. Xe mới còn không có ngồi thêm mấy ngày, liền muốn bán, thật sự có chút tiếc cho.

Trầm mặc rất lâu, Chu Phúc Nguyên thờ dài, nói, "Ngày hôm qua, tại thời điểm nguy hiểm nhất, các vị đại sư bỏ sống lấy nghĩa, cho chúng ta tranh thủ thời gian. Bằng vào điểm này, ta lão Chu liền không thể thua thiệt bọn họ. " hắn một cắn răng, trầm giọng nói, "Ta ra một triệu, đền cái này cái lỗ thùng."

"Cảm... Cảm ơn... " Đái chủ nhiệm kích động không thôi, kéo: Bạch đứng lên, hướng Chu Phúc Nguyên khom mình hành lễ.

"Vật kia nếu như bán, ta cũng ra năm trăm ngàn. " Trương Bằng tỏ thái độ nói.

"Cảm ơn. " Đái chủ nhiệm thấy vậy, cũng hướng Trương Bằng thi lễ một cái.

"Cho một tài khoản, đợi lát nữa ta liền đi ngân hàng hoa khoản. Cái này tiền nhang đèn mang theo máu, không thể để cho người ta chờ lâu. " Chu Phúc Nguyên nói.

"Đúng vậy đúng vậy. " Đái chủ nhiệm liên tục gật đầu, hớn hờ ra mặt. Nếu không phải có thể đem tiền này viết bên trên(lên), sợ rằng hấn đòi này đều phải áy náy khó chịu. Người ở quan trường, có lúc thật là thân bất do kỷ.

Phải nói Thiên cung không có phúc hậu, đúng là, nhưng phải nói Liên Hoa tự không thành vấn đề, cũng không nói được. Thiên cung đại biểu nước Hoa, đối với tu giả tiến hành ghi danh, cũng là vì thuận lợi nhân viên quản lý. Không nói khác, vền vẹn là hạ thấp tu giới ti lệ phạm tội điểm này, hiệu quả vô cùng rõ rệt. Phải biết, tu giả cùng người bình thường bất đồng, phạm lên tội đến, xuất quý nhập thân, tới Vô Ảnh đi mất tăm, cảnh sát hình sự chính là chạy gãy chân, bận rộn cơ tìm tặc ghen, cũng chưa chắc tra được.

Cho nên từ xưa tới nay, liên quan đến Tà sửa vụ án, đa số là không đầu công án. Trừ phi cái kia Tà tu thật sự tội ác chồng chất, đại tông môn mới sẽ phái người đuổi bắt, nếu không giết một (cái) 180 người, cũng chưa chắc lấy được coi trọng. Nguyên nhân, tìm căn nguyên rốt cuộc, chính là tu giới phổ biến cho là, tu giả tài trí hơn người. Con kiến hôi tánh mạng, vung chi gần(tức) lấy, chỉ cần khác (đừng) gieo họa một phe, đều không phải là đại sự gì.

Tại cổ đại, tu giả tàn sát một thôn, như nhàn đình mạn bộ. Nhon nhon ngoài vòng pháp luật, có khối người. Có thể xã hội hiện đại, mạng người quan trọng, quân người tu giả người phạm, hết thầy ngang hàng. Thiên Từ phạm pháp, cùng thứ dân cùng tội, hưởng chi tu giả. Dĩ nhiên, tình huống cũng có đặc thù, dù sao các nước các nơi tu giả, đều là quý trọng tài nguyên. Một chút trong tội, dưới mặt bàn đặc quyền vẫn phải có, nhưng là trên mặt nói, nhất định phải tôn trọng luật pháp pháp quy.

Chỉ tiếc, Liên Hoa tự phương tượng Thiên Hải đại sư, nhưng là một (cái) tới gần ba trăm tuổi cổ lỗ sĩ. Nói dễ nghe một chút, kêu tôn trọng truyền thống, nói khó nghe một chút, kêu thông thái ròm. Thiên Hải đại sư cho là, tu giới nên tuân theo trăm ngàn năm qua quy củ, cũng không biết nhân loại khoa học kỹ thuật thay đổi từng ngày, thời đại thay nhau biến đổi, tu Phạm hai giới nhất định phải lần nữa tìm định vị của mình.

Tới nơi này trên đường, đeo vui còn hướng mấy vị lão cùng chuyện thỉnh giáo, lại nghe được một truyện cười.

Nói là Thiên cung người đứng thứ hai đặc biệt chạy đến Liên Hoa tự, muốn ngay mặt thuyết phục lão phương tượng. Tọa đàm giữa, hấn và lão phương tượng nói đến nhân loại đã lên mặt trắng tin tức.

Nhưng không biết, cái kia lão phương tượng chưa bao giờ xem ti vi, trầm ngâm chốc lát sau, nói, "Nhất định là cái kia đại năng tu giả, mượn thông thiên pháp khí, đập nát hư không, lên mặt trắng thành tiên. Vị tiền bối kia là tăng là nói, lại có hay không lưu lại di bảo? Nếu là có, có thể hay không để cho lão nạp học hỏi một, hai."

Cái kia Phó bộ trưởng nghe một chút, xóa giọng, mắt trừng trừng, hồi lâu không nói ra lời.

Đệ nhất: hồi hương

2017 năm ngày 10 tháng 7.

Nam châu thành phố cao sắt đứng số 15 trên đài ngắm trăng, người đến người đi, náo nhiệt bất phẩm. Mọi người hoặc là lôi kéo rương hành lý, hoặc là xách biên chức đại, túi du lịch, hay hoặc là gánh đòn gánh cùng cái sọt, đứng ở trên đài ngắm trăng trông mong ngóng trông, chờ đoàn xe đến.

Trên thang lầu, xuống nhất nam lưỡng nữ. Nam ước chừng chừng hai mươi, vóc người đều đặn, ăn mặc áo sơ mi trắng cùng quần tây, buộc đồng chụp giây nịt da, mặt mũi thanh tú, mang theo mấy phần phong độ của người trí thức, giống như một mới vừa bên trên(lên) sinh viên đại học. Mặc dù không nói bên trên(lên) đẹp trai cỡ nào, nhưng hai con mắt lại hết sức có Thần, con mắt màu đen trong lộ ra thể tục lão luyện, để cho người không dám tùy tiện coi thường.

Hai người nữ là tuổi tác không lớn, ước chừng mười sáu bảy tuổi, chính là hoa(xài) Quý Vũ cuối kỳ thiếu nữ, cả người trên dưới, đều tràn đầy đậm đà khí tức thanh xuân, tinh thần phấn chấn bông bột, sức sống bắn ra bốn phía.

So với các nàng tuổi tác và khí chất, vóc người lại phân biệt rõ ràng, yếu yếu điệu điệu. Nên lớn quá lớn, nên nhỏ quá nhỏ, môi tựa như anh đào, mặt mày như sao, ngực Nhược Hạo biển, hông tựa như nửa tháng. Ăn mặc màu ngà áo sơ mi cùng hoa(xài) cách quần bó tử, cùng với màu trắng vận động tất, dưới chân đạp chạy chậm giày, địa linh nhân kiệt, phán cổ rực rỡ, phảng phất cả người đều đang sáng lên.

Sự xuất hiện của các nàng, một cách tự nhiên hấp dẫn mảng lớn mảng lớn ánh mắt.

Có thể kỳ quái là, nam hai tay trống trơn, nhàn đình mạn bộ. Hai cái như hoa như ngọc thiếu nữ lại công lấy sau lưng bao lớn bao nhỏ, phía sau là cao cổ nửa người ba lô leo núi, trên vai đeo xách tay, trong tay xách túi du lịch. Mặc dù nói các nàng thoát nhìn rất dễ dàng, trên trán ngay cả một chút mồ hôi hột cũng không có, nhưng mọi người vẫn là không tự chủ được, hướng nam sinh kia đầu đi khinh bỉ ánh mắt.

Ở trong mắt bọn họ, một người đàn ông không chỉ không cầm hành lý, còn một bộ bộ dáng chuyện đương nhiên, rất dễ dàng liền người liên tưởng đến, thời cổ sau khi chải bên trong chia nhau, du đầu phần diện tiểu địa chủ, nô dịch cần cù dững cảm người dân lao động, giống như ngư mã như vậy khu sử hai gã đáng thương tiểu nô Tỳ, thật sự đáng xấu hổ đáng hận.

Nhưng mà, da mặt dày giống như thành tường như vậy người trong cuộc, nếu như có thể nghe được tiếng lòng của bọn họ, nhất định sẽ hỏi hột hỏi, "Các

ngươi tại sao không nói ta giống như Cô công tử? Cồi đời này ngoại trừ bạch mao nữ, còn có Hồng lâu mộng."

Trên thực tế, nếu không lo lắng vô cùng làm người khác chú ý, Tiêu Thiên Tinh sẽ vác một cái loại cự lớn ba lô, một tia ý thức trang bị tất cả mọi thứ, tránh cho bao lớn bao nhỏ, phiền toái nhiều hơn. Đối với có thể một tay gior sau tám vòng xe tải lớn tản bộ người mà nói, chừng trăm cân đồ vật, liền cùng một cây lông hồng không sai biệt lắm.

Trong bọc của các nàng ngoại trừ ba người thay đồ và giặt sạch quần áo, còn có Mã Tinh Lôi sáng sớm chuẩn bị xong lễ vật, có đặc chế thịt bò kho, nước sốt chân heo (nhân vật chính), có lão nhân bủ sửa bột, thực phẩm dinh dưỡng, còn có đủ loại vào bên quả vật vân vân. Bởi vì Lưỡng Sơn thành phố nằm ở nam châu thành phố phía bắc, buổi tối sẽ tương đối lạnh, các nàng còn đem Trương Băng lần trước cho các nàng mua North ngoài trời quần áo thể thao mang theo. Hai tỷ muội mặc dù trong ngày thường ăn mặc giản dị, nhưng lòng thích cái đẹp cũng cùng phổ thông nữ hài không khác.

"..."

Chỉ chớp lát sau, theo một tiếng vang lên kèn, một nhóm động xe dọc theo quỹ đạo, từ xa tới gần đất lái tới.

"Loảng xoảng loảng xoảng..."

Ngay sau đó, đoàn xe mang theo vạn quân không đỡ thế, gào thét mà qua, bánh xe ma sát quỹ đạo, phát ra tiếng vang ầm ầm, sau đó chậm rãi ngừng lại.

"Xuy..."

Lâu dài nhục chí trong tiếng, cửa xe bên cạnh (trái phải) mở ra, mọi người chen nhau lên. Trương Băng cùng hai tỷ muội đứng ở một bên, nhìn lấy các lữ khách lên xe, tìm tới chỗ ngồi, phần lớn tất cả ngồi xuống sau, mới đi vào buồng xe. Hai tỷ muội đều là đại năng tu giả, muốn chủ động phòng ngừa cùng đám người phát sinh chát chội xô đẩy, nếu không rất dễ dàng xảy ra vấn đề, nhẹ thì xương gãy rách gân, nặng thì đi đời nhà ma.

Vé xe là bên trái ba người ngay cả ngồi, hai tỷ muội đem hành lý để lên giá đỡ, sau đó tại bên người của Trương Băng, một tả một hữu ngồi xuống, Tiêu Thiên Tinh dựa vào cửa sổ xe, Tiêu Vũ Nặc dựa vào hành lang.

"Tôn kính các lữ khách, mời nịt chặt giây an toàn, cũng cách xa cửa xe, để tránh xảy ra bất trắc. Đoàn xe sắp lên đường, lái hướng Trung Châu thị trạm dừng, dọc đường bắc cầu thành phố, Nam Lăng trấn, mây trắng trấn, Lưỡng Sơn thành phố..."

Chỉ chớp lát sau,

Đoàn xe chạy, từ từ tiến về phía trước tốc.

Đối diện Trương Băng ngồi ba người, cách bàn dài, đối mặt mà ngồi. Gần cửa sổ là cái trung niên đàn bà, đang đang nhắm mắt nghỉ ngơi trung gian là một chừng hai mươi nữ sinh, tướng mạo bình thường dựa vào lối đi là một hai mươi lăm hai mươi sáu người tuổi trẻ, mang mắt kính, một bộ tư tư văn văn bộ dáng. Bất quá, ánh mắt của hắn có chút hẹp dài, có hình tam giác ngược hình, thiên nhiên đất có chút vẻ âm tàn.

Mắt tam giác ánh mắt bất ngờ quét qua mặt của Tiêu Vũ Nặc bộ, ngực, một hồi lại khẽ đảo mắt từ, nhìn xem Tiêu Thiên Tinh. Mặc dù ánh mắt rất bí mật, lóe lên rồi biến mất, nhưng vẫn là rơi vào trong mắt của Trương Băng.

Người sau hơi híp mắt lại giả vờ ngủ, hết thấy nhưng trong lòng. Bất quá hắn cũng không làm ra phản ứng gì, dù sao, lần đầu gặp hai tỷ muội nam nhân, rất ít có không kinh diễm. Ngay cả nhìn lên cũng không cho, liền có chút bá đạo.

Giờ phút này, Tiêu Thiên Tinh đang bám lấy cằm nhỏ, nhìn ngoài cửa sổ cực nhanh cảnh sắc, Tiêu Vũ Nặc là cúi thấp xuống mi mắt, xuất thần nhìn lấy hành lang. Các nàng ra ngoài bên ngoài, luôn luôn rất khiêm tốn, có thể không chịu được vô cùng lóe sáng, đưa tới khuy kỷ, cơ hồ không thể phòng ngừa. Mắt tam giác con người hơi hơi chuyển động, dường như đang đánh ý định gì. Nếu như Trương Băng không đoán sai, hắn là đang suy nghĩ, tìm cái gì điểm vào cùng Tiêu Vũ Nặc chuyện trò.

Mắt tam giác ăn mặc màu xanh đậm quần tây cùng màu hồng áo sơ mi, còn đánh một đoạn cà vạt, một bộ thành phố lớn thành phần trí thức bộ dáng. Mới vừa rồi tại trên đài ngắm trăng, Trương Băng không nhìn thấy hắn, đoán chừng là theo trước trên nhà ga xe. Bọn họ lên xe địa điểm là nam châu thành phố bắc đứng, khởi hành đứng thì tại nam châu thành phố trạm dừng.

Ước chừng hơn mười phút sau, mắt tam giác lên tiếng, mục tiêu nhưng là bên người vị kia, từ đầu đến cuối không có nhìn nhiều trẻ tuổi nữ sinh.

"Vị mỹ nữ này, chuẩn bị đi nơi nào, nhìn dáng vẻ của ngươi, vẫn là học sinh chứ? " mắt tam giác nhẹ nhàng cười một tiếng, hỏi.

Trương Băng thấy vậy, không khỏi than thầm một tiếng: "Hành gia. " mắt tam giác không có trực tiếp cùng Tiêu Vũ Nặc hoặc Tiêu Thiên Tinh chuyện trò, là bởi vì hai tỷ muội biểu tình vô cùng lạnh giá, có loại cự người ngoài ngàn dặm lạnh lùng, trực tiếp mở miệng, tám chín phần mười sợ là muốn biết, cho nên hắn tìm dễ dàng chuyện trò đối tượng, mở ra cục diện.

Còn có chính là, mắt tam giác hỏi vấn đề phương thức rất thông minh. Hắn một hồi liền tiếp hai vấn đề, "Chuẩn bị đi kia " liên quan đến tư ẩn, người khác chưa chắc nguyện ý trả lời, "Vẫn là học sinh đi " thuộc về tùy ý tính vấn đề rất lớn, không muốn trả lời thứ nhất, có thể trực tiếp trả lời cái thứ 2, không sẽ được mà sinh ra lúng túng.

"Ừ, được nghỉ hè, chuẩn bị về nhà đây. " tướng mạo bình thường nữ sinh cũng không có gì phòng bị, trực tiếp nói.

"Há, ta chuẩn bị đi Trung Châu thị, ngồi toàn bộ hành trình. " mất tam giác tùy ý nói. Không thể không nói, hẳn những lời này cũng rất thông minh. Đầu tiên, nói ra mục đích của mình đấy, có thể để cho đối phương hàng thấp một chút mà phòng bị thứ yếu, Trung Châu thị là nước Hoa lớn nhất đất liền thành phố, cổ đại Đế đô, tự nhiên sẽ đưa tới cái kế tiếp đề tài.

Không ngoài dự đoán như vậy, nữ sinh kia ngay sau đó hỏi, "Đi đi công tác sao?"

"Vâng, đi họp. " mất tam giác gật đầu nói.

"Họp a, mở họp gì? " nữ sinh hỏi tới.

"Y tế phương diện. " "Oa, ngươi là thầy thuốc a, thật là lợi hại! " "Coi như là một thầy lang đi. " "Trung y sao? " "Đúng thế. " "Vậy ngài có thể hay không giúp ta xem một chút, xem ta có bệnh không? " nữ sinh hưng phấn hỏi.

"Có, bệnh đến rất nặng... " trong lòng Trương Bằng lẩm bẩm, hóa ra cô em này là si mê a.

"Được, ta đây liền bêu xấu. " mất tam giác gật đầu nói, sau đó đưa ra mang đồng hồ vàng tay, thay nữ sinh bắt mạch.

"A... " mất tam giác nhắm nửa con mắt, trầm ngâm nói, "Mạch đập trầm ổn, sườn sề, thân thể khỏe mạnh, nhưng khí huyết quá vượng, khí âm hơi nặng, yêu cầu điều hòa một, hai."

"A, không trách những ngày qua ta lão táo bón. " "Ta cho ngươi lái cái toa thuốc từ, điều chỉnh điều chỉnh là tốt. " "Yêu cầu giấy và bút sao? " nữ sinh vừa nói, đứng dậy phải đi cầm trên cái giá ba lô.

"Không cần không cần, ngươi thêm ta WeChat, quay đầu phát cho ngươi. " mất tam giác khoát tay nói.

"Yo, tiểu tử, ngươi là thầy thuốc a, cũng giúp ta xem một chút. " không biết là lúc nào, gần cửa sổ đàn bà tỉnh rồi, hướng mất tam giác cười hỏi.

"Được, ngồi chung một nhóm xe, đều là duyên phận. " đón lấy, mất tam giác lại cho đàn bà chẩn mạch, nói nàng khí huyết không hòa hợp, muốn bồi bổ máu gì đó, sau đó lại tặng thêm WeChat.

Giải quyết hai cái lần ngồi, rốt cuộc đến món ăn chính rồi. Mất tam giác rõ ràng rõ ràng giọng nói, mặt hướng Tiêu Vũ Nặc, thân thể nghiêng về trước, mở miệng nói, "Cô em này, ta xem mặt ngươi sắc trắng nhợt, có thể có chút khí huyết chưa đủ, muốn bổ túc một bổ."

Tiêu Vũ Nặc nhìn lối đi mặt đất, không nhúc nhích, phảng phất không có nghe thấy mất tam giác nói. Mất tam giác nhất thời mặt lộ lúng túng, không nghĩ tới đối phương như vậy không nề mặt mũi, bất quá hẳn cũng là lão giang hồ, ngay sau đó khẽ mỉm cười, thu về thân thể, dựa vào trên ghế ngồi, không nói thêm gì nữa.

Trương Bằng vốn tưởng rằng, sự tình cứ như vậy kết thúc. Có lẽ là hai tỷ muội mị lực thật sự quá lớn, ước chừng sau hai mươi phút, từ bỏ ý định không ngừng mất tam giác lại bắt đầu cùng hai vị lần ngồi nói chuyện phiếm. Lần này là nói đùa, làm cho đàn bà trung niên cùng nữ sinh khanh khách không ngừng cười.

"Có con vịt kêu tiểu Hoàng."

"Có một ngày hẳn, bị xe đụng phải, hẳn liền quát to một tiếng: 'Oa!' "

"Từ nay thì trở thành tiểu hoàng qua rồi!"

Trương Bằng nghe vào trong tai, về mặt thần thờ, thậm chí nổi lên tầng nổi da gà. Lạnh như vậy trò cười, thật khó cho các nàng có thể cười được, cái này tiêu điểm nên có bao nhiêu thấp a.

Cũng có lẽ là trò cười thật sự quá lạnh, Tiêu Thiên Tinh quay đầu, nhìn lướt qua. Mất tam giác phản ứng cực nhanh đất bắt được cái này thoáng qua rồi biến mất cơ hội, hướng nàng nói, "Cô em này, có biết hay không dựa hấu vì sao lại sinh trưởng trên cây?"

Tiêu Thiên Tinh nhìn ra ngoài cửa sổ, phảng phất cái gì cũng không nhìn thấy, không nghe thấy. Chỉ một thoáng, mất tam giác trong mắt lóe lên một tia hung ác, dường như giận quá.

"Mỹ nữ, ta đang cùng ngươi nói chuyện đây. " mất tam giác sắc mặt lạnh lẽo, trầm giọng nói. Nhưng đối phương lại im lặng không lên tiếng nhìn ngoài cửa sổ nhanh chóng quay ngược lại cảnh sắc, hoàn toàn không thấy câu hỏi của hắn. Hắn đang muốn nói câu tiếp theo, ngồi ở đó bên cạnh nữ hài, một mực đang ngủ gà ngủ gật người tuổi trẻ bỗng nhiên lên tiếng.

"Bằng hữu, các nàng có chút không thoải mái, các ngươi nói các ngươi đi. " Trương Bằng giọng thành khẩn đất khuyên.

Mất tam giác vốn là kìm nén nổi giận trong bụng, đồ kị, căm ghét, lại không pháp đối với nữ hài tử nổi giận, Trương Bằng vừa lên tiếng, liền đụng vào họng súng rồi.

"Mắc mớ gì tới ngươi, cút sang một bên!"

Lời còn chưa dứt, hai nàng đồng thời quay đầu, lưỡng đạo ánh mắt lạnh như băng đồng loạt rơi vào mắt tam giác trên mặt. Trong phút chốc, hần chỉ cảm thấy toàn thân như rơi vào hầm băng, không tự chủ được run rẩy. Phảng phất nhìn lấy hần, không phải là hai cái nũng nịu đại nữ hải, mà là hai đầu viên cổ hung thú.

Ánh mắt kia, giống như lợi kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang lạnh thấu xương lưỡi đao, để cho hần không khỏi sinh ra, một giây kế tiếp liền sẽ kiếm mang xuyên tim, đầu người rơi xuống đất ảo giác.

Mà đang ở mắt tam giác cả người cứng ngắc, không dám thở mạnh một cái thời điểm, người trẻ tuổi kia cười, hướng hỏi hần: "Người nói cái gì?"

"Không... Không..." mắt tam giác chỉ cảm thấy trong phổi không khí đều bị chèn ép hết, nói chuyện trở nên vô cùng gian nan.

"Mỗi lặp lại lần nữa." người trẻ tuổi kia cười nói, có thể trong đôi mắt lại hoàn toàn lạnh lẽo, phảng phất đang nhìn một người chết.

"Đình đông... Tôn kính hành khách, phía trước đứng là, nam lĩnh trấn, mời xuống xe hành khách, cảm xong hành lý..." đang lúc này, đoàn xe radio vang lên, tốc độ xe cũng dần dần hạ thấp.

"Không... Không..." mắt tam giác sắc mặt một hồi xanh, một hồi bạch, tay chân run rẩy không ngừng, hiển nhiên sợ tới cực điểm.

Làm đoàn xe dừng lại thời điểm, hai tỷ muội đồng thời thu hồi ánh mắt. Trong nháy mắt này, mắt tam giác giống như là trải qua một trận sinh tử hạo kiếp, cả người mồ hôi đầm đìa, giấy giụa theo chỗ ngồi bò dậy, ngay cả hành lý đều quên cầm, liền trực tiếp hướng ra ngoài xe, tại trên đài ngắm trăng chạy như điên.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: hồi hương

2017 năm ngày 10 tháng 7.

Nam châu thành phố cao sát đứng số 15 trên đài ngắm trăng, người đến người đi, náo nhiệt bất phàm. Mọi người hoặc là lôi kéo rương hành lý, hoặc là xách biên chức đại, túi du lịch, hay hoặc là gánh đòn gánh cùng cái sọt, đứng ở trên đài ngắm trăng trông mong ngóng trông, chờ đoàn xe đến.

Trên thang lầu, xuống nhất nam lưỡng nữ. Nam ước chừng chừng hai mươi, vóc người đều đặn, ăn mặc áo sơ mi trắng cùng quần tây, buộc đồng chụp giấy nịt da, mặt mũi thanh tú, mang theo mấy phần phong độ của người trí thức, giống như một mới vừa bên trên(lên) sinh viên đại học. Mặc dù không nói bên trên(lên) đẹp trai cỡ nào, nhưng hai con mắt lại hết sức có Thần, con mắt màu đen trong lộ ra thế tục lão luyện, để cho người không dám tùy tiện coi thường.

Hai người nữ là tuổi tác không lớn, ước chừng mười sáu bảy tuổi, chính là hoa(xài) Quý Vũ cuối kỳ thiếu nữ, cả người trên dưới, đều tràn đầy đậm đà khí tức thanh xuân, tinh thần phấn chấn bông bột, sức sống bắn ra bốn phía.

So với các nàng tuổi tác và khí chất, vóc người lại phân biệt rõ ràng, yếu yếu điệu điệu. Nền lớn quá lớn, nên nhỏ quá nhỏ, môi tựa như anh đào, mặt mày như sao, ngực Nhược Hạo biển, mông tựa như nửa tháng. Ăn mặc màu ngà áo sơ mi cùng hoa(xài) cách quần bó tử, cùng với màu trắng vận động tất, dưới chân đạp chạy chậm giày, địa lĩnh nhân kiệt, phán cổ rực rỡ, phảng phất cả người đều đang sáng lên.

Sự xuất hiện của các nàng, một cách tự nhiên hấp dẫn mắt lớn mắt lớn ánh mắt.

Có thể kỳ quái là, nam hai tay trống trơn, nhàn đình mạn bộ. Hai cái như hoa như ngọc thiếu nữ lại công lấy sau lưng bao lớn bao nhỏ, phía sau là cao cổ nửa người ba lô leo núi, trên vai đeo xách tay, trong tay xách túi du lịch. Mặc dù nói các nàng thoát nhìn rất dễ dàng, trên trán ngay cả một chút mồ hôi hột cũng không có, nhưng mọi người vẫn là không tự chủ được, hướng nam sinh kia đầu đi khinh bỉ ánh mắt.

Ở trong mắt bọn họ, một người đàn ông không chỉ không cầm hành lý, còn một bộ bộ dáng chuyện đương nhiên, rất dễ dàng liền người liên tưởng đến, thời cô sau khi chài bên trong chia nhau, du đầu phần diện tiểu địa chủ, nô dịch cần cù đứng cầm người dân lao động, giống như ngư mã như vậy khu sử hai gã đáng thương tiểu nô Tỳ, thật sự đáng xấu hổ đáng hận.

Nhưng mà, da mặt dày giống như thành tường như vậy người trong cuộc, nếu như có thể nghe được tiếng lòng của bọn họ, nhất định sẽ hỏi hột hỏi, "Các người tại sao không nói ta giống như Cổ công tử? Cõi đời này ngoại trừ bạch mao nữ, còn có Hồng lâu mộng."

Trên thực tế, nếu không lo lắng vô cùng làm người khác chú ý, Tiêu Thiên Tinh sẽ vác một cái loại cực lớn ba lô, một tia ý thức trang bị tất cả mọi thứ,

tránh cho bao lớn bao nhỏ, phiền toái nhiều hơn. Đối với có thể một tay giờ sau tám vòng xe tải lớn tàn bộ người mà nói, chừng trăm cân đồ vật, liền cùng một cây lông hồng không sai biệt lắm.

Trong bọc của các nàng ngoại trừ ba người thay đồ và giặt sạch quần áo, còn có Mã Tinh Lôi sáng sớm chuẩn bị xong lễ vật, có đặc chế thịt bò kho, nước sốt chân heo (nhân vật chính), có lão nhân bú sữa bột, thực phẩm dinh dưỡng, còn có đủ loại vào bốn quả vật vân vân. Bởi vì Lưỡng Sơn thành phố nằm ở nam châu thành phố phía bắc, buổi tối sẽ tương đối lạnh, các nàng còn đem Trương Bằng lần trước cho các nàng mua North ngoài trời quần áo thể thao mang theo. Hai tỷ muội mặc dù trong ngày thường ăn mặc giản dị, nhưng lòng thích cái đẹp cũng cùng phổ thông nữ hài không khác.

"..."

Chỉ chốc lát sau, theo một tiếng vang lên kèn, một nhóm động xe dọc theo quỹ đạo, từ xa tới gần đất lái tới.

"Loảng xoảng loảng xoảng..."

Ngay sau đó, đoàn xe mang theo vạn quân không đỡ thế, gào thét mà qua, bánh xe ma sát quỹ đạo, phát ra tiếng vang ầm ầm, sau đó chậm rãi ngừng lại.

"Xuy..."

Lâu dài nhục chí trong tiếng, cửa xe bên cạnh (trái phải) mở ra, mọi người chen nhau lên. Trương Bằng cùng hai tỷ muội đứng ở một bên, nhìn lấy các lễ khách lên xe, tìm tới chỗ ngồi, phần lớn tất cả ngồi xuống sau, mới đi vào buồng xe. Hai tỷ muội đều là đại năng tu giả, muốn chủ động phòng ngừa cùng đám người phát sinh chát chội xô đẩy, nếu không rất dễ dàng xảy ra vấn đề, nhẹ thì xương gãy rách gân, nặng thì đi đời nhà ma.

Vé xe là bên trái ba người ngay cả ngồi, hai tỷ muội đem hành lý để lên giá đỡ, sau đó tại bên người của Trương Bằng, một tả một hữu ngồi xuống. Tiêu Thiên Tinh dựa vào cửa sổ xe, Tiêu Vũ Nặc dựa vào hành lang.

"Tôn kính các lễ khách, mời nịt chặt giây an toàn, cũng cách xa cửa xe, để tránh xảy ra bất trắc. Đoàn xe sắp lên đường, lái hướng Trung Châu thị trạm dừng, dọc đường bắc cầu thành phố, Nam Lăng trấn, mây trắng trấn, Lưỡng Sơn thành phố..."

Chỉ chốc lát sau,

Đoàn xe chạy, từ từ tiến về phía trước tốc.

Đối diện Trương Bằng ngồi ba người, cách bàn dài, đối mặt mà ngồi. Gần cửa sổ là cái trung niên đàn bà, đang đang nhắm mắt nghỉ ngơi trung gian là một chừng hai mươi nữ sinh, tướng mạo bình thường dựa vào lối đi là một hai mươi lăm hai mươi sáu người tuổi trẻ, mang mắt kính, một bộ tư tư văn văn bộ dáng. Bất quá, ánh mắt của hắn có chút hẹp dài, có hình tam giác ngược hình, thiên nhiên đất có chút về âm tàn.

Mắt tam giác ánh mắt bất ngờ quét qua mặt của Tiêu Vũ Nặc bộ, ngực, một hồi lại khẽ đảo mắt từ, nhìn xem Tiêu Thiên Tinh. Mặc dù ánh mắt rất bí mật, lóe lên rồi biến mất, nhưng vẫn là rơi vào trong mắt của Trương Bằng.

Người sau hơi hít mắt lại giả vờ ngủ, hết thấy nhưng trong lòng. Bất quá hắn cũng không làm ra phản ứng gì, dù sao, lần đầu gặp hai tỷ muội nam nhân, rất ít có không kinh diễm. Ngay cả nhìn lên cũng không cho, liền có chút bá đạo.

Giờ phút này, Tiêu Thiên Tinh đang bám lấy cằm nhỏ, nhìn ngoài cửa sổ cực nhanh cảnh sắc, Tiêu Vũ Nặc là cúi thấp xuống mi mắt, xuất thần nhìn lấy hành lang. Các nàng ra ngoài bên ngoài, luôn luôn rất khiêm tốn, có thể không chịu được vô cùng lóe sáng, đưa tới khuy kỷ, cơ hồ không thể phòng ngừa. Mắt tam giác con ngươi hơi hơi chuyển động, dường như đang đánh ý định gì. Nếu như Trương Bằng không đoán sai, hắn là đang suy nghĩ, tìm cái gì điểm vào cùng Tiêu Vũ Nặc chuyện trò.

Mắt tam giác ăn mặc màu xanh đậm quần tây cùng màu hồng áo sơ mi, còn đánh một đoạn cà vạt, một bộ thành phố lớn thành phần trí thức bộ dáng. Mới vừa rồi tại trên đài ngắm trăng. Trương Bằng không nhìn thấy hắn, đoán chừng là theo trước trên nhà ga xe. Bọn họ lên xe địa điểm là nam châu thành phố bắc đứng, khởi hành đứng thì tại nam châu thành phố trạm dừng.

Ước chừng hơn mười phút sau, mắt tam giác lên tiếng, mục tiêu nhưng là bên người vị kia, từ đầu đến cuối không có nhìn nhiều trẻ tuổi nữ sinh.

"Vị mỹ nữ này, chuẩn bị đi nơi nào, nhìn dáng vẻ của ngươi, vẫn là học sinh chứ? " mắt tam giác nhẹ nhàng cười một tiếng, hỏi.

Trương Bằng thấy vậy, không khỏi than thầm một tiếng: "Hành gia. " mắt tam giác không có trực tiếp cùng Tiêu Vũ Nặc hoặc Tiêu Thiên Tinh chuyện trò, là bởi vì hai tỷ muội biểu tình vô cùng lạnh giá, có loại cự người ngoài ngàn dặm lạnh lùng, trực tiếp mở miệng, tám chín phần mười là muốn biết, cho nên hắn tìm đề tài chuyện trò đối tượng, mở ra cục diện.

Còn có chính là, mắt tam giác hỏi vấn đề phương thức rất thông minh. Hắn một hồi liên tiếp hai vấn đề, "Chuẩn bị đi kia " liên quan đến tư ẩn, người khác chưa chắc nguyện ý trả lời, "Vẫn là học sinh đi " thuộc về tùy ý tính vấn đề rất lớn, không muốn trả lời thứ nhất, có thể trực tiếp trả lời cái thứ 2, không sẽ được mà sinh ra lúng túng.

"Ừ, được nghỉ hè, chuẩn bị về nhà đây. " tướng mạo bình thường nữ sinh cũng không có gì phòng bị, trực tiếp nói.

"Há, ta chuẩn bị đi Trung Châu thị, ngồi toàn bộ hành trình. " mắt tam giác tùy ý nói. Không thể không nói, hắn những lời này cũng rất thông minh. Đầu tiên, nói ra mục đích của mình thật, có thể để cho đối phương hàng thấp một chút mà phòng bị thứ yếu, Trung Châu thị là nước Hoa lớn nhất đất liền

thành phố, cổ đại Đế đô, tự nhiên sẽ đưa tới cái kế tiếp đề tài.

Không ngoài dự đoán như vậy, nữ sinh kia ngay sau đó hỏi, "Đi đi công tác sao?"

"Vâng, đi họp. " mắt tam giác gật đầu nói.

"Họp a, mở họp gì? " nữ sinh hỏi tới.

"Y tế phương diện. " "Oa, ngươi là thầy thuốc a, thật là lợi hại! " "Coi như là một thầy lang đi. " "Trung y sao? " "Đúng thế. " "Vậy ngài có thể hay không giúp ta xem một chút, xem ta có bệnh không? " nữ sinh hưng phấn hỏi.

"Có, bệnh đến rất nặng... " trong lòng Trương Bằng lăm lăm, hóa ra cô em này là si mê a.

"Được, ta đây liền bêu xấu. " mắt tam giác gật đầu nói, sau đó đưa ra mang đồng hồ vàng tay, thay nữ sinh bắt mạch.

"A... " mắt tam giác nhắm nửa con mắt, trầm ngâm nói, "Mạch đập trầm ổn, sườn sề, thân thể khỏe mạnh, nhưng khí huyết quá vượng, khí ẩm hơi nặng, yêu cầu điều hòa một, hai."

"A, không trách những ngày qua ta lão táo bón. " "Ta cho ngươi lái cái toa thuốc tử, điều chỉnh điều chỉnh là tốt. " "Yêu cầu giấy và bút sao? " nữ sinh vừa nói, đứng dậy phải đi cầm trên cái giá ba lô.

"Không cần không cần, ngươi thêm ta WeChat, quay đầu phát cho ngươi. " mắt tam giác khoát tay nói.

"Yo, tiểu tử, ngươi là thầy thuốc a, cũng giúp ta xem một chút. " không biết là lúc nào, gần cửa sổ đàn bà tỉnh rồi, hướng mắt tam giác cười hỏi.

"Được, ngồi chung một nhóm xe, đều là duyên phận. " đón lấy, mắt tam giác lại cho đàn bà chẩn mạch, nói nàng khí huyết không hòa hợp, muốn bồi bổ máu gì đó, sau đó lại tặng thêm WeChat.

Giải quyết hai cái lần ngồi, rốt cuộc đến món ăn chính rồi. Mắt tam giác rõ ràng rõ ràng giọng nói, mắt hướng Tiêu Vũ Nặc, thân thể nghiêng về trước, mở miệng nói, "Cô em này, ta xem mặt ngươi sắc trắng nhợt, có thể có chút khí huyết chưa đủ, muốn bổ túc một bổ."

Tiêu Vũ Nặc nhìn lối đi mặt đất, không nhúc nhích, phảng phất không có nghe thấy mắt tam giác nói. Mắt tam giác nhất thời mặt lộ lúng túng, không nghĩ tới đối phương như vậy không nề mặt mũi, bất quá hẳn cũng là lão giang hồ, ngay sau đó khẽ mỉm cười, thu về thân thể, dựa vào trên ghế ngồi, không nói thêm gì nữa.

Trương Bằng vốn tưởng rằng, sự tình cứ như vậy kết thúc. Có lẽ là hai tỷ muội mị lực thật sự quá lớn, ước chừng sau hai mươi phút, từ bỏ ý định không ngừng mắt tam giác lại bắt đầu cùng hai vị lần ngồi nói chuyện phiếm. Lần này là nói đùa, làm cho đàn bà trung niên cùng nữ sinh khanh khách không ngừng cười.

"Có con vịt kêu tiểu Hoàng."

"Có một ngày hán, bị xe đụng phải, hán liền quát to một tiếng: 'Oa!' "

"Từ nay thì trở thành tiểu hoàng qua rồi!"

Trương Bằng nghe vào trong tai, về mặt thần thờ, thậm chí nổi lên tầng nổi da gà. Lạnh như vậy trò cười, thật khó cho các nàng có thể cười được, cái này tiểu điểm nên có bao nhiêu thấp a.

Cũng có lẽ là trò cười thật sự quá lạnh, Tiêu Thiên Tình quay đầu, nhìn lướt qua. Mắt tam giác phản ứng cực nhanh dứt bắt được cái này thoáng qua rồi biến mất cơ hội, hướng nàng nói, "Cô em này, có biết hay không dựa hấu vì sao lại sinh trưởng trên cây?"

Tiêu Thiên Tình nhìn ra ngoài cửa sổ, phảng phất cái gì cũng không nhìn thấy, không nghe thấy. Chỉ một thoáng, mắt tam giác trong mắt lóe lên một tia hung ác, dường như giận quá.

"Mỹ nữ, ta đang cùng ngươi nói chuyện đây. " mắt tam giác sắc mặt lạnh lẽo, trầm giọng nói. Nhưng đối phương lại im lặng không lên tiếng nhìn ngoài cửa sổ nhanh chóng quay ngược lại cảnh sắc, hoàn toàn không thấy câu hỏi của hắn. Hắn đang muốn nói câu tiếp theo, ngồi ở đó bên cạnh nữ hài, một mực đang ngủ gà ngủ gật người tuổi trẻ bỗng nhiên lên tiếng.

"Bằng hữu, các nàng có chút không thoải mái, các ngươi nói các ngươi đi. " Trương Bằng giọng thành khẩn đất khuyển.

Mắt tam giác vốn là kim nén nổi giận trong bụng, đồ ky, căm ghét, lại không pháp đối với nữ hài tử nổi giận, Trương Bằng vừa lên tiếng, liền đụng vào họng súng rồi.

"Mắc mớ gì tới ngươi, cút sang một bên!"

Lời còn chưa dứt, hai nàng đồng thời quay đầu, lưỡng đạo ánh mắt lạnh như băng đồng loạt rơi vào mắt tam giác trên mặt. Trong phút chốc, hắn chỉ cảm thấy toàn thân như rơi vào hầm băng, không tự chủ được run rẩy. Phảng phất nhìn lấy hắn, không phải là hai cái nũng nịu đại nữ hài, mà là hai đầu viên cổ hung thú.

Ánh mắt kia, giống như lợi kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang lạnh thấu xương lưỡi đao, để cho hắn không khỏi sinh ra, một giây kế tiếp liền sẽ kiếm mang xuyên tim, đầu người rơi xuống đất ào giắc.

Mà đang ở mắt tam giác cả người cứng ngắc, không dám thở mạnh một cái thời điểm, người trẻ tuổi kia cười, hướng hỏi hắn: "Người nói cái gì?"

"Không... Không..." mắt tam giác chỉ cảm thấy trong phổi không khí đều bị chèn ép hết, nói chuyện trở nên vô cùng gian nan.

"Mời lặp lại lần nữa." người trẻ tuổi kia cười nói, có thể trong đôi mắt lại hoàn toàn lạnh lẽo, phảng phất đang nhìn một người chết.

"Đình đông... Tôn kính hành khách, phía trước đứng là, nam lĩnh trấn, mời xuống xe hành khách, cảm xong hành lý..." đang lúc này, đoàn xe radio vang lên, tốc độ xe cũng dần dần hạ thấp.

"Không... Không..." mắt tam giác sắc mặt một hồi xanh, một hồi bạch, tay chân run rẩy không ngừng, hiển nhiên sợ tới cực điểm.

Làm đoàn xe dừng lại thời điểm, hai tỷ muội đồng thời thu hồi ánh mắt. Trong nháy mắt này, mắt tam giác giống như là trải qua một trận sinh tử hạo kiếp, cả người mồ hôi đầm đìa, giấy giũa theo chỗ ngồi bò dậy, ngay cả hành lý đều quên cầm, liền trực tiếp hướng ra ngoài xe, tại trên đài ngắm trăng chạy như điên.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: bất an

"Đình đông... Tôn kính các lữ khách, đoàn xe sắp chạy..."

Cũng không lâu lắm, đoàn xe rời đi nam lĩnh trấn đứng, tiếp tục hướng Trung Châu thị tiến phát.

"Có hộp cơm bán, trứng muối gà quay chân, một cái hai mươi lăm." một vị ăn mặc màu đỏ tiểu Mã kẹp đại thẩm, đẩy xe thức ăn theo trong lối đi đi qua.

Tiêu Thiên Tinh thấy, lập tức ôm lấy cánh tay của Trương Bằng, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói, "Ta muốn ăn."

"Không được, bên ngoài đồ vật không sạch sẽ." âm thanh tuy nhỏ, nhưng Tiêu Vũ Nặc vẫn là nghe được, lúc này Liễu Mi dựng lên, dạy dỗ.

"Không nha, ta muốn ăn ~" Tiêu Thiên Tinh lắc lắc cánh tay của Trương Bằng, vẫn không quên hướng Tiêu Vũ Nặc làm cái mặt quỷ.

"Tiểu Vân nói rất có đạo lý, các loại (chờ) về nhà lại ăn đi." Trương Bằng nói. Một mặt, hàng trên xe hộp cơm quả thật có chút khô cứng sống nguội, ăn hết đối với dạ dày không tốt mặt khác, là vì trả thù khuya ngày hôm trước, Tiêu Thiên Tinh trợ giúp tỷ tỷ hướng hắn bức Vua thoái vị.

"Ồ Oa ~" hai nhóm đối với một nhóm, hơn nửa năng cái kia một nhóm vẫn là nhất yếu thế, Tiêu Thiên Tinh chỉ có thể tháo chạy.

"Cá bông xơ sống, kẹo cao su, đường phèn cây dương mai, chín chế trần bì, miếng gừng, nước sốt vịt lười..." là một tên đại thẩm đẩy xe con, từ đằng xa đi tới.

"Ta muốn ăn ~" Tiêu Thiên Tinh nũng nịu nói.

"Không cho phép tùy tiện ăn quà vặt, trước khi tới mẫu thân đã khai báo, muốn ta nhìn vào người." "Tiểu Vân nói rất có đạo lý, các loại (chờ) về nhà lại ăn đi."

Hai đại nhóm vs một ít nhóm, đo ván!

"Tiểu Bằng ca ca, có lỗi với.., tiểu Phi sau đó cũng không dám nữa." Tiêu Thiên Tinh dùng sức ôm lấy cánh tay của Trương Bằng, hai luồng co dẫn nổ khỏi cầu ép tới hắn tam hồn thăng thiên, bên tai lại truyền tới ôn nhu mềm mại giòn non âm thanh, nghe người bảy Phách Xuất Khiếu.

"Mỹ nữ, tới bình đường phèn cây dương mai." Trương Bằng vẫy tay nói.

"Người!" Tiêu Vũ Nặc mắt phượng tròn, Liễu Mi đảo thụ.

"Người cái gì người? " "Chúng ta ăn của chúng ta, mắc mớ gì tới người. " Tiêu Thiên Tinh lộ ra tiểu Hổ Nha, Trương Bằng sắc mặt nghiêm nghị.

Một món lớn vs một món lớn thêm một ít nhóm, đo ván!

"Tối la, hai mươi đồng tiền. " đại thẩm kéo xe con lui về, xuất ra nylon lon phong trang đường phèn cây dương mai, đưa cho Trương Bằng, cũng nhận lấy hai mươi đồng tiền.

"Ừ, đồ ăn ngon (ăn ngon) ~ " Tiêu Thiên Tinh cười hi hi kéo ra lon, dùng bên trong phân phối nylon nữa sâm một viên, bỏ vào trong miệng, vẻ mặt bộ dáng hạnh phúc.

Biểu tình của Tiêu Vũ Nặc bộc phát băng lạnh. Trương Bằng thấy vậy, liền vội vàng xiên một viên, đưa đến miệng nàng bên. Tiêu Vũ Nặc giận dữ, quay đầu đi. Trương Bằng xấu xa cười một tiếng, đưa tay đi bóp hông của nàng thịt. Tiêu Vũ Nặc lập tức phát đuôi sam, hướng hân trọn mắt nhìn. Thừa cơ hội này, hân đem cây dương mai nhét vào trong miệng nàng.

Chính bởi vì cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn, cho ăn hai khóa đường phèn cây dương mai sau, vô địch thiếu nữ xinh đẹp khí rất cuộc tiêu mất, tiếp tục nhìn lối đi ngắn người.

"Đình đông... Tôn kính hành khách, phía trước đứng là, mây trắng trần, mời xuống xe hành khách, cầm xong hành lý..."

Không biết qua bao lâu, trên xe radio vang lên lần nữa, đoàn xe chậm rãi dừng lại.

Một nhóm hành khách xuống xe, một nhóm khác hành khách lên xe. Trong lối đi, đi tới một hơn ba mươi tuổi, ăn mặc đồng phục làm việc người thanh niên. Tóc của hân có chút rối tung, làm cho người ta một loại bản thủ cảm giác.

Trong nháy mắt, hân thấy ngồi ở lối đi bên trên tuyệt sắc thiếu nữ, không khỏi dừng lại một chút. Da thịt được không giống như tuyết, vô cùng mịn màng, bộ ngực đường cong rất lớn, một tay khó cầm. Giờ phút này, nàng ánh mắt đang đi qua lối đi, nhìn bên phía trước ngoài cửa sổ ngắn người.

Cơ hội tốt!

Hân chà xát ngón trỏ phải cùng ngón cái, lôi kéo bước chân đi tới. Đang đến gần thiếu nữ trong nháy mắt, thân thể đột nhiên nghiêng lệch, giống như là bị đẩy ta một chút, nhào về phía trước, đồng thời tay phải chụp vào cái kia to lớn đầy đặn.

Hân thường xuyên làm chuyện này, đã quen đường, cho dù ăn đậu hủ, đối phương cũng không bắt được sơ hở gì. Coi như bắt đầu làm náo lên, nữ hài tử da mặt mỏng, hơn nữa không chứng có, đoàn xe tuần cảnh cũng không làm gì được hân. Một chút không đứng vững, chẳng lẽ không được sao, sáng sủa cân khôn, không cân thận ngã xuống cũng phạm pháp sao?

Hân nghĩ xong,

Bắt được thời điểm, muốn hung hân bóp một cái, bóp phá hư cũng không đóng chuyện hân, ngược lại cũng không phải là hân nuôi.

Nhưng ngay khi cái kia vai u thịt bắp có lực, mọc đầy kén bàn tay heo ăn mỡ sắp va chạm vào cái kia đầy đặn trong nháy mắt, trong con mắt hân xuất hiện lau một cái lam quang, thời gian phảng phất thả chậm gấp mấy lần. Cái kia lam quang nhanh chóng phóng đại, trở nên sâu thẳm vô biên, sau đó hân nào động "Ồng " một chút, trống rỗng.

"Oành!"

Một giây kế tiếp, mãnh liệt khí bạo âm thanh chột vang lên, khoảng cách Tiêu Vũ Nặc còn có xa nửa mét người thanh niên, phảng phất bị vô hình chùy lớn đánh trúng, về phía sau thẳng bắn qua. Sau khi hạ xuống, lại ở trong đường hầm lộn mấy thước, ngã vào buồng xe cùng buồng xe giữa hành lang, cái này mới ngừng lại.

To lớn phong áp cuốn bữa tiệc toàn bộ buồng xe, các lữ khách đều không rõ vì sao, cho là đoàn xe đã xảy ra chuyện gì, rối rít đứng lên ngắm nhìn, người nhất gan đã phát ra tiếng rít chói tai.

Cũng không lâu lắm, mấy tên nhân viên bảo vệ cùng nhân viên tàu chạy tới. Bọn họ rất nhanh thì phát hiện tên kia nằm ở trong hành lang, sung mặt sung mũi, đầu đây là máu người thanh niên.

"Nàng, là nàng! " người thanh niên mặt lộ sợ hãi, trọn to hai mắt, chỉ Tiêu Vũ Nặc nghẹn ngào kêu to.

Một tên trong đó nhân viên bảo vệ đi tới, quan sát Tiêu Vũ Nặc mấy lần, hướng nàng chào một cái, sau đó đưa ra mang bao tay trắng tay, công sự công bạn nói, "Tiểu thư, xin lấy ra vé xe của người."

Chỉ thấy Tiêu Vũ Nặc hai ngón tay khép lại, mang theo một cái nào đó cái vật kiện, nhẹ nhàng khoát tay. Xuất hiện ở nhân viên bảo vệ trước mặt, không phải là vé xe, mà là một cái vàng óng ánh, tản ra thất thái Lưu Ly ánh sáng rực rỡ quyền sở hữu.

Nhân viên bảo vệ đầu tiên là sửng sốt, lại nhìn kỹ mắt, sau đó đứng thẳng người, chào một cái, không nói một lời hướng người thanh niên đi tới, cùng đồng bạn thấp giọng nói câu, "Bắt hân lại! " sau đó liền mang theo người rời đi.

Ước chừng sau năm phút, ngay tại các lữ khách châu đầu ghé tai, nghị luận không nghỉ thời điểm, tóc trắng nhợt trưởng tàu mang theo vài tên người phục vụ, vội vã chạy tới.

"Cố vấn đồng chí, mời qua bên này." trưởng tàu hướng Tiêu Vũ Nặc khom mình hành lễ, thỉnh cầu nói.

"Ta mua vé xe." Tiêu Vũ Nặc lấy ra vé xe của nàng.

"Cố vấn đồng chí, mời mượn một bước nói chuyện." trưởng tàu kiên trì nói.

Ba người không thể làm gì khác hơn là đứng đây, đi theo trưởng tàu đi qua mấy khoang xe lửa, đi tới hàng đầu buồng xe đơn độc nằm mềm căn phòng.

"Cố vấn đồng chí, chúng ta sắp xếp không chu toàn, cho ngài tạo thành quấy nhiễu, vô cùng xin lỗi. Còn dư lại lộ trình, rồi mời ở chỗ này nghỉ ngơi đi." trưởng tàu nói, hần đã tuổi gần sáu mươi, giọng nói chân thành khẩn thiết, để cho người khó mà cự tuyệt.

"Trưởng tàu, hảo ý của người chúng ta tâm lĩnh. Sự phụ luôn nói, không thể tự kiểm chế thân phận, không tuân theo pháp lý ân huệ, cho người khác thêm phiền toái." Tiêu Vũ Nặc nói.

"Cố vấn đồng chí..." trưởng tàu mặt lộ vẻ khó xử, nói, "Ngài nếu không phải đợi ở chỗ này, mới thật sự là phiền toái."

"Ừ?" Tiêu Vũ Nặc ánh mắt đông lại một cái, trên mặt hiện lên một tầng sương lạnh.

"Từ xưa tới nay, tu Phàm khác biệt. Ngài tôn đại thần này, chạy tới ngồi nhị đẳng buồng xe, lại không chuyện nói rõ trước, còn chưa phải là cho chúng ta thêm phiền toái à?" trưởng tàu trên trán toát mồ hôi lạnh, nói.

Tiêu Vũ Nặc còn muốn nói tiếp cái gì, Trương Bằng cướp trước một bước, nói, "Được được được, ta xem nơi này tốt vô cùng, liền đợi nơi này, đỡ cho cùng người chen chúc." vừa nói, Trương Bằng một tay một cái, kéo hai tỷ muội ở trên ghế sa lon ngồi xuống.

Trưởng tàu thấy vậy, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, lộ ra mỉm cười, nói, "Các người muốn ăn cái gì, liền cùng ngoài cửa ngồi vụ nhân viên nói một tiếng. Để tỏ lòng áy náy, nơi này tiêu phí, toàn bộ thanh toán."

"Tôi ba ly cà phê, ba chén nước nóng, trở lại ba phần Bacon chân giò hun khói rán đôi trứng." Trương Bằng cũng không khách khí, trực tiếp liền điểm.

"Lập tức tới ngay." trưởng tàu vừa ra cửa, đã nhìn thấy Tiêu Thiên Tinh đi theo ra ngoài.

"Làm sao?" trưởng tàu hỏi.

"Chúng ta hành lý còn tại đằng kia bên." Tiêu Thiên Tinh nói.

"Không cần không cần, chúng ta đi cầm là được, ngài ngồi liền có thể." trưởng tàu liền vội vàng ngăn cản nói, lại để cho Thiên cung cố vấn vào nhị đẳng buồng xe, tùy tiện làm ra một (cái) pháp thuật gì đến, bắn chết là chuyện nhỏ, xe hư người chết mới là đại sự. Mới vừa rồi cái kia một tiếng khí bạo, vang dội toàn bộ xe, ngay cả thủy tinh công nghiệp cửa sổ kiếng đều xuất hiện nhỏ bé vết nứt. Hần nho nhỏ này đoàn xe, không tha cho tôn đại thần này. Hần đã tra được mục đích của đối phương, cũng báo lên đoàn xe trung tâm chỉ huy, đến Lương Sơn thành phố sau, lập tức dừng xe kiểm tra.

Nhân viên bảo vệ môn rất nhanh liền đem hành lý của bọn họ chờ tới, từng món một đất rõ ràng điểm, sau đó bỏ vào tạm thời trong tủ treo quần áo.

"Trời ạ, làm sao nặng như vậy, một bọc ít nhất chừng trăm cân đi." "Thiên cung cấp năm tu giả, lực có thể gánh đỉnh. Chút sức nặng này tính là gì, đây chính là Thiên cung cố vấn." "Cố vấn làm sao vậy?" "Cố vấn chính là siêu cấp tu giả, không có cách nào giám định cấp bậc." "Tê..." cái kia vài tên nhân viên bảo vệ vừa ra cửa, liền nhỏ giọng thăm thỉ, sau đó rồi rít hút hơi khí lạnh.

Đám người đều đi xa sau, Tiêu Vũ Nặc về mặt trở nên trở nên âm đạm.

"Chỉ, làm sao vậy?" Song Tử ngay cả tâm, Tiêu Thiên Tinh ngay lập tức cảm thấy được Tiêu Vũ Nặc thay đổi, quan tâm hỏi.

"Tiểu Phi, ta..." Tiêu Vũ Nặc mặt lộ bất an, âm thanh có chút khê run, "Ta có chút mà không khống chế được sức của chính mình rồi."

"Không việc gì a, là cái kia tên lưu manh quá ghê tởm." Tiêu Thiên Tinh an ủi. Mới vừa rồi một màn kia, nàng cũng nhìn thấy.

"Cái gì, lưu manh!" Trương Bằng kêu lên, "Mò tới chỗ nào, nhanh cho ta xem nhìn!" hần xanh mặt, thanh sắc câu lệ, phảng phất thua thiệt là hần. Bất quá cũng không có sai, Tiêu Vũ Nặc thật muốn bị sờ, thua thiệt nhất nhất định là hần.

"Không... Không có..." Tiêu Vũ Nặc mặt đỏ lên, dùng sức lắc đầu.

"Tỷ có hộ thân kinh khí, đừng nói mò tới, phải dựa vào gần nửa mét cũng không có khả năng." Tiêu Thiên Tinh liền vội vàng nói. Chuyện này không giải thích rõ, đợi một hồi liền không kết thúc rồi.

"Hần mới vừa rồi muốn sờ nơi nào, ta muốn kiểm tra một chút." Trương Bằng căng thẳng mặt nói. Biểu tình kia, không nói ra được nghiêm túc nghiêm túc.

"Còn có thể là nơi nào. " Tiêu Thiên Tình nhắc nhở nói.

"Tối, ngồi xong. " Trương Bằng ra lệnh, sắc mặt âm trầm như mực, giọng không nghi ngờ gì nữa, không có bất kỳ chỗ thương lượng. .

Nhìn lấy hần nhanh muốn ăn thịt người bộ dáng, Tiêu Vũ Nặc không thể làm gì khác hơn là làm theo, ngồi lại đây, ưỡn ngực, tiếp nhận kiểm tra. Trương Bằng cúi đầu, cẩn thận chu đáo.

Ừ, áo sơ mi trắng, không có dấu tay, rất tốt.

"Được... Xong chưa? " Tiêu Vũ Nặc bên tai đều đỏ ửng, Tiêu Thiên Tình lại ở một bên che miệng cười trộm.

"chờ một chút, còn không thấy rõ... " Trương Bằng nói, sau đó đưa tay mò bóp mấy cái. Nếu không có dấu tay, vậy thì ấn mấy cái đi lên.

"Ngươi... " Tiêu Vũ Nặc bị khi dễ đến(phải) cả người vô lực, mặt đỏ nhanh hơn muốn chảy nước.

"Thành khăn đốc..."

Lúc này, bên ngoài bao sương có người gõ cửa, Trương Bằng không thể làm gì khác hơn là bỏ qua Tiêu Vũ Nặc, lần nữa ngồi xong, nói, "Vào đi."

Kéo dây cánh cửa "Rào " một chút, bị đẩy ra. Hai gã phục vụ viên đi tới, thả bọn hần xuống điểm cà phê, nhiệt độ nước cùng bữa điểm tâm, xoay người đi ra ngoài.

Tiếp đó, Trương Bằng cùng hai tỷ muội thông thả tự đắc ăn.

Ngoài cửa sổ xuất hiện mênh mông bát ngát đồng ruộng, bông lúa trĩu nặng ép cong ruộng lúa hồng của. Mỗi khi có gió lớn thổi qua, hạt lúa giống như như vậy sóng biển, khởi khởi phục phục. Xa xa quần sơn trùng trùng điệp điệp, có Mộc Thanh thúy. Bất ngờ có thể nhìn thấy một lượng nhà Nông phòng, đang dâng lên từ từ khói bếp.

Một bộ thông thả thích ý sơn thôn bức họa, dần dần mở ra tại trước mặt bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: hương tình

Chạng vạng, đoàn xe đến đứng, hai tỷ muội công lấy sau lưng bao lớn bao nhỏ, cùng ở sau lưng Trương Bằng.

"Đồng hương, ngồi xe không? " "Tiểu ca, đi đâu à? " "Là đi Đại Đông môn, vẫn là đập nước? " mới ra trạm xe, liền một nhóm xe ba bánh, nhân lực xa xông tới.

"Đại Đông môn Trúc Hạ thôn. " Trương Bằng nói.

"Mười đồng tiền. " một tên mang theo nón lá, ăn mặc áo lót, da thịt đen thui lão nông tiến lên nói.

Quay đầu nhìn lại, là chiếc rất lớn xe ba bánh, ba người thêm hành lý, miễn cưỡng đủ ngồi. Trương Bằng nhìn một chút, hỏi, "Chúng ta rất nặng, ngươi kéo động sao?"

Lão nông lập tức cười, nói, "Tiểu ca, ngươi cái này cứ yên tâm đi, lão thúc cái gì cũng không có, chính là có khí lực."

Nếu lão nông nói như vậy, Trương Bằng cũng không nói thêm cái gì, để cho hai tỷ muội đem kiện hàng để lên xe, sau đó ngồi lên.

"Cót két..."

Hai tỷ muội lên xe thời điểm, xe ba bánh hơi hơi trầm xuống, phát ra nhỏ nhẹ tiếng va chạm. Lão nông nhìn thấy, cũng không để ý, cho là xe nơi đó dẫn ra. Có thể nào biết, giẫm lên một cái chân đạp bàn, lại giẫm đạp bất động!

"Ách! " lão nông khiến cho(dùng) đem hết toàn lực, xe ba bánh rốt cuộc chậm rãi động. Chung quanh phu xe nhìn thấy, rồi rít nỏ nụ cười.

"Lão Trương, có được hay không à? " "Buổi trưa ăn chưa no cơm à? " "Không được chớ miễn cưỡng a."

Lão nông đi tới hơn mười mét, thật sự đạp bắt động. Hắn không thể nghĩ tới, ba người này thêm hành lý nặng như vậy, so với kéo hai đầu trâu còn chìm.

"Đại chất tử, người qua đây xuống. " lão nông chỉ cách đó không xa, một tên vừa cao vừa lớn trắng hán, hô.

"Lão thúc, không đến nỗi đi. " trắng hán kia xuống xe, chậm chậm đi tới, cười nói.

"Chuyến này sinh ý ta là làm không được, thì nhìn người. " lão nông bắt đầu dĩ nói.

"Tại sao ư? " trắng hán mặt lộ nghi ngờ, lên xe, dùng sức giẫm lên một cái, mới biết mức độ.

"Không được, mười khối quá ít, phải thêm năm khối. " trắng hán kia quay đầu, đưa ra năm ngón tay, hướng Trương Bằng nói.

"Thêm mười khối. " Trương Bằng hào khí nói.

"Vậy người còn không bằng muốn hai chiếc xe. " trắng hán nói. Tashan địa khu mặc dù dân tình dưng mãnh, nhưng là thuần Phác đồn hậu, sẽ không tham quê hương người tiện nghi.

"Chúng ta thích ngồi chung. " Trương Bằng nói.

"Vậy cũng tốt. " trắng hán nói xong, liền ra sức đạp xe, hướng Đại Đông môn phương hướng đi.

Đại Đông môn nằm ở Tashan địa khu mặt đông, là một tòa cổ đại thạch thể cửa lầu, nghe nói có hơn ngàn năm lịch sử. Cửa lầu phụ cận có ba cái thôn, theo thứ tự là Bạch Hà thôn, Miêu gia thôn cùng Trúc Hạ thôn. Bạch Hà thôn nằm ở nhất mặt tây, cách cửa lầu gần đây, Trúc Hạ thôn nằm ở phía đông nhất, nhất đến gần Tashan.

Tashan là Lương Sơn thành phố hai ngọn núi lớn một trong, đồng thời cũng là thành phố tên từ đầu tới. Lương Sơn thành phố trung tâm thành phố, nằm ở hai ngọn núi lớn chính giữa, từ xưa tới nay chính là chế tạo cùng tiêu thụ trúc sản phẩm địa phương.

Xe ba bánh đi ở loang loang lỗ lỗ xi măng trên quốc lộ, bất ngờ chuyển qua một lượng than nước đọng, văng lên nho nhỏ nước. Dọc đường rất nhiều quét quảng cáo tàn tường, bên trong là mảng lớn đất bằng phẳng, đắp che nắng lều, là chuyên môn dùng để hong gió cây trúc.

Nhìn lấy lại bại trần nhỏ phong cảnh, hơn mười phút sau, xe ba bánh theo một tòa cổ xưa sắc sỡ, khắp nơi dán đầy "Lão quân y chữa khỏi trăm bệnh " "Chuyên trị không có bầu không dục " "Bán ra sống từ hoàn " y tế quảng cáo thạch thể cửa lầu xuống trải qua.

Nhìn thấy Đại Đông môn, thì đến nhà Hương rồi. Đây là Trương Bằng khi còn bé lưu lại ấn tượng, mỗi khi thấy cái này trải qua trăm năm mưa gió cửa lầu, hắn thì có cảm giác về nhà. Vào giờ phút này, bà nội khẳng định nấu cháo xong, rán tốt trứng gà, chuẩn bị xong nửa bát ướp dưa muối, nắm bằng ghế nhỏ, ngồi ở cửa chờ hắn trở lại.

Hai tỷ muội đều lặng yên, nhìn lấy dọc đường cảnh sắc, không nói gì. Đối với các nàng mà nói, nơi này cũng là cố hương của các nàng. Bà nội của Trương Bằng từ nhỏ coi các nàng là làm nhà mình cháu gái nhỏ, hiền hòa yêu quý, còn vì các nàng trồng hai khỏa long nhãn cây. Không chỉ như thế, còn vì các nàng để lại một (cái) gian phòng nhỏ, bình thường đóng kín cửa, không cho bất luận kẻ nào ở, chỉ có các nàng lúc trở lại mới có thể mở cánh cửa.

Các nàng vật không mang đi, tất cả đều lưu trong phòng.

Các nàng lúc nhỏ, Trương Bằng bà nội thường ôm các nàng, nói với các nàng, "Đại thảo nguyên gió lớn, ở là nhà bạt, hôm nay ở nơi này ngày mai ở đó. Nơi này nhà ở là cục đá thể, các người lúc nào trở lại, nhà ở đều tại nơi đó. Từ nay về sau a, nơi này chính là của các người quê hương."

Phụ thân của các nàng là cô nhi, tại viện mồ côi lớn lên, chưa từng nghe nói có cái gì thân thích. Về phần mẹ bên kia, núi dài nước xa, các nàng cũng chỉ trở về qua một lần. Hơn nữa tới đi vội vàng, cũng không quá tuyển người chào đón. Cho nên, nàng chúng ta đối với quê hương khái niệm, cũng chỉ có Trúc Hạ thôn, Trương gia nhà tổ, Trương nãi nãi, Trương gia gia, tiểu thúc thúc, tiểu thím...

"Cót kết... Cót kết... Cót kết..."

Trắng hán ra sức đạp xe, đầu đầy mồ hôi, bất ngờ dùng khăn lông lau mặt.

"Ta nói lão huynh, các người là xếp vào mấy túi lớn cục gạch trở lại đi, nặng như vậy. " trắng hán quay đầu nói. Dù thế nào nhìn, một người vóc dáng đều đặn người tuổi trẻ, thêm hai một (cái) tiểu cô nương, cũng liền hơn ba trăm cân, không nặng bao nhiêu. Nặng chắc là hành lý của bọn họ, nhìn một cái, bao lớn bao nhỏ, còn thật không ít. Nhưng hắn có chỗ không biết, chân chính trăm chính là chỗ này hai cái nùng nịu tiểu cô nương. Tu giả thân thể mật độ vượt xa người thường, các nàng trọng lượng cơ thể, liền cùng hai đầu Đại Thủy Ngưu không sai biệt lắm.

Lại qua chừng mười phút đồng hồ, xa xa ven đường đứng yên ba cái không lớn không nhỏ nam hài tử. Bọn họ vừa nhìn thấy Trương Bằng, thật hưng phấn đất chạy tới, vừa chạy vừa kêu.

"Đại ca trở lại! " "Đại tỷ trở lại! " "Nhị tỷ trở lại!"

Trên đây trẻ thơ âm thanh từ xa tới gần đất truyền tới, Trương Bằng cùng hai tỷ muội nhất thời mặt lộ kinh hi, để cho trắng hán dừng xe. Tiểu thúc thúc ba

con trai tới đón bọn họ, một lớp mười mập một ít, cao gầy tên tất "A chó " lại mập lại bẽn chặc là "A heo " gầy teo nhỏ nhỏ là "A chuột ".

"Đại ca, đại tỷ, Nhị tỷ. " ba người vui tươi hơn hờ kêu lên.

"Ừ. " Trương Bằng vỗ xuống a heo bả vai.

"Ngoan ngoan ~ " Tiểu Thiên Tinh lập tức theo trong túi xách móc ra bó lớn hoa(xài) quốc kỳ Nữ Hoàng quốc quà vật, nhét cho bọn hắn.

Đón lấy, ba giờ nam sinh hỗ trợ mang đồ, hai tỷ muội công lấy sau lưng ba lô leo núi, Trương Bằng là một người một ngựa, đi vào thôn đường xi măng.

Ven đường trên tảng đá lớn, có khắc "Trúc Hạ thôn " ba chữ to, dùng kim nước sơn tô sắc, rộng rãi bông bột. Nghe nói đây là Trương gia năm trăm năm trước dời qua thời điểm, không biết là kia một đời lão thái gia viết xuống. Hàm nghĩa còn vô cùng văn nhã, xuất từ thi từ "Ung dung nước suối qua, trúc xuống có nhân gia ".

Nhưng trên thực tế, Trương Bằng cũng không có di truyền cho bọn họ Trương gia tổ tiên phong thái nho nhã, chính là một hoạt thoát thoát tham tiền đồ háo sắc, gian hoạt xảo trá hạng người.

Thôn đạo hai bên đều là một khối nhỏ một khối nhỏ đồng ruộng. Những thứ này đều không phải là cánh đồng, chẳng qua là loại chút ít hành gừng tỏi, dưa xanh cà chua, cải trắng thức ăn tâm vân vân, nhà mình ngày ngày ăn đồ vật. Đồng ruộng sau, chính là từng miếng nông thôn nhà cũ.

Kiến trúc kết cấu cùng bắc phương tứ hợp viện rất giống, bị dân bản xứ xưng là "Bốn giờ kim ".

Bốn giờ kim bố cục, bình thường bên ngoài là tường rào, trung gian là tề đại thạch xếp thành Amai, bình thường sẽ ở góc tây nam đánh lên một cái giếng nước. Nhà tọa bắc triều nam (Chú thích: quay lưng về phía bắc, nhìn về phương nam), theo cửa chính vào trong là Amai, hai bên trái phải là hai gian tai phòng, phía tây là phòng bếp cùng phòng chứa củi, cánh đông là phòng vệ sinh cùng nông cụ phòng.

Amai đi qua (quá khứ) chính là phòng khách, nằm ở phía bắc, phòng khách bên cạnh (trái phải) có một gian đại phòng ngủ, nếu như người nhà đừng nói nhiều, chính là bên cạnh (trái phải) các hai gian.

Trương Bằng gia tộc rất lớn, có bốn cái thúc thúc cùng một người cô cô, tất cả đều thành gia lập nghiệp rồi. Bởi vì nhà đông người, nhà cũ kiến trúc bố cục là bốn giờ kim bản thẳng cấp, tục xưng "Bốn giờ kim hai phun nước ".

Kết cấu, ngay tại là bốn giờ kim kiến trúc bố cục bên trên(lên), bên cạnh (trái phải) các thêm một cái độc lập sân. Do thiên môn đi ra ngoài, sau đó là một (cái) tiểu Thiên giếng, phía bắc là ba gian phòng lớn, mặt tây hoặc mặt đông là ba gian tiểu phòng, phía nam là tiểu môn. Hai cái này sân bên cạnh (trái phải) cân đối, được gọi là đông viện và tây viện.

Trương gia nhà cũ, ánh sáng(riêng) nhà vệ sinh cùng phòng tắm liền có bốn bộ, lúc sau tết, có thể cung cấp hai mươi, ba mươi người ở.

Tại thôn trên đường đi năm sáu phút, lại đi qua một đoạn ngắn bờ ruộng, đi vào trong hẻm nhỏ.

Ngõ hẻm tại nhà cùng nhà giữa, vô cùng nhỏ hẹp, chỉ có rộng hơn một thước, tả hữu là thoát nước cừ, chỉ có thể song song đi hai người. Ngẩng đầu nhìn lại, đầu tường cao vút, chỉ có thể nhìn thấy nhất tuyến thiên không.

Đi qua hai tòa nhà lớn, quẹo đi, một bộ đã lâu bức họa gọi vào mi mắt.

Một vị tóc muối tiêu lão phụ nhân, đang ngồi ở chỗ xưa trước đại môn, trên mái ngói mọc đầy màu đen rêu xanh dưới mái hiên, ngồi ở trên băng ghế nhỏ, ánh mắt bình tĩnh nhìn ngõ hẻm phương hướng. Vị lão phụ này người, chính là bà nội của Trương Bằng, năm nay bảy mươi có một, vẫn thân thể khỏe mạnh, tinh thần sung mãn.

Nhìn thấy Trương Bằng trong nháy mắt, cái kia nguyên bản đôi mắt vô thần lập tức sáng lên.

"Tôn nhi của ta a. " Trương Bằng bà nội kích động đứng lên, ba chân bốn cẳng, sau đó hướng về phía Trương Bằng cái này bóp bóp, sờ chỗ kia một chút.

"Ta đã trở về. " cho đến lúc này, Trương Bằng mới có cơ hội nói lên một câu.

"Bà nội ~ " hai tỷ muội theo Trương Bằng sau lưng thò đầu ra, giòn giòn già già kêu lên.

"Ồi chào nhé, tiểu bảo bối của ta nha, ta cháu gái nhỏ, mau tới mau tới, ăn cháo rồi. " Trương Bằng bà nội nhất thời vui mừng như rơm, một tay nắm một cái, cũng không để ý Trương Bằng, trực tiếp thẳng hướng bên trong nhà đi tới.

Chỉ một thoáng, Trương Bằng chỉ cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua, hần cứ như vậy bị bỏ quên...

Vượt qua cửa ngưỡng cửa, một vị ba mươi bốn mươi tuổi phụ nữ trẻ tiến lên đón. Da thịt trắng nõn, thân thể rắn chắc, chính là Trương Bằng tiểu thím.

"Tiểu Bằng trở lại. " nàng cười nói, nhiệt tình phóng khoáng.

"Ừ, trở lại. " Trương Bằng gật đầu nói.

"Đi nhanh uống chút cháo, trên đường khẳng định đói bụng lắm hả. " tiểu thám chào hỏi.

Giặt xong tay, tiến vào phòng bếp, hai tỷ muội đã tại Trương Bằng bà nội kêu gọi, bắt đầu ăn. Trên bàn bày một mâm lớn trắng trẻo, đều là nhỏ nhỏ một (cái), rán đến(phải) vàng óng thơm giòn, để cho người thèm ăn tăng nhiều. Ngoài ra còn có dưa muối, đậu phộng, rán cá, bọc bột móng heo, xào các loại rau củ các loại (chò) mấy thứ, người xem nước miếng chảy ròng.

Quay đầu nhìn lại, nhóm bếp để một cái nồi lớn. Xóc lên nắp, bên trong là tràn đầy bạch cháo, đủ hai mươi, ba mươi người ăn phân lượng. Tashan truyền thống, chính là buổi sáng nấu một nồi lớn cháo, một mực ăn đến tối. Ngược lại cả ngày lẫn đêm, chỉ cần nghỉ (muốn) ăn đồ ăn, tùy thời có thể ăn. Điểm này cùng bác phượng mô mô tương tự, muốn ăn thời điểm, hơi hơi cả một chút, thì ra như vậy hành tây tôi liền ăn.

Trương Bằng múc chén, mới vừa ngồi xuống ăn, đã nhìn thấy bà nội đang nắm đại quạt ba tiêu, cho hai tỷ muội quạt gió.

"Ăn từ từ, chớ mắc nghẹn."

Trong lúc nhất thời, Trương Bằng chỉ cảm thấy phong thủy luân chuyển, hẳn rồi cuộc cảm nhận được trong ngày thường hai tỷ muội buồn bực. Bà nội hẳn, đến cùng phải hay không hôn a...

ps:

Cảm ơn tháng Vị Ương QD đồng học tích cực hồi tiếp (Reply), tích cực đuổi theo càng.

Sau đó, Dương Chí tiếp xúc đồng học, phải cố gắng a, nếu không thiết thiết tiếp xúc.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: quan tài khổng lồ

Ăn cơm tối xong, Trương Bằng cùng hai tỷ muội đi tới phía tây sân thư phòng.

Một tên thất tuần lão nhân đang mang mắt kính, nhìn lấy trước người mới vừa viết xong một bức chữ. Hẳn là Trương Bằng ông nội, trong thôn quê cha đất tổ thư pháp gia, có thể sử dụng cây lau nhà lớn như vậy bút lông viết chữ to, ngày lễ ngày tết không ít người đi cầu câu đối, hôn lễ chuyện vui đi cầu chữ to.

"Ông nội ~ " hai tỷ muội cùng kêu lên.

"Được được được, trở lại liền có thể. " Trương Bằng ông nội hiền hòa nói, sau đó chỉ vết mực còn không làm ra chữ, nói, "Các người tới nhìn một chút, mấy chữ này viết thế nào."

Đó là "Hợp gia an khang " bốn chữ, viết tròn trịa đầy đặn, bút ý dày đặc. Nhưng đối với bút lông chữ, Trương Bằng là không chút nào di truyền cha chú, một chữ cũng không biết, Tiêu Thiên Tinh cũng không rất cảm thấy hứng thú, ngược lại Tiêu Vũ Nặc, chỉ dựa vào Trương Bằng ông nội thỉnh thoảng dạy mấy ngày, liền viết ra chữ đẹp.

Trương Bằng ông nội kéo bọn hắn đến xem, nói một cách thẳng thừng, vẫn là hi vọng nào Tiêu Vũ Nặc cái này biết hàng.

"Ông nội công lực càng ngày càng sâu rồi... " Tiêu Vũ Nặc nghiêm túc nói, "Bốn chữ này, bút họa đầy đặn, hình chữ êm dịu, nửa là chữ nhỏ, nửa là cuồng thảo, không cạnh không có sừng, rất có "Tròn " ý cảnh."

"Ha ha... " Trương Bằng ông nội sờ chòm râu, nở nụ cười, "Nha đầu quá khen, quá khen, ta cũng chính là viết vớ vẩn thôi... " chính bởi vì phần đồ tặng người đẹp, bảo kiếm tặng anh hùng, chỉ có biết hàng hiệu công việc người, mới có thể nói đến lão nhân trong lòng đi.

Đón lấy, ba người theo Tây viện hiện ra, trở về đến trong đại sảnh, trước đem Mã Tinh Lôi chuẩn bị xong đủ loại món kho đưa vào phòng bếp, tại đem đưa ông già sửa bột, thực phẩm dinh dưỡng đưa cho Trương Bằng bà nội, cuối cùng đem vào bốn quả vật các loại (chò) lễ vật giao cho tiểu thám.

Làm xong những thứ này, tiểu thám liền thúc giục đến, "Các người nhanh qua bên kia đi, ngồi xe cả ngày, đều mệt lả, sớm một chút tắm rửa nghỉ ngơi."

Tiểu thám trong miệng "Bên kia " chỉ chính là Đông viện. Cha của Trương Bằng là con trai trưởng, địa vị đặc thù, cho nên toàn bộ Đông viện tất cả thuộc

về nhà bọn họ ở. Trong ngày thường, ngoại trừ tiểu thám thỉnh thoảng tới quét dọn một chút vệ sinh, mở cửa sổ hóng mát một chút, phần lớn thời gian đều là khóa.

Ba người theo thiên môn tiến vào, đầu tiên vào mắt là hai khóa kết trần đầy trái cây long nhãn cây. Đây là Trương Bằng bà nội tại hai tỷ muội năm tuổi thời điểm, vì các nàng trồng, lại do Trương Bằng ông nội nổi tiếng(đặt tên), một cây được đặt tên là "Mưa nhuận " một cây được đặt tên là "Ánh sáng mặt trời ".

Mưa nhuận, dĩ nhiên là Tiêu Vũ Nặc, ý là "Mưa nhuận bụng dạ, đẹp dễ nữ nhân đất đai " ánh sáng mặt trời, chính là Tiêu Thiên Tinh, ý là "Ánh sáng mặt trời như lửa, quang đăng như ta ".

Hai tỷ muội vây quanh chính mình long nhãn cây nhìn một lúc lâu, mới đến phía đông nhất một gian phòng lớn trước, đẩy ra vừa đẩy vừa nặng đôi phiến cửa gỗ.

Ánh sáng có chút tối tăm, mở đèn, một tấm cách mặt đất cao một mét, gần rộng ba mét nông thôn giường lớn, một tủ sách, hai tờ gỗ ghế sa lon, một tấm bàn trà gỗ, một cái tủ áo khoác, sau đó chỉ chút này. Tất cả đồ gia dụng đều cảm giác so với trong thành phố lớn số 1, nhưng vẫn là lộ ra vô cùng trống trải. Cái này căn phòng lớn chừng hơn ba mươi thước vuông, có thể đồ gia dụng cứ như vậy mấy món.

Trên giường trải mới vừa tắm xong ga trải giường, để hai giường chỉnh chỉnh tề tề chẵn, còn có đại con to gối thêu hoa. Khuya ngày hôm trước, cần cù tỉ mỉ tiểu thám, biết được Trương Bằng bọn họ muốn trở về, lập tức đem cái mền vỏ chăn toàn bộ giặt sạch, buổi trưa hôm nay mới thu vào tới chuẩn bị xong, đang tản ra một cỗ nhàn nhạt ngày phơi nắng mùi thơm.

Tiêu Thiên Tinh mở ra tủ quần áo, bên trong thật chỉnh tề bày các nàng lưu lại quần áo, trong đó còn có các nàng bảy tám tuổi thời điểm. Kéo ra phía dưới ngăn kéo, đều là chút ít bừa bộn đồ chơi, có mai mỗi tiểu nhân, song diện trống, súng bắn nước, cái gương nhỏ, cũng không thiếu châm đuôi sam dùng tiểu đồ trang sức.

"Nguyên lai ở nơi này a, không trách tìm không được. " Tiêu Thiên Tinh cảm lên một cái tinh xảo tiểu kẹp tóc, tự nhủ nói.

"Đừng lo lắng, mau nhanh thu dọn đồ đạc. " Tiêu Vũ Nặc một bên theo ba lô leo núi trong lấy ra quần áo, kem đánh răng khăn lông, một bên giáo huấn muội muội.

"Biết rồi... " Tiêu Thiên Tinh phát ra lười biếng âm thanh, sau đó một con nhào ngã xuống giường.

"Đứng lên, một thân bản thủ, tắm mới có thể lên giường! " Tiêu Vũ Nặc lập tức đem nàng từ trên giường nắm chặt,

Sắc mặt mang theo giận tái đi.

"Ta không muốn mà ~ " Tiêu Thiên Tinh làm nũng nói.

"Ngồi một ngày xe, đừng cái này đừng kia, ngươi còn không ngại bản a. " Tiêu Vũ Nặc tức giận nói.

"Hừ ~ " Tiêu Thiên Tinh bò dậy, hai tay chống nạnh, một bộ bộ đáng tức giận.

"Đi, đem Trương Bằng quần áo cầm tới. " Tiêu Vũ Nặc đem sửa sang lại phái nam quần áo kín đáo đưa cho Tiêu Thiên Tinh, Trương Bằng là một không lo chuyện chủ, quần áo đều là nàng cho dọn dẹp.

"Tuân lệnh, nữ vương. " Tiêu Thiên Tinh lật ra xem thường, lười biếng nói.

Nhưng khi nàng bụng một đại chồng quần áo, đi tới phía tây phòng lớn thời điểm, lại phát hiện Trương Bằng không có ở đây. Buông xuống quần áo, khắp nơi tìm tìm, mới từ đi ngang qua đông trước viện môn a heo miệng bên trong biết được, tiểu thúc thúc trở lại, đang cùng Trương Bằng ở trong phòng khách uống trà.

Nàng nếp thủ nếp cước đi tới, muốn cho tiểu thúc thúc một cá kinh hi. Mới vừa đến gần phòng khách, chỉ nghe thấy hai tiếng người nói chuyện, có lẽ nội dung vô cùng quý dị, nàng không tự chủ được dừng bước.

"Ta nghe người ta nói a, Bạch Hà thôn trong có người, ở trong ruộng đào ra một cái cục lớn quan tài. Trong thôn mời treo máy treo hiện ra, có hai tầng lầu cao như vậy, dài hơn hai mươi mét, toàn bộ đều là màu đỏ thẫm. Mới vừa mới lúc trở lại, ta nhìn thấy Bạch Hà thôn cửa thôn ngừng một đường xe tải, khắp nơi đều là phòng thủ đội người. Nghe nói đã giới nghiêm, người bên ngoài không cho phép vào, người ở bên trong không cho phép ra. Còn nói theo như đầu người, một ngày bởi một trăm khối, Bạch Hà thôn giống như đụng chạm tựa như, không cần làm sống, một người một ngày liền có một trăm khối, bất luận đại nhân đứa trẻ."

Tiểu thúc thúc giọng vô cùng hâm mộ, hẳn tại trong trấn thay lãnh đạo lái xe, một tháng cũng mới một ngàn rưỡi một trăm khối.

"Khi ta tới không nhìn thấy a. " Trương Bằng nhớ lại nói.

"Chắc là mới tới không lâu. " tiểu thúc thúc suy đoán nói, "Mấy ngày trước mới phát hiện, sau đó lên báo, ta xem bọn hắn vẫn còn đang tháo đồ vật, nhất định là mới vừa đến."

"Ngươi gặp qua không? " Trương Bằng hỏi, tựa hồ sợ đối phương không nghe rõ, lại giải thích, "Ta là nói, ngươi đang (tại) hiện trường gặp qua không?"

"Loại sự tình này, sao có thể đi a, quan tài cũng không phải là thứ tốt gì, xui. " tiểu thúc thúc nói.

"Nói cũng phải... " Trương Bằng trầm ngâm nói, không biết đang có ý gì.

Tiêu Thiên Tinh lặng lẽ dắt lui về, đem sự tình nói cho Tiêu Vũ Nặc.

"Nhìn kỹ chút, đừng để cho hấn chạy khắp nơi. " Tiêu Vũ Nặc dặn dò.

"Ừ. " Tiêu Thiên Tinh dùng sức gật gật đầu.

"Thật không khiến người ta bớt lo. " Tiêu Vũ Nặc nâng trán than nhẹ. Nơi này không những thứ kia trừ bằng cầu hữu (bạn heo bạn chó), lại có không ít tuổi tác xấp xỉ đường đệ, Chuunibyou đường đệ Trương Toàn vẫn là Đại Đông môn nổi danh địa đầu xà, nhận biết cũng phải kêu một tiếng "Toàn ca ". Tình tình của Trương Bằng nàng biết, một người là trùng, ba người thành hổ, một người cái gì cũng không dám, người càng nhiều liền điên.

Chỉ bất quá, Trương Bằng cái này làm đại ca, hấn là ngưng ngưng rúc lại em trai phía sau, cho nên đi mạo hiểm có khả năng rất thấp. Nhưng nói đi nói lại thì, Trương Bằng là người hiếu kỳ tâm cực kỳ thịnh vượng gia hỏa, lúc này khẳng định đang tính toán làm sao đi Bạch Hà thôn rồi.

Tiêu Vũ Nặc suy nghĩ một chút, xuất ra Apple iPhone, gọi điện thoại trở về Liên Hoa Am.

"Ta là Tiểu Vân, muốn tìm sư phụ. " sau khi tiếp thông, nàng đối với truyền đạt thất lão ni cô nói.

"Là Tiểu Vân a, ngại chờ một chút. " lão ni cô để điện thoại xuống rồi đi. Trên núi là đất thanh tu, cho nên không dùng tay máy, cũng không trang điện thoại, nếu như có việc gấp, thống nhất đến truyền đạt thất gọi điện thoại, chủ trì sư thái cũng không ngoại lệ.

Chỉ chốc lát sau, Tinh Âm sư thái đến rồi, Tiêu Vũ Nặc đem to quan tài lớn tin đồn nói cho nàng.

"Ta hôm qua đã nhận được thông báo, Thiên cung nghĩ (muốn) để cho phái chúng ta người đi qua (qua khứ), ta đã để cho Minh Tâm, hay thàng, rõ ràng Liên, như gió bốn người phụ trách chuyện này, ngại an tâm qua ngại nghĩ hệ chính là. Sang năm liền muốn thi vào trường cao đẳng, cũng không dễ dàng như thế. "

"Ừ. " các loại (chờ) bên kia cắt đứt, Tiêu Vũ Nặc cắt điện thoại di động. Bốn vị này sư tỷ, là Tinh Huyền sư cô nội môn đệ tử, hợp xưng "Minh Nguyệt Thanh Phong " cùng mặt khác "Cuối thu không khí thoải mái " hợp xưng Thanh Liên tám tử. Các nàng tám người, cùng các nàng sư phụ một dạng, bản lĩnh không lớn, lại mắt cao hơn đầu. Phòng chừng Trương Bằng đi, không có gì hay trái cây ăn.

"Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta coi như tạm thời tách ra, cũng không thể khiến hấn cách tầm mắt. " Tiêu Vũ Nặc nói.

"Vậy... Vậy hấn làm chuyện xấu làm sao bây giờ? " Tiêu Thiên Tinh lo lắng hỏi.

"Ăn chút thua thiệt nhỏ, cũng sẽ không ít đi miếng thịt. " Tiêu Vũ Nặc nhẹ răng cười một tiếng, trêu nói.

"Tỷ! " Tiêu Thiên Tinh bĩu môi, gắt giọng.

"Tốt rồi tốt rồi ~ " Tiêu Vũ Nặc dỗ câu, sau đó thu hồi nụ cười, nói, "Khác (đừng) phá hư thân thể liền có thể. "

"Hấn người xấu kia, có thể không quản được nhiều như vậy. " Tiêu Thiên Tinh nói.

"Ngươi một đầu ngón tay liền có thể đồng phục hấn, còn sợ gì? " Tiêu Vũ Nặc hỏi.

"Hấn... Hấn sẽ làm... Làm cho ta không sử dụng ra được khí lực tới. " Tiêu Thiên Tinh đỏ lên mặt nói.

"Tâm vô tạp niệm, tinh nhược chỉ thủy, Thiên Địa vô ngã, Tâm Ma tự lui. " Tiêu Vũ Nặc nói từng chữ từng câu, ngầm chứa thiên cơ.

"Nói xong ngại thật giống như có thể chống cự tựa như, hôm nay là ai tại trên xe lửa, một bộ nhanh muốn té xỉu bộ dáng. " Tiêu Thiên Tinh trả lời lại một cách mỉa mai, đùa cợt nói.

"Muốn ăn đòn a! " bị muội muội bóc gấc, Tiêu Vũ Nặc sắc mặt run lên, ánh mắt như băng, uy hiếp nói.

"Hừ ~ " Tiêu Thiên Tinh lui về phía sau hai bước, tay trái ở phía trước, tay phải ở phía sau, cong người khúc cánh tay, bày ra tư thế, "Đừng cho là ta sợ ngươi. "

"Mèo cào. " Tiêu Vũ Nặc hé mắt, khí thế bỗng giương cao, một trận vô hình luồng khí xoáy tự dưới chân dâng lên.

Cùng lúc đó, Tiêu Thiên Tinh quần áo Vô Phong tự lên, khí thế lên như điều gặp gió.

Hai nàng giằng co trong chốc lát, thu thập quần áo, tắm. Nếu là xốc Trương Bằng nhà nhà tổ, phòng chừng Mã Tinh Lôi muốn vọt qua tới cắn người.

Chỉ chốc lát sau, các nàng đi tới cánh đồng dựa vào bắc tiểu phòng, kéo ra nổi, là một hơn mười thước vuông đại phòng tắm. Tận cùng bên trong là lâm

dục gian, dùng vải ny lon liềm cách, bên trái là nhóm lửa bếp núc, dùng cho mùa đông sưởi ấm cùng nấu nước nóng tắm.

Bếp núc bên cạnh để một cái lớn vô cùng chứa nước, có cao hơn một mét, đường kính gần hai mét, dùng gỗ nắp đang đắp. Bởi vì nông thôn cung cấp nước không ổn định, dùng để dự trữ nước giếng. Mở ra nắp, bên trong chứa đến (phải) đầy. Ngày hôm qua tiểu thúc tốn hai giờ, đem hai cái giếng đều đánh hụt, lúc này mới xếp vào tràn đầy một hang(vại).

Chậu nước đi qua (quá khứ), là vòng tròn lớn thùng gỗ, dùng để tắm. Mùa đông thời điểm, vừa nấu nước, một bên tắm, lạnh liền ngâm nước, hết sức thoải mái.

Hai tỷ muội đóng cửa lại, đốt nhỏ dầu hỏa đèn, sau đó cầm quần áo bỏ vào nhóm bếp phượng dùng lưới câu treo giỏ. Tiêu Vũ Nặc trước rõ ràng tắm một cái thùng gỗ, đón lấy, Tiêu Thiên Tinh mang lên ít nhất nặng hai tấn đại thủy hang(vại), "Ồ ào " một chút, ngược chút ít nước vào trong. Sau đó hai tỷ muội ồm một tiếng, song song nhảy vào trong thùng gỗ, ngon lành là ngâm (cưa) nổi lên tắm.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: sức ăn

Sáng ngày thứ hai mươi điểm, Trương Bằng còn đang ngủ, hai tỷ muội liền xách thùng nước, nắm xẻng nhỏ xông tới, xóc lên hần màn.

"Bắt con lợn, bắt con lợn ~ " Tiêu Thiên Tinh hưng phấn kêu, còn hát lên nhạc thiếu nhi.

"Cái ao đầy nước mưa cũng ngừng, điên bên hi nê trong khắp nơi là con lợn. Ngày ngày ta chờ người, chờ người bắt con lợn. Đại ca ca có được hay không, chúng ta đi bắt con lợn ~ "

Cái kia tiếng hát lại ngọt vừa giòn, nghe đặc nhân tâm đều nhộn nhạo. Có thể đến Trương Bằng trong lỗ tai, lại giống như tiếng nổ tựa như.

"Không phải là còn chưa có mưa sao? " Trương Bằng ôm lấy không điều bị hướng trong góc co rút, thống khổ nói.

"Bắt con lợn, bắt con lợn ~ " Tiêu Thiên Tinh réo lên không ngừng, giống như chỉ tiểu chim sẽ tựa như. Cuối cùng Trương Bằng rút cuộc không chịu nổi, tinh thần sứt héo đất cút bò dậy, sau đó tại hai tỷ muội "Phục vụ " xuống, mặc quần áo tử tế, đánh răng rửa mặt.

Tại trong phòng bếp ăn điểm tâm xong, gặp qua ông nội cùng bà nội, ba người liền đi ra cửa. Đi qua nhất tuyến thiên hẻm nhỏ, đi qua một đoạn bờ ruộng, dọc theo thôn nói đi bảy tám phần đồng hồ, lại đi đoạn bờ ruộng, ba người rút cuộc đi tới tiểu thúc thúc nhà trách nhiệm điền.

Ước chừng hai mẫu đất bộ dáng, loại đều là ruộng lúa. Bông lúa nặng trĩu, không sai biệt lắm thành thực rồi. Ruộng bốn phía đều là khe nước, do ở hiện tại đến gần thời kỳ thành thực, không có lại thả mới nước đi vào, trong khe nước nước rất cạn.

Bình thường bèo nhiều đất mới vừa có con lợn, Trương Bằng chọn đoạn khe nước, đi tới trước mặt, cõng giày ra, trực tiếp nhảy xuống. Muốn bắt con lợn liền không thể sợ dơ, đây là cơ bản nhất. Hơn nữa còn là nhà mình trách nhiệm điền, tiểu thúc thúc làm việc lại rất cẩn thận, sẽ đem góc tối mảnh ngói cùng thủy tinh cận bã thanh trừ sạch, cho nên sẽ không quét đến chân.

"Xuống đến giúp đỡ a. " Trương Bằng hướng xách thùng nước, nắm xẻng nhỏ hai tỷ muội la lên.

"Ồi chào~ " Tiêu Thiên Tinh cõng giày, đặt ở bờ ruộng bên trên(lên), đưa ra uống công bấp chân, dè dặt xuống khe nước.

"Đào điểm đất, đem bên này lấp kín... " Trương Bằng chỉ khe nước khúc quanh vị nói. Bắt con lợn trước phải thoát nước, chính là chặn lại khe nước lưỡng đoạn, dùng thùng nước đem nước bắn sạch, lộ ra phía dưới ứ nhuyển bột, con lợn đang ở bên trong rồi.

Tiêu Thiên Tinh xúc nhuyển bột, Trương Bằng dùng chân giẫm đạp thật, rất nhanh thì đem một đầu chặn lại. Hai người làm cho cả người là nhuyển bột, quay đầu lại nhìn thấy Tiêu Vũ Nặc còn đứng ở bờ ruộng bên trên(lên), chấp tay sau lưng, một bộ xuất trần bất nhiễm bộ dáng.

Tiêu Vũ Nặc thích sạch sẽ, tự nhiên không muốn đi xuống. Trương Bằng hướng Tiêu Thiên Tinh nháy mắt, hai người liền một tả một hữu đi tới.

"Chị, đem thùng cho ta. " Tiêu Thiên Tinh về mặt thiên chân vô tà, người hiền lành.

"Đi chặn bên kia. " Trương Bằng nhìn lấy khe nước một đầu khác, tự nhủ nói.

Ngay tại Tiêu Thiên Tinh xoay người lại cầm Tiêu Vũ Nặc bên chân thùng nước thời điểm, bỗng nhiên giang hai tay ra, ôm lấy tỷ tỷ. Trương Bằng lộ ra nụ cười xấu xa, đưa ra hai cái dính đầy bùn tay, trên dưới tìm tòi.

"A... Đừng..."

Tiêu Vũ Nặc rất nhanh thì bị lau đến(phải) cả người bùn, ngoan ngoãn xuống ruộng hỗ trợ. Chặn lại lưỡng đoạn sau, hai tỷ muội bắt đầu mức nước. Các nàng đều là thể dục vận năng tay, chỉ chốc lát sau, liền đem trong rãnh nước mức đến(phải) sạch sẽ.

Câu đáy hi nê ba lộ ra, chân đạp đi xuống, có thể cảm giác được có tron mượt đồ vật tại bên chân ngoa nguẩy, chính là tiểu con lươn.

Hai tỷ muội đeo lên y dùng cái loại này cao su cái bao tay, Trương Bằng lại không như thế chú trọng, trực tiếp lấy tay bắt.

"Huu huu huu..."

Chỉ thấy Tiêu Vũ Nặc cặp mắt hiện lên ánh sáng(riêng), hai ngón tay nhanh như thiểm điện, cầm vào trong bùn, vừa chạm vào vừa lên, đem ngón trỏ lớn nhỏ con lươn kẹp vào trong thùng nước. Nàng phá ma mắt có nhìn thấu khả năng, tiểu con lươn không chỗ có thể ẩn giấu, kiếp nạn khó thoát.

"Ngươi lại bị a. " Trương Bằng tức giận nói. Như vậy còn có cái gì thú vui có thể nói, mấy phút đã bắt xong rồi.

"Bắt xong bên này còn có bên kia. " Tiêu Vũ Nặc nói. Tiểu con lươn mới một chút xiu đại, số lượng ít đi căn bản không đủ ăn.

"Đứng rồi... " Trương Bằng chợt nhớ tới đoạn thời gian trước ăn nướng thời điểm, Đái chủ nhiệm nói qua một món chuyện cũ, hướng Tiêu Vũ Nặc hỏi, "Nghe nói có câu thuật có thể giống như con lươn một dạng,

Độn Địa tạt qua, là thật hay giả à?"

Tiêu Vũ Nặc suy nghĩ một chút, gật đầu nói, "Sư phụ nói qua, mao sơn đạo thuật có Độn Địa phương pháp."

"Lợi hại như vậy. " Trương Bằng thở dài nói, "Bọn họ là làm sao làm được?"

"Theo khoa học góc độ mà nói, chính là bọn hắn có thể lấy phương thức nào đó, lợi dụng trong cơ thể Linh năng mở ra trong đất lỗ sâu, tiến hành cự ly ngắn nhảy lên trời. Nhưng cụ thể là dùng trong đất cái gì nguyên tố làm làm môi giới, trước mắt còn không có kết luận, chỉ biết không thể tại quá mức khô cứng mặt đất sử dụng, tỷ như cứng rắn thổ địa, xi măng, nham thạch đất vân vân. " Tiêu Vũ Nặc giảng giải, đầu ra đấy, giống như một tiểu lão sư.

"Còn có... " nàng bổ sung nói, "Độn địa thuật rất có thể sẽ xuất hiện đủ loại đột phát tình trạng. Mỗi năm đều có tin đồn, đâu có đâu có chôn sống một (cái) mao sơn đạo sĩ. Phàm là đại năng tu giả, mặc dù có sai lầm, cũng có thể dưới đất chui lên. Nếu là cấp thấp tu giả, không cẩn thận làm vào trong đất. Nếu là không người cứu, nhất định bỏ mình hồn tiêu, đi đời nhà ma."

Nàng nhìn Trương Bằng một cái, âm thầm hỏi, "Ngươi có sợ hay không?"

"Ta cũng không phải là tu giả, có gì phải sợ? " Trương Bằng không cho là đúng nói, sau đó xấu xa cười một tiếng, đưa tay ra, làm bộ muốn bóp Tiêu Vũ Nặc hông của thịt. Người sau liền vội vàng nhảy ra, mang theo nước bùn lấy Tiêu Thiên Tinh một thân.

"Tỷ! " Tiêu Thiên Tinh lộ ra hai cái tiểu Hồ Nha, tức giận kêu lên.

"Thằng nhóc, đi một bên chơi. " Tiêu Vũ Nặc xụ mặt nói.

"Hảo oa, ngươi khi dễ ta. " Tiêu Thiên Tinh nắm lên bùn, ném về Tiêu Vũ Nặc.

Người sau lắc mình tránh, nắm lên bùn ném vào đi. Cứ như vậy, một trận bùn đại chiến bắt đầu.

"Ha ha ha ~ " tiếng cười như chuông bạc vang vọng với đồng ruộng, đưa đến qua đường thôn phụ môn rồi rít ghé mắt, bắt ngờ than thở đôi câu.

"Tiểu Bằng thật có phúc. " "Thành phố con gái liền cùng hương lý không giống nhau. " "Ngày nào đó ta cũng muốn chuyển tới trong thành ở ở. " "Nơi đó cao ốc phòng, đáng quý lắm, nghe nói muốn tồn tại nhiều năm tiền mới có thể mua được. " "Ai nha, vậy coi như xong, có tiền còn không bằng mua hai cái gà mẹ về nhà chưng đây."

Ăn cơm buổi trưa trước, ba người đem hai mẫu đất ruộng nước toàn bộ quét huyệt, bắt hơn phân nửa thùng con lươn. Về đến nhà, tiểu thím nhận lấy thùng nước, liền đuổi ba giờ tượng đất đi tắm.

Trương Bằng cầm quần áo, tại trung đình phòng tắm giặt rửa, hai tỷ muội là trở về Đông viện giặt rửa. Cũng không lâu lắm, ba người thay quần áo sạch sẽ, tại trong phòng bếp húp cháo ăn cơm. Tiểu thím cố ý mua chỉ ngỗng trắng trở lại, đặt tới nặng hơn hai mươi cân, chém thành khối lớn, lại dùng khoai tây, cộng thêm hồi hương, tề đại lá, mía ngọt các loại (chò) hơn mười dạng đồ gia vị, nấu một nồi lớn.

Hai tỷ muội nghe mùi thơm, khẩu vị mở rộng ra, trực tiếp ăn hơn phân nửa chỉ đi xuống. Tiểu thím biết các nàng có thể ăn, sợ các nàng ngượng ngùng, ở bên cạnh ý vị nói, "Ăn nhiều chút, chớ lãng phí, lúc trước ta sống a heo a chó cùng chuột nhỏ thời điểm, một ngày có thể ăn hai cái gà, lại thêm một (cái) heo lớn vỏ."

"Các nàng nếu là sống đưa trẻ a, đến(phải) ngày ngày giết heo giết trâu, nếu không làm sao đủ ăn a. " Trương Bằng cười nói.

Hai tỷ muội nghe một chút, mặt liền đỏ, ăn đồ tốc độ chậm lại. Tiểu thím thấy vậy, cười ha ha, lên tiếng giảng hòa, "Các người tại trong thành phố kiếm nhiều tiền, liền muốn ăn bữa tiệc lớn, một ngày một con trâu thì thế nào. " sau đó lời nói đầu thay đổi, nói, "Các người năm nay cũng nên mười bảy đi, đều đại cô nương, có gương gương gì. Nếu là đặt ở lúc trước a, đều lập gia đình đến mấy năm á..., búp bê đều sẽ bò."

"Có nghe thấy không. " Trương Bằng cố ý sắc mặt nghiêm nghị, nói với Tiêu Thiên Tinh.

"Hừ ~ " Tiêu Thiên Tinh liếc hán một cái, tự nhiên ăn đồ ăn.

Ăn xong cơm trưa, Trương Bằng trở về phòng bỏ đi ngủ. Hai tỷ muội ở lại phòng bếp, giúp tiểu thím dùng cây kéo cho tiểu con lợn mở bụng. Nội tạng là muốn thanh trừ hết, nếu không ăn sẽ đau khô, cũng không làm sạch. Mà con lợn số lượng rất nhiều, ba người cũng muốn giới hơn mấy giờ mới có thể làm xong.

Chạng vạng, ba người rút cuộc đem con lợn giết được, dùng thanh thủy rửa sạch sẽ, xuống lần nữa nước tương Nodoka đoán ướp nửa giờ, cuối cùng bỏ vào trong chảo dầu nổ. Làm xong tiểu con lợn, tản ra mùi thơm mê người, ăn thơm ngon vô cùng.

Cơm tối còn có Mã Tinh Lôi làm nước sốt chân heo(nhân vật chính), thịt bò kho, còn có xào cải xanh, bọc bột bí ngô đèn, hai tỷ muội ăn bóng loáng mặt đầy, không biết thêm bao nhiêu lần cơm. Nông thôn không giống với thành phố, trong thành phố có một số người thích cốt cảm mỹ nữ, tôn trọng eo nhỏ nhắn chân nhỏ, ngực phẳng tiểu mông. Có thể ở chỗ này, không thể ăn nữ nhân, bình thường rất khó gả ra ngoài. Các nàng sẽ bị coi là thân thể yếu, không làm được chuyện, sống không đến oa đại danh từ. Ngược lại, có thể ăn nữ nhân rất được hoan nghênh, là thân thể gầy, khí lực lớn, có thể làm việc, để sinh nuôi đại danh từ.

Trương Bằng bà nội mỗi lần nhìn thấy hai tỷ muội thêm cơm, đều sẽ lộ ra nụ cười khen ngợi, sau đó đứng dậy hỗ trợ. Có một năm, Trương Bằng bà nội đến con trai lớn nhà ở, lần đầu gặp Mã Tinh Lôi, một người ăn nửa nồi cơm, đáng khen miệng không dứt, gặp người liền khen.

Chọc cho Trương Bằng mẫu thân mặt đen kịt, tại trước mặt Trương Bằng nhỏ giọng thăm thì, "Chúng ta cũng không phải là chần heo."

Trương Bằng mẫu thân là một vô cùng mạnh hơn người, đối với Mã Tinh Lôi, vẫn là có cảm giác ưu việt. Mã Tinh Lôi chỉ có tiểu học văn hóa, lại là quả phụ, chỉ có thể kinh doanh quây bán đồ lật vặt, sinh lại là con gái. Nàng là sinh viên, lão công khoẻ mạnh, chính mình lại là công ty lãnh đạo, sinh lại là con trai. Lại không nghĩ rằng, đang dùng cơm bên trên(lên) lùn hơn phân nửa đoạn, nhà chồng còn để bụng như thế, trong lòng tự nhiên có chút tức tối bất bình.

Trương Bằng bà nội cũng là người khôn khéo, phát hiện đại con dâu mất hứng, liền nói, "Trâu ăn được nhiều, dựa vào khí lực, hầu tử ăn ít, dựa vào não."

Nói tháo để ý không tháo, tuy nói "Hầu tử " một từ có thể mang có một chút nghĩa xấu, nhưng Trương Bằng mẫu thân vẫn là hải lòng, vội vàng cho bà bà gấp thức ăn. Nhưng trên thực tế, Trương Bằng mẫu thân đối với Mã Tinh Lôi, vẫn là hết sức đồng ý. Bởi vì chỉ có học sinh xuất sắc cùng học sinh xuất sắc giữa, mới có thể tồn tại tranh đua. Thật muốn cảm một không được người mà nói chuyện, Trương Bằng mẫu thân chỉ có thể cười một tiếng.

Mã Tinh Lôi là một hướng khác bên trên(lên) ưu tú. Trương Bằng mẫu thân là nữ cường nhân con đường, trình độ học vấn cao, năng lực mạnh, có thể đứng trong nhà nửa bầu trời. Mã Tinh Lôi chính là làm tốt bốn phận của mình, cần kiệm lo việc nhà, giúp chồng dạy con, làm một tay tốt thức ăn, nuôi một thân tốt thể trạng. Nếu không phải Tiêu Thiên dạ trắng niên mất sớm, sống một (cái) năm sáu thai, đã sớm con gái lợn quanh đầu gối rồi.

Đối với lần này, Trương Bằng sớm có kết luận. Nam nhân nghèo thời điểm, giống như cha hán như vậy, theo thâm son cùng cốc đến trong thành phố lớn phát triển, dĩ nhiên muốn tìm hán mẹ loại này. Hai vợ chồng tề đầu tịnh tiến, đánh hạ một khoảng trời.

Nam nhân an đặt thời điểm, giống như hán loại này, không ôm chí lớn, lại không lo ăn uống, nên tìm Mã Tinh Lôi loại này. Nhiều sống một chút nữ, ngược lại cũng không cần chính hán mạng, sau đó chờ bọn hán đi đánh thiên hạ...

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88: giam lỏng

Ăn cơm tối xong, Trương Bằng cùng hai tỷ muội ở trong phòng khách uống trà. Cũng không lâu lắm, Trương Bằng hai đường đệ Trương Toàn tới.

"Đại ca, Đại muội, Nhị muội."

Trương Toàn năm nay mười chín, so với Trương Bằng tiểu hơn phân nửa tuổi, là Tử thúc thúc con trai. Lớn lên, bởi vì liên hệ máu mủ, Trương Toàn cùng Trương Bằng giống nhau đến mấy phần, nhưng khí chất ngược lại. Trương Bằng đáng đáp (so sánh) tương đối thanh tú, mặc dù trình độ học vấn không được, nhưng có chút phong độ của người trí thức. Trương Toàn là sống mây kiếm mất sao, anh khí mười phần, cùng Hồng Tinh Hỏa Điện hai xưởng Trần Thiết Tinh có so sánh. Hắn tại Đại Đông môn, khá có danh tiếng. Cùng Trương Bằng bất đồng chính là, hắn là dựa vào chính mình đánh ra, Trương Bằng là dựa vào đủ loại cáo mượn oai hùm. Bất quá kết quả sau cùng đều không sai biệt lắm, người khác thấy cũng phải kêu một tiếng "Ca".

Nếu như đem Trương Toàn đặt ở Hồng Tinh Hỏa Điện, hắn là sẽ có được một (cái) "Tiểu Trương Liêu" "Tiểu Cam Ninh" các loại danh hiệu. Về phần Thực quốc Ngũ Hồ Tướng, bởi vì hai tỷ muội được tiểu Triệu Vân cùng tiểu Trương bay, thì sẽ không người ngu hồ hồ nói mình là tiểu Quan vũ, tiểu Mã Siêu, tiểu Hoàng Trung, cái kia đến(phải) thực lực tương đương, không nhưng chính là dùng để cười nhạo.

"Ừ." Trương Bằng gật đầu một cái, ra hiệu Trương Toàn ngồi xuống.

"Nhị ca." hai tỷ muội cùng kêu lên. Bởi vì Trương Bằng nhà không có em gái họ, mà nhà cô cô biểu muội đều so với các nàng tiểu, cho nên so với các nàng lớn, cũng gọi Đại muội Nhị muội, so với các nàng nhỏ cũng gọi đại tỷ Nhị tỷ. Đây là Trương Bằng bà nội quyết định quy củ, đoàn người đều dựa theo kêu.

"Ừ." Trương Toàn tiên triều hai tỷ muội gật đầu một cái, sau đó ngồi xuống. Động tác của hắn vô cùng lão luyện, tư thế ngồi cũng tương đối ngay ngắn, phù hợp mấy ông già thường nói, "Có ngồi ngồi lẫn nhau, đứng có đứng lẫn nhau."

"Gần đây bận việc cái gì?" Trương Bằng tùy ý hỏi.

"Lấy thời đại câu máy, ở bên ngoài giúp người đào nhuyễn bột đây." Trương Toàn trả lời. Hắn nghe nói Trương Bằng trở lại, liền từ hơn 100 cây số bên ngoài công trường chạy về, gấp mặt một lần.

"Phải chú ý an toàn." Trương Bằng một bên hướng trà, vừa nói.

"Ừ." Trương Toàn đang hoảng gật đầu nói phải. Lão Trương gia quy củ rất Nghiêm, già trẻ có thứ tự, mặc dù người đại ca này nhìn một cái cũng biết là chiến đấu năm cận bã, nhưng làm em trai, vẫn là đến(phải) một mực cung kính.

"Bạch Hà thôn chuyện kia người có nghe nói không?" Trương Bằng đem ngâm nước trà ngon đẩy qua, hỏi.

"Hôm kia liền nghe nói, ta trả lại nhìn một cái." Trương Toàn nói.

"Vậy là như thế nào?" Trương Bằng lại hỏi.

"Lúc ta đi, vừa mới đào một (cái) sừng, thoát nhìn hồng hồng, có chừng rộng bốn, năm mét bộ dáng." Trương Toàn nhớ lại nói.

"Bên kia có người quen không, đợi lát nữa mang ta tới nhìn một chút." Trương Bằng nói.

"Có a..." Trương Toàn mới vừa mở miệng, liền bị một cái trong treo lạnh lùng âm thanh cắt đứt.

"Không cho phép đi." Tiêu Vũ Nặc nói mà không có biểu cảm gì nói.

"Ày..." Trương Toàn chần chờ một chút, nói, "Đại muội nói rất có đạo lý, quan tài có gì để nhìn, xui."

"Ừ?" vừa dứt lời, Trương Bằng nhú mày một cái.

"Đại ca nói xong cũng có đạo lý, nhìn một chút lại không có quan hệ gì." Trương Toàn lập tức sửa lời nói.

Lại thấy Tiêu Vũ Nặc hai tay ôm ngực, phía sau kim quang lóe lên, đưa ra một cái tựa như ảo mộng. Lưu Ly phi thúy như vậy cánh tay, nhẹ nhàng cầm lên trên bàn ly trà nhỏ, hạp một cái.

Không khí phảng phất động lại một dạng bốn phía Vô Phong Vô Ảnh. Một cổ không cách nào hình dung uy áp lạnh lẽo tới, như có núi lớn(Ooyama) chậm rãi đè xuống, để cho người hít thở không thông.

Hai huynh đệ trên trán nhanh chóng bốc lên xuất mồ hôi hột, hoàn toàn không nói ra lời, giống như trong lồng ngực không khí bị trong nháy mắt chèn ép hết.

Tu La pháp tướng, không phải là Thiên chi thần.

Thần ân như biển, thần uy như ngục. Bằng vào cái này uy áp, đã không là người bình thường có thể tiếp nhận rồi.

Uống xong trà, Tiêu Vũ Nặc chậm rãi thu hồi pháp tướng, khổng lồ áp lực nhất thời quét một cái sạch.

"Không đi không đi, nhìn quan tài, xui." Trương Bằng nói.

"Ân ân ân." Trương Toàn liên tục gật đầu.

"Xem ti vi đi. " Trương Bằng cầm lên bàn trà xuống điều khiển từ xa, tùy ý mở ra máy truyền hình. Không thể không nói,

Làm Tiêu Vũ Nặc đứng ở hán đối lập mặt thời điểm, hắn cảm thấy không cách nào hình dung sợ hãi. Mặc dù có mười ngàn cái thanh âm tại nói cho hắn biết, nàng là tuyệt đối sẽ không tổn thương hắn. Có thể cái loại này đến từ Địa Ngục chỗ sâu, sự uy hiếp của cái chết, lại như là thật như vậy, khủng bố tới cực điểm, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ bỏ mạng.

"Lưỡng Sơn thành phố một cái nào đó thôn phát sinh ôn dịch, lây truyền lực khá mạnh, trước mắt đã toàn diện khép kín. Theo phóng viên tất biết, xế chiều hôm nay, thôn dân đã toàn bộ vào ở bệnh viện, lây được thích đáng điều trị..." trong ti vi truyền ra tin tức bá báo, Tiêu Vũ Nặc liếc nhìn, Trương Bằng lập tức đổi kênh.

Chín giờ rưỡi tối, Trương Toàn đứng dậy cáo từ, lái xe trở về công trường rồi. Trương Bằng trở lại trong phòng, đóng cửa lại, bắt đầu suy tư làm sao len lén chạy ra ngoài. Hắn là một (cái) không ở không được người, lòng hiếu kỳ lại thịnh vượng, hai tỷ muội ngày ngày giám thị, một chút tự do cũng bị mất.

Hắn bắt đầu hoài niệm hai tỷ muội khi đi học, ít nhất thứ hai đến thứ sáu, hắn là tự do. Hắn một mực ngồi vào ban đêm 11:30, trong đầu nghĩ hai tỷ muội đã ngủ rồi, vì vậy len lén mở cửa, hóp lưng lại như mèo, rón rén hướng sân đi ra ngoài.

"Cót két..."

Chạm rỗng cửa gỗ phát ra nhỏ nhẹ âm thanh, Trương Bằng né người chui ra ngoài. Mới vừa quay đầu, đã nhìn thấy trước người đứng yên cá nhân (một người), nhất thời sợ hết hồn.

"Đi đâu đây?" Tiêu Vũ Nặc chấp tay sau lưng, hỏi. Giọng rõ ràng lãnh đạm mạc, không hề bận tâm.

"Có chút đói, muốn tìm chén cháo ăn. " Trương Bằng nói lão.

"Được a, ta cũng muốn ăn một chút. " Tiêu Vũ Nặc nhàn nhạt cười một tiếng, nói.

"Ngươi còn ăn a, lại ăn thì trở nên tiểu heo mập rồi. " Trương Bằng nói.

"Không sao a, ăn thành tiểu heo mập, còn không có người sao?" Tiêu Vũ Nặc nhìn lấy ánh mắt của hắn, trong giọng nói thêm mấy phần nhu nhu niệm từ, "Tiểu Bằng ca ca, ngươi chẳng lẽ không muốn Tiểu Vân chứ?"

Nàng giọng nói êm ái, một bộ dáng vẻ đáng yêu, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn hiện ra, là giả bộ.

"Tiểu Vân, ngươi không thể không nói phải trái, ta chỉ là muốn đi liếc mắt nhìn, lại không có nguy hiểm gì. " mắt thấy không giả bộ được, Trương Bằng dứt khoát nói.

"Không cho phép đi. " Tiêu Vũ Nặc sắc mặt đồng lại một cái, trầm giọng nói.

"Bây giờ cánh cứng cáp rồi đúng không, không nghe lời đúng không..." Trương Bằng bắt đầu quở trách đứng lên.

"Nói cái gì đều vô dụng. " Tiêu Vũ Nặc cắt đứt hắn, nói.

Trương Bằng giận đến kêu hai tiếng, không vui trở về phòng. Qua nửa giờ, không ngủ được chính hắn, cảm phở bài xì phé, chạy đi gõ cánh đồng cửa phòng.

"Đến đến, đánh bài đánh bài. " Tiêu Vũ Nặc mở cửa, Trương Bằng vào cửa chào hỏi.

"Được a được a ~ " Tiêu Vũ Nặc đang muốn cự tuyệt, Tiêu Thiên Tinh lại giành trước la lên.

"Chuyện đầu tiên nói trước, sự kiện kia, không có thương lượng. " Tiêu Vũ Nặc hai tay ôm ngực nói.

"Chuyện gì?" Trương Bằng giả bộ ngu.

"Ngươi tự mình biết. " Tiêu Vũ Nặc tức giận nói. Trương Bằng tám chín phần mười, là nghĩ (muốn) cầm đi nước lạnh thôn tham gia náo nhiệt sự tình làm tiền đặt cược.

"Ngươi đa tâm, ta chính là nghĩ (muốn) với các ngươi đánh một chút bài mà thôi. " Trương Bằng nói, trong lòng lại oán thầm không dứt. Cái này Tiêu Vũ Nặc, đều sắp thành tình rồi.

Đón lấy, ba người vây quanh bàn trà, hai nàng ngồi gỗ ghế sa lon, Trương Bằng ngồi băng ghế nhỏ.

"Quy tắc cũ, chơi đánh bài, đôi sau đối với tiểu Vương. " Trương Bằng nói. Đôi sau đối với tiểu Vương, là ba người bọn họ ước định mà thành quy tắc, chính là hai tỷ muội cố định làm nông dân, Trương Bằng cố định làm địa chủ, nhưng tiểu Vương đặc biệt lựa ra, đặt ở bài đồng cuối cùng. Nói cách khác, Trương Bằng mỗi cục đều có thể cầm đến tiểu Vương.

Chỉ thấy Tiêu Vũ Nặc đơn tay cầm lên bài đồng, cái kia ngón tay như nhánh hành ngọc vô cùng linh hoạt, phảng phất năm con nhún nhảy Tinh Linh, xoạt

xoạt xoạt đất tẩm xong bài, sau đó từng tờ một đất bắn ra mà ra, tinh chuẩn rơi vào mỗi người trước mặt. Động tác kia nhẹ nhàng mà linh xảo, cảnh đẹp ý vui.

Trương Bằng cầm đôi vương, ba cái hai, hai cái A, còn có một J nhỏ, tiểu bài có hai cái bẻ hoa(xài), mở đầu liền đem hai tỷ muội tình mòng.

"Ha ha ha. " Trương Bằng đắc ý nở nụ cười.

Hai tỷ muội nhìn nhau, không nói một lời. Tiêu Vũ Nặc chia bài, ván thứ hai. Trương Bằng vận khí khác thường được, lại bắt một tay bài tốt, ba ba ba liền đánh xong. Tiếp theo là ván thứ ba, Trương Bằng ngay từ đầu không xuất bài, ý vị đất kêu "Qua ". Hai tỷ muội thấy vậy, người một tấm ta một tấm, hận không thể lập tức bắn sạch bài trong tay, hòa nhau một ván. Nhưng ngay khi nhanh phải thắng thời điểm, Trương Bằng đột nhiên dừng dừng hai cái, đánh ra hai cái nổ đến, sau đó tại các nàng kinh dị trong ánh mắt, nện xuống tất cả bài, mười liền đối!

"Ha ha ha, hai cái tiểu đàn heo, thực ngốc. " Trương Bằng âm mưu được như ý, lần nữa cười lớn, đối với các nàng tạo thành thành đốn tổn thương.

Lần này cũng làm hai tỷ muội giận quá, chỉ thấy Tiêu Thiên Tình đem trong tay bài ném một cái, hét lên, "Không chơi không chơi, một chút cũng chơi không vui."

"Nếu không như vậy, ta không muốn tiểu Vương, vẫn là cố định làm địa chủ. " Trương Bằng dụ dỗ nói.

"Được a ~ " Tiêu Thiên Tình mới vừa trả lời, Tiêu Vũ Nặc liền đứng dậy nói, "Ta không chơi, các người chơi đùa đi. " nói xong, nàng tự nhiên cầm lên tiểu thuyết, ngồi ở bên cạnh nhìn.

"Chỉ, chơi đùa nha, ta muốn báo thù. " Tiêu Thiên Tình năn nỉ nói, Tiêu Vũ Nặc lại phớt lờ không để ý tới.

"Tính toán một chút, về ngủ rồi. " Trương Bằng sáng khoái thu thập xong bài xì phé, đi ra ngoài. Hắn tới đánh bài mục đích, dĩ nhiên là muốn tìm cơ hội cùng Tiêu Vũ Nặc đánh cuộc với nhau, nhưng nếu là thất bại, liền khiêu khích các nàng hai tỷ muội quan hệ. Các nàng bây giờ đồng khí liên chi, hắn khẳng định không phải là đối thủ, cho nên muốn lợi dụng đủ loại mâu thuẫn nhỏ, đem Tiêu Thiên Tình tranh thủ được.

Không ngoài dự đoán như vậy, hắn mới vừa trở về phòng, chỉ nghe thấy cánh đông phòng, mơ hồ truyền tới thanh âm gây gổ. Hai tỷ muội đều là thật là mạnh người, Tiêu Thiên Tình khẳng định nuốt không trôi khẩu khí này, ngược lại hướng Tiêu Vũ Nặc nổi giận. Mà Tiêu Vũ Nặc càng là một (cái) bên ngoài lạnh nội hòa tính tình, nhất định sẽ lãnh ngôn lãnh ngữ, nói chút ít nói lầy. Cứ như vậy một hướng, các nàng liền sẽ cãi vã.

Ngọc trai Hạc tranh nhau, được lợi nhất định là hắn cái này cá ông. Đợi ngày mai hai tỷ muội tức giận thời điểm, liền có thể nhân cơ hội đem Tiêu Thiên Tình tranh thủ được. Đến lúc đó hai chọi một, Tiêu Vũ Nặc chỉ có thể nhượng bộ.

Bất quá, hắn kế phản gián rất nhanh thì bị khám phá. Hai tỷ muội làm ồn trong chốc lát, liền tĩnh táo lại. Nếu là đặt ở lúc trước, các nàng còn lúc nhỏ, tự nhiên có chút đàn độn, u mê, nhưng bây giờ các nàng đều mười bảy , còn muốn dùng cái này già cỗi kế phản gián, có phần quá coi thường hai vị học bá rồi.

"Người xấu này, lại muốn khích bác ly gián, thiếu chút nữa đã bị hắn lừa. " Tiêu Thiên Tình tức tối nói.

"Nhìn kỹ chút nha, đừng để cho hắn chạy. " Tiêu Vũ Nặc nói.

"Ừ. " Tiêu Thiên Tình dùng sức gật đầu một cái, sau đó bổ sung nói, "Đi phòng rửa tay cũng phải nhìn chăm chăm."

"Khác (dừng) tham tiện nghi nhỏ, để cho hắn lừa. " Tiêu Vũ Nặc nhắc nhở, "Ngày đó đặt vé xe thời điểm, ta nhìn thấy hắn thẻ ngân hàng chỉ còn hơn một ngàn khối."

"Ha ha ~ " Tiêu Thiên Tình không tránh khỏi đất nở nụ cười, Tiêu Vũ Nặc cũng đi theo hé miệng cười khê.

Chỉ một thoáng, một loại âm mưu được như ý cảm giác tự nhiên nảy sinh, triệt tiêu Trương Bằng mới vừa mới đối với các nàng tạo thành tổn thương tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: một mình

Trước khi ngủ, Trương Bằng nghĩ tới một (cái) ý đồ xấu. Sáng ngày thứ hai, hẳn thật sớm liền tỉnh lại, tìm bà nội hẳn nói, Tiểu Vân cùng tiểu Phi sang năm liền muốn thi đại học, hẳn là dẫn các nàng đến trong thôn miếu cúng tế, khấn cầu Bồ tát phù hộ.

Trương Bằng bà nội cảm thấy có đạo lý, đi chuẩn bị ngay Phật thom(ngon), khô dầu các loại (chờ) cúng tế đồ vật, lại bao rồi ba cái tiền nhang đèn tiểu hồng bao, tại hai tỷ muội ăn xong cơm sáng sau, đưa ra muốn dẫn các nàng lên trên thom(ngon).

Tiêu Vũ Nặc quay đầu, đã nhìn thấy Trương Bằng tại cách đó không xa hướng các nàng cười, ngay sau đó đối với Trương Bằng bà nội khẽ vuốt cằm, nói, "Bà nội, cũng gọi bên trên(lên) tiểu Bằng ca ca đi, cầu Bồ Tát phù hộ hẳn công việc thuận lợi, sớm một chút lẫn lộn nổi danh Đường, cũng tốt thành gia lập nghiệp."

Nàng cuối cùng bốn chữ cần đặc biệt nặng, nói thẳng đến Trương Bằng bà nội trong tâm khảm. Nhiều con nhiều cháu là thế hệ trước lớn nhất trông đợi, vì vậy Trương Bằng bà nội kéo Trương Bằng nói, "Tôn a, theo bà nội lên trên thom(ngon) đi."

"Bà nội, ta... Ta bụng có chút không thoải mái, ngày mai đi. " Trương Bằng đã sớm ngờ tới Tiêu Vũ Nặc sẽ kéo lên hẳn, lập tức quăng ra đã chuẩn bị trước mượn cớ.

"Ăn chút hành quân tán, sau đó trở về phòng nghỉ ngơi. " Trương Bằng bà nội đau lòng Tôn nhi, đương nhiên sẽ không làm khó hẳn.

"Nếu không, ta lưu lại chiếu cố hẳn đi, tiểu Phi cùng ngài đi, thay ta dâng hương là được. " Tiêu Vũ Nặc xoay chuyển ánh mắt, nói.

"Ngươi là đại tỷ, ngươi phải đi. " Trương Bằng nói.

"Tiểu Bằng nói rất có đạo lý, ngươi là đại tỷ, hẳn là do ngươi đi. " Trương Bằng bà nội không rõ vì sao, cứ dựa theo thế hệ trước truyền thống nói. Tại nông thôn địa khu, từ trước đến giờ già trẻ có thứ tự, cầu thần bái phật chuyện, có thể để cho lớn bỏ tới để cho lớn đi.

Tiêu Vũ Nặc khó mà cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là để cho Tiêu Thiên Tinh lưu lại, chính mình cùng Trương Bằng bà nội đi ra ngoài. Hai người chân trước vừa ra cửa, Trương Bằng chân sau muốn đi, Tiêu Thiên Tinh vội vàng giang hai tay ra, ngăn lại hẳn.

"Không cho đi. " Tiêu Thiên Tinh lo lắng la ầm lên.

"Ngươi dám. " Trương Bằng sầm mặt lại, nói. Đối phó Tiêu Vũ Nặc hẳn thì không được, nhưng khi dễ Tiêu Thiên Tinh, đơn giản là hạ bút thành văn.

"Không cho đi! " Tiêu Thiên Tinh lên giọng, có thể cái kia rụt rè bộ dáng, không có bao nhiêu sức lực.

"Cùng đi nha, liếc liếc mắt nhìn, liếc mắt nhìn là tốt. " Trương Bằng giọng vừa chậm, dụ dỗ nói.

"Không được, tỷ tỷ biết rồi, nhất định phải mắng chết ta không thể. " Tiêu Thiên Tinh nói.

"Nàng đi dâng hương, ít nhất phải buổi trưa mới có thể trở về, chúng ta đi một chút thì trở lại, nàng căn bản không biết. " Trương Bằng khuyên.

"Không được. " Tiêu Thiên Tinh kiên trì nói.

"Tới nha, có ngươi tốt chỗ. " Trương Bằng dụ dỗ nói.

"Không được là không được. " Tiêu Thiên Tinh khác thường quật cường.

Trương Bằng nhìn chung quanh mắt, tiểu thím vẫn còn đang trong phòng bếp làm việc, mấy cái tiểu đường đệ tại trong phòng nhìn phim hoạt hình. Người lắm mắt nhiều, vì vậy trở lại Đông viện.

Tiêu Thiên Tinh đi theo Trương Bằng trở về phòng, lại thấy người sau lộ ra nụ cười xấu xa, nhất thời sinh lòng khiếp ý, không tự chủ được lui về phía sau một bước.

"Chuyện lần trước, làm sao bây giờ? " Trương Bằng mười ngón tay khuất Trương, có móc chảo hình, một bên bắt nạt không khí, một bên hơi có ám chỉ hỏi.

"Chuyện gì? " Tiêu Thiên Tinh giả bộ ngu, tiếp tục hướng lui về phía sau.

"Nói chuyện phải giữ lời, chúng ta nhưng là ngéo tay. " Trương Bằng từng bước gần ép, nói.

Tiêu Thiên Tinh sắc mặt trở nên hồng, không nói ra lời, rất nhanh thì bị buộc đến cửa gian phòng, "Loảng xoảng " một tiếng, phía sau kết kết thật thật đụng vào vừa dày vừa nặng trên cửa gỗ.

"Theo ta đi nước lạnh thôn nhìn một chút, chuyện này liền xóa bỏ. " Trương Bằng nhìn chăm chăm nàng hung bộ ngực đầy đặn, nói một cách đầy ý vị sâu xa nói.

"Không. " Tiêu Thiên Tinh quật cường lắc đầu.

"Vậy thì trả nợ. " Trương Bằng liếm môi một cái, một bộ sói đói nhào thỏ bộ dáng.

"Ồ... " Tiêu Thiên Tình dựa vào ở trên cửa, nghiêng mặt, không dám cùng hắn đối mặt, thân thể khẩn trương đến khẽ run.

"Đây chính là người tự tìm. " Trương Bằng tàn bạo nói nói, sau đó hai móng tề hạ.

"A... Đừng... " Tiêu Thiên Tình giãy dựa thân thể, cầu xin tha thứ.

"Có đi hay không? " Trương Bằng hỏi lần nữa.

Tiêu Thiên Tình nhắm nửa con mắt, dựa vào ở trên cửa, lại như cũ quật cường, giọng chống nói nói: "Không... Không đi..."

"Được, đợi lát nữa đừng nói ca ca khi dễ người. " Trương Bằng uy hiếp nói.

Sau đó như thế như thế, như vậy như vậy...

Vừa hôn đi qua, Trương Bằng đã đem cái gì nước lạnh thôn, quan tài lớn, lòng hiếu kỳ các loại quên đi, chỉ muốn tiến hơn một bước.

"Tiểu Phi, cùng ca ca cái đó có được hay không? " Trương Bằng thương lượng.

"Không được ~ " Tiêu Thiên Tình cười hì hì nói.

"Tại sao à? " Trương Bằng hỏi.

"Mẹ ta nói, ta còn nhỏ, không thể để cho người phá hư thân thể. " Tiêu Thiên Tình nói.

"Ngày hôm qua ta tiểu thím đều nói, nếu là đặt ở lúc trước, các người đều lập gia đình đến mấy năm rồi. Hơn nữa, mẹ người mười tám tuổi liền mang thai các người, người cũng mười bảy tuổi, có cái gì không được. " Trương Bằng khuyên.

"Ngược lại không được. " Tiêu Thiên Tình ngẩng đầu lên, nói.

"Ai nha, ta đều nhanh khó nhận lấy cái chết. " Trương Bằng giả bộ đáng đáng thương, nói, "Người cứ như vậy nhẫn tâm sao?"

"Nhẫn tâm a ~ " Tiêu Thiên Tình khanh khách không ngừng cười, sau đó lộ ra giả hoạt nộ cười. Cái kia đáng yêu bộ dáng, đáng yêu phải nhường người răng ngứa ngứa.

Trương Bằng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú ánh mắt của Tiêu Thiên Tình, hỏi "Trời trong, ca ca đối với người tốt không tốt?"

"Không được, lão khi dễ người ta ~ " Tiêu Thiên Tình gắt giọng.

"Người có phải hay không không thích Hoan ca ca rồi. " Trương Bằng sắc mặt lạnh lẽo, nói, "Nếu như không thích, vậy coi như xong."

"Thích a ~ " mắt thấy hắn liền phải tức giận, Tiêu Thiên Tình ăn một chút nói.

"Vậy tại sao không chịu, có phải hay không muốn để lại cho đàn ông khác? " Trương Bằng hỏi tới, giọng hùng hổ dọa người.

"À không, tiểu Phi... Tiểu Phi chỉ cho ca ca. " Tiêu Thiên Tình đỏ mặt, nhỏ giọng nói.

"Ngược lại sớm muộn cũng là muốn cho ca ca, tại sao không thể bây giờ cho, có phải hay không muốn lừa gạt ca ca? " Trương Bằng xụ mặt hỏi.

"Ta... " Tiêu Thiên Tình muốn giải thích, lại bị đánh gãy.

"Người nếu là yêu ca ca, liền chứng minh cho ca ca nhìn, bằng không chính là lừa gạt ca ca. " Trương Bằng vòng tới vòng lui, không ngừng trộm đổi khái niệm, cũng không cho Tiêu Thiên Tình cơ hội giải thích, cuối cùng đem nàng cho vòng vào trong.

"Ta... " Tiêu Thiên Tình nghẹn đỏ mặt, không biết trả lời như thế nào.

"Ta cái gì ta, không được thì liền như vậy, cũng đừng quản ta chết sống, ta yêu đi đâu thì đi đó, chuyện không liên quan người. " Trương Bằng lễ thắng khí hùng mà nói. Thật ra thì hắn cũng không muốn bây giờ liền đem Tiêu Thiên Tình ăn, đổi thành những điều kiện khác cũng tốt.

Lại thấy Tiêu Thiên Tình cúi đầu, do dự một lúc lâu, cuối cùng ngọ nguậy môi, dùng con muỗi một dạng âm thanh nói: "Được... Được rồi..."

"Cái gì? " lần này đến phiên Trương Bằng giật mình.

"Trước đi tắm. " sắc mặt của Tiêu Thiên Tình đỏ thắm như máu, kiểu diễm ướt át, phảng phất có hòa tại đó.

Đầu óc của Trương Bằng trong "Ồng " một chút, trống rỗng, đã không có cách nào suy tư. Sắc đẹp trước mặt, lại vành tai và tóc mai chạm vào nhau lâu như vậy, giống như cùi khô gặp phải ngọn lửa, ngọn lửa trực thoan, cháy sạch nhân thân chỉ không rõ.

Hai người đi tới cửa phòng tắm miệng, Tiêu Thiên Tinh chợt dừng bước, ánh mắt lóe lên hỏi, "Vây... Vây ngươi còn muốn nàng không?"

"Nghĩ (muốn) ai vậy? " Trương Bằng nghi ngờ nói. Vào giờ phút này, suy nghĩ của hắn đã kinh biến đến mức vô cùng chậm lụt, tất cả vấn đề đều không Kinh(trải qua) đại não rồi.

Đổi mặt như vậy câu trả lời, Tiêu Thiên Tinh dường như vô cùng vui thích, đỏ mặt đẩy hắn một chút, sau đó "Cót két " một tiếng, đẩy cửa ra, đi vào.

Đặt tay...

Cùng lúc đó, tại Trúc Hạ thôn thị tập bên cạnh miếu bên ngoài, chính đang (tại) xách giỏ trúc, kéo Trương Bằng bà nội, xếp hàng dâng hương Tiêu Vũ Nặc, trong bụng chợt dâng lên một cô đau nhức, chỉ là trong nháy mắt, nàng liền đau đến toát ra mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa đứng không vững.

"Tiêu Vân, làm sao vậy, không thoải mái sao? " Trương Bằng bà nội cảm thấy được dị trạng, ân cần hỏi.

"Không... Không việc gì... " Tiêu Vũ Nặc lấy ra khăn tay, xoa xoa cái trán, vỗ một cái Trương Bằng bà nội tay, an ủi, "Có thể là quá nóng, có chút choáng váng đầu."

"Vây ngươi mau tìm một (cái) mát mẻ chỗ ngồi xuống. " Trương Bằng bà nội khăn trương nói.

"không cần, đã tốt rồi. " Tiêu Vũ Nặc khẽ mỉm cười, nói. Cái kia đau đớn chỉ là trong nháy mắt, phảng phất ảo giác như vậy.

Không biết qua bao lâu...

Hai người hô hấp dần dần vững vàng, lẫn nhau rúc vào trong thủy hang.

An tĩnh rất lâu, Trương Bằng đột nhiên nghĩ tới mới vừa rồi không có làm các biện pháp, nhất thời hoảng hốt, bật người dậy nói, "Nguy rồi, mang thai làm sao bây giờ?"

"Đúng vậy, ta mang thai, làm sao bây giờ? " Tiêu Thiên Tinh cười hỏi, trong ánh mắt mang theo chút khiêu khích.

"Ghe góm liền sống chứ sao. " Trương Bằng lần nữa dựa vào chậu nước vách tường nằm xuống, nói, "Ngược lại có mẹ của ngươi mang, không sợ."

"Vây còn ngươi? " Tiêu Thiên Tinh bữu môi hỏi.

"Kiếm tiền nuôi gia đình a, nếu không các ngươi hai mẹ con ăn cái gì. " Trương Bằng chuyện đương nhiên nói.

"Được rồi, không cần lo lắng, sự phụ mấy năm trước liền truyền chúng ta thạch sùng thuật, sẽ không dễ dàng có chuyện. " Tiêu Thiên Tinh cười khanh khách nói.

Nghe nàng vừa nói như thế, Trương Bằng nhất thời thờ phào nhẹ nhõm. Còn trẻ như vậy coi như cha, thật còn không có làm xong chuẩn bị tư tưởng. Khi nắm khi buông bên dưới, hắn lại tinh thần tỉnh táo, còn muốn một lần nữa. Nhưng Tiêu Thiên Tinh liền vội vàng đẩy hắn ra, nói: "Tỷ lập tức sắp trở lại, để cho nàng phát hiện thì xong rồi."

Trương Bằng đành phải thôi, một mặt, Tiêu Vũ Nặc tùy thời đều có thể trở lại, như trên đầu lơ lửng lợi kiếm, rất ảnh hưởng tâm tình mặt khác, Tiêu Thiên Tinh mới trải qua nhân sự, mặc dù thân thể trắng kiện, nhưng cũng cần nghỉ ngơi hơi thở một đoạn thời gian, hòa hoãn đau đớn.

Đón lấy, Trương Bằng tại Tiêu Thiên Tinh mãnh liệt dưới sự yêu cầu, cổ võ ba cái đường đệ hỗ trợ đào giếng nước, trước ở Tiêu Vũ Nặc trở về trước khi tới, đem trong thủy hang nước đổi.

Buổi trưa lúc ăn cơm, Tiêu Vũ Nặc cùng Trương Bằng bà nội trở lại. Mặc dù Tiêu Vũ Nặc trong lòng có chút kỳ quái, nhưng theo Trương Bằng cùng em gái về mặt không nhìn ra cái gì đến, vì vậy dò xét tính hỏi mọi người, "Hôm nay ngươi đau bụng sao?"

"Ừ... " Tiêu Thiên Tinh nhỏ giọng trả lời, "Tôi cái kia."

"Ngươi sẽ đau bụng kinh sao? " Tiêu Vũ Nặc nhún mày một cái, dường như không tin. Các nàng hai tỷ muội từ trước đến giờ khỏe mạnh, chưa bao giờ sẽ đau bụng kinh gì đó.

"Không biết a, chính là bỗng nhiên đau đớn một chút, sau đó liền đã hết đau. " Tiêu Thiên Tinh như không có chuyện gì xảy ra nói.

"Nhất định là ăn quá no, tham ăn mè. " Tiêu Vũ Nặc nhỏ giọng mắng.

"Hừ ~ " Tiêu Thiên Tinh ngạo kiều đất quay đầu, không để ý tới nàng.

Vì vậy, chuyện này, cứ như vậy lừa đảo được rồi...

PS:

Thêm bầy có kinh hỉ, 378761009

Người mới sách mới, sinh tồn không dễ, cầu cất giấu, cầu khen thưởng, cầu phiếu nhóm.

Chư vị bằng hữu, nếu là có ý kiến gì, ý kiến, mời không nên keo kiệt một chút nhỏ nhỏ thời gian, đều tới tót post bài viết. Tốt, chúng ta phát huy, kém, chúng ta tận lực phòng ngừa. Chúng ta viết sách, đều là phục vụ đoàn người. Cho nên, đoàn người âm thanh rất trọng yếu.

Vô hạn cảm ơn, mở topic tất trở về.

Chung bày cảm nghĩ

Trong nháy mắt hai năm đang lúc, lại gặp chung bày thời điểm

Đây là thuyền trưởng lần thứ hai chung bày, nhớ đến lần đầu tiên chung bày thời điểm, liền mấy vị tác giả bằng hữu ủng hộ, đầu đặt hai chừng ba mươi. Mặc dù nhân khí không lớn đất, nhưng ta vẫn kiên trì viết lên 217 vạn chữ, cố sự cũng coi như có hoàn chỉnh kết cục.

Nguyên bản còn rất dài dăn ý, nhưng bởi vì đầu đặt hơi thấp, cũng chỉ có thể có một kết thúc.

Cho nên, không nói khác, nhân phẩm vẫn là có thể bảo đảm, dù là đầu đặt thấp điểm, viết một (cái) hai ba trăm vạn chữ, vẫn là không có vấn đề.

Chỉ nói là, thuyền trưởng sáng tác con đường rút cuộc có bao nhiêu dài, còn phải dựa vào các vị độc giả bằng hữu ủng hộ. Đặt mua là một cái tác giả sáng tác sinh mạng, cũng là đối với hân trả cố gắng lớn nhất khẳng định, nếu không hết thảy đều chẳng qua là Kính Hoa Thủy Nguyệt, quay đầu lại tôi công dã tràng..

Quyển sách trước lập ý, là viết một quyển "Có thể khiến người ta cảm thấy hạnh phúc sách".

Cuốn này, cũng giống vậy.

Thủ trát lúc ban đầu sáng tạo, đại khái là hồi tưởng lại trước niên đại cảnh sinh phim ma, hương diễm kích thích, hài hước thú vị, đánh nhau sảng khoái, còn có phim bom tấn Hollywood 《 xác ướp 》, mang theo cô em đi một vòng thế giới, khắp nơi mạo hiểm, bùng nổ đạn đánh cương thi, cất lựu đạn bỏ túi đập quan tài..

Bây giờ rất nhiều tiểu thuyết đều thích chơi độc cô một kiếm, hoặc là đơn thuần đánh quái thăng cấp, hoặc là đơn thuần khủng bố, hoặc là đơn thuần mập mờ.

Hợp lại hình tiểu thuyết, bây giờ là càng ngày càng không đòi vui.

Tại sao vậy chứ?

Bởi vì đơn độc hình tiểu thuyết, không dễ dàng đắc tội độc giả. Bởi vì sách quá nhiều, nhìn thấy một chút cũng không thoải mái, liền trực tiếp khí thư rồi.

Tỷ như thích xem kinh khủng, chưa chắc thích xem hương diễm, chưa chắc thích xem đánh nhau, như thế thành thành thật thật tạo khủng bố cảm giác, hoặc là sẽ tốt hơn.

Nhưng mà, nhân loại vốn là phức tạp sinh vật, nhìn sao đơn độc đồ vật, sẽ có bao nhiêu ý tứ?

Vừa có thể nhìn bao lâu?

Xã hội vốn chính là phức tạp, đơn độc đồ vật, tất nhiên đơn mỏng như giấy.

Quyển sách này tại loại hình bên trên(lên), là một hỗn hợp thể.

Linh dị + thám hiểm + đô thị + huyền huyền = khủng bố thủ trát

Đối với lần này, ta chỉ có thể hướng đoàn người bảo đảm

Nên kinh khủng thời điểm khủng bố, nên mạo hiểm thời điểm mạo hiểm, nên mập mờ thời điểm mập mờ, nên thời điểm chiến đấu chiến đấu.

Đại Thiên thế giới, không thiếu cái lạ, chịu đựng một chút cũng không thoải mái, có lẽ sẽ nhìn thấy thế giới mặt khác, phát hiện chưa từng lưu ý đến đích mỹ lệ.

Người mới sách mới, sinh tồn không dễ, cầu bột cầu đặt mua!

Chương 90: đấu trùng

Mấy ngày kế tiếp, thực tùy tri vị Trương Bằng luôn muốn tìm cơ hội khi dễ Tiêu Thiên Tinh, có thể hai tỷ muội như hình với bóng, lại không tìm được thích hợp mượn cớ đẩy ra Tiêu Vũ Nặc, hơn nữa Tiêu Thiên Tinh cũng có ý tránh hấn, làm cho hấn cả người không thoải mái.

Vật này một khi mở đầu, rất khó ngừng nhớ nhưng, giống như ghiền tựa như. Mặc dù hấn thấy qua nữ không ít người, nhưng Tiêu Thiên Tinh mỹ nữ loại cấp bậc này, nhưng vẫn là cái thứ 2. Hơn nữa cái kia thứ nhất, cũng chỉ có ba lần thử nghiệm, căn bản không thoải mái đủ.

Trước mắt Tiêu Thiên Tinh cũng là cái bộ dáng này, để cho hấn lòng như lửa đốt, thống khổ không dứt. Hấn đã bắt đầu tính toán, lúc nào đem Tiêu Vũ Nặc cũng làm, như vậy thì không cần lại già già yếm yếm liễu, còn có thể hưởng tề nhân chi phúc. Bất quá nói đi nói lại thì, chuyện này là Mã Tinh Lôi trong đầu bệnh, vạn nhất để cho nàng biết rồi, hấn đem nàng hai một (cái) con gái bảo bối đều gieo họa, chỉ sợ sẽ công lấy sau lưng đao tới giết hấn.

Tinh tình của Mã Tinh Lôi thoát nhìn mềm mại, nhưng bên trong lại cứng rắn yếu mệnh, thuộc về cái loại này ngoài mềm trong cứng, giết người cũng sẽ không nháy mắt loại hình. Xa không nói, liền nói đoạn thời gian trước, tại hồ Tinh Hỏa bắt đào phạm. Nàng ba mũi tên bắn qua, không chút lưu tình, mũi tên mũi tên đoạt mệnh, căn bản bất kể đối phương sinh tử.

Mặc dù những năm gần đây, Mã Tinh Lôi đối với Trương Bằng là yêu che chở có thừa, cầu gì được đó, cung chiều đến(phải) không bên, nhưng thật muốn động tim của nàng thịt, nàng sẽ làm ra chuyện gì, còn thật không dễ nói. Cho nên, hết thầy hết thầy, đều phải cẩn thận là hơn. Chính bởi vì cẩn thận chạy đến(phải) vạn năm thuyền, ngàn vạn lần chớ tại Mã Tinh Lôi trong khe độ lật.

Nóng nảy tâm tình, để cho Trương Bằng cảm thấy càng nhàm chán rồi. Phật nói đời người có tám khổ, sinh lão bệnh tử, yêu biệt ly, oán căm ghét, cầu không được, năm Âm hùng hực. Bây giờ Trương Bằng ở giữa trong đó ba hạng: "Yêu ly biệt " "Cầu không được " cùng "Năm Âm hùng hực ". Có thể nói nội hòa hư vương, giống như con kiến trên chảo nóng.

Trở lại Trúc Hạ thôn thứ sáu chàng vạn tởm, lại đến rồi người tuổi trẻ, để cho Trương Bằng hết sức cao hứng. Người trẻ tuổi này kêu Trương Thắng, là Trương Bằng Ngũ đường đệ, Tứ thúc thúc con trai nhỏ. Hấn vóc người hơi gầy, ánh mắt nhanh trí, nhìn một cái cũng biết là đầu óc linh hoạt người.

"Đại ca. " Trương Thắng trước gọi Trương Bằng, sau đó một bộ chuột thấy mèo bộ dáng, lấy lòng hướng hai tỷ muội là lên, "Đại muội, Nhị muội."

"Ngũ ca. " hai tỷ muội cùng kêu lên, âm thanh mặc dù không nhỏ, lại không mấy phần kính ý, cùng các nàng thái độ đối với Trương Toàn, hoàn toàn bất đồng. Trương Thắng năm nay mười bảy tuổi, chỉ so với hai tỷ muội lớn hơn vài tháng, là một chơi bời lêu lổng gia hỏa. Đường huynh đệ trung gian, tính cách của hấn cùng Trương Bằng nhất vì tương tự, đều là gây chuyện chủ , có thể nói là cá mè một lứa.

Nhưng là, vì tính cách gì tương tự trong hai người, Trương Bằng lấy được dùng lễ, Trương Thắng lại gặp bị xem thường đây? Nguyên nhân rất đơn giản, dựa theo Tiêu Vũ Nặc thuyết pháp chính là —— đời trước thiếu hấn.

Trương Thắng biết hai vị muội muội đối với hấn không hảo cảm, chào hỏi bắt chuyện xong liền cùng Trương Bằng nói, "Anh, trở về lúc nào?"

"Đã mấy ngày. " Trương Bằng nói.

"Có hay không đi ra ngoài chơi chơi đùa? " Trương Thắng quan tâm hỏi.

"Có a. " Trương Bằng một bên pha trà, vừa nói.

"Đi đâu chơi? " "Dâng hương, mua thức ăn. " "Nhàm chán như vậy. " "Đúng vậy, không chỗ đi a. " Trương Bằng phờ phạc mà nói.

"Buổi tối có muốn hay không đi Miêu gia thôn vui đùa một chút, bên kia có người đấu con đế mền, có thể hái kính rồi. " vừa nói, Trương Thắng từ trong lòng ngực móc ra một cái bình thủy tinh nhỏ, đưa tới, "Ta ngày hôm nay cương trao chỉ xanh đầu đại tướng quân, chuẩn bị đi làm hai cây."

"Ta xem một chút... " Trương Bằng vừa nói, một bên nhận lấy bình, từ tế suy nghĩ. Chỉ thấy trong bình con đế mền xanh đầu râu dài, mắt đen như mực, dài một đôi đỏ thẫm răng, thoát nhìn mười phần tinh thần.

"Cái này không lỗi a, bao nhiêu tiền một cái? " Trương Bằng hỏi. Bình thường đấu con đế mền, đều phải xuống điểm tiền thưởng.

"Tùy tiện xuống, mấy chục khối đến mấy trăm khối đều được. " Trương Thắng trả lời.

"Nào dám tình được a. " Trương Bằng hưng phấn nói.

Có thể vừa dứt lời, bên tai liền vang lên Tiêu Vũ Nặc thanh âm nhàn nhạt: "Không cho phép đi."

"Uy uy uy, thôn bên cạnh cũng không cho đi, người cái này thì không từ tế đi. " Trương Bằng hướng Tiêu Vũ Nặc là lên.

"Không cho phép đánh bạc. " Tiêu Vũ Nặc nói.

"Mấy khối mấy chục khối, lại không nhiều. " Trương Bằng nói.

"Vây cũng không được. " Tiêu Vũ Nặc nói.

"Không cá cược được chưa, sẽ nhìn một chút mà thôi. " Trương Bằng thống khổ nói.

Tiêu Vũ Nặc đang muốn mở miệng phản đối, Tiêu Thiên Tinh lại lôi kéo vạt áo của nàng, khuyên, "Chị, sẽ đi thăm nhìn chứ sao... " nàng nhìn Trương Bằng một cái, cười hì hì nói, "Sợ là nhốt thêm đi xuống, hần liền muốn nhịn gần chết."

Trương Bằng thấy vậy, nhất thời trong lòng vui mừng, xem ra ngày đó, rốt cuộc có hiệu lực. Nữ sinh hướng ra phía ngoài, luôn là phải giúp nhà mình nam nhân.

"Được rồi... " hai nhóm đối với một nhóm, Tiêu Vũ Nặc chỉ có thể nhượng bộ, ngay sau đó cường điệu nói, "Không cho phép đánh bạc."

"Không đánh cược hay không. " Trương Thắng giúp nói, một bộ lời thề son sắt bộ dáng.

Đón lấy, bốn người liền đi ra cửa. Bây giờ là bây giờ tối, Thiên còn không có đèn thui, Trương Thắng cùng Trương Bằng đi ở phía trước, hai tỷ muội theo ở phía sau.

Đi ra hẻm nhỏ, qua đoạn bờ ruộng, lại lên thôn nói. Ước chừng bảy sau tám phút, bốn người xuất ra Trúc Hạ thôn, dọc theo đại đường xe chạy về phía tây đi tới. Lại đi bảy tám phần đồng hồ, rốt cuộc đi tới Miêu gia thôn cửa thôn thị tập.

Phóng tầm mắt nhìn tới, khắp nơi đều là trúc lều, khắp nơi kéo dây điện, mở ra kiểu cũ kỳ đà cản mũi.

Trong chợ rất náo nhiệt, người đến người đi, có mại qua quả vặt, có ăn cơm uống canh, còn có đủ loại quầy ăn vặt ngăn hồ sơ, nổ đậu hủ, chiên bánh tiêu, bánh rán từ, gà quay cánh, mùi thơm tràn ra, sữa đậu nành đậu hủ hoa(xài), bánh bột lọc cò sagu lộ, cái gì cần có đều có.

Nông thôn địa phương, buổi tối bảy tám điểm chính là thời điểm náo nhiệt nhất, đặc biệt là tại mùa hè, làm lụng một ngày thôn dân, rồi rít hiện ra tản bộ tán gẫu, tiếp cận tham gia náo nhiệt.

"Mua mua mua, mặt xanh thú đối trận Bạch Mi Ứng Vương, Sinh Tử Quyết đấu, ngàn vạn lần không nên bỏ qua."

Trương Thắng mang theo ba người đi qua mấy cái sạp hàng, rốt cuộc đi tới một cái đại trúc lều trước, một tên tráng hán đang nắm loa phóng thanh, hướng người chung quanh hét. Trúc bằng lý bất ngờ truyền ra kích động tiếng gào, hoặc là hít hà, từng trận, vô cùng náo nhiệt.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Tiêu Vũ Nặc không khỏi nhú mày lại, bất quá không nói gì, kéo Tiêu Thiên Tinh tại phụ cận một nhà bán thuộc về hoa quả sạp hàng ngồi xuống.

Trương Bằng lập tức thức thời chạy tới, bỏ tiền mua cái đại dưa vàng, còn có mấy cái Orange lê tuyết, để cho bà chủ rửa sạch cất gọn, sau đó đưa đến bàn ghế, cho các nàng bụng lên.

"Các người ở nơi này từ từ ăn, chúng ta đi một chút sẽ trở lại. " Trương Bằng hướng Tiêu Vũ Nặc lấy lòng nói.

Người sau nhìn hần một cái, không nói gì.

"Mau đi đi, chú ý an toàn. " Tiêu Thiên Tinh nói.

"Ân ân. " Trương Bằng lập tức gả con mỗ thóc như vậy gạt đầu, sau đó kéo Trương Thắng, như một làn khói chui vào đấu con để mền trong lán.

Nhìn lấy Trương Bằng như đôi mắt đại xá bộ dáng, Tiêu Vũ Nặc "Phốc " một tiếng, mím môi nở nụ cười.

Cái này lều rất lớn, chừng mấy 100 thước vuông, trung gian là một (cái) tấm ván xây dựng đài cao, phía trên bày một cái bàn bát tiên, chung quanh dùng sợi dây kéo một vòng, coi như hàng rào. Bốn cái Kakuzu đứng yên tráng hán, dường như vì phòng ngừa người xem xông lên.

Bàn bát tiên cạnh đứng yên một vị cao gầy lão giả, ăn mặc thời cổ trường bào, cầm trong tay căn (cái) kiểm cò cái, chắc là đấu con để mền trọng tài. Có tình ý là, bàn bát tiên phía trên còn gắn mấy thu hình, đài cao vòng ngoài đều mang theo LCD TV, cung cấp mọi người quan sát.

Trong lán rất nhiều người, rộn ràng, tụ ba tụ năm, hướng về phía dịch tình bình bình đầu luận túc.

Hai người chen đến trước mặt, chỉ thấy lão kia biến hóa nghiêm trọng, có chút biến sắc dịch tình bình bên trong, hai cái con để mền đang triển đấu. Trên đầu có hai khối màu trắng lấm tấm, chắc là "Bạch Mi Ứng Vương " về phần cái kia đầu hiện lên thanh quang, chắc là "Mặt xanh thú ".

Triển đấu giữa, Bạch Mi Ứng Vương đột nhiên chấn động màng cánh, phát ra nhọn kêu to. Thanh âm kia xuyên thấu tính cực mạnh, mặc dù có hơn trăm người tại chỗ, cãi nhau, cũng rõ ràng rơi vào mọi người trong lỗ tai. Ngay sau đó, Bạch Mi Ứng Vương chân sau đạp một cái, nhào cấn đi qua (quá khứ), tư thế ác liệt vô cùng.

"Được, giết chết nó! " "Ha ha ha, huynh đệ, nhờ vào ngươi! " "Tránh a, hiệp ép! " cùng lúc đó, mọi người quát to lên, tiếng sóng trùng trùng điệp điệp.

Chỉ thấy mặt xanh thú hướng mặt bên nhảy qua, tránh được nhào cắn, sau đó chạy như bay bên trên(lên) bình vách tường, chợt dậm chân, đứng ngã trên lưng của Bạch Mi Ứng Vương.

"Oa ha ha ha, đại giết ngược, được! " "Cẩn a, cẩn! " "Nhanh vậy nó xuống! " mọi người lần nữa kêu to lên.

Mất thấy thắng bại đã định, Bạch Mi Ứng Vương lại một cái Thân Long Bãi Vĩ, đem trên lưng mặt xanh thú quăng ra ngoài, sau đó bỏ nhào về phía trước, cắn lấy nó trên đuôi.

"Kỳ!"

Một tiếng thê lương kêu to vang lên, mặt xanh thú bắt đuôi rút xuống. Bạch Mi Ứng Vương lui về phía sau một chút, lại nhào tới, cắn mặt xanh thú đầu, đem ngã lật, phát ra tiếng lợi kêu to, .

"Bạch Mi Ứng Vương, thắng!"

"Ha ha, thoải mái! " "Ta cũng biết nó được. " "Ta xuống năm mươi khối đây. " "Ai... " "Rác rưởi... " "Thường tiền. " trọng tài tuyên bố sau, có người vui mừng có người buồn.

Một tên ăn mặc áo sơ mi đen người tuổi trẻ nhảy lên đài cao, đem Bạch Mi Ứng Vương bỏ vào trong bình gốm, sau đó nắm lon, đi tới phía trước bệ, nhìn phía dưới một tên sắc mặt xám xịt hán tử, thân sắc phách lối mắng, "Một cái xanh đầu cũng dám cùng ta bạc đầu đánh, thật mấy ba ngu!"

Hắn mặc dù vóc dáng không cao, nhưng gương mặt tàn bạo, giữa hai lông mày mang theo khinh thường, mắng người đến không lưu tình chút nào. Không khó nhìn ra, là một ôn ào Trương Bạt Hồ hung ác loại người. Định mắt nhìn đi, hắn trên lưng còn cấm một cái tự chế hỏa dược thương, tục xưng "Bình xịt ".

Bị hắn mắng hán tử sắc mặt âm trầm, lại cũng không dám nói gì, quay đầu đi nha.

"Cái đó là Miêu Tam, Miêu gia thôn lão đại ngựa đầu đàn, ngoại hiệu chó điên. " Trương Thắng nhỏ giọng nói.

"Rất lợi hại phải không? " Trương Bằng hỏi. Hắn một năm cũng mới trở về hơn hai mươi ngày, đối với ở gia hương sự tình, biết không nhiều.

"Không tính là kịch liệt, nhưng không muốn sống. " Trương Thắng bình luận.

Lúc này, trên đài trọng tài cao giọng hô, "Cuộc kế tiếp, tướng đen quân, có ai đi thử một chút?"

"Ta, ta! " Trương Thắng giơ tay lên, lớn tiếng la lên.

"Nhìn lên trùng. " trọng tài làm một cái "Mời " đích thủ thế.

Trương Thắng lập tức chui lên đài cao, đem thủy tinh chai nhỏ giao cho trọng tài kiểm nghiệm.

"Lại là ngươi a, trùng bình cũng không có, học người nào chơi đùa trùng. " Miêu Tam đứng ở một bên giễu cợt nói.

Trương Thắng không để ý tới hắn, trực câu câu nhìn trọng tài. Chỉ chốc lát sau, người sau giờ lên chai nhỏ, tuyên bố, "Xanh đầu râu dài, một chút Mặc, đỏ răng, phẩm tương bên trong."

"Được ! " Trương Thắng giơ lên quả đấm hô.

"Nó tên gì danh hiệu? " trọng tài nghiêng mặt sang bên, hỏi.

"Xanh... Mặc... Đồ... Đồ... " Trương Thắng ấp úng nửa ngày, không nghĩ ra một (cái) danh hiệu đến, quay đầu nhìn về Trương Bằng, trong ánh mắt mang theo nhờ giúp đỡ, người sau lúc này là lớn, "Hồng Thất Công!"

"Đúng, chính là Hồng Thất Công! " Trương Thắng hưng phấn la lên.

"Ra sân ba trăm, sinh tử bất luận. " trọng tài đếm ba tám tiền, đặt ở trên bàn bát tiền. Trương Thắng không đi lấy, đánh ra hai tờ tiền, giấy gấp ở phía trên, nói, "Ta xuống năm trăm, mua của chính ta Hồng Thất Công."

"Được ! " trọng tài thu hồi năm trăm khối, đưa cho phía dưới trợ thủ, sau đó tuyên bố, "Đến rồi đến rồi, đặt tiền cuộc."

PS:

Ngày hôm qua, Dương Chí tiếp xúc đồng học tại trong bày cùng ta nói, "Ngươi viết tám mươi chín, rất đáng sợ, chỉ thích hợp những thứ kia nửa có già hay không, mang theo thô bỉ khu chân đại hán quan sát."

Đổi mặt nhiệt tình như vậy ý kiến, thuyền trưởng lại không lời chống đỡ, cho nên chỉ có thể viết một (cái) phiên ngoại tiểu cố sự, lấy chi phí khích lệ.

Những năm kia những chuyện kia ——

Kỳ!

Yên tĩnh xường bên trong, thuyền tới hết thăm một tiếng.

Tràn đầy thông khô, bi phẫn, không cam lòng cùng tan vỡ. Chỉ thấy một tên nam tử mặt ngựa, đang che hạ thân, lệ rơi đầy mặt.

Hắn gọi Dương Chí tiếp xúc, có một bạn gái, nhưng bắt đầu từ hôm nay, bạn gái của hắn đem hình đồng hư thiết.

Bởi vì hắn, trứng bể nát...

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: phách lối

Cũng không lâu lắm, nên đặt tiền cuộc đều đặt tiền cuộc. Hai cái con đế mèn bỏ vào đấu trong chậu, rút ra tám ngón, khiếm cò khiêu khích, đầu đối đầu, rất nhanh thì giang lên. Cái này hai cái con đế mèn không mới vừa rồi hùng hổ, chính là đầu đối đầu, mở ra đầu răng, lẫn nhau đấu sức.

"Lật nó! " "Làm... Giết chết nó! " "Cẩn a, cho ta cẩn! " các khán giả kích động kêu.

Chỉ thấy hai trùng chân trước lắc tới lắc lui, đầu răng cắn ở chung một chỗ. Đánh đánh, cái kia Hồng Thất Công chột vừa phát lực, sắp tới tướng quân hất tung ở mặt đất.

"Chít chít!"

Tướng đen quân nhanh chóng lật lên, hướng một bên né tránh, Hồng Thất Công giơ lên cánh, phát ra vang dội kêu to.

Khiếm cò khiêu khích, đánh lại, Hồng Thất Công lần nữa lật tới tướng đen quân, đưa tới một trận ủng hộ cùng ai oán. Sau lần này, tướng đen quân vỡ mặt, không dám đánh lại, vô luận như thế nào khiêu khích, cũng không chịu trở lên.

"Hồng Thất Công, thắng!"

Trọng tài lớn tiếng tuyên bố, Trương Thắng cả góc lẫn lộn thắng một ngàn khối, vội vàng rút ra hai tờ tiền biểu Trương Bằng.

"Cuộc kế tiếp, sát tê giác, có ai đi lên vui đùa một chút. " trọng tài nói xong, nhìn về phía dưới đài Trương Thắng, hỏi, "Còn tới không?"

"Tới a. " Trương Thắng cầu nhảy bên trên(lên), lại xuống tám trăm khối, mua chính mình thắng. Cộng thêm tràng phí ba trăm, tổng cộng một ngàn một.

"Tiểu ca, chơi đến lớn như vậy a. " trọng tài nói.

"Không việc gì, ca chơi nổi. " Trương Thắng đắc ý nói.

"Chít chít kỳ!"

Chỉ chốc lát sau, sát tê giác cùng Hồng Thất Công đối mặt. Lại thấy Hồng Thất Công tên gọi kêu một tiếng, sát tê giác quay đầu chạy, liên đá cũng không dám đánh. Khiếm cò khiêu khích hai cái, lại mọi người hít hà bên trong, thua trận.

Trương Thắng thắng hai ngàn hai, cười miệng toe toét.

"Ngu xuẩn, thắng hai cây cao hứng như thế. " Miêu Tam ngoẹo đầu, ở một bên lảm bảm. Thanh âm của hắn không lớn, lại để cho người chung quanh đều nghe.

Trương Bằng nhú mày một cái, bắt quả không nói gì. Trương Thắng có chút còn trẻ khí thịnh, lại thắng liên tiếp hai cây, lập tức nhìn chăm chăm Miêu Tam, trầm giọng hỏi, "Làm sao, muốn lên tới chơi chơi đùa?"

"Người còn chưa đủ tư cách. " Miêu Tam mặt lạnh, nói.

"Coi như không dám. " Trương Thắng cười lạnh một tiếng, nói. Miêu Tam mặc dù là nổi danh hung ác loại người, nhưng bọn hán nhà có Trương Toàn, cùng Miêu gia thôn lão đại ngang sức ngang tài.

"Người nghĩ rằng ta Bạch Mi Ưng Vương là người cái loại này rác rưởi a, kết quả ít nhất phải 5000, chờ người có tiền trở lại chơi đùa đi, nghèo ép! " Miêu Tam phách lối nói.

Trương Thắng hé mắt, sờ một cái túi quần, ba tháp một tiếng, đánh ra một xấp hồng bài tử, "Tám ngàn!"

Miêu Tam mặt liền biến sắc, ngay sau đó nở nụ cười, nói, "Được a, có người đưa tiền, ca có thể không thu không? " vừa nói, lấy ra trùng bình.

Trương Bằng mảy may lại đến(phải) sâu hơn, loại này đánh nhau vì thể diện, dễ dàng nhất sống xảy ra chuyện. Nhưng nghĩ lại, cái này Miêu Tam cũng quá kiêu ngạo, nếu như không cho chút dạy dỗ, còn cho là bọn họ lão người của Trương gia dễ khi dễ. Thắng thua không là vấn đề, có dám hay không đấu mới là vấn đề. Nghĩ (muốn) công khai, Trương Bằng cũng liền bình tĩnh lại, tĩnh quan biến cố. Ngược lại hai tỷ muội liền ở bên ngoài, còn có ai có thể phiên thiên hay sao?

Chỉ chốc lát sau, hai trùng vào chậu, mới vừa rút ra tằm ngăn, liền phát ra nhọn côn trùng kêu vang. Khiếm cổ còn không có khiêu khích, liền khí thế hung hăng đối mặt.

"Được ! " "Mãnh! " "Trận này có nhìn mặt. " các khán giả rồi rít ủng hộ, loại này đi lên liền bóp đối trận, cũng không thường gặp. Chỉ có Trùng Vương tỷ thí, mới có bức này khí thế.

"Chít chít kỷ!"

Hai trùng đụng nhau, giương nanh múa vuốt, cắn khó giải quyết. Mấy giây sau, chỉ thấy Hồng Thất Công chột vừa nghiêng đầu, đem Bạch Mi Ưng Vương hất tung ở mặt đất, bạch hoa hoa bụng lật lên, đốt chân không ngừng quơ múa. Hồng Thất Công nhào tới tiếp tục cắn, Bạch Mi Ưng Vương liều mạng chống cự.

"Cắn chết nó! " "Đứng lên a! " "Cắn a! " "Xoay mình, nhanh xoay mình a!"

Miêu Tam sắc mặt cặp mắt đỏ bừng, sắc mặt tái xanh nhìn chằm chằm màn hình, "Đụng " một tiếng, quả đấm đập ở phía trên, hét lớn: "Ngu xuẩn, mau dậy đi, nếu không bóp chết người!"

Phảng phất nghe được chủ nhân uy hiếp, Bạch Mi Ưng Vương liều mạng giãy giụa, xoay chuyển động thân thể, chột một chút, lại đang đứng dậy đồng thời, đem Hồng Thất Công hất tung ở mặt đất. Tinh thể nghịch chuyển trong nháy mắt, cũng may không qua hai giây, Hồng Thất Công liền bò dậy. Chiến đấu ngay sau đó lâm vào bế tắc, hai trùng giằng co lẫn nhau , ai cũng không có trước tiến công.

"Lên a....! " "Đừng kinh sợ! " "Chính là Móa! " các khán giả kích động không thôi.

Giằng co chốc lát, Hồng Thất Công rút cuộc không kiên nhẫn, bỏ nhào về phía trước. Bạch Mi Ưng Vương trực tiếp nghênh đón, song phương bắt đầu vòng thứ hai đấu sức.

"Chít chít kỷ! " "Chiêm chớp Tiu tiu!"

Hồng Thất Công hiển nhiên khí lực lớn chút ít, nhưng Bạch Mi Ưng Vương kinh nghiệm chiến đấu phong phú hơn. Trải qua một phen đấu sức, Hồng Thất Công lần nữa lật Bạch Mi Ưng Vương. Lại vào lúc này, nằm dưới đất Bạch Mi Ưng Vương lại lách qua đầu, chặt chẽ cắn Hồng Thất Công bấp dưi.

Hồng Thất Công không tránh thoát, dùng sức đập một cái, bấp dưi rút xuống.

"Xong rồi xong rồi, biến thành chân sau rồi. " "Thua một nửa. " "Hy vọng có thể đánh ngang tay. " đè ép Hồng Thất Công rồi rít thở dài.

"Kỷ! " Bạch Mi Ưng Vương giờ lên cánh, phát ra thắng lợi kêu to.

Hồng Thất Công khắp khễnh đập, xoay người, lần nữa phát động công kích.

"Được ! " "Cố gắng lên! " "Mãnh! " mọi người hoan hô lên.

Bạch Mi Ưng Vương hai chân nhảy một cái, lại đụng vào nhau, không có một cái bấp dưi Hồng Thất Công lực thắng bằng không được, liền tiếp bị lật. Nhưng nó từ chiến không lùi, dù là khắp khễnh, cũng muốn tiếp tục chiến đấu. Trong nháy mắt, Bạch Mi Ưng Vương nhân cơ hội một cái cắn đứt Hồng Thất Công một bên kia bấp chân.

Hồng Thất Công hoàn toàn không có lực thắng bằng, nhưng vẫn ngược đầu, quyết từ đấu tranh.

"Vậy mới tốt chứ. " "Có huyết tính, là tên hán tử. " "Cố gắng lên! " các khán giả nhìn đến đều cảm động.

Trương Thắng mắt thấy không có cơ hội, cùng Trương Bằng liếc nhau một cái, sắc mặt xám xịt đất thờ dài miệng, lên đài nói, "Ta thua, tiền cầm đi, trùng đưa ta."

"Một cái tàn phế muốn tới làm chi?" Miêu Tam lộ cười lạnh nói.

"Ta thích, ta muốn cho hần dưỡng lão, không được sao?" Trương Thắng lạnh mặt nói.

"Ngu xuẩn..." Miêu Tam nhỏ giọng thì thầm.

"Ngốc mẹ của ngươi!" Trương Thắng tròn tròn liếc trông mắt, hét.

"Ồ?" Miêu Tam mặt trầm, cười nói, "Thua nghỉ (muốn) ăn vạ à?"

"Miêu Tam, ta khuyên ngươi miệng sạch sẽ một chút." Trương Thắng mặt lộ ngoan sắc, nói, "Ta Trương Thắng chơi nổi, cũng thua được!"

"Vậy lần sau trở lại a." Miêu Tam khiêu khích nói.

"Yên tâm, ta sẽ còn trở lại." Trương Thắng nói.

"Ha ha..." Miêu Tam cười lạnh một tiếng, cầm lên trùng bình cùng tiền, nhảy xuống đài, khoe khoang kêu, "Đi thoải mái lạc~, có mấy người a, nhiều tiền người ngốc, nhiều tiền người ngốc..."

"Được rồi, mười lần đánh cuộc chín lần thua, coi như mua cái giáo huấn rồi." xuất ra lều, Trương Bằng vỗ bả vai của Trương Thắng, an ủi.

"Ta chính là nhìn Miêu Tam không vừa mắt, mới tới đánh cuộc." Trương Thắng cúi đầu nói, "Trước trong thôn có mấy cái tới chơi đùa, cái kia Miêu Tam thắng tiền liền coi như xong, còn miệng đầy hùng hùng hổ hổ, thật giống như trên đời này liền hần trâu nhất tựa như. Không cho hần biết thế nào là lễ độ nhìn một chút, còn tưởng rằng ta Trúc Hạ thôn không người." nói xong, hần cầm lên bình nhìn một hồi, nói, "Cái này Hồng Thất Công đủ mạnh, gãy tay gãy chân còn không lui, thật là tên hần tử. Ta muốn cho hần dưỡng lão tổng chung, hồi đầu lại bắt chi tam vĩ cho nó làm vạ."

"Có rãnh rồi bàn bạc chính sự, kiếm tiền, khác (đừng) làm những thứ này không vào đề." Trương Bằng dạy dỗ.

"Dạ dạ dạ, đại ca nói phải." Trương Thắng theo cười nói. Hần là kiểu vui vẻ người, mặc dù thua tiền, lại ném đi vùng, nhưng rất nhanh thì khôi phục bất cần đời bộ dáng.

Trở lại sạp trái cây ngăn hồ sơ, hai tỷ muội đã ăn xong rồi Trương Bằng mua trái cây, lại mua chút ít nướng hạt dẻ trở lại ăn.

"Làm sao vậy?" thận trọng như tơ Tiêu Vũ Nặc, rất nhanh thì phát hiện sắc mặt của Trương Bằng có chút âm trầm, vì vậy mở miệng hỏi.

"Không, chính là thua tiền." Trương Bằng nói. Tại hần trong tiềm thức, huynh đệ nhà mình thua tiền, thì đồng nghĩa với hần thua.

Tiêu Vũ Nặc lông mày chậm rãi giơ lên. Trương Thắng nhìn thấy, liền vội vàng giải thích, "Là ta thua, không phải là đại ca." sau đó nhát gừng nhát thụt, đem chuyện đầu đuôi nói cho nàng nghe.

Cái này đầu con dê mền danh tiếng, cũng là đoạn thời gian trước mới bắt đầu. Trúc Hạ thôn không thiếu niên người tuổi trẻ chạy đi tham gia náo nhiệt, thua không ít tiền. Nguyên bản đánh cuộc vật này, đều là mang theo lừa dối tính chất. Đoàn người liền đồ một (cái) vui, thua chút tiền lẻ cũng không có gì. Nhưng cái này Miêu Tam thật sự quá đáng, không ngừng lên tiếng tương cơ, lại không ngừng nhắc đến giá cao cây số. Có mấy người tức không nhịn nổi, trở về bắt con dê mền, lại tới đánh cuộc. Thường xuyên qua lại, thiếu thua mấy ngàn, nhiều thua mấy chục ngàn.

Trương Thắng bình thường đều là theo chân Trương Toàn lẩn lộn, bây giờ Trương Toàn ra đi làm việc, hần thì phải gánh lên đại kỳ, thay trong thôn ra mặt. Mới vừa rồi cái kia tám ngàn khối, ba ngàn là chính bản thân hần, 5000 là mấy cái tiểu đồng bọn góp.

"Ai..." Trương Thắng thờ dài nói, "Cũng không biết chi kia Bạch Mĩ Ứng Vương tại sao lợi hại như vậy, ngay cả như vậy dũng Hồng Thất Công đều không đánh lại."

"Ngươi là trong núi bắt chứ?" Trương Bằng đột nhiên hỏi.

"Đúng vậy, trong núi bắt." Trương Thắng không rõ vì sao, nhưng vẫn là trả lời ngay rồi. Hần thấy, con dê mền dĩ nhiên là trong núi bắt, nếu không còn có thể đi đâu?

"Bọn họ đến có chuẩn bị những thứ kia con dê mền, sợ là có người chuyên đang nuôi. Ngươi cái này đã, khẳng định không có bọn họ điều dưỡng thật tốt." Trương Bằng nói. Lúc trước trong thành cũng có thể chơi đùa cái này, chẳng qua là sau đó bị cấm rồi. Hần nghe trong đại viện lão đầu nói qua, muốn lấy cái gì đất, cái gì nước tới nuôi, giao chiến trước còn phải làm chi tam vĩ trở lại. Càng coi trọng, còn có thể dùng cháo nấu thuốc tài, phơi khô sau làm thức ăn gia súc, nước uống muốn ngâm (cưa) nhân sâm, chú trọng cực kỳ.

"Nhắc tới, thật là có khả năng này, ta tại trên mạng nghe nói qua, Thiên đều có một cái gì thầy giáo già, đặc biệt nuôi cái này." Trương Thắng nói.

"Trở về nghiên cứu một chút, chúng ta cũng nuôi nấy con đi thử một chút." Trương Bằng hứng thú, nói.

"Bản thi, không cho phép nuôi. " Tiêu Vũ Nặc mặt băng bó nói.

"Đều làm cho người ta khi dễ đến nhà, có thể nhẫn nhịn, không thể nhẫn nhục. " Trương Bằng vẻ nhỏ nhả nói, có lý chẳng sợ.

"Bình cho ta. " Tiêu Vũ Nặc mặt không thay đổi hướng Trương Thắng đưa tay ra. Trương Thắng liếc nhìn Trương Bằng, mới đem bình giao ra, "Đại muội, cũng đừng ném, Ngũ ca phải cho nó dưỡng lão."

Tiêu Vũ Nặc vặn mở nắp bình, nhẹ nhàng thổi một hơi vào trong, sau đó véo bên trên(lên) nắp bình, ném về cho Trương Thắng, nói, "Đi, đem chúng ta tiền thắng trở lại."

"Chuyện này... " Trương Thắng nhìn một chút Tiêu Vũ Nặc, lại nhìn một chút Trương Bằng, có vẻ hơi do dự không quyết định. Hắn biết Đại muội cùng Liên Hoa son đại sư học nghệ, có người thường chửi không kịp uy năng, nhưng lại không chân chính gặp qua.

"Nhìn cái gì, Tiểu Vân nói đi liền dám chắc được. " Trương Bằng kéo Trương Thắng, liền hướng trong lều lớn đi.

"Đại ca, có được hay không a, liền thổi một hơi, thần như vậy? " Trương Thắng vẫn còn có chút nghi ngờ.

"Đó là có thể Tiên khí. " Trương Bằng vỗ bả vai của Trương Thắng, tràn đầy tự tin nói, "Đừng kinh sợ, thì làm hắn!"

"Được, chơi hắn! " Trương Thắng không từ đâu tới đất bốc lên lòng tin, đi vào lều lớn, hướng vẫn còn đang đài cao bên cạnh Miêu Tam hô, "Chó điên, có dám cùng ca đánh một trận!"

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: mâu thuẫn

"Há, lại tới đưa tiền rồi hả? " Miêu Tam ngoài cười nhưng trong không cười nói.

"Hãy bớt nói nhảm đi, bên trên(lên) trùng. " Trương Thắng xuất ra bình thủy tinh, nói.

"Ha ha ha... " Miêu Tam nở nụ cười, "Ngươi chẳng lẽ nào bị khe cửa gấp đi, dùng cái này tàn phế cùng ta Bạch Mi Ứng Vương đánh?"

"Đúng, mới vừa rồi nó nói với ta, muốn đem ngươi cái này chó điên giết chết. " Trương Thắng giọng mang hai nghĩa nói.

"Tiền đâu? " Miêu Tam sắc mặt đổi một cái, nói.

"1 vạn tệ. " Trương Thắng đưa ra một ngón tay, nói.

"Ở đâu à? " Miêu Tam chứa nhìn chung quanh, nói.

"Ta Trương Thắng danh tiếng, chẳng lẽ còn không đáng giá số tiền này? " Trương Thắng ngược đầu nói.

"Ta xem không đáng giá. " Miêu Tam cười lạnh nói.

"Vậy cũng không tới phiên ngươi tới nói. " Trương Thắng nheo mắt lại, nói, "Đi hỏi một chút các ngươi Miêu lão đại, ta Trương Thắng danh tiếng, có đáng giá hay không cái này 1 vạn tệ!"

"Được, ta liền hỏi một chút. " Miêu Tam quay đầu, đối với một (cái) tiểu đệ ỉ tai đôi câu, tiểu đệ lập tức chạy ra ngoài.

Cũng không lâu lắm, tại lều lớn phụ cận thị tập quản lý bên trong phòng, tiểu đệ đem tình huống nói cho Miêu lão đại cùng Tào sư gia.

"Đó là Trương Toàn đường đệ, bên người hắn... " Tào sư gia chỉ theo dõi trên màn ảnh Trương Bằng, nói, "Chắc là Trương Toàn đại sảnh ca, nghe nói là tại nam châu thành phố. Ta xem a, hay là chó đem mối thù kết quả lớn, thấy tốt thì lấy."

"A... " Miêu lão đại trầm ngâm, không có tỏ thái độ. Tào sư gia là hắn lúc còn trẻ, ở bên ngoài xông xáo thời điểm làm quen bằng hữu, sau đó theo hắn trở về Tashan phát triển, là một đa mưu túc trí, xử sự chừng chặc người. Lần này đầu con đẻ mền phương pháp, chính là Tào sư gia ra. Bọn họ bỏ ra nhiều tiền theo thiên đô mời về một vị nuôi con đẻ mền cao nhân, có thể ở một mức độ nào đó không chế thắng thua xác suất.

"Như vậy đi... " Miêu lão đại nghĩ một hồi, đánh nhịp nói, "Để cho hần đánh cuộc nữa một ván, quay đầu chỉ dùng hần còn 5000, coi như là cho Trương Toàn mặt mũi. Sau đó cùng hần nói, sau đó khác (đứng) trở lại, không có tiền còn chơi đùa cái gì?"

Tiểu đệ rất nhanh thì trở lại trong lều lớn, đem Miêu lão đại quyết định nói cho Miêu Tam

"Được a, coi như ngươi ca có chút mặt mũi " Miêu Tam nói xong, để cho tiểu đệ mang giấy bút tới cùng mực đóng dấu, ném ở trên bàn bát tiên, "Lập chữ theo."

Trương Thắng không nói hai lời, viết xuống giấy nợ, khâu vào tay ấn. Đón lấy, hai trùng vào chậu, đánh.

"Kỷ!"

Tầm ngăn vừa kéo mở, Hồng Thất Công liền giơ lên cánh, phát ra một tiếng cao vút hí, phảng phất chiến hồng. Cái kia Bạch Mi Ứng Vương nghe được, lại bắt đầu lui về phía sau, không dám cùng giằng co.

Hiện trường nhất thời một mảnh xôn xao, một mực tàn phế con đẻ mền, lại dọa lui đã từng đánh thắng đối thủ của nó. Theo lý thuyết, lấy con đẻ mền tập quán, thua quá một trận, bình thường liền rách lá gan, không tốt như vậy đâu. Bất quá cái này "Hồng Thất Công " mới vừa rồi cho dù là tàn phế, cũng không có nhận thua.

Miêu Tam kinh ngạc không thôi, hướng về phía màn hình kêu to, "Lên a..., ngu xuẩn!"

Lần này Bạch Mi Ứng Vương, lại giống như tựa như thấy quỷ, Hồng Thất Công tiến lên trước một bước, nó liền lui về phía sau hết mấy bước. Dựa theo bình thường quy củ, Bạch Mi Ứng Vương đã thua. Nhưng trọng tài cũng cảm thấy kỳ quái, cho nên lần này không tuyên bố kết quả.

Đang lúc này, Hồng Thất Công chân sau dùng sức đạp một cái, khí thế hung mãnh nhào qua, Bạch Mi Ứng Vương lùi bước không kịp, tại chỗ bị cắn đứt một cái bắp đùi. Hiện trường lần nữa một mảnh xôn xao, cảnh tượng trước mắt, thật bất khả tư nghị. Hồng Thất Công vương giả trở về, một chút liền đem Bạch Mi Ứng Vương cắn tàn phế.

"Kỷ!"

Chỉ thấy cái kia Hồng Thất Công ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng hí the thé, xuyên kim nứt đá, chấn người đau cả màng nhĩ. Xem xét lại bên kia, Bạch Mi Ứng Vương rúc ở trong góc, run lẩy bẩy.

"Hồng Thất Công, thắng!"

Trọng tài thở dài, lớn tiếng tuyên bố.

Miêu Tam vẻ mặt khiếp sợ, dường như còn không phản ứng kịp, vừa mới xảy ra cái gì. Trương Thắng thu tiền, cười lên ha hả, hướng Miêu Tam nói, "Ta liền nói, nó muốn giết chết ngươi! " Miêu Tam cắn cắn răng, mặt lộ hung quang, nói câu "Ngươi chờ đó " sau đó liền đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Miêu Tam nắm một (cái) trùng bình trở lại, hướng Trương Thắng hô: "Trở lại!"

"Hai chục ngàn! " Trương Thắng ngửa đầu nói.

"Ngươi... " Miêu Tam khác (đứng) ghen một chút, ngay sau đó nói, "Ngươi ở đâu ra hai chục ngàn, cái kia mười ngàn trước còn."

"Không dám sao? " Trương Thắng giang hai tay ra, nói, "Coi như không dám, ca cũng không chơi."

"Được, hai chục ngàn liền hai chục ngàn! " Miêu Tam bị hần một kích, một cái đồng ý.

Ván thứ hai đánh, Miêu Tam đem ra cái này kêu "Đầu sắt tảng " một (cái) đầu rất lớn, đầu xác đen nhánh tỏa sáng, hai khóa đầu răng trắng hếu, nhìn một cái cũng biết sức chiến đấu mạnh hơn mới vừa rồi Bạch Mi Ứng Vương rất nhiều.

Có thể mới vừa lấy đi ngăn cản bản, Hồng Thất Công liền bay nhào qua, trực tiếp đem đầu sắt tảng xoay lật trên đất, sau đó cắn một cái bẻ nát của nó đầu răng, trong nháy mắt giết!

Không chỉ là người xem, ngay cả trọng tài đều ngây dại, cách một lúc lâu, mới bộc phát ra to lớn tiếng ủng hộ.

Miêu Tam sắc mặt trắng bệch, một chút liền thua hai chục ngàn khối, còn tổn thất một cái thật khó đào tạo Trùng Vương, cả người đều ngẩn ra.

"Thế nào, còn chơi hay không, không chơi đùa ca đi nha. " Trương Thắng một bên thu tiền, một bên đắc ý hỏi.

Miêu Tam sắc mặt lúc trắng lúc xanh, thà câu tiếp theo lời độc ác: "Ngươi chờ đó! " vội vã đi ra ngoài.

"Không sai biệt lắm, thấy tốt thì lấy. " Trương Bằng đem Trương Thắng kéo qua đến, nhỏ giọng nói.

"Thắng nữa một cái, các anh em tiền liền đều thắng trở lại. " Trương Thắng nói. Bây giờ Hồng Thất Công như vậy uy mãnh, không sợ không thắng được.

Một lát sau, Miêu Tam trở lại, Miêu lão đại cùng Tào sư gia cũng tới.

"Bốn chục ngàn! " Trương Thắng không khách khí chút nào đè xuống tất cả tiền.

Tào sư gia thấy vậy, tiến tới Miêu lão đại bên tai, nhỏ giọng nói: "Ta xem hần cái này trùng, có chút tà môn, có thể tránh thì tránh."

"Trương Toàn hần Đệ, đánh cuộc nhỏ di tình, đại đánh cuộc tổn hại sức khỏe. " Miêu lão đại trầm giọng nói. Coi như mở tràng tử, hần không có khả năng ngay trước đoàn người mặt lùibước, nếu không sau đó cũng dừng lẫn lộn rồi. Hần những lời này có hai tầng ý tứ, đầu tiên là nhắc nhở Trương Thắng, hần không coi vào đâu, chẳng qua là nhìn tại trên mặt mũi của Trương Toàn thứ nhì là uy hiếp hần, khác (dừng) đập chén com của bọn hần, nếu không đối với đoàn người đều không chỗ tốt.

"Trước đây tại sao không nói như vậy đây? " Trương Thắng không tha thứ hỏi.

Miêu lão đại không để ý tới nữa Trương Thắng, quay đầu nhìn về phía Trương Bằng, hỏi, "Vị huynh đệ kia, người chính là Trương Toàn hần ca?"

"Không sai, ta liền Trương Bằng. " Trương Bằng nhìn thẳng đối phương, báo ra tên của mình.

"Người là làm đại ca, chuyện này người thấy thế nào ? " Miêu lão đại hỏi.

"Còn có thể thấy thế nào, nên như thế nào được cái đó. " Trương Bằng nói, "Người mở cửa làm ăn, phải thắng đắc khởi, cũng thua được... " vừa nói, Trương Bằng đảo mắt nhìn một cái, hướng người xung quanh, kéo dài âm thanh hỏi, "Đoàn người nói, có phải hay không là à?"

"Đúng vậy, mở màn tử cũng đừng sợ phá quán. " "Miêu lão đại, đừng kinh sợ a. " "Cạn ! " bốn phía người rồi rít òn ào lên, chính bởi vì mười lần đánh cuộc chín lần thua, bọn họ tại Miêu lão đại hộp tối dưới thao tác, đại đa số đều thua tiền.

"Bên trên(lên) trùng! " Miêu lão đại hé mắt, lớn tiếng quát. Miêu Tam phản phục cắn răng, theo bản năng sờ một cái sau lưng bình xít.

"Tới! " Trương Thắng nhảy lên đài cao.

Tào sư gia buông xuống một cái cả người màu xanh, trên đầu mang theo một chút đỏ thắm, rằng có ô kim sắc, được đặt tên là "Kim Cương Hồ " Trùng Vương. Đây là bọn hần giá cao mua về, dùng để trấn tràng tử. Ngày ngày bát súp bạch được đất hầu hạ, thì nhìn trận này rồi.

"Kỳ! " "Kỳ!"

Rút ra tám ngón, hai trùng đồng thời phát ra nhọn kêu to, đỉnh đầu đầu, đụng vào nhau, liều mạng cắn.

Chiến đấu ngay từ đầu liền thâm thiết vô cùng, song phương lẫn nhau lật, rất nhanh thì cắn đối phương một cái chân trước, liền xúc tu cũng đứt đoạn mất rồi nửa đoạn. Ước chừng hơn hai mươi giây sau, Hồng Thất Công bắt một cái cơ hội, cắn đứt Kim Cương Hồ một cái bắp đùi.

Lúc này, Hồng Thất Công chỉ còn ba cái chân, Kim Cương Hồ là bốn cái. Con dê mèn đánh nhau, nếu như không chân, cũng liền không đánh được. Cũng không lâu lắm, Hồng Thất Công vì tránh thoát Kim Cương Hồ kìm cắn, cắt ra bắp đùi, kết quả nghiêng người, lại không đứng dậy nổi.

"Được ! " Miêu Tam kêu to lên, Trương Thắng sắc mặt tái xanh.

Nguyên bản thắng bại đã phân, nhưng Kim Cương Hồ trời sinh tính hung mãnh, tiếp tục nhào tới, muốn cắn chết Hồng Thất Công. Xoay đánh bên trong, Hồng Thất Công uốn người một cái, cắn Kim Cương Hồ duy nhất bắp đùi, mượn lực lật người, đem bắp đùi kéo xuống.

Cứ như vậy, lại thành thế hoà. Hai cái con dê mèn cũng bị mất chân sau, trên đất bò lổm ngổm, với nhau đến gần, vật lộn sống mái. Các khán giả đều nín thở, nhìn lấy trận đặc sắc mà thâm thiết chiến đấu.

"Lên a..., ngu xuẩn! " Miêu Tam không khống chế được tâm tình, điên cuồng hét lên.

Có lẽ là thanh âm của hần quá lớn, sợ đến Kim Cương Hồ ngẩn người, Hồng Thất Công nhân cơ hội miệng vừa hạ xuống, "Rắc rắc " một tiếng vang nhỏ, cắn đứt Kim Cương Hồ đầu răng. Không có răng thì đồng nghĩa với không có vũ khí, Hồng Thất Công dựa vào còn sót lại hai cái chân, chuyển nhảy đi qua, đuổi theo Kim Cương Hồ cắn loạn.

"Được !"

Mất thấy thắng lợi trong tầm mắt, Trương Bằng Trương Thắng hai huynh đệ nắm quả đấm, rống lên. Lại vào lúc này, chợt biến phát sinh, chỉ thấy cặp mắt đỏ lên Miêu Tam xông lên đài cao, hai tay nắm lên đầu chấu, "Ba " một tiếng, mãnh đập xuống đất, sau đó một cước giết chết hai cái con dê mèn.

"Ồ thảo!"

Trương Bằng không nhịn được mắng lên, các khán giả cũng đi theo chỉ chỉ trỏ trỏ, nghị luận ầm ỉ.

"Các người sử trả! " Miêu Tam ác nhân cáo trạng trước, chỉ Trương Bằng cùng Trương Thắng hét.

"Sử trá mẹ của ngươi! " Trương Thăng tâm tình kích động, tức miệng mắng to.

Miêu lão đại chiêu ra tay, mấy cái tráng hán lập tức hướng hai người vây lại.

"Trúc Hạ thôn giờ trở lừa bịp, hãy đi chúng ta vùng, các anh em, đừng để cho bọn họ chạy! " Miêu Tam kêu lên. Nông thôn địa khu, bang thân không bang lý, người ở chỗ này nửa số đều là Miêu gia thôn, rồi rít quay đầu, vây quanh Trương Bằng hai người.

Trong khoảnh khắc, tình cảnh trở nên hỗn loạn vô cùng, nhóm lớn không phải là Miêu gia thôn người ra bên ngoài chen chúc, miễn cho bị vạ lây người vô tội. Trương Bằng cùng Trương Thăng là bị vây vào giữa, không thể động dấy.

"Tát hần! " "Cắt đứt chân của bọn họ! " "Dám đến thôn chúng ta gây sự!"

Miêu gia thôn nhân tình tự kích động, xô đẩy hai người, tình cảnh có mắt không chế triệu chứng. Trương Bằng hù dọa đến(phải) xanh cả mặt, nhưng vẫn là cứng rắn cần răng, không lên tiếng cầu xin tha thứ. Chính bởi vì hảo hán không ăn thua thiệt trước mắt, lúc này coi như quỳ xuống nhận sai, cũng không quá đáng. Nếu không thật đã xảy ra chuyện gì, pháp không trách chúng, thua thiệt hay là đám bọn hần.

"Cút chó a, ta để cho ngươi cút chó! " Miêu Tam vừa kêu ồn ào, một bên chen đến bên cạnh hai người, nâng bàn tay lên, quát về phía mặt của Trương Thăng.

Lại vào lúc này, một cái lạnh giá mà ác liệt giọng nói tại trong tai mọi người nổ vang. Cái kia thanh âm không lớn, lại như đá vàng gõ, trống lớn ông minh, dao động đặc nhân tâm đầu run lên. Miêu Tam nhất thời cả người phát lạnh, liền động tác đều cứng lại.

"Kẻ vọng động, chết!"

Quay đầu nhìn lại, hai tỷ muội đang đi mà tới, người xung quanh không tự chủ được hướng hai bên lui ra, nhường ra lối đi.

Trương Bằng lúc này sắc mặt đông lại một cái, khôi phục như thường. Hần là đại sư cấp cáo mượn oai hùm, cảnh tượng tương tự, lúc trước phát sinh qua rất nhiều lần, đều quen tay hay việc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: phần hận

PS:

Mặc dù xưng bày thành tích không phải là rất lý tưởng, nhưng vẫn là có không ít bằng hữu hết sức ủng hộ.

Đề tỏ lòng cảm ơn, đặc biệt ở đây tăng thêm.

Phía dưới chính văn.

Trong lán yên lặng như tờ, không lồ uy áp tràn ngập trong lòng đang lúc, mọi người không dám thở mạnh một cái, phảng phất chó săn gặp đàn sư tử, ngay cả một chút xú ý niệm phản kháng đều không sinh được tới.

"Phách lối a, làm sao không lớn lối? " Trương Bằng mặt lộ ngoan sắc, lớn tiếng chất vấn, một bộ ngông cuồng bộ dáng.

Không người nào dám trả lời hần, chẳng qua là lẫn nhau chặt chội, từng điểm co rút về đằng sau.

Miêu Tam đứng tại chỗ, không ngừng được đất quanh thân run rẩy, lại một bước cũng không lui. Hần không có bao nhiêu bản lĩnh, vóc người cũng là trung đẳng, không học qua võ, khí lực cũng không lớn, chính là dựa vào một (cái) "Ác " chữ. Cũng bởi vì hần quá điên, đủ không muốn sống, mới đến Miêu lão đại thương thức. Nếu như hần bây giờ rút lui, sợ chết, thì đồng nghĩa với chó không có răng, không có ai lại để mất hần.

Hơn mười tuổi thời điểm, cha của hần hút độc chết, bạn học trong lớp khi dễ hần. Có Thiên, hần ăn giấu cây đao, trước mặt bạn học cả lớp, đem bạn học kia thọc. Vì thế, hần ngồi ba năm thiếu quân thật sự. Thả ra sau, hần giống như biến thành người khác vậy, tàn bạo nhỏ mọn, từng mất tất báo, hơn nửa suốt ngày không có chuyện làm, ở trong xã hội lén lút. Người trong thôn đều rất sợ hần, tránh được nên tránh.

Theo người bên cạnh sợ hãi trong ánh mắt, hần lấy được khó tả cảm giác thỏa mãn, từ lúc mới bắt đầu người bị hại, dần dần biến thành gia hại người.

Mặc dù hắn không thích người khác trước mặt gọi hắn "Chó điên" nhưng tại sâu trong nội tâm, lại hết sức hưởng thụ, bởi vì điều này đại biểu điên cuồng cùng sợ hãi.

Vì giữ được này một ít đáng thương tự ái, đối mặt với Hồng Hoang mãnh thú một dạng uy áp, hắn tay run run, nắm sau lưng cái chuôi thương.

"Lão mồm, tiền đâu, nghỉ (muốn) ăn vạ sao!" Trương Thắng cũng là một cho chút ánh mặt trời, liền rục rờ vô cùng người. Mắt thấy tình thế nghịch chuyển, lập tức ngẩng đầu lên, chỉ Miêu lão đại, nghiêm nghị quát hỏi.

"Không... Không có..." Miêu lão đại khó khăn ngoa nguẩy môi, dùng cánh tay đỡ một cái Tào sư gia, run giọng nói, "Lão Tào, nhanh, đi nhanh đưa tiền đây."

"Người... Các người... Các người giờ trò lừa bịp!" Miêu Tam đột nhiên rít lên một tiếng, rút ra binh xít, tay run run, chỉ hướng Trương Thắng.

Mọi người nhất thời cả kinh thất sắc, theo bản năng phát ra khê hô, lui về phía sau lại. Trương Thắng làm sao cũng không nghĩ tới, Miêu Tam lại dám động súng, tại chỗ sợ đến môi trắng bệch, cương ở nơi đó.

Mà đứng ở bên cạnh Trương Bằng, thoáng cái lạnh từ đầu đến chân, nhưng rất nhanh thì trấn tĩnh lại, giọng bình thản nói: "Huynh đệ, đừng xung động, có chuyện tốt dễ thương lượng."

Khẩn trương quá độ Miêu Tam lập tức đổi lại hòng súng, chỉ hướng Trương Bằng, kích động la lên, "Người không phải là rất lợi hại sao, kêu a, kêu a, phách lối a!"

"Ba đứa con, đừng xung động, đều là hương lý người. Mấy cái tiền lẻ mà thôi, không đến nỗi..." Miêu lão đại mặt như giấy trắng, nhưng là dần dần khôi phục tỉnh táo, thanh âm ôn hòa dặt dượt. Miêu Tam chính là con chó điên, làm việc không lịch sự (trái qua) đại não, bất chấp hậu quả. Trước Tào sư gia liền để hắn từ từ xa lánh, hắn không nghe lọt tai, bây giờ thật là hời hợt rồi ruột. Hắn có một loại dự cảm, chỉ cần Miêu Tam động súng, cái kia hai cái không biết từ đâu ra Nữ Oa tử, liền sẽ đem bọn họ giết sạch.

"Hắn là cái loại chim nhỏ lông, chính là một ngu xuẩn mà thôi!" Miêu Tam mắt không chế hô, sau đó cắn răng, nhìn chằm chằm ánh mắt của Trương Bằng, tàn bạo nói nói, "Quý xuống, ca liền tha cho người khỏi chết."

Trương Bằng hé mắt, không nói gì. Trương Thắng là toàn thân căng thẳng, sắc mặt âm tình bất định, muốn nhào tới, nhưng lại không dám.

"Ngu xuẩn, ta kêu người quý xuống, người điếc sao!" Miêu Tam nghiêng cổ, âm ỉ nói. Tâm trí của hắn đã sớm vận vẹo, lấy khi dễ cùng làm nhục người khác làm thú vui.

"Ba đứa con, ba đứa con, nghe ca một câu nói, liền như vậy, hắn biết lối rồi..." Miêu lão đại run giọng nói, xuất mồ hôi lạnh không ngừng.

Lúc này, lưng của Trương Bằng sau cũng là một mảnh lạnh như băng, mồ hôi lạnh thấm ướt áo sơ mi, nhưng muốn hắn ngay trước mọi người quý xuống, vậy hắn tha chết!

Nam nhi dưới đầu gối là vàng, chỉ quý Thiên Địa lạy cha mẹ. Mặc dù hắn là kinh sợ người, nhưng có một số việc, hắn không có cách nào kinh sợ.

"Miêu Tam, người có chuyện liền hướng ta đến, đừng làm khó dễ anh ta..." vừa nói, Trương Thắng chậm rãi quý xuống.

"Ha ha ha, ta để cho người phách lối, ta để cho người cắt chó!" Miêu Tam cười lớn, khuôn mặt vô cùng dữ tợn, sau đó dùng súng chỉ Trương Bằng, hét lên âm ỉ, "Quý a, có nghe thấy không!"

Trương Bằng nhìn chằm chằm ánh mắt của Miêu Tam, đứng không nhúc nhích, trong mắt hoàn toàn lạnh lẽo.

"Muốn chết a!" Miêu Tam giống như con chó điên như vậy, điên cuồng la, "Có phải muốn chết hay không, muốn chết lão tử sẽ thành toàn cho người!"

Trương Bằng vẫn là không có động. Giằng co giữa, Miêu lão đại đột nhiên làm khó dễ, hai tay chụp vào Miêu Tam binh xít, muốn cướp lại. Miêu Tam cả kinh, theo bản năng bóp cò.

Con người của Trương Bằng nhanh chóng co rúc lại, chỉ thấy đen như mực kia óng sát bên trong, ngọn lửa phun ra mà ra. Trong phút chốc, ánh lửa ánh đỏ hai mắt của hắn.

Thế ngàn cân treo sợi tóc, một đạo thân ảnh nhào tới.

"Oành!"

Hắn chỉ cảm thấy ngực truyền tới một cỗ cự lực, liền hướng sau té tới. Đợi đến khi phục cảm giác, thấy rõ người trước mắt, nhất thời toàn thân huyết dịch xông thẳng óc, để cho hắn hơi kém mất đi lý trí!

Chỉ thấy cái kia ăn mặc màu lam nhạt áo sơ mi phản lưng, sợi bông nát, một mảnh nám đen. Tại bước ngoặt cuối cùng, Tiêu Vũ Nặc phi phác tới, dùng phản lưng chặn lại nổ bắn ra ra sát sa khoáng.

"Tiểu Vân!" Trương Bằng rống to, trên huyết thái dương gân xanh nổi lên. Chỉ một thoáng, tức giận, áy náy, đau lòng, căm ghét, cùng nhau bộc phát ra.

Nhìn về phía ánh mắt của Miêu Tam, tràn đầy sát ý nồng nặc.

Lại thấy Tiêu Vũ Nặc bò dậy, quay đầu nhìn về Miêu Tam, trong mắt bộc phát ra sáng chói lam quang. Chỉ là trong nháy mắt, Miêu Tam liền thất khiếu chảy máu, trong tay nắm còn đang bốc khói bình xịt, trực đỉnh đỉnh té xuống.

Tiêu Vũ Nặc ngẩn ngơ, ngay sau đó che ngực, Liễu Mi hơi cau lại, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi.

"Giết người rồi, giết người rồi!" trâm tình mấy giây, trong đám người đột nhiên bộc phát ra một trận to lớn kêu lên. Trong khoảnh khắc, trong lều lộn loạn cả một đoàn, mọi người tranh tiên khùng hậu trào ra ngoài đi, một cái chớp mắt liền chạy hết sạch.

"Tiểu Vân, Tiểu Vân." Trương Bằng ôm Tiêu Vũ Nặc, khăn trương kêu tên của nàng.

"Đi mau." Tiêu Vũ Nặc thấp giọng nói, lộ ra hết sức yếu ớt.

Tiêu Thiên Tinh mặt băng bó, tiến lên ôm lấy Tiêu Vũ Nặc dưới nách, đưa nàng đỡ dậy, sau đó cùng Trương Bằng một tả một hữu bám lấy, đi ra phía ngoài.

"Bệnh viện, đi bệnh viện." Trương Bằng quay đầu đối với chặt theo sau lưng Trương Thắng nói, "Đi nhanh kêu xe."

Trương Thắng gật đầu một cái, lập tức chạy về phía trước. Còn không chạy ra mấy bước, liền bị Tiêu Vũ Nặc gọi lại, "Không... Không cần đi bệnh viện, về nhà là được..."

"Đi nhanh một chút." Tiêu Thiên Tinh thúc giục, không chút do dự nào.

Trương Bằng không nói gì nữa, cùng Tiêu Thiên Tinh đỡ Tiêu Vũ Nặc, xuất ra thị tập, hướng Trúc Hạ thôn phương hướng bước nhanh tới.

"Đều là ta không được, đều là lỗi của ta. Đại muội a, là Ngủ ca hại người, là Ngủ ca đáng chết, người ngàn vạn lần ** chia ra chuyện a, tổ tiên phù hộ, Bỏ Tất phù hộ..." dọc theo đường đi, Trương Thắng một bên đánh chính mình, một bên lầm bầm, hối hận vô cùng.

Có thể cũng không lâu lắm, bốn người vừa đi vào Trúc Hạ thôn cửa thôn, Tiêu Vũ Nặc bỗng nhiên đứng thẳng người, Tiêu Thiên Tinh cũng buông lỏng tay ra.

Cảm giác trên người nhẹ một chút, Trương Bằng ngớ ngẩn, ngạc nhiên nói, "Làm sao vậy?" Trương Thắng cũng là ngơ ngác, không hiểu rõ là chuyện gì xảy ra. Đại muội mới vừa rồi rõ ràng là bị thương, lộ ra hết sức yếu ớt, làm sao đột nhiên là tốt, giống như một người không có chuyện gì tựa như.

Tiêu Vũ Nặc hướng hai người cười một tiếng, cũng không nói gì.

"Ngốc, người không có nhìn ra sao?" Tiêu Thiên Tinh cau mày, "Tỷ là già bộ."

"Cái gì?" Trương Bằng nhú mày, một bộ không tin bộ dáng.

"Không tin chính người sờ một cái." Tiêu Thiên Tinh nói.

Trương Bằng nhìn một chút lưng của Tiêu Vũ Nặc sau, dè dặt đem bàn tay vào trong quần áo của nàng. Da xúc cảm bóng loáng nhẵn nhụi, đừng nói vết thương, ngay cả cọ phá chút da(vỏ) cũng không có. Có lẽ là bởi vì quá giật mình, cũng có lẽ là cảm giác quá tốt, Trương Bằng hồi lâu đều không đem lấy tay về.

"Mô đủ chưa?" cho đến bên tai truyền tới thanh âm nhàn nhạt, hân mới phục hồi tinh thần lại, liền vội vàng rút tay về.

"Tỷ có hộ thân kinh khí, đừng nói này một ít sát sa khoáng, chính là đạn đại bác đánh tới, cũng không gây thương tổn được."

"Vậy làm sao học máu?" Trương Bằng chỉ Tiêu Vũ Nặc vết máu ở khóe miệng.

Tiêu Vũ Nặc dùng ống tay áo xoa xoa, nói, "Là chính ta cắn bề đầu lưỡi."

"Vậy người tại sao..." Trương Bằng ngăn người một chút, nhưng rất nhanh thì suy nghĩ minh bạch. Tiêu Vũ Nặc xuất thủ qua nặng, giết người, vì che giấu tai mắt người, chưa bị trọng thương. Cứ như vậy, song phương đều có trách nhiệm, hơn nữa là đối phương động thủ trước.

Nhưng nếu như Tiêu Vũ Nặc không phát hiện chút tổn hao nào, đối phương nhưng đã chết, tính chất liền sẽ biến thành——tu giả cảm mạnh mẽ lãng nhược, rất xử lý không tốt.

Đón lấy, Tiêu Vũ Nặc xuất ra Trương Bằng mua cho nàng Apple iPhone, gọi đến điện thoại của Liên Hoa Am. Chỉ chốc lát sau, tại truyền đạt thất lão ni cô thông báo một chút, Tĩnh Âm sư thái đến rồi.

"Sư phụ, đồ nhi giết người." Tiêu Vũ Nặc bình tĩnh nói.

"Chúng ta tu giả, giết mấy người tính là gì?" Tĩnh Âm sư thái lạnh nhạt nói, phảng phất đang nói một món qua quýt bình bình chuyện nhỏ.

"Phía sau nên làm cái gì? " Tiểu Vũ Nặc hỏi.

"Ở nhà chờ, ta ngày mai sẽ đến. " nói xong, Tĩnh Âm sư thái liền cúp điện thoại.

Sau khi về đến nhà, bốn người đều yên lặng, từng người tắm rửa nghỉ ngơi. Sáng sớm ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, gà trống mới vừa xung số một lần thời điểm, Tĩnh Âm sư thái đã tới rồi.

Nàng trước cùng Trương Bằng bà nội trò chuyện trong chốc lát, tự nói chuyện cũ, lại uống chút ít nước cháo, tiếp lấy đi tới Đông viện, phía sau cánh cửa đóng kín cùng hai tỷ muội nói hơn mười phút mà nói. Sau đó mang theo các nàng hiện ra, nói với Trương Bằng, "Trương Bằng thí chủ, bản ni phải dẫn hai vị đồ nhi trở về sơn môn tĩnh tu. Tiểu Vân tôn trọng người sự tình, ta đã thông báo Thiên cung, để cho bọn họ phải người tới xử lý. Về phần còn dư lại vật vãnh chuyện, liền muốn làm phiền thí chủ rồi."

"Chuyện này... " Trương Bằng muốn nói lại thôi, bây giờ mang hai tỷ muội đi, cùng giải quyết tận gốc khác nhau ở chỗ nào.

"Tiểu Vân Bản Mệnh Pháp Bảo sát khí quá nặng, cộng thêm tối hôm qua lại mở sát giới, ta lo lắng nàng sát ý qua chứa, khó mà tự khống, phải dẫn nàng trở về tiêu trừ Tâm Ma. Mà tiểu Phi muốn từ cạnh hiệp trợ, phân thân không thuật. " Tĩnh Âm sư thái phát trần ngăn lại, hướng Trương Bằng gật đầu nói, "Trương Bằng thí chủ, xin thứ lỗi."

"Vây... Vây cũng tốt... " Trương Bằng ngoa nguẩy môi, cho dù trong lòng dùng mọi cách không muốn, nhưng vẫn là gật đầu.

"Nếu như có nhu cầu gì, liền đi nước lạnh thôn tìm Minh Tâm, hay thánh, rõ ràng Liên, như gió bốn người, ta đã thông báo các nàng, phải tận lực chiêu cổ người. " nói xong, Tĩnh Âm sư thái chấp hai tay, hướng Trương Bằng làm một Phật lễ, sau đó mang theo hai tỷ muội đi nha.

Đưa mắt nhìn ba người bóng lưng rời đi, Trương Bằng bắt đầu nóng nảy, ở trong phòng khách đi qua đi lại. Thọc lớn như vậy cái giỏ, ý trọng lớn nhất lại không, đơn giản là nhà đột lại gặp mưa suốt đêm, xui xẻo tận cùng. Hắn suy nghĩ trong chốc lát, nói với Trương Thắng, "Người đi nhanh tìm mấy người, hỏi thăm một chút tình huống bên kia."

"Miêu Tam chuyện? " Trương Thắng hỏi.

"Ừ, hắn đã chết hay là còn sống, trong nhà là tình huống gì, đều có những người nào, đang làm gì, còn có cái đó Miêu lão đại, là lai lịch gì, cái nào sẽ quan phụ trách chuyện này... " Trương Bằng một hơi thở, nói một đại thông.

"Cơ bản tình huống đoàn người đều biết, Miêu Tam ba chết sớm, ông nội bà nội ông ngoại bà ngoại đều không lui tới, liền mẹ hắn một cái, là Miêu gia thôn nổi danh phụ nữ đánh đá. Miêu lão đại không có gì dễ nói, chính là Miêu gia thôn địa đầu xà, bên người có cá tính Tào sư phụ gia, xấu một chút từ không ít. Bất quá bọn hắn đều là người thông minh, có thể tránh thì tránh, sẽ không tiếp cận tranh vào vùng nước đục này, chỉ mong đoàn người bình an vô sự, mau sớm chìm xuống, tốt tiếp tục kiếm tiền phát tài."

"Ừ... " Trương Bằng trầm ngâm trong chốc lát, nói, "Người gọi điện thoại nói với Trương Toàn một chút, để cho hắn và Miêu lão đại câu thông câu thông. Cần thận chạy đến(phải) vạn năm thuyền, càng bảo hiểm càng tốt."

"Được. " Trương Thắng dứt khoát đáp.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: phụ nữ danh đá

Trương Thắng nói chuyện điện thoại xong cũng không lâu lắm, Trương Toàn liền đáp lời, nói Miêu lão đại cùng Tào sư gia bị vồ vào đi, cảnh sát đang điều tra chuyện này.

Cúp điện thoại xong, Trương Bằng đang do dự muốn không nên chủ động đi đồn công an trao đổi, dù sao hắn cũng ở tại chỗ, thoát không khỏi liên quan. Cảnh sát liền đã tìm tới cửa, để cho hắn và Trương Thắng trở về hiệp trợ điều tra. Trương Bằng bà nội nhìn một cái mặc đồng phục người đến, liền nóng nảy, đuổi theo ra tới hỏi. Cảnh sát kia thái độ tốt vô cùng, cùng Trương Bằng bà nội giải thích nói, chẳng qua là để cho hai người đi qua (quá khứ) người làm chứng, hiểu rõ tình huống lúc đó, buổi trưa liền có thể trở về rồi.

Lập đi lập lại an ủi bảo đảm sau, Trương Bằng bà nội trở về. Lên tới xe cảnh sát, cảnh sát thái độ cũng khác thường được, giống như đang đối với đội khách quý tựa như, thật không có nửa điểm thiệp án nhân viên mùi vị.

"Vị này là Bằng ca chứ? " ngồi ở vị trí kế bên tài xế vị cảnh sát trẻ tuổi quay đầu lại, hướng Trương Bằng hỏi, giọng nói tương đối chân thành.

"Ừ. " Trương Bằng gật đầu một cái.

"Chính là hỗ trợ một chút, nói một chút tình huống lúc đó. Ta nhớ(nghi) người cũng hẳn biết, trong chuyện này đầu hỏi tới, sẽ không khó cho các người. " cảnh sát kia lại bổ sung nói, "Người kêu ta tiểu Lý là được."

"Lý ca, người nói chuyện này, nên xử lý như thế nào? " Trương Bằng dò xét tính hỏi.

"Đối phương là một (cái) tên du côn, lại có án đề, còn mang theo đất chế thuốc nổ vũ khí tổn thương người. Dù thế nào nhìn, đều là chết chưa hết tội. Nhưng là, quốc hữu quốc pháp, gia hữu gia quy, một chút cần thiết chương trình, vẫn là phải đi. " tiểu Lý hơi có ám chỉ nói, "Dù sao, còn phải trấn an đối phương người nhà, cũng muốn đề cho đoàn người chịu phục, người nói có đúng hay không?"

"Ừ. " Trương Bằng gật đầu một cái, đối phương chịu nói nhiều như vậy, đã là vô cùng hỗ trợ.

"Cái này là điện thoại di động của ta, ngài nhớ một chút.. " tiểu Lý báo ra một tổ dãy số, Trương Bằng cùng Trương Thắng đều ghi xuống.

Chỉ chốc lát sau, xe cảnh sát đi tới đồn công an, cho Trương Bằng cùng Trương Thắng làm cận kề ghi chép.

"Ý của người là nói, Miêu Tam nổ súng bắn tổn thương người trong cuộc. Bởi vì người trong cuộc sinh mạng bị uy hiếp, cho nên tiến hành tự vệ phản kích, là cái ý này sao? " không sai biệt lắm hoàn thành thời điểm, tiểu Lý lần nữa hướng Trương Bằng dò hỏi.

"Là cái ý này. " Trương Bằng trả lời.

"Tốt rồi, cảm ơn hợp tác. " tiểu Lý đứng dậy nói, cùng Trương Bằng Trương Thắng bắt tay một cái, sau đó lại để cho đồng nghiệp lái xe, đem bọn họ đưa về Trúc Hạ thôn.

Trước khi đi, tiểu Lý đem Trương Bằng kéo qua một bên, thấp giọng nói, "Miêu gia thôn chỉ có một mẹ, Miêu gia thôn trong nỗi danh phụ nữ đánh đá, ba ngày hai đầu gây gỗ với người gây chuyện, cơ hồ mỗi tháng đều phải vào một lần đồn công an, cũng không phải thập yêu tinh du tích đáng. Nàng liền con trai như vậy, bây giờ không có hi vọng nào, sợ là phải đại náo một trận. Ngài liền nhiều tha thứ chút, có thể nhẫn thì nên nhẫn, nếu không chúng ta rất khó làm công tác. Dù sao nàng là một phụ nữ, lại là một quả phụ, xử lý rất khó giải quyết."

Về nhà, Nhị thúc thúc, Tam thúc thúc, Tứ thúc thúc, tiểu thúc thúc cùng cô cô đều tới, tụ ở trong phòng khách thương lượng. Nhìn thấy Trương Bằng Trương Thắng hai huynh đệ trở lại, đều thở phào nhẹ nhõm. Trương Bằng chân trước mới vừa đi, chân sau bà nội liền đến chỗ gọi điện thoại, để cho người trở về đến giúp đỡ.

Nếu Trương Bằng không việc gì, bọn họ ăn cơm trưa xong liền giải tán, từng người đi làm việc riêng mình sự tình.

Có thể ngày vui ngắn ngủi, ngày thứ hai vừa rạng sáng, ngoài cửa liền truyền tới nữ nhân tiếng khóc kêu.

"Ô ô ô, con của ta a, bị chết thật thê thảm a, các người nhìn một chút, chính là chỗ này người nhà làm hại a..."

Trương Bằng tới hôm qua ngủ không ngon, rất sớm đã thức dậy. Theo tiếng đi ra ngoài, đã nhìn thấy một cái hơn 40 tuổi lớn mập thím, ngồi ở trong ngõ hẻm, chỉ nhà bọn họ vắng. Ánh mắt của nàng rất nhỏ, mặt đầy hung dữ, thoát nhìn rất hung. Giờ phút này lại nắm khăn tay, tiếng khóc vang dội vô cùng, rất sợ chung quanh hàng xóm không nghe được.

Nhìn thấy Trương Bằng, lớn mập thím lập tức chỉ hấn, la lớn, "Đoàn người mau đến xem nhìn a, chính là cái này mặt người lòng thú gia hóa, kêu Trương Bằng, đem ta mà hại chết!"

Trương Bằng lập tức né trở về, loại chuyện này tới ác tâm, đánh cũng đánh không được, mắng lại chửi không được. Nói trắng ra là, người ta chính là tới liều mạng, không có khả năng nói đạo lý gì, nào cho bọn họ Trương gia gà chó không yên, cửa nát nhà tan liền xong rồi.

Nhất tới, thứ người như vậy căm ghét nhất, con trai không quản giáo được, mang theo đất chế hòa súng diệu võ dương oai,

Gieo họa một phe, căn bản không đem sinh mạng của người khác coi là chuyện đáng kể. Bây giờ bị người giết ngược, không kiểm điểm tự thân vấn đề, cũng không để ý luật pháp pháp quy, một vị càn quấy, ý vào thân phận của nữ nhân trên chộc ăn vạ.

Mà ngày đó tiểu Lý cũng vô cùng mệt mỏi nói, đối với loại chuyện này, bọn họ không quản được. Trương Bằng cũng biết, chuyện này vô cùng khó giải quyết. Một trong số đó, bất kể năng nguyên nhân cái chết của con trai là cái gì, Miêu gia thôn người khẳng định bang thân không bang lý, sẽ đối với nàng tỏ vẻ đồng cảm. Nàng tới Trúc Hạ thôn gây chuyện, nếu là đồn công an lấy gây chuyện gây hấn lý do đem nàng vô vào đi, Miêu gia thôn người nhất định sẽ tập thể gây chuyện, cho nên tiểu Lý bọn họ sẽ không dễ dàng tham gia. Hai, nếu là Trúc Hạ thôn những người khác hỗ trợ, nàng nhất định sẽ chạy về Miêu gia thôn, nói mình bị thôn bên cạnh khi dễ, rất dễ dàng đưa tới hai thôn giữa mâu thuẫn. Lại bị người cô ý trống động một cái, thù mới hận cũ cùng đi, tùy thời gây thành đại sự kiện.

Trương Bằng bà nội sau khi biết, trở lại trong phòng, đóng cửa lại, lùa Phật châu niệm kinh, chỉ coi làm không nghe thấy. Loại chuyện này, không thể đi ra ngoài cạnh tranh, càng cạnh tranh chỉ có thể càng bôi đen chính mình. Nói như vậy, chỉ có thể chờ đợi nàng nào đủ rồi, mới tính xong việc.

Trương Thắng không nhìn được, chạy ra ngoài lý luận nói: "Con của người một người đàn ông, dùng súng đã thương ta Đại muội, nàng bây giờ còn đang

nằm ở trong bệnh viện cấp cứu, không rõ sống chết. Không người chạm qua con của ngươi, hẳn là làm nhiều việc ác, bị lão thiên thu! " Trương Thăng mắng lên đã xảy ra là không thể ngăn cản, "Hon một tháng trước, hẳn chạy đi trường học bị bảo hộ phí, đem một đứa bé chân đều cắt đứt. Còn nữa, năm nay tháng 4 thời điểm, hẳn muốn cùng một (cái) cô nương nói, người ta không muốn, hẳn liền rút người ta mấy bàn tay, còn để người ta bạn trai ném xuống sông đi. Cũng còn khá người kia biết bơi tính, nếu không liền bị con của ngươi giết chết! Làm nhiều như vậy chuyện xấu, lão Thiên tự có báo ứng!"

"Ngươi Đại muội chính là một không biết xấu hổ hồ ly tinh, muốn cùng con của ta được, con của ta không muốn, các ngươi liền hại hẳn! " Miêu quả phụ một bên khóc vừa mắng, hoàn toàn là tại thù dệt vô cớ, "Các ngươi chính là đồ con mắt con của ta kiếm tiền, lừa gạt không thành tựu hại hẳn. Các ngươi sẽ gặp báo ứng, bị thiên lôi đánh, bỏ chết các ngươi những thứ này ác nhân!"

Trương Thăng nghe một chút, mặt đều đỏ lên. Người trong thôn kẻ danh tiếng, cũng sẽ không sâu cứu thiệt giả đúng sai, truyền nhiều chính là thật. Miệng nhiều người xói chảy vàng, bất luận đúng sai phải trái. Hẳn bóp mấy lần quả đấm, cuối cùng vẫn buông xuống. Thật chẳng lẽ xông lên đánh thôn phụ, không nói sẽ sẽ không khiến cho hai thôn dùng binh khí đánh nhau, cũng chỉ sẽ để cho sự tình càng lau càng đen.

Trương Bằng hiện ra, đem Trương Thăng kéo trở về. Dời dời theo thời gian, người bên ngoài càng ngày càng nhiều. Dân quê thích náo nhiệt, nghe chuyện linh tinh giết thời gian, gia trưởng lý đoàn, chỉ coi chuyện lý thú. Miêu quả phụ càng mắng càng khó nghe, vô căn cứ giả tạo không biết nhiều ít chuyện.

Một hồi nói Trương gia nam đạo nữ xướng, một hồi nói làm lòng dạ đen tối sinh ý, một hồi nói đào người mộ tổ tiên, tóm lại hạ lưu hèn hạ, không chuyện ác nào không làm, mắng phải nhiều bản có bao nhiêu bản, biên phải nhiều vô sỉ có bao nhiêu vô sỉ.

Lại cho nàng nằng nỡ, Trương gia mất hết mặt mũi rồi. Trương Thăng lại không nhịn được, đi ra ngoài lý luận. Cái kia Miêu quả phụ trêu chọc là lão luyện thuần thực, vừa kêu khóc, đi sang một bên rút ra mặt của Trương Thăng. Trương Thăng không tốt trả đũa, chỉ có thể trốn đi trốn tới, chật vật không chịu nổi.

Trương Bằng nhúc nhúc không thôi, chợt nhớ tới Chu Phúc Nguyên nhiều chủ ý, lập tức gọi điện thoại cho hẳn, nói rõ chuyện nguyên ủy. Chu Phúc Nguyên nghe xong, nói để cho Trương Bằng đóng cửa đóng cửa, đừng tìm Miêu quả phụ tiếp xúc, sợ bị nàng bắt chân đau, đưa đến mâu thuẫn thẳng cấp, chờ hẳn qua để giải quyết.

Trương Bằng ngay sau đó để cho Trương Thăng trở lại, đóng cửa lại, mặc cho Miêu quả phụ ở bên ngoài khóc Thiên đập đất, qua loa biên bài. Vào buổi trưa, Miêu quả phụ trở về ăn cơm, buồn ngủ một chút, dưỡng túc tinh thần, buổi chiều lại tới náo.

Bảy giờ rưỡi tối, Chu Phúc Nguyên liền chạy tới, nhưng ngồi trên xe, không xuống. Sau đó cùng tóc vàng đến trấn trên ăn một (cái) cơm tối, chờ đến mười điểm hơn nữa, trong thôn không có người nào thời điểm, mới sờ bóng đêm tiến vào Trương gia.

Chu Phúc Nguyên vừa vào cửa, liền đem Trương Bằng kéo đến phòng trong mật đàm.

"Dùng cái này, ngươi thấy thế nào? " Chu Phúc Nguyên móc ra một cái bình nhỏ, liền ánh đèn nhìn lại, là bên trong có một cái gương nanh múa vuốt, phần đuôi có cán (cái) châm dài sâu trùng.

"Ngươi ở đâu ra? " Trương Bằng cau mày, hỏi. Cái này sâu trùng không đặc biệt, đang là năm đó hại Dương Gia Tương ăn Nảo Trùng.

"Còn không phải là lần trước nơi đó. " Chu Phúc Nguyên nói, "Ta ở đó Tà tu căn phòng phát hiện, thuận tay liền sao lên."

"Ngươi biết dùng sao? " Trương Bằng lại hỏi.

Chu Phúc Nguyên cười xấu hổ cười, giải thích, "Còn nhớ cái đó gỗ từ đàn bàn làm việc không, ta tại gần kéo hai lớp trong phát hiện một (cái) máy vi tính xách tay, là cái đó Tà tu làm một chút ghi chép, bên trong có nhắc tới bộ phận Tà trùng thuần dưỡng phương pháp. " vừa nói, hẳn từ trong túi áo móc ra một cái màu xám phong bì quyển sổ nhỏ, giao cho Trương Bằng, "Đang muốn tìm cơ hội nói cho ngươi đây."

Trương Bằng nhìn hẳn một cái, không nói gì. Chu Phúc Nguyên nuốt riêng đồ vật, cái này không cần phải nói, nhưng có một số việc, ngầm hiểu lẫn nhau đi.

"Chỉ cần đem nàng làm ngu, chuyện này liền kết thúc. " Chu Phúc Nguyên nói, "Chỉ cần ngươi gạt đầu một cái, ta cùng lục tử đi làm ngay rồi. Chúng ta là mặt lạ hoắc, không người nhận biết. Thừa dịp nàng lúc ngủ, theo cửa sổ bỏ vào, thần không biết quỷ không hay."

"Tê... " tưởng tượng đến ăn Nảo Trùng lặng lẽ bỏ vào Miêu quả phụ lỗ tai một màn, Trương Bằng không khỏi hít hơi khí lạnh, nhìn về phía ánh mắt của Chu Phúc Nguyên cũng thêm mấy phần cảnh giác, sau đó nói, "Cái này cùng giết người khác nhau ở chỗ nào, có phần cũng quá độc ác chứ?"

"Không biện pháp khác, nàng liền con trai như vậy, đã không có nhớ nhưng, liền kim nén cái này oán khí, kéo lên các ngươi cùng chết. Nàng như vậy náo đi xuống, không nói khác, ngươi ông nội bà nội lớn tuổi, kia chịu được? " Chu Phúc Nguyên nói.

"Chuyện này... " Trương Bằng lộ vẻ do dự, Chu Phúc Nguyên nói xong lại có mặt ở đây, dường như cũng không có biện pháp tốt hơn. Miêu quả phụ miễn là còn sống một ngày, liền sẽ náo một ngày chuyện. Loại này thù oán, cơ hồ là vô giải. Nhưng hẳn sâu trong nội tâm, lại rất kháng cự giết người. Vạn một sự tình bại lộ, hẳn chính là phải ngồi tù. Tiêu Vũ Nặc là đại năng tu giả, lại là tự vệ phản kích, về tình về lý, đều nói được.

Hẳn chẳng qua là người bình thường, không có Thiên cung cao tầng bảo vệ. Mà chuyện này, ngay cả chính hẳn đều cảm thấy bản, chớ nói chi là tư pháp đơn vị rồi.

"Chúng ta cũng coi số mạng giao tình, nếu không phải người, biến thành người khác đến, ta lão Chu bảo đảm sẽ không ra cái chủ ý này, càng không biết giúp chuyện này. " Chu Phúc Nguyên hạ thấp giọng, nhiều hơn phần khẩn thiết, "Nói thật, thông qua những ngày qua sống chung, ta xem ra người là nhân vật, tiền đồ bất khả hạn lượng. Đây là ta cùng lục tử đầu danh trạng, người gạt đầu, chúng ta sẽ làm rồi. Liền tính ra chuyện, cũng là ta cùng lục tử chịu trách nhiệm, người xem được không?"

"Chuyện này... " Trương Bằng nắm tóc, nói, "Để cho ta lại suy nghĩ một chút... " tiếp lấy lại hỏi, "Chẳng lẽ liền không có biện pháp khác sao?"

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: chuyên gia

"Tạm thời không nghĩ tới cang tốt đẹp. " Chu Phúc Nguyên nói.

"Được rồi, ta lại suy nghĩ một chút, đợi ngày mai lại nói. " Trương Bằng thờ dài nói.

"Ta cùng lục tử đến trần trên ở quán trọ, tùy thời liên lạc. " Chu Phúc Nguyên nói. Vì làm việc, hắn phải giữ vững mặt lạ hoặc ưu thế.

"Ừ. " Trương Bằng gạt đầu một cái, Chu Phúc Nguyên mới vừa xoay người đi ra ngoài, hắn lại gọi lại hắn, "Lão Chu a, người cái kia máy vi tính xách tay cùng sâu trùng để lại cho ta, ta buổi tối nghiên cứu một chút."

"Được. " Chu Phúc Nguyên dứt khoát giao ra chứa ăn Nào Trùng bình thủy tinh cùng trùng sửa ghi chép.

"Còn khác biệt sao? " Trương Bằng hỏi. Thật ra thì hắn không phải là nghĩ (muốn) nghiên cứu sâu trùng, mà là sợ Chu Phúc Nguyên công lấy sau lưng hắn đem sự tình làm.

"Không có. " Chu Phúc Nguyên giang hai tay ra nói. Đoàn người đều là người thông minh, hắn tự nhiên có thể đoán được dụng ý của Trương Bằng.

"Tùy thời các loại (chờ) điện thoại ta. ""Được."

Chu Phúc Nguyên đi sau, Trương Bằng ngồi ở ghế trên ghé sa lon, liền ánh đèn quan sát bình thủy tinh trong sâu trùng. Hình lá liễu, nhiều đốt chân, phần đuôi có căn (cái) châm dài, vừa nghĩ tới nó sẽ bò vào người lỗ tai, ăn não, hắn liền cả người nổi da gà.

"Chì!"

Đột nhiên, ăn Nào Trùng phát ra một tiếng khê kêu, sợ đến Trương Bằng thiếu chút nữa đem bình ngã xuống đất rồi. Lấp đi lấp lại kiểm tra miệng chai cái nắp, xác nhận đủ chặt chẽ sau, hắn đem máy vi tính xách tay cùng bình đặt ở năm trên tủ đồ. Sau đó lần nữa ngồi xuống, suy nghĩ dưới mắt vấn đề.

Một đêm chưa ngủ...

Sáng ngày thứ hai, một đêm không ngủ Trương Bằng đỡ lấy vành mắt đen, đem Trương Thắng kêu đến, phân phó nói, "Đem có thể tin, lại có thể người làm việc toàn bộ kêu đến."

Trương Thắng lập tức đi ra ngoài, Trương Bằng lại đánh điện thoại của Chu Phúc Nguyên, "Lão Chu, ta muốn vớt cá nhân (một người) hiện ra, có thể cần tiền, người trước hỗ trợ ứng tiền, quay đầu bán đao sẽ cho người."

"Được. " Chu Phúc Nguyên dứt khoát đáp ứng.

Đón lấy, hắn lại đánh điện thoại của Trương Toàn, "Toàn tử, nghĩ biện pháp đem Miêu lão đại vớt hiện ra. Sau đó, ta cho người một (cái) số điện thoại, hắn gọi Chu Phúc Nguyên, người và hắn câu thông, trên dưới dứt lốt tiền đều do hắn ra."

"Ta ra là được a. " Trương Toàn nói. Hắn ở bên ngoài làm câu máy sinh ý, vẫn là kiếm lời ít tiền.

"không cần, liền do hắn ra. Còn nữa, hắn kinh nghiệm xã hội phong phú, người dẫn hắn cùng đi, cũng tốt cho người ra nghĩ kế. " Trương Bằng nói.

"Được. " Trương Toàn đáp ứng.

Buổi sáng tám giờ hơn nửa, Miêu quả phụ tiếng mắng chửi lại vang lên. Trương Bằng bà nội thờ dài, trở về phòng đóng cửa, lùa Phật châu niệm kinh.

Cũng không lâu lắm, Trương Thắng mang theo một đoàn người tuổi trẻ trở lại, trong đó có chút là nhà mình đường đệ, có chút là tiểu đồng bọn.

"Các ngươi đi tìm các thôn cãi nhau lợi hại nhất phụ nữ đánh đá, liền nói có việc dính líu, một ngày năm trăm khối..." Trương Bằng phân phó nói.

Ba đường đệ cùng bốn đường đệ không nói tiếng nào, lập tức mang theo nhóm bạn đi ra ngoài. Trương Thắng đang muốn đi theo đi, lại bị Trương Bằng kéo vào trong nhà, nói, "Người còn có chuyện khác, ở nơi này viết đồ vật, Miêu Tam đều đã làm chút gì chuyện xấu, thực sự viết, giả cũng viết, nửa thật nửa giả là tốt."

Đón lấy, Trương Thắng liền lưu ở trong phòng viết Miêu Tam tội trạng. Miêu quả phụ ở ngoài cửa mắng cả ngày, thẳng đến hơn tám giờ tối mới ngừng. Đúng như Chu Phúc Nguyên thật sự phân tích, nàng là chuẩn bị đánh trường kỳ kháng chiến, nên ăn cơm ăn cơm, nên ngủ một chút, sau đó giống như đi làm như vậy mỗi ngày tới nào.

Sáng ngày thứ hai, ba đường đệ bốn đường đệ cùng tiểu tử môn tìm tới bảy vị đại thẩm, người người sống eo to chân trắng, mắt ti hí, mặt đầy hung dữ, hung tướng mười phần. Trương Bằng để cho Trương Thắng đem Miêu Tam tội trạng sách sao chụp, cho các nàng một người tóc một phần, nói, "Các ngươi trước học tập, sau đó từng cái lên, một người một ngày năm trăm, bao ba bữa cơm, nếu như có cái gì từ chối mâu thuẫn, tiền thuốc thang toàn bao, cộng thêm ba ngàn khối Khố cực phí." ngược lại ngày đó đầu con để mền thẳng ba chục ngàn khối, nên hoa(xài) liền hoa(xài).

Những thứ này đều là mười dặm tám Hương hung nhất sư tử Hà Đông, cái khác không được, cãi nhau gây chuyện là người đứng đầu, nghe nói có giá làm ồn trả lại tiền, người người đều hưng phấn không thôi. Chẳng qua là các nàng văn hóa không cao, có chút không biết chữ, còn phải Trương Thắng niệm cho các nàng nghe.

Hai giờ chiều, Trương Toàn bên kia cho điện thoại đến, nói Miêu lão đại lấy ra. Trương Bằng chạy tới, tại một gian vắng vẻ quán trà nhỏ gặp được vẻ mặt sứt héo Miêu lão đại.

"Làm người đi ra ngoài là làm gì, không cần ta nói nhiều chứ?" Trương Bằng ý vị thâm trường hỏi.

"Cái này còn không biết, vậy ta đây chút ít năm hết tết đến cũng tính uổng công lẫn lộn." Miêu lão đại cười khổ nói. Hắn mặc dù đi ra, nhưng vùng không có, Tào sư gia cũng rơi ở bên trong gánh tội thay, có thể nói là mất hết vốn liếng.

"Miêu lão bản lưu được núi xanh tại, không sợ không cùi đốt. Không bao lâu, lại dậy rồi." Chu Phúc Nguyên cười nói, thay Miêu lão đại rót trà.

"Không được cùng ta đi làm câu máy, phút(phân) chút nghiệp vụ cho người." Trương Toàn vỗ xuống Miêu lão đại bả vai, nói.

"Ta bây giờ chỉ muốn đem lão Tào lấy ra." Miêu lão đại nói. Tào sư gia là hắn trọng yếu nhất tâm phúc, không có hắn, có thể so với đứt đoạn mất rồi hai tay. Nhưng xảy ra nhân mạng, dù sao phải có người chịu trách nhiệm, đây là tục thành quy củ.

"Cái này đến(phải) thảo luận kỹ hơn." Trương Toàn nói.

"Tốt rồi, không nói nhiều thừa thãi, người giúp chuyện này, sau đó Tào sư gia bên kia, chúng ta cũng nghĩ một chút biện pháp." Trương Bằng nói.

"Được rồi, cũng chỉ có thể như vậy..." Miêu lão đại thờ dãi nói.

Ngày thứ ba buổi sáng, Miêu quả phụ vừa tới Trương gia nhà cửa, đã nhìn thấy một cái ngang hàng phân lượng mập thôn phụ nắm băng ghế nhỏ, ngồi ở trong ngõ hẻm. Nhìn thấy nàng trong nháy mắt, con người sáng lên.

Hai sư tử ánh mắt va chạm, phảng phất có điện quang hỏa hoa bay ra. Hành gia gặp hành gia, tự nhiên một cái có thể nhìn ra thực lực của đối phương. Miêu quả phụ trong lòng cả kinh, cau mày. Đang lúc này, đối phương giành trước đứng lên, hai tay chống nạnh, tiến lên mấy bước, ngón trỏ hướng nàng chỉ chỉ trỏ trỏ, phun: "Người cái này không biết xấu hổ nữ nhân, con trai thương thiên hại lý, bị lão thiên thu, còn có mặt mũi khắp nơi oán trách. Cái này mười dặm tám Hương, hai núi hai hồ, ai chẳng biết nhà người Miêu Tam là một thần ghét quỷ chán ghét, khi dễ nhỏ yếu, hiếp đáp đồng hương đại ác nhân. Chính mình không học giới liền coi như xong, còn cầm súng đánh người ta nữ sinh viên, còn có phải là nam nhân hay không, có còn hay không liêm sỉ..."

"Bọn họ Trương gia đại súc sinh tiểu súc sinh một tổ, người xem nào nhiệt gì tới. Chẳng lẽ người cũng là tám kia nhà ác nhân thân thích, không trách về mặt chết cha lẫn nhau!" Miêu quả phụ hung ác mắng trở về.

"Người... Người người... Người ngậm máu phun người, chết không được tử tế. Người khác chết nam nhân lại khác chết con trai, chính là bồi thường tiền hàng..." mập thôn phụ mắng trở về, nước bọt phun mạnh không dứt.

Trương Bằng cùng Trương Thắng tại trong phòng uống trà, nghe phía bên ngoài tiếng mắng chửi, không khỏi nhìn nhau cười một tiếng, có tiền có thể mua xui quỷ khiến, ác nhân tự có ác nhân trị. Thuật nghiệp có chuyên về một phía, ngành nghề có tài năng xuất chúng, chuyên gia còn phải chuyên gia ngăn cản.

Bên ngoài hai người làm ồn hơn phân nửa giờ, uống nước nhuận hầu, tiếp tục phun. Chưa tới nửa giờ, mập thôn phụ có chút mệt mỏi, trở về nhà trong. Miêu quả phụ trong lòng cười lạnh, đối phương cũng không gì hơn cái này, ngược lại nàng cũng không muốn sống, thế nào cũng phải đem Trương gia nào một (cái) cửa nát nhà tan, để: mất con đau.

Có thể cũng không lâu lắm, trong phòng lại ra tới một long tinh hồ mãnh mập thôn phụ, cũng là tiểu long mảy mắt ti hí, hung khí mười phần, đi lên liền mở

phun.

Sau đó, Trương Bằng mời tới phụ nữ đánh đá từng cái một bên trên(lên), xe chiến đấu. Cái kia Miêu quả phụ ngay cả hận mạng oán, sức chiến đấu cực mạnh, cho dù bảy người thay phiên bên trên(lên), cũng là một mối yếu mệnh. Liên tiếp ồn ào ba ngày, Miêu quả phụ âm thanh đều khàn khàn, nhưng vẫn là liều mạng gào thét.

Nói thật ra, cái này Miêu quả phụ cũng là người đáng thương, lão công không phải là người, con trai vô dụng. Là sinh hoạt cực khổ, gắng gượng đem nàng mài thành cái bộ dáng này. Và lại, bọn họ một đám đại nam nhân, tính toán mọi cách đối phó một nữ nhân, quả thực có chút khó coi.

Nhưng việc đã đến nước này, chỉ có lợi ích, không có đúng sai. Lại để cho nàng nào đi xuống, Trương Bằng ông nội bà nội cũng phải đi đòi nhà ma. Ngang hàng tai nạn, cũng sắp bao phủ bọn họ lão Trương nhà. Trên đời vốn là không có tuyệt đối đúng sai, cũng không có tuyệt đối công bình, cũng không phải nhất định gieo nhân nào, gặt quả ấy. Càng nhiều hơn thời điểm, chẳng qua là trận doanh cùng thực lực vấn đề. Đúng như cõi đời này, không gian sinh tồn nhiều như vậy, sinh tồn tài nguyên nhiều như vậy, đều là có định có hạn. Một số thời khắc, người không chết thì ta phải lia đời, song phương đều không có lựa chọn khác.

Hiền lành cùng tàn nhẫn, vĩnh viễn đều là tương đối. Rất nhiều lúc, chẳng qua là đối tượng bất đồng thôi.

Cho nên, hạ thủ lưu tình là không có khả năng. Giống như chiến tranh một dạng chỉ có đem đối thủ đánh sụp, hoặc là bị đối thủ đánh sụp, mới có khả năng hòa đàm tính. Bất quá chuyện này, chỉ sợ là không chết không thôi.

Ngày thứ bảy thời điểm, Miêu quả phụ không tới. Phái người đi hỏi, biết được Miêu quả phụ tới hôm qua sau khi trở về, khí huyết công tâm, điên rồi...

Nghe được tin tức, phản ứng đầu tiên của Trương Bằng chính là thờ phào nhẹ nhõm. Đây đã là kết quả tốt nhất rồi. Thứ người như vậy, lòng dạ hẹp hòi, trừng mắt tất báo, không có khả năng hi vọng nào nâng tình ngộ, không nữa gây sự với bọn họ.

Có tình ý là, phái đi người còn nói, Miêu gia thôn trong có không ít người đốt pháo pháo. Cái này coi như tế nhị, Miêu Tam cùng mẹ hắn, thật đúng là tiếng xấu rõ ràng, ngay cả hàng xóm hương thân đều hận không thể bọn họ chết.

Trương Bằng đã rất nhiều ngày ngủ không ngon, vành mắt đen sì chẳng khác nào chỉ gấu trúc. Hắn trở lại trong phòng, đánh giấc, đang muốn bò lên giường, nhưng chợt nhớ tới, Miêu quả phụ làm sao nói điên liên điên. Hắn theo bản năng, cầm lên nằm trên tủ đồ bình thủy tinh nhỏ, nhất thời thất kinh.

Nắp bình thật tốt, trong bình lại hết rồi, cái kia ăn Nảo Trùng không thấy!

Hắn không khỏi sống lưng lạnh cả người, lấy điện thoại di động ra, muốn bấm điện thoại của Chu Phúc Nguyên. Nhưng nghĩ lại, mấy ngày qua, Chu Phúc Nguyên căn bản không đã tới trong nhà, chớ nói chi là vào phòng rồi. Nghĩ tới đây, hắn tê cả da đầu, hướng ra phòng ngoài, đem ba giờ đường để kêu đi qua.

"A heo a chó, chuột nhỏ, các người ba cái, có hay không chạm qua cái bình này. " Trương Bằng nắm bình thủy tinh nhỏ, nghiêm túc hỏi.

"Không... " "Cái gì tới? " "Bên trong có cái gì? " ba người lắc đầu, phủ nhận nói.

"Nói thật, đây là độc trùng, sẽ chết người đấy! " Trương Bằng xanh mặt, trầm giọng nói.

"A! " a chó kinh hô một tiếng, sắc mặt tái nhợt bạch, nói, "Ta... Ta nhìn hiếu kỳ, liền... Liền mở ra... Nó... Nó một chút liền chạy ra ngoài rồi... Không biết đi đâu..."

"Chuyện khi nào? " Trương Bằng khẩn trương hỏi.

"Sáng sớm hôm nay, người và tam ca, Ngũ ca bọn họ ở bên ngoài uống trà thời điểm... " a chó đảng hoàng nói, một bộ sợ bộ dáng.

"Mau tìm bông vải, đem lỗ tai lấp kín, trong nhà tất cả mọi người đều muốn lấp kín, ông nội bà nội, tiểu thím, đi nhanh! " Trương Bằng tỉnh táo lại, nói.

Đón lấy, Trương Bằng gọi đến Chu Phúc Nguyên điện thoại di động, nói, "Mau tới đây, cái kia ăn Nảo Trùng chạy, ngay tại trong nhà của ta."

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: đuổi trùng

Cúp điện thoại xong, tại ba giờ đường đệ thông báo một chút, Trương Thăng nắm miên hoa cầu tới.

Trương Bằng tắc lại lỗ tai, tiếp lấy phân phó Trương Thăng trông coi Đông viện đến trung đình giữa thiên môn, nếu là nhìn thấy hình lá liễu sâu trùng, lập tức đánh chết. Ý nghĩ của hắn là như vậy, trước theo Đông viện bắt đầu lục soát, sau đó trung đình, cuối cùng Tây viện. Tìm thời điểm, từng đạo chốt cửa đóng, phòng ngừa sâu trùng khắp nơi chuẩn, uống phí thời gian.

Nửa giờ sau, Chu Phúc Nguyên cùng tóc vàng đến rồi. Chu Phúc Nguyên nói, dựa theo ghi chép ghi lại, ăn Nỗ Trùng chán ghét ánh sáng(riêng), thích núp ở chỗ tối tăm. Còn có chính là, ăn Nỗ Trùng thính giác rất bén nhạy, hơn nữa động tác cũng rất bén nhạy, có thể nhảy lên cao hơn hai mét, vô cùng nguy hiểm. Bất quá nó chỉ có thể theo tai nói chui vào trong đầu, chỉ cần nhét tốt bông vải, vấn đề bình thường không lớn.

Trương Bằng ngay sau đó phân phối nhiệm vụ, hắn kiểm tra cánh đồng hai tỷ muội căn phòng, Chu Phúc Nguyên kiểm tra trung gian Trương Bằng cha mẹ căn phòng, tóc vàng kiểm tra phía tây Trương Bằng căn phòng, ba giờ đường đệ phân biệt kiểm tra mặt đồng nhà cầu, phòng tắm cùng đồ lật vật phòng, Trương Thăng canh giữ ở đồng cửa viện.

Sáu người đồng thời kiểm tra, để cho sâu trùng không chỗ có thể trốn. Chu Phúc Nguyên theo Jetta sau xe lấy ra bảy chuỗi ánh sáng mạnh đèn pin, một người phân một cái, sau đó bắt đầu điều tra.

"Cót két..."

Trương Bằng đẩy ra hai tỷ muội căn phòng, mấy thứ đơn giản đồ gia dụng xuất hiện ở trước mắt. Bên trong phòng ánh sáng có chút tối tăm, Trương Bằng đứng ở cửa quét nhìn trong chốc lát, sau đó vào trong, "Cạch " một tiếng, mở ra đèn huỳnh quang.

Sau cửa, không có động tĩnh, nóc nhà, không có động tĩnh, gỗ ghế sa lon, bàn trà, không có động tĩnh. Quan sát nổi bật địa phương, Trương Bằng nằm xuống, lấy đèn pin tầm ảnh hưởng dưới giường, không có động tĩnh. Tiếp theo là tủ quần áo, Trương Bằng một tay phản nắm đèn pin, một tay chậm rãi cầm tủ quần áo cửa tủ, chợt một chút, kéo tới, cũng lui về phía sau một bước.

Một cổ nhàn nhạt long não vị truyền tới, bên trong thật chính tề chồng lên hai tỷ muội từ nhỏ đến lớn quần áo, còn có mấy món gần đây mặc, dùng để tắm rửa đồ lót. Các nàng rất yêu quý khi còn bé xuyên qua quần áo, thả không ít long não ở bên trong, sâu trùng bình thường không có cách nào ở bên trong sinh tồn.

Trương Bằng quan sát trong chốc lát, đem hai tỷ muội quần áo sửa sang lại hiện ra, không phát hiện cái gì dị trạng. Kéo ra tủ quần áo phía dưới hai cái ngăn kéo, bên trái chứa đủ loại tiểu đồ chơi cùng tiểu đồ trang sức, nhiều hơn phân nửa là Trương Bằng đưa, bên phải là một xấp văn bằng, mấy quyển cũ kỹ tương sách, còn có hai tỷ muội tốt nghiệp tiểu học chứng các loại.

Bởi vì ba mẹ con không có nhà ở, đều là mướn, cho nên trọng yếu, Yuuki niệm vật giá trị đều để ở chỗ này.

Hắn rón rén kéo ra toàn bộ ngăn kéo, đèn pin tầm ảnh tới tầm ảnh đi, không phát hiện dị trạng, lại kiểm tra tủ quần áo phía sau, trên căn bản có thể loại bỏ. Đem đồ vật đều trang trở về, đóng lại cửa tủ, hắn bắt đầu lục soát trên giường.

Màn, cái mền, gối, nệm...

Toàn bộ nhà đều lục soát qua một lần, không có phát hiện ăn hình bóng của Nỗ Trùng. Hắn tắt đèn, lui tới cửa, đang muốn đóng cửa, cánh cửa giả chỗ đột nhiên thoát ra một vệt bóng đen, hướng dưới gầm giường bỏ chạy. Hắn lập tức truy vào đi, hướng trên đất một nắm úp sấp, đèn pin tầm ảnh hướng đáy giường.

Đạp vào mắt chỗ không có vật gì, phảng phất tình cảnh vừa nãy, chỉ là ảo giác của hắn. Nhưng hắn có thể khẳng định, hắn không có hoa mắt. Vì vậy, hắn chậm rãi cầm lên Tiểu Vũ Nặc vẫn là Tiểu Thiên Tinh cỡi giày, dè dặt đến gần giường.

Dưới gầm giường không có, có phải hay không là có thể cạy thế ở giường trên nền?

Trương Bằng nghĩ như vậy, đầu gối chạm đất, ngoẹo đầu, đồng thời đem đèn pin tầm ảnh hướng đáy giường phía trên.

Đột nhiên, hắn cảm thấy da đầu chợt lạnh, một vệt bóng đen lao thẳng tới mặt. Cũng còn khá hắn sớm có chuẩn bị tâm lý, lạnh tay lẹ mắt khẽ kéo giày đập tới.

"Ba!"

Bóng đen theo tiếng mà rơi, Trương Bằng lập tức truy vào đi, vung cỡi giày ngừng một lát chợt vỗ. Đợi đến thấy rõ trên đất biển biển thi thể, nhưng là một con gián...

"A, cứu mạng!"

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng kêu sợ hãi, Trương Bằng bị kinh động, chợt ngẩng đầu một cái, sau ót đụng vào ván giường bên trên(lên), lúc này mắt tối sầm lại, đau đến thiếu chút nữa ngất đi.

"Ách a! " hắn ôm đầu trên đất kêu thảm thiết, qua chừng mấy giây mới lấy lại sức lực.

"Cứu mạng a, nó chui vào lỗ tai ta , chui vào!"

Bên ngoài truyền tới tóc vàng tiếng kêu thảm thiết, hấn ôm đầu, nhanh chóng bò ra ngoài đáy giường, hướng ra phía ngoài phóng tới.

Chỉ thấy tóc vàng tại bít lấy lỗ tai, trên đất lăn lộn giãy giụa, không ngừng đất kêu gào. Chu Phúc Nguyên cùng ba giờ đường đệ đứng ở vài mét bên ngoài, sắc mặt trắng bệch, không dám đến gần.

"Cứu ta, nhanh cứu ta!" tóc vàng tuyệt vọng kêu, máu tươi đang từ trong lỗ tai chảy ra, thậm chí không người nào so với.

"Bình tĩnh một chút, chớ lộn xộn." Chu Phúc Nguyên khuyên nhủ.

"Cứu ta..." tóc vàng đột nhiên trợn trắng mắt một cái, nằm ngửa trên đất, co quắp mấy cái, đã hôn mê.

"Làm sao bây giờ?" Chu Phúc Nguyên quay đầu, hướng Trương Bằng run giọng hỏi, "Có... Có cao nhân không..."

"A..." Trương Bằng cau mày, trầm ngâm trong chốc lát, nhớ tới Tĩnh Âm sư thái trước khi đi, nói hấn có chuyện có thể đi tìm tại nước lạnh thôn hiệp trợ bốn người, vì vậy chào hỏi, "Nhanh, đem hấn mang lên xe, đi nước lạnh thôn."

Trương Thắng cùng Chu Phúc Nguyên ngay sau đó một trước một sau mà đem tóc vàng nâng lên, xuất ra cửa chính, qua hẻm nhỏ, chuyển tới ngừng ở thôn đạo Jetta trên xe, sau đó Chu Phúc Nguyên lái xe, chạy thẳng tới nước lạnh thôn. Trùng sừ trong sở có nói, ăn Nảo Trùng gặm ăn kí chủ nào tổ chức tốc độ rất chậm, chỉ phải nhanh một chút đem nó bức ra, kí chủ sẽ không biến thành ngu si.

Cũng không lâu lắm, bốn người liền chạy tới nước lạnh thôn. Cửa thôn đứng yên bảy tám tên gọi súng ống đầy đủ phòng thủ đội viên, cũng thiết lập vọng gác. Trương Bằng giờ giờ lên Thiên cung cổ vấn chứng, đối phương lập tức chào cho đi.

Rời đi vọng gác sau, thôn trên đường không có một bóng người, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, phảng phất tiến vào khu không người.

Ven đường đồng ruộng sinh ra không ít cỏ dại, hiển nhiên có một đoạn thời gian không người xử lý. Thôn đạo bên trái là con sông, ước chừng hơn 10m rộng, nước sông xiết. Con sông này kêu nước lạnh sông, ngọn nguồn ở trên Tashan, nước lạnh Thôn Chính là vì vậy mà được đặt tên.

Không giống với Trúc Hạ thôn cùng Miêu gia thôn, nước lạnh thôn là dưới chân Tashan tự nhiên hình thành thôn, thôn dân đều là dân bản địa, đã có hơn 1,700 năm lịch sử. Mà hai người trước, chính là mấy trăm năm trước theo nước Hoa trung bộ địa khu dời tới.

Vì vậy, nước lạnh thôn chiếm cứ dồi dào nhất nguồn nước cùng nhất đất đai phì nhiêu. Trúc Hạ thôn cùng Miêu gia thôn nước đều phải theo nước lạnh sông dẫn lưu, có thể nói là liếc nước thôn sắc mặt ăn cơm. Nhưng nước lạnh thôn dân tình (so sánh) tương đối thuần Phác, rất ít cùng thôn lân cận nổi tranh chấp. Không giống trúc xuống cùng Miêu gia, thường cách một đoạn thời gian liền muốn đánh nhau một trận.

Bởi vì không có người âm thanh, cũng không có gà gáy chó sủa, toàn bộ thôn yên lặng đến lạ thường. Bất ngờ truyền tới một hai tiếng côn trùng kêu vang, đặc biệt thảm người.

Dọc theo thôn nói đi một đoạn, xuất hiện một cái thạch thể cầu nhỏ, trụ cầu trên có khắc ba cái chữ viết cổ, phía trên đỉnh đầy bụi đất, chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra người cuối cùng là "Cầu" chữ.

Jetta lái xe quá nhỏ cầu, trước mắt sáng tỏ thông suốt, là mảnh nhỏ to lớn phơi nắng cốc trận. Phía trên xây dựng không ít lều vải, chung quanh ngừng một vòng xe, có xe tải, cũng có xe hơi nhỏ.

Bên ngoài doanh trại vậy có rất nhiều công nhân bộ dáng người, có tụ chung một chỗ đánh bài, có ngồi dưới đất tán gẫu, có đang hút thuốc lá, lộ ra vẻ cùng nhàn nhã.

Xa xa trong đồng ruộng, đậu mấy đài máy đào đất, còn có một máy to lớn treo máy. Bọn họ trung gian, có một (cái) cây trúc xây dựng xếp hàng núi, cao hơn mười thước, bên ngoài kéo màu xanh lá cây sa lưới, chắc là cái đó đáng vốc to quan tài.

Sau khi đậu xe xong, Chu Phúc Nguyên cùng Trương Thắng đi hôn mê tóc vàng đầy ra ngoài, một tả một hữu đỡ. Trương Bằng đi vào nơi trú quân, một tên ăn mặc màu xanh da trời áo sơ mi, mang mắt kính, học giả bộ dáng nam nhân tiến lên đón, tuần hồi thân phận của bọn họ.

"Chúng ta muốn tìm Liên Hoa sơn tới bốn vị sư thái." Trương Bằng nói rõ ý đồ, cũng lấy ra Thiên cung cổ vấn chứng. Người học giả kia bộ dáng nam nhân đầu tiên là lấy làm kinh hãi, dù sao Thiên cung cổ vấn địa vị cực cao, bình thường rất ít có thể thấy, ngay sau đó tự mình giải thích, "Ta là Nam Châu đại học ban lịch sử thực sĩ nghiên cứu sinh, tới hiệp trợ đạo sư công việc, người kêu ta tiểu Hà là được."

Trương Bằng tự xưng "Liên Hoa sơn tới tiểu Trương" sau đó chạy thẳng tới tiểu Hà chỉ lều vải. Nửa đường, hấn gặp hai vị người quen.

"Hà, người làm sao cũng tới?" Đái chủ nhiệm ngạc nhiên nói, bên người: Bạch cũng là vẻ mặt ngạc nhiên.

"Lục tử trùng ăn Nảo Trùng, ta tới tìm mấy vị sư thái hỗ trợ." bởi vì chuyện quá khẩn cấp, Trương Bằng không làm giải thích, nói thẳng ra mục đích.

"Bốn vị sư thái tại trong từ đường uống trà, không có ở đây lều vải, ta dẫn người đi." Đái chủ nhiệm liếc nhìn Trương Bằng sau lưng tóc vàng, sau đó kéo Trương Bằng đi về phía cách đó không xa nhà cũ.

Đến từ đường cửa, trong triều nhìn lại. Trong sân vườn, bốn gã ăn mặc sâu sắc truy y, cổng lấy sau lưng trường kiếm, tay cầm phát trần trung niên ni cô

đang ngồi quanh ở làm bằng gỗ bàn vuông cạnh, nắm tiểu chén sứ trắng, uống trà.

Nhìn thấy Trương Bằng, một tên trong đó nhũu mày một cái, làm gợn tay lên một cái, một ly nện ở trước người hắn tê dại thạch trên sàn nhà, vỡ thành mấy khối, sau đó lạnh nhạt nói, "Đất thanh tu, không phải là mời chớ vào."

Mới vừa gặp mặt liền cho hắn tới một hạ mã uy, nhưng phải cầu cạnh người, Trương Bằng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn khí thôn âm thanh, chấp hai tay, đi Phật lễ nói, "Bốn vị sư thái, bằng hữu của ta bị ăn Nãi Trùng xâm lọt vào trong tai, bây giờ sinh mạng đe dọa, khẩn cầu xuất thủ cứu chữa, cảm ơn vô tận."

"Ừ ? " tên kia trung niên ni cô nhũu mày một cái, đi ra từ đường. Chu Phúc Nguyên cùng Trương Thắng liền vội vàng đem tóc vàng để dưới đất, nằm ngang. Trung niên ni cô ngồi chồm hóm xuống, bay qua tóc vàng đầu, nhìn hắn một cái chảy máu lỗ tai, lại xóc lên mắt của hắn da(vỏ) nhìn một chút, đứng dậy nói, "Tà trùng vào não, cũng không phải đại sự gì. Ta cho ngươi viết cái toa thuốc, nấu uống. Tà trùng sẽ tự chui ra ngoài, một cơn đánh chết liền vàng."

Chỉ chốc lát sau, trung niên ni cô liền viết Trương dược phòng, Chu Phúc Nguyên cùng Trương Thắng vội vàng ra thôn hốt thuốc, Trương Bằng cùng Đái chủ nhiệm; Bạch đem tóc vàng chuyển tới Thiên cung nơi làm việc trong lầu, đắp chấn.

Ước chừng hai giờ sau, Chu Phúc Nguyên hai người bắt xong thuốc trở lại, dùng cục gạch cùng hòn đá thế một (cái) bếp núc, hiện trường nấu thuốc. Chưa tới nửa giờ, đem nấu xong phải cho tóc vàng rót hết, sau đó đem hắn đặt ở trên đất trống, nhìn chăm chăm lỗ tai của hắn, để ngửa ăn Nãi Trùng chạy đến.

"Chít chít chít..."

Không biết qua bao lâu, tóc vàng trong lỗ tai truyền ra nhỏ bé côn trùng kêu vang, sau đó một cái cả người mang theo dịch nhờn sâu trùng, giấy giũa, theo lỗ tai hắn trong chui ra ngoài. Sau khi hạ xuống, nó suy yếu bỏ, muốn chạy trốn. Một cái đại giầy từ trên trời hạ xuống, "Rắc rắc " một tiếng, đưa nó dẫm đến tan tành.

Sau đó, mọi người ba chân bốn cẳng đem tóc vàng dọn về nơi làm việc lều vải, lại tìm trong doanh trại thầy thuốc cấp cứu cho hắn đánh bình chất kháng sinh. Cho đến chạng vạng, tóc vàng mới tỉnh lại, thần trí coi như thanh tỉnh. Đoàn người thấy vậy, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Tóc vàng sự tỉnh mới vừa giải quyết, Trương Bằng lại ngồi không yên, nổi lòng hiếu kỳ, kéo Đái chủ nhiệm cùng Chu Phúc Nguyên nhìn xem dáng vóc to quan tài.

Đến gần bệ tre núi, mới biết cái kia quan tài bao lớn. Rộng bảy, tám mét, dài hơn ba mươi thước, cao hơn mười thước, giống như một cái nhà hình chữ nhật lâu nhỏ phòng.

"Mở quan tài không, bên trong là cái gì tới? " Trương Bằng hỏi.

"Còn không có đây, chuẩn bị ngày mai mở. " Đái chủ nhiệm trả lời. Tim bốn trạm mời lục soát " hoặc truyền vào địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: hình vẽ

Bè tre núi xây dựng bốn tầng, ba người đội nón an toàn lên, dọc theo thi công sườn núi nghiêng đi lên. Khoảng cách gần nhìn lại, quan tài vô ngoài màu đỏ sậm, phía trên đỉnh không ít đất sét, còn có thật nhiều sâu cạn không đồng nhất vết trầy. Những thứ này vết trầy rất mới, không khó nhìn ra, là đang đào đào trong quá trình tạo thành.

"Cái này quan tài lớp sơn rất đặc thù, so với chúng ta đã gặp bất luận một loại nào tài liệu đều phải vững chắc. Bình thường xẻng sắt quét đến, sẽ không tạo thành vết trầy. " Đái chủ nhiệm nói.

Trương Bằng đưa tay sờ một cái, không có đất sét cùng vết trầy bộ phận, cảm giác rất bóng loáng, giống như xe hơi nướng nước sơn, lạnh lạnh, có chút kim loại cảm giác.

"Cấp trên không có phái người tới sao? " Chu Phúc Nguyên có chút kỳ quái hỏi, theo vừa mới đến bây giờ, hắn không có nhìn thấy chức vụ rất cao người.

"Nơi này là Liên Hoa sơn địa bàn, cấp trên không có phương tiện phải người xuống, có thể Tĩnh Âm sư thái cùng Thiên Hải phương trượng lại không coi trọng, cho nên bây giờ dần dần là Nam Châu đại học lịch sử học sản, coi là phổ thông khảo cổ hạng mục làm." Đái chủ nhiệm cười khổ nói, "Ta cùng Bạch, cũng chỉ là tới hiệp trợ."

Cho tới bây giờ, Trương Bằng mới thật sự cảm giác được, tại hắn không nhìn thấy trong thế giới, Liên Hoa sơn bên trên(lên) một chùa một Am, kết quả lợi hại đến mức nào. Bọn họ xử thế khiêm tốn, ôn hòa lãnh đạm thờ ơ, nhưng lại thực lực hùng hậu, uy chấn một phe. Nhưng cũng không nghĩ tới, Thiên cung tại Hoa Nam địa khu như thế yếu. Đái chủ nhiệm cùng Bạch thực lực, hẳn là thấy qua. Chính là so với hắn, cũng không kịch liệt nhiều ít.

Ba người tiếp tục hướng thượng, chỉ chốc lát sau, đến tầng thứ tư. Lúc này độ cao, đã cao hơn quan tài nóc. Hướng xuống nhìn lại, cái kia nắp quan tài vừa lớn vừa rộng, đầu đuôi nhếch lên. Ở dưới ánh tà dương, đỏ thắm đỏ thắm, bộc phát Địa Thần bí rồi.

Hơi hơi nhìn một chút, ánh mắt của Trương Bằng liền rơi vào trong quan tài giữa một cái trên đồ án. Đồ án kia rất lớn, trình viên hình, đường kính ít nhất có hai ba thước. Định mắt nhìn đi, là một đóa hoa không biết tên, vừa có điểm giống hoa mai, lại có chút giống như Kikyo, còn có chút giống như Mạn Đà La.

Một, Nhị, Tam, Tứ, Ngũ, sáu, bảy, tám...

Tổng cộng có tám cái cánh hoa, bên ngoài là một (cái) vòng tròn, đường cong rất đơn giản, lại có loại cảm giác không nói ra được. Lần đầu tiên nhìn qua, rất dễ dàng lưu lại ấn tượng sâu sắc. Bên người Chu Phúc Nguyên cũng ngăn người tại đó, phảng phất bị cái này nhìn như đơn giản, lại lại vô cùng thần bí hình vẽ hấp dẫn.

Đái chủ nhiệm chưa nói qua cái gì, dường như đã sớm ngờ tới bọn họ sẽ có phản ứng như vậy.

"Chuyện này... Đây là cái gì?" Trương Bằng phục hồi tinh thần lại, hỏi. Ánh mắt hút ra đồ án thời điểm, cảm giác rất chặt vật, dường như muốn đặt lễ đỉnh hôn rất lớn quyết tâm, mới có thể không nhìn xem nó.

Đái chủ nhiệm lắc đầu một cái, nói, "Ta lần đầu tiên nhìn cũng ngây ngẩn, có loại giống như đã từng quen biết, nhưng lại không nhớ nổi ở đâu đã gặp cảm giác. Vừa quen thuộc, vừa xa lạ, để cho người không dời ánh mắt sang chỗ khác được." Đái chủ nhiệm nhíu mày một cái, dường như không tìm được chữ thích hợp để hình dung, "Ngược lại không nói ra được, chính là rất kỳ quái."

"Ma tính?" Trương Bằng không tự chủ được nghĩ đến một cái từ, mở miệng nói.

"Đúng đúng đúng, ma tính, chính là ma tính cảm giác." Đái chủ nhiệm chân mày giãn ra, đồng ý nói.

"Ừ, là có chút kỳ quái." Chu Phúc Nguyên trầm ngâm nói, "Nam Châu đại học bên kia nói thế nào?"

"Tôi một giáo sư, họ Phương, ở phía dưới trong doanh trại, đi viếng thăm viếng thăm đi." Đái chủ nhiệm làm một cái "Mời" đích thủ thế.

Chỉ chốc lát sau, ba người xuống bệ tre núi, trở lại trong doanh trại, viếng thăm phương giáo sư vị trí lều vải.

Trước mắt là một vị đã có tuổi, tóc trắng phao lão học giả, ăn mặc chỉnh tề trung sơn trang, mang mắt ti hí kính, vóc người gầy nhom, có chút lưng gù. Bên cạnh của hắn, là vừa mới nghênh đón nghiên cứu của bọn hắn sống tiểu Hà. Phía sau bọn họ bày bảy tám cái bàn làm việc, hơn mười danh học sống bộ dáng người chính đang (tại) mang mang lục lục, có trước máy vi tính tài liệu tra cứu, có tại loay hoay y học thiết bị, có đang làm hóa học thí nghiệm.

"Phương giáo sư người khỏe, đây là..." Đái chủ nhiệm đang do dự làm sao giới thiệu Trương Bằng, đã nhìn thấy đối phương móc ra một cái quyển sổ nhỏ, ở trước mặt hắn lung lay một chút, ngay sau đó nói, "Trương cố vấn."

"Ta mới vừa rồi đã nghe tiểu Hà nói, cảm ơn cố vấn đồng chí quan tâm." phương giáo sư tiến lên cùng Trương Bằng bắt tay một cái, cười ha hả nói. Thiên cung cố vấn thân phận cao vô cùng, tương đương với nước Hoa cao tăng quan chức. Xuất hiện ở nơi này, liền đại biểu phía trên quan tâm.

"Công việc tiến hành thế nào?" già cố vấn hỏi.

"Chuẩn bị ngày mai mở quan tài, tiến hành càng thâm nhập nghiên cứu." phương giáo sư dừng một chút, lại nói, "Chúng ta phát hiện ván quan tài chất liệu vô cùng đặc thù, nhìn thấu ánh sáng không cách nào xuyên thấu. Trải qua bước đầu kiểm nghiệm, là một loại không biết vật liệu gỗ."

Phương giáo sư mở ra máy hát, thao thao bất tuyệt nói, "Một trong số đó, của nó mật độ rất lớn, là gỗ từ ngàn năm giờ gấp bảy lần hai, độ cứng rất cao, kháng biến hình năng lực so với Cacbon làm thép còn mạnh hơn ba, mộc văn rất dày, mảnh nhỏ đến(phải) liền như sợi tóc tia (tơ), trên lý thuyết muốn sinh trưởng vài vạn năm, mới có như vậy hình thái."

"Còn nữa, quan tài sử dụng bên ngoài nước sơn, không phải là khoa học kỹ thuật hiện đại có thể chế tạo, các hạng thông số cao hơn nhiều xe hơi nung nước sơn. Trải qua bước đầu hóa nghiệm, bên trong chứa số lớn kim loại cùng một chút nguyên tố chưa biết."

"Trong đó có hai hạng đã biết kim loại hiếm, từng tại thiên thạch bên trong phát hiện qua, theo thứ tự là Tinh Kim cùng bí ngân."

"Tinh Kim phân tử cùng hoàng kim một dạng, thuộc về chậm chạp kim loại, do sáu mươi sáu một (cái) kim phân tử tụ hợp mà thành, công thức phân tử vì au66, nhiệt độ bình thường xuống vì đất sét hình, kéo dãn tính vượt xa nhân loại đã biết mẫu tinh tài liệu."

"Bí ngân cũng là ngân phân tử tụ hợp vật, công thức phân tử vì ag97, độ cứng cực cao, vượt xa nhân loại đã biết mặc cho chất liệu gì."

"Vì vậy, chúng ta có lý do tin tưởng, nó đến từ ngoài không gian, hoặc là cái khác vũ trụ. " phương giáo sư tổng kết nói.

"Đây chính là đại sự a. " Trương Bằng ngạc nhiên nói. Nếu thật là thiên ngoại tới vật, chỉ có bọn họ chút người này ở chỗ này nghiên cứu, dường như không đủ a.

Phương giáo sư cười một tiếng, nói, "Đều là suy đoán, suy nghĩ chủ quan... " hần trừng mắt lên kính, lại giải thích, "Tình Kim cùng bí ngân mặc dù hiểm hoi, nhưng theo mẫu tình hình thành bắt đầu, liền có lưu tình trụ rơi. Các nơi trên thế giới đều có số ít dự trữ, chẳng qua là phần lớn đều bị tu giới khống chế, người bình thường rất khó thấy. Theo tin quốc tế bên trên(lên) có thể nhìn thấy, thánh đường đại Giáo Hoàng quan miện cùng quyền trượng chính là dùng bí ngân chế tạo."

"Cho nên... " phương giáo sư trầm ngâm nói, "Cũng có thể là chúng ta nước Hoa tổ tiên để lại. " hần cuối cùng nói, "Ngược lại đợi ngày mai mở quan tài, hết thấy liền chân tướng rõ ràng."

Lúc này, Trương Bằng bỗng nhiên nhớ lại mới vừa rồi tại bè tre trên núi một màn, ngay sau đó hỏi, "Đúng rồi, phương giáo sư, trên quan tài cái đồ hình vẽ là cái gì tới, có ghi chép liên quan sao?"

"Trải qua chúng ta mấy ngày này tra tìm, tại đã qua đời nhà khảo cổ học Vương Sơn Hà trong ghi chép, có ghi chép liên quan, nhưng chỉ nhắc tới tương tự ký hiệu, cũng không có hết sức rõ ràng. " phương giáo sư trả lời.

Wang Sơn Hà là trước thời đại trứ danh nhà khảo cổ học, lúc còn trẻ từng chu du thế giới, đi qua rất nhiều quốc gia, viết qua rất nhiều khảo cổ báo cáo. Nhưng ở trước thời đại trận kia trắng đen điên đảo đại phong bạo bên trong, bất hạnh gặp nạn, hưởng thọ sáu mươi lăm tuổi.

Đón lấy, phương giáo sư để cho tiểu Hà đem ra một chút truyền chân cái cho Trương Bằng nhìn. Đó là viết tay vốn quét hình cái, chữ viết vô cùng viết ẩu, phía dưới có "Hồ sơ quốc gia quán " vết nước nhân hiệu. Trong đó có một tấm, có đoạn chữ viết dùng đồ bút hoa sóng tuyến.

"Đem hình dạng tựa như hoa(xài), tám múi, mới nhìn như hải thị Thận Lâu, cũng quen thuộc, cũng xa lạ, xem thế là đủ rồi."

"1926 năm Thu, Bạch Tượng quốc đại Kim Sơn Tự lưu bút."

Trương Bằng nhìn một hồi, lại cho Chu Phúc Nguyên nhìn một chút, sau đó trả lại cho phương giáo sư.

"Cảm ơn. " Trương Bằng gật đầu cảm ơn, dù sao hần là già cổ vấn, mặc dù đối phương không biết.

"Cổ vấn đồng chí có thể dành thời gian quan tâm, chúng ta vô cùng cảm ơn. " phương giáo sư khách khí nói.

Theo phương giáo sư nơi đó hiện ra, Trương Bằng cùng Trương Thắng đi bộ về nhà, Chu Phúc Nguyên lại lưu lại chiếu cố tóc vàng. Nơi này có thầy thuốc, đi ngủ lại không cần tiền, không lợi dụng liền ủng hộ rồi.

Hai tỷ muội đi sau, Trương Bằng chỉ cảm thấy trong phòng trống rỗng. Mặc dù Trương Thắng vào chỗ ở trước mắt, ba giờ đường để ở trong Amai đùa giỡn, nhưng vẫn cảm thấy ít đi chút gì.

Uống mấy ngụm trà, hần rút cuộc minh bạch được, là không có cảm giác an toàn. Bởi vì lúc tới muốn ngồi động xe, hần hợp Vương Bát ở nhà , không có hộ thân đồ vật, cảm giác đặc biệt không thoải mái. Không biết theo khi nào thì bắt đầu, hần cảm giác nguy cơ càng ngày càng mãnh liệt , luôn cảm thấy "Có người muốn hại trẫm ".

Ngồi một hồi, một trận môi một đánh tới, hần trở về Đông viện tắm rửa một cái, đóng cửa mở máy điều hòa không khí, lên giường nghỉ ngơi.

Hần nằm ở trên giường, rõ ràng rất mệt, lại làm thế nào cũng không ngủ được , trong đầu không ngừng hiện lên cái đó tám múi hoa(xài) hình vẽ, một hồi chậm rãi chuyển động, một hồi cánh hoa bay ra...

Mắt của hần da(vỏ) càng ngày càng chìm, vừa ý thương thức lại còn thanh tỉnh, phảng phất nghe có người ở nói chuyện. Mơ mơ màng màng, không nghe rõ, cho dù tập trung tinh thần, cũng không cách nào nghe rõ nội dung, chỉ biết có người ở nói chuyện. Hần cảm giác thân thể nhẹ bỗng, giống như bay ở giữa không trung, hoặc là ngâm dưới nước.

Khi hần mở mắt lần nữa, nhìn thấy một nơi xa lạ.

Đền bàn, sách, bàn đọc sách, tủ sách...

Một vị lão nhân ngồi ở ngay phía trước, cúi đầu, nắm bút máy, chính đang (tại) viết đồ vật. Bên cạnh là nhất điệp điệp sách, chất cao nửa thước, oai oai nữ nữ, thật giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã xuống. Một chiếc kiệu cũ tôn đèn bàn, gần trong gang tấc. Ông già phía sau, là từng hàng tủ sách, bên trên(lên) đỉnh treo cái lồng đèn.

Cảnh tượng trước mắt, cực kỳ giống trắng đen phim tài liệu bên trong, trước thời đại thư viện.

Trương Bằng rất nhanh thì nhìn thấy, đặt ở lão nhân bên phía trước một quyển khép lại cuốn sổ, bìa viết một hàng chữ nhỏ: "Nam Châu đại học, ban lịch sử, Vương Sơn Hà."

"Tê... " hần không khỏi hút hơi khí lạnh. Nếu như không đoán sai, hần nhìn thấy cảnh tượng, là rất nhiều năm trước. Ít nhất, Vương Sơn Hà khi đó còn sống.

Hần bây giờ nói chỗ vị trí, chắc là một mặt hình tròn cái gương nhỏ. Có thể kỳ quái là, cái kính này ngay tại Vương Sơn Hà ngay phía trước, giống như là cố ý bày ở nơi đó một dạng. Một loại không tốt cảm giác, tự nhiên nảy sinh. Hần chỉ cảm thấy một cổ khí lạnh, theo xương sống chậm rãi leo lên.

Đang lúc này, Vương Sơn Hà đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn lấy gương.

Không sai, bộ dáng của hần, giống như phát hiện trong gương Trương Bằng, nhìn chăm chăm ánh mắt của hần nhìn. Cái kia hơi hơi trắng bệch ánh mắt, vô cùng dọa người.

Trong phút chốc, Trương Bằng cả người nổi lên một lớp da gà, không tránh khỏi đất lui về phía sau. Hần nhớ lại, lần thứ hai trong gương ẩn thân, nhìn Tiêu Vũ Nặc giết búp bê đồ chơi thời điểm, nàng cũng hướng gương nhìn sang, giống như là phát hiện dị trạng.

Nếu Tiêu Vũ Nặc có thể phát giác, cũng có nghĩa là những người khác cũng có thể phát giác. Như thế, trước mắt Vương Sơn Hà, có hay không cũng "Nhìn " đến hần? Tìm bốn trạm mời lục soát " hoặc truyền vào địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: thủ trát

Không đúng, hần có lẽ là đang soi gương.

Trương Bằng dần dần tỉnh táo lại, có thể sau một khắc, Vương Sơn Hà cầm bút trong tay lên nhớ bản, hướng gương giờ lên, giống như là tại biểu diễn cho trong gương người nhìn.

Trên đó viết một nhóm công chính chữ: Nam Châu đại học thư viện, 309 phòng tài liệu.

Đón lấy, Vương Sơn Hà cảm lên một phần cũ kỹ ó vàng, gấp thành hai gậy cổ đại văn thư, tại trước gương mở ra. Phía trên viết là bút lông chữ, hành thư. Trương Bằng chỉ thấy rõ bên trái nhất "Son thôn thủ trát " cùng với ký tên người "Nguyên phát sáng " mấy chữ này, Vương Sơn Hà không giữ quy tắc câu trên sách, kẹp vào một quyển sách thật dày bên trong, sau đó lại đem lên một tấm xếp xong tờ thư, kẹp vào một quyển sách khác bên trong.

Cái này hai quyển sách đều rất dày, một quyển là nam châu phủ son thôn kỷ sự, một quyển khác là sông Bích Thủy dẫn lưu tưới đồ sách. Kẹp thứ tốt sau, Vương Sơn Hà đứng dậy đi về phía sau lưng một hàng tủ sách, đem hai quyển sách bỏ vào bất đồng trong góc.

Theo hần rời đi, trước mắt hết thấy dần dần âm đạm, cuối cùng quy về hắc ám

Sáng ngày thứ hai, Trương Bằng tỉnh lại, tối hôm qua mộng cảnh vô cùng rõ ràng, phảng phất chân thật trải qua. Hần không khỏi nhủ mảy một cái, suy nghĩ đứng lên.

Đầu tiên, trong mộng của hần giấu kính, vì sao lại bỗng nhiên kích thích, mà kích phát điều kiện vậy là cái gì? Thứ yếu, Vương Sơn Hà tại sao thoát nhìn, giống như là tại tận lực hướng hần biểu diễn, chẳng lẽ đối phương có nhìn thấy tương lai năng lực? Thứ ba, hần có cần thiết hay không đi một chuyến Nam Châu đại học, đi tìm một chút Vương Sơn Hà nhiều năm trước giấu đồ vật.

Vấn đề thứ nhất, hần là với hần thấy được trên quan tài hình vẽ, cùng với Vương Sơn Hà ghi chép quét hình cái có liên quan. Tổng hợp tình huống trước kia, "Trong mộng giấu kính " kích động điều kiện có hai loại, một loại là "Liên quan tiếp xúc " một loại khác là "Gặp gỡ hiểm tình ".

Hần lần đầu tiên kích thích trong mộng giấu kính, là trong phòng ngủ, lúc ngủ, búp bê đồ chơi cầm dao muốn giết hần. Sau còn có mấy lần, búp bê đồ chơi bị Tiêu Vũ Nặc tiêu diệt, Chu Phúc Nguyên nửa đêm lạc đường, quần áo đỏ tà linh xuất hiện ở phòng vệ sinh. Lại sau đó, chính là phát hiện lão Vương ẩn núp thuyền buồm ba chim, Dương Gia Tương sợ mất mặt chân tướng, cùng với Oda Kazuo tự sát tình hình.

Loại thứ nhất kích thích, là bảo vệ tính chất , có thể xưng là "Phòng bị " mà loại thứ hai kích thích, chính là nhắc nhở tính chất , có thể xưng là "Tìm nguyên ".

Vấn đề thứ hai, Vương Sơn Hà tại 50 năm trước, nhìn cho tới bây giờ hần. Dựa theo hiện hữu khoa học lý luận, nói thế nào đều không hợp lý, nhưng đối phương lại quả thật đất thấy được trong gương hần, cũng làm ra một loạt động tác.

Vấn đề thứ ba, Vương Sơn Hà cùng đáng vóc to quan tài giữa, rốt cuộc có nhiều liên lạc, mà chuyện này, cùng hẳn lại có quan hệ gì?

Đáp án dĩ nhiên là không có quan hệ, thuần túy bắt chó đi cày xen vào việc của người khác, hiểu kỳ hại chết mèo hành động. Nhưng nói đi nói lại thì, Vương Sơn Hà biểu diễn "Son thôn thủ trát" là cái cổ vật, có thể vô cùng đáng tiền. Cứ như vậy, quan hệ liền lớn.

Bất quá, bên kia lập tức phải mở quan tài, hay là trước đi qua nhìn một chút. Nghĩ như vậy, Trương Bằng thức dậy rửa mặt, đi tới trung đình phòng bếp uống chén cháo, kêu ở phòng khách chờ hẳn Trương Thắng, hướng nước lạnh thôn đi.

Đi ngang qua cửa thôn vọng gác thời điểm, Trương Bằng giờ giờ lên Thiên cung cổ vấn chứng, phòng thủ đội viên lập tức chào cho đi.

"Anh, người đây là cái gì chứng a, uy phong như vậy." Trương Thắng hiểu kỳ nói.

"Người Nhị muội căn cứ chính xác, ta mượn qua tới dùng một chút, không cần nói cho người khác." Trương Bằng nói.

"Ừ." Trương Thắng gật đầu đáp.

Cùng lần trước lúc tới một dạng, thôn trên đường không có một bóng người, khắp nơi yên tĩnh. Xa xa tường trắng ngói xám, tại hàng rào trúc đang lúc như ẩn như hiện, giống như là có người núp ở phía sau, len lén dòm ngó bọn họ. Loại cảm giác này để cho hai người rất không thoải mái, bước nhanh hơn đi tới.

Qua cầu đá, rốt cuộc thấy bóng người rồi. Các công nhân mang mang lục lục, không biết đang làm những gì. Hướng xa xa nhìn lại, nguyên bản đứng lặng tại quan tài lớn bên cạnh treo máy chậm lại, không ít công nhân vây ở bên cạnh, dường như chính đang (tại) kiểm tu.

"Ai nha, hôm nay sợ rằng không có thể mở quan tài, treo máy áp lực cô phá hư, chính đang (tại) thương tu đây." mới vừa vào phương giáo sư Trương Bằng, tiểu Hà liền nói với hắn.

"Đại khái phải bao lâu?" Trương Bằng hỏi.

"Thợ sửa chữa phó nói, có thể muốn cả ngày thời gian." tiểu Hà trả lời.

Hiểu được tình huống sau, Trương Bằng đang muốn về nhà, chợt nhớ tới trong giấc mộng nhìn thấy thủ trát, ngẫu nhiên đối phương lại là ban lịch sử nghiên cứu sinh, ngay sau đó hỏi, "Hà ca, người nghe nói qua nguyên phát sáng người này không?"

"Tha thứ?" tiểu Hà lặp lại.

"Nguyên đán nguyên, ánh sáng phát sáng." Trương Bằng bổ sung nói.

"Kêu cái tên này rất nhiều người a..." tiểu Hà trầm ngâm một chút, hỏi, "Hắn là người nơi nào, làm gì?"

"Chắc là người cổ đại đi, cụ thể niên đại không biết." Trương Bằng nói.

"Là tên gọi, vẫn là chữ?" tiểu Hà lại hỏi, Cổ tên của người là phút(phân) "Tên gọi" cùng "Chữ", tỷ như Lưu Bị, tên gọi chính là bị, chữ chính là Huyền Đức, còn có Trương Phi Trương Dực Đức, Quan Vũ Quan Vân Trường, Triệu Vân Triệu Tử Long, Gia Cát Lượng Khổng Minh vân vân.

"Không biết." Trương Bằng lắc đầu một cái. Muốn hẳn cái này không thi lên đại học phân biệt ra được thủ trát bên trên(lên) chính là tên gọi vẫn là chữ, có thể thật khó cho hắn.

"A..." tiểu Hà suy nghĩ một lúc lâu, nói, "Nếu như là chữ nói, chắc là tấn cuối Tống ban đầu đào Uyên Minh."

"Đào Uyên Minh!" Trương Bằng lấy làm kinh hãi.

"Đúng vậy, chính là viết đào hoa nguyên ký cái đó, trung học sách học có." tiểu Hà nói.

"Nguyên lai là hắn a..." Trương Bằng như có điều suy nghĩ nói.

"Làm sao vậy?" tiểu Hà hỏi.

"Không, có một (cái) tiểu muội muội hỏi ta, không đáp bên trên(lên), cho nên liền hỏi một chút." Trương Bằng thuận miệng nói láo. Chuyện trọng yếu như vậy, hẳn dĩ nhiên sẽ không nói cho người khác. Hai tỷ muội hẳn đều không nói, huống chi là người ngoài.

Đào Uyên Minh là cổ đại trừu tượng thi nhân người, trừu tượng nhất tác phẩm chính là đào hoa nguyên ký. Cổ sự nói là một người, ở trong núi lạc đường, đi đến một cái tên là "Đào hoa nguyên" địa phương, người ở đó môn trải qua hạnh phúc yên lặng, ngăn cách với đời sinh hoạt. Thành ngữ "Thế ngoại đào nguyên" chính là theo câu chuyện này trong tới.

Thủ trát, hẳn là người hiện đại lời muốn nói "Thơ đích thân viết" cũng bao gồm thơ bản thảo, văn cáo, hoặc là tùy bút ghi chép. Đào Uyên Minh son thôn thủ trát, rất dễ dàng để cho người liên tưởng tới nổi danh trên đời "Đào hoa nguyên ký".

Từ xưa tới nay, liền có không ít học giả cho là, "Đào hoa nguyên" chỗ này là chân thật tồn tại.

Dù sao người cổ đại, đặc biệt là văn nhân cổ đại, vô cùng có khí, thường thường thà chịu chết, cũng không muốn nói nửa câu nói láo. "Không là năm đầu gạo khom lưng " điển cố, nói xong chính là đào Uyên Minh. Người như vậy, có thể viết một (cái) thông thiên nói láo cổ sự đi ra không?

Rõ ràng không có khả năng.

Như thế, đào Uyên Minh sơn thôn thủ trát, có hay không ghi chép chỗ này?

Vừa nghĩ đến điểm này, Trương Bằng liền kích động đến cả người run rẩy. Như vậy cổ vật, rốt cuộc có thể mua nhiều ít một (cái) trên nước nhân gian, hẳn không biết, nhưng hẳn khẳng định đời này cũng không cần buồn phiền.

Trương Bằng là một hành động lực cực mạnh người, vừa rời đi nước lạnh thôn, liền gọi điện thoại cho Trương Toàn, để cho hắn lái xe tới đón, sau đó mang theo Trương Thắng cùng một chỗ, ngựa không ngừng vó câu chạy về nam châu thành phố.

Trương Toàn cùng Trương Thắng cũng biết lái xe, hai người thay phiên lái, rốt cuộc tại sau tám tiếng, chạng vạng, đến nhà máy điện đại viện.

Đến lâu số năm dưới lầu, Mã Tĩnh Lôi mới vừa làm cơm tối xong, nhìn thấy Trương Bằng mang theo hai cái đường đệ trở lại, liền vội vàng đi ra ngoài mua thức ăn thêm đồ ăn. Trương Bằng vội vã phải đi Nam Châu đại học, lại thấy Mã Tĩnh Lôi nhiệt tình như vậy, không làm cho nàng thất vọng, không thể làm gì khác hơn là lấy "Ngược lại đã qua nhiều năm như vậy, không nóng nảy trong chốc lát " làm lý do, thuyết phục chính mình, lưu lại ăn cơm tối.

Trương Toàn bình thường có giúp trong nhà làm việc nhà, cũng biết nấu ăn nấu cơm, lại giúp Mã Tĩnh Lôi cùng một chỗ làm. Trương Bằng sở dĩ về nhà, mục đích là vì bắt hắn hộp Vương Bát . Khi súng lục cắm vào võ trang mang trong nháy mắt đó, hắn cảm thấy đã lâu dễ dàng. Âm thầm quyết định, sau đó trừ phi vạn bất đắc dĩ, nếu không đều phải dẫn súng.

Trước mắt, hộp Vương Bát còn lại hơn ba mươi phát đạn, hẳn tất cả đều mang theo. Hắn sử dụng võ trang mang, là cha hắn, cái loại này kiểu cũ, cứng rắn da chế thành. Súng lục có thể cắm ở hai cái có thể thay đổi vị trí, một là bên trái eo, một là sau lưng. Trương Bằng thích cây súng xen vào đằng sau lưng, đạn được bóp da là treo ở bên trái.

Ăn cơm tối xong, đã là tám giờ tối qua vô cùng, Trương Bằng ba người lập tức chạy tới Nam Châu đại học, rốt cuộc tại 9:30 đã tới.

Bây giờ là nghỉ hè lúc, trong sân trường học sinh thưa thớt, đèn đường cách nhau mờ, ánh sáng vô cùng tối tăm. Trương Toàn trực tiếp đem lái xe vào trường học, rất nhanh thì tại điện thoại di động dẫn đường trợ giúp xuống, tìm được thư viện.

Xuyên thấu qua màu trà cửa sổ xe nhìn ra ngoài, đây là một cái nhà kiểu cũ gạch đỏ lâu, trước thời đại lối kiến trúc, tổng cộng có ba tầng. Giờ phút này, trong lầu đen kịt một màu, chỉ có bộ phận hành lang mờ ra đèn. Đại môn khóa chặt , bên cạnh mở ra một đạo tiểu môn, chỉ có một bảo vệ trông coi.

Trương Thắng lưu ở trên xe tiếp ứng, Trương Bằng cùng Trương Toàn xuống xe, hướng lối vào đi tới.

"Hai vị đồng học, bây giờ là trong kỳ nghỉ hè, thư viện không đối ngoại cởi mở. " bảo an thấy bọn họ đi tới, cách vài mét bên ngoài nói.

"Đại ca, có thể hay không mượn nhà cầu dùng một chút? " Trương Bằng hỏi. Hắn sở dĩ không có trình Thiên cung cổ vấn chứng, một mặt là bởi vì cơ tầng bảo an chưa chắc nhận biết, mặt khác, là bởi vì vì lấy ra có vấn chứng , có thể sẽ kinh động rất nhiều người, như vậy hành động của hắn liền không cách nào giữ bí mật.

"Đi nơi khác đi. " bảo an nói.

"Ta... Ta đau bụng, rất gấp a, lại không biết nơi nào có. " Trương Bằng hơi lộ ra lo lắng nói.

"Được rồi, đi vào lên đi, trước mặt chuyển bên phải, đi qua một đoạn lối đi, cầu thang bên cạnh là được. " bảo an nói.

"Cảm ơn, cảm ơn. " Trương Bằng liên tục gật đầu.

"Nhanh lên một chút, đừng có chạy lung tung. " bảo an thúc giục.

Hai người dựa theo bảo an nói phương hướng đi tới, quẹo qua một cái cửa quẹo, Trương Bằng nhỏ giọng nói, "Người ở lại phòng vệ sinh, ngăn cản hắn."

"Ừ. " Trương Toàn gật đầu một cái.

Đi tới nơi thang lầu, Trương Bằng lên lầu, Trương Toàn tiến vào phòng vệ sinh, đứng ở trong góc nhỏ, thông qua gương nhìn về phía lối đi.

Trong hành lang ánh đèn tối tăm, ngẩng đầu nhìn lại, một cái con thiêu thân chính đang (tại) bóng đèn bên cạnh quanh quẩn.

"Sát sát sát..."

Bốn phía yên tĩnh, có thể rõ ràng nghe được tiếng bước chân của mình. Trương Bằng dựa vào tường, tốc độ đều đặn đi lên. Căn cứ trong giấc mộng nhìn thấy, là 309 phòng tài liệu. Cách nhau hơn năm mươi năm, không biết đối địa phương không có.

Chỉ chốc lát sau, hắn đi tới lầu ba, trong hành lang không có mở đèn, đen như mực. Hắn do dự một chút, mở đèn pin lên, chùm ánh sáng xuống phía

dưới chiếu rọi, tránh cho lầu xem ra. Nhà này lầu là chính giữa lối kiến trúc, có "Trở về " hình chữ, vây quanh một vòng hành lang.

Hướng xuống dưới nhìn lại, là tầng một phòng khách, bảo an liền ngồi ở cửa cái ghế gỗ. Phán đoán sơ khởi, ba tầng hẳn rất ít người đi lên, cho nên hành lang không có mở đèn.

Phía trước đen như mực, dường như ẩn tàng cái gì, làm cho lòng người trong lạnh cả người. Trương Bằng lấy dũng khí, hướng phía trước đi một đoạn ngắn, đi tới một cái trước cửa gỗ, khoanh tay đèn pin hướng lên tấm ảnh.

Phòng tài liệu 03

Hắn nhìn về phía sau, mơ hồ có thể nhìn thấy hai căn phòng cánh cửa, cách nhau hơn mười mét, sẽ đi qua liền muốn quẹo cua , còn có một hàng căn phòng, xem ra là hướng phía trước đi.

Phòng tài liệu 03, phòng tài liệu 04, phòng tài liệu 05, phòng tài liệu 06, phòng tài liệu 07, phòng tài liệu 08, phòng tài liệu 10...

Ừ?

Hắn ngược trở về, lập đi lập lại xác nhận, không sai, môn bài trên viết "Phòng tài liệu 08 ".

Nói cách khác, 09 phòng không thấy! Tìm bốn trạm mời lục soát " hoặc truyền vào địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: khác thường

Có lẽ, là lần nữa sửa chữa thời điểm, dời đến chỗ khác. Dù sao đã nhiều năm như vậy, chuyện gì đều có thể phát sinh. Căn phòng không có dựa theo thứ tự số thứ tự, mặc dù không nhiều cách nhìn, nhưng cũng không phải là không có.

Nghĩ như vậy, Trương Bằng đọc theo "Trở về " hình chữ hành lang, từng gian đất tìm tiếp.

Bất tri bất giác, hơn mười phút trôi qua...

Cửa bảo an thấy hai người thời gian dài không hiện ra, nổi lên nghi ngờ, đóng lại tiểu môn, hướng phòng vệ sinh phương hướng đi tới.

"Còn chưa lên xong sao? " bảo an tại cửa phòng rửa tay nhìn thấy Trương Toàn, mở miệng hỏi.

"Hắn nói nơi này có chút ít mùi là lạ, lên trên lầu lên trên rồi. " Trương Toàn nói.

"Trên lầu, lầu hai? " bảo an nhú mày, nghi ngờ nói. Nhưng nhìn bộ dáng của đối phương, mày kiếm mắt sao, tướng mạo đường đường, lại không giống người xấu.

"Ừ. " Trương Toàn gật đầu đáp, đồng thời đem tay phải dời được sau lưng, bấm điện thoại di động của Trương Bằng.

"Cùng ta đi lên xem một chút. " bảo an vừa nói, đi lên lầu.

"Xin chào, người thật sự gọi người sử dụng, không có ở đây tín hiệu trong vùng, xin gọi lại sau... " trong điện thoại di động truyền ra nhỏ xíu hợp thành giọng nữ, Trương Toàn không khỏi ngăn người một chút. Không nghĩ tới ở nơi này trong lúc mấu chốt, nơi này lại không có tín hiệu.

"Không người à? " bảo an lên tới lầu hai, đi vào cầu thang cạnh nhà vệ sinh nam Trương nhìn một cái, hiện ra nói.

"Sẽ đi hay không nhà cậu nữ rồi hả? " Trương Toàn hỏi.

Bảo an đánh đèn pin, vào bên cạnh nhà cầu nữ liếc nhìn, quay đầu nói, "Không có."

"Có thể hay không ở trên lầu? " Trương Toàn lại đưa ra nói. Vì kéo dài thời gian, hắn chỉ có thể suy đoán lung tung.

"Lầu ba? " bảo an hỏi lần nữa.

"Anh ta thích sạch sẽ, có chút hứng thú liên chịu không được, có thể suy nghĩ phía trên thông gió điểm đi." Trương Toàn nói.

"không có khả năng a." bảo an lộ ra hết sức kỳ quái về mặt.

"Làm sao vậy?" Trương Toàn có chút ngạc nhiên.

Bảo an không trả lời, trực tiếp lên lầu ba. Trương Toàn theo ở phía sau, mới vừa quẹo đi, đã nhìn thấy một đạo cửa sắt, phía trên đối xích sắt, treo một khóa lớn đầu. Bảo an liếc nhìn sau lưng Trương Toàn, làm mẫu tính lõi kéo cửa sắt, xích sắt hoa hoa tác hưởng, chỉ mở một cái nhỏ nhỏ khe hở.

"Phía trên là trước kia phòng tài liệu, đoạn thời gian trước lại chết cá nhân (một người), ta đều không trên chìa khóa đi." bảo an nói.

"Há, ta biết rồi..." Trương Toàn phản ứng cực nhanh nói, "Anh ta chắc là tại lầu một phòng vệ sinh nữ, mới vừa lên lúc tới, ta còn nghe xối nước âm thanh, chẳng qua là không hướng bên kia nghĩ (muốn)."

"Ừ..." bảo an suy nghĩ một chút, dường như cảm thấy có khả năng này, vì vậy đi xuống lầu dưới. Hắn vừa đi, vừa trách móc nói, "Phía trên này âm trầm, nếu không phải nghĩ hệ thiếu nhân thủ, cho ta hai phần tiền làm thêm giờ, ta mới không đến đây."

"Hai phần tiền làm thêm giờ, không tệ a." Trương Toàn một thoại hoa thoại nói.

"Ít ngày trước, có một (cái) mới vừa tốt nghiệp học sinh, không thi đậu nghiên cứu sinh, bạn gái lại cùng hắn chia tay. Nhất thời không nghĩ ra, từ trên lầu nhảy xuống, đầu hướng xuống dưới, ôi chào a, đỏ trắng, đầy đất đều là..." nhân viên an ninh kia nói.

Xuống lầu dưới, tại trong toilet nữ, hai người cũng không có phát hiện Trương Bằng. Trương Toàn lại suy đoán nói, "Anh ta có thể đi ra, không nhìn thấy ta, trực tiếp đi ra ngoài."

Bảo an không tỏ vẻ hoài nghi, thẳng đi ra phía ngoài. Dù sao nơi này chẳng qua là thư viện, không có thứ gì đáng tiền, mà đối phương lại là lái xe tới, không giống trộm vặt móc túi người.

"Học sinh kia sau khi chết, trời vừa tối, phía trên liền lạnh lẽo. Không người phụng bồi, ta cũng không dám đi lên." bảo an nói, dường như còn đắm chìm ở quá khứ trong trí nhớ.

"Đều là mê tín mà thôi, người chết rồi chính là một cái nhuyễn bột, có cái gì đáng sợ." Trương Toàn nói.

"Ôi chào, người cũng đừng không tin a..." nói tới chỗ này, bảo an dừng một chút, theo bản năng hướng lên trên phương tầng 2 cùng tầng ba hành lang nhìn một cái, sau đó hạ thấp giọng, sợ là để cho người khác nghe, "Nếu không phải trước hai ban người ta nói buổi tối nhìn thấy đồ không sạch sẽ, không chịu tới nơi này gác đêm, cấp trên đâu chịu cho hai phần tiền làm thêm giờ a." vừa nói, hắn theo trong áo trên lấy ra một cái túi giấy đỏ giấy chế bùa hộ mạng, nói, "Ta là đặc biệt đi trong miếu cầu xin cái này,

Mới dám tới."

"Rốt cuộc là thứ gì à?" Trương Toàn hỏi.

"Dù sao thì là không đồ tốt..." bảo an sau đó hít một hơi thật sâu, thờ dài nói, "Nếu không phải đoạn thời gian trước mua thái, thua không ít tiền, ta mới không đến đây."

Hai người vừa nói chuyện, vừa đi ra thư viện. Mà đúng lúc này, Trương Bằng tìm được "Phòng tài liệu 09".

Vị trí này, là đang (tại) "Trở về" hình chữ khúc quanh của hành lang. Từ bên ngoài nhìn lại, căn phòng dường như không lớn, cùng với nói là phòng tài liệu, càng giống như một gian đồ lật vật phòng.

Trương Bằng thử, véo xuống trên cửa cầu đầu khóa. Hắn mang theo cái kim cùng đinh ốc miệng lưỡi công kích, lúc cần thiết có thể cạy khóa.

"Rắc rắc..."

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ, cửa mở ra, lại không có lên khóa. Trong lòng của hắn không khỏi căng thẳng, khác thường sự tình liên tiếp phát sinh, đầu tiên là gian phòng vị trí, thứ yếu là không có khóa lại, hết thấy đều lộ ra cổ quái. Giống như có người ở sắp xếp xong xuôi bấy rập, chờ hắn tới chui.

Hắn sờ một cái ngang hông cái chuỗi thương, hơi an tâm một chút, sau đó chậm rãi đẩy cửa ra, phản nắm mạnh mẽ tắt đèn pin, soi vào bên trong đi.

Đập vào mi mắt, là từng hàng cao lớn tủ sách, bên trên (lên) đỉnh dán trần nhà, liếc mắt có cao hơn ba thước. Cửa phòng rất nhỏ, bên trong lại rất rộng rãi, tủ sách phía trước bày một nhóm bàn đọc sách, hai bên để cái ghế. Cái kia chừng bảy, liền cùng hắn ở trong giấc mơ nhìn thấy không sai biệt lắm.

Hắn theo bản năng, đem đèn pin hướng lên chuyển, đã nhìn thấy vài chiếc trước niên đại cái lồng đèn. Hắn ở cửa nghỉ chân trong chốc lát, liền rón rén đóng cửa lại, lui ra ngoài.

Hết thấy trước mắt, đều lộ ra khó tả cổ quái. Đây rõ ràng là hơn 50 năm trước đồ vật, coi như không đi động nó, cũng không khả năng đã hình thành thì không thay đổi. Theo lên lầu đến bây giờ, hắn cũng cảm giác có người ở góc tối nhìn lấy hắn. Vừa mới bắt đầu, hắn cho là ảo giác, có thể dời dời theo

thời gian, loại cảm giác này bộc phát mãnh liệt.

Liên như vậy, vẫn là sớm tới tìm đi. Ghê gớm biên cái lý do, dùng Tiêu Thiên Tinh cố vấn chứng mở đường. Phương giáo sư không phải là Nam Hoa đại học sao? Liên nói là đối phương ủy thác hẳn tới tra tư liệu.

Đón lấy, hẳn theo đường cũ trở về, chuẩn bị xuống lầu rồi đi.

"Sát sát sát..."

Bốn phía đen như mực, tiếng bước chân vang vọng ở bên tai, phảng phất có người sau lưng đi theo.

Hắn rất nhanh liền phát hiện cái thứ 4 khác thường, ánh sáng mạnh ánh sáng đèn pin chỉ có thể chiếu sáng hơn 10m khoảng cách. Đi về trước nữa, trở nên mơ hồ. Trước đó, hẳn lo lắng ánh sáng đèn pin sẽ để cho phía dưới bảo an phát hiện, vẫn luôn là che. Bây giờ toàn bộ buông ra, lập tức liền phát hiện vấn đề.

Chỉ một thoáng, một cổ khí lạnh do xương sống lan tràn tới toàn thân, hô hấp đi theo nhiều loạn đứng lên. Hẳn lần nữa sờ một cái sau eo cái chuôi thương, dần dần trấn định lại. Nếu là gặp phải cái gì trâu bò rắn rết, một phát súng đập tới, tất cả đều phải cho hắn nằm xuống.

Ca là Hồng tinh tiểu Lữ Bồ...

Hắn cho chính mình động viên, đồng thời bước nhanh hơn, giống như cửa thang lầu đi tới.

"Sát sát sát..."

Tiếng bước chân càng ngày càng mật, sau lưng dường như có người ở đuổi theo, như bóng với hình. Hắn không dám về phía sau ngẫm, một mực tự nói với mình, chẳng qua là ảo giác mà thôi. Phía trước xuất hiện trong thang lầu chanh đỏ ánh đèn, hẳn bước nhanh hơn, vọt tới. Trong đầu đã xuất hiện, hẳn theo thang lầu chạy như bay mà xuống, lao ra cửa hình ảnh.

"A!"

Nháy mắt tiếp theo, hẳn ngây ngẩn. Trước mắt không phải là trong thang lầu, mà là phòng vệ sinh! Bên trong một cái sợi vôn-fram bóng đèn, đang tản ra ánh đèn yếu ớt.

Hắn lạc đường?

Làm sao có thể! Nơi này rõ ràng chính là cầu thang, chẳng lẽ là nhớ lộn?

Trương Bằng hoàn nhãn nhìn lại, mặc dù tầm mắt có chút mơ hồ, nhưng đối với mặt hành lang, nhưng vẫn là có thể nhìn thấy. Hắn đi tới bên cạnh, hướng xuống dưới nhìn lại, nhân viên an ninh kia chứng ngồi ở cửa cái ghế gỗ, nhìn bên ngoài, liền cùng mới vừa rồi một dạng.

Nhìn thấy bóng người, trong lòng của Trương Bằng yên ổn hơn nhiều. Có lẽ là hắn nhớ lộn, cầu thang tại một bên khác.

Nghĩ như vậy, hắn tiếp tục hướng phía trước đi. Điều này hành lang là "Trở về" hình chữ, theo phương hướng nào đi đều được.

"Sát sát sát..."

Tiếng bước chân chợt xa chợt gần, thăm người tới cực điểm, hẳn không khỏi bước nhanh hơn. Tầng lầu này ước chừng có ba mươi bốn mươi đang lúc phòng tài liệu, bốn phương tám hướng hành lang cộng lại không tới 200m. Cũng không lâu lắm, đi tới mặt khác, hướng ánh đèn đi tới.

Nhưng hắn rất nhanh thì ngây ngẩn, vẫn là cái đó phòng vệ sinh, hướng dưới lầu nhìn lại, vẫn là an ninh bóng lưng.

Chẳng lẽ hắn đi ngang qua cửa thang lầu thời điểm không nhìn thấy, vòng ngay ngắn một cái vòng?

Không, hắn có thể 100% khẳng định, hắn không có bỏ sót bất kỳ địa phương nào.

Quý đánh tường!

Hắn nghĩ tới rồi Hoàng Ngưu sơn bên trên(lên) gặp gỡ, không khỏi cả người nổi da gà lên. Cho đến lúc này, hắn mới cảm giác được có chút âm lãnh. Bây giờ là tháng bảy hạ tuần, trong một năm lúc nóng nhất, làm sao có thể lạnh như vậy! Giống như mở lớn nhất máy điều hòa không khí, hướng về phía thổi.

Chu Phúc Nguyên đã từng nói, âm khí nặng địa phương, dễ dàng xuất hiện quý đánh tường. Hắn không biết nơi này tại sao âm khí nặng, nhưng hắn có thể nhìn thấy phía dưới bảo an. Vì vậy, hắn nhìn phía dưới thò đầu ra, hướng bảo an la lớn: "Đại ca, đại ca!"

Bảo an không động, dường như đang ngủ gà ngủ gật, không nghe thấy.

Trương Bằng thấy vậy, lại hô: "Trương Toàn, Trương Toàn người ở đâu, hiện ra!"

Lúc này, phía dưới bảo an di chuyển, chậm rãi quay đầu lại, hướng lên trên nhìn tới.

Trương Bằng mở đèn pin lên, quơ quơ. Lại đang chầm ánh sáng xẹt qua mặt đất trong nháy mắt, nhìn thấy một tấm mặt tái nhợt. Cặp mắt chảy máu, ánh mắt đờ đẫn mà nhìn hẩn, phảng phất một bộ chết rất lâu thi thể.

Hắn nhất thời sợ đến cả người một cái run cơ trí, đèn pin thiếu chút nữa té được dưới lầu đi.

"Trương Toàn, Trương Toàn!" hắn mắt không chế kêu to, lui về phía sau lại.

"Anh, ca, ta ở đây." tiếng kêu theo mặt bên truyền tới.

Trương Bằng chợt quay đầu lại, đã nhìn thấy một bóng người hướng hắn chạy tới. Hắn đèn pin ngăn lại, chiếu theo. Đối phương theo bản năng gió cánh tay lên, ngăn trở ánh sáng mạnh chiếu rọi. Người tới chính là Trương Toàn, về mặt đáng về nóng này.

"Toàn tử, sao ngươi lại tới đây?" Trương Bằng hỏi.

"Nghe ngươi kêu, liền chạy lên." Trương Toàn nói.

Trương Bằng gạt đầu một cái, ngay sau đó chào hỏi, "Nơi này có điểm cổ quái, đi mau."

"Đồ đạc của ngươi đã tìm được chưa?" Trương Toàn đột nhiên hỏi.

Vừa dứt lời, Trương Bằng thân hình đông lại một cái, nhanh chóng từ phía sau rút súng lục ra, chỉ Trương Toàn, xanh mặt hỏi, "Ta lúc nào nói qua cho ngươi, ta là tới tìm cái gì?" kết hợp mới vừa nhìn thấy bảo an, hắn có lý do tin tưởng, trước mắt Trương Toàn có vấn đề.

"Anh, ngươi làm sao vậy?" Trương Toàn về mặt mờ mịt, hướng hắn đi tới.

"Đừng tới đây!" Trương Bằng nghiêm nghị quát lên.

Trương Toàn dừng một chút, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị. Miệng về phía sau nứt ra, lộ ra bén nhọn răng, máu tươi đang tích tấp đi xuống đất ròi.

"Ca..."

"Oành!"

Ánh lửa lóe lên, tà linh phát ra nhọn kêu gào, phảng phất thổi tan sương mù như vậy, dần dần biến mất rồi.

Xin nhớ quyền sách thủ phát tên miền: . 4 mạng tiểu thuyết bản điện thoại di động đọc địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: thư

Tiêu diệt?

Trương Bằng có chút chất lười, không nghĩ tới vật này trông khá được mà không dùng được, một phát súng liền giải quyết. Hắn lấy đèn pin chiếu một cái, lập đi lập lại xác nhận đi qua, thu hồi súng lục, tiếp tục tìm đi xuống đường.

Vòng vo vòng, vẫn là không có nhìn thấy cửa thang lầu. Chẳng lẽ vấn đề còn không có giải quyết? Trong lòng của hắn chợt lạnh, nhớ tới lần trước đem búp bê đồ chơi dùng vải túi che, đập bẻ sau ném vào trong sông, quay đầu nhưng lại trở về một màn.

Tiêu Vũ Nặc đã từng nói, tinh thần loại tà linh bình thường có nhất định sức mạnh quy tắc, am hiểu sử dụng ảo thuật, mê muội người trong cuộc, lấy đạt với bản thân mục đích.

Chương yếu, nhưng phạm là nắm giữ năng lực hành động tà linh, đều sẽ có "Bản thể" dùng để phụ thuộc vào tự thân "Tinh thần ẩn ký". Bình thường là thi thể, nhưng cũng có thể là một cái đặc biệt vật kiện khác. Nếu như không có bản thể, tinh thần ẩn ký liền sẽ dò dẫm theo thời gian mà chậm chạp tiêu tan, cuối cùng biến thành một đoàn thuần khiết Linh năng. Giống như hòa tan băng khô, biến thành vật vô hình.

Cái gọi là tà linh, chính là mang có sinh vật tinh thần ẩn ký linh thể, thông qua thu nạp chung quanh Linh năng, lấy cố hóa tự thân, đạt được vật lý năng lực can thiệp. Tà linh đời trước có thể là nhân loại, cũng có thể là động vật, thực vật, hoặc là ác ma, Hồng Hoang thú các loại (chờ) dị giới sinh vật.

Trương Bằng bây giờ gặp được, rất có thể là một cái sợ hãi tà linh, để cho hắn lâm vào quỷ đánh tường chết tuần hoàn bên trong, không cách nào thoát ra khỏi.

Lần trước Mã Tinh Lôi thứ nhất, mê trận không đánh tự thua. Bây giờ không có mạnh như vậy lực viện thủ, chỉ có thể dựa vào chính hắn. Chu Phúc Nguyên đã từng nói, đối với tu giả mà nói, quỷ đánh tường là cấp rất thấp đồ vật, nhắc giờ tay lên liền xua tan, có thể đối với người bình thường mà nói, nhưng là một (cái) tai nạn không lồ.

Bất quá, chỉ cần có thể chịu đựng đến buổi trưa, dương khí mạnh nhất thời điểm, âm khí liền sẽ tự nhiên tiêu tan.

Suy nghĩ giữa, hắn lại một lần nữa đất đi tới cửa phòng rửa tay trước, bên trong đang lộ ra ánh đèn mờ mờ, lộ ra vô cùng quỷ dị. Hắn do dự trong chốc lát, đi vào. Có lẽ cái này chỗ đặc thù, có thể tìm được đầu mối gì.

Trong phòng rửa tay không có một bóng người, tất cả cách gian đều đóng kín cửa.

"Râm râm..."

Bỗng nhiên vang lên một trận tiếng xả nước, hắn theo tiếng kêu nhìn lại, đã nhìn thấy cách gian phía dưới, đứng yên một đôi chân, quần tây, giày da, chỉ lộ ra gần nửa đoạn.

"Cót két..."

Hắn chậm rãi lui về phía sau, lại vào lúc này, không biết từ đâu tới quất tới một cổ âm phong, "Oành " một tiếng vang thật lớn, cửa phía sau đóng lại.

"Ba! " một việc này chưa xong việc khác đã đến, cửa đóng lại trong nháy mắt, tắt đèn, trong phòng rửa tay một mảnh đen nhánh.

Hắn lập tức mở đèn pin lên, hướng nơi vừa nảy chiếu qua. Ngay sau đó trợn to hai mắt, cặp kia chân không thấy! Hắn nhanh chóng xoay người, hướng phía cửa phóng tới.

"Lạc~ lạc lạc..."

Cửa phòng rửa tay đóng gập gao, làm sao cũng kéo cũng kéo không nhúc nhích. Trương Bằng mặt lộ kinh hoàng, sờ về phía sau eo. Nhưng là, không có theo dự đoán lạnh như băng cứng rắn xúc cảm. Cái kia hộp Vương Bát, lại không thấy!

Duy nhất cậy vào không có, hắn sợ đến hồn phi phách tán. Có thể họa không đến một lần, đèn pin dường như cũng mau hết điện, lóe lên, lúc sáng lúc tối.

Ánh sáng bên trong, một cái ăn mặc áo sơ mi quần tây nam nhân xuất hiện ở phòng vệ sinh tận cùng bên trong, sắc mặt tái nhợt, cặp mắt tràn máu, đầu lồm xồm nửa bên, đưa hai tay, hướng hắn loạn choa loạn choạng mà đi tới. Ngay sau đó, đèn pin diệt, hoàn toàn lâm vào trong bóng tối.

"Sát... Sát... Sát..."

Đưa tay không thấy được năm ngón, bên tai chỉ còn lại giày da gót giày va chạm mặt đất âm thanh.

"Đại ca, ta với người gần đây không oán, ngày xưa không thù, không cần phải đi. " Trương Bằng nói.

"Chân... Đáp... Hai... Cái... Thuyền... Nên... Chết... Nên... Chết... " hàm hồ âm thanh ở trước người vang lên, Trương Bằng chỉ cảm thấy cổ bị một đôi tay lạnh như băng bóp, không thể thở nổi.

Trương Bằng liều mạng giãy giụa, hai chân liều mạng đi phía trước đạp, lại giống như đá chìm đáy biển, không có va chạm vào bất kỳ vật thật.

"Chết... " một mùi tanh hôi mùi đập vào mặt.

"Gào! " lại vào lúc này, trên người Trương Bằng dâng lên một tầng lam quang, tà linh giống như là đụng phải lạc thiết như vậy, buông hai tay ra, một bên lui về phía sau, một bên phát ra kêu thê lương thảm thiết.

Trương Bằng cả người buông lỏng một chút, ngay sau đó liền nhớ lại Tiêu Vũ Nặc độ cho hắn một luồng linh khí,

Lúc này Dẫn Linh bách hội, vận chuyển một Chu Thiên, hóa linh là thủy, mở ra tiểu Thiên mất thuật.

Hết thủy trước mắt, phẳng phát bị gỡ bể thủy tinh như vậy, bể thành vô số khối, hi lý hoa lập đi xuống. Chớp mắt một cái, hắn liền xuất hiện ở một cái trong căn phòng nhỏ. Đứng ngơ ngác ở chính giữa, cầm trong tay mở ra đèn pin, chùm ánh sáng tằm ảnh là mặt đất.

Hoàn mắt nhìn đi, đều là chút ít chổi, cây lau nhà, chỗ đổ rác, thùng nước, giẻ lau các loại (chờ) thanh khiết dụng cụ. Hắn sờ sau lưng một cái, xúc tu lạnh giá cứng rắn, chính là hộp Vương Bát cái chuỗi thương.

Mới vừa rồi hết thấy, giống như đang nằm mơ. Hắn đi ra khỏi phòng, quay đầu nhìn lại, môn bài bên trên(lên) bắt ngờ viết: Thanh khiết phòng.

Đến gần hành lang biên giới, hướng xuống dưới nhìn lại, cách mặt đất chỉ có vài mét, nơi này lại là lầu hai!

Không khó đoán ra, hắn mới vừa rồi trúng ảo thuật, hết thấy đều phát sinh ở trong giấc mộng. Hắn nhanh chóng trở lại dưới lầu,

"Người không phải là đi ra ngoài sao?" nhìn thấy hắn, bảo an lộ ra thật bất ngờ.

"Tìm phòng vệ sinh, lạc đường." Trương Bằng thuận miệng nói.

"Phòng vệ sinh không phải là tại bên thang lầu bên trên(lên) sao, người... Người rốt cuộc đi đâu!" bảo an cảnh giác, giọng trở nên có chút cứng rắn.

"Ta mới vừa rồi..." Trương Bằng suy nghĩ một chút, quyết định nói thật, "Đường như nhìn thấy một chút đồ không sạch sẽ." sau đó miêu tả nói, "Một người nam, cặp mắt chảy máu, đầu xẹp nửa bên."

"A!" bảo an phát ra thét một tiếng kinh hãi, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch. Đối phương miêu tả, liền cùng cái kia Thiên giúp dời lên xe cứu thương thời điểm, nhìn thấy tình hình giống nhau như đúc. Học sinh kia từ phía trên một con ngõ xuống, đầu ngã nửa bên lồm vào, hoa(xà) bộ óc trắng chảy đầy đất.

Đón lấy, bảo an liền nhất ngữ nhất thập, đem trước chuyện xảy ra, nói cho Trương Bằng nghe, cuối cùng, còn hỏi, "Người nói, có muốn hay không mời một pháp sư trở lại siêu độ hắn à?"

"Không cần." Trương Bằng khoát tay một cái, dùng cái kia nông cạn linh dị kiến thức, trang nổi lên cao nhân, "Chỉ cần có thể tìm được hắn ở lại chỗ này di vật, liền có thể tiêu diệt hắn."

"Di vật?" bảo an suy nghĩ một chút, hỏi ngược lại, "Hắn một đệ tử, có thể có cái gì di vật ở lại chỗ này?"

"Hắn tự sát trước, ở nơi nào đợi qua, thì tại sao tới nơi này?" Trương Bằng hỏi.

"Nghe nói hình như là, tới nơi này học tập, khảo nghiệm." "Ngành gì." "Cái này cụ thể không biết, muốn hỏi đội trưởng bọn họ."

Chỉ chốc lát sau, bảo an dùng điện thoại vô tuyến, đem phụ trách khu vực này đội trưởng an ninh kêu đi qua.

"Hắn a, nghe nói là học kiến trúc." đội trưởng an ninh nói.

"Nơi này có chút ít đồ không sạch sẽ, ta vừa vận cùng một vị mao sơn lão đạo học qua chút da lông, có thể giúp các người chiếu cố." Trương Bằng làm bộ nói.

"Tốt lắm a." đội trưởng an ninh cao hứng nói. Cái vấn đề này đã quấy nhiễu bọn họ rất nhiều ngày, trời vừa tối, không có mấy người nguyện ý tới nơi này trực.

"Kêu nhiều một chút người đến, cùng tiến lên đi." Trương Bằng nói.

Chỉ chốc lát sau, đội trưởng an ninh dùng điện thoại vô tuyến triệu tập bảy tám tên gọi bảo an, kể cả Trương Bằng, Trương Toàn, Trương Thắng Tam huynh đệ, mở ra lầu ba cửa sắt, đi lên lục soát.

"Đoàn người chia nhau tìm, nhìn một chút có hay không còn để lại đồ vật, nói thí dụ như bút, quyển sổ, ánh mắt các loại (chờ) vật phẩm tùy thân." Trương Bằng đứng ở 309 cửa, nói.

Sau đó, đội trưởng mở cửa, hắn được như nguyện đi vào "Phòng tài liệu 09". Chung bày cùng hơn 50 năm trước Đại tướng đình kinh, cái lồng đèn đổi thành đèn huỳnh quang, bàn ghế cũng đổi thành mới, chỉ có tủ sách không thay đổi, vị trí không chuyển qua.

Căn cứ trong mộng ký ức, Trương Bằng rất nhanh liền tìm được cuốn thứ nhất, nam châu phủ sơn thôn kỷ sự, lấy ra bên trong tờ thư, lặng lẽ nhét vào sán túi áo. Có thể đến cuốn thứ hai, sông Bích Thủy dẫn lưu tưới đồ sách thời điểm, lại lật tung rồi tất cả tủ sách, cũng không thấy đến.

Cmm!

Hắn ám nắn lên, trọng yếu nhất sơn thôn thủ trát, lại không tìm được. Lúc này, một bảo vệ hào hứng chạy vào, hướng hắn hô: "Đại sư, đại sư, ngài mau nhìn, có phải hay không là cái này?"

Định mắt nhìn đi, an ninh trong tay nắm một nhánh cũ kỹ bút máy, inox nắp viết mài mòn rất kịch liệt, rất nhiều nơi đã không có hoa văn.

"Ta là ở trong góc phát hiện, chắc là học sinh kia, ta lúc trước gặp qua hắn cầm ở áo trong túi." nhân viên an ninh kia nói.

"Đó phải là rồi." Trương Bằng gật đầu nói. Ngược lại tạm thời không tìm được sơn thôn thủ trát, đi về trước.

Sau đó, mọi người xuống một tầng, Trương Bằng nắm một tảng đá lớn, hướng bút máy đập xuống.

"Ba ba ba!"

"Kêu người hù dọa ca, kêu người hù dọa ca! " Trương Bằng hưng tợn reu rao lên, hai ba lần, đem bút máy đập nát bút. Đập thời điểm, dường như có thể nghe tiếng kêu thảm thiết thê lương. Đón lấy, hắn để cho Trương Toàn theo sự bình xăng rút chút xăng, đem bút máy hài cốt đốt.

Ánh lửa cái bóng ngược tại trong con người, dần dần dập tắt. Trương Bằng đứng dậy vỗ tay một cái, hướng đội trưởng an ninh nói, "Tốt rồi, tiêu diệt."

Khi mọi người lần nữa trở lại ba tầng, phát hiện nhiệt độ lên cao không ít, cái loại này âm lãnh cảm giác biến mất.

"Cảm ơn, cảm ơn đại sư. " đội trưởng an ninh cùng Trương Bằng bắt tay một cái, nói, "Đi, đi ăn khuya, ta mời khách."

"Lần sau đi. " Trương Bằng chậm lại nói, "Ta còn có chút việc gấp, trước nhớ điện thoại đi... " "Eh, Yes Sir. " song phương trao đổi dây số, Trương Bằng lên xe, đi suốt đêm hưởng nước lạnh thôn.

Ở trên xe, hắn mở ra đọc đèn, nhìn Vương Sơn Hà phong thư.

Người khỏe, xa lạ bằng hữu:

Ta là Vương Sơn Hà, Nam Châu đại học Khảo Cổ học giáo sư, một tên khoái trá người lữ hành.

Nhưng hôm nay, ta cũng không còn cách nào khoái trá lữ hành. Ta bị ta thật sự người yêu sâu đậm môn, coi là kẻ phản nghịch, trở thành bóng tối đại danh từ.

Ở nơi này làm người ta tiếc nuối thời đại, ta đã không cách nào kiên trì. Cho nên ta đem các loại năm trọng yếu nhất phát hiện, Phong tồn, lưu cùng hậu lại nhân.

Hy vọng người là Viêm Hoàng con cháu, cũng hy vọng người giống như ta, nhiệt tình mảnh đất này.

Ta lưu lại son thôn thủ trát, là một lần tại Nữ Hoàng quốc cuộc du lịch, dùng một viên điển Hoàng con dấu, theo một vị lão thân sĩ trong tay đổi lấy. Trải qua mấy năm nghiên cứu, lặp đi lặp lại nghiệm chứng, ta có thể xác định, phần này thủ trát là đào Uyên Minh đích thực tích.

Bên trong ghi chép "Đào hoa nguyên " lối vào, cùng với đào Uyên Minh nghe thấy. Ta cho là, nơi đó chắc là một cái khác thích hợp nhân loại ở dị thế giới, hoặc giả còn là thần linh môn chỗ ở, các nước trong truyền thuyết thế ngoại đào nguyên, Cực Lạc Tịnh thổ, Chư Thần Sơn đình, không trung vườn hoa, tiên cảnh, thiên đường, thiên quốc vân vân.

Ta tin tưởng, năng tồn tại ở đa nguyên vũ trụ trong một góc khác, chờ đợi chúng ta đi tìm tòi.

Căn cứ thủ trát bên trên(lên) ghi lại, tám mũi hoa đồ đồ án, là tiến vào đào hoa nguyên mấu chốt. Ta từng tại Bạch Tượng quốc đại kim Tự, gặp được tương tự hình vẽ. Bọn họ sùng bái không phải là Thần Phật, mà là một cái to lớn quan quách. Đáng tiếc ta không cách nào đến gần, cũng không cách nào theo cấp thấp tầng lầu trong miệng, hỏi thăm được tình huống tương quan.

Mặt khác, tại ta tra cứu trong điển tịch, thánh đường cũng có quan hệ với "To lớn linh cữu " ghi lại, chỉ là phi thường mịt mờ, chỉ có đôi câu vài lời.

Tình huống cụ thể, người chính là phải căn cứ son thôn thủ trát nội dung, trọng đầu nghiên cứu.

Tại các nơi trên thế giới trong truyền thuyết, gương là ngay cả tiếp thời gian cùng không gian cửa sổ. Ta tại trước kính viết xuống thư, mong đợi người hữu duyên có thể nhìn thấy. Tại tương lai một Thiên, giặt rửa lại phần trang điểm, tái hiện hậu thế.

—— Vương Sơn Hà.

PS:

Cảm ơn bạn đọc "Tháng Vị Ương QD " bù đắp.

Trên dưới tứ phương viết Vũ, hướng cổ kim tới viết Trụ. Vũ tuy có thật, mà không có nơi cố định khả cầu.

Trụ tuy có tăng trưởng, không biết ngọn nguồn của nó.

Đen nhánh trong vũ trụ bao la, một cái lớn vô cùng quan tài khổng lồ, hướng Địa Cầu cực nhanh mà đi. Cái kia quan tài khổng lồ cổ phác vô hoa, phía trên có một ít mơ hồ cổ xưa hình vẽ, tràn đầy năm tháng cảm giác tang thương.

Trong quan tài lớn đang lúc là một đóa quý dị tám mũi hoa(xài), nhìn như đơn giản vừa thần bí, cũng không biết tại trong vũ trụ lơ lửng đã bao nhiêu năm. Ở nơi này đen nhánh thêm trong vũ trụ lạnh lẽo, sự hiện hữu của nó , khiến cho người vô cùng rung động.

Nó cứ như vậy tại trong vũ trụ phiêu lưu , không biết qua bao nhiêu năm sau, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một viên tinh cầu màu xanh lam. Chỉ một thoáng, nó giống như một viên vẫn thạch khổng lồ, hướng trên địa cầu một vùng núi rơi xuống mà đi.

Tại quan tài khổng lồ va chạm xuống, dãy núi chia ra làm hai, biến thành hai nửa. Rồi sau đó quan tài khổng lồ dần dần thu nhỏ lại, biến thành rộng bảy, tám mét, dài hơn ba mươi thước, cao hơn mười thước, sau đó biến mất không thấy gì nữa, giống như cho tới bây giờ đều chưa từng xuất hiện một dạng. Chỉ có biến thành hai nửa dãy núi, lặng lẽ im lặng kể đã từng chuyện xảy ra.

Sau đó, nơi này có Bạch Hà thôn, lại có Miêu gia thôn cùng Trúc Hạ thôn. Rất nhiều rất nhiều năm sau đó, nơi này bị mệnh danh là Lưỡng Sơn thành phố.

Xin nhớ quyền sách thủ phát tên miền: . 4 mạng tiểu thuyết bản điện thoại di động đọc địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: mở quan tài

Rời đi nam châu thành phố trước, Trương Bằng về trước một chuyến nhà máy điện đại viện, muốn mang bên trên(lên) Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì. Bây giờ không có hai tỷ muội, hẳn phải mang nhiều một chút người, mới có cảm giác an toàn. Có thể đến Lý Xuân Sinh nhà quây bán đồ lật vật, lại nghe đệ đệ của hắn nói, bọn họ mẹ nằm viện, đang ở bệnh viện trong bồi hộ.

Xem ra Lý Xuân Sinh trong chốc lát không về được, Trương Bằng không thể làm gì khác hơn là mang theo lão Hoàng Bì rời đi. Trương Toàn cùng Trương Thắng thay nhau lái xe, rốt cuộc tại sáng ngày thứ hai 9 điểm, chạy tới nước lạnh thôn. Hai vị đường đệ liên tục lái xe, đều có chút mệt mỏi, Trương Bằng để cho bọn họ về nhà nghỉ ngơi, sau đó chính mình mang theo lão Hoàng Bì đi tới nơi trú quân.

Xa xa nhìn lại, các công nhân tại bè tre trên núi mang mang lục lục. Treo máy đã sửa xong, phía trên rũ mấy cái giấy thép, chắc là dùng để treo nắp quan tài.

Trương Bằng mang theo lão Hoàng Bì, leo lên bè tre núi. Tại tầng thứ tư, gặp được phương giáo sư, tiểu Hà, Đái chủ nhiệm; Bạch, Chu Phúc Nguyên, tóc vàng đám người. Bọn họ đều đeo đồ che miệng mũi cùng nón an toàn, tiểu Hà nhìn thấy hai người, xuống đi lấy hai bộ, phân biệt đưa cho bọn hắn, "Đội lát nữa mở quan tài thời điểm, có thể có thì khí phun ra ngoài, chú ý tránh."

Hai người gật đầu một cái, đeo lên nón an toàn cùng đồ che miệng mũi.

"Đạp đạp đạp... Đạp đạp đạp... Đạp đạp đạp..."

Trương Bằng mới vừa đeo lên đồ che miệng mũi, cũng cảm giác dưới chân cây trúc có: tấu đất chấn động. Quay đầu nhìn lại, tại quan tài mặt khác, bốn gã công lấy sau lưng kiếm ni cô đang lẳng không lên, thẳng đứng đất thái đạp bè tre núi bên ngoài, theo mặt đất trực tiếp chui lên bốn tầng. Chính là Minh Tâm, hay thàng, rõ ràng Liên, như gió bốn vị. Các nàng đi lên sau, tại đối diện đứng thành một hàng, ánh mắt lạnh lùng quét tới.

Nhìn thấy Trương Bằng sau, các nàng đều có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không đến hỏi. Đại khái là cảm thấy ở chỗ này nhìn thấy hắn, có chút ngoài ý muốn đi.

"Phương giáo sư, cái này quan tài cũng không biết là gỗ gì làm, chúng ta đều đánh hư mấy đài máy khoan lỗ, mới làm ra những thứ này đến trong động. " một tên chủ thầu bộ dáng người đàn ông trung niên đi tới, đối phương giáo sư phản nản nói.

"Trần sư phó, hư hại bộ phận, chúng ta đều nghe theo giới bồi thường. " phương giáo sư nói. Lấy được câu trả lời rõ ràng, chủ thầu cúi người gật đầu gật cười, đi xuống.

Thi công phương án cụ thể, chính là tại trên nắp quan tài khoan lỗ, đánh lại vào nổ tung đỉnh ốc, sau đó quần giấy thép, dùng treo máy mang lên. Chỉ chốc lát sau, hết thấy sắp xếp xong, treo máy bắt đầu phát lực.

"Lạc~ lạc lạc... Lạc~ lạc lạc... Lạc~ lạc lạc..."

Theo giấy thép kéo căng, quan tài phát ra thanh thúy gỗ rách âm thanh, khẽ chấn động .

"Lạc~ lạc lạc... Lạc~ lạc lạc... Lạc~ lạc lạc..."

Bè tre núi tầng thứ ba, mười mấy tên công nhân nắm xà beng, tại khe hở chỗ phát lực. Mảnh gỗ vụn không ngừng băng liệt mà ra, lại thấy mấy cái giấy thép chọt bắn ra, liên tiếp cắt ra.

"Băng! " "Băng! " "Băng!"

Lần đầu tiên mở quan tài thất bại, các công nhân lần nữa khoan lỗ, đánh bẻ nổ đinh ốc, cột lên cốt thép.

"Trở lại! " chủ thầu nắm loa phóng thanh, la lớn.

Treo máy lần nữa phát lực, các công nhân cũng ở phía dưới trợ lực.

"Lạc~ lạc lạc... Lạc~ lạc lạc... Lạc~ lạc lạc..."

"Mở mở, nhanh mở! " chủ thầu kêu to.

Bay ra mảnh gỗ vụn bên trong, nắp quan tài khẽ nâng lên một góc.

"Xuy..."

Một cổ hơi nước phun ra, nương theo lấy một cổ không cách nào hình dung hơi thối. Mọi người mặc dù đeo đồ che miệng mũi, nhưng đều thối đến(phải) che miệng. Phía dưới công nhân bị mùi hôi thối xông nồm mưa không ngừng, loạn thành một đoàn.

Qua một lúc lâu, mùi hôi thối dần dần tiêu tan. Treo máy tiếp tục phát lực, nắp quan tài chậm rãi dâng lên. Nhưng ngay khi lên cao đến hơn hai thước thời điểm, phía dưới công nhân đột nhiên kêu lên sợ hãi.

"Vậy... Đó là cái gì! " "Người chết, là người chết! " "Nắp phía dưới có người chết!"

Làm nắp quan tài thẳng qua tầng bốn thời điểm, Trương Bằng không khỏi hít hơi khí lạnh. Chỉ thấy cái kia nắp quan tài phía dưới, đóng từng cỗ ngâm (cưa) đến(phải) trắng bệch thi thể. Bọn họ nữ có nam có, tay chân đều bị mộc trụ đóng vào nắp quan tài phản đáy, ánh mắt cùng miệng đều kẻ hờ hắc tuyến, hình dáng cực kỳ đáng sợ.

Theo nắp quan tài tăng lên, không ngừng có giọt nước rơi xuống. Cũng còn khá cách bề tre núi còn có hơn hai thước xa, giọt nước không có nhỏ đến phía trên, nếu không chán ghét chết. Tăng lên đến độ cao nhất định sau, treo cánh tay hướng một bên lướt ngang,

Đem nắp quan tài treo cách bề tre núi.

Hướng xuống dưới nhìn lại, trong quan tài tất cả đều là xanh biếc nước, cực kỳ giống đục ngẫu cái ao, không thấy rõ dưới nước đồ vật.

"Dùng cây trúc dò một chút, sau đó lấy chút ít hàng mẫu đi hóa nghiệm. " phương giáo sư hướng tiểu Hà phân phó nói.

Chỉ chốc lát sau, vài tên công nhân nắm dài bảy, tám mét cây trúc, ngang hông trời giẫy an toàn, đứng ở quan tài biên giới, hướng trong nước dò xét.

"Phía dưới có đồ! " dò xét trong chốc lát, một tên công nhân ngẩng đầu lên, hướng phía trên phương giáo sư hô.

Đón lấy, hấn dùng sức quấy rồi khuấy, dường như có vật gì nâng lên.

"Ứng ực... Ứng ực... Ứng ực..."

Trên mặt nước nổi lên từng cái lớn chừng miệng chén bột khí, hơi thối khó ngửi. Sau đó lại có vật gì nổi lên. Định mắt nhìn đi, là từng cỗ trắng bệch thi thể, hơn nữa càng ngày càng nhiều. Chỉ chốc lát sau, liên bao phủ mặt nước. Rậm rạp chẳng chặt, người xem sợ hết hồn hết vía, tê cả da đầu.

"Xem ra là một hộp táng quan tài. " phương giáo sư bình tĩnh nói.

"A!"

Đang lúc này, dưới đáy nước cây trúc tựa hồ bị thứ gì xé một chút, tên kia công nhân vừa vịn xuống phía dưới phát lực, kết quả mất đi thăng bằng, ồm một tiếng, ngã vào trong quan tài.

Ở phía trên Trương Bằng nhìn thấy, dạ dày một trận sôi trào, ối một hộp lớn nước chua hiện ra. Rơi vào chết nhiều người như vậy, còn ngâm không biết bao nhiêu năm quan tài dịch trong, chỉ tưởng tượng thôi đã cảm thấy chán ghét.

Cái kia công phu trên người trời giẫy an toàn, hậu phương hai gã công nhân lập tức nắm chặt sợi dây, muốn đem hấn kéo lên. Có thể phía dưới đột nhiên truyền tới một cỗ cự lực, nắm kéo sợi dây. Lực lượng kia lớn vô cùng, trong nháy mắt liền đem hai người bàn tay chà sát được máu me đầm đìa.

"Rắc rắc!"

Chỉ nghe một tiếng liệt hưởng, sợi dây bề gãy cổ định to cây trúc, chui vào trong nước. Hai gã công phu người nhất thời cả kinh thất sắc, hốt hoảng hô: "Phía dưới có đồ, đem quả mận mang xuống rồi!"

Mọi người cũng đi theo biến sắc, bốn gã ni cô thò đầu ra, hướng trong quan tài nhìn lại, lại không có động. Tầng ba công nhân nhanh chóng loạn cả một đoàn, có kêu la om sòm, có chạy xuống.

"Cứu người, nhanh nghĩ biện pháp cứu người!" phượng giáo sư hô, nhưng không ai hưởng ứng. Cái kia công nhân rõ ràng là bị vật không biết tên mang xuống, còn ai dám đi cứu người.

"Tình tảo, đừng hoảng hốt!" phượng giáo sư la lớn, có thể các công nhân bộc phát hỗn loạn lên, chen chúc tại thu hẹp trên đường qua, chen lấn thoát đi.

Hơn mười phút sau, quan tài không có tiến một bước thay đổi, hỗn loạn dần dần trở bình thường lại. Không người nào dám xuống nước cứu người, hơn nữa đoàn người cũng biết, thời gian dài như vậy trôi qua, cứu đi lên cũng không sống nổi.

Phượng giáo sư ngoa nguẩy môi, qua một lúc lâu mới lên tiếng, "Tìm hai đài máy bơm nước tới, đem nước rút sạch." sau đó mọi người xuống bè tre núi, trở lại nơi trú quân.

Bầu không khí trở nên vô cùng đè nén, mới vừa mở quan tài liền chết người, đoàn người tâm tình cũng không tốt. Phượng giáo sư không nói một lời, các nghiên cứu sinh thì yên lặng đặt kiểm nghiệm quan tài dịch.

Rất lâu đi qua, tiểu Hà đi tới, biểu tình trên mặt có chút kỳ quái, "Phượng giáo sư, trải qua bước đầu kiểm nghiệm, quan tài dịch đích niên đại, có thể vượt qua hai ngàn năm, hoặc là lâu hơn."

"Trời ạ!" phượng giáo sư theo vị trí đứng lên, vẻ mặt biểu tình không thể tin. Vượt qua hai ngàn năm, liền có nghĩa là, nó là trước Công Nguyên di vật.

"Có khả năng hay không nghĩ sai rồi?" Trương Bằng hỏi.

"Thiết bị là không biết nói láo." tiểu Hà lắc đầu một cái, lại nói, "Phát hiện người thôn dân kia nói, bọn họ đời đời kiếp kiếp sống sống ở nơi này, không có gì dị thường. Ít ngày trước chuẩn bị trong đất đào ao cá, mới bỗng nhiên đào được cái này chiếc quan tài."

"Tiếp tục kiểm nghiệm, nhìn một chút có cái gì sơ sót không có." phượng giáo sư nói.

Tiếp đó, trải qua hơn lần kiểm nghiệm, mỗi lần kết quả đều là gần giống như.

"A..." phượng giáo sư đang trầm tư, một tên công nhân bỗng nhiên chạy vào lều vải, có chút hoảng hốt nói: "Giáo sư, mau đến xem nhìn, cái này quan tài có chút tà môn..."

Đi đến hiện trường, hai đài máy bơm nước đang ồn ào hoa hoa rút ra nước, che mắt phía sau mảnh ruộng lớn. Trong không khí tràn ngập một cỗ nhàn nhạt hơi thú vị, để cho người rất không thoải mái.

"Kỳ quái, nước này làm sao rút ra cũng không trông thấy ít." chủ thầu nói.

"Không gian giới chỉ?" Trương Bằng cùng lão Hoàng Bi đồng thời nghĩ tới điểm này.

"Cái quan tài này, rất có thể là một cái Thượng Cổ đại năng luyện chế có thể pháp khí." cầm đầu cái đó, gọi là "Minh Tâm" trung niên ni cô tiến lên nói.

"Ừ..." phượng giáo sư gật đầu nói, "Cũng chỉ có khả năng này rồi." sau đó lại hỏi, "Minh Tâm sư thái, tiếp đó, ngài có ý kiến gì?"

"Vô luận bất kỳ không gian giới chỉ, lớn nhỏ luôn có một (cái) hạn độ, trước bơm nước đi." Minh Tâm sư thái lạnh nhạt nói.

"Nghe sư thái." phượng giáo sư nói, sau đó lại phân phó tiểu Hà, "Đem tai nạn tình huống phản ứng đi, thỉnh cầu tăng thêm nhân viên."

"Được." tiểu Hà gật đầu.

"Còn nữa, tìm mấy cái công nhân, vớt hai cỗ thi thể đi lên giải phẫu." phượng giáo sư bổ sung nói.

Trương Bằng mắt thấy không có gì tiến triển, kéo lên Đái chủ nhiệm, Chu Phúc Nguyên đám người xuất ra nước lạnh thôn, tại đường vừa tìm nhà cửa hàng lớn, vây ngồi xuống.

Điểm thức ăn, Trương Bằng uống một hộp trà, nhìn như tùy ý hỏi, "Các người nghe nói qua thiên đường, thiên quốc, Cực Lạc Tịnh thổ loại địa phương này sao?"

"Người là nói thủy liệu quán sao?" Chu Phúc Nguyên trêu ghẹo nói. Đái chủ nhiệm hiểu ý nở nụ cười.

"Không phải là, ta chính là mặt chữ bên trên(lên) ý tứ." Trương Bằng nói.

"Truyền thuyết thần thoại, nhất định là nghe nói qua, thiên đường chính là tây phương thế giới cực lạc." tóc vàng xen vào nói nói, một bộ "Ta rất hiểu" bộ dáng.

Vừa dứt lời, đoàn người đều cười, tóc vàng vẻ mặt mờ mịt, "Các người cười cái gì?"

"Thiên đường là thiên đường, tây phương thế giới cực lạc là tây phương thế giới cực lạc, bất đồng giáo phái." Bạch giải thích.

"Ta không phải nói truyền thuyết thần thoại, ta là nói, loại địa phương này, có người đi qua chưa, có ghi chép liên quan sao? " Trương Bằng hỏi.

"Ừ..." Chu Phúc Nguyên trầm tư một hồi, nói, "Đang học thuật giới, không có ai hủy bỏ, cũng không có ai khẳng định."

"Ta cũng là cái ý nghĩ này. " Đái chủ nhiệm phụ họa nói.

"Nói chi: một chút nha, ta nghe không hiểu. " Trương Bằng nói.

"Cảm thấy được đi..." Chu Phúc Nguyên dùng một chút, nói, "Cho dù có, chúng ta cũng không khả năng biết."

"Người nói là Tiên Giới sao? " lão Hoàng Bì đột nhiên hỏi.

"Không kém bao nhiêu đâu. " Trương Bằng nói.

"Chúng ta mao sơn chính tông tổ sư gia, chính là đắc đạo thăng tiên, đập phá hư không, đăng nhập tiên giới. " lão Hoàng Bì sờ một ít sợi râu, nói.

"Có chính thức ghi lại sao? " Trương Bằng hỏi.

"Có a, chúng ta trong đạo quan tường trên viết đây. " lão Hoàng Bì nghiêm túc nói.

Trương Bằng sờ trán một cái, không để ý tới nữa hần. Cùng thần côn nói khoa học, thuần túy là lãng phí thời gian. Có đôi lời nói thế nào, hần sẽ đem người kéo đến giồng nhau độ cao, sau đó dùng kinh nghiệm phong phú thuyết phục người.

Xin nhớ quyền sách thủ phát tên miền: . 4 mạng tiểu thuyết bản điện thoại di động đọc địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: thủy lao

Ăn cơm trưa xong, Đái chủ nhiệm cùng Bạch trở về nước lạnh thôn nơi trú quân, Trương Bằng đem Chu Phúc Nguyên, tóc vàng cùng lão Hoàng Bì mang về Trương gia đại trạch, ở hậu viện bày mở to bàn, ngồi ở lão Long mất dưới tàng cây, một vừa uống trà ăn long nhãn, một bên thương lượng chuyện.

"Nếu như không có chuyện gì khác, chúng ta cũng cần phải trở về. " Chu Phúc Nguyên nói. Hần tại nam châu thành phố còn có chút sinh ý, hơn nữa nửa đồ hoàn buổi đầu giá cũng sắp tại hạ chu cử hành. Mặc dù hần toàn quyền ủy thác một gian công ty lớn tổ chức, nhưng là phải đến hiện trường tìm hiểu tình huống. Trên đời không có sách lược vẹn toàn, chỉ có thân lực thân vi, mới có thể đem nguy hiểm xuống đến thấp nhất.

"Chớ vội đi. " Trương Bằng lấy ra Vương Sơn Hà tin, đưa cho Chu Phúc Nguyên.

Người sau từ mảnh nhỏ nhìn một hồi, sắc mặt bộc phát ngưng trọng. Sau khi xem xong, Chu Phúc Nguyên đem tờ thư đưa cho lão Hoàng Bì, không gấp phát biểu ý kiến. Lão Hoàng Bì nhìn xong, sắc mặt cũng ngưng trọng.

Tóc vàng lấy tới, chỉ nhìn mấy lần, liền đưa trả lại cho Trương Bằng, không cho là đúng nói: "Viết đều là cái gì đó a, xem không hiểu. " giấy chữ viết hơi ngoáy ngoáy, hần văn hóa tương đối thấp, lại không có gì kiên nhẫn, tự nhiên xem không rõ.

Trương Bằng chẳng qua là cười một tiếng, nhận lấy tờ thư, lần nữa xếp xong, sau đó dùng một (cái) lớn chùng bàn tay trong suốt chống nước túi chứa được, bỏ vào trong túi áo trên.

"Nói như vậy, chúng ta đang gặp phải một cái cơ hội trời cho. " Chu Phúc Nguyên nói.

"Trong thư nhắc tới sơn thôn thủ trất, ta không có được. Nhưng ta có thể khẳng định..." Trương Bằng dùng một chút, nhìn chung quanh một vòng, lại hít miếng trà, mới tiếp tục nói, "Cái này đáng vốc to quan tài, cùng với tám mũi hoa(xài), cùng đào hoa nguyên có vô cùng mật thiết liên hệ."

Chu Phúc Nguyên cùng lão Hoàng Bì đều gật đầu một cái, tóc vàng là gác chéo chân, bóc long nhãn, tinh lực đều đặt ở ăn được.

"Thừa dịp bây giờ, cấp trên còn chưa có bắt đầu coi trọng, chỉ phải phương dạy qua đến, chúng ta còn có thừa nước đục thả câu. Nếu là trễ, các loại (chờ) nhiều người, lông cũng bị mất..." Trương Bằng liếc nhìn Chu Phúc Nguyên cùng lão Hoàng Bì, chậm rãi nói, "Cái kia trong quan tài, có thể có thứ

gì đáng tiền, hoặc là mấu chốt tính đầu mối."

"Ba người chúng ta thay phiên nhìn chăm chăm, một có tin tức liền thông báo người. " Chu Phúc Nguyên rất nhanh thì làm ra quyết định, đứng dậy nói.

"Đi thôi. " Trương Bằng giờ tay lên nói. Đem điều bí mật này nói cho bọn hần biết, hần là trải qua nghĩ cặn kẽ. Hần biết tình huống của mình, ăn một miếng không xuống một tên mập, một người làm không là cái gì sự tình, nhất định phải ý lại đoàn đội. Và lại, Trương Toàn Trương Thắng những thứ này đường đệ, tuổi tác thủy chung là nhỏ, không bằng Chu Phúc Nguyên, lão Hoàng Bì bọn họ lịch duyệt phong phú, kiến thức rộng.

Dĩ nhiên, nếu như có hai tỷ muội tại, hần khẳng định lựa chọn nuốt một mình. Nhưng bây giờ, sự tình đã vội vàng ở trước mắt, không có biện pháp khác. Theo nghiên cứu đây tới, phương giáo sư nhất định sẽ phát hiện là một hạng mục trọng đại. Một khi đem trên tình huống báo cáo, tất nhiên sẽ đưa tới nhóm lớn nhà khảo cổ học. Đến lúc đó, người nhiều cháo ít, cháo cũng bị mất.

Còn nữa, đảo Uyên Minh sơn thôn thủ trất, khẳng định rơi vào một người nào đó, hoặc là một cái tổ chức nào đó trong tay. Nhưng là không có Vương Sơn Hà tin, bọn họ không cách nào đem đảo hoa nguyên cùng to quan tài lớn liên hệ với nhau. Ngoài ra, trong thư nhắc tới Bạch Tượng quốc đại kim Tự cùng tây phương thánh đường cũng có tương tự ghi lại. Trước mắt cái quan tài này, chỉ có địa phương tính chất báo chí, nước ngoài hần là còn chưa biết.

Đồng đảo dưới cơ duyên xảo hợp, hần mới có cái này không từ có thể chui. Thật là cơ hội không thể mất, thời gian không trở lại.

Ngày thứ hai, Chu Phúc Nguyên điện thoại tới, nói hai đài máy bơm nước ngày đêm bơm nước, trong quan tài mực nước lại không thấy chút nào hạ thấp. Trước mắt, đội xây cất dùng cầu máy đào ba cái mương, cái thứ 3 sắp đầy, cái thứ 4 vẫn còn đang đào. Không biết cần thời gian bao lâu, mới có thể đem nước rút sạch.

Sau đó, nghiệm thi báo cáo ra. Tổng cộng kiểm nghiệm bảy cỗ thi thể, cùng người hiện đại không có gì khác nhau. Duy nhất đặc thù là, bọn họ đều là tu giả, cường độ thân thể cao vô cùng, ít nhất tương đương với bây giờ cấp năm trình độ. Cộng thêm trong quan phong bế hoàn cảnh, trong những tháng năm dài đằng đẳng đã qua, thi thể của bọn họ không có hoàn toàn hủ hóa.

"Cấp năm tu giả! " Trương Bằng lấy làm kinh hãi. Theo hần biết, ngày đó phái Liên Hoa tự tới trong tăng nhân, chỉ có như ý kim vòng tăng Thiết Tâm Thiên, mới có thực lực của cấp năm.

"Không ngừng, còn có một bộ là cấp sáu. Nếu là kiểm tra toàn diện, có thể còn có cao cấp hơn. " Chu Phúc Nguyên nói.

"Lợi hại như vậy... " Trương Bằng thờ dài nói, tiếp lấy lại dặn dò một câu, "Nhìn kỹ chút. "

"Ừ. " Chu Phúc Nguyên đáp một tiếng, sau đó lại nói, "Phương giáo sư muốn mời người buổi chiều tới, cùng một chỗ mở nghiên cứu thảo luận hội."

Hai giờ chiều, Trương Bằng đến đúng giờ trện. Tại đại trong lều, mọi người vây ngồi một bàn. Tiểu Hà đem tình huống trước mắt làm nói rõ, hai đài máy bơm nước ngày đêm không ngừng, đã rút đầy nhanh thứ năm ao nước, lại như cũ không thấy mực nước hạ xuống.

"Các vị có gì tốt đề nghị, mời không nên keo kiệt, nói ra đoàn người thương lượng với nhau. " tiểu Hà sau khi nói xong, phương giáo sư đứng lên, hướng mọi người khẽ vuốt cằm, khiêm tốn nói.

"Làm nhiều máy đài máy bơm nước, lại đào chút ít ao nước. " tóc vàng trước nhất đề nghị.

"Có thể là có thể, nhưng... " phương giáo sư chần chờ một chút, mới lên tiếng, "Ao nước càng đào càng xa, hơn nữa có chút mùi thúi..."

"Ta xem không được. " Đái chủ nhiệm lắc đầu một cái, nói, "Lại đào xuống đi, khu vực này liền muốn biến thành ao đầm rồi."

"Ừ. " Chu Phúc Nguyên gật đầu một cái, tỏ vẻ đồng ý.

"Những nước này có độc sao? " Trương Bằng đột nhiên hỏi.

"Chính là phổ thông nước, mang theo chút ít xác thối, có độc vật chất, bệnh khuẩn, cũng không có siêu tiêu. " tiểu Hà nói.

"Vậy thì ngược trong sông a. " Trương Bằng nói.

"À? " tất cả mọi người ngẩn người một chút.

"Dùng xe tải đem quan tài kéo dài tới bờ sông, trực tiếp đổ vào. " Trương Bằng chỉ nước lạnh sông phương hướng, nói, "Sau đó phái những người này tại hạ du mò vớt thi thể, nhiều bớt chuyện a."

"Chuyện này... " phương giáo sư cùng tiểu Hà trở mắt nhìn nhau, đều có vẻ hơi do dự.

"Nước lạnh sông là tưới sông, không có ai uống. " Trương Bằng nói. Đây là hần có thể nghĩ ra được, nhanh nhất phương án. Kéo dài nữa, người tới càng ngày sẽ càng nhiều, hần cũng liền không có cơ hội.

"A... " phương giáo sư vẫn còn có chút do dự.

"Cảm thấy được, cổ vấn tiên sinh ý kiến khả thi rất cao. Chúng ta chỉ cần lập đi lập lại kiểm nghiệm, rõ ràng quan tài dịch không độc, không có biến dị

bệnh khuẩn. Rót vào trong sông, cũng không có vấn đề gì lớn. Thời cổ sau khi ngàn dặm mây trôi, không cũng giống vậy sao? " tiểu Hà phân tích nói.

"Ta thấy được. " Chu Phúc Nguyên đồng ý nói, Đãi chủ nhiệm cũng gật đầu một cái.

"Vậy thì theo như cái phương án này. " phương giáo sư đánh nhịp nói, "Tiểu Hà, người mang nhiều mấy người, nhiều chỗ lấy mẫu, chắc chắn quan tài dịch thành phần."

Hội nghị sau khi kết thúc, tiểu Hà dẫn người đi ra ngoài lấy quan tài dịch hàng mẫu. Lại qua một ngày, tại các học sinh mấy lần kiểm nghiệm xuống, xác nhận quan tài dịch hoàn toàn phù hợp bài phóng tiêu chuẩn. Vì vậy, đội xây cất điều tới mười hai chiếc sau tám xe tải, dùng giấy thép kéo, phía dưới cửa hàng tròn gỗ, đem dướng vớt to quan tài kéo tới bờ sông.

"Rầm rầm rầm!"

"Lạc~ lạc lạc..."

Mười hai đài xe tải lớn đồng thời phát lực, ba máy câu máy ở phía sau đẩy, cuối cùng đem quan tài lật đổ. Quan tài dịch nhất thời phun ra ngoài, phát ra rung trời tiếng nước chảy.

"Rầm rầm! " nương theo lấy quan tài dịch, còn có số lớn thi thể, vọt vào giong sông bên trong, hướng xa xa trôi đi.

Thi thể kia số lượng vô cùng khổng lồ, phủ ở trên mặt nước, bạch hoa hoa một mảng lớn. Da của bọn nó bị bọt nước đến(phải) trắng bệch, toàn thân sưng vù, tản ra hôi thối.

Trương Bằng lẩn tránh xa xa, đứng ở một gian Nông trạch nóc nhà, dùng tinh dầu rơi vào đồ che miệng mũi bên trên(lên), che giấu ngất trời thi khí.

Xa xa bờ sông, đứng đầy công nhân. Bọn họ dùng cá lưới mò vớt thi thể, kéo dài bên bờ, tại thôn trên đường xếp thành một hàng. Phòng thủ các đội viên ghim súng, canh giữ ở phụ cận, phòng ngừa xảy ra bất trắc. May mắn chính là, những thi thể này đều không nhúc nhích nằm, không có thi thay đổi dấu hiệu.

"Rầm rầm..."

Trong quan tài tràn ra nước, như là thác nước, tiếng nước chảy nổ ầm. Giong sông mực nước tăng lên mấy thước, khoảng cách bờ đề chỉ còn ba 10 centimet, thiếu chút nữa thì tràn đầy đi ra. Bất quá cũng còn khá, tạm thời không có vỡ đề dấu hiệu.

Dời dỗi theo thời gian, thôn trên đường thi thể càng ngày càng nhiều. Liếc nhìn lại, chừng mấy ngàn cụ. Số lượng còn đang tăng thêm, trong lòng sông thi thể càng ngày càng nhiều, chút nào không có giảm bớt khuyh hướng.

Trương Bằng nhìn một hồi, liền không tiếp tục chờ được nữa rồi. Nơi này thật sự thú quá, vì vậy để cho tóc vàng lái xe đưa hắn về nhà, lão Hoàng Bì cùng Chu Phúc Nguyên ở chỗ này nhìn chăm chăm.

Cho đến ngày thứ hai chạng vạng tối, thể nước mới yếu xuống. Trương Bằng nhận được tin tức, chạy tới. Chỉ thấy cái kia trong quan tài, chảy ra chảy nhỏ giọt nước suối. Chất lượng nước sạch sẽ trong suốt, không có gì mùi thú.

"Chúng ta mới vừa rồi tiến vào. " vừa mới đến hiện trường, ăn mặc cao su nước giày, khoác áo mưa Chu Phúc Nguyên liền nói với hắn.

"Tiến vào? " Trương Bằng nghi ngờ nói.

"Mới vừa rồi phương giáo sư mang theo đoàn người, đi vào trong quan tài rồi. Là một không gian giới chỉ, có phiến rất lớn cửa đồng, rộng mở, nước chính là từ bên trong chảy ra. " Chu Phúc Nguyên miêu tả nói.

"Bên trong, là vật gì? " Trương Bằng hỏi tới.

"Phán đoán sơ khởi, là một nhốt phạm nhân thủy lao. " Chu Phúc Nguyên nói, "Chúng ta chẳng qua là tiến vào một chút xíu, đại khái là lính canh ngục khu sinh hoạt, Minh Tâm sư thái liền nói bên trong có gì đó quái lạ, để cho đoàn người trước lui ra ngoài."

"Các nàng đó đây? " Trương Bằng lo lắng hỏi. Trong mắt hắn, đối phương cũng giống như hắn, khuy ký bảo vật bên trong.

"Các nàng cũng đi ra, nói muốn lên báo cáo sơn môn, mời Tĩnh Âm sư thái định đoạt. " Chu Phúc Nguyên nói.

"Định đoạt cái gì? " Trương Bằng lại hỏi.

"Ta không dám đến gần các nàng, cho nên... " Chu Phúc Nguyên giang hai tay ra, tỏ vẻ không có năng lực làm.

"Mấy cái ni cô có gì phải sợ? " Trương Bằng cau mày nói.

Chu Phúc Nguyên cục xúc cười cười, không có nhận nói. Bộ dáng kia, rất nhiều "Người nghĩ rằng ta là người a " ý tứ. Trương Bằng thân phận đặc thù, bốn vị sư thái mặc dù lộ ra kháng cự thái độ, nhưng vô luận như thế nào, cũng không có khả năng ra tay với hắn, hơn nữa còn có thể bảo vệ hắn. Mà đối với hắn Chu Phúc Nguyên lại bất đồng, đối phương cũng không có gì kiêng kỵ. Muốn chém giết muốn róc thịt, cũng liền chuyện một câu nói. Tùy tiện

đến gần, không khác nào tự tìm không thoải mái. Sau lưng các nàng bảo kiếm, cũng không phải là chung bày.

Theo lý thuyết, người xuất gia là không bội kiếm, nhưng Liên Hoa Am có chút đặc thù. Mặc dù là theo Mật Tông nhất phái Lôi Âm Tự phút(phân) đi ra ngoài, có thể sửa nhưng là thiên tông, thờ phượng "Nho thích đạo, tam giáo hợp nhất ". Vì vậy, các nàng cũng dùng đạo gia phù, đạo gia kiếm, mà không phải tu phật người thường xài giới đao.

"Đem đồ vật chuẩn bị xong, tối hôm nay liền động thủ. " Trương Bằng dựa đi tới, nhẹ giọng nói.

"Chuẩn bị xong rồi. " Chu Phúc Nguyên nhỏ giọng trả lời, "Ta ngày hôm qua liền để lục tử cùng lão Hoàng Bì đến thành phố mua sắm một nhóm đồ vật. " sau đó từng mục một đất nấy đạo, "Quần dụng ba lô, áp súc bánh bích quy, ngọn đèn dầu, bình nước, dao phay, dao găm, xà beng, cánh lấy đèn pin, còn có chút công cụ nhỏ, cơ bản đều đủ."

"Có hay không làm chút thiêu đốt gây? " Trương Bằng hỏi. Bọn họ trước liền thảo luận qua, bởi vì phía dưới vô cùng ẩm ướt, muốn làm điểm chiếu sáng dùng thiêu đốt gây, để phòng bất cứ tình huống nào.

"Đều lấy, mỗi người năm chi. " Chu Phúc Nguyên trả lời.

"Vậy thì tốt. " Trương Bằng cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: vị diện

21h, Trương Bằng đám người chờ xuất phát, núp ở đáng vóc to quan tài đối diện trong ngõ hẻm, dùng ống nhòm quan sát.

Một tên công lý sau lưng kiếm trung niên ni cô, đang ngồi ngay ngắn ở quan tài bên cạnh trên ghế thái sư, nhắm mắt dưỡng thần. Máy tên tay cầm súng tự động phòng thủ đội viên, canh giữ ở nàng phụ cận, nhìn chăm chăm trong quan tài, một bộ phòng bị bộ dáng. Mắt thấy không cách nào đến gần, Trương Bằng bấm đeo vui điện thoại.

"Đãi chủ nhiệm, hỗ trợ đẩy ra hay thẳng sư thái, cảm ơn nhiều. " Trương Bằng nói.

"Các người... " Đãi chủ nhiệm lấy làm kinh hãi, "Các người muốn đi vào?"

"Tình huống cụ thể, không kịp giải thích. Có phát hiện gì, sẽ không quên người. " Trương Bằng nói.

"Khác (đừng) nói cái gì quên không quên, đều là quá mệnh bạn. Ta lập tức đi làm ngay. " nói xong, Đãi chủ nhiệm cúp điện thoại.

Cũng không lâu lắm, Trương Bằng đám người đã nhìn thấy Đãi chủ nhiệm chấp tay sau lưng, giống như tản bộ như vậy, chậm rãi đi tới, sau đó cùng giấy thẳng sư thái chuyện trò. Lại một lát sau, Đãi chủ nhiệm khoa tay múa chân, dường như có cái gì phát hiện mới, sau đó hai người cùng rời đi.

Nhìn lấy hay thẳng sư thái đi xa bóng lưng, bốn người nói đuôi mà ra, đi về phía quan tài.

"Cố vấn đồng chí, buổi tối khỏe. " đứng gác phòng thủ đội viên nhìn thấy bốn người, đầu tiên là ngăn người, đợi đến thấy rõ mặt của Trương Bằng, lập tức hành lễ chào hỏi.

"Buổi tối khỏe. " Trương Bằng đáp lễ nói, sau đó mang theo Chu Phúc Nguyên đám ba người, trực tiếp đi vào trong quan tài.

Cái kia phòng thủ đội viên há miệng, nhưng cuối cùng vẫn là không có mở miệng hỏi. Dù sao ở chỗ này, địa vị tối cao chính là Thiên cung cố vấn. Hẳn mặc dù có chút kỳ quái, lại cũng không tiện hỏi nhiều.

Bên trong quan tài, bốn chùm ánh sáng qua lại đung đưa, dưới chân không ngừng vang lên nước tung tóe âm thanh.

Bốn người không nói một lời hướng phía trước đi, trên đất nước chảy, trên tường ướt nhẹp. Mong mông hơi nước, ánh sáng đèn pin bên trong khắp nơi bay ra. Đây là một cái rất dài lối đi, ước bảy tám người đồng hành chiều rộng. Mặt đất cùng vách tường đều là tê đại thạch xây thành, nhìn từ bề ngoài hoạt hoạt, giống như là mọc đầy rêu xanh.

Đi về phía trước ước chừng ba phút, trước mắt xuất hiện một đạo to lớn cửa đồng, có cao bốn, năm mét, phía trên khảm đầy đại viên liễn đình.

Cửa đồng bên trong, là một hình vuông nhà đá lớn. Bên trong trống không, hai bên bày một hàng hình sợi dài bằng đá, liếc qua thấy ngay.

"Nơi này có thể là phòng giam tiền thính, làm cho người ta chờ, hoặc là sửa sang lại đồ vật. " Chu Phúc Nguyên nói.

"Vì sao lại xây ở loại địa phương này? " Trương Bằng kỳ quái nói. Thật ra thì cái vấn đề này hắn sáng sớm liền muốn hỏi, coi như hắn không hiểu lắm, cũng biết không gian pháp khí trên quý hiếm hoi. Bằng không, qua nhiều năm như vậy, tại sao chưa từng gặp qua? Dùng để làm phòng giam, thật sự có chút lãng phí.

"Cái này là dùng để nhốt tu giả, nếu là phổ thông phòng giam, chỉ sợ trời không được bọn họ, đã sớm bị tránh thoát đi ra ngoài. " Chu Phúc Nguyên suy đoán nói.

Qua tiền thính, lại là một con đường, nóc là hình vòm, ước cao ba bốn thước. Bất quá hẹp rất nhiều, chỉ có thể cung cấp ba người đồng hành. Hai bên trên tường, có thật nhiều cao hơn một thước tiểu môn, toàn bộ đều rộng mở. Trong triều nhìn lại, đều là chút ít bàn đá bằng đá, còn có giường đá.

"Những thứ này chắc là lính canh ngục phòng nghỉ ngơi. " Chu Phúc Nguyên suy đoán nói.

"Ừ. " Trương Bằng bày tỏ đồng ý.

"Các người có cảm giác hay không, nơi này lạnh lẽo? " đi ở sau cùng lão Hoàng Bì hỏi. Tóc vàng tại trước nhất, Chu Phúc Nguyên rất ở phía sau, sau đó là Trương Bằng cùng lão Hoàng Bì.

"Khắp nơi đều là nước, dĩ nhiên lạnh. " tóc vàng không cho là đúng nói.

"Đúng rồi, luồng không khí, luồng không khí là ở đâu ra? " Trương Bằng đột nhiên hỏi. Nếu như nơi này là không gian giới chỉ, lại nhốt vật còn sống, là như thế nào cùng ngoại giới lấy hơi ?

Chu Phúc Nguyên kéo lại trước mặt tóc vàng, ra hiệu đối phương dừng lại, sau đó hướng Trương Bằng giải thích một phen.

Không gian giới chỉ, tại khoa học bên trên(lên) lại được gọi là "Nửa vị diện ". Bởi vì không hoàn chỉnh, nửa vị diện nhất định phải phụ thuộc vào chủ bên trong vị diện. Tại Micro(μ) bên trên(lên) , có thể đưa nó coi là một cái bọt biển trắng, xu hướng với hoàn toàn trong suốt thể lưu, xen vào vật chất cùng hư ảo giữa, cùng không khí đặc tính rất tương tự.

Cửa nó vật chất tính khiến nó khách quan tồn tại, mà hắn hư ảo tính khiến nó có thể bị thông thường vật chất mặc xuyên thấu qua. Nó tồn tại, lại lại không cách nào bị mắt thường quan sát được. Cửa nó từng cái điểm, từng cái mặt, đều bám vào chủ vị diện bên trên(lên).

Cho nên, nửa vị diện cũng không tồn tại thông gió hóng mát vấn đề. Bởi vì nó bản thân liền là thông suốt. Lằn ranh của nó khu vực, cùng chủ vị diện là không có khe liên tiếp, không khí có thể trực tiếp ra vào.

"Vậy tại sao nước sẽ không lộ ra đi? " Trương Bằng lại hỏi.

"Có thể là... " Chu Phúc Nguyên không quá chắc chắn nói, "Thủy phân tử thể tích tương đối lớn đi."

"Các người đang nói gì, ta nghe không hiểu. " tóc vàng một bộ bộ đáng ngờ, sau đó lại thúc giục, "Hãy nhanh lên một chút mà đi thôi, nếu không một hồi người bên ngoài biết, liền đi vào bắt chúng ta rồi."

"Đi một chút đi. " Trương Bằng chào hỏi.

Bốn người tiếp tục nước chảy, hướng lối đi chỗ sâu đi tới. Trương Bằng cùng Chu Phúc Nguyên đều tự giác đóng đèn pin. Nơi này rất ẩm ướt, pin điện lượng hạ xuống rất nhanh, có thể: kiểm chút ít liền: kiểm chút.

Lần trước bị kẹt phòng ngầm dưới đất, bọn họ thiếu chút nữa dùng xong điện lượng, lâm vào bóng tối trong nguy cấp. Lần này, Chu Phúc Nguyên còn đặc biệt dặn dò tóc vàng, cho mỗi người mua hai cái thỏi phát sáng. Không giống với thiêu đốt gây, người trước là kéo dài tính ánh sáng nhạt chiếu sáng, mà hậu giả là trong thời gian ngắn cao độ sáng chiếu sáng.

Tại chính thức trong mạo hiểm, thỏi phát sáng là so với đèn pin có thể tin. Một mặt thỏi phát sáng tương đối nhẹ, mặt khác thỏi phát sáng là phát tán tính chất chiếu sáng, có lợi cho thấy rõ chung quanh hoàn cảnh, hơn nữa so với đèn pin chịu té, chống nước.

Bốn người đều công quân dụng ba lô, chuẩn bị không ít sinh tồn vật liệu. Chu Phúc Nguyên cùng Trương Bằng đều là cẩn thận dè dặt người, cho dù là hầm giam mạo hiểm, cũng chuẩn bị không ít dã ngoại dùng sinh tồn vật liệu. Vạn nhất bị nhốt rồi, còn có nước uống, có áp súc bánh bích quy ăn.

Tóc vàng một tay cầm xà beng, một tay giơ đèn pin, phía sau cổng lấy sau lưng quân dụng bao cùng một cái Khai Sơn đao, bên hông chớ đem dao găm. Lão Hoàng Bì cũng cổng lấy sau lưng Khai Sơn đao, Trương Bằng cùng Chu Phúc Nguyên lại chỉ lấy dao găm, một mặt là nặng, một mặt khác là cảm cũng không dùng bao nhiêu.

Chu Phúc Nguyên mập mạp, tuổi tác lại không nhỏ, thật nếu gặp phải nguy hiểm, nắm Khai Sơn đao đi lên hợp lại, cùng đưa thịt không khác nhau gì cả. Mà Trương Bằng có sừng, cho nên không cần phải mang Khai Sơn đao. Bất quá, hắn coi như có thể mua hai cái, cũng cùng Chu Phúc Nguyên lẫn nhau kém không được bao xa.

Lão Hoàng Bì mặc dù tuổi tác cũng không nhỏ, nhưng đoán chừng là trải qua vắn đề, suốt ngày ở bên ngoài xan phong lộ túc, chạy khắp nơi, cho nên thể lực nếu so với Trương Bằng tốt hơn một chút. Tại trong bốn người, đứng sau tóc vàng.

Tóc vàng vóc người không cao, chỉ có hơn một mét sáu, thể trạng cũng không tráng, nhưng bắp thịt (so sánh) tương đối bền chắc, thuộc về cái loại này gầy gò loại hình. Chỉ thấy hắn đi ở tuốt đằng trước, mắt thì khắp nơi tảo động, lộ ra tương đối bén nhạy. Nhưng trên thực tế, tóc vàng phản ứng không tính là nhanh, nếu không lần trước tại Hoàng Ngu sơn thời điểm, cũng sẽ không bị núi ong triết đến(phải) kêu cha gọi mẹ.

Cuối lối đi, là một cánh thu hẹp cửa sắt, chỉ có thể cho một người thông qua. Ngón cái to thiết điều ri loang lỗ, ăn mòn đến(phải) vô cùng nghiêm trọng. Chốt bên trên(lên) mang theo một cái đại khóa sắt, đồng dạng gì thâu, tóc vàng một cước liền đạp ra.

Chỉ thấy hắn né người chui vào, đèn pin chiếu một vòng, không khỏi phát ra một tiếng thốt lên kinh ngạc.

"Oa..."

Không có cảm giác được nguy hiểm, Trương Bằng đi theo Chu Phúc Nguyên đi vào. Tóc vàng theo trong túi đeo lưng rút ra một cây thiêu đốt gây, xoay mở nắp từ, sau đó rút chủy thủ ra, tại phần đáy dùng sức bay sượt. Thiêu đốt gây đốt, phun ra số lớn tia lửa cùng khói mù. Tóc vàng toàn lực ném ra ngoài, cái kia thiêu đốt gây trên không trung hoa đường vòng cung, rơi xuống hơn mười thước bên ngoài.

Mãnh liệt ánh lửa nhất thời chiếu sáng bốn phía, đây là một cái là to lớn dưới đất không gian, khắp nơi đều là lớn cột đá. Bên trên(lên) đỉnh rất cao, có hơn 10m, đều là vách đá, ướt nhẹ, bắt ngờ nhỏ xuống giọt nước.

Bởi vì cột đá tồn tại, địa phương mặc dù lớn, lại có vẻ chẳng nhiều sao trống trải, thậm chí có chút ít nhỏ hẹp. Định mắt nhìn đi, phía sau ba người đều hút hơi khí lạnh.

Theo ánh lửa sáng lên, trên trụ đá hiển hiện ra từng đạo bóng người. Bọn họ đều cúi thấp đầu, trên người quần xích sắt, bị trói tại thạch trụ bên trên(lên).

Có thi thể hết sức thối rữa, cũng chỉ còn lại trắng hếu xương. Giương mắt nhìn lên, cột đá bày từ trên xuống dưới, quần rậm rạp chằng chịt thi thể, người xem tê cả da đầu. Từ tế quan sát, những thi thể này đều có một chung nhau đặc thù, chính là xương tỳ bà bị xích sắt xuyên thấu.

Không khó tưởng tượng ra, chủ nhân của nơi này có bao nhiêu tàn khốc. Đem người sống cột vào trên cây cột, cho đến bọn họ tử vong. Cho dù niên đại xa xưa, cũng có thể theo trên thân thi thể, nhìn thấy gãy giữa vết tích.

Tóc vàng lá gan lớn nhất, không do dự bao lâu, liền thừa dịp thiêu đốt gây còn không có đốt xong, ánh lửa đang sáng thời điểm, đi tới gần nhất một cái cột đá trước, dùng trong tay xà beng thọt thi thể.

Thi thể kia không nhúc nhích cúi thấp đầu, tóc vàng lại nâng lên xà beng, gõ bên cạnh khô lâu đầu.

"Ồi chao đốt..."

"Ha ha ha, mau nhìn, cùng cá gỗ không sai biệt lắm." tóc vàng cười nói, lại đi gõ bên cạnh khô lâu.

"Ồi chao đốt..." "Ồi chao đốt..." "Ồi chao đốt..."

Hắn liên tiếp gõ mấy bộ xương khô sau ót, đều không có phản ứng. Phán đoán sơ khởi, không có hoạt thi.

"Đương đương đương!" tóc vàng giơ lên xà beng, trong miệng vì chính mình phối nhạc, làm ra thắng lợi tư thế.

Lại vào lúc này, phía sau hắn đầu khô lâu, nhẹ nhàng giật giật.

"Người, phía sau người!" Trương Bằng phản ứng nhanh nhất, hướng hắn hô lớn.

Tóc vàng mặt liền biến sắc, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bộ xương khô chậm rãi ngẩng đầu lên, cái kia trống rỗng trong hốc mắt, toát ra u xanh quang mang, giống như trong truyền thuyết Minh hỏa, lạnh giá sâu thẳm, để cho người không rét mà run.

Chỉ thấy tóc vàng tay mất lạnh lẽo đất quơ lên xà beng, nện ở đầu khô lâu bên trên(lên), "Choảng" một tiếng, đầu khô lâu rớt xuống, rơi trên mặt đất ừng ực ừng ực đất cồn động, mang theo từng mảnh nước.

Trầm tĩnh chốc lát, tóc vàng dè dặt chuyển tới. Có thể vừa mới đến gần, khô lâu kia đầu liền động.

"Khanh khách đi... Khanh khách đi... Khanh khách đi..."

Của nó xương hàm tần số cao đất chấn động, còn sót lại mấy cái răng đụng nhau, phát ra thảm thanh âm của người.

"Cmn!" tóc vàng tay run một cái, vung xà beng, đem đầu khô lâu đánh ra mấy thước bên ngoài.

Một lát sau, khô lâu kia trong hốc mắt bích lục u quang, dần dần ảm đạm xuống. Mà lúc này, thiêu đốt gây cũng đốt xong, bốn phía khôi phục đen nhánh.

Ánh sáng đèn pin sáng lên, lại chỉ có thể chiếu sáng rất nhỏ phạm vi. Nhưng không có ai đưa ra lại dùng thiêu đốt gây, vật kia quá trân quý, chỉ có thể thiêu đốt mười không tới 5 phút.

"Như thế nào đây? " tóc vàng trở lại ba bên người thân, hướng Chu Phúc Nguyên cùng Trương Bằng hỏi. Chu Phúc Nguyên là nhìn về người sau, trong mắt mang theo hồi ý.

"Ừ... " Trương Bằng trầm ngâm trong chốc lát, nói, "Trước khắp nơi tìm một chút, nhìn một chút có đầu mối gì. " trong lòng của hắn cũng không có đáy, không biết bên trong có cái gì đó, chỉ có thể vừa đi vừa nhìn, xem thời cơ hành sự.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: tìm tòi

"Cái này... " lão Hoàng Bì tựa hồ có hơi do dự, hỏi, "Có thể bị nguy hiểm hay không?"

"Bên ngoài có lính canh ngục, liền đại biểu, những thi thể này cũng là tù nhân một bộ phận, hẳn không phải là dùng cho phòng ngự. " Trương Bằng suy đoán nói.

"Nghe người vừa nói như thế, ta ngược lại thật ra nhớ lại một cái truyền thuyết. " Chu Phúc Nguyên nói, "Ta lúc trước xem qua một quyển đông doanh : Nhật Bản sách, bên trong có nhắc tới đem người sống cột vào trên cây cột cứng tế tập tục. Nghe nói là chúng ta nước Hoa cổ đại truyền tới bã rượu, bị bọn họ coi như chí bảo, tiếp tục kéo dài. Loại vật này kêu 'Người Trụ '. Tác dụng cụ thể không phải rất rõ."

"Loại này hữu thương thiên hòa cánh cửa pháp, nhất định là tà ma ngoại đạo nên làm. Tác dụng, không ngoài ba loại. " lão Hoàng Bì đưa ra ba ngón tay, nói, "Số một, Ngự thi tôn thương người, thứ hai, rút ra linh đoạt lực, thứ ba, phát: tà dục. " hắn dừng một chút, nói, "Loại thứ nhất có khả năng, vẫn phải có."

"Nếu đã tới, còn lui ra ngoài hay sao? " Chu Phúc Nguyên hỏi ngược lại.

"Thành công mảnh nhỏ bên trong lấy, cầu giàu sang trong nguy hiểm, nếu muốn phát đại tài, thì phải không muốn sống. " tóc vàng vẻ nho nhã nói, hiếm thấy biểu hiện một lần.

"Chính bởi vì cẩn thận có thể bắt lấy ngàn Thu Thiên, cẩn thận chạy đến(phải) vạn năm thuyền. " lão Hoàng Bì lắc lắc đầu, Âm Dương có vẫn có diệu nói, "Kiếm tiền còn phải có lệnh hoa(xài)."

"Ít? ? Sách, đi mau! " Trương Bằng phát, thúc giục. Mưu đồ lâu như vậy, quyết không thể tay không mà quay về. Mặc dù hắn bình thường có chút kính sợ, nhưng trong xương, lại thừa kế bọn họ lão Trương gia Đồ tính. Chỉ cần trước mặt cảm dỗ cũng khá lớn, liền dám đánh cược mạng.

Có người nói, nghỉ ngơi là vì đi xa hơn đường. Đặt ở Trương Bằng nơi này, chính là —— kính sợ là vì ăn lớn hơn bánh ngọt. Vì chuyện nhỏ đem mạng mất, không đáng giá. Nhưng vì tương lai tốt đẹp, sau đó ăn ngon mặc đẹp, bác một cái cũng là có thể.

"Đi bên nào? " tóc vàng bên cạnh (trái phải) soi xuống, hỏi.

Trương Bằng nhìn chung quanh một cái, hai bên đều không thấy được đầu, vì vậy dùng xưa nhất phương thức, nam trái nữ phải, quyết định thăm dò phương hướng.

Tóc vàng bẻ bẻ cổ, nắm đèn pin, hướng bên trái đi tới. Chu Phúc Nguyên, Trương Bằng, lão Hoàng Bì theo thứ tự đuổi theo.

Theo cột đá bên cạnh đi qua, nhìn lấy phía trên vận vẹo mặt người, Trương Bằng không khỏi nổi lên tầng nổi da gà. Cảnh tượng trước mắt, giống như trong truyền thuyết Sâm La Địa Ngục, ngàn vạn oan hồn giãy giụa trong đó, cũng bị tàn phế khốc, vừa kinh khủng.

"Rầm rầm... Rầm rầm... Rầm rầm..."

Dưới chân không ngừng vang lên tiếng nước chảy, vang vọng tại trống trải khung đỉnh, làm người sợ hãi.

"Ồ? " đi đi, tóc vàng bỗng nhiên ngừng lại, đèn pin dựa theo một chỗ.

Thuận theo chùm ánh sáng nhìn lại, lớn trên trụ đá khóa một bộ xương khô. Có bộ phận ống khóa rất nhỏ, đại khái chính là phổ thông vòng tay lớn bằng. Tại ánh sáng mạnh chiếu xuống, lóe lên lấp lăm kim quang.

Phía trên không có rì, chắc là vàng ròng làm. Nhưng không người nào dám lên kiểm tra trước, nguyên nhân có hai. Một trong số đó, bộ xương khô này rất đặc thù, cái khác cùng người bình thường bộ xương một dạng, nhưng phía sau, lại một cặp cánh bộ xương. Thứ yếu xích vàng có rất nhiều cái, ngoại trừ đi qua xương tỳ bà, còn có đi qua xương sườn, xương sống, xương chậu. Không khó tưởng tượng ra, này là bộ xương chủ nhân, năm đó thừa nhận rồi như thế nào hành hạ.

Toàn bộ cột đá, chỉ khóa như vậy một bộ xương khô, tay chân cùng cổ đều khóa to cỡ miệng chén xích sắt. Cho dù trải qua như vậy năm tháng khá dài, mặt ngoài sét ăn mòn vô cùng nghiêm trọng, tróc ra mấy tầng, vẫn còn có như vậy lớn bằng, thật là khiến người thán phục.

Quan sát trong chốc lát, bốn người dần dần đến gần. Chu Phúc Nguyên đi tuốt đằng trước, rút chùy thủ ra, tại xương bên trên(lên) quất mấy cái. Tại đèn pin cầm tay chiếu xuống, xương kia bên trên(lên) hiện lên một trận ngân quang.

"Thật Ginkotsu, Thất cấp tẩy tủy." Chu Phúc Nguyên quay đầu nói.

Tẩy tủy cấp năm, vì đó "Thiết cốt" độ cứng cùng nhận tính có thể so với cốt thép, đao kiếm khó gãy tẩy tủy cấp sáu, vì đó "Nửa Ginkotsu" đạn khó làm thương tổn tẩy tủy Thất cấp, vì đó "Thật Ginkotsu" cưa bằng kim loại khó gãy.

Nói như vậy, đem tẩy tủy, tôi luyện thật luyện đến cấp năm, luyện gân không thua kém cấp ba tu giả, được gọi là "Minh đồng da sắt" cùng người bình thường có trên bản chất khác nhau. Súng lục là không đánh nổi, trừ phi đại uy lực súng trường, hoặc là súng bắn tỉa. Hơn nữa rất khó nhất kích tắt sát, trừ phi trúng chỗ yếu hại.

Một cái Thất cấp tu giả đều rơi vào tình cảnh như vậy, đất này tù chủ nhân nên cường đại bao nhiêu?

Muốn hiểu rõ cái vấn đề này, đầu tiên phải hiểu Thất cấp tu giả là cái dạng gì khái niệm?

Nói như vậy, tẩy tủy tôi luyện thật, luyện gân tu khí bốn hạng, bất kỳ hạng nào luyện đến Thất cấp, đều có thể gọi là Thất cấp tu giả. Liên Hoa tự như ý kim vòng tăng Thiết Tâm Thiền, cũng chính là một cấp năm tu giả mà thôi. Thất cấp tu giả, có thể đạt đến cao cấp nhất Đại Nhật Như Lai kim vòng tăng rồi.

Nói cách khác, cái này hàm giam chủ nhân, có thể tùy ý xử lý Thất cấp tu giả.

"Bất kể hần là cái gì, có tiền cầm là tốt." suy nghĩ giữa, tóc vàng nói một câu, liền tiến lên kéo bộ xương bên trên(lên) giây chuyền vàng.

"Ta xem nhiều như vậy, ít nhất có nửa cân nặng đi." tóc vàng vừa nói, vừa dùng dao găm đi cắt.

"Ha ha ha!"

Sao Hòa tất cả đi ra, xích vàng vẫn là vẫn không nhúc nhích. Chu Phúc Nguyên đưa một (cái) tiểu cái kim đi qua (quá khứ), tóc vàng phé đi rất lớn thái độ, lúc này mới kim đứt đoạn mất rồi trong đó một cây.

"Vật này, đừng xem tinh tế, lại vừa cứng lại nhận." tóc vàng nói. Chỉ chốc lát sau, hần liền đem xích vàng toàn bộ lấy xuống, bỏ vào trong túi đeo lưng.

Qua cái này tiểu nhạc đệm, mọi người tiếp tục tiến lên. Ước chừng bảy sau tám phút, bọn họ đi đến cuối con đường, là chặn một cái rất lớn tường đá. Vì không lạc đường, bọn họ dọc theo tường đá trong triều đi.

Lại đi bảy tám phần đồng hồ, phía trước xuất hiện lần nữa tường đá. Có thể bước đầu phán định, cái này dưới đất không gian là một bất quy tắc hình hộp chữ nhật.

"Trên tường có vẽ!" lão Hoàng Bì đi ở cuối cùng, lại lưu ý đến những người khác chưa từng lưu ý đồ vật.

Mấy chi đèn pin đồng thời chiếu qua, chỉ thấy trên vách đá cái kia, có khắc một bộ đại bích họa. Cao hơn một mét, bốn mét rộng bao nhiêu, đường cong vô cùng đơn giản.

Vẽ lên có rất nhiều cột đá, cùng nơi này một dạng, khóa số lớn người sống. Bất đồng chính là, cây cột bên chung bày mấy cái nổi lớn, có lính canh ngục đang đào tâm móc phổi, có lính canh ngục tại thổi lửa, đất bên trên(lên) khắp nơi đều là ruột nội tạng, tình cảnh cực kỳ máu tanh.

Hình ảnh trung gian, có Trương to lớn thạch ngồi. Thạch chỗ ngồi ngồi một người vóc dáng gầy gò, ăn mặc trường bào người. Mặc dù chỉ có vền vền vài nét bút, nhưng lộ ra một cỗ lãnh khốc cùng tàn bạo. Bên cạnh hần quý rất nhiều ăn mặc lụa mỏng thị nữ, bụng bầu rệu rệu, cùng với đủ loại trái cây.

Hần ngay mặt trên trụ đá, khóa một tên lưng mọc hai cánh người, không nhìn ra là nam hay nữ. Hần đang đuổi dài bắt đầu làm, chỉ cái kia dục nhân, dường như đang nói chuyện.

Đồ dưới góc trái, viết: "Tiêu Dao tôn giả nấu tiên đồ."

Hình ảnh không nói ra được máu tanh quý dị, bốn người ngo ngắc nhìn, đều không có lên tiếng. Chỉ chốc lát sau, Trương Bằng lấy điện thoại di động ra,

soi mấy tờ, sau đó vung tay lên, tiếp tục tìm tòi.

"Rầm rầm... Rầm rầm... Rầm rầm..."

Tiếng nước chảy vòn quanh tai không dứt, bởi vì đến gần vách tường, đèn pin cầm tay ánh mắt xéo qua bên trong, trên tường bóng người trùng trùng điệp điệp, không ngừng đung đưa, để cho hoàn cảnh chung quanh trở nên càng âm trầm đáng sợ.

"Các người có phát hiện không..." đi đi, tóc vàng bỗng nhiên dừng lại, lấy đèn pin chỉ dưới chân nói, "Nước càng ngày càng sâu rồi."

Lúc này, Trương Bằng đám người mới phát hiện, vốn chỉ là nhân nhật tăng một nước, đã tràn đầy qua cuộc bơi rồi. Nói cách khác, nơi này mực nước, so với lúc tiến vào cao năm sáu cm.

"Theo lý thuyết, nước hẳn là càng ngày càng ít mới đúng." lão Hoàng Bì nói.

"Vậy phải xem tình huống." Chu Phúc Nguyên khoát tay một cái, "Không gian giới chỉ độ cao so với mặt biển độ cao cùng ngoại giới là hồ thông. Có câu nói, nước hướng chỗ thấp lưu. Nếu như quan tài vị trí độ cao thấp hơn không gian giới chỉ độ cao, bên trong nước liền sẽ dẫn ra ngoài. Mà khi mực nước hạ xuống đến trình độ vị trí, sẽ dừng lại."

"Theo như người thuyết pháp, nếu như muốn đem nước bên trong toàn bộ đổ lại trình bày, tự muốn đem quan tài đặt ở độ cao so với mặt biển thấp vị trí bên trên(lên), thật sao?" Trương Bằng hỏi.

"Trên lý thuyết là như vậy, nhưng ta cũng chỉ biết một chút da lông. Cụ thể, tỷ như không gian giới chỉ là như thế nào tạo thành biển rút ra độ cao, trong đó lại có quy luật gì đó, ta là một chữ cũng không biết." Chu Phúc Nguyên nói.

"Xem ra lần sau muốn mua khối thám hiểm dùng đồng hồ điện tử, có thể đo đo độ cao so với mặt biển độ cao gì đó." Trương Bằng nói.

"Hắc hắc, ta mang theo." tóc vàng đưa tay ra, biểu diễn trên cổ tay hẳn nhiều chức năng đồng hồ điện tử, đắc ý nói.

Trương Bằng nhìn một hồi, ở đâu là cái gì thám hiểm đồng hồ a, rõ ràng chính là một hàng nhái, trên sạp hàng một trăm đồng tiền ba khối cái loại này. Chợt nhìn, nhiều chức năng phím ấn vẫn thật nhiều, ngũ hoa bát môn, nhưng tất cả đều là chung bày. Đè nén xuống, chính là dạ quang đèn tác dụng.

"Không tệ không tệ..." Trương Bằng trái lương tâm đất tán dương. Tóc vàng trang bức thành công, bộc phát đắc ý, khẽ hát tiếp tục hướng phía trước đi.

"Rầm rầm... Rầm rầm... Rầm rầm..."

Mấy phút sau, mặt bên trên vách tường xuất hiện một đạo tiểu môn. Theo vị trí cùng Triều Hường Thượng nhìn, nơi này nằm ở cửa vào đối diện. Nhưng cùng nhau đi tới, vách tường hình dáng là bất quy tắc. Nhất thời cong, nhất thời nghiêng, mặc dù lớn thể bên trên(lên) là hình chữ nhật, có thể ai cũng không nói chắc được, rốt cuộc là như thế nào.

Nếu như phải về đi, nhất định phải dọc theo đường cũ hoàn trả, dù là khoảng cách sẽ xa hơn rất nhiều. Trực tiếp từ trung gian đi xuyên qua, chỉ sợ sẽ lạc đường.

"Vào trong không?" tóc vàng quay đầu hỏi.

"Nhất định phải a." Trương Bằng không chút nghĩ ngợi đất trả lời.

Tiểu môn cũng là hàng rào sắt, đèn pin chiếu vào đi, là cái đường nối thật dài, bất quá hai bên cũng có lối đi, hiện ra ngược "t" hình chữ. Tóc vàng thử một chút, không nhiều mất bao công sức, liền đem ri sét cửa sắt mở ra rồi.

Đi vào, là "Bên trái, bên phải, bên trong" ba cái lối đi, trung gian hai bên lối đi đều là tiểu môn, tả hữu hai bên lối đi là chỉ có đơn bên có cánh cửa. Đứng ở giao lộ, có thể cảm giác được từng tia gió mát. Khí ẩm ướt rất nặng, nhưng không có gì mùi thú vị.

Bốn người lựa chọn trung gian lối đi, hướng phía trước đi mấy thước, thấy được gian phòng thứ nhất.

Xuyên thấu qua hàng rào sắt, có thể nhìn thấy bên trong có cái giường đá, trên vách tường có chút vòng sắt, thoạt nhìn là cố định xích sắt dùng. Trừ lần đó ra, không có thứ gì. Nhìn lại cái thứ 2 căn phòng, cũng không kém. Bốn người tiếp tục hướng phía trước đi, nhìn bảy tám cái căn phòng, tất cả đều giống nhau như đúc.

Phán đoán sơ khởi, nơi này là một người phòng giam. Tại thứ mười một căn phòng, bọn họ thấy được một cỗ thi thể. Trên người nó vài xám y không biết là làm bằng vật liệu gì làm, lại không có nát xuống. Chỉ thấy nó bộ mặt hướng xuống dưới, nằm trên đất. Lần đầu tiên nhìn qua, thoit rửa trình độ không cao lắm, ít nhất lộ ở bên ngoài hai chân là hoàn chỉnh. Da kia ung công, có chút sưng vù, dưới da bò đầy màu xanh mạch máu, thoạt nhìn để cho người rất không thoải mái.

Tóc vàng tiến lên dùng chân đá đá thi thể bấp chân, không có phản ứng. Hẳn mặc dù là gan so với người khác đại, nhưng cũng không dám tùy tiện cho thi thể xoay mình.

Nhìn kỹ lại, thi thể trên mắt cá chân mang cùm, xích sắt một đầu khác cố định tại trên tường. Nhìn đáng đáp, là bởi vì làm khóa, mới không có bị đại thù hướng đi ra bên ngoài.

"Đi thôi, không có gì đặc biệt. " Trương Bằng chiều ra tay, nói.

"chờ một chút..." " đứng ở cạnh cửa lão Hoàng Bì đột nhiên giơ tay lên, làm ra ra dấu chó có lên tiếng.

Mọi người lập tức yên tĩnh lại, nghiêng đi lỗ tai, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

"Ào ào ồn ào... Ào ào ồn ào... Ào ào ồn ào..."

Lặng lẽ giữa, nhỏ xíu tiếng nước chảy từ đằng xa truyền tới, giống như là có người tại chuyển nước mà đi, hơn nữa còn không chỉ một cái.

"Dựa vào tường, tắt đèn. " Trương Bằng làm một cái "Ẩn núp " đích thủ thế.

"Lộc cộc đi..." " mấy tiếng nhẹ vang lên đi qua, đèn pin liên tiếp dập tắt, trong phòng giam lâm vào tối om đưa tay không thấy được năm ngón bên trong.

170

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tây Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: kinh sợ

"Ào ào ồn ào... Ào ào ồn ào... Ào ào ồn ào..."

Tiếng nước chảy chợt xa chợt gần, để cho người phán đoán không ra vị trí. Trương Bằng nắm tay, mười phần khăn trương, trong lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi.

Chỉ dựa vào tiếng nước chảy, nghe không ra lại có bao nhiêu người. Hay Nguyệt Như quả phát hiện bọn họ đi vào, rất có thể sẽ để cho bên trên(lên) kỳ tha chi em gái, theo vào tới tìm hân. Theo những ngày qua đồng hồ giờ xem ra, Tinh Âm sư thái hân là phân phó qua các nàng, phải chiếu cố hân. Nếu không ngày đó mở quan tài, các nàng cũng sẽ không toàn bộ trình diện. Xú khí luân thiên địa phương, nữ nhân bình thường không muốn tới.

Nhưng nếu để cho các nàng đuổi kịp, kế hoạch liền phải hủy bỏ rồi. Mấy cái này trung niên ni cô, thấy thế nào cũng không giống nói phải trái người.

"Ào ào ồn ào... Ào ào ồn ào... Ào ào ồn ào..."

Một lát sau, tiếng nước chảy đến gần rồi, thật giống như liền ở bên ngoài trong lối đi. Trương Bằng không dám lên tiếng, lại không dám mở đèn pin, nhưng trong bóng đêm, bộc phát bắt đầu sợ hãi. Hân tự tay hướng bên cạnh thăm dò, dựa theo trong trí nhớ vị trí, dựng xuống bả vai của lão Hoàng Bì.

Đối phương đầu tiên là sợ hết hồn, ngay sau đó vỗ một cái mu bàn tay của hân, tỏ vẻ an tâm.

"Ào ào ồn ào... Ào ào ồn ào... Ào ào ồn ào..."

Tiếng nước chảy càng ngày càng rõ ràng tích, phảng phất ngay tại mấy thước ở ngoài. Lúc này, Trương Bằng không khỏi nghĩ đến, người bên ngoài, cũng có thể không phải là Minh Tâm hay thảng các nàng...

Vừa nghĩ đến điểm này, một cỗ hơi lạnh lý do thổi tới chân, phảng phất bị nước đá thêm qua. Hân lần nữa vỗ một cái lão Hoàng Bì, lấy được đối phương đáp lại.

Bất quá rất nhanh, hân liền an tâm, bởi vì bên ngoài truyền đến mấy vị sư thái âm thanh.

"Tiểu tử thú này, thừa dịp ta không có ở đây, chuồn êm vào. Nơi này vừa dơ vừa thú, để cho Benny bắt, không phải là phải cho hân đẹp mặt! " trong thanh âm lộ ra tức giận, chắc là hay thảng.

"Măng đôi câu, lại cho điểm sắc mặt nhìn là tốt. Người muốn thật bị thương hân, hai vị sư muội liền muốn cùng chúng ta gấp gấp. " âm thanh hơi trẻ tuổi, chắc là trong bốn người trẻ tuổi nhất như gió.

"Hừ, chính là đánh hân một trận thì như thế nào. Chỉ cần không bị thương căn bản, các nàng cũng không thể nói gì được. " âm thanh có chút nghiêm khắc, chắc là Đại sư tỷ Minh Tâm.

"Tốt rồi tốt rồi, hai vị sư tỷ đừng nóng giận. Sư mệnh khó vì phạm, mọi việc đều đợi khi tìm được người lại nói. " âm thanh (so sánh) tương đối ôn hòa hiền hậu, chắc là tính khí tốt nhất rõ ràng Liên.

"Ào ào ồn ào... Ào ào ồn ào... Ào ào ồn ào..."

Tiếp đó, không có tiếp tục nghe thấy bốn người nói chuyện với nhau. Chảy nước âm thanh càng ngày càng nhỏ, dường như đi xa. Trương Bằng đang muốn mở miệng nói chuyện, tiếng nước chảy đột nhiên trở nên dồn dập, thật giống như phát hiện cái gì, hướng bên này chạy tới. Chỉ một thoáng, Trương Bằng trái tim treo đến cổ họng bên trên(lên).

"Ào ào ồn ào... Ào ào ồn ào... Ào ào ồn ào..."

Bốn gã ni cô dường như vội vã từ bên ngoài trải qua, rất nhanh thì đi xa. Trương Bằng mới vừa thở phào nhẹ nhõm, tiếng nước chảy lại đến gần rồi. Tiếp lấy liên tục nhiều lần nhiều lần, không ngừng theo trước cửa trải qua lại đi xa. Dần dần, Trương Bằng cảm thấy có chút có cái gì không đúng, các nàng dường như một mực ở bên ngoài trong lối đi tới tới lui lui đất đi, không hề rời đi qua.

Theo lý thuyết, đối phương nếu như phát hiện hấn, nhất định sẽ đi vào bắt hấn. Nhưng nếu như không phát hiện, thì tại sao ở bên ngoài đi tới đi lui. Nếu như nói muốn hù dọa hấn chơi đùa, vậy cũng không cần phải bồi thêm chính mình, mấy cái ni cô khẳng định không muốn lưu lại nơi này loại bản địa phương.

Trương Bằng càng nghĩ càng kinh hãi, theo bản năng đưa tay dựng xuống bả vai của lão Hoàng Bì. Ở trong bóng tối, đối phương vỗ một cái mu bàn tay của hấn. Được đáp lại, hấn cuối cùng an tâm một chút.

"Ào ào ồn ào... Ào ào ồn ào... Ào ào ồn ào..."

Chảy nước âm thanh, vẫn còn đang chột xa chột gần mà vang lên, bộc phát làm người ta cảm thấy nghi ngờ.

Hấn bỗng nhiên cảm giác được, chính mình dường như bỏ sót cái gì, nhưng lại không nhớ nổi. Trong lúc vô tình, hấn xoa xoa đôi bàn tay chỉ, trên tay ẩm ướt. Hấn nhất thời tỉnh ngộ lại, mới vừa rồi dựng bả vai của lão Hoàng Bì, dường như rất ướt.

Không đúng..

Tại hấn trong trí nhớ, trên người lão Hoàng Bì quần áo là làm. Nghĩ tới đây, một luồng hơi lạnh trực thấu óc, lông đều nổi. Hấn hốt hoảng rút ra đèn pin, hướng sau lưng tầm mắt đi.

Đập vào trong mắt, là một tấm tái nhợt sưng vù mặt, hốc mắt sâu vuôi lấp, răng rụng, mặc trên người vải xám y. Không biết lúc nào, mới vừa rồi còn nằm dưới đất thì thế, thay thế vị trí của lão Hoàng Bì.

Trương Bằng cả người cứng ngắc, máy móc kiểu lùi về phía sau mấy bước. Quay đầu nhìn lại, Chu Phúc Nguyên, tóc vàng, lão Hoàng Bì, toàn bộ không thấy rồi.

"Oa! " Trương Bằng sợ đến hồn phi phách tán, lao ra khỏi phòng, hướng bốn vị sư thái phương hướng đuổi theo.

"Sư thái, Minh Tâm sư thái, hay Thánh sư thái, chờ đi a, ta ở nơi này! " hấn vừa chạy một bên kêu, chỉ cần có thể đuổi kịp bốn vị sư thái, hấn liền an toàn.

Chạy ra một đoạn đường, bên cạnh (trái phải) xuất hiện lối đi mới, chảy nước âm thanh từ từ đi xa, Trương Bằng căng chân chạy như điên, đuổi theo.

"Ào ào ồn ào... Ào ào ồn ào... Ào ào ồn ào... " dưới chân tiếng nước chảy cực lớn, nước văng tứ phía, không ngừng tại vang lên bên tai, quấy nhiễu thính giác của hấn.

Phía trước âm thanh chột xa chột gần, chột nhanh chột chậm, càng ngày càng khó phán đoán phương vị.

"Rõ ràng Liên sư thái, như gió sư thái... " chạy chạy, tại quẹo qua không biết là thứ năm vẫn là thứ sáu đầu đường thời điểm, hấn bỗng nhiên ngừng lại, âm thanh cũng dần biến nhỏ lại rồi. Bởi vì hấn chột nhớ tới, ngày đó tại thư viện gặp phải sự tình.

Áo giác!

Mới vừa rồi hấn bị giật mình, lại tâm tồn may mắn, cho là bốn vị ni cô đang ở phụ cận. Nhưng bây giờ tỉnh táo lại, lập tức cảm thấy được dị trạng.

Đầu tiên, các nàng là tu giả, theo trước căn phòng trải qua, cách nhau bất quá mấy thước, hoàn toàn có thể cảm ứng được khí tức của hấn. Thứ yếu, nơi này là lối đi, hoàn cảnh lại an tĩnh, âm thanh có thể truyền bá rất xa, các nàng thính giác vốn là khác với người thường, tại loại hoàn cảnh này bên trong, ngay cả nửa tiếng đều có thể nghe, huống chi là các nàng.

Chương ba, Chu Phúc Nguyên, tóc vàng, lão Hoàng Bì không có khả năng ném xuống hấn bất kể, len lén rồi đi. Lại không nói cách làm người của bọn hấn, mục đích, cùng với sau chuyện này có thể trả giá cao, liền chỉ một động tĩnh một hạm, liền cũng không thể lừa gạt được thính giác của hấn. Tại như thế tĩnh lặng trong hoàn cảnh, ba cái đại nam nhân rời phòng, làm sao có thể một chút động tĩnh cũng không có?

Bất quá có thể, hấn nghe được tiếng nước chảy, chính là bọn hấn lần lượt rời đi âm thanh.

Vì vậy, trước mắt giải thích duy nhất chính là: Bọn họ bị ảo thuật lừa gạt!

Nghĩ thông suốt điểm này, Trương Bằng đáy lòng lạnh hơn rồi. Hắn loạn như vậy chạy một trận, đã lạc đường...

Dưới chân nước chảy, căn bản không có lưu lại bất kỳ dấu chân. Hắn phía sau tầm ảnh đi, thậm chí lảo đảo không nhìn thấy đầu. Hướng phía trước tầm ảnh đi, dường như năm mươi, sáu mươi mét bên ngoài, có một (cái) ngã ba.

Hắn hít một hơi thật sâu, dần dần bình phục lại. Lúc này càng sợ hãi, tình huống lại càng tệ hại. Tâm thần ngưng tụ, hắn cảm thấy, trong cơ thể một cỗ linh khí, đang dọc theo kinh mạch chậm chậm lưu động. Đó là Tiêu Vũ Nặc độ cho hắn một cái Tử Kim Tiên Thiên chân khí. Lần trước cái kia tà linh, va chạm vào hắn thời điểm, liền giống bị hỏa năng rồi.

Cho nên, chỉ cần cái này chân khí vẫn còn, hắn chính là an toàn.

Đèn pin cầm tay ánh sáng (riêng), bắt đầu lóe lên. Theo đi vào đến bây giờ, vẫn chưa tới một giờ, cái này thì hết điện. Hắn nhanh chóng lấy ra dự bị pin, bỏ vào đèn pin bên trong. Cứ như vậy chớp mắt một cái thời gian, hậu phương trong lối đi, bỗng nhiên nhiều hơn mấy cái bóng đen, đang đuổi dài hai tay, đang đưa đất hướng hắn đi tới.

Nóng sáng chầm sáng quét qua, hiển hiện ra mấy con da thịt trắng bệch hoạt thi. Trương Bằng không chút nghĩ ngợi, rút súng lục ra, hai tay nắm, một phát súng đánh tới.

"Oành!"

Ngon lửa phun mà ra, gần trước một con kia hoạt thi đầu trúng đạn, về phía sau té tới, liền đem phía sau hai cái đầu đụng ngã. Trương Bằng thấy viên đạn hiệu quả, nhất thời an tâm không ít. Trước khi tới, hắn liền có gấp phải hoạt thi chuẩn bị tâm tư. Theo Khai Toàn lâu phòng ngầm dưới đất sau khi trở lại, Tiêu Vũ Nặc liền đã nói với hắn, tại loại này âm khí nặng, hơn nữa thường xuyên không thấy ánh mặt trời địa phương, vô cùng dễ dàng này sinh xác chết di động.

Xác chết di động là nắm giữ thân thể tà linh, cũng có thể đưa chúng nó coi là, tại thi thể của con người bên trên (lên), sinh ra một loại sinh mạng khác. Thuần túy dựa vào thức ăn nhiệt lượng hoạt động, là loài người thuần túy dựa vào Linh năng hoạt động, là xác chết di động vừa có thể lấy lợi dụng thức ăn nhiệt lượng, cũng có thể lợi dụng Linh năng, là tu giả.

Hoạt tử hành động của người ta, sẽ ở một mức độ nào đó, bị nguyên thân tinh thần ẩn ký ảnh hưởng. Nhưng bởi vì bọn họ sẽ chiếm đoạt một chút nhỏ yếu tà linh, cho tới bọn họ tự thân tinh thần ẩn ký hỗn loạn không chịu nổi, chỉ có trọng hợp nhiều nhất "Giống loài bản năng" sẽ liên hiện ra, tỷ như ăn uống, sát hại muốn vân vân.

"Dám cùng ca đầu, tìm chết a! " Trương Bằng lớn lối một câu, coi như là cho chính mình động viên.

Từ đầu đến cuối liếc nhìn, Trương Bằng móc ra dao găm, tại trên tường khắc một (cái) thật to ngũ giác Tinh đồ đồ án, trung gian viết "1" sau đó ở phía dưới vẽ một đầu mũi tên. Làm xong những thứ này, liền hướng phân tỏa đường phương hướng đi tới.

Trong túi xách có áp súc bánh bích quy, nước trong bình có nước, giữ vững tâm vài ngày không thành vấn đề. Nghĩ như vậy, trong lòng của hắn sợ hãi tiêu tán không ít. Tại phân tỏa đường, hắn lựa chọn bên trái.

Đi về phía trước rất dài một đoạn, xuất hiện lần nữa phân tỏa đường. Nơi này ngã ba đều là hình chữ thập, phác phác thảo thảo, tựa như mê cung. Hắn khắc cái nhãn hiệu, tiếp tục hướng phía trước đi. Hắn tin tưởng nơi này sẽ không quá lớn, chỉ cần đi thẳng, thì có thể đến một cái nào đó một nơi phân tỏa dưới cùng.

Một đường đi một đường lưu lại ký hiệu, luôn có thể thăm dò rõ ràng con đường. Bất quá, theo mới vừa rồi trong phòng tình huống đến xem, nơi này có sử dụng ảo thuật tà linh. So với hữu hình có thật hoạt thi, hắn sợ hơn không nhìn thấy, không sờ được linh thể.

Có lẽ nó đang núp ở trong một góc khác, khuy ký chính mình.

Cứ như vậy, hắn ở trong đường hầm, liên tục đi hơn hai giờ, rốt cuộc thấy được chính mình khắc xuống ký hiệu. Ngôi sao năm cánh trung gian có khắc chữ số Ả rập "31". Đây là hắn khắc xuống thứ ba mươi một cái nhãn hiệu, thời gian đại khái là tại một giờ trước.

Đèn pin đã dùng hết ba tổ pin, bây giờ là tổ thứ tư, trong túi đeo lưng còn lại tổ 6. Hắn đi hơi mệt chút, tìm đang lúc không thi thể phòng giam, đi vào, ở trên giường đá ngồi xuống.

Hắn một cây đèn pin đóng, sau đó lấy ra một cây thoi phát sáng, tại bên giường bằng đá duyên gỗ mấy cái, để cho bên trong hóa học chất thuốc đầy đủ dung hợp. Dần dần, thân gây tán mắt ra ánh sáng u u, hắn hất tay một cái, đem ném tới cửa trên lối đi.

Nếu như có vật gì đi vào, hắn có thể ngay lập tức phát hiện. Đón lấy, hắn xoay ấm nước sôi, một hóp nhỏ một hóp nhỏ đất uống nước, sau đó lấy ra áp súc bánh bích quy, xé ra lữ chế phong điều, ăn.

Gặp gỡ hiểm cảnh, phải bảo đảm đầy đủ thể lực, không thể chờ đói bụng đến hai mắt biến thành màu đen mới ăn uống, như vậy thì trễ.

Ăn ăn, cửa đột nhiên lóe lên một vệt bóng đen. Trương Bằng cả kinh, giờ súng nhắm, lại không có nổ súng. Bởi vì động tác của đối phương (so

sánh)trong đôi linh hoạt, không giống xác chết di động.

"Ai? " người kia hỏi.

Là tóc vàng âm thanh, Trương Bằng thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lại cảnh giác, không dám để súng xuống.

"Người mấy cái, làm sao đột nhiên đều không thấy? " tóc vàng lấy tay cản trở đèn pin cầm tay ánh sáng mạnh, hỏi.

"Chúng ta là bởi vì chuyện gì tình nhận biết? " Trương Bằng không trả lời, mà là ghìim súng, lạnh lùng hỏi.

"Hoàng Ngưu son a, người còn để cho người đánh ta ngừng một lát. " nhìn lấy họng súng đen ngòm, tóc vàng có chút sợ nói.

Trương Bằng rút cuộc yên lòng, thu hồi hộp Vương Bát.

"Người mới vừa rồi làm sao đi ra ngoài? " hỏi hần.

"Chuyện này... Không phải là người kêu ta đi sao, còn để cho ta mở ra cái khác đèn pin, bởi đèn đi ra ngoài. Dựa vào tường đi một đoạn, sau đó các người đều không thấy... " tóc vàng kỳ quái nói.

"Ai, xem ra chúng ta đều nói. " Trương Bằng thở dài nói.

"Đúng rồi... " tóc vàng dường như nhớ lại chuyện gì, "Ta vừa mới nhìn thấy một chỗ, có chút kỳ quái. " sau đó hướng hần chiêu ra tay, "Đi, mang người tới nhìn một chút."

"Ừ. " Trương Bằng không có gì do dự, thu thập đồ đạc xong, đứng dậy đi theo tóc vàng đi ra ngoài.

201170

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: hãm dọa

"Ào ào ồn ào... Ào ào ồn ào... Ào ào ồn ào..."

Lối đi hẹp dài trong, Trương Bằng đi theo tóc vàng sau lưng, càng đi càng kinh ngạc.

Bọn họ đã đi rồi hơn mười phút, đông cong tây quẹo, không biết đi nơi nào. Tại trong ấn tượng của hần, tóc vàng cũng không thông minh, không có khả năng nhớ như vậy đường đi phức tạp. Còn nữa, tóc vàng tại quẹo thời điểm, rõ ràng không có ngừng ngừng, thật giống như rất quen thuộc nơi này tựa như.

Có thể túi đeo lưng của hần, cùng với đựng chạm thời điểm, trên người nhiệt độ, nhưng lại không giống giả.

Chẳng lẽ giống như Đinh đại sáng chói lần trước như vậy, bị tà linh phụ thân? Dựa theo lão Hoàng Bì thuyết pháp, thật có khả năng. Trâu già khò, da vàng ngốc, đơn giản là trời sinh một đôi.

Trương Bằng bây giờ có bảy thành trở lên nắm chặt, trước mắt "Tóc vàng " có vấn đề. Nhưng đôi phương rút cuộc là tà linh huyền hóa ra tới, vẫn là phụ thân, hần không cách nào chắc chắn.

Nhìn lấy tóc vàng bóng lưng, hần cảm sau eo cái chuỗi thương.

Một phát súng đánh chết hần?

Nếu như là tà linh biến thành cũng còn khá, nhưng nếu như là phụ thân, hần thì đồng nghĩa với giết người. Lại không nói tóc vàng đối với hần coi như tôn trọng, coi như nửa người bạn. Chính là đem đôi phương giết, trong lòng áy náy là một chuyện, phạm pháp ngồi tù là một chuyện khác. Không bao lâu, sẽ có nhóm lớn nhân viên khảo cổ vào ở, đám này cao IQ, trình độ học vấn cao nhân sĩ chuyên nghiệp, một chút dấu vết đều có thể nghiên cứu hồi lâu, đây một (cái) một, hai ba bốn hiện ra. Tóc vàng nguyên nhân cái chết, làm sao có thể lừa gạt được bọn họ?

Nhưng là không giết, hẳn lại không có cách nào giải quyết trạng huống trước mắt. Hẳn cũng không phải là ngành gì nhân sĩ, về một phù, phun miệng máu, hoặc là sử dụng một (cái) pháp bảo gì, nhắc tới đôi câu kinh văn, liền có thể trừ tà tránh nạn, Ác Linh Thối Tán. Chính bởi vì chết bản đạo không bằng chết đạo hữu, vì còn sống, bị ỏi chút cũng là không có biện pháp.

Nhưng trước mắt, muốn hẳn trực tiếp ra tay giết người, vẫn có chút không đành lòng. Dù sao tóc vàng người cũng không tệ lắm, người đối diện trong cũng rất hiểu thuận, có thể tranh thủ liền tranh thủ.

Bất quá, hẳn vô luận như thế nào, cũng không thể lại theo "Tóc vàng" đi xuống. Rất rõ ràng, đối phương là muốn dẫn hẳn vào bẫy rập.

Chẳng qua là, hẳn nếu như bây giờ dừng lại, đối phương nhất định lộ ra nguyên hình, có lẽ bốn phía còn có đồng lõa. Trừ đi sủng nhân tố, hẳn đối với tóc vàng hoàn toàn ở thế yếu. Không bàn về lực lượng hay là thể lực, đánh nhau đánh lộn kinh nghiệm, hẳn đều ở hạ phong, huống chi trên người đối phương còn có đem Khai Sơn đao.

Cho nên, không thể đánh rắn động cỏ, nhất định phải có một (cái) lý do hợp lý.

"A!"

Đi ngang qua một gian bỏ trống phòng giam thời điểm, Trương Bằng đột nhiên kêu thảm một tiếng, khom lưng đi xuống, sờ mắt cá chân vị trí, chau mày, một bộ thống khổ bộ dáng.

"Làm sao vậy?" tóc vàng về mặt thần thò quay đầu lại, hỏi.

"Chân đau đến, tìm căn phòng nghỉ một lát." Trương Bằng nói.

"Ồ." tóc vàng gật đầu đáp. Cái kia biểu tình trên mặt có chút cứng ngắc, phảng phất cái xác biết đi như vậy.

Trương Bằng đứng ra sét ăn mòn cửa sắt, khắp khễnh tiến vào phòng giam, sau đó tại bên giường bằng đá ngồi xuống.

"Lục tử, hỗ trợ phòng thủ cửa, ta nhào nặn một hồi, liền có thể động." hẳn để túi đeo lưng xuống, hướng "Tóc vàng" nói.

"Được." tóc vàng đáp một tiếng, máy móc thức đất đi tới cửa một bên, nhìn bên ngoài.

Trương Bằng nhìn như tùy ý, đem thoi phát sáng nhét vào phòng giam trung gian. Ở vị trí này bên trên(lên), thoi phát sáng có thể chiếu sáng rất đại một khối địa phương, để ngừa "Tóc vàng" đột nhiên nổi lên. Hẳn chứa xoa chân, trong lòng nhanh chóng suy tính, giải quyết như thế nào nguy cơ trước mắt.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, ngày đó tại thư viện, hẳn dùng tiểu Thiên mất thuật phá tà linh ảo thuật. Vì vậy Tự Linh bách hội, vận chuyển một Chu Thiên, hóa linh là thủy.

Trong mắt của hẳn dâng lên âm đạm lam quang, nhìn về phía tóc vàng trong nháy mắt, trái tim rút mạnh một chút

Chỉ thấy tóc vàng trên lưng, nằm một cái u lam khô lâu. Khô lâu kia mặc trên người rách rưới áo choàng, trong hốc mắt tản ra nhàn nhạt lam quang. Của nó cốt thủ nắm tóc vàng bả vai, đầu dán lỗ tai, phảng phất ghé vào lỗ tai hẳn thấp giọng lời nói nhỏ nhẹ.

Trương Bằng hít một hơi thật sâu, ổn định nội tâm sợ hãi, cưỡng bách chính mình, tiếp tục suy nghĩ đối sách.

Như thế nào khu trừ phụ thân tà linh, hẳn không biết. Vì vậy, hẳn chỉ có thể theo qua lại trong trí nhớ, tìm đầu mối.

Lão Hoàng Bì đã từng nói, tâm tư linh lợi người, bình thường sẽ không bị phụ thân,

Mà đầu óc ngu si người, là rất dễ dàng bị phụ thân.

Từ điểm đó có thể suy đoán ra, tà linh cũng không phải là trực tiếp thay thế mục tiêu tư tưởng, từ đó khống chế mục tiêu thân thể. Nếu không, cùng thông minh hay không, không có quan hệ. Về phần lực ý chí có hay không cường đại vấn đề, hẳn có thể rất có trách nhiệm đặt nói một câu, trâu già so với hẳn kiên định hơn nhiều. Phải biết, người ta gọi là Hồng tinh tiểu Hoàng đế Đình đại sáng chói, nhưng là khổ thị tính toán người chọn tốt nhất. Ý chí không kiên định người, có thể chịu đựng thống khổ sao?

Cho nên, phụ thân tỷ lệ thành công, cùng lực ý chí không liên quan, cùng chỉ số thông minh có liên quan.

Như thế, có thể phán đoán sơ khởi ra, tà linh không cách nào trực tiếp khống chế mục tiêu. Có thể là áp dụng tương tự với thời miễn, cảm ứng, tâm lý ám chỉ các loại thủ đoạn, để đạt tới khống chế mục đích.

Còn nữa, trâu già lần trước trúng chiêu thời điểm, còn có ba chỉ: có thể làm bằng chứng.

Một trong số đó, tà linh khống chế là gián đoạn tính, trâu già nhất thời bình thường, nhất thời không bình thường. Cái này thì có nghĩa là, tà linh không cách nào vẫn đối với mục tiêu giữ khống chế trạng thái.

Hai, tại bọn họ lúc rời đi, trâu già ở bên trong phòng nhìn 《 Sailor Moon 》. Nói cách khác, bị tà linh phụ thân người, còn duy trì tự thân sở thích. Tiến hơn một bước nói, người trong cuộc còn có nhất định ý thức tự chủ.

Chương ba, trâu già từ đầu tới cuối, đều không có cảm giác được mình bị phụ thân, hoặc là bị khống chế, không có bất kỳ khó chịu ký ức. Nói cách khác, phụ thân quá trình cũng không thống khổ, tà linh không có vi phạm người trong cuộc ý nguyện.

Tổng hợp phía trên mấy cái nhân tố, tà linh phụ thân khống chế, cùng thôi miên tương tự độ cực cao.

Giả thiết một chút, tóc vàng bị tà linh phụ thân, nhưng chính hắn cũng không có ý thức được. Vì vậy, hắn tại tà linh cảm ứng xuống, mang theo đồng bạn đi về phía bấy rập.

Mặt khác, còn có một cái chi: Tóc vàng mới vừa rồi bị súng chia thời điểm, lộ vẻ rất khẩn trương, rất sợ hãi.

Như thế, có thể làm ra ba giờ suy đoán.

Hoặc là, tóc vàng ý thức tự chủ vẫn còn, sợ tử vong hoặc là, tóc vàng sợ chết bản năng ảnh hưởng tà linh còn phải sao, phụ thân mục tiêu tử vong, tà linh cũng sẽ bị liên lụy đến.

Cái này ba giờ, vô luận điểm nào, đều có thể nói rõ một cái vấn đề mấu chốt —— nó sợ súng.

Cuối cùng, căn cứ quan sát của hắn, bị tà linh phụ thân người, sẽ phản ứng trở nên chậm lụt, sức chiến đấu trên phạm vi lớn hạ xuống. Bằng không, hai cái Lý Xuân Sinh đều không đánh lại một cái trâu già, còn nói gì bất sống. Thuần túy võ lực bên trên(lên), Thái Mạo thêm một Tư Mã Ý, quyết không có thể nào là hoàng cái đối thủ.

Như thế xem ra, cơ hội của hắn vẫn là rất lớn.

"Lục tử, tới điu ta một chút " Trương Bằng hướng tóc vàng la lên.

"Ồ. " tóc vàng về mặt ngây ngô đất đi tới. Nhưng ngay khi hắn đi vào trong nhà, khoảng cách giường đá vẫn là 3-4m thời điểm, Trương Bằng đột nhiên ánh mắt đông lại một cái, rút súng lục ra, chỉ hắn!

"Bằng.. Bằng ca, người... Người đây là... " bị hòng súng đen ngòm chỉ, tóc vàng hù dọa đến sắc mặt trắng bệch, ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp.

"Lục tử, người tốt nhất đừng động. Thương pháp của ta nhưng là rất chính xác, cách 100m liền có thể bắn trúng bay qua con ruồi. " Trương Bằng nghiêm túc nói. Nhưng đây nhất định là thôi, ngay cả Olympic thần xạ thủ đều làm không được đến. Ngược lại tóc vàng đối với súng ống một chữ cũng không biết, hắn nghĩ thế nào lác lư đều được.

Tóc vàng thật là tin, tại bản năng điều khiển, không dám làm một cử động nhỏ nào.

"Ta không quản người là ai... " Trương Bằng hé mắt, trầm giọng nói, "Nhưng ta biết, chỉ cần phụ thân đối tượng chết... " hắn chột hét lớn, "Người cũng phải chết! " sau đó bóp cò.

"Oành!"

Tóc vàng hét lên rồi ngã gục. Tại tầm mắt của Trương Bằng bên trong, nằm úp sấp tại trên người đối phương u lam khô lâu hóa thành một vệt sáng, bay ra ngoài.

Trương Bằng không tránh khỏi đất lộ ra nụ cười, mắng câu, "Cùng ca đấu, người còn nộn đây."

Mới vừa rồi hắn tổng hợp nhiều hạng nhân tố, quyết định dùng nói sạo hăm dọa kẻ sách. Nổ súng trong nháy mắt, hòng súng của hắn nghiêng nghiêng, tà đất bắn về phía ngoài cửa lối đi, phòng ngừa viên đạn tại phong bế bên trong không gian khắp nơi bắn ra, ngộ thương mình và tóc vàng.

Tóc vàng không phải là trúng đạn ngã xuống, mà là hù dọa hồn mê bất tỉnh. Đón lấy, hắn dùng nước trong bình, đem tóc vàng thêm tỉnh.

"Đây là đầu a, người tại sao lại ở đây? " tóc vàng về mặt mờ mịt mà nhìn Trương Bằng, hỏi. Hắn còn cho là mình ngủ thiếp đi, vẫn đang làm mơ.

"Người mới vừa rồi bị đồ không sạch sẽ phụ thân, ta giúp người đuổi đi. " Trương Bằng nói.

Tóc vàng khô cần đất nháy mắt, dường như không nhớ nổi. Nhưng hắn đầu óc ngu si, Trương Bằng nói cái gì, tự nhiên tin cái đó.

"Ta... Ta mới vừa rồi thực sự bị phụ thân? " tóc vàng sờ mặt mình, ánh mắt lộ ra sợ hãi.

"Ừ. " Trương Bằng nghiêm túc gật đầu, sau đó nói, "Người cẩn thận nhớ lại một chút, mới vừa rồi là làm sao ngủ, có cái gì không cảm giác kỳ quái."

"A... " tóc vàng cau mày, suy nghĩ một lúc lâu, nói, "Ta... Ta thật giống như nghe có người ở bên lỗ tai ta nói lằng lằng nói, nhưng nói cái gì, ta không nhớ rõ. Loại cảm giác đó, giống như tại mộng du... " tóc vàng dùng sức vỗ đầu một cái, nói, "Đúng, chính là mộng du!"

"Được rồi, đừng suy nghĩ, tìm đường rời đi. " Trương Bằng nói.

"Eh. " tóc vàng từ dưới đất bò dậy, cả người ướt nhẹp.

Có tóc vàng mở đường, Trương Bằng thoải mái hơn. Phía trước có người cản trở, không cần lo lắng đột nhiên toát ra thứ gì tới.

"Ừng ục ục..."

Đang suy nghĩ, trước mặt trong phòng giam, đột nhiên toát ra mấy cái bóng người. Đèn pin tầm ảnh đi, tất cả đều là hoạt thi. Chỉ thấy tóc vàng rút ra Khai Sơn đao, đi lên nước, vọt thẳng đi lên, một đao chém loại kém nhất chỉ là đầu.

Trương Bằng ở phía sau lấy đèn pin dựa theo, cung cấp chiếu sáng. Có tóc vàng tại, viên đạn đều có thể: kiệm được không ít. Trong nháy mắt, tóc vàng liền đem mấy con hoạt thi giải quyết. Xem ra bình thường chém không ít người, luyện ra.

"Có thể a. " Trương Bằng tán dương.

"Bằng ca, hòng súng đứng... với ta, cẩn thận tẩu hỏa. " tóc vàng hơi lộ ra thống khổ nói, Trương Bằng một tay cầm đèn pin, một tay cầm súng.

"Ha ha, ta là che chở người..." Trương Bằng cười xấu hổ cười, đóng lại tay chốt an toàn, cắm vào sau lưng võ trang mang.

Hai người tiếp tục hướng phía trước tìm tòi, dò dẫm theo thời gian, bọn họ tìm được càng nhiều trước lưu lại ký hiệu. Bản đồ từng điểm mở, phương hướng càng ngày càng gần như chính xác.

Ước chừng nửa giờ sau, phía trước xuất hiện một cái thông đạo riêng biệt.

Phòng giam bên này lối đi, bên trên(lên) đỉnh đều là hình vuông, mà cái lối đi này, nhưng là hình vòm, liền cùng bọn họ tiến vào một dạng. Hiển nhiên, là ngay cả tiếp những khu vực khác.

"Tìm được! " tóc vàng hưng phấn la lên.

"Đi! " Trương Bằng lung lay xuống đèn pin, ra hiệu tiến tới.

Hai người dọc theo hình vòng cung lối đi đi một đoạn ngắn, phía trước sáng tỏ thông suốt, là cái vô cùng lối đi rộng rãi, hoặc có lẽ là căn phòng.

"Xuy..." tóc vàng xuất ra thiêu đốt gây, vặn mở chống nước đập, dùng dao găm hoa đốt, ném ra ngoài.

Mình đó ánh lửa nhất thời chiếu sáng bốn phía.

"A! " tóc vàng tựa hồ bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ, không tự chủ được hét lên kinh ngạc. Mà Trương Bằng cũng trợn to hai mắt, một bộ biểu tình khiếp sợ.

Giá gỗ, ghế gỗ, ngựa gỗ, cùm, xích sắt, chậu than, đồng nồi, lạc thiết...

Cùng với bên trên(lên) trăm cổ thi thể. Bọn họ nữ có nam có, hình thái khác nhau, nhưng đều có một đặc điểm chung, chính là trẻ tuổi mạo mỹ, giữ gìn hoàn hảo, trông rất sống động, dường như tiến vào một cái viện bảo tàng tượng sáp.

Treo trên tường từng hàng sét ăn mòn hình cụ, ngũ hoa bát môn, có từng thấy, cũng có chưa từng thấy, hàng trăm hàng ngàn, nhìn thấy giật mình...

10

Xin nhớ quyền sách thủ phát tên miền: . 4 mạng tiểu thuyết bản điện thoại di động đọc địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: cánh hoa

Thi thể về mặt, đều mang không cách nào nói rõ thống khổ và tuyệt vọng. Để cho người khó có thể tưởng tượng, bọn họ khi còn sống kết quả nhận bị cái gì dạng hành hạ.

"Cái này Tiêu Dao tôn giả, là tên biến thái đi. " tóc vàng há hốc miệng, một bộ khó tin bộ dáng.

Trương Bằng không lên tiếng, quét mắt một vòng, không phát hiện thứ đặc biệt gì, lấy đèn pin quờ quờ, ra hiệu tóc vàng tiếp tục tìm tòi. Người sau gật đầu một cái, hướng phía trước đi tới.

Tại mọc như rừng hình cụ cùng trong thi thể, bọn họ phảng phất đi lại ở Vô Gian địa ngục. Thời gian là bất động, tất cả thi thể đều không nhúc nhích, duy trì lúc còn sống về mặt cùng động tác. Trương Bằng không đi qua viện bảo tàng tượng sáp, nhưng xem qua một bộ kê « khủng bố viện bảo tàng tượng sáp » điện ảnh. Cổ sự tóc tại Nữ Hoàng quốc, trời vừa tối, viện bảo tàng tượng sáp bên trong trông rất sống động chả tượng liền sẽ sống lại, bắt đầu giết người...

Bốn phía thi thể, về mặt thật sự quá chân thực, để cho người không khỏi hoài nghi, một giây kế tiếp có thể hay không sống lại.

Hướng phía trước đi 40-50m, xuất hiện một cái thạch đài to lớn. Sắc sở cũ kỹ, phủ đầy vết trầy, thoạt nhìn là một (cái) té đàn. Trên mặt bàn, khắp nơi đều là đen nhánh vết máu, trung gian để một (cái) làm bằng đồng tiểu đài, có lẽ là niên đại xa xưa, mặt ngoài hiện đầy màu xanh đồng. Định mắt nhìn đi, tiểu trên đài nằm một cái nửa chỉ dài đồ vật.

Một đầu đại, một đầu tiểu.

Nhìn thấy trong nháy mắt, Trương Bằng trợn to hai mắt. Bởi vì nó là cánh hoa hình, toàn thể có màu đen thui, hiện lên kim loại sáng bóng, phía trên nạm đủ loại màu sắc bảo thạch. Hồng hồng lam xanh từ thanh bạch, tại đèn pin cầm tay chiếu xuống, sáng chói chói mắt.

Cái kia hình cánh hoa, chính là trên nắp quan tài "Tám múi hoa(xà)" trong một mảnh. Nhìn kỹ lại, Quỷ Phủ thần công, tinh xảo tuyệt luân, không giống nhân gian tạo vật.

Hắn đang muốn đưa tay đi lấy, lại phát hiện tiểu đài phía dưới, có chút bút họa. Hắn giơ tay lên đèn pin, ở trên đài chiếu một vòng, phát hiện là một to bằng chậu rửa mặt "Trần" chữ. Bên ngoài vẽ ra một (cái) tròn, tiểu đài liền thuộc về tâm điểm bên trên(lên).

"Có phải hay không là cái gì cơ quan?" tóc vàng lo lắng hỏi.

"A..." Trương Bằng gật đầu một cái, "Có thể." lúc trước khi còn bé nhìn mạo hiểm điện ảnh, đều là tại trong huyết mộ động bảo bối gì, sau đó liền trời long đất lở.

Trương Bằng không do dự bao lâu, liền đem cánh hoa cầm lên. Có câu nói, chết đối người nhát gan, chết no gan lớn. Cái gì cũng ở trước mắt, nào có không cảm đạo lý.

Cánh hoa xúc tu lạnh như băng, có chút nặng trĩu. Trương Bằng còn còn chưa kịp nhìn, trên thạch đài "Trần" chữ liền sáng lên, tản mát ra yêu dị hồng quang.

"Lạc~ lạc lạc..."

Bốn phương tám hướng truyền tới nhỏ xíu tiếng va chạm, dường như có cái gì cơ quan bị kích phát.

"Đi!" Trương Bằng ngoắc tay, hướng ra phía ngoài phóng tới.

"Lạc~ lạc lạc..."

Không chạy ra mấy bước, hắn khước ánh mắt xéo qua liền quét đến, hai bên thi thể, chậm rãi động. Phảng phất có một trận cơn sóng vô hình đẩy qua, thi thể rồi rít ngẩng đầu lên, hướng hai người trông lại.

"Cmn!" Trương Bằng cùng tóc vàng đồng thời mắng lên, bước nhanh hơn hướng ra phía ngoài chạy đi.

Dưới chân nước văng khắp nơi, hai người ngược đầu, căng chân chạy như điên. 40-50m khoảng cách chớp mắt là tới, chừng mười giây sau, hai người chạy ra lối đi. Đèn pin hướng sau tầm ảnh đi, bóng người trùng trùng điệp điệp, hướng bọn họ đuổi theo.

"Ô Oa oa!"

Thanh âm trầm thấp từ xa tới gần đất truyền tới, làm cho người kinh hãi run sợ.

"Đi như thế nào?" tóc vàng hét hoảng hỏi.

"Bên này!" Trương Bằng tùy ý chọn một (cái) phương hướng, ngược lại không biết đường, chạy bên kia đều giống nhau.

Ánh sáng đèn pin kịch liệt đung đưa, phía trước lối đi tĩnh lặng sâu thẳm, trên tường ướt nhẹp, có chút phản chiếu. Đạp nước âm thanh xa xa truyền đi, phảng phất không có điểm cuối.

"Cót két..."

Vài mét bên ngoài cửa sắt, đột nhiên trong triều mờ ra, một cái hoạt thi thò đầu ra. Trương Bằng giơ tay lên bắn một phát, đưa nó đầu đánh lệch một cái, đụng vào trên khung cửa, lưu lại một bãi máu đen.

"Hi lý hoa lập... " hai người cũng không quay đầu lại chạy, thủy hoa tiền đến(phải) cao hơn một mét. Bọn họ không dám dừng lại chút nào. Sau lưng tiếng kêu gào liên tiếp, thúc giục tâm hồn người, phảng phất chỉ cần dừng lại, cũng sẽ bị đuổi kịp, xé thành mảnh nhỏ.

Phía trước trong phòng giam, chậm Thôn Thôn đất dòi ra mấy con hoạt thi, chặn lại đường đi của bọn họ.

"Thình thịch oành! " Trương Bằng vừa chạy vừa nổ súng,

Đánh cho chúng nó ngã trái ngã phải.

Chỉ chốc lát sau, phía trước xuất hiện phân xóa đường. Trương Bằng quét mắt qua một cái, trong đó hai cái lối đi trên tường khắc ngôi sao năm cánh ký hiệu, vì vậy hướng không đi qua địa phương quẹo đi.

"Ồ Oa oa!"

Liên tục quẹo qua bảy tám cái giao lộ, phía trước đột nhiên truyền tới hoạt thi tiếng kêu. Hai người nhất thời cả kinh, hù dọa đến sắc mặt trắng bệch. Nếu là bị từ đầu đến cuối vây chặt, bọn họ chắc chắn phải chết.

"Bằng.. Bằng ca... Làm sao... Làm sao bây giờ? " tóc vàng mất hết hồn vía, run giọng hỏi.

"Phía sau, phía sau có lối rẽ! " Trương Bằng vội vàng quay đầu, trở về chạy.

Hai người mới vừa vọt tới phân xóa miệng, đã nhìn thấy hai cái phương hướng vọt tới như thủy triều bóng đen, vì vậy hướng thứ ba phương hướng chạy đi. Có thể chạy không ra bao xa, trước mặt lại truyền tới hoạt thi tiếng kêu. Hai người không khỏi chậm bước chân lại, đang lúc này, phía trước trong phòng giam đột nhiên thoát ra hai đạo nhân ảnh.

Trương Bằng đang muốn giờ súng xạ kích, lại thấy bạch quang lóe lên, chỉ nghe thấy lão Hoàng Bì cùng tiếng kêu của Chu Phúc Nguyên: "Dừng, đừng nổ súng! " "Tiểu Bằng, là ta môn!"

"Cái này, bên này, chúng ta biết đi ra đường. " không đợi Trương Bằng do dự, hai người liền trực tiếp hướng trước mặt chạy đi.

Mặc dù hần không cách nào chắc chắn thân phận của hai người, nhưng bây giờ đã không còn kịp rồi, phía sau đuổi theo số lớn hoạt thi, căn bản không có lựa chọn khác. Trương Bằng cùng tóc vàng bước nhanh đuổi theo, đi theo phía trước hai người rẽ trái rồi rẽ phải. Cũng không lâu lắm, phía trước liền xuất hiện một cái hình vòm lối đi. Trương Bằng nhất thời vui mừng quá đỗi, đi theo lão Hoàng Bì hướng bên trong chạy.

Cùng lúc đó, tại nước lạnh thôn thôn trên đường, một tên cảm thương tuần tra phòng thủ đội viên, đột nhiên phát hiện xếp hàng ở trên đường trong thi thể, có một bộ giết giết, trực đỉnh đỉnh ngửa lên nửa người trên.

Hắn còn lấy vì mình nhìn lầm rồi, dùng sức dụi mắt một cái. Lăn nữa nhìn lại, lại có mấy cỗ thi thể ngồi dậy.

Trá thi!

Hắn sợ đến hồn phi phách tán, kêu to "Có tình trạng " đồng thời kéo cài chốt cửa đạn, nhắm rồi rít bò dậy thi thể.

"Trá thi, trá thi! " số lớn phòng thủ đội viên theo tiếng mà tới, phát hiện Thi Thể Sống Lại, lập tức nửa ngồi chồm hổm xuống, nổ súng xạ kích.

"Lộc cộc cộc! " "Lộc cộc cộc! " "Lộc cộc cộc! " "Lộc cộc cộc!"

Trong khoảnh khắc, Lưu Hòa chạy như bay, tiếng súng dày đặc vang dội bầu trời đêm.

Hàng trước hoạt thi rồi rít trúng đạn, huyết nhục văng tung tóe, gào thét bi thương không ngừng. Thân thể của bọn họ, so với thường nhân bền bỉ rất nhiều. Thường thường ở bên trong thân thể bảy tám súng, còn có thể lôi kéo tràng bản tiếp tục hướng phía trước di động. Tình cảnh cực kỳ máu tanh , khiến cho không ít phòng thủ đội viên tại chỗ nôn mửa nước chua.

Dò dẫm theo thời gian, tình lại hoạt thi càng ngày càng nhiều, phòng thủ các đội viên liên tục bại lui, hướng cầu đá áp sát. Bởi vì bọn họ là phòng thủ địa phương đội, không có phối trí nhiều ít đạn dược, hoạt thi lại chịu đánh, không bao lâu liền đem đạn đánh thất thất bát bát.

Mất thấy trận hình lập tức phải giải tán, một tiếng quát từ phía sau truyền tới.

"Tránh ra!"

Các đội viên rồi rít nhường ra con đường. Quay đầu nhìn lại, bốn bóng người bay vút như thoi đưa, theo trước người bọn họ thoáng một cái đã qua, tiến vào thi trong đám. Đến mức, hần mang nổi lên, cụt tay cụt chân khắp nơi quăng đi.

Ngay tại Thanh Liên tứ tử đại sát tứ phương thời điểm, Trương Bằng theo hình vòng cung trong lối đi hiện ra.

Trước mắt là trống rỗng hình phòng, thi thể đều không thấy, chỉ còn lại ngã trái ngã phải hình cụ. Hần đầu tiên là ngắn người một chút, ngay sau đó rút súng lục ra, chỉ sắc mặt có chút mờ mịt lão Hoàng Bì cùng Chu Phúc Nguyên.

"Các ngươi là ai! " Trương Bằng nghiêm nghị hỏi, xanh mét trên mặt lộ ra một cổ dữ tợn.

"Đừng... Ta... Chúng ta không phải cố ý... " lão Hoàng Bì giờ hai tay lên, run giọng nói.

"Rõ ràng chính là đi ra đường a... " Chu Phúc Nguyên cau mày, khổ tư tưởng không thôi.

"Ồ Oa oa!"

Song phương vẫn còn đang giằng co, sau lưng truyền tới thi bầy kêu gào.

"Chúng ta đều trúng kế, khác (đừng) lực đức. " Chu Phúc Nguyên mặt hướng Trương Bằng, giọng ôn hòa nói.

Trương Bằng do dự mấy giây, thu tay về súng. Đón lấy, bốn người hướng tể đàn phương hướng chạy đi.

"Mau tìm tìm, có không có đường ra! " chỉ chốc lát sau, liền đến cuối, Trương Bằng hét lớn.

Bốn người lục lọi vách tường, mong đợi có thể tìm được cái gì cơ quan cửa ngầm. Có thể tìm thêm vài phút đồng hồ, không thu hoạch được gì. Hậu phương cái bóng đồng nghịt một mảnh, hướng bọn họ ép tới gần. Tóc vàng mắt thấy không đường có thể trốn, sợ đến tê liệt ngồi dưới đất, trong tay Khai Sơn đao "Loảng xoảng " một tiếng, rơi rơi xuống mặt đất.

"Thình thịch thình thịch oành! " Trương Bằng liều mạng bóp cò, có thể những thứ kia thân thể hoàn hảo hoạt thi, lại một cách lạ kỳ chịu đánh. Mấy dưới súng đi, dám không đánh ngã một cái.

"Xong rồi xong rồi... " lão Hoàng Bì lẩm bẩm, một bộ sắp ngất đi bộ dáng.

"Xem ra lần này, muốn gãy ở nơi này. " nhìn lấy chậm rãi ép tới gần thi bầy, Chu Phúc Nguyên ừ ừ cúi đầu nói.

"Không muốn a, ta không nên chết, ta còn là xử nam a! " tóc vàng kêu khóc, trong thanh âm tràn đầy thống khổ và tiếc nuối.

Nhưng mà, ngay tại thi bầy sắp nhào lúc tới, chợt định trụ. Bọn họ tay chân cứng ngắc, còn dừng lại ở một khắc trước động tác, vẫn không nhúc nhích. Phảng phất một trận băng gió thổi qua, trong nháy mắt đóng băng tại chỗ.

Tóc vàng trên mặt mang nước mắt, nhìn về phía trước yên tĩnh không tiếng động thi bầy, cả người đều thừ ra. Mấy giây trước, trong tuyệt vọng Trương Bằng bỗng nhiên hơi suy nghĩ, tương hoa mũi thả lại làm bằng đồng tiểu trên đài. Chỉ một thoáng, "Trần " chữ bên trên(lên) hồng quang trong triều thu lại, thi quần lập gần(tức) đình chỉ hoạt động.

Qua một lúc lâu, bốn người mới từ kinh sợ bên trong khôi phục như cũ, lần nữa tụ chung một chỗ.

"Các ngươi có ý kiến gì không? " Trương Bằng hướng lão Hoàng Bì cùng Chu Phúc Nguyên hỏi.

"Nơi này có một cái hoặc là nhiều con sẽ chế tạo ảo cảnh tà linh. Nghĩ (muốn) muốn đi ra ngoài, liền muốn trước đem chúng nó diệt. " Chu Phúc Nguyên nói.

"Làm sao diệt? " Trương Bằng hỏi.

Chu Phúc Nguyên giang hai tay ra, tỏ vẻ không thể làm gì.

"Đồ vật ở lại nơi này, đi ra ngoài tìm đường đi. " lão Hoàng Bì đề nghị, "Lưu được núi xanh tại, không sợ không cũi đốt."

"Không được! " Trương Bằng dứt khoát cự tuyệt. Muốn hấn trợ mắt nhìn con vịt đã đun sôi bay đi, đó cùng lấy mạng của hấn khác nhau ở chỗ nào?

"Chuyện này... " lão Hoàng Bì chần chờ một chút, lần nữa khuyên nhủ, "Bằng ca, chính là kiếm tiền, cũng có mạng hoa(xài) a."

"Chúng ta liền ở chỗ này chờ, nhất định sẽ có người đi vào tìm tòi, đến lúc đó... " Trương Bằng cắn răng, nói, "Chúng ta cầm đồ vật liền chạy."

Nghe được thuyết pháp này, còn lại ba người đều trở mắt nhìn nhau, á khẩu không trả lời được. Cho đến lúc này, bọn họ mới tính thấy rõ bộ mặt thật của Trương Bằng. Đừng tưởng rằng hấn bình thường rất kinh sợ, nhưng kỳ thật trong xương, chính là một căn tiền không cần mạng hàng.

Chương 8: thoát đi

Nếu Trương Bằng không chịu đi, còn lại ba người cũng chỉ đành lưu lại. Nhưng những chuyện lật vật kia thì chỉ gần trong gang tấc, không khỏi có chút tâm kinh đảm khiêu.

"Ngược lại bọn họ không thể động, đem đầu toàn bộ chặt xuống." Trương Bằng nói.

Một lời thức tỉnh người trong mộng, tóc vàng cùng lão Hoàng Bì ngay sau đó rút ra Khai Sơn đao, đi lên chém hoạt thi đầu.

"Keng keng keng!"

Lưỡi đao chém vào hoạt thi trên cổ của, lại phát ra tranh minh thanh. Hai người thay nhau chém vài chục cái, con thứ nhất hoạt thi đầu rớt cuộc rớt xuống. Nhưng thân thể còn duy trì nguyên trạng, đứng ở nơi đó, vô cùng quý dị. Xem ra cái này hình trong phòng hoạt thi, khi còn sống đều là cao cấp tu giả, xương cứng đến nỗi giống như sắt tựa như.

"Không được, không được." "Thật sự quá cứng rắn, so với đồn cũi còn mật hơn." hai người chém mấy con, thể lực liền đã tiêu hao không sai biệt lắm, bỏ rơi tề đại tay, thở hồng hộc nói.

Mất thấy không có cách nào giải quyết, Trương Bằng rất nhanh thì làm ra quyết định, "Không quản chúng nó, phút(phân) hai ban nghỉ ngơi, mỗi lần hai giờ. Lão Chu cùng lão Hoàng đầu ban, ta cùng lục tử ngũ trước một hồi." nói xong, hần liền để túi đeo lưng xuống, tựa vào cạnh tề đàn bên nghỉ ngơi.

Càng là thời điểm nguy hiểm, lại càng phải trấn định, bắt mỗi cái cơ hội nghỉ ngơi, giữ thể lực và sự chú ý. Hần sờ dĩ lựa chọn thủ tại chỗ này, một mặt là bảo vật nguyên nhân, mặt khác, là bọn hần cũng chưa chắc có thể đi ra ngoài.

Trước đây phụ thân tà linh, chắc là không cách nào phá hư cánh hoa trấn phong hiệu quả. Nếu không nó không chế tóc vàng, liền sẽ trực tiếp tới nơi này giải phóng thi bấy rồi.

Suy nghĩ một chút, hần mí mắt càng ngày càng nặng, tầm mắt trở nên mơ hồ. Bên người truyền tới nhỏ nhẹ mũi tiếng ngáy, dùng khước ánh mắt xéo qua nhìn lại, tóc vàng đã cúi thấp đầu, ngủ thiếp đi.

Trương Bằng vừa muốn nhắm mắt, lại đang yếu ớt huyễn quang bên trong, nhìn thấy Chu Phúc Nguyên cùng lão Hoàng Bì mặt lộ ngạc nhiên, ngoác miệng ra hợp lại, tựa hồ đang cùng người nào vừa nói chuyện.

Hần chợt nhớ tới tại bốn người tại trong phòng giam tẩu tán một màn, âm thầm vận chuyển linh lực, mở ra tiểu Thiên mắt thuật.

Xanh thẩm ánh sáng nhạt bên trong, hần nhìn thấy hai chỉ mặc vài rách bả, toàn thân lam oánh oánh khô lâu. Bọn họ đứng ở tề đàn năm sáu thước bên ngoài, chính diện hướng Chu Phúc Nguyên cùng lão Hoàng Bì, trên dưới Trương Động xương hàm, giống như đang thấp giọng nói chuyện. Chu Phúc Nguyên cùng lão Hoàng Bì ngơ ngác nhìn bọn họ, miệng Barry nói không tiếng động nói, ánh mắt đờ đẫn, con ngươi lẫn lộn Trọc.

Trương Bằng đằng đất một chút, đứng lên, hướng Chu Phúc Nguyên cùng lão Hoàng Bì quát lên: "Các ngươi đang làm gì vậy!"

Hai người tựa hồ bị xây ra bất ngờ âm thanh sợ hết hồn, cả người khẽ run, xoay đầu lại. Cùng lúc đó, cái kia hai cái lam khô lâu phát ra một tiếng thét chói tai, hóa thành lưu quang(thời gian), bay đi. Hai người hơi hơi sững sờ, con mắt đục ngầu, dần dần khôi phục lại sự trong sáng.

"Ồ, ngươi không phải là để cho ta ra ngoài đầu nhìn một chút sao?" lão Hoàng Bì nhìn lấy Trương Bằng, có chút mờ mịt hỏi.

"Chúng ta lại sinh ra ảo giác." Chu Phúc Nguyên cau mày, như có điều suy nghĩ nói.

"Vật này, không có cách nào phòng sao?" Trương Bằng hỏi.

"Khó..." Chu Phúc Nguyên lắc đầu một cái, nói, "Ngay cả tu giả đều khó lấy phòng ngừa, huống chi là ta môn rồi."

Trải qua chuyện này, Trương Bằng cũng không dám ngủ. Vạn nhất tà linh đi Chu Phúc Nguyên cùng lão Hoàng Bì dẫn đi, sau đó phụ thân tóc vàng, mà hần còn đang trong giấc mộng, hậu quả khó mà lường được.

Ước chừng sau bốn, năm tiếng, bên ngoài đột nhiên truyền tới một trận tiếng người. Trương Bằng lập tức mở ra tiểu Thiên mắt thuật, nhìn về thi bấy. Quả nếu không, bốn con lam khô lâu đang lẫn lộn tại thi trong đám, hướng bên này động xương hàm.

"Thình thịch oánh!"

Trương Bằng không chút do dự rút súng lục ra, đánh tới. Lầm vào đờ đẫn lão Hoàng Bì cùng Chu Phúc Nguyên nghe được súng vang lên, lập tức khôi phục bình thường. Mà bốn con lam khô lâu cũng hóa thành lưu quang(thời gian), biến mất.

Nhưng này thời điểm, trong cơ thể Trương Bằng cái kia Cổ linh khí biến mất. Trong mắt ánh sáng nhạt dần dần lãnh đạm đi, quanh mình hết thấy đều tối sầm, bất chúc Phật quang tuyến bị kéo ra, coi cách không ngừng rút ngắn, cuối cùng chỉ còn lại trên tế đàn hai cây thoi phát sáng tản mát ra ánh sáng nhạt.

Nguy rồi, Tiêu Vũ Nặc cho hấn độ khẩu khí kia dùng hết!

Nếu như tà linh trở lại, hấn liền không cách nào phân biệt rồi. Dường như cảm thấy được hấn khẩn trương, lão Hoàng Bì cùng Chu Phúc Nguyên đồng thời nhìn sang.

"Có sợi dây không?" Trương Bằng hỏi.

"Có, tại lục tử trong túi đeo lưng.

"Chu Phúc Nguyên trả lời.

Trương Bằng liền vội vàng đem tóc vàng đánh thức, lấy ra một bó giấy leo núi, cột vào ngang hông, sau đó đem bốn người xâu vào một chỗ. Cứ như vậy, bất cứ người nào trúng ảo giác, đều sẽ dính dấp đến những người khác.

"Ào ào ồn ào... Ào ào ồn ào... Ào ào ồn ào... Ào ào ồn ào..."

Không biết qua bao lâu, thi bầy phía sau truyền đến bơi đứng âm thanh, cùng với đứt quãng tiếng người.

"Bên này có đồ..." "Nhanh đi qua nhìn một chút..." "Anh, chúng ta tới rồi, người ở đâu?"

Là Trương Toàn cùng thanh âm của Trương Thắng, Trương Bằng không khỏi nhú mày. Theo tiếng kêu nhìn lại, bốn cái bóng người đang chạy tới. Trước mặt hai cái là Trương Toàn cùng Trương Thắng, phía sau hai cái là bọn hấn cùng thôn tiểu đồng bọn.

Nhìn thấy Trương Bằng trong nháy mắt, Trương Toàn Trương Thắng mặt lộ kinh hãi, bước nhanh hơn chạy tới.

Lại đang cách nhau năm sáu thước vị trí bên trên(lên), Trương Bằng đột nhiên giơ súng lục lên, lớn tiếng quát: "Đừng tới đây!"

Hai người nhất thời sửng sốt, dừng bước lại. Phía sau hai cái cùng thôn dừng bước không kịp, đụng vào sau lưng bọn họ.

"Anh, người làm sao vậy?" Trương Toàn vẻ mặt không thể tin nhìn lấy Trương Bằng, hỏi.

"Đại ca, là ta môn a." Trương Thắng la lên.

"Đi chết đi!" Trương Bằng mặt lộ dữ tợn, rống to, liên tục bóp cò.

"Thình thịch oành!" đạn bắn vào trên mặt đất, văng lên mảng lớn nước.

Bốn người đồng thời phát ra tiếng rít chói tai, thân thể hóa thành khí vụ, dần dần tiêu tan ở trong không khí.

"Hô..." nhìn lấy biến mất tà linh, Trương Bằng thở ra một hơi dài. Hấn cũng không dám hướng người một nhà trên người nổ súng, ai biết có phải là thật hay không, chỉ có thể dựa vào một (cái) "Hù dọa" chữ. Nhưng nếu như tà linh cảm thấy được điểm này, liền sẽ không chạy. Nếu chúng nó tiếp tục giả bộ nữa, hấn cũng không biết nên làm gì bây giờ.

"Tiếng súng là từ bên trong truyền tới." "Ừ, đi qua nhìn một chút."

Cũng không lâu lắm, thi bầy phía sau vang lên hai cái giọng nữ. Một trận đập tiếng nước chảy đi qua, bốn cái bóng người ra bọn hấn bây giờ phía trước.

"Hấn ở đó!" "Cuối cùng tìm được..." "Tiểu tử thú." "Đánh hấn một trận đang nói." Thanh Liên từ từ đồng loạt nhìn lấy Trương Bằng, nói.

"Đừng... Đừng tới đây!" Trương Bằng có chút luống cuống, giơ súng la lên.

Nếu là giả, tự nhiên không có thể làm cho các nàng đến gần. Có thể nếu là thật, một khi công kích, hậu quả khó mà lường được.

"Người muốn làm gì?" Minh Tâm giờ lên lông mày, nghiêm nghị hỏi.

"Trương Bằng thí chủ, chúng ta là tới cứu người." tính khí tốt nhất rõ ràng Liên nói.

"Nơi này có sợ hãi tà linh, chúng ta không phân rõ ai là người mình." Trương Bằng vừa nói, một bên hướng bên cạnh ba người nháy mắt. Lão Hoàng Bì trước nhất kịp phản ứng, rút ra Khai Sơn đao, bày làm ra một bộ liều mạng tư thế.

Minh Tâm quét mắt qua một cái, ánh mắt tại bọn họ bên hông thừng bên trên(lên) tác dừng lại trong chốc lát, ngay sau đó nhấc tay một cái, "Thương"

một tiếng, rút ra phía sau bảo kiếm, hàn quang nhất thời phản chiếu trong mắt mọi người trắng lóa như tuyết. Chỉ thấy nàng theo tay vung lên, nhất đến gần hai cổ hoạt thi đầu lâu Tề Phi. Tiếp lấy thu kiếm vào vỏ, lui về phía sau mấy bước, khí định thần nhàn nhìn lấy Trương Bằng.

Tà linh ảo thuật, không có thực chất tính tổn thương. Nhưng là không loại bỏ, mới vừa nhìn thấy cũng là ảo giác. Trương Bằng minh bạch ý của đối phương, hướng lão Hoàng Bì nháy mắt ra hiệu. Người sau lập tức chạy chậm tiến lên, kiểm tra đầu thân phận cách thi thể.

Lục lọi một lúc lâu, lão Hoàng Bì chạy trở lại, ghé vào lỗ tai hắc nhũ giọng nói, "Chắc là thực sự."

"Những thứ này sẽ sống lại, trước đem chúng nó giết!" Trương Bằng la lên, còn lại ba người cũng đi theo gật đầu.

Thanh Liên tứ tứ không có làm bao nhiêu do dự, trực tiếp rút ra kiếm xuất vỏ, tiến vào thi bầy. Hàn quang lóe lên, đầu lâu rồi rít cút rơi xuống mặt đất. Chỉ chốc lát sau, thi bầy hoàn toàn biến thành không đầu cái cọc gỗ.

Trương Bằng nhân cơ hội cầm lên cánh hoa, nhét vào trong túi áo. Yêu dị hồng quang lần nữa tàn mất ra, Thanh Liên tứ tứ đồng thời nhú mày một cái, hướng hắc nhũ này trông lại.

"Chuyện này... Này sao lại thế này..." Trương Bằng giả trang ra một bộ hốt hoảng bộ dáng, la lên, "Ta... Ta thật giống như đụng phải cái gì cơ quan."

"Ồ Oa..." "Ồ Oa..." "Ồ Oa..." "Ồ Oa..."

Đang lúc này, trên mặt đất đầu lâu rồi rít cồn động, phát ra trầm thấp tiếng kêu. Sau đó đã nhìn thấy những thứ kia thi thể không đầu quỳ nằm xuống, hai tay trên đất khắp nơi tìm tòi, giống như là tại tìm đầu óc của mình.

"Đi mau!" Minh Tâm mặt liền biến sắc, hướng Trương Bằng hô.

Trương Bằng bốn người lập tức chạy về phía trước, có thể ngang hông giãy thừng lẫn nhau nắm kéo, thoáng cái toàn bộ ngã xuống đất, cút thành một đoàn. Vội vã một lúc lâu, mới rút ra dao găm cắt đứt giãy thừng, chạy ra phía ngoài.

Mới vừa chạy qua thi bầy bên cạnh, đã nhìn thấy một cái rách xuống mang theo đầu lâu hoạt thi, một bên phát ra chói tai kêu gào, một bên hướng bọn họ nhào tới. Cao nhất tóc vàng né tránh không kịp, bị nhào tới trên đất. Có thể cái kia hoạt thi lại không để ý đến tóc vàng, mà là duỗi dài cánh tay, chụp vào Trương Bằng.

Trương Bằng vội vàng hướng mặt bên né tránh, kết quả đụng vào lão Hoàng Bì, lại té lộn mào một cái.

"Ồ Oa!" Trương Bằng mới vừa cút bò dậy, hoạt thi liền đụng ngã phụ cận, chụp vào cổ của hắc nhũ.

"Xoạt xoạt xoạt!"

Thế ngàn cân treo sợi tóc, trước mắt kiếm quang lóe lên, cái kia hoạt thi thân thể cương trực một chút, sau đó giống như sụp đổ tích mộc như vậy, bị cắt thành mấy khối, hi lý hoa lạp tán lạc trên đất.

"Các người đi trước, chúng ta cản ở phía sau." như gió một tay đeo kiếm, đỡ dậy Trương Bằng nói.

"Cẩn thận một chút." người khởi xướng giả mù sa mưa đất quan tâm nói.

"Đi mau." nói xong, như gió xoay người giết trở về thi bầy.

Chỉ chốc lát sau, bốn người lao ra hình phòng. Tại lối đi hẹp dài bên trong, căng chân chạy như điên. Vì giảm bớt mang nặng, Trương Bằng đem ba lỗ đầu vứt rồi.

Ước chừng hơn mười phút sau, bọn họ rốt cuộc tìm đúng đường, theo hình vòng cung trong lối đi chạy ra ngoài. Có thể mới vừa vào cột đá phòng khách, đã nhìn thấy khắp nơi u quang điểm một cái.

Tóc vàng hoa phát sáng thiêu đốt gãy, ném ra ngoài. Ánh lửa chói mắt bên trong, những thứ kia bị xích sắt trói tại thạch trụ bên trên(lên) xác thối cùng khô lâu điên cuồng giãy giụa, trống rỗng trong hốc mắt tàn u xanh quang mang.

"Rắc rắc... Rào..."

Sét ăn mòn nghiêm trọng xích sắt, đã không cách nào vây khốn bọn họ, rồi rít đứt gãy.

"Chạy a!" Trương Bằng kêu to, hướng đối diện phóng tới. Bây giờ chỉ có mạo hiểm đi qua phòng khách, mới có thể hướng phải đi ra ngoài. Còn lại ba người lập tức đuổi theo kịp.

Số lớn tránh thoát trói buộc xác thối cùng khô lâu, giương nanh múa vuốt hướng bọn họ đuổi theo.

Trương Bằng chạy trước tiên, đứng đưa đèn pin chùm ánh sáng bên trong, nhào tới mấy cái bóng đen.

"Thình thịch oành!"

Hai cái khô lâu đầu theo tiếng mà bay, một cái xác thối đầu là về phía sau phun ra mảng lớn màu đen dịch nhờn.

Chạy nhanh bên trong, phía trước bỗng nhiên ánh lửa lóe lên, Trương Bằng nhất thời cả kinh, rống to: "Nằm xuống!" sau đó xô ngã xuống đất.

"Huru huru... Huru huru... Huru huru..."

Nháy mắt tiếp theo, dày đặc viên đạn từ đỉnh đầu sát qua, sợ đến hân oa oa kêu to. Chỉ thiếu một chút, bọn họ đã bị đánh thành tổ ong vò vẽ.

"Đừng bắn súng, người một nhà!" "Người một nhà!"

Tiếng súng hơi ngừng, bốn người nằm trên đất, trố mắt nhìn nhau. Qua một lúc lâu, mới bò dậy, hóp lưng lại như mèo tiếp tục tiến lên.

Xin nhớ quyền sách thủ phát tên miền: . 4 mạng tiểu thuyết bản điện thoại di động đọc địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: nhờ giúp đỡ

Chỉ chốc lát sau, Trương Bằng đám người chật vật không chịu nổi đất chạy ra dáng vốc to quan tài. Mới vừa rồi thủ ở cửa hơn mười tên gọi phòng thủ đội viên bị sợ, cho là hoạt thi, suýt nữa đem bọn họ đánh thành cái rở. Nhìn thấy bọn họ thời điểm, đều có chút ngượng ngùng, rồi rít cúi đầu.

Bốn người nhặt về cái mạng, sắc mặt trắng bệch, hơn sợ chưa dứt, cũng không có truy cứu ý tứ. Huống chi, chuyện này hay là đám bọn hắn gây ra.

"Các người không có sao chứ?" phương giáo sư liền ngay lập tức chào đón, vẻ mặt ân cần hỏi. Bây giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm, xảy ra nhân mạng mới là đại phiền toái. Trọng yếu hơn chính là, khi biết được Trương Bằng trộm đi vào trong, bốn vị sư thái gấp đến độ bốc lửa. Không nói hai lời, trực tiếp liền vọt vào đi cứu người. Nếu như còn không nhìn ra cái này Thiên cung cổ vấn thân phận đặc thù, hắn liền sống uống phí tuổi đã cao.

"Không việc gì không việc gì." Trương Bằng khoát tay nói.

"Cũng khỏe đi." lúc này, Đái chủ nhiệm cũng mang theo vài tên nhân viên y tế, chạy tới. Bốn trên người đều có sự khác biệt trình độ trầy da, rồi rít còi áo khoác, cuộn lên gấu quần, xử lý vết thương.

Ước chừng sau hai mươi phút, Trương Bằng Viễn xa đất nhìn thấy Thanh Liên tứ tứ theo trong quan tài lớn hiện ra, nước thuốc còn không có lau xong, liền mang theo người theo phía sau thôn tiêu đạo chạy. Các nàng tóc rối tung, thoát nhìn vô cùng chật vật, phục hồi tinh thần lại, nhất định phải tìm hắn để gây sự.

Và lại, bảo vật đã tới tay. Ở lại chỗ này bị lục soát đi, đó mới kêu thua thiệt.

Sau đó, Trương Bằng về đến nhà, mạo hiểm dùng quần áo trực tiếp ném, tắm rửa một cái, đổi thân quần áo sạch sẽ. Lúc này, trời vừa mới sáng. Hắn buồn ngủ một chút, sau khi ăn cơm trưa xong, liền cùng ông nội bà nội, tiểu thúc tiểu thím, cùng với mấy vị đường đệ nói lời từ biệt, ngồi Chu Phúc Nguyên Jetta xe trở về nhà máy điện đại viện.

Ở trên xe, bốn người đều tự động bỏ quên món đồ cánh hoa hình bảo vật, chỉ thảo luận Hoàng giầy chuyển vàng phương thức xử lý. Vật này, Trương Bằng nhất định là nắm không buông, hơn nữa Chu Phúc Nguyên lần trước cũng tỏ thái độ rõ ràng, sau này phải lấy hắn cầm đầu, đương nhiên sẽ không lại quần quít phương diện này vấn đề.

Cái này cánh hoa chế tác vô cùng tinh tế, chất liệu không phải vàng không phải đá, vào tay lạnh như băng. Một mặt nạm tám viên không cùng loại loại bảo thạch, trung gian lớn nhất một viên là màu xanh nhạt thủy tinh loại phi thủy lâm, vừa duyên chỗ là thất sắc ngọc thạch, có hồng ngọc, thanh ngọc, tử ngọc, Hoàng ngọc vân vân mặt khác khắc tinh mỹ phức tạp hoa văn. Chỉ có dài nửa ngón tay, đứng dịp đoạt Thiên Công, tinh xảo tuyệt luân. Trương Bằng nửa ngày không nghiên cứu ra có tác dụng gì, vì vậy để cho tiểu thím cầm cái giấy đỏ, buộc lại treo ở ngực, coi là đồ trang sức.

Trở lại nhà máy điện đại viện, đã là buổi sáng sáu giờ. Trương Bằng tại bờ sông mua bữa ăn sáng, trở lại lầu số năm, tại quầy bán đồ lật vật cửa đội một hồi. Sáu giờ rưỡi thời điểm, Mã Tinh Lôi đứng lúc mở cửa. Nhìn thấy Trương Bằng, nhất thời mặt lộ vẻ vui mừng, giang hai cánh tay, dùng sức ôm hắn một chút.

Dán chặt gò má ôn nhu, để cho hắn có trở về nhà cảm giác. Quê hương mặc dù tốt, cũng không như ôn nhu hương tới thật sự.

"Mà a di, ta mua bánh bao hấp, sủi cảo cùng sữa đậu nành, nhân lúc nóng ăn đi. " Trương Bằng nâng lên cái túi trong tay, nói.

"Ừ, tiểu Bằng thật ngoan. " Mã Tinh Lôi xoa xuống tóc của hắn, cưng chiều nói.

Đón lấy, hai người trở lại trong tiệm, ngồi ở tủ kiếng đài cạnh, ngon lành là ăn.

Cùng lúc đó, tại nam châu thành phố sân bay, chuyến bay quốc tế xuất trạm miệng, xuất hiện một tên ăn mặc màu đỏ áo khoác, đeo kính râm, ăn mặc màu trắng giày vải nữ tử. Nàng dáng người lão luyện, khí khái anh hùng hùng hực, lại mang theo người sống chó vào hơi thở lạnh như băng, phảng phất sự xuất hiện của nàng, để cho chung quanh nhiệt độ thấp xuống chừng mấy độ.

Tại cửa ải chỗ, nàng lấy ra giấy thông hành. Nhân viên kiểm tra nhận lấy tay, ở trên bàn mở ra, vừa chỉ chỉ nàng kính râm. Cô gái kia lạnh lẽo đất tháo xuống, nhất thời lộ ra một tấm trắng nõn đến gần như trong suốt mặt. Kiểm soát nhân viên vì đó ngẩn ngơ, cô gái trước mắt, dáng dấp thanh thuần xinh đẹp, có thể biểu tình trên mặt, lại lạnh đến giống như khối băng, phảng phất không có chút nào nhiệt độ.

Ước chừng mấy giây đi qua, kiểm soát nhân viên cuối cùng từ đang thờ người khôi phục như cũ, khó khăn dời đi ánh mắt, cúi đầu nhìn về phía mở ra giấy thông hành.

Đồng Doanh Quốc, anh hoa võ sĩ, Oda Kazuo, 19 mới.

Chống lại hình, kiểm tra qua thật giả, nhân viên kiểm tra đem giấy thông hành đưa trở về, sau đó Thần sứ Quý Soa đất, thăm hỏi một câu, "Oda tiểu thư, chúc người đường đi khoái trá."

"Cảm ơn. " cô gái kia nhận lấy giấy thông hành, lễ phép hướng nhân viên kiểm tra gật đầu hành lễ, sau đó lần nữa đeo kính râm lên, theo lối đi xuất ra sân bay.

Nàng chiều ra tay, một chiếc xe taxi lái tới. Nàng mở cửa lên xe, hướng tài xế nói câu, "nanzhou-hotel. " mặc dù âm thanh vô cùng dễ nghe, giọng điệu nhưng có chút cứng rắn, tiêu chuẩn đồng doanh : Nhật Bản tiếng Anh.

"Yes Sir! " tài xế nhấn cần ga một cái, xe taxi lái ra sân bay, hướng nội thành phương hướng đi.

Sáng ngày thứ hai, Trương Bằng ngủ đến mười giờ rưỡi mới dậy, rửa mặt xong, gọi điện thoại cho Lý Xuân Sinh, để cho hắn mang phần bữa ăn sáng đến, sau đó đi xuống lầu.

Mấy ngày không thấy, tiểu Chương thật giống như mập chút ít, xem ra ngày ngày trách ở trong phòng làm việc, nuôi mấy cân thịt. Lão Hoàng Bì đang nửa nằm tại gỗ trên ghế sa lon xem báo, thấy đi đến Trương Bằng, liền vội vàng đứng lên, nhường ra vị trí.

Tiểu Chương mới vừa nấu xong bột nước xong trà, Lý Xuân Sinh liền mang theo bữa ăn sáng đến rồi. Trương Bằng liền nước trà ăn hai cái nếp gà, xoa xoa tay, đem Vương Sơn Hà sách tin đưa cho Lý Xuân Sinh nhìn, sau đó đem ngày đó đến Nam Châu đại học tìm "Sơn thôn thủ trát " trải qua nói.

"Tại thư viện mượn sách, hẳn là sẽ có ghi chép chứ? " Lý Xuân Sinh nghi ngờ nói.

"Có đạo lý! " Trương Bằng đập xuống tay.

Ba người ngay sau đó lên đường, tại hơn một tiếng sau, đã tới Nam Châu đại học thư viện. Trương Bằng liền lạc đội trưởng an ninh, lấy "Nhìn một chút chuyện lần trước xử lý sạch sẽ không có " làm lý do, lần nữa đi tới tầng ba số 09 phòng tài liệu.

Trải qua một phen tra tìm, rốt cuộc tại góc trong rương giấy da tìm được thật đầy mượn dùng ghi chép bộ.

Lão Hoàng Bì cùng Lý Xuân Sinh một tà một hữu, cẩn thận tìm kiếm. Nửa giờ sau, rốt cuộc tìm được "Sông Bích Thủy dẫn lưu tưới đồ sách " mượn dùng ghi chép. Thời gian là năm 2009 ngày 11 tháng 6 buổi chiều 4 điểm, có thể tên một cột, lại bị xóa đi rồi.

Ba người hai mặt lẫn nhau khuy, phải tiếp tục tra được, liền muốn vận dụng số lớn nhân lực vật lực, sàng lọc chọn lựa mượn dùng thời gian từ đầu đến cuối, có thể mượn dùng nên đồ sách người. Có thể cái này không khác nào mò kim đáy biển, thật sự quá khó khăn, hơn nữa sẽ đưa tới hữu tâm nhân chú ý.

Đầu mỗi lúc đó cắt đứt, không có cách nào tiếp tục tra được, Trương Bằng không thể làm gì khác hơn là mang theo hai người trở lại nơi làm việc.

Ba giờ chiều, Trương Bằng đang cùng Lý Xuân Sinh, lão Hoàng Bì uống trà, một người vốc dáng hơi gầy, cảm rất sắc nhọn, mang mắt kính, ăn mặc áo sơ mi trắng người tuổi trẻ chạy vào.

Vừa nhìn thấy Trương Bằng, liền về mặt đưa đám hô: "Bằng ca, cứu ta a!"

Người vừa tới kêu Trâu Bân Bân, là hiện tại Nhâm xưởng trưởng Trâu Văn Nhân con trai, cùng Trương Bằng là trường cấp 3 đồng học. Hắn cũng không thi lên đại học, trước mắt chính đang (tại) học lại, lý tưởng là thi được thiên đô bắc phương đại học, học tập trình tự khai phá, sau đó làm trò chơi.

"Làm sao vậy? " Trương Bằng hỏi.

"Ta phải chết rồi, thực sự, lại phải chết, ngày mai chết, không, ngày hôm sau mới chết..." Trâu Bân Bân lờn nói không có mạch lạc nói.

"Đến đến, uống ly trà, từ từ nói, ai dám khi dễ chúng ta Trâu đại công tử, ta Trương Bằng thứ nhất không đồng ý." Trương Bằng cười nói, cho Trâu Bân Bân rót ly trà. Lần trước cứu Tần Dững sự tình, Trâu Bân Bân giúp bận rộn. Có chuyện gì đi cầu, tự nhiên không thể chậm lại.

"Có phải hay không muốn tìm bạn gái?" Trương Bằng nhỏ giọng hỏi, sau đó liếc nhìn chính đang (tại) chơi máy vi tính tiểu Chương. Nàng mặc dù không tính là đỉnh cấp mỹ nữ, cùng tiêu gia tỷ muội, Mã Tĩnh Lôi những thứ này không cách nào so sánh được, nhưng là sống mặt mũi thanh tú, nhiệt độ uyển động lòng người, tính cách lại thích, vóc người cũng không tệ, bằng không tóc vàng cũng sẽ không mê luyện không dứt, luôn xin Trương Bằng giới thiệu với hân. Nhưng là người ta tiểu Chương là sinh viên, văn nghệ nữ thanh niên, đối với tóc vàng không có hứng thú.

"Không... Không phải... Không đúng... Là... Là..." Trâu Bân Bân lắc đầu, có thể nhìn thấy tiểu Chương trong nháy mắt, lại biến thành gật đầu.

"Àlo, người rót cuộc là phải hay không phải à?" Trương Bằng hỏi.

"Không... Là... Không không không... Là... Không phải..." Trâu Bân Bân bộc phát lời nói không có mạch lạc đứng lên, đỏ lên mặt, lắp bắp nói. Nhìn đến Trương Bằng gân xanh nổi lên, thiếu chút nữa không nhận được một cái tát vỗ xuống.

"Uống nước, uống trước nước." Lý Xuân Sinh tới vỗ bả vai của Trâu Bân Bân một cái, nói.

Trâu Bân Bân liếc nhìn tiểu Chương, lại nhanh chóng quay đầu, khăn trương nắm ly trà, uống một hớp.

"Phốc!" có thể nước trà quá nóng, hân trực tiếp phun ở Lý Xuân Sinh mặt béo bên trên(lên).

"Người!" Lý Xuân Sinh bị phun đến(phải) đầu đầy nước trà, giận đến không nói ra lời.

"Không... Ngượng ngùng... Xuân từ... Ta... Ta không phải cố ý..." Trâu Bân Bân liền vội vàng cầm lên trên bàn uống trà giẻ lau, phải giúp Lý Xuân Sinh lau mặt. Người sau liền vội vàng tránh ra, tiến vào phòng vệ sinh.

Qua cái này tiểu nhạc đệm, bốn người lần nữa ngồi xuống, Trâu Bân Bân nói đến mấy ngày này gặp gỡ.

Ba ngày trước, Trâu Bân Bân trung học sơ cấp đồng học bỗng nhiên tới tìm hân, nói phải dẫn hân đi chỗ chơi tốt. Trâu Bân Bân mới vừa phục thi xong, cũng không có chuyện làm, liền đáp ứng.

Xế chiều hôm đó, bọn họ vòng vo vài chuyến xe buýt, lại đi hai mươi phút con đường, đi tới thành tây ngoại ô một chỗ hăng cũ phòng.

Nơi đó đường như hoang phế rất lâu, cỏ tranh không sai biệt lắm có cao cỡ nửa người, bên tường đậu mấy chiếc gỉ nhanh hơn muốn tán giá xe tải lớn. Khắp nơi yên tĩnh, vô cùng thăm người. Hân lúc ấy liền hơi sợ, đưa ra phải về đi. Nhưng hân trung học sơ cấp đồng học lại nói, đợi lát nữa có một (cái) chơi rất khá tụ họp, đều là người quen, hân đã tới nhiều lần, không có chuyện gì. Vì vậy, Trâu Bân Bân liền lưu lại.

Đến chạng vạng tối, ước chừng năm sáu điểm thời điểm, lục tục, đến rồi tám người...

"chờ một chút..." nói tới chỗ này, Trương Bằng bỗng nhiên cắt đứt hân, nói, "Người cái kia kinh sợ dạng, còn dám đi cái loại địa phương đó, lừa gạt ai đó?"

"Người dựa vào cái gì nói ta không dám!" Trâu Bân Bân giống như chỉ bị người đập cái đuôi mèo, kêu lên.

"Vậy coi như xong..." Trương Bằng đứng lên, hướng Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì chào hỏi, "Đi, uống nước giải khát đi."

"Ta nói, ta nói còn không được à..." Trâu Bân Bân cúi đầu, giống như chỉ đầu bại gà trống, nói, "Hân là nói, có một (cái) ngực lớn muội muốn giới thiệu cho ta, ta mới đi."

"Hừ!" Trương Bằng lần nữa ngồi xuống, trong lòng mắng thầm: Tiểu tử, dám lừa người, người nhắc nhắc cái miệng, ca cũng biết người muốn làm gì rồi.

Tám người này trong, có ba người nữ, năm cái nam. Trong đó có người nữ dung mạo rất đẹp mắt, béo béo trắng trắng, chừng hai mươi bộ dáng, mang một bộ tròn bên mắt kính, ngực rất lớn, giống như hai cái bóng chuyền tựa như.

"Nói điểm chính." Trương Bằng thúc giục.

Còn lại hai người nữ, một cái chắc là nữ thành phần trí thức, thật cao gầy teo, ước chừng hơn ba mươi tuổi, nhìn một cái cũng biết là thông minh tháo vát này chúng loại hình. Còn có một cái mặt đầy tàn nhang, bộ dáng có chút hèn nhất, không nhìn ra nghề nghiệp. Năm cái nam bên trong, có bốn cái nắm cặp tấp hoặc là công lấy sau lưng balo lệch vai, đều mặc âu phục cùng giấy da, chắc là dân đi làm. Còn dư lại cái đó ăn mặc đồng phục học sinh, phải là một học sinh trung học phổ thông.

Hân lúc ấy liền có chút kỳ quái, những người này tuổi tác không đồng nhất, không giống như là có thể tiền đặt cuộc tiến tới một khối. Còn có chính là, những người này thần sắc bất an, đến rồi sau đó, ai cũng không có chủ động nói.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: quy tắc

Sau đó, bọn họ cùng một chỗ tiến vào hăng cũ phòng. Dưới đất có một (cái) rất lớn hình vẽ, hình tròn, đường kính đại khái 4-5m bộ dáng, vòng Ngoài bên trên(lên) vẽ ra từng cái hình lục giác.

Hắn trung học sơ cấp đồng học kéo hắn đứng ở trong đó một cái hình lục giác bên trên(lên). Tổng cộng có 12 cái vị trí, bọn họ có mười người, đứng ngay ngắn sau chính là một vòng, mười một cùng mười hai giờ vị trí là không.

Ngay từ đầu, hắn còn tưởng rằng là chơi đùa bỏ mặc Lựa, vút xuống người đó liền đi lên biểu diễn cái loại này. Có thể tất cả mọi người đều không nói lời nào, cũng không ngồi xuống, lộ ra mười phần khẩn trương.

Hắn nhỏ giọng hỏi hắn trung học sơ cấp đồng học là chuyện gì xảy ra, đối phương lại ý vị nói, "Đội lát nữa liền biết rồi."

Trầm tĩnh thêm vài phút đồng hồ, hắn bỗng nhiên cảm thấy quanh mình nhiệt độ giảm xuống. Loại cảm giác đó, giống như trong lúc bắt chợt bị người ném vào trong tủ lạnh, lạnh đến hắn cả người nổi da gà lên. Ngay sau đó, tại chỗ trống kia, dần dần hiện ra một cái hư ảnh. Giống như hình ảnh ba chiều một dạng, trông rỗng xuất hiện ở trước mắt.

Hắn nhất thời sợ hết hồn, có thể những người khác, bao gồm hắn trung học sơ cấp đồng học ở bên trong, đều không có gì đặc biệt phản ứng. Về mặt có chút sợ hãi, lại hơi choáng, giống như là tiên đoán được loại tình huống này, đã có chuẩn bị tâm lý. Hắn lúc ấy sợ hãi có phải hay không, nghĩ (muốn) xoay người chạy ra ngoài. Cũng không biết tại sao, thân thể của hắn giống như là bị đóng cứng, đừng nói xoay người đi, ngay cả động động ngón tay đều làm không được đến.

"Dọa tiểu ra? " Trương Bằng quan tâm hỏi.

"Đi tiểu cái đầu nguoi, ca như vậy đừng cảm, nào giống nguoi. " Trâu Bân Bân bất mãn nói.

Dần dần, hư ảnh kia biến thành thật thể. Mặc trên người hắc bào tử, đang đắp khăn trùm đầu, không nhìn thấy bộ dáng. Hắc bào nhân kia chậm rãi quay đầu, hướng hắn nhìn tới. Hắn cả người một cái run cơ trí, cái loại này sợ hãi cảm giác, giống như là bị ong vò vẽ chích một miếng.

Đại khái mấy giây đi qua, hắc bào nhân quay đầu, nhìn lấy trung gian mặt đất, chậm rãi nói: "Có người mới gia nhập, trò chơi lần nữa xáo bài. " thanh âm kia khàn khàn khó nghe, giống như một tên đem đi liền gối lão nhân.

"Người tham dự, mười người, sát thủ một tên, bình dân chín người..."

Nghe đến đó, Lý Xuân Sinh xen vào nói: "Nguyên lai là trò chơi giết người a."

"Đúng, chính là trò chơi giết người, nhưng cái này... " Trâu Bân Bân mặt lộ sợ hãi, nói, "Lại là thật..."

"Cái gì, nguoi nói trò chơi này là thật? " Trương Bằng hỏi.

"Bị sát thủ chọn trúng nguoi kia, thực sự sẽ chết. " thanh âm của Trâu Bân Bân không tự chủ được run rẩy, "Buổi tối hôm đó, ta liền mơ thấy một nguoi nam nhân bị kẹp xe đụng chết rồi. Ngay tại trước mắt ta, bị bánh xe nghiền thành thịt nát, giống như thực sự một dạng. " hắn cảm ly lên, muốn uống trà, tay lại không ngừng được đất run rẩy, nước trà rơi vãi đến khắp nơi đều là, "Ta bắt đầu còn tưởng rằng là giả, kết quả một mơ ti vi, chỉ nghe thấy Thần đang lúc tân văn báo đạo, một nguoi đàn ông đột nhiên lao ra đường xe chạy, bị quá tải chính là xe tải vượt trên..."

Trương Bằng cùng Lý Xuân Sinh, lão Hoàng Bì liếc nhau một cái, đều không lên tiếng.

Ngày thứ hai buổi tối, Trâu Bân Bân lại đi nơi nào. Ngay cả hắn trung học sơ cấp đồng học ở bên trong, chỉ còn chín người rồi.

Hắn biết rõ mình bị gài bẫy, liền chất vấn hắn đồng học, tại sao phải hại hắn. Hắn đồng học cúi đầu, không lên tiếng. Từ hôm qua hắc bào nhân câu kia "Có người mới gia nhập, trò chơi lần nữa xáo bài " có thể suy đoán ra, chỉ cần có người mới gia nhập, trò chơi liền sẽ phân phối thân phận. Làm sát thủ, dù sao cũng hơn làm bình dân tốt.

Sau đó, tại công đầu sát thủ thời điểm, Trâu Bân Bân đầu hắn đồng học. Kết quả hắn đồng học lấy một nhóm kém, bị xử chết.

"Hắn... Hắn liền ở trước mặt ta... " Trâu Bân Bân ôm đầu, cả người run rẩy, "Hòa tan, giống như cây nến như vậy, dung thành một đoàn máu."

Lý Xuân Sinh vỗ một cái người trước bả vai, tỏ vẻ an ủi, sau đó lại hỏi, "Các người không thể nói ra thân phận của mình sao?"

Trương Bằng cười một tiếng, không lên tiếng. Lý Xuân Sinh ngay sau đó vỗ xuống đầu, tỉnh ngộ lại, "Tất cả đều không nhận ra, nói ai tin a."

Đón lấy, Trâu Bân Bân nói tiếp. Ngày thứ hai buổi tối, hắn đồng dạng nằm mộng, mơ thấy tên kia trên mặt dài tàn nhang nữ hài, từ trên lầu té xuống. "Ba" một tiếng, tương nào tô đất. Nằm ngửa trên đất, mờ to ánh mắt, thật giống như đang nhìn hắn. Hắn hù dọa tỉnh lại, buổi sáng nhìn tin tức, lại nghe được tin chết.

Ngày thứ ba, cũng chính là hôm nay, hắn lập tức phải đi qua.

"Làm sao bây giờ, Bằng ca, cứu ta a!" Trâu Bân Bân nắm cổ tay của Trương Bằng, kêu khóc nói.

"A..." Trương Bằng trầm ngâm trong chốc lát, gật đầu một cái.

Trước mắt, hắn gặp sợ hãi tà linh, có phụ thân năng lực, cũng chế tạo ảo cảnh năng lực. Mà cái này, rất có thể là Tiêu Vũ Nặc trước nói qua, nắm giữ một định sức mạnh quy tắc sợ hãi tà linh.

Loại này tà linh, bình thường không có trực tiếp công kích năng lực, nhưng có thể ở một định quy tắc bên dưới, kích động vận mạng sợi tơ, có chút tư lạng bạt thiên cân mùi vị. Cái gọi là sức mạnh quy tắc, cùng tây phương Cổ khoa học gia Archimedes nói lên thăng bằng lý luận có một chút chỗ tương tự. Archimedes đã từng cho quốc vương viết qua một phong thư, nói nếu như cho hắn một cái điểm tựa, cùng một cây cũng đủ dài thăng bằng, là hắn có thể khiêu động toàn bộ tinh cầu.

Lý luận điểm tựa cùng lý luận thăng bằng hình thành lực bẩy, vì đó "Quy tắc" bị lực bẩy thật sự phóng đại sức mạnh bội số, vì đó "Sức mạnh quy tắc".

Mặc dù sử dụng điều kiện trở nên nhiều, dùng thích hợp phạm vi biến thành hẹp, nhưng uy lực lại có dãy số nhân mà tăng lên. Tỷ như, điện ảnh 《Trinh Tử》 bên trong, yêu cầu thỏa mãn "Xem lục tượng mang" cái này sung mãn muốn điều kiện, mới có thể giết chết mục tiêu. Dưới bình thường tình huống, mọi người thì sẽ không đặc biệt đi xem. Chỉ khi nào nhìn, nếu là không có cao nhân tương trợ, rất nhanh sẽ bị giết chết.

Còn có chính là, nhu cầu điều kiện càng khó, sức mạnh quy tắc lại càng lớn, ngược lại là càng nhỏ. Cái này sợ hãi tà linh, muốn dựa vào "Trò chơi giết người" quy tắc mới có thể phát động tấn công, sức mạnh quy tắc sợ rằng không nhỏ.

Muốn muốn đối phó loại này tà linh, bình thường có ba cái biện pháp.

Hoặc là, nắm giữ tuyệt đối lực lượng cường đại, tuyệt đối đáng giá, lớn hơn sức mạnh quy tắc phóng đại sau sức mạnh cấp. Giống như một con kiến nhỏ, dù là sức mạnh phóng đại gấp trăm lần, cũng không phải là đối thủ của nhân loại. Nhưng đối với phần lớn tu giả mà nói, cũng không có mạnh mẽ như vậy sức mạnh.

Hoặc là, thông hiểu sức mạnh quy tắc, có thể trực tiếp phá hư tà linh xây dựng quy tắc. Tương đương với trực tiếp đánh nát "Điểm tựa cùng thăng bằng" khiến cho lộ ra nguyên hình.

Hoặc là, tham dự trong đó, phát hiện cùng lợi dụng tà linh quy tắc, lấy đạt tới quay mũi nguy hiểm, thậm chí ngược lại mục đích đả kích đối phương. Tỷ như đối kháng Trinh Tử, chính là trực tiếp đem Bằng video đốt. Chỉ cần không tìm đường chết nhìn xem, khẳng định không việc gì.

Trâu Bân Bân nhất định là phải cứu, lại không nói lần trước giúp một chút, chính là lâu dài mà nói, cũng là cần thiết. Trường xường Trâu văn Nhân quyết định chưa đủ, bảo thủ có thừa, ở trong xường lẫn lộn, luôn có cầu đến thời điểm, để cho Trâu Bân Bân đi phiên cha của hắn, vẫn tốt hơn Trương Bằng chính mình đi.

"Chúng ta đi theo đi, ở bên ngoài nhìn lấy." Trương Bằng nói.

"Không được a, bây giờ chỉ còn bảy người, đợi lát nữa bỏ phiếu chết một người, buổi tối sát thủ lại giết một cái, 1 phần 7 cùng một phần sáu xác suất, rất khó trốn được a." Trâu Bân Bân lau nước mắt nói.

"Ý của người là, nhường một người đi tham gia, sau đó lần nữa xào bài?" Trương Bằng hỏi.

"Đúng đúng đúng..." Trâu Bân Bân gà con mồ thóc như vậy gật đầu.

"Người đây không phải là hại chúng ta sao?" Trương Bằng nói.

"Nhưng là, ta thực sự sẽ chết a." Trâu Bân Bân nóng nảy.

"Ta biết..." Trương Bằng vỗ bả vai của hắn một cái, nói, "Nhưng không đạo lý, để cho ta môn cùng người chết đi."

"Chuyện này..." trong lúc nhất thời, Trâu Bân Bân không nói ra lời. Cái yêu cầu này, quả thật có chút làm người khác khó chịu. Sinh mạng chỉ một lần, ai cũng không có quyền lợi muốn cầu người khác vì chính mình hy sinh. Nghĩ thông suốt điểm này sau, Trâu Bân Bân mặt lộ vẻ lệ quang, ngửa đầu thở dài, "Ai..."

"Có ca tại, không cần sợ." Trương Bằng đáp vai hắn, nói.

"Có Bằng ca tại. " Lý Xuân Sinh đứng ở Trâu Bân Bân bên kia bả vai, giọng kiên định nói. Bất tri bất giác, liền đem trách nhiệm quang sạch sẽ.

Trò chơi bắt đầu thời gian tại sáu giờ, Trương Bằng, Trâu Bân Bân bốn người xuất ra đại viện, đưa tới xe taxi, về phía tây ngoại ô hăng cũ phòng đi.

Hơn một tiếng sau, bốn người xuống xe, tại đất hoang thượng lầu gần hai mươi phút, rốt cuộc đi tới chỗ cần đến. Nơi này cỏ tranh rất cao, nguyên bản con đường đã bị che giấu, chỉ còn lại trung gian một cái đường hẹp quanh co.

"Bình bình a..." vì thư giãn tâm tình, Trương Bằng đắp bả vai của Trâu Bân Bân, nói đùa, "Người phải có nhiều dãi khát, mới đáp ứng tới chỗ như vậy chơi game. Nếu là ta, đánh chết cũng không tới."

"Người là bảo hán không biết đàn ông chết đói, ta hiện năm hết tết đến cũng hai mươi, ngay cả tay của nữ sinh đều không chạm qua. " Trâu Bân Bân thờ dài nói.

"Ngày nào đó, để cho xuân từ dẫn người đi trên nước nhân gian, kiến thức một chút. " Trương Bằng hướng Lý Xuân Sinh chớp chớp mắt.

"Đừng... Ta không thích cái loại địa phương đó, không sạch sẽ..." Trâu Bân Bân ngay cả vội vàng cự tuyệt nói.

Hai người vừa nói, vừa đi vào cũ nhà máy. Hoàn nhẫn nhìn lại, tường rào, đất trống, cỏ dại, phá xe tải, hăng cũ phòng, liếc qua thấy ngay. Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì không có đi vào, một tả một hữu dọc theo tường ngoài kiểm tra.

Bây giờ là bốn giờ rưỡi chiều, ánh mặt trời ửng đỏ, nhưng còn rất sáng sủa. Bốn phía yên tĩnh, Trương Bằng theo bản năng cầm sau eo cái chuỗi thương, đi theo Trâu Bân Bân đi vào xưởng.

Bên trên(lên) đỉnh phá mấy cái hang lớn, chanh đỏ ánh sáng mặt trời chiếu ở trên đất. Tro bụi rất dày, khắp nơi tán lạc giấy vụn, tấm ván, tôn các thứ. Trên tường cửa sổ rách tung toé, mở phần nửa nửa khép lấy, lộ ra từng luồng ánh sáng trời, một phái suy bại lác đác cảnh tượng.

Hắn rất nhanh thì nhìn thấy Trâu Bân Bân nói cái đó hình vẽ, hình tròn, đường kính 4-5m, dùng nào đó vật cứng mở ra lỗ, sau đó rút vào sơn đỏ bộ dáng. Vòng Ngoài là hình lục giác, tổng cộng 12 cái, dựa theo đồng hồ hình dáng xếp hàng.

Trương Bằng vòng một vòng, không nhìn ra cái gì nghệ bụng tới, giống như thông thường, khắc ở xi măng trên nền hình vẽ.

"Đem vật này hủy diệt như thế nào đây?" Trương Bằng hỏi.

"Hữu dụng không?" Trâu Bân Bân hỏi ngược lại.

"Không biết. " Trương Bằng lắc đầu một cái.

"Hủy diệt cái này, chúng ta sẽ sẽ không trực tiếp chết đi?" Trâu Bân Bân lo lắng hỏi. Tại trong ấn tượng của hắn, hắc bào nhân không gì không thể, muốn ai chết, người đó liền chết.

"Cái này thật đúng là khó nói..." Trương Bằng chần chờ nói.

"Bằng ca, nhanh nghĩ một chút biện pháp a, nhờ vào người. " Trâu Bân Bân chấp hai tay, cầu đạo.

"Đi, đi ra bên ngoài các loại. " Trương Bằng nói. Không biết tại sao, nơi này để cho hắn cảm giác rất không thoải mái, chỉ nghĩ (muốn) mau rời khỏi. Đặc biệt là người bên cạnh, so với hắn còn kinh sợ.

Chỉ chốc lát sau, Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì vòng một vòng, cùng Trương Bằng hai người đụng đầu, đều tỏ vẻ không có phát hiện cái gì đáng giá chú ý đồ vật.

Sắp đến sáu giờ thời điểm, lần lượt lần lượt đến rồi sáu người. Bốn nam hai nữ, trong đó có người nữ, lại là nhận biết.

Chỉ thấy nàng vóc người hơi mập, ăn mặc màu đen chức váy, dưới chân đạp một đôi giày bằng da. Hướng lên trên nhìn lại, áo sơ mi trắng xuống cổ trướng dị thường, phảng phất ẩn tàng hai cái đại dưa bở. Đi lên nữa, da thịt trắng nõn, tướng mạo đáng đẹp, bộ dáng lại ngơ ngác, phản ứng cũng có chút chậm lụt. Trương Bằng liên tục kêu hai tiếng, mới phản ứng được.

"Đeo tuyết!"

Người trong cuộc đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó mặt lộ kinh hi, đi nhanh tới. Cái kia bộ ngực đầy đặn theo bước chân rung động không dứt, để cho người khó mà dời đi ánh mắt.

Nhưng mà, nhìn lấy góc bấm sinh mắt kính muội run rẩy run rẩy vui vẻ, phảng phất lúc nào cũng có thể sẽ ngã xuống bộ dáng, Trương Bằng chỉ cảm thấy sợ hãi thấy đau. Bây giờ người quen tỷ số tử vong đã tăng lên đến 7 phần thứ hai cùng một phần ba, có chút không thể nào tiếp thu được rồi.

Dĩ nhiên, hắn là sẽ không thừa nhận, hết thấy đều là bởi vì hơi lớn ngực...

Xin nhớ quyền sách thủ phát tên miền: 4 mạng tiểu thuyết bản điện thoại di động đọc địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: theo đuổi

"Sao người lại tới đây? " Trương Bằng hỏi.

Lúc này, tên kia hơn ba mươi nữ thành phần trí thức nhìn thấy, đập giày cao gót, hướng đi tới bên này. Trương Bằng lập tức hướng lão Hoàng Bì cùng Trâu Bân Bân nháy mắt. Hai người hiểu ý, nghiêng đôn, cùng người nữ kia thành phần trí thức nói chuyện. Trương Bằng là vô tình hay cố ý kéo lại đeo tuyết, đứng ở Lý Xuân Sinh sau lưng. Lý Xuân Sinh 1m8 nhiều, cao lớn vạm vỡ, cộng thêm cố ý nghiêng nghiêng, trực tiếp ngăn trở nữ thành phần trí thức tầm mắt.

"Ta à, là theo bằng hữu tới. " đeo tuyết ngu hồ hồ trả lời.

"Bằng hữu gì, kia nhận biết? " Trương Bằng hỏi tới. Theo tình huống vừa rồi xem ra, nàng là cái đó nữ thành phần trí thức mang tới. Đeo tuyết mới vừa tốt nghiệp đại học, mà đối phương hơn ba mươi tuổi, khẳng định không là bạn học. Về phần bằng hữu, vậy sẽ phải thật tốt hỏi một chút rồi.

"Đúng vậy... Chính là ở dưới lầu ăn fastfood thời điểm nhận biết. Đúng rồi, nàng cũng là khoa học kỹ thuật cao ốc, tại chín tầng một nhà đồ trang điểm công ty đi làm. " đeo tuyết không có gì tâm cơ, trực tiếp trả lời. Ở trong mắt nàng, Trương Bằng là thúc thúc công nhận người, không có gì có thể giấu giếm. Mà ngốc bẩm sinh nàng, căn bản không suy nghĩ, Trương Bằng vì sao lại hỏi cái vấn đề này.

Bất quá, tính cách phương diện cơ hồ là trời sinh. Bằng không, nàng làm sao sẽ bị một cái không biết căn (cái) không biết lai lịch nữ nhân, mang tới cái này hoang giao dã ngoại đây? Coi như là tương đối đơn thuần Tiêu Thiên Tinh, cũng không khả năng tại hiểu chuyện sau đó, còn phạm loại này nguyên tắc tính sai lầm.

Nhưng trên thực tế, Trương Bằng vẫn là đánh giá cao đeo tuyết ngốc bẩm sinh trình độ. Hỏi một chút bên dưới, nàng lại đối với chơi ít nhất bốn ngày chân thật trò chơi giết người không cảm giác chút nào.

"Chơi thật vui a. " đeo tuyết hưng phấn nói, "Mỗi ngày đều sẽ chết một người người, cũng không ai biết cái kế tiếp chết chính là ai, có lẽ là người khác, lại có lẽ là chính mình, tốt kích thích nha ~ " sau đó hướng Trương Bằng nháy mắt một cái, làm ra một bộ bộ đáng đáng thương, "Ta rất dân, người muốn là làm sát thủ, cũng không cho phép trước hết giết ta ~ "

"Chuyện này... Trò chơi này gặp người chết a! " Trương Bằng cả kinh nói.

"Đều là giả a, làm sao có thể thực sự người chết? " đeo tuyết thiên chân vô tà nói.

"Ngày hôm qua, người không phải là nhìn tận mắt một người, giống như cây nến như vậy hòa tan sao? " Trương Bằng dùng sức nắm tóc, dường như nhanh phát điên hơn rồi. Thời khắc này, hẳn không khỏi sinh ra ảo giác, ngu si cái đó không là đối phương, mà là hắn..

"Đặc kỳ thật là giỏi a, thật có chân thật cảm giác, ta còn kỳ quái đây, bọn họ là làm sao làm được. " đeo tuyết hơi hơi nhíu mày, oai tà đầu, nhìn lấy bầu trời, một bộ suy tính bộ dáng.

Đại tỷ, đừng suy nghĩ, tình của người thương đã đột phá chân trời rồi.

Trương Bằng oán thầm, đang muốn mở miệng nói chuyện, tên kia nữ thành phần trí thức nhìn thấy bọn họ tại nói chuyện với nhau, đã không nhẫn nại được, la to đứng lên, "Các người... Các người muốn làm gì, khác (đừng) khi dễ muội muội ta, ngăn ta nữa, ta liền phải báo cho cảnh sát!"

Đeo tuyết nghe nữ thành phần trí thức tiếng kêu, liền vội vàng chạy tới, giải thích, "Phạm tỷ, bọn họ là ta bạn của chú, không là người xấu."

"Thúc thúc của người làm sao sẽ (biết) nhận biết những người này a... " nữ thành phần trí thức vẻ mặt chê nói, trong ánh mắt lộ ra phòng bị, sau đó dựa đi tới, tại đeo tuyết bên tai nhỏ giọng thăm thẳm, "Nhìn một cái liền biết không phải là đứng đắn gì người. " nàng tướng mạo một dạng khuôn mặt có chút dài nhọn, thoạt nhìn có chút cay nghiệt, cộng thêm cái kia mắt cao hơn đầu bộ dáng, hoạt thoát thoát chức tràng nữ cường đạo.

"Phạm tỷ, bọn họ đều là người tốt, thúc thúc ta thì sẽ không nhìn lầm người. " đeo tuyết nói. Đeo vui đã từng cùng nàng nói qua, phải nhiều hướng Trương Bằng học tập. Còn nói Trương Bằng kinh nghiệm xã hội phong phú, biết đối nhân xử thế, là một (cái) tuổi trẻ tài cao hảo tiểu hòa tử. Lấy nàng chú tính cách, là sẽ không dễ dàng nói ra câu nói này, càng sẽ không dễ dàng đồng ý người khác.

Đeo tuyết mặc dù tâm tư đơn thuần, nhưng cũng biết, ai đáng giá tin nhiệm hơn. Trương Bằng là "Thần thúc chứng nhận ", nhất định phải so với "Phạm tỷ

" thân cận hơn chút ít.

"Người là đeo tuyết bằng hữu a, chào người chào người. " Trương Bằng lộ ra nụ cười ấm áp, tiến lên nói. Trong lòng lại đem độc kia phụ mắng trăm ngàn lần, ngay cả đeo tuyết thuần lương như vậy nha đầu đều lừa gạt, thật là không có nhân tính. Bất quá nói đi nói lại thì, nếu là thiết thân xử địa, sợ rằng hắn cũng sẽ đem đeo Sherer tới. Dễ lừa gạt như vậy, thật là không lừa gạt thì quá uổng phí. Chuyện liên quan đến sinh tử, còn có cái gì đạo nghĩa có thể nói.

Đúng vậy, dễ gạt...

Trong đầu hắn hoa qua một cái mới ý nghĩ, nhìn về phía đeo tuyết bộ ngực ánh mắt, không khỏi nóng lên.

Ngược lại, cũng là sẽ bị người khác lừa gạt...

Hắn lóe lên rồi biến mất về mặt, rơi vào chức tràng nữ cường đạo trong mắt. Chỉ thấy nàng nhũ mào một cái, bộc phát cảnh giác, đưa tay ra, đem đeo Sherer đến một bên.

Trương Bằng bản muốn ngăn cản, hắn có lòng tin, đeo tuyết sẽ nghe theo hắn. Có thể lời đến khóe miệng, lại rút trở về. Bởi vì hắn nghĩ đến, vạn nhất cô nàng này là "Sát thủ " đeo tuyết tình cảnh gặp nhau(sẽ) vô cùng nguy hiểm. Và lại, lấy đeo tuyết ngốc bẩm sinh tính cách, dù là đối phương đại rớt mê hồn thang, cũng không khả năng thay đổi đeo tuyết đối với hắn ấn tượng.

Mọi việc đều có tích cực cùng tiêu cực hai mặt, ngốc bẩm sinh chỗ xấu là ngây ngô, chỗ tốt cũng là ngây ngô. Đeo tuyết bởi vì chú duyên có, tín nhiệm Trương Bằng, rất khó khuyên nàng thay đổi quan điểm, bởi vì nàng không nghe rõ...

Trương Bằng nhìn đồng hồ, bây giờ là năm giờ bốn mươi bảy phút(phân), khoảng cách trò chơi lúc bắt đầu đang lúc, còn có mười ba phút. Muốn hạ thấp tỷ số từ vong, phải có người mới gia nhập, như vậy thì sẽ lần nữa xáo bài, miễn đi hôm nay "Công đầu từ vong ".

Do ai đi đây?

Hắn không tự chủ được ngẩng đầu lên, ánh mắt tại lão Hoàng Bì cùng trên người Lý Xuân Sinh quét qua. Đây chính là liên quan đến sinh mạng sự tình, bọn họ làm sao có thể nguyện ý. Cho dù hắn có nắm chắc, chỉ cần hắn đưa ra, Lý Xuân Sinh nhất định sẽ đồng ý. Nhưng chính là bởi vì là huynh đệ, mới càng không thể nào để cho đối phương đi chịu chết.

Chính mình?

Không phải đâu, hắn vừa mới tràn đầy hai mươi tuổi, còn có bó lớn đặc sắc đời người chờ hắn. Hắn vốn là trải qua áo đến thì đưa tay com tới há mồm ngày tốt, có Mã Tinh Lôi phục vụ, lại có hai tỷ muội làm bạn đi theo, lại chết như vậy, cũng quá thua thiệt đi.

Giả thiết hắn bây giờ tham gia trò chơi, sau đó lập tức vọt tới Liên Hoa sơn cầu viện, rất có thể ở nửa đường liền bị giết. Trừ phi hắn và đeo tuyết, Trâu văn bản thu được sát thủ thân phận, mới có thể bảo đảm an toàn.

Không cứu?

Nhìn lấy đeo tuyết trước ngực kinh người đường cong, trong đầu thoáng qua ví dụ như "Bóng chuyền " "G " "Đại " "Mềm mại " "Đạn " các chữ. Nếu là cứ như vậy không có, thật đáng tiếc...

Đơn giản là, phí của trời!

Nghĩ như vậy, hắn nhìn về phía nữ thành phần trí thức ánh mắt, bộc phát Địa Âm tàn nhẫn nổi lên.

Tám người bên trong, có tám phần chỉ năm xác suất năm người khác đạt được sát thủ thân phận, tại cái tiền đề này xuống, lại có 1 phần 7 xác suất, sát thủ lựa chọn hắn vì tối nay mục tiêu. Trải qua đơn giản tính toán, tám phần chỉ năm nhân với 1 phần 7, hắn tỷ số từ vong là 9%.

Lúc này, hắn không khỏi nghĩ đến một vấn đề.

Nam nhân là tại sao mà sinh?

Quyền, sắc!

Muốn hắn trở mặt nhìn, mỹ nhân ở trước mắt hương tiêu ngọc tồn, vẫn có cơ hội ăn đến cái loại này, không khác nào cầm đao cùn từ cắt thịt của hắn, hoàn toàn không thể nhẫn nhịn.

"Đợi lát nữa ta cũng muốn tham gia trò chơi. " Trương Bằng bình tĩnh nói. Người chết vì tiền, chim chết vì ăn!

"À? " Lý Xuân Sinh, lão Hoàng Bì, Trâu Bán Bán ba người đồng thời thất kinh, trong ngày thường tham sống sợ chết Bằng ca, hôm nay làm sao như vậy hào khí.

"Bình bình là huynh đệ nhà mình, ta làm sao có thể... " Trương Bằng vỗ bả vai của Trâu Bán Bán một cái, thờ dài nói, "Để cho hắn một mình đối mặt nguy hiểm đây? " khẩu khí kia, tang thương mà phiến muộn, rất nhiều tráng sĩ một đi không trở lại mùi vị.

"Bằng ca... " Trâu Bán Bán cảm động đến nước mắt lưng tròng, sắp khóc thành tiếng thanh âm rồi.

Lý Xuân Sinh lại lật ra xem thường, làm nhiều năm như vậy huynh đệ, còn không biết Trương Bằng tính tình, hần coi như sống uống. Tám chín phần mười, là vì cái đó ngực lớn muối, muốn sắc không muốn sống.

"Ai... " Lý Xuân Sinh thờ dài, nói, "Tính cả ta đi."

"Chuyện này... " lão Hoàng Bì ngạc nhiên, có thừa một lúc lâu, mới lên tiếng, "Ta... Ta cũng lên!"

"Không cần phải đi, ta một người là được. " Trương Bằng giả mù sa mưa đất chậm lại nói.

"Huynh đệ, chính là có khó cùng lúc lên đỉnh, trừ phi người không coi ta Thái Mạo là huynh đệ. " Lý Xuân Sinh phối hợp nói, mặc dù nội tâm rất không tình nguyện.

Không đợi lão Hoàng Bì mở miệng, Trương Bằng liền cảm động nói, "Cảm ơn!"

Cứ như vậy, tỷ số sinh tồn trên phạm vi lớn tăng lên, bọn họ bên này có năm người, đạt được sát thủ thân phận xác suất tăng lên tới 50%.

Chỉ chớp lát sau, thời điểm tới sáu giờ chiều, mười một người tại trên trận pháp theo thứ tự đứng ngay ngắn. Theo một cổ Âm Hàn chi khí đánh tới, xương bên trong dần dần trở tối, một đạo hắc bào bóng người hiện lên mười hai giờ vị trí.

"Có người mới gia nhập, trò chơi lần nữa xào bài. " làm hư ảnh biến thành thật, khàn khàn thanh âm khó nghe vang tới mà bắt đầu.

"Oành!"

Trương Bằng giờ tay lên bắn một phát, sợ đến vài tên người tham dự ngồi sập xuống đất.

Đạn bắn vào hắc bào nhân trên người, xuyên thấu qua, bắn vào đối diện trên tường. Hắc bào nhân do thật biến thành hư, lại do hư biến thành thật, không có bất kỳ phản ứng, phảng phất chưa từng xảy ra chuyện gì, tiếp tục phát ra khàn khàn thanh âm khó nghe.

"Người tham dự, mười một người, sát thủ một tên, bình dân mười người."

"Ban đêm mười điểm đi qua, sát thủ có thể tuyển chọn một tên mục tiêu..."

"Người, người tại sao có thể có súng! " học sinh bộ đáng thiếu niên chỉ Trương Bằng la lên.

"Chuyện ta đầu tiên nói trước, mấy người chúng ta là một phe, đợi một hồi ai làm sát thủ, dám chọn mấy người chúng ta... " Trương Bằng mặt lộ ngoan sắc, giờ lên súng lục, trầm giọng nói, "Ngày mai trở lại, còn sống người liền sẽ đem mấy người các người giết hết, nghe hiểu chưa!"

"Oành!"

Ánh lửa lóe lên, lần này là hướng thiên khai súng. Đối diện mấy người sắc mặt trắng bệch, nguyên bản có một (cái) muốn mở miệng, tự giác ngậm miệng lại. Đối mặt sự uy hiếp của cái chết, bọn họ chỉ có thể giữ yên lặng.

"Nếu như ba giờ sáng, sát thủ còn không có lựa chọn mục tiêu, tự thân liền sẽ từ vong... " thanh âm khàn khàn không tình cảm chút nào đất nói ra quy tắc, vang vọng với cũ nhà xưởng bầu trời.

Đón lấy, Trương Bằng chỉ xuống Lý Xuân Sinh, lão Hoàng Bì, Trâu Bán Bán, cuối cùng chỉ xuống đeo tuyết, nói, "Đều thấy rõ ràng, chúng ta năm cái là một phe."

"Ai dám giết huynh đệ của ta, ta liền bóp chết hần! " Lý Xuân Sinh mặt lộ dữ tợn, chột ngừng một lát đất, hơn 270 cân trọng lượng cơ thể, đập đến(phải) mặt đất bụi đất tung bay.

"Ta... Ta cũng thế... " Phạm tỷ nhắc tay nói.

Trương Bằng nhìn nàng một cái, không có tỏ thái độ.

Đang lúc này, trong đầu hần vang lên một cái thanh âm lạnh như băng: "Sát thủ. " hần nhất thời vui mừng, bất quá trên mặt không có biến hóa chút nào, vẫn âm trầm tàn nhẫn.

"Nhớ, chúng ta sáu cái là một phe. " Trương Bằng dùng súng lục liếc một cái ba gã dân đi làm cùng học sinh nam, tàn bạo nói nói. Sau đó tại bọn họ nhìn soi mói, xuất ra hăng củ phòng.

Đi qua một mảnh đất hoang, đến ven đường, Trương Bằng hướng đeo tuyết cùng nữ thành phần trí thức nói, "Các người đi về trước đi, có tình trạng liên lạc chúng ta."

"Ai là sát thủ? " nữ thành phần trí thức hỏi.

"Hắn là ở bên kia. " Trương Bằng trả lời.

Xin nhớ quyền sách thủ phát tên miền: . 4 mạng tiểu thuyết bản điện thoại di động đọc địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: hư không

đưa mắt nhìn hai nàng ngồi lên xe taxi rồi đi sau, Trương Bằng để cho Lý Xuân Sinh bấm yêu cầu số không, báo cảnh sát.

Hắn hôm nay dùng súng uy hiếp còn lại bốn người, bọn họ rất có thể sau khi trở về, tìm kiếm phe thứ ba trợ giúp. Nhưng hắn phỏng chừng, bọn họ đã báo cáo qua cảnh sát. Loại chuyện này, quá mức quý dị, vừa không có thực tế chứng cứ, sợ rằng báo cũng không người quản.

Không ngoài dự đoán như vậy, Lý Xuân Sinh mới vừa tự thuật xong, liền bị cảnh cáo của đối phương.

"Đùa dai thú vị sao!"

"Tháng này đã có hơn hai mươi nổi lên, chúng ta cũng phải người đến hiện trường khám xét ba lần. Các người có phải hay không thấy cho chúng ta đều rất rảnh rỗi, có thể ngày ngày cùng các người làm trò chơi!"

"Lại nói xạo cảnh sát, chúng ta đem theo luật truy cứu liên quan trách nhiệm, các người tự thu xếp ổn thỏa đi!"

"Choàng! " bên kia người nhận điện thoại tiểu thư nổi giận dùng đũa đập điện thoại.

Xem ra đã có người báo cáo qua cảnh, nhưng cảnh sát không có tra ra vấn đề, bị coi là đùa dai rồi. Nói cách khác, chuyện này không cách nào mượn phía chính phủ sức mạnh. Ba người kia dân đi làm cùng học sinh, hắn là cũng không có gì quan hệ giữa người với người, bằng không đã sớm hại người tới.

Chờ đến thứ 2 chiếc xe taxi, bốn người ngồi lên, chạy thẳng tới Liên Hoa sơn.

Mấy giờ sau, 21h, xe taxi chạy bên trên(lên) Liên Hoa sơn giữa sườn núi, đi tới Liên Hoa Âm sơn môn. Trả tiền xe chính là Trâu Bân Bân, vừa đến Chu đại công tử tiền xài vật không ít, thứ hai hắn là cái này lên sự kiện ngọn nguồn, lẽ ra phải do hắn bỏ vốn.

"Các vị thí chủ, hiện nay sắc trời đã tối, xin ngày mai trở lại đi. " coi núi mấy vị ni cô cản bọn họ lại, cầm đầu tên kia lão ni cô chấp hai tay, hướng bốn người đi Phật lễ nói.

"Ta có việc gấp muốn tìm Tĩnh Âm sư thái. " Trương Bằng gấp gấp nói.

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai. Trương Đại thí chủ, trên núi là Phật môn nữ đệ tử đất thanh tu. Ban đêm có nam tử xông vào, chỉ sợ sẽ dụ cho người chỉ trích, xin trở về đi. " lão ni cô lễ phép nói.

"Để cho nàng hiện ra a, ta bây giờ rất gấp a, phải chết người. " Trương Bằng nhanh muốn điên. Ngay tại mấy phút đồng hồ trước, hắn nghe được lựa chọn mục tiêu nhắc nhở, đây chính là thứ thiệt giết người a!

"Tĩnh âm sư tổ là nhất giới nữ tu, nửa đêm canh ba tư hội nam tử, có chút không thích hợp. Trương Đại thí chủ, xin trở về đi, chớ có lão ni cô khó xử. " vừa nói, lão ni cô trong mắt dâng lên nhàn nhạt lam quang, tựa như tinh hoa Dạ Huy, trong tay Phật châu càng là tách ra thất sắc tia sáng kỳ dị, trang nghiêm mà thần bí. Ý cảnh cáo, lưu vu ngôn biểu. Biểu tình kia, đại khái chính là: "Không đi nữa, lão thân liền muốn đánh người!"

Bất đắc dĩ, bốn người không thể làm gì khác hơn là thối lui đến chân núi nhà nông vui, vừa ăn cơm tối, một bên thương lượng.

"Bằng không, giết một cái liền như vậy. " "Ta xem a, bốn người kia đều không phải là thứ tốt gì. " "Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu. Cá lớn nuốt cá bé, kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc, vốn là luật rừng, không có biện pháp. " vì giảm bớt Trương Bằng áp lực trong lòng, ba người như không có chuyện gì xảy ra nói. Nhưng trên thực tế, đoàn người đều là người bình thường, đối với chuyện giết người, đều là vô cùng kháng cự.

Trương Bằng không nói gì, chẳng qua là lẳng lặng ăn đồ ăn. Nhưng trong lòng lại tình: phức tạp, thật chẳng lẽ muốn bị giết người?

Ăn cơm tối xong, hơn mười giờ thời điểm, bốn người trở về lại sơn môn, cầu kiến Tĩnh Âm sư thái.

Coi núi lão ni cô rút cuộc không nhận được, trầm giọng nói, "Trương Bằng thí chủ, lão ni biết thân phận ngươi đặc thù, tự không dám đa thương ngươi chút nào. Có thể ngươi nếu là xông vào, phá hủy bản Am ngàn năm rõ ràng dự. Đến lúc đó, chỉ sợ khó khăn nhất không phải là ngươi và ta, mà là mưa dạn, trời trong hai vị sư cô."

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai." lão ni cô lần nữa đi Phật lễ. Thái độ mặc dù nhún nhường, có thể trong mắt xuyên thấu qua lại ra một cỗ kiên quyết, phảng phất Trương Bằng chỉ cần lùi một bước, liền sẽ đổ máu tại chỗ.

Bốn người thấy vậy, không thể làm gì khác hơn là đến lưng chừng núi bãi đậu xe hậu phương một chỗ sân thượng, ngồi ở trên băng đá các loại (chò) trời sáng.

Rạng sáng hai giờ, Trương Bằng cần một cái nha, trong đầu lựa chọn cái đó kêu "Phạm tỷ" nữ thành phần trí thức. Nữ nhân này tâm cơ ác độc, nếu không phải nàng lôi kéo đơn thuần đốt nát đeo tuyết rơi nước, hẳn cũng không trở thành luân lạc tới tình cảnh như vậy. Mặc dù nói đối phương tám chín phần mười cũng là bị người gạt tới, thỏa thỏa người bị hại, nhưng căn cứ chết bản đạo không bằng chết đạo hữu nguyên tắc,

Chỉ có thể như vậy.

Ngủ sau, hần mơ thấy một cái một người trong căn hộ, chuông cửa đột nhiên vang lên.

"Đình đông... Đình đông... Đình đông..."

"Ai vậy, hơn nửa đêm!"

Nữ nhân tỉnh lại, đôi mắt còn díp lại buồn ngủ mông lung đất mang dế, đi tới cửa một bên, hướng mắt mào bên trong nhìn lại. Một người bảo an đang đứng ở cửa, thần sắc có chút nóng nảy.

"Tiểu thư, có nhà ở nói ngài được hơi ga vị, yêu cầu trực nhà kiểm tra." bảo an nói.

"Bệnh thần kinh, biến, đừng làm ồn lão nương nghỉ ngơi." nữ nhân hùng hùng hổ hổ đi vào phòng bếp, dùng mũi ngửi một cái.

Dường như, thật sự có hơi ga vị...

Vì vậy, nàng thuận tay cầm lên trên tủ lạnh cái bật lửa.

"Sát..."

Chỉ thấy ánh lửa lóe lên, bên trong phòng bếp ầm ầm nổ vang.

Sáng ngày thứ hai, Trương Bằng bị gió núi thổi tỉnh, sắc mặt có chút khó coi. Một mặt là lạnh, một mặt khác là tâm tình không cao. Quay đầu nhìn lại, ba người khác cũng tỉnh rồi, sắc mặt đều không tốt. Đoàn người đều ở trong mơ nhìn thấy nữ nhân kia chết thảm, không khỏi có chút thổ tử hồ bi.

Xuống núi ăn bữa ăn sáng, chờ đến chín giờ sáng, sơn môn rút cuộc đối ngoại cởi mở. Trương Bằng đi theo nhóm đầu tiên khách hành hương lên núi, tại đại điện cánh đông trong thiện phòng, gặp được Tĩnh Âm sư thái, ngay sau đó đem chuyện đã xảy ra, nhất ngữ nhất thập cùng nàng nói.

"A..." Tĩnh Âm sư thái trầm ngâm nói, "Cái này ác linh, chỉ sợ đã giết không ít người, trở nên càng ngày càng phiền toái."

"Ngươi đều không cách nào giải quyết sao?" thời khắc này, Trương Bằng là thật sợ, phía sau toát ra mồ hôi lạnh. Nếu như ngay cả sư thái đều không cách nào giải quyết, vậy hẳn lần này thật là một con tiền đụng vào quỹ môn quan.

Đối phương nhìn hẳn một cái, khẽ mỉm cười, nói, "Nó chính là lợi hại hơn nữa, cũng là không ra gì gạo con sâu nhỏ, đừng lo."

Trương Bằng nhất thời thở phào nhẹ nhõm, loại cảm giác đó, giống như theo thiên đường Địa Ngục quay trở về.

"Trương Bằng thí chủ, trên người của ngươi nam bộ mười bốn năm thức, mời mượn bản ni dùng một chút." Tĩnh Âm sư thái hướng hẳn đưa tay ra, nói đến.

"Ngươi cũng sẽ dùng?" Trương Bằng ngạc nhiên nói, lấy ra súng lục, đưa tới.

"Bảy mươi trước, cướp biển xâm ta Hoa Hạ thời điểm, bản ni từng dùng qua một thời gian." Tĩnh Âm sư thái nhận lấy súng lục, nói.

"Kết!" chỉ thấy nàng thuận thực rời khỏi băng đạn, ngón cái đẩy một cái, bắn ra một phát đạn. Sau đó dùng ngón tay mang theo, một cái tay khác hai ngón tay khép lại, lấy chỉ viết thay, cách không tại viên đạn trên viết viết Họa Họa. Động tác kia lưu loát như nước, thông thả và cấp bách có thứ tự, một khoản phác họa, làm liền một mạch, phảng phất thư pháp đại sư tại bút lông viết chữ.

Cảnh đẹp ý vui trong động tác, lộ ra nhẹ nhàng quảng sáng, khiến cho người như gió xuân ấm áp.

Trong khoảnh khắc, công pháp trở thành. Đạn kia toát ra kim sắc ánh sáng rực rỡ, như có Phật âm quanh quần, Phạn văn với đồng xác mặt ngoài như ẩn

như hiện, sau đó dần dần thu lại.

"Bản ni đã khắc Phật môn bí pháp 'Lục Tự Đại Minh Chú'. Đây là chân ngôn phá ma đạn, có thể đánh nát hư không, thẳng tới căn nguyên. "Tĩnh Âm sư thái đem viên đạn trang bán trở lại hạp, nói.

"Liên một phát, không đủ a, vạn nhất đánh trật làm sao bây giờ..." Trương Bằng vừa nói, một bên theo trong túi quần móc ra một nhóm người đạn, rào một tiếng, đặt ở sư thái trước mặt.

Người trong cuộc hơi sững sờ, ổn định tâm thần, tâm bình khí hòa giải thích, "Trương Bằng thí chủ, chớ có lòng tham. Cái này chân ngôn phá ma đạn, chính là hư không ngoài vòng pháp luật vật. Nếu là thường xuyên sử dụng, e sợ cho đưa tới ngoại vực tà vật khuy ký..."

"Nghe không hiểu. " Trương Bằng lắc đầu nói.

"Bản ni nói là, loại này can thiệp hư không thủ đoạn, giống như tại hắc ám mà nguy hiểm trong khu vực thấp sáng cây đuốc, sẽ để cho mai phục ở góc tối đã thủ để mắt tới người. " Tĩnh Âm sư thái kiên nhẫn, dùng thông tục dễ hiểu phương thức hướng dẫn giải thích, "Phật nói, ba ngàn đại thế giới, ngàn tỉ tiểu thế giới."

"Một cát một biển cây, một Diệp Nhất Bô Đề."

"Vũ trụ hạo như yên hải, vị diện tinh la kỳ bố."

"Du đang ở trong hư không tà linh quỷ vật, Hồng Hoang ác thú, u Minh Thần Ma, giống như hằng hà sa số, vô số."

"Nếu để cho bọn họ theo dõi, nghèo Nick thật sự là không cứu được. " Tĩnh Âm sư thái khẽ vuốt cằm, nói.

"Nói nửa ngày, chính là người không được. " Trương Bằng đại ngôn bất tầm nói.

Tĩnh Âm sư thái nhìn hần một cái, thật cũng không tức giận, chẳng qua là thờ dài nói, "Mặc dù ở nơi này trong mắt thế nhân, bản ni chính là một phe đại năng, giờ tay lên có thể hô phong hoán vũ, đặt chân có thể trấn sơn thủ sông. Nhưng chúng ta thân ở, chẳng qua là một thế giới nhỏ."

"Giống như ếch ngồi đáy giếng, xem đến(phải) một vùng ven Thiên Địa."

"Cũng không biết, ngàn vạn đại thế giới, Năng giả có như biển sao, chính là vô cùng số."

Đón lấy, nàng chuyển đề tài, nói, "Tuy nói như vậy, nhưng cũng không phải là người cái này trẻ em có thể nói tới. " nói xong, nàng nhẹ nhàng vừa nhắc chân, đem Trương Bằng đạp ngã xuống đất, sau đó phát trần ngăn lại, đi ra ngoài.

Trương Bằng bò dậy, thu cất đạn và súng, một bên lẩm bẩm "Lão yêu bà " một bên đi ra ngoài.

Bốn giờ chiều, Trương Bằng đi tới khoa học kỹ thuật cao ốc, trước trở về công ty cùng Trương Đại Chung chào hỏi, uống một hồi trà, sau đó kêu đeo tuyết, cùng nhau đi tới tây giao hăng cũ phòng.

Đối với nữ thành phần trí thức Phạm tỷ đột nhiên từ vong, đeo tuyết phản ứng cùng ngày hôm qua không khác biệt, Thiên thật thiện lương, bạch vách tường không rãnh, để cho Trương Bằng thiếu chút nữa chấn kinh cảm.

"Ừ, ta ngày hôm nay gọi mấy cú điện thoại, Phạm tỷ đều không tiếp. Ta muốn, có thể là tối hôm qua có chút lạnh, cảm lạnh, cho nên không tới làm, lại không có phương tiện nghe điện thoại. " đeo tuyết suy đoán nói. Nàng phảng phất sống ở một thế giới khác, nơi đó không tranh quyền thế, tất cả đều là thiên sứ.

Qua một thời gian ngắn, đội nàng cảm thấy được nữ thành phần trí thức một mực không tới làm, cũng biết chân tướng.

Thế giới, là tàn khốc!

Trương Bằng đã bỏ đi tuyết phục nàng, liền để thời gian chứng minh hết thảy đi.

"Cũng có thể, là Phạm tỷ từ chức. Ít ngày trước ta còn nghe nàng than phiền, nói nơi này rách rưới, tiền lương lại thấp, ông chủ lại keo kiệt, nàng muốn đổi một công việc. " đeo tuyết tự nhủ vừa nói, Trương Bằng cả người đều hóa đá.

Tại góc bầm sinh trong thế giới, thời gian là không cách nào giải quyết vấn đề.

Trương Bằng không khỏi có chút buồn bực, nàng vị trí đơn vị, nhưng là "Thiên cung trú Nam thành nơi làm việc " đặc biệt xử lý sự kiện linh dị. Cái kia tại bình thường, nàng là xử lý như thế nào công việc hàng ngày.

"Há, thúc thúc ta đều nói với ta, những thứ kia đều là giả, lừa gạt tiểu hài tử. " nghe xong Trương Bằng thắc mắc, đeo tuyết nói như vậy.

"Ồ..." Trương Bằng bỗng nhiên tỉnh ngộ như vậy, gật đầu một cái, rốt cuộc mình bạch được, mấu chốt của vấn đề điểm, nguyên lai là thân thúc thúc lỗi...

Nhưng có thể thấy được, Đái chủ nhiệm là vì bảo vệ cháu gái, tránh cho nàng lo lắng sợ hãi. Ngược lại nàng cũng chỉ là một thư ký, đánh một chút chữ,

đoạn bụng trà, sửa sang lại sửa sang lại tài liệu, tốt nhất lười, một ngày liền đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: điểm khả nghi

Chạng vạng tối sáu giờ, nắng chiều nghiêng xuống, chanh đỏ dương quang xuyên thấu qua tôn nóc nhà phá động, chiếu vào trần đầy bụi bậm xi măng trên mặt.

Mười người làm thành một vòng, đứng ở vị trí của mỗi người. Ngày hôm qua nữ thành phần trí thức không có tới, kết quả không cần nói cũng biết. Trương Bằng một cách hết sức chăm chú mà nhìn chăm chăm mười hai giờ vị trí, chỉ cần hắc bào nhân xuất hiện, hắn liền sẽ đưa đối phương một phát chân ngón phá ma đạn.

Nhưng mà, đợi một đoạn thời gian rất dài, hắc bào nhân cũng không có ra lại hiện tại. Mọi người ngơ ngác xem ta, ta xem người, nhưng đều không nói gì. Sau hai mươi phút, một tên dân đi làm rời đi vị trí của mình, hướng xuống đi ra ngoài.

"Khoan hãy đi. " Trương Bằng gọi lại hắn.

Tên kia dân đi làm ngừng lại, quay đầu nhìn lấy Trương Bằng, không nhúc nhích, cũng không có tiếp tục rời đi. Lý Xuân Sinh chỉ chỉ đối phương mới vừa rồi chỗ đứng, sau đó nhìn chăm chăm ánh mắt của đối phương. Ngăn người giằng co đi qua, tên kia dân đi làm trở lại vị trí của mình.

"Cái này là chuyện gì xảy ra, các người có thể trả lời sao? " ánh mắt của Trương Bằng theo ba gã dân đi làm cùng nam trên mặt của học sinh từng cái quét qua, sau đó hỏi.

"Lần trước cũng là như vậy, cảnh sát lúc tới, nó liền không xuất hiện. " một tên dân đi làm chỉ hắc bào nhân vị trí, nói, sau đó lại tự giới thiệu mình một phen, "Ta gọi là Vương Vũ bàn, tại công ty bảo hiểm đi làm "

"Sau đó thì sao, như vậy thì kết thúc? " Trương Bằng hỏi.

"Không có, nó còn có thể nhắc lại thì, lần sau tới thời gian. " Vương Vũ bàn lắc đầu nói.

"Nếu như không đến đây? " Trương Bằng lại hỏi.

Wương Vũ bàn không trả lời, ba người khác cũng im lặng không lên tiếng. Trương Bằng cẩn thận suy nghĩ một chút, lập tức công khai. Bọn họ đều là người xa lạ, lẫn nhau không tin nhiệm, rất sợ không đến, người khác sẽ đầu hấn nhóm. Tánh mạng du quan, làm sao dám không đến?

Trương Bằng suy nghĩ trong chốc lát, lại hỏi: "Cái trò chơi này mới bắt đầu, là như thế nào, có cái nào người tham gia?"

Bốn người trở mắt nhìn nhau, đều lắc đầu một cái, tỏ vẻ không biết.

"Bốn người các người người, ai là sớm nhất? " Trương Bằng đổi một vấn đề, tiếp tục hỏi.

Vừa dứt lời, ba gã dân đi làm đồng thời nhìn về học sinh nam.

"Ta... " bị tất cả mọi người nhìn lấy, học sinh nam có chút nhút nhát, ấp úng nói, "Ta... Ta là cùng cùng học được. "

"Nói một chút tình huống trước kia. " Trương Bằng yêu cầu nói. Bây giờ hắc bào nhân không xuất hiện, không có cách nào giải quyết triệt để vấn đề, chỉ có thể theo căn nguyên chỗ bắt đầu làm.

Bất kỳ linh thể, đều phải bám vào trên vật chất. Có thể là thi thể, cũng có thể là một cái liên lạc mật thiết đồ vật. Hơn nữa, bọn họ yêu cầu nào đó cơ hội, mới có thể rời đi bản thể. Nói thí dụ như, búp bê đồ chơi là lão Vương nhật trở về nhà , sau đó lại dây dưa trước đi hỗ trợ Trương Bằng lại tỷ như Tô vẫn như cũ, là bởi vì vì Trương Bằng tiếp xúc hộp tro cốt, mới có thể bị dây dưa tới. Bọn họ di chuyển phương thức, cùng cố nhảy quy tắc giống nhau y hệt, yêu cầu "Làm cầu " mới có thể "Nhảy " đi qua (quá khứ).

Nói đơn giản, phải đối phó cái này tà linh, liền phải tìm được đầy đủ đầu mối.

"Ta... Khi ta tới, đã có bảy tám người , bọn họ... Bọn họ đều chết hết... " cái kia học sinh nam cúi đầu, một bộ nhanh muốn khóc lên bộ dáng.

"Đều là những người nào, còn nhớ sao? " Trương Bằng hơi lộ ra ôn hòa hỏi.

"Nhớ... Không nhớ được... Ta là Diệp Từ mang tới... Ta... Ta sau đó hỏi nàng, nàng nói... Là bạn trai nàng mang nàng tới, có thể bạn trai nàng, đã chết... " học sinh nam dứt quãng nói.

"A... " Trương Bằng cúi đầu, trầm ngâm trong chốc lát, hướng học sinh nam nói tiếng "Cảm ơn " sau đó hướng Lý Xuân Sinh nắm người chiều ra tay, rồi đi hăng cũ phòng.

Trở lại nội thành sau, bốn người trước đem đeo tuyết đưa về Đái chủ nhiệm mượn nhà ở, sau đó quay trở về nơi làm việc.

Liếc nhìn dán ở trên hành lang phương kim giáp phù, xác nhận sau khi an toàn, Trương Bằng mới mở miệng nói: "Học sinh kia có vấn đề."

"À? " còn lại ba người đều lộ ra biểu tình nghi hoặc.

"Hắn lộ ra quá hèn yếu, không bình thường. " Trương Bằng nói. Nam sinh kia đã trải qua rất nhiều vòng trò chơi, mắt thấy rất nhiều người tử vong, coi như không chết lặng, cũng không khả năng lộ ra như vậy sợ hãi. Bộ dáng kia, giống như đặc biệt trang cho bọn hắn nhìn.

Nghe hắn vừa nói như thế, ba người đều như có điều suy nghĩ gật đầu một cái.

Theo quy tắc của trò chơi xem ra, tại lúc ban đầu thời điểm, yêu cầu một tên "Người phát khởi " triệu tập nhóm người thứ nhất đi qua (quá khứ) chơi đùa, mới có sau này bổ sung. Như vậy có thể thấy, người phát khởi cực kỳ trọng yếu, có lẽ là bị chọn trúng, lại có lẽ là gặp phải cái gì cơ hội. Tóm lại, không có khả năng không lý do đặt phát động cái trò chơi này.

Rất hiển nhiên, sống đến người cuối cùng khả nghi nhất.

Đón lấy, Trương Bằng lấy điện thoại di động ra, gọi đến thị cục cảnh thám điện thoại của Giang Bình, đem sự tình đầu đuôi làm cận kề nói rõ.

"Người là nói, đây là cùng một chỗ linh dị giết người sự kiện. " bên kia truyền tới trung niên cảnh thám ôn hòa hiền hậu âm thanh.

"Vâng, ta phỏng chừng, ít nhất đã chết hơn mười người. " Trương Bằng nói.

"Ừ... " bên kia trầm ngâm trong chốc lát, hỏi, "Người cần ta cung cấp cái gì trợ giúp? " tiếp lấy lại giải thích, "Dù sao đây là linh dị phạm vi, không có trực tiếp hình sự chứng cứ, hẳn là giao cho Đái chủ nhiệm bọn họ bên kia xử lý."

"Giúp ta tra cá nhân (một người). " Trương Bằng nói. Lấy được Giang Bình sau khi đồng ý, đem trộm vớ tới hình thông qua WeChat phát tới.

Ước chừng hai giờ sau, Trương Bằng bốn người từ bên ngoài ăn cơm tối xong trở lại, bỏ vào Giang Bình hồi phục.

Trương Tiểu Cường, 15 tuổi, nam châu thành phố Hồng Miên nghề nghiệp trường kỹ thuật, dọc theo sông tây đường Hồng Miên bông vải xưởng thứ ba xưởng chức công tức xá khu 39 tòa a đơn nguyên 502 phòng.

Sau đó, bốn người rời đi nhà máy điện đại viện, ngồi lên xe taxi, đi Trương Tiểu Cường nhà.

Bông vải xưởng khu tức xá cùng nhà máy điện đại viện tính chất không sai biệt lắm, nhưng bởi vì tại thị khu bên trong, dùng khăn trương, kiến trúc bố cục liền cùng phổ thông cư xá không khác biệt.

Sau khi xuống xe, đập vào mi mắt, là một cái nhà tòa năm tầng cao chức công tức xá lầu, tạ gao tường ngoài, gạch lẫn lộn kết cấu, rêu xanh trải rộng, bụi cỏ hoa sống. Giương mắt nhìn lên, cũ kỹ nhà lầu một cái nhà đầy một cái nhà, trông không đến phần dưới cùng.

Dọc theo đường đi tới, dưới lầu có không ít lão nhân và hài tử, có hóng mát, có tản bộ, có tại chơi đùa đánh đuổi. Một cái bông vải xưởng, có hơn mười ngàn công chức, kể cả người nhà ở bên trong, nơi này ít nhất ở ba, bốn vạn người.

9 điểm hơn nửa, bốn người tới Trương Tiểu Cường nhà dưới lầu, bông vải xưởng chức công tức xá khu thứ 39 tòa. a đơn nguyên 502 phòng đen như mực, không có mở đèn. Vì không làm người khác chú ý, bọn họ ở dưới lầu quan sát một lát, liền đến phụ cận quầy bán đồ lật vật mua nước uống.

Chờ đến mười điểm, quầy bán đồ lật vật đóng cửa thời điểm, lầu dưới người đều về nhà. Khu tức xá trong dần dần an tĩnh lại, bốn người không có trực tiếp bên trên(lên) 39 tòa a đơn nguyên, mà là lên đối diện 40 tòa a đơn nguyên sân thượng.

Trên sân thượng có chút hơi nóng, trải đất đỏ gạch, phía trên mọc đầy màu xanh đen rêu xanh. Bởi vì kiến trúc thời gian vượt qua 30 năm, không ít gạch đều hư hại, mặt đất loang loang lỗ lỗ, trong khe hở còn dài cỏ dại, giống như khối đất hoang tựa như.

Sân thượng vòng Ngoài là cao hơn một thước tường ngoài, phía trên thiên tuyến mọc như rừng, dây điện ngổn ngang. Nhà lầu giữa cách nhau không tới 20m, đứng ở nơi ranh giới, có thể rõ ràng nhìn thấy đối diện nhà sân thượng cùng phòng bếp cửa sổ.

Trương Tiểu Cường trong nhà vẫn đen như mực, dường như không có ai. Vì rõ ràng hơn quan sát, Trương Bằng mang theo ống nhòm tới.

Phóng đại cảnh vật bên trong, phía trên sân thượng giấy kẽm trống rỗng, không có lượng quần áo. Lúc này, Trương Bằng đột nhiên nhớ lại, liên tục hai

lần thấy Trương Tiểu Cường, đều mặc đồng phục học sinh, hơn nữa đồng phục học sinh có chút bẩn, thoạt nhìn rất nhiều ngày không tắm rồi.

Do sân thượng ngắm vào trong, mơ hồ có thể nhìn thấy đồ dùng trong nhà đường ranh, tủ giày, năm đầu quỹ, tủ lạnh, tủ TV, máy truyền hình...

Tủ TV bên cạnh có một (cái) cửa phòng, rộng mở, mơ hồ có thể nhìn thấy tủ quần áo cùng giường một góc. Xa hơn bên cạnh ban công cửa sổ nhìn lại, trong phòng bếp không có vật gì.

Người đầu, chẳng lẽ Trương Tiểu Cường không về nhà?

Ôm lấy như vậy nghi ngờ, Trương Bằng lần nữa xuyên thấu qua trên ban công cửa sổ lớn nhà, nhìn về phía phòng khách.

Tủ giày, năm đầu quỹ, tủ lạnh, tủ TV, máy truyền hình...

Ghế sa lon đây?

Hắn theo bản năng, đưa mắt dời đến máy truyền hình đối diện, cũng chính là sân thượng đại trên cửa sổ.

Chỉ một thoáng, hắn một cái run cơ trí, nổi lên một lớp da gà. Chỉ thấy cái kia đại cửa sổ phía dưới, có một (cái) hình nửa vòng tròn cái bóng, bởi vì quá mơ hồ, mới vừa rồi vẫn không có lưu ý đến.

Vật kia, đang là loài người sau ót. Đang lúc này, người kia cứng đờ giật giật, chậm rãi quay đầu.

"Khoái tồn xuống!" Trương Bằng thấp giọng quát nói, nhanh chóng ngồi chồm hổm xuống.

"Làm sao vậy?" Lý Xuân Sinh nửa ngồi, nhỏ giọng hỏi.

"Hắn ở trong phòng khách, không có mở đèn." Trương Bằng nói. Khác thường tức là yêu, cái này Trương Tiểu Cường quả nhiên có vấn đề, hành động hoàn toàn không giống người bình thường.

"Ổng nhòm cho ta, ta đi mặt bên nhìn một chút." Lý Xuân Sinh đưa tay cầm lấy ống nhòm, hóp lưng lại như mèo, hướng trong thang lầu phương hướng đi chuyển.

Quan sát một lúc lâu, Lý Xuân Sinh dời trở lại.

"Ta cũng nhìn thấy, hắn liền ở trong phòng khách, đưa lưng về phía chúng ta, không nhúc nhích." Lý Xuân Sinh nói.

"Tiếp tục quan sát." Trương Bằng sắp xếp nói, "Lão Hoàng Bì, người đi mua chút ít bia, nước lọc cùng hạt dưa, lại làm một ít bảo cũ, có thể đệm trên đất ngồi."

"Eh." Lão Hoàng Bì gật đầu đáp, đi xuống.

Cứ như vậy, bọn họ một mực quan sát được mười hai giờ rưỡi. Các nhà đèn đuốc dần dần dập tắt, đến lúc này, ánh sáng đã kinh biến đến mức tối tăm vô cùng, không nhìn thấy bên trong nhà tình huống.

"Nếu không, ta cùng lão Hoàng Bì đi qua nhìn một chút, dù sao cũng hơn ngồi xôm ở chỗ này nhìn lung tung thật là tốt." Lý Xuân Sinh đề nghị.

"Đến cửa?" Trương Bằng hỏi.

"Dĩ nhiên, thì nói ta môn là... Là thành quán, nghe có người khiếu nại, nói trên lầu có mùi là lạ." Lý Xuân Sinh nói.

"Ta xem chuyện này có gì đó quái lạ, nhất thật là cẩn thận điểm." Trương Bằng nói.

"Chính là một đứa trẻ mà thôi, có gì phải sợ." Lý Xuân Sinh nói.

"Vậy các người đi thôi." Trương Bằng gật đầu một cái.

Bọn họ đều là hành động phái, nói làm liền làm, Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì lập tức đi xuống lầu, đi đối diện. Trương Bằng núp ở trong thang lầu, tại vách tường cùng tường thấp giữa góc vị, lộ ra một chút xiu, dùng ống nhòm quan sát.

Đại cửa sổ phía dưới, nửa người đầu bóng đen vẫn còn ở đó. Nhìn thời điểm, trong lòng lạnh lẽo, rất không thoải mái. Quay đầu nhìn lại, sau lưng cầu thang trống rỗng, có chút thẩm người.

"Bình bình?" Trương Bằng thu lại suy nghĩ, hỏi.

"Tại a." Trâu Bân Bân trả lời.

"Sang đây xem dưới bậc thang mặt." Trương Bằng sắp xếp nói.

"Ồ. " Trâu Bân Bân đi tới, ngồi chồm hồm dưới đất, một bên cắn hạt dưa, vừa nhìn dưới bậc thang phương.

"Đứng ngay ngắn cương, chớ xao tâm. " Trương Bằng xụ mặt nói.

"Phía dưới... Phía dưới có đồ sao? " Trâu Bân Bân bỗng nhiên ngăn người một chút, mặt lộ vẻ sợ hãi, hỏi.

"Không đồ vật, ta là sợ có nhà ở đi lên. " Trương Bằng an ủi, trong lòng lại hết sức khó chịu. Thằng này so với hắn còn kinh sợ, thật không đáng tin a. Tìm bốn trạm mời lục soát " hoặc truyền vào địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: khi dễ

Trong ống dòm, Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì từng tầng một đất leo thang lầu, đi tới tầng chót, 502 trước cửa phòng.

Tại Lý Xuân Sinh gõ cửa đồng thời, Trương Bằng nhìn về phòng khách, bên trong vẫn đen như mực, không có động tĩnh gì.

Một giây kế tiếp, cửa phòng lại bị Lý Xuân Sinh đẩy ra. Theo hắn và biểu tình của lão Hoàng Bì nhìn lên, đều có chút ngạc nhiên. Đón lấy, bọn họ đi vào. Đèn nhánh kia trong phòng khách, ngay sau đó sáng lên hai nói ánh sáng đèn pin, quét tới quét lui.

"Ai!"

Sau lưng đột nhiên vang lên thét một tiếng kinh hãi, Trương Bằng gấp vội vàng xoay người đầu, lại thấy Trâu Bân Bân duỗi dài cổ, hướng dưới bậc thang phương nhìn.

Trương Bằng rút súng lục ra, dè dặt chuyển tới, thấp giọng hỏi, "Làm sao vậy?"

"Không, có thể là mèo, nhìn lầm rồi. " ngấm nhìn trong chốc lát, Trâu Bân Bân rúc đầu về, nói.

"Kinh sợ hàng. " Trương Bằng mắng một câu, trở lại mới vừa rồi vị trí. Lần nữa nhìn thời điểm, trong phòng khách đèn đã sáng lên. Lão Hoàng Bì đứng ở trên ban công, cầm trong tay một (cái) bóng đá, đang hướng hắn vẫy tay, ra hiệu bọn họ đi qua (quá khứ).

Trương Bằng không có làm nhiều ít do dự, liền trực tiếp cùng Trâu văn bân đi qua. Đi vào bên trong nhà, là một gần hai phòng một phòng khách. Đồ gia dụng đều mỏng thượng một lớp bụi, dường như thời gian rất lâu không người quét dọn. Lão Hoàng Bì đem bóng đá thả lại bệ cửa sổ cùng gỗ ghế sa lon giữa. Mới vừa rồi Trương Bằng thật sự nhìn thấy, cũng không phải là bóng người, mà quả banh này.

"Có phát hiện gì? " Trương Bằng đứng ở trong phòng khách đang lúc, hướng đang từ trong phòng đi ra ngoài Lý Xuân Sinh hỏi.

"Rất phổ thông, không có gì đặc biệt. " Lý Xuân Sinh lắc đầu một cái, sau đó lại nói, "Hắn là chỉ có một mình hắn ở. Chúng ta tới thời điểm, cánh cửa không có khóa lại, hắn dường như vội vàng vàng ra cánh cửa, vớ còn rơi trên mặt đất."

"Cha mẹ của hắn đây? " Trương Bằng hỏi.

Lý Xuân Sinh nhún vai một cái, tỏ vẻ không biết. Trương Bằng đi vào phòng ngủ, bên trong liếc qua thấy ngay, giường, tủ quần áo, tủ sách, bàn đọc sách. Chăn trên giường có chút xốc xếch, dường như có người mới vừa dùng qua. Dựa vào một chút gần, liền có thể nghĩ được một cỗ mồ hôi suu vị, xem ra rất lâu không rửa sạch. Trên bàn để mấy quyển sách thật dày, không có gì tro bụi. Trương Bằng cầm lên, nhìn một chút mặt bìa, là bản liên quan với xe hơi sửa chữa trung chuyên sách học, phía trên oai oai nữ nữ đất viết "Trương Tiểu Cường " ba chữ.

Trương Bằng mở ra sách học, tùy ý lật một cái. Phía trên đã làm nhiều lần ghi chép, còn vẽ chút ít hoạt họa tiểu nhân. Hắn lật trong chốc lát, không phát hiện chỗ gì đặc biệt, liền để xuống, đổi một quyển tiếp tục lật.

Đối với một tên học sinh mà nói, sách học là sử dụng tỷ số cao nhất đồ vật. Theo bên trên(lên) một bản có thể thấy được, Trương Tiểu Cường có tại trên sách học viết viết Họa Họa đích thói quen. Có lẽ tại trong lúc lơ đãng, để lại đầu mối gì.

Cũng không lâu lắm, hắn ngay tại quyển sách đóng sách tuyến xừ, phát hiện một chút chữ nhỏ.

"Sát sát sát..."

"Gắt gao chết..."

Mỗi cái vị trí bên trên(lên), đều viết một cái hoặc mấy cái tên, phía dưới đi theo một chuỗi dài nguyên rửa. Cái kia chữ viết rất tiểu, bút họa lại hết sức dùng sức, lộ ra nồng nặc hận ý. Trương Bằng tiếp tục tìm kiếm, không sai biệt lắm cách mỗi hai ba chục trang, sẽ có một chỗ như vậy nguyên rửa.

Phía trên tên nữ có nam có, thường xuyên lặp lại, quanh đi quẩn lại, cứ như vậy bảy tám người.

Cùng lúc đó, ngay tại Trương Bằng đám người lục soát Trương Tiểu Cường nhà thời điểm, ở trung tâm thành phố một quán rượu thức trong căn hộ, một tên da thịt trắng nõn, vóc người hơi mập nữ sinh, đang ngồi ở cát da tóc bên trên(lên), vừa ăn quả đông lạnh, vừa nhìn đêm khuya: mục.

"Người xem các bằng hữu, các người khỏe, ta là tiểu Linh."

"Tối hôm nay, chúng ta tương cận theo nhiếp ảnh gia bước chân, đi vào vô biên vô tận sa mạc, tìm tòi thần bí Kim Tự Tháp, tìm trong truyền thuyết xác ướp..."

Trên màn ảnh đang phát ra sông Nin dòng chảy vực khảo cổ phim phóng sự, nữ sinh không yên lòng nhìn lấy. Nàng tình lực chủ yếu, vẫn là tập trung ở quả đông lạnh bên trên(lên). Bỗng nhiên giữa, trong phòng vang lên một trận dồn dập tiếng chuông cửa.

"Đình đông... Đình đông... Đình đông..."

Nàng hơi hơi ngẩn người một chút, ngay sau đó buông xuống quả đông lạnh, đi tới cửa một bên, hướng mắt mèo bên trong nhìn lại. Chỉ thấy một tên mười tám mười sáu tuổi, ăn mặc đồng phục học sinh, trên người chút ít bản thủ nam sinh, đang đứng ở cửa, cúi thấp đầu.

Ngẩn ngui do dự qua sau, một cái trắng nõn tay, đặt ở chốt cửa bên trên(lên).

"Rắc rắc..."

Cũng không lâu lắm, vừa rồi đi số 39 lầu Trương Bằng, nhận được đeo tuyết điện thoại.

"Đứng... Có lỗi với..... " bên kia truyền đến chút hốt hoảng âm thanh.

"Làm sao vậy? " Trương Bằng hỏi.

"Ta... Người... Đã trễ thế này, còn quấy rầy người, thực xin lỗi... " đeo tuyết âm thanh dần dần khôi phục bình thường, nhưng còn có chút hèn nhát, "Người... Người bây giờ có rảnh không, có thể tới hay không một chút?"

"Nhà người? " Trương Bằng ngạc nhiên nói. Trời vừa rạng sáng nhiều, một người nữ yêu cầu một người nam đi nhà nàng, đây là cái gì: tẩu?

"Ừ ~ " qua một lát, bên kia dường như quyết định nào đó quyết tâm, dùng sức đập một tiếng.

"Được, ta lập tức liền đi qua. " Trương Bằng sáng khoái đáp ứng, sau đó hướng Lý Xuân Sinh đám người nói, "Các người đi về trước, ta còn có việc. " dạ hội người đẹp, tự nhiên không tốt mang kỳ đà cản mũi.

Trẻ tuổi nữ sinh viên, ly biệt quê hương, đi tới nơi này ngồi trong thành phố. Có lẽ là cảm thấy được trò chơi giết người chân tướng, trong lòng có chút sợ hãi. Mà giờ khắc này, thân nhân duy nhất lại ở ngoại địa công cán, người có thể dựa cũng không nhiều. Vì vậy, liền tìm hấn cái này —— trừ thúc thúc trở ra, duy nhất người có thể tin được, bày tỏ nhu trang, kẻ lẻ buồn khổ.

Ở trên xe taxi, Trương Bằng càng nghĩ càng đáng tin, thân thể không tránh khỏi có phản ứng. Đây chính là đại g, có thể gặp không thể cầu a. Có muốn hay không mua viên viên thuốc nhỏ? Không, mua ngay ngắn một cái bình, giết chết nàng!

"Đình đông..."

Nửa giờ sau, uống hai lon Red Bull Trương Bằng đứng ở đeo tuyết nhà trọ trước cửa, nhấn xuống chuông cửa.

"Sát sát sát..."

Bên trong truyền tới một trận còi giầy va chạm sàn nhà âm thanh.

"Rắc rắc..."

Sau đó cửa mở ra, lộ ra một tấm mạng mắt kiếng to, có chút ít bụi bám mặt. Đeo tuyết dường như có chút cuồng cuồng, nhìn thấy hấn trong nháy mắt, lộ ra biểu lộ như trút được gánh nặng.

"Mau vào ~ " đeo tuyết liền vội vàng nhường ra vị trí, bắt chuyện hấn đi vào.

Nhìn trước mắt thành thực ăn no phồng dứa và trái cây, Trương Bằng không nhìn được nuốt ngụm nước miếng. Nhưng hấn rất nhanh liền tỉnh táo lại, vẻ mặt đáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Tưởng ăn khó coi, cái kia đều là tay mơ. Dầu gì hấn từ nhỏ đến lớn, bên người chưa bao giờ thiếu mỹ nữ.

Đeo tuyết mặc dù đáng đáp không tẻ, thả tới chỗ nào đều là đỉnh cao, nhưng cùng tiêu nhà ba mẹ con so sánh, vẫn còn có chút chênh lệch.

Bất quá nói đi nói lại thì, nếu là nói riêng về hưng khí, nàng là không ai bằng. Tiêu Vũ Nặc là 34c, Tiêu Thiên Tinh là 36d, Mã Tinh Lôi là 36e, so với nàng đại g, lập tức phân cao thấp.

Trương Bằng đi vào phòng, vừa quay đầu, đã nhìn thấy ngồi trên ghế sa lon Trương Tiểu Cường, nhất thời trong lòng cả kinh, sờ về phía sau eo cái chuôi thương.

"Đại... Đại ca ca, dừng... Ta... Ta chỉ là... Chẳng qua là..." nhìn thấy Trương Bằng rút súng, Trương Tiểu Cường kinh hoàng thất thố đất đứng lên.

"Hắn mới vừa rồi đánh điện thoại di động ta, nói có người muốn hại hắn, ta liền để hắn tới. " đeo Sherer kéo tay của Trương Bằng, giải thích.

"Hiện ra. " Trương Bằng nói mà không có biểu cảm gì nói, nhưng sau đó xoay người ra cửa.

Chỉ chớp lát sau, ba người đi tới lầu trọ xuống. Trương Bằng như có như không, cùng Trương Tiểu Cường duy trì ba mét trở lên khoảng cách.

"Đại ca ca, ta... Ta không là người xấu..." tại Trương Bằng ánh mắt cảnh giác xuống, Trương Tiểu Cường muốn nói lại thôi.

Ở dưới lầu tìm một nhiều người cửa hàng lớn, Trương Bằng đẩy ra đeo tuyết, để cho nàng đi mua nước ngọt, sau đó nhìn Trương Tiểu Cường, mang theo cảnh cáo ý, nói: "Người tốt nhất, đem người biết sự tình nói rõ ràng, nếu không..." hắn nhìn chăm chăm ánh mắt của đối phương, tại dọc theo bàn lộ ra súng lục một góc.

"Ta... Ta ngay từ đầu không biết... Ta... Ta không phải cố ý... Ta không muốn thương tổn người khác... Thực sự..." nói vừa nói, Trương Tiểu Cường khóc.

"Trong trường học có người khi dễ người?" Trương Bằng chậm lại âm thanh, hỏi.

"Người... Người là làm sao biết..." mặt của Trương Tiểu Cường soát một cái, trắng phau, âm thanh run rẩy nói nói, "Ta... Ta không có giết bọn hắn... Không phải là ta... Không phải ta giết..."

"Tiểu Bằng ca, người làm sao..." mới vừa mua xong nước trở về đeo tuyết, nhìn thấy Trương Tiểu Cường khóc thút thút bộ dáng, mặt hướng Trương Bằng, có chút không hiểu hỏi.

"Hắn gặp một chút phiền toái, ta sẽ xử lý tốt, người đi về trước đi. " Trương Bằng quay đầu, đối với đeo tuyết nói, ánh mắt lại một khắc cũng không hề rời đi qua bàn đối diện Trương Tiểu Cường.

"Ồ..." đeo tuyết gật đầu đáp, mặc dù không phải là rất tình nguyện, nhưng vẫn là làm theo. Đối với cái này còn trẻ lão thành nam sinh, nàng có loại không nói ra được cảm giác an toàn. Mặc dù bọn họ nhận biết thời gian cũng không lâu, chỉ đã gặp mặt mấy lần, nhưng cho nàng ấn tượng, nhưng là cái loại này có thể người làm đại sự. Cho nên Trương Tiểu Cường đến rồi sau, không biết nên xử lý như thế nào nàng, ngay lập tức liền nghĩ đến Trương Bằng.

Nhìn thấy đeo tuyết muốn đi, Trương Tiểu Cường đang muốn đứng dậy gọi nàng, lại tiến lên đón Trương Bằng ánh mắt uy hiếp, không thể làm gì khác hơn là gắng gượng đem lời rút trở về.

Các loại (chờ) đeo tuyết đi xa sau, Trương Bằng hỏi "Người có phải hay không nhìn thấy chúng ta đi tìm người?"

Trương Tiểu Cường không nói gì, chẳng qua là gật đầu một cái.

"Cho nên người liền đến tìm đeo tuyết?" Trương Bằng một bên hỏi, một bên dưới bàn cho Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì tóc WeChat.

"Chúng ta trao đổi qua điện thoại di động. Cảm thấy được đeo tỷ tỷ nàng... Người nàng (so sánh) tương đối tốt... Cho nên ta... Ta liền đến tìm nàng rồi..." Trương Tiểu Cường cúi đầu, ấp úng nói.

"Ta biết, tại trường học các người trong, có mấy người khi dễ người. Những người đó rất xấu, chết thì chết, cũng là đáng đời, nhưng đeo tuyết, nhưng là vô tội..." Trương Bằng tận lực để cho thanh âm của mình trở nên nhu hòa, hỏi, "Người nói, thật sao?"

Trương Tiểu Cường ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ ra thần thái khác thường, sau đó gật đầu một cái.

"Uống miếng nước đi. " Trương Bằng đem đeo tuyết mua được nước ngọt đẩy tới.

Trương Tiểu Cường cầm lên một nhánh Châu Á nước ngọt, mở chốt, hưng hân ực một hớp, sau đó cúi đầu, trầm mặc một lúc lâu, mới lên tiếng, "Ta muốn kết thúc cái này ác mộng, nhưng không biết nên làm cái gì?"

"Nói một chút là thế nào bắt đầu, ta có phương diện này năng lực..." Trương Bằng hơi nhếch khóe môi lên lên, lộ ra một cái khinh thường nụ cười, nói, "Vật kia, đều không dám xuất hiện ở trước mặt ta. " hắn sờ dĩ giả bộ cái bộ dáng này, là vì cho Trương Tiểu Cường gia tăng lòng tin.

"Đúng vậy, Đại ca ca, người so với cảnh sát còn lợi hại hơn. " Trương Tiểu Cường nói, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

"Thật sao? " Trương Bằng hỏi.

"Nó cho đến bây giờ, đều còn không có cho chúng ta nhắc nhở. Nếu là lúc trước, sớm tựu yêu cầu chúng ta ngày mai sẽ đi qua . " Trương Tiểu Cường nói.

"Đó là đương nhiên. " Trương Bằng mặt đầy đắc ý nói.

"Đại ca ca, chuyện là như vậy, ngày đó tan học... " đón lấy, Trương Tiểu Cường liền nhất ngữ nhất thập, đem đoạn thời gian trước gấp gờ nói ra.

Hai tháng trước một ngày chạng vạng tối, hắn tan học về nhà, trải qua một cái quen thuộc hẻm nhỏ thời điểm, thấy được một gian mới mở cửa hàng.

Ngày ấy, hắn ở trong trường học, lại chịu đến hai gã bạn học cùng lớp khi dễ. Bọn họ "Mượn " đi cơm tối của hắn tiền, còn cười nhạo hắn là "Ngay cả cha mẹ cũng không muốn đồ bán ".

Bởi vì thành phố cải tạo, bông vải xưởng đình công. Coi như hạ cương công nhân, cha mẹ của Trương Tiểu Cường tại thân thích giới thiệu một chút, về quê quán nhà máy kiếm sống , lưu lại Trương Tiểu Cường một người tại cuộc sống này.

Trương Tiểu Cường là con gái độc nhất, không quá sẽ chiều cổ mình. Cha mẹ vừa đi, cá nhân vệ sinh liền trở nên kém, trên người luôn có Cỏ vèo vèo. Trở lại lớp học, liền bị các bạn học cười nhạo. Trên đường về nhà, hắn không ngừng dằn nguyên rủa cái kia hai gã nam đồng học, hi vọng bọn họ ngày nào bị xe đụng chết.

Sau đó, hắn liền thấy cái kia đang lúc cửa hàng... Tìm bốn trạm mời lục soát " hoặc truyền vào địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khùng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thiên Đạo

cái đó cửa hàng bề mặt rất nhỏ, liền cùng thông thường ngôi nhà không sai biệt lắm. Khác biệt duy nhất, chính là cửa nửa bộ phận trên là thủy tinh. Trên khung cửa, nghiêng ngã mang theo khối củ kỳ tám bằng gỗ, trên đó viết mấy cái màu đỏ bút lông chữ —— Thiên Đạo tạp hóa.

Cửa tiệm nằm ở ngõ hẻm chỗ sâu nhất, phía trên là giếng khắp nơi dây điện, đi lên nữa, lạnh nhạt thờ ơ rất nhiều quần áo. Cộng thêm chạng vạng, ánh sáng vô cùng tối tăm, nhưng hắn chính là nhìn thấy, phảng phất sắt nam châm như vậy, vững vàng hút vào ánh mắt của hắn.

Vì vậy hắn đi tới, theo trên cửa thủy tinh trong triều nhìn lại, bên trong rất đen, chỉ có thể miễn cưỡng thấy rõ đồ dùng trong nhà đường ranh.

Đẩy cửa vào trong, đập vào trong mắt là một gian thu hẹp tiệm tạp hóa. Nói chính xác hơn, là một gian tiệm bán đồ cổ.

Bên trong có bàn ghế, cái rương tủ, phía trên bày đầy đủ loại đủ kiểu đồ vật, có hoa bình, có ly đĩa, còn có Tây Dương cờ, cái bật lửa, ngọn đèn dầu, nến, chén gỗ, đồng tiền, thủy tinh châu vân vân. Trên đất là đồng số lớn đồ lật vật, có đủ loại hàng thủ công nghệ, đồ gốm bình hoa, động vật tiêu bản, chữ vẽ nghiên mực, có đủ loại đồ dùng hàng ngày, thùng gỗ chậu gỗ, còn có cho phép nhìn thêm không ra công dụng, lộ ra tùy ý xốc xếch, không hạn chế một kiểu.

"Xin chào, bằng hữu. " một tiếng nói già nua theo trong góc truyền tới, dọa hắn giật mình.

"A! " hắn kêu lên một tiếng, quay đầu nhìn lại, đối phương vừa vận hoa phát sáng diêm quẹt, chiếu ra một tấm nếp nhăn rất sâu mắt. Theo lão nhân thấp sáng cây nến, một thân hắc bào xuất hiện ở trước mắt hắn.

"Ta họ Trương, tên gọi nguyệt trung, chữ dài hiểu, ngươi có thể gọi ta Trương bá, hoặc là Thiên Đạo lão nhân. " hắc bào nhân tự giới thiệu mình.

"Xin chào, Trương bác, nơi này là mua bán cái gì ? " Trương Tiểu Cường hỏi, mặc dù có chút sợ hãi, lại không nhịn được lòng hiếu kỳ.

"Nguyện vọng. " hắc bào nhân nói.

"Nguyện vọng? " Trương Tiểu Cường nghi ngờ nói.

"Đúng, nguyện vọng... " lão nhân nói, "Ngươi có mảnh liệt hà cầu, mới có thể đi tới nơi này. Hài tử, nói ra tâm nguyện của ngươi đi."

"Ta... Ta nghĩ ta ba mẹ trở lại. " thanh âm kia phảng phất có ma lực như vậy, Trương Tiểu Cường không tự chủ được trả lời.

"Không không không... " lão nhân lắc đầu, nói, "Đây không phải là người mãnh liệt nhất nguyện vọng."

"Ta... Ta... " bỗng nhiên giữa, trong đầu hiện ra các bạn học khi dễ hắn cảnh tượng. Nhìn lấy những thứ kia đùa cợt, đáng ghét tới cực điểm mặt nhon, Trương Tiểu Cường không tự chủ được nắm chặt quả đấm,

"Nói đi, hài tử, nói ra trong lòng người khát vọng nhất... " thanh âm kia vững vàng có lực, lộ ra không cách nào hình dung sức dụ dỗ.

"Ta muốn khi dễ ta những người đó, tất cả đều bị trừng phạt! " Trương Tiểu Cường thốt ra mà ra, mang theo nồng nặc hận ý.

Nhìn lấy hắn biểu tình dữ tợn, hắc bào nhân hài lòng gật gật đầu, sau đó ở trên bàn cầm lên một con cờ lớn nhỏ tiểu pho tượng, giao cho hắn, cũng nói cho hắn phương pháp sử dụng. Chính là tìm một người ở thừa thốt địa phương, triệu tập mười người, chơi đùa trò chơi giết người.

"Bọn họ... Bọn họ thực sự sẽ chết sao, ta chỉ là... Chỉ là muốn trừng phạt bọn họ... " Trương Tiểu Cường lo lắng nói.

"Yên tâm đi, bọn họ chẳng qua là bị quả báo trừng phạt, sẽ không chết. " hắc bào nhân kia nói, trong thanh âm tràn đầy khó mà kháng cự ma lực.

Nghe đến đó, Trương Bằng chen miệng hỏi "Hắn là lừa gạt người?"

"Ừ. " Trương Tiểu Cường gật đầu đáp.

"Vậy người tham gia trò chơi, không sợ bị giết sao? " Trương Bằng khoa tay múa chân nói, "Nói thí dụ như, nếu như người khác là sát thủ, lựa chọn người làm mục tiêu, người không liên chết sao?"

"Không, không có ai sẽ chọn ta, sát thủ cũng tốt, bình dân cũng tốt... " Trương Tiểu Cường lắc đầu, nói, "Giống như là, đoàn người đều đem ta bỏ quên."

"Pho tượng kia trên người sao, có thể hay không cho ta xem một chút? " Trương Bằng hỏi.

"Mang theo. " Trương Tiểu Cường trên người lục lọi một chút, móc ra một cái màu đen tiểu pho tượng, đặt ở trước mặt Trương Bằng, sau đó rút trở về.

Chỉ thấy pho tượng kia năm sáu cm cao, toàn thân đen nhánh, giống như là cục đá làm. Nhìn kỹ lại, thợ điêu khắc vô cùng tinh tế, là một mặc áo bào đen, cầm trong tay đao nhọn khô lâu.

"Trưởng bá nói, nó kêu khô lâu sát thủ, là ma huyễn cờ một con cờ.

" Trương Tiểu Cường bổ sung nói.

"Ma huyễn cờ? " Trương Bằng lặp lại.

"Ta cũng không biết là cái gì, Trưởng bá nói là một vị nước Mỹ bằng hữu cùng hắn trao đổi. " Trương Tiểu Cường nói.

Trương Bằng do dự trong chốc lát, đưa tay đem khô lâu sát thủ cầm lên. Vào tay lạnh như băng, rất có cảm nhận, không có cảm giác được nguy hiểm gì. Bất quá, cho dù có nguy hiểm, hắn cũng không cảm giác được.

"Vật này, có thể giao cho ta sao? " Trương Bằng hỏi.

Trương Tiểu Cường không trả lời, chẳng qua là nhìn lấy hắn.

"Ta sẽ giải quyết chuyện này. " Trương Bằng nói.

Trương Tiểu Cường có vẻ hơi cực xúc bất an, nhưng vẫn là không có mở miệng.

"Người không có lựa chọn khác. " Trương Bằng mặt âm trầm, lộ ra cái chuôi thương.

Trương Tiểu Cường nhất thời mặt lộ vẻ sợ hãi, gật đầu đáp ứng.

"Rất tốt. " Trương Bằng toét miệng cười một tiếng, thu hồi khô lâu sát thủ, sau đó nói, "Người về nhà đi, sau đó đi học cho giỏi, liên làm chuyện gì cũng chưa từng xảy ra."

"Thật... Có thật không? " Trương Tiểu Cường lộ ra biểu tình không thể tin, dù sao hắn gián tiếp hại chết rất nhiều người. Ở trong mắt hắn, hắn đáng bị đến luật pháp trừng trị.

"Khi dễ người của người, có lẽ là vô tình, đúng không? " Trương Bằng hỏi.

Trương Tiểu Cường sắc mặt đổi một cái, nhưng cuối cùng vẫn là gật đầu một cái.

"Người cũng không phải cố ý, đúng không? " Trương Bằng hỏi.

"Ta chỉ nghĩ (muốn) trừng phạt bọn họ một chút, để cho bọn họ sau đó không dám lại khi dễ ta, không có thực sự suy nghĩ muốn giết chết bọn họ. " Trương Tiểu Cường nói.

"Vậy không vậy đúng rồi, các người đều không phải cố ý, đều không lỗi. " Trương Bằng nghiêm trang nói.

"À? " đôi mắt mạnh mẽ như vậy logic, Trương Tiểu Cường bị dao động kinh động.

"Các người đều là vô tình, chẳng qua là giá tiền bất đồng. Trộm một nhóm tiền, vẫn là trộm một cái kho bạc, trên bản chất đều là giống nhau, đều là trộm. Nếu bọn họ không cần để ý tới cảm thụ của người, người cũng không cần để ý tới cảm thụ của bọn hắn, ngược lại đều là vô tình, đúng không? " Trương Bằng hỏi.

"Ừ. " Trương Tiểu Cường trong mắt lóe lên lệ quang, dùng sức gật gật đầu.

"Được rồi, tốt xong trở về đọc sách của người, có rảnh rồi giặt rửa giặt quần áo, phơi một chút chăn, nếu không trên người bẩn thỉu, sau đó không kiếm được vợ. " Trương Bằng vừa nói, một bên nhét năm cái tiền đi qua (quá khứ), "Đi mua mấy bộ quần áo mới, lạnh lẽo một chút."

"Ừ. " Trương Tiểu Cường lần nữa gật đầu.

"Đi thôi đi thôi, khác (đừng) quá muộn. " "Cám ơn anh. " "Không việc gì, phải. " "Cái kia ta đi trước. " "Được."

Đưa mắt nhìn Trương Tiểu Cường đi xa, Trương Bằng xuất ra khô lâu sát thủ, ở trong tay tha mãi. Ước chừng 40 phút phút(phần) sau, Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì chạy tới, Trương Bằng đem chuyện đã xảy ra nói cho bọn họ.

"Liên cái này tay nhỏ làm, giết chết nhiều người như vậy? " Lý Xuân Sinh cầm ở trong tay, xem đi xem lại, tựa hồ có hơi không tin.

"Xử lý như thế nào? " lão Hoàng Bì hỏi.

"Chỉ có thể giết chết a, chúng ta còn ở trong game đây. " Trương Bằng giang hai tay ra, nói.

"Đúng rồi... " Lý Xuân Sinh buông xuống khô lâu sát thủ, hướng Trương Bằng hỏi, "Cái kia Trương Tiểu Cường hại chết rất nhiều người, chẳng lẽ cứ tính như vậy, không nói cho Giang đội sao?"

"Không cần... " Trương Bằng khoát tay một cái, nói, "Trong mắt của ta, kỳ thi, là trên cái thế giới này nhất ác ác, so với bất luận một loại nào ác đều phải làm người ta ghét. Thiệt người lợi mình, đó là vì lợi ích, có chút bất đắc dĩ. Có thể hại người không lợi mình, lại là vì cái gì? Thông qua giẫm đạp lên người khác tôn nghiêm tới đạt được khoái cảm, vẫn là hưởng thụ sự thống khổ của người khác? Khi dễ Trương Tiểu Cường những bạn học này, bản tính tồi tệ, chết, cũng chưa chắc đã không phải là một món là chuyện tốt."

"Vậy còn có những người khác a, đến tiếp sau này bị lừa tới, phòng chừng cũng không ít. " Lý Xuân Sinh nói.

"Một lần thiên tai, chết mấy triệu người, tìm ai nói rõ lý lẽ đi? " Trương Bằng hỏi ngược lại.

"Chuyện này... " Lý Xuân Sinh chần chờ một chút, nói, "Cái này không giống nhau."

"Chuyện gì xảy ra, liên khi bọn hắn vận khí không tốt, quan trọng nhất là... " Trương Bằng dừng một chút, nhìn lấy Lý Xuân Sinh, hỏi, "Cùng chúng ta có quan hệ gì?"

"Ai nha... " Lý Xuân Sinh vỗ xuống đầu, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói, "Nói cũng phải."

Thảo luận xong, Trương Bằng thu hồi tiểu pho tượng, cùng Lưu Xuân sống, lão Hoàng Bì ngồi lên xe taxi, trở về nơi làm việc.

Bọn họ chuẩn bị ở nơi này chờ đến trời sáng, sau đó đến huấn luyện tác xạ trận đêm khô lâu này sát thủ giải quyết. Bây giờ là nửa đêm ba giờ, tiếng súng sẽ ảnh hưởng công chức môn nghỉ ngơi.

Trương Bằng cũng không phải chưa từng nghĩ, đem khô lâu sát thủ biến thành của mình. Nhưng vật này, lai lịch không biết, cũng không biết có hay không cản trở tác dụng. Và lại, hắn có vô địch tiêu gia tỷ muội, không cần loại này đồ ngón ngang.

Bởi vì tiểu Chương ở bên trong đi ngủ, ba người không dám phát ra quá lớn âm thanh, đốt nước, lặng lẽ uống trà.

"Người có phát hiện hay không? " lão Hoàng Bì bỗng nhiên lại gần hỏi.

"Phát hiện cái gì? " Trương Bằng nhíu mày một cái, hỏi ngược lại.

Lúc này, ánh mắt của lão Hoàng Bì rơi vào trên lối đi phương kim giáp trên bùa. Trương Bằng nhất thời tỉnh ngộ lại, hắn đem khô lâu sát thủ mang vào, kim giáp phủ lại không có phản ứng. Vì vậy hắn theo trong túi quần móc ra, ở trong tay tha mãi quan sát.

"Vật này, hại đứng lên người, thần không biết quỷ không hay, cũng thật là lợi hại. " lão Hoàng Bì nhỏ giọng nói, tựa hồ sợ bị đang đang ngủ gà ngủ gật Lý Xuân Sinh nghe.

Trong ba người, Lý Xuân Sinh tính khí nhất thẳng, sự tình bản thiú tốt nhất đừng để cho hắn nghe, nếu không lại phải nhiều một phen miệng lưỡi.

"Người có ý kiến gì, nói một chút coi. " Trương Bằng nói, không có tận lực hạ thấp giọng, nhưng khóe ánh mắt xéo qua, từ nhỏ trên mặt của Thái Mạo quét qua.

"Nếu không, suy nghĩ lại một chút? " lão Hoàng Bì nói một cách đầy ý vị sâu xa nói.

"A... " Trương Bằng do dự trong chốc lát, vẫn là lắc đầu một cái, nói, "Ta trên người bây giờ có sư thái cho chân ngón phá ma đạn, cho nên nó không dám lỗ mãng, nhưng vạn nhất ném đi đây..."

"Ây... Có đạo lý... " lão Hoàng Bì sờ một nắm râu dê, trầm ngâm nói. Hắn gần đây com nước không tệ, sắc mặt bộc phát hồng nhuận, chòm râu đã lâu không ít, lại có mấy phần tiên phong đạo cốt mùi vị.

"Người gác đêm, ta một lát thôi. " Trương Bằng nói.

"Được, người ngủ đi, ta nhìn. " lão Hoàng Bì gật đầu đáp.

Trương Bằng đem tiểu pho tượng đặt ở trên bàn trà, sau đó dựa vào gối ghé sa lon, ngủ.

Không biết qua bao lâu...

Trương Bằng ung dung tỉnh lại, thân ở một mặt to lớn kính chạm đất bên trong.

Trước mắt là đang lúc trang sức xa hoa nhà ở, màu đỏ thắm thắm, thù xinh đẹp hoa văn màn che, hình vòm cửa sổ sắt đất, đồng lửa than lò sưởi trong tường. Từng tia ánh mặt trời, theo màn che trong khe hở lộ ra, lỉnh lỉnh toái toái đất rơi xuống đất trên nệm, tĩnh lặng ưu nhã.

Gian phòng trung gian, bày một tấm bạch cây cao su chạm hoa Madoka bàn, bên cạnh bàn để hai tờ anh đào chiếc ghế gỗ, lưng ghế là chạm rồng, một là hồng đào, một là hoa mai. Đồ dùng trong nhà kiểu dáng, không phải là nước Hoa, mà là tây phương các nước.

Trên bàn để thủy tinh chai rượu cùng ly, còn có một cái hình tứ phương bàn cờ.

Chỉ là trong nháy mắt, ánh mắt của hắn liền rơi trên bàn cờ, sau đó tập trung tại một con cờ bên trên(lên).

Khô lâu sát thủ!

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: thích khách

chỉ chốc lát sau, cửa mở ra. Một tên hắc bào nhân đi vào phòng, đưa lưng về phía gương, ngồi xuống. Theo thân thể đường cong xem ra, là một phụ nữ.

Nàng sau khi ngồi xuống, cho mình tới ly rượu, vừa uống, một bên cầm lên trên bàn cờ một con cờ, chậm rãi ngắm.

Con cờ phân hai màu trắng đen, màu đen đều là khô lâu, vong linh, ác ma, có người khoác khôi giáp, tay cầm kiếm thuẫn khô lâu binh lính, có cưỡi ngựa đen Khô Lâu kỵ sĩ, đánh chiến xa u linh, còn có đầu đội vương miện xác chết di động, cùng với mặc áo da, lưng mọc con dơi hai cánh nữ yêu.

Ngựa đen kia vó xuống đạp hỏa, chắc là trong truyền thuyết ác mộng. Nữ yêu là vóc người diêm dúa lòe loẹt, quyền rũ vô cùng, chắc là trong truyền thuyết Mị Ma.

Màu trắng phương đều là nhân loại bình thường, có tám cái đội lính trường thương, hai tên kỵ sĩ, hai chiếc chiến xa, hai cái nữ thích khách, một cái quốc vương cùng một cái vương hậu.

Cái kia hắc bào nữ nhân tường tận trong chốc lát, theo áo khoác bên trong xuất ra một cái rất nhỏ đao, chắc là tiếp xúc giấy cái loại này, tại trên đầu ngón tay nhẹ nhàng rạch một cái. Máu rất nhanh thì rỉ ra, tại trên đầu ngón tay tạo thành một giọt tiểu Huyết châu. Chỉ thấy bà vai nàng khẽ nhúc nhích, tựa hồ đang nhớ tới cái gì, sau đó đem giọt máu rơi vào một viên đen con cờ bên trên(lên).

"Duy Garou... Dallis... Nate..."

Trương Bằng vốn là không nghe được thanh âm, nhưng lần này, lại tựa hồ như nghe như có như không âm thanh, phảng phất theo địa phương xa xôi truyền tới, khi thì mơ hồ, khi thì rõ ràng tích.

"Duy Garou... Dallis... Nate..."

Dần dần, bốn phía âm đậm xuống, chỉ còn lại như có như không nói nhỏ.

Trong lúc giật mình, Trương Bằng tỉnh lại, trong đầu âm thanh, dường như còn đang hồi tưởng.

Hắn nhanh chóng lấy điện thoại di động ra, tại trên mạng tra tìm tài liệu.

Hắn mặc dù đi học không được, nhưng trò chơi lại chơi qua không ít, Dallis Nate, chính là Nữ Hoàng quốc ngôn ngữ "Tử Vong Kỳ Sĩ" ý tứ. Trước mặt "Duy Garou" hắn lại tra xét hơn mười phút cũng không tra được.

Cuối cùng, hắn ý thức được, không phải là Nữ Hoàng quốc ngôn ngữ. Lặp đi lặp lại tra tìm bên dưới, rốt cuộc hiểu rõ, "Duy Garou" phát âm, là Cổ Lạp đình ngữ trong "vocare" ý tứ vì "Triệu hoán" ngay cả đứng lên chính là "Triệu hoán Tử Vong Kỳ Sĩ".

Trong mộng hắc bào nữ nhân cầm con cờ, chính là cái viên này cười ác mộng khô lâu.

Quay đầu nhìn lại, lão Hoàng Bì chính đang (tại) ngủ gật, Trương Bằng đứng dậy đến phòng bếp, đem ra dao gọt trái cây, học nữ nhân như vậy, phá vỡ đầu ngón tay, đem giọt máu tại khô lâu sát thủ bên trên (lên), thì thầm: "vocare Killer (Nữ Hoàng quốc ngữ "Sát thủ")..."

Con cờ không có phản ứng.

Hắn lại thử thì thầm: "vocare Assassin (Nữ Hoàng quốc ngữ "Thích khách")..."

Vừa dứt lời, trong tay hắn con cờ hóa thành liền một đoàn khói đen, "Hô" một tiếng, rơi trên mặt đất. Cũng lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, ngưng tụ thành một người mặc hắc bào, tay cầm đao nhọn khô lâu. Bộ dáng kia, lại và quân cờ giống nhau như đúc.

"I am here, my Master (ta ở chỗ này, chủ nhân của ta)..."

Khô lâu thích khách mặt hướng Trương Bằng, quỳ một chân trên đất, phát ra thanh âm trầm thấp khàn khàn, cùng chủ trì trò chơi giết người thời điểm hoàn toàn tương tự, chẳng qua là ngôn ngữ bất đồng.

Trương Bằng theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn hướng lên phía trên kim giáp phù. Lá bùa theo gió mà động, không có phản ứng chút nào, xem ra vật này đối với chính mình không có uy hiếp.

"Xoay người." Trương Bằng nói.

Khô lâu thích khách không phản ứng, dường như nghe không hiểu.

"turna nhucnd..."

Hắn còn không có niệm lên tiếng, hai cái từ đơn chẳng qua là trong đầu hiện lên, khô lâu thích khách liền đứng lên, 180° đất xoay người, đưa lưng về phía Trương Bằng. Động tác kia cẩn thận tỉ mỉ, không mấy may kém.

"guard (thủ vệ)..."

Trương Bằng mặc niệm nói, khô lâu sát thủ lập tức đi tới nơi làm việc của, hóa thành một cỗ khói đen, theo trong khe cửa chui ra ngoài.

Cmm, thứ tốt a!

Trương Bằng hưng phấn không thôi, lại chỉ huy nó trở lại. Khô lâu kia sát thủ lập tức hóa thành khói đen, theo khe cửa chui vào, sau đó tại trước người hắn 2m chỗ lẩn nửa ngưng tụ thành hình, quỳ một chân trên đất.

Làm sao thu hồi?

"?"

Trong đầu hắn mới xuất hiện cái này từ đơn, khô lâu sát thủ liền hóa thành khói đen, bay trở về trong tay hắn, lẩn nửa biến thành tiểu con cờ.

Trương Bằng lặp đi lặp lại ngắm trong tay khô lâu thích khách, mừng rỡ dị thường. Có vật này, tương đương với nhiều một cường lực trợ thủ, chính là không biết sức chiến đấu như thế nào.

Trong lúc nhất thời, hắn lại yêu thích không rời tay.

Ma huyền Kỳ, vẫn là một bộ đầy đủ, không biết cái khác con cò thể nào. Cái chén trong tay còn không có che đầy nhiệt, hẳn đã suy nghĩ trong nõi rồi.

Vì thí nghiệm khô lâu thích khách năng lực, Trương Bằng lặng lẽ ra cửa. Bây giờ là rạng sáng bốn giờ, ngoại trừ đường đi trong loáng thoáng ánh đèn, khắp nơi đen như mực.

Trương Bằng không có lại lộng thương ngón tay, thử nghiệm tính đất triệu hoán. Cái kia con cò lập tức hóa hình, xem ra chỉ có lần đầu tiên triệu hoán cần dùng đến máu của hắn.

Đón lấy, Trương Bằng chỉ huy nó gọt tiếp xúc cô đại, cục gỗ các thứ, không chỗ nào bất lợi. Lại chỉ huy nó khắp nơi điều tra, phát hiện nó lực không nhiều lắm, cùng phổ thông trưởng thành phái nam không sai biệt lắm, nhưng thần không biết quỷ không hay, tới Vô Ảnh đi mất tăm. Vô luận ám sát vẫn là điều tra, đều hết sức hữu dụng.

Cũng không lâu lắm, Trương Bằng liền phát hiện, khô lâu thích khách hóa thân khối đen đường như lãnh đạm một chút nhỏ. Mặc dù vẫn là rất ngưng tụ, nhưng cũng ngay từ đầu so với, vẫn là lãnh đạm chút ít.

Từ trong mộng nhìn thấy cảnh tượng suy đoán, cái này con cò đã tồn tại một đoạn thời gian rất dài. Bước đầu suy đoán, hành động của nó yêu cầu năng lượng nào đó, liền cùng người muốn ăn cơm, xe phải cố gắng lên một dạng.

Về phần tay của bổ sung đoạn, rất có thể là thông qua cái đó trò chơi giết người, hấp thu người vô tội sinh mệnh năng lượng, hoặc là cái gì khác.

Thi kiểm tra xong, đã là buổi sáng sáu giờ, Trương Bằng trở lại nơi làm việc, đánh thức Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì, để cho bọn họ đi về nghỉ, nói khô lâu sát thủ sự tình, đặt sau xử lý. Sau đó, Trương Bằng về đến nhà, tắm rửa một cái, đem kỳ tử thả tại trên khay trà phòng khách, sau đó trở lại phòng ngủ, lên giường buồn ngủ một chút.

Lần nữa lúc tỉnh lại, đã là ba giờ chiều, khoảng cách giờ cơm tối còn có hai giờ. Trương Bằng mở máy vi tính ra, tra tìm liên quan với "Ma huyền cò" tài liệu.

Tìm tòi ra tới kết quả có mấy trăm ngàn cái, Trương Bằng đầu tiên là lấy làm kinh hãi, biết đàm phán hòa bình bàn về ma huyền cò người lại nhiều như vậy. Nhưng hẳn khẳng định liền hiểu rõ, là một bộ cùng tên nước Mỹ điện ảnh, nói là một đứa bé trai cùng đồng bạn chơi đùa ma huyền cò, bị hút vào trong bàn cờ trong thế giới, cho đến lớn lên mới tại một lần vô tình thoát ra khỏi, cuối cùng cười tiếu mỹ nữ qua cuộc sống hạnh phúc cổ sự.

Rất rõ ràng, cùng hắn bây giờ tiếp xúc ma huyền cò, hoàn toàn không là một chuyện.

Hắn đổi một lục soát điều kiện, truyền vào là "Ma huyền cò + khô lâu thích khách" lại còn là ma huyền cò điện ảnh, bởi vì trong chuyện cũng có khô lâu thích khách. Vì vậy Trương Bằng đổi lại, ví dụ như "Ma huyền cò + khô lâu chiến xa" "Ma huyền cò + khô lâu vệ binh" "(ma huyền cò)+(khô lâu chiến sĩ)" "+(Từ Vong Kỳ Sĩ)" tại cuối cùng một tổ từ cái nơi đó, rốt cuộc tìm ra một cái Nữ Hoàng quốc đấu giá trang web.

Trương Bằng dùng hắn xấu Nữ Hoàng quốc ngữ, cộng thêm độ nương máy phiên dịch, rốt cuộc miễn cưỡng phải biết đại khái ý tứ.

Đây là nửa năm trước đấu giá tin tức, Nữ Hoàng quốc "Karla mạn phòng đấu giá" bán ra một viên ma huyền cò con cò "Từ Vong Kỳ Sĩ". Một tên thần bí phú thương, lấy ba triệu năm trăm bảy chục ngàn bảng Anh giá cả mạnh mẽ.

Karla mạn phòng đấu giá nói rõ tương quan đấu giá tin tức, đại ý chính là, con cò này là ba trăm năm trước, Neill Tôn bá Tước mạng cung đình thợ rèn chế tạo, đưa cho cháu gái Rita lễ trưởng thành vật —— Rita ma huyền cò trong một viên. Nghe nói nắm giữ lực lượng thần kỳ, có thể hóa thành thật thể cung cấp chủ nhân thức giục. Nhưng bởi vì niên đại xa xưa, phương pháp sử dụng đã thất truyền, không cách nào chứng thật tin đồn thật giả.

Nhìn đến đây, Trương Bằng hoàn toàn yên lòng, bá tước đưa cho cháu gái lễ vật, nhất định là an toàn, ít nhất đối với người sở hữu mà nói.

Hại nhà mình cháu gái? Vậy khẳng định là nào nước vào.

Đón lấy, Trương Bằng gọi ra khô lâu thích khách, khiến nó đi xuống xem một chút Mã Tinh Lôi đang làm gì. Trải qua buổi sáng khảo sát, hắn đối với khô lâu thích khách chỉ huy là càng ngày càng muốn gì được nấy. Mặc dù đối phương là một nghe không hiểu tiếng Hoa Dương hàng, nhưng theo liên lạc số lần gia tăng, dần dần từ trong ý thức ngôn ngữ, biến thành hình ảnh cùng ý chí trực tiếp truyền.

Nói đơn giản, Trương Bằng suy nghĩ gì, nó thì làm cái đó, dễ dàng theo ý muốn, muốn gì được nấy.

Tại hắn dưới sự sai sử, khô lâu thích khách hóa thành một cỗ khối đen, theo sân thượng bay xuống đi. Nhưng ngay khi nó mới vừa đang đến gần quầy bán đồ lật vật thời điểm, đột nhiên hướng Trương Bằng truyền tới cực lớn cảm giác sợ hãi, hành động không tự chủ được dừng lại. Phảng phất phía trước ẩn núp một cái man hoang mãnh thú, nửa bước không dám đến gần. Trương Bằng cảm động lấy, quanh thân như dọa hăm băng, liền vội vàng đem nó cho dời trở lại.

Khô lâu thích khách cho Trương Bằng truyền trở về cảm giác, chính là một khi đến gần, liền sẽ tan thành mây khói. Bất quá Trương Bằng cũng không kỳ quái, có thể sinh ra hai tỷ muội người, tự nhiên không là thấp yếu tinh du đích đáng. Khô lâu này thích khách, phỏng chừng cũng chính là Tiêu Vũ Nặc liếc mắt nhìn chuyện.

Thu về thời điểm, Trương Bằng rõ ràng cảm giác được, khô lâu thích khách hư nhược không ít, phảng phất trải qua một trận to lớn hao tổn.

Hắn không khỏi nhũn mảy một cái, chẳng lẽ muốn tổ chức trò chơi giết người cho nó bổ sung năng lượng. Như vậy là tuyệt đối không thể, hắn cũng

không phải là xem mạng người như cỏ rác điên cuồng giết người.

Vì vậy, hần lần nữa baidu, ví dụ như "Như thế nào cho pháp khí bổ sung năng lượng? " "Như thế nào bồi bổ pháp khí? " "Tự thân không có Linh năng, như thế nào bổ sung pháp khí hao tổn? " vân vân.

Trải qua dài đến hai giờ tra cứu sàng lọc, so sánh, hần tìm được một cái tương đối có thể tin cách nói: Đem pháp khí chôn ở âm khí khá đậm địa phương, có thể đạt tới bồi bổ hiệu quả. Nhưng bởi vì âm khí thành phần tạp bác không thuần, mang theo số lớn ý thức con dẫu, sẽ đối với pháp khí tạo thành bất đồng trình độ xâm nhiễm. Cứ thế mãi, dễ dàng tại nội bộ này sinh tà linh.

Đến lúc đó, pháp khí nắm giữ ý thức tự chủ, không chỉ biết xâm hại người sử dụng thần trí, thậm chí sẽ còn tạo thành cản trở, khiến cho(dùng) pháp khí chủ nhân chết oan uổng. Có sâu hơn người, còn có thể kéo dài lớn mạnh, làm hại một phe.

Bất quá, có chút pháp khí có nhất định lọc sạch năng lực, hoặc là bản thân tạo thành liên nghiêng về hắc ám hỗn loạn, đối với âm khí chống trả khá cao.

Người trước giống như một máy nắm giữ nặng hơn(nhiều tầng) phiên lọc Ferrari động cơ, có thể tự bản thân cách ly tạp chất, mà hậu giả giống như một máy thô ráp đơn giản Jetta động cơ, đối với xăng tiêu hao không có rất cao yêu cầu, chính là sấm chút nước, cũng có thể chạy rất vui mừng.

Trương Bằng còn tra được, màu sắc nghiêng về đen pháp khí, nhiều do ô kim hắc diệu thạch chế thành, hoặc là xen lẫn số lớn đen Huyền Thiết, hắc tinh bột phân, thuộc tính thiên hướng về hỗn độn, đối với âm khí có khá mạnh sức chịu đựng. Nói như vậy, rất khó trực tiếp bị âm khí xâm nhiễm.

Trương Bằng xuất ra con cò, thả dưới ánh mặt trời quan sát, kỳ nội bộ hiện ra nửa màu đen trong suốt. Nhìn kỹ lại, bề mặt hiện ra một tầng màu vàng kim nhàn nhạt. Cùng độ nương bách khoa bên trên(lên), đối với ô kim hắc diệu thạch miêu tả vô cùng đến gần. Vì vậy hần quyết định chủ ý, ngày mai đi tranh Hoàng Ngu sơn, thử nhìn một chút có tác dụng hay không.

Mắt thấy nắng chiều dần dần xuống, nhanh đến giờ cơm tối, Trương Bằng thu hồi con cò, xuống lầu tìm Mã Tĩnh Lôi.

Mới vừa vào quầy bán đồ lật vật, hần đã nhìn thấy Mã Tĩnh Lôi rướn cổ lên, đang hướng ngoài cửa sổ nhìn.

"Làm sao vậy? " Trương Bằng hỏi.

"Mới vừa rồi... Thật giống như có người ở bên ngoài nhìn lên. " Mã Tĩnh Lôi chân mày hơi cau lại, một bộ dáng vẻ nghi hoặc.

"Có thể là ảo giác đi. " người khời xướng hơi hột nói.

"Ừ... " Mã Tĩnh Lôi gật đầu nói, "Chắc là tối hôm qua ngủ không ngon, có chút hồ đồ. " đối với Trương Bằng phán đoán, nàng từ trước đến giờ là tin chắc không nghi ngờ.

"A đi là một môi, đợi lát nữa cho ngài xoa bóp kinh lạc. " Trương Bằng thân thiết nói.

Giống như là nhớ lại chuyện gì đó không hay, Mã Tĩnh Lôi hơi đỏ mặt, trốn mắt nhìn Trương Bằng một cái, xoay người vào phòng bếp làm cơm tối.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: đấu giá

sáng ngày thứ hai, Trương Bằng kêu Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì, đi Hoàng Ngu sơn.

Tại đi trên đường, Trương Bằng chợt nhớ tới Trương Tiểu Cường nói qua "Thiên Đạo tiệm tạp hóa ". Trước hần một lòng nghĩ (muốn) hủy diệt khô lâu thích khách, cho nên chưa từng nghĩ phải đi tìm tòi kết quả. Nhưng hôm nay ý đồ thay đổi, tự nhiên hần là trước đi xem một chút, có lẽ còn có thể được cái khác con cò cũng khó nói.

Về phần nguy hiểm phương diện, theo Trương Tiểu Cường tự thuật xem ra, vị kia Thiên Đạo lão nhân dường như sẽ không trực tiếp ra tay, coi như có mưu đồ, cũng là khuyến dụ thuyết phục.

Buổi trưa tan học, Trương Bằng đám người ở bông vải xưởng trung chuyên cửa gặp đến Trương Tiểu Cường. Nhưng đối phương lại nói, từ khi lần đầu tiên thấy tiệm tạp hóa sau, lần nữa đi qua nơi đó, cửa liền biến mất, phảng phất chưa bao giờ xuất hiện qua.

Cũng không lâu lắm, Trương Tiểu Cường mang theo Trương Bằng ba người đi tới ngày đó nhìn thấy tiệm tạp hóa địa phương. Tối tăm trong ánh sáng, trong ngõ hẻm chật đầy rách rưới rưng rưng. Trương Tiểu Cường chỉ hướng vị trí không có vật gì.

"Ngày đó chính là ở chỗ này nhìn thấy, cánh cửa có rộng như vậy, nơi này là cửa sổ, có thể nhìn thấy bên trong, bắt quá rất đen..." Trương Tiểu Cường ra dấu, phảng phất tận mắt nhìn thấy.

Thông qua người trước miêu tả, mọi người rất nhanh thì tưởng tượng ra tiệm tạp hóa bộ dáng. Từ điểm này có thể đoán được, Trương Tiểu Cường không có nói láo, hơn nữa cũng không có nói láo động cơ.

Trương Bằng bắt đầu đi thử dài, xem ra chuyện này, chỉ có thể tạm thời gác lại. Nhắc tới, hẳn gần đây gác lại sự tình vẫn thật nhiều, son thôn thủ trát đầu mỗi cát đứt, nửa đồ hoàn buổi đầu giá còn chưa bắt đầu, Thiên Đạo tiệm tạp hóa biến mất...

Trước khi đi, Trương Bằng lại cho Trương Tiểu Cường hai tờ tiền, khích lệ đối phương đi học cho giỏi, sau đó ở đối phương ánh mắt cảm kích bên trong, mang người rời đi.

Hai giờ rưỡi xế chiều, mặt trời mãnh liệt nhất thời điểm, ba người lên Hoàng Ngu sơn. Bởi vì sợ hãi lần nữa gặp phải quỷ đánh tường, bọn họ không dám leo quá cao. Tại giữa sườn núi, cảm giác được không khí rõ ràng hạ nhiệt sau, Trương Bằng liền ngừng lại, đem khô lâu con cò vùi vào cạn trong đồng đất, sau đó tại bốn phía đã làm một ít ký hiệu.

"Ồi chào, không nghĩ tới Bằng ca cũng biết nuôi khí chi đạo." Lão Hoàng Bì hơi giật mình nói.

"Đó là đương nhiên, ca hiểu nhiều thứ." Trương Bằng mặt không đỏ, tim không đập nói. Chính bởi vì độ nương hiểu ta đều biết, liền nói là bác lăm quần thư, thiên hạ có biết một, hai, cũng không quá đáng.

"Đúng vậy đúng vậy." Lão Hoàng Bì cười xoa phụ họa nói.

"Ta xem vật này có chút tà môn, vẫn là ném đi thật là tốt." Lý Xuân Sinh nói.

"Tà môn là tà môn, nhưng chỉ cần tìm đúng phương pháp, cũng không phải là không thể lợi dụng, có vị triết nhân nói thế nào..." Trương Bằng suy nghĩ một chút, dầm lòng bàn tay nói, "Đem ra chủ nghĩa!"

Lý Xuân Sinh ngay sau đó lật ra xem thường, nhỏ giọng thì thầm, "Vị kia triết nhân nếu là nghe, chỉ sợ sẽ theo trong quan tài bò ra ngoài, giờ quả trọng liễu mạng với người."

"Người nói cái gì?" Trương Bằng không có nghe rõ, quay đầu hỏi.

"Không, ta chính là nói, thật có đạo lý." Lý Xuân Sinh nghiêm túc trả lời.

Hai ngày đi qua, cũng chính là Trương Bằng theo Hoàng Ngu sơn trở về ngày thứ ba, tại nam châu thành phố phố buôn bán một tòa cao ốc trong, cử hành một trận cỡ nhỏ buổi đấu giá.

Trình diện người không nhiều, chỉ có chừng mười người, hơn nữa phần lớn đều là quần áo cứng nhắc, thần tình nghiêm túc người Nhật bản. Chu Phúc Nguyên cùng tóc vàng ngồi ở hàng cuối cùng, ánh mắt du ly ở người đấu giá giữa.

Vì có thể nắm giữ trực tiếp tin tức, để với kịp thời ứng đối các loại khả năng tính, Chu Phúc Nguyên lấy người đấu giá thân phận tham gia buổi đấu giá.

Mới vừa vào hội trường, hắn liền lưu ý đến hàng trước một cô gái. Tinh nhược chỉ thủy, lạnh lùng, quanh thân tản ra một cỗ người sống chó vào khí tức. Mặc dù nàng rất khiêm tốn, theo Chu Phúc Nguyên vào sân đến bây giờ, chưa từng nhìn thấy nàng tháo xuống qua kính râm, cũng không có động tác dư thừa, nhưng vẫn nổi bật vô cùng, giống như một đóa tách ra với sa mạc băng hoa, cùng quanh mình hết thấy đều hoàn toàn xa lạ, một cách tự nhiên hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Da của nàng rất trắng, trong suốt sáng. Có thể kỳ quái là, không có cái loại này lượng nước đầy đặn, xanh tươi trắng nõn cảm giác, ngược lại có chút cứng rắn, lộ ra đồ sứ như vậy ánh sáng lộng lẫy.

Nàng an tĩnh ngồi ở chỗ đó,

Không nhúc nhích, giống như một đồ sứ trắng chế thành tiểu nhân, thậm chí ngay cả cổ đều không xoay một chút Chu Phúc Nguyên theo bản năng cảm giác được, nàng sẽ là nửa đồ hoàn cuối cùng người mua. Người như vậy, không phải là sâu độ chứng si ngốc người mắc bệnh, chính là thân phận cực cao đại nhân vật. Ít nhất hẳn cái này nửa đời, chưa từng thấy mấy cái.

"Nửa đoạn Nam Hải trầm hương, lần đầu tiên kêu giá... Lần thứ hai kêu giá... Lần thứ ba kêu giá... Đồng ý!"

Đấu giá mấy thứ linh tinh sau, người chủ trì lấy ra hôm nay áp trực phẩm, một cái chế tác tinh xảo, đường cong ưu mỹ, gỗ vò bên trên(lên) trổ hoa mai đôi, trên chuôi đao quần màu đen thiên tâm ti đông doanh : Nhật Bản đoàn đao.

"Đông doanh : Nhật Bản cổ đại danh đao, nửa đồ hoàn, sườn kém, giá khởi đầu, năm triệu, mỗi lần kêu giá không thua kém hai trăm ngàn."

Người chủ trì mới vừa báo ra giá cả, phía dưới lập tức trở nên yên lặng như tờ.

"Không người ra giá sao? " người chủ trì có chút ngoài ý muốn hỏi. Những thứ này người Nhật bản, không phải là hướng về phía cây đao này tới sao?

"Năm triệu, lần đầu tiên..." phía dưới vẫn nhả Tước không tiếng động. Người chủ trì rất nhanh liền biết, đám này người Nhật bản đã có ăn ý, chỉ nếu không có ai kêu giá, vật đầu giá liền sẽ lưu phách, sau đó xuống giá.

Chờ đến lần thứ ba, cũng chính là một lần cuối cùng lưu phách xuống giá, thấp hơn giới mạnh mẽ. Cứ như vậy, vật đầu giá giá cả cũng sẽ bị ép đến giá khởi đầu 50%. Đoán được điểm này sau, người chủ trì bất đắc dĩ báo ra tiếng thứ hai.

"Năm triệu, lần thứ hai..."

"Đồng doanh : Nhật Bản bảo khí, đúng dịp đoạt Thiên Công, nhất định không phải phạm vật, không người có hứng thú sao? " mặc dù hần cảm thấy rất khó chịu, bởi vì đối phương là người ngoại quốc, hơn nữa còn là người Nhật bản, không khỏi đồng cảm lên người bán, có thể trì hoãn trong chốc lát, vẫn là y theo quy củ, báo ra lần thứ ba.

"Năm triệu, lần thứ ba..."

Phía dưới Chu Phúc Nguyên lòng như lửa đốt, nếu như lưu phách xuống giá, hần và Trương Bằng đem mất hết vốn liếng. Hần quả nắm chặt, nhiều lần do dự, rốt cuộc đang chủ trì người kêu lên "Lưu phách " hai chữ trước, một cắn răng, mạo hiểm bị đoán được nguy hiểm, giờ trong tay lên kêu giá bài.

Chỉ một thoáng, hơn mười nói ánh mắt đồng loạt hướng hần trông lại, có lạnh giá, có ngạc nhiên, còn có oán hận...

"Năm triệu, số hai mươi tiền sinh lấy năm triệu giá cả đầu giá lần đầu tiên! " người chủ trì hưng phấn kêu lên, đều là Viêm Hoàng con cháu, làm sao có thể mất hứng.

"Danh đao nửa đồ hoàn, năm triệu, lần đầu tiên..."

"Danh đao nửa đồ hoàn, năm triệu, lần thứ hai..."

Tiếng thứ ba trước, ngồi ở hàng trước tên kia áo khoác nữ tử, chậm rãi giờ trong tay lên kêu giá bài.

"Số 1 tiểu thư, ra giá năm trăm hai mươi vạn..."

Chu Phúc Nguyên hé mắt, trong mắt hàn mang bùng nổ, la lớn: "Mười triệu! " vì mau rời khỏi, hần trực tiếp kêu lên trong lòng giá cao nhất.

Ngay tại giây phút này, một đạo uyển như đao phong ánh mắt, rơi vào trên người của hần. Dùng khoe ánh mắt xéo qua ngắm đi, chính là tên kia áo khoác nữ tử, quay đầu lại nhìn hần một cái. Loại cảm giác đó, giống như chạm điện cao thế, lông nhát thời, trái tim kịch liệt co rúc lại.

"Mười triệu, lần đầu tiên... Mười triệu, lần thứ hai..."

Làm người chủ trì kêu lên mười triệu tiếng thứ hai thời điểm, Chu Phúc Nguyên nhịp tim đến tăng nhãn bên trên(lên). Vạn nhất đối phương mang đến lưới rách cá chết, hần ước chừng phải táng gia bại sản chính mình mua về. Không nói khác, chỉ là đầu giá phí, tiền thuế cùng phân cho làm thay công ty tiền, đủ hần cái mông trần trở về quê quán rồi.

Một khắc cuối cùng, áo khoác nữ tử giờ trong tay lên bảng hiệu, cũng thấp giọng mắng một câu, "Baka..." mặc dù là mắng chửi người, có thể âm thanh lại giống như Izumo chi Tước, không chỉ êm tai dễ nghe, còn có thể để cho người quanh mình nghe rõ rõ ràng ràng.

Chu Phúc Nguyên thấy mục đích đã đạt tới, lập tức mang theo tóc vàng đi ra ngoài.

Mới ra hội trường, Chu Phúc Nguyên liền mang theo tóc vàng chạy thẳng tới thị khu một đầu khác. Ở trên đường, hần dùng bị dùng điện thoại di động gọi đến điện thoại của Trương Bằng.

"Đầu giá đã hoàn thành, ngàn lẻ hai trăm ngàn, nhưng ta cùng lục tử có thể bại lộ, muốn đi ra ngoài tránh một trận, các loại (chờ) trở lại lại kết toán. " Chu Phúc Nguyên vội vàng vàng nói xong, lấy được Trương Bằng sau khi đồng ý, lập tức đóng điện thoại di động.

Hai người bảy cong tám quẹo, xuyên phố qua hẻm, sau đó dùng một (cái) tiểu đệ thẻ căn cước cho mượn chiếc xe Jeep, chạy lên xa lộ, hướng lên trời đều phương hướng lái đi.

Mười triệu nước Hoa tiền, tại Trương Bằng đám người trong mắt, không thể nghi ngờ là một khoản tiền lớn, nhưng đối với một cái quốc tế tổ chức mà nói, căn bản cũng không phải là tiền. Nhưng trong đó liên lụy đến một cây khác đao —— đồ thẩm hoàn tung tích, liền sẽ trở nên vô cùng phức tạp.

Chu Phúc Nguyên ủy thác bán đầu giá, là một thành phố giá trị mấy trăm triệu to lớn đưa ra thị trường công ty. Chỉ cần đầu giá thành công, bọn họ liền sẽ y theo hợp đồng, đem tiền đánh tới tài khoản chỉ định bên trên(lên), không cần mặt khác thao tác. Chỉ cần không dùng tới tài khoản bên trong tiền, đối phương liền không tra được vị trí của bọn họ.

Trời mới biết cái kia đồng doanh : Nhật Bản công ty đa quốc gia bao lớn năng lượng, mua được nhiều ít khớp xương khiêu huyết. Cho dù nơi này là nước Hoa, cũng không thấy có bao nhiêu cảm giác an toàn.

Sống còn, cẩn thận là hơn.

Lại qua hai ngày, Trương Bằng cùng Lý Xuân Sinh, lão Hoàng Bì trở lại Hoàng Ngu sơn, theo trong đất đào ra con cò. Dùng ống tay áo lau sạch sẽ bụi đất, cái kia con cò màu sắc sâu không ít, giống như gra-phit như vậy đen nhánh.

Triệu hoán khô lâu thích khách thời điểm, khói đen rắn chắc thêm không ít, ánh mặt trời hoàn toàn không cách nào xuyên thấu.

"Iamhere, my Master..."

Khô lâu thích khách âm thanh trầm ổn có lực, dường như trẻ lại rất nhiều, không còn là cái loại này già nua người khàn khàn. Cái kia trong tay đao nhọn, càng là tàn mát ra khiến người ánh sáng.

Trương Bằng tâm niệm vừa động, khô lâu thích khách lập tức hóa thành khói đen. Trong chớp mắt, xuất hiện ở mấy thước bên ngoài một cây tạp trước cây, gờ tay chém xuống. Chỉ thấy hàn quang lóe lên, tàng cây nghiêng ngã xuống. Đến gần nhìn lại, trên thân cây vết cắt bằng phẳng bóng loáng, phẳng phát cắt ra đậu hủ.

"Vật này, có chút ý tứ a. " Lý Xuân Sinh không tự chủ được thở dài nói.

Thử trong chớp lát, Trương Bằng thu hồi khô lâu thích khách, ba người sóng vai đi xuống chân núi.

"Bên kia bán hơn mười triệu, trừ đi đầu giá phí cùng thuế, một nửa cho đối phương công ty, lại một nửa cho lão Chu, chúng ta có thể phút(phần) đến hơn 2 triệu. " Trương Bằng nói.

"Oa! " lão Hoàng Bì ánh mắt sáng lên, cơ hồ chảy ra nước miếng.

"Đừng cao hứng quá sớm, chân chính có thể tới tay, đoán chừng là một triệu rưỡi. " Trương Bằng nói. Lần trước đáp ứng lão Chu cùng Đái chủ nhiệm, quyền năm trăm ngàn cho Liên Hoa tự, coi như hy sinh vũ tăng tiền từ.

"Cái kia cũng không ít rồi. " Lý Xuân Sinh nói.

"Đến lúc đó mua chiếc xe như thế nào đây? " Trương Bằng hỏi.

"Không cần phải đi... " Lý Xuân Sinh phản đối nói, "Nuôi nhiều xe đất a, hơn nữa chúng ta đều không biết lái xe, vẫn là mượn đi."

"Sẽ không đi học! " Trương Bằng sắc mặt nghiêm nghị, nói, "Bắt đầu từ ngày mai, hai người các người đi học xe. Luôn dựa vào mượn, quá phiền toái."

"Nói thật, một triệu rưỡi, nói nhiều cũng không nhiều. Người chính là muốn mua, cũng phải mua chiếc lục địa tuần dương hạm, bằng không Land Rover, đầu gì cũng là thiên đô Jeep. Không có 180 vạn, không xuống được. Mua nội thành xe con, thật không như xe taxi thuận lợi. " Lý Xuân Sinh phân tích nói.

"Ta cũng cảm thấy vậy. " lão Hoàng Bì nhân cơ hội phụ họa nói.

"Chuyện này... " Trương Bằng sờ trán một cái, chần chờ nói, "Ta lại suy nghĩ một chút đi..."

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: khí vật

buổi đầu giá kết thúc một tuần sau...

Tháng tám thượng tuần, nước Hoa nam phương lúc nóng nhất, sau giờ Ngọ ánh mặt trời cay độc vô cùng, đứng ở mặt trời bên dưới, chỉ cảm thấy tai choáng váng hoa mắt, da thịt đều sắp bị phơi nắng còi một tầng.

Đứng ở sông Bích Thủy trên cầu nhìn lại, mặt sông nước gọn lôm chôm, thuyền cá, thuyền hàng qua lại không dứt. Trên bờ sông, mang nón lá thôn dân lui tới, có kéo xe ba bánh, có gánh cái sọt, có tại bên bờ bày sạp.

Nghỉ hè đã qua một nửa, có thể nhân nhả thời gian lại còn không có rồi đi. Cái kia bận rộn trong đám người, xen lẫn không thiếu niên nhẹ bóng người. Bọn họ tụ năm tụ ba, hoặc là cười đùa đùa giỡn, kêu la om sòm, hoặc là đứng ở bên bờ, nhìn lui tới thuyền bè ngăn người.

Ngay tại hoàng sa thôn thôn dân tập trung ở bên bờ hoạt động, hoặc là tránh ở nhà tránh nắng ngủ trưa thời điểm, một chiếc xe đẩy ba bánh đi qua nhân số thưa thớt chợ, dừng ở từ đường bên cạnh.

Xe thương trang năm cái màu đen đại hũ sành, ước chừng cao cỡ nửa người, một người ôm hết. Loại này hũ sành tại nông thôn rất thường gặp, chủ yếu là dùng để ướp củ cà rốt ướp dưa muối, hoặc là cất giữ tịch cá thịt muối.

Một tên xấu xí nam tử xuống xe, lăm lét nhìn trái phải trong chốc lát, thừa dịp không người chú ý tới thời điểm, đem xe đẩy tới từ đường bên cạnh hẻm nhỏ. Ở trong góc, hắn đem năm cái hũ sành tháo xuống, dùng củ nạt vải đậy kín, lại vải lên một chút đất sét, nguy trang thành quanh năm vô chủ chất đông vật.

Sau khi làm xong những thứ này, nam tử nhếch miệng lên một cái âm hiểm đường cong, sau đó đẩy xe ba bánh xuất ra hẻm nhỏ, không nhanh không chậm hướng thôn đi ra ngoài.

Khí trời tháng tám, nói thay đổi liền thay đổi ngay, một khắc trước vẫn là bầu trời trong trẻo, sau một khắc liền mây đen giăng đầy, âm phong nổi lên bốn phía, mưa to như thác.

"Rầm rầm..."

Dưới mái hiên, treo lên từng đạo màn nước. Nước mưa khắp nơi chảy xuôi, cọ rửa cả thế giới.

Trận mưa này, một mực bỏ vào trời tối. Trong bầu trời đêm bất ngờ xẹt qua một hai tia chớp, nổ ầm tiếng sấm xa xa truyền đi.

"Trời giết này mưa, còn có để cho người sống hay không, ta đây còn không có mua thức ăn đây."

Hoàng sa thôn một cái đất trong phòng, một tên cường tráng thôn phụ đang oán trách trận này xảy ra bất ngờ mưa to. Cửa trước bên ngoài nhìn lại, hạt mưa lớn chừng hạt đậu đập xuống đất, nước văng khắp nơi. Trong sân đen như mực, muren bên trong nhà ánh đèn, nhìn không được bao xa.

Chồng Hòa nhi tử còn chưa có trở lại, cũng không biết ở đâu tránh mưa. Nàng do dự trong chốc lát, vẫn là chống giữ tay vịn đứng lên. Ở sau cửa cầm cái dù lớn, mở ra, xuất ra nhà, hướng mặt bên phòng bếp đi tới. Trong nội tâm nàng tính toán, trong giỏ xách còn có mấy quả trứng gà, buổi sáng lại cất chút ít hành, trong vò còn có dưa muối, trong tủ lạnh còn lại nửa khối ngày hôm qua mua thịt. Thích hợp ngừng một lát, vẫn là có thể.

"Cót két..."

Bỗng nhiên giữa, nàng nghe được tiếng mở cửa, cho là chồng Hòa nhi tử trở lại. Quay đầu nhìn lại, cửa chính của sân đóng chặt lại, không có ai trở lại. Trong lúc nàng lấy vì mình nghe lầm, lại phát hiện cửa phòng bếp mở.

Có thể là gió thổi...

Nàng nghĩ như vậy, tiến vào phòng bếp, thu hồi cây dù đi mưa, đặt ở bên cạnh. Nơi này là thôn của chính mình, mà nàng cũng không phải là hoàng hoa con gái, trong nhà cũng không bao nhiêu tiền, cho tới bây giờ không cần lo lắng tuyển người khuy ký.

Nàng mới vừa xoay người, đang muốn đưa tay mở đèn, sau lưng bỗng nhiên thoáng qua một đạo sét đánh.

"Àm!"

Đỉnh tai nhức óc tiếng sấm bên trong, nàng dường như nhìn thấy một vệt bóng đen, nhất thời cả kinh, quát lên: "Ai!" đồng thời một tay cầm lên cây dù đi mưa, một tay mở ra đèn điện chột mở điện.

Ánh đèn lò mờ dần dần sáng lên, lò bếp, tủ lạnh, tủ quây, bên trong phòng bếp không có vật gì.

Nàng ngẩn ngơ, cái kia giống như bánh nướng như vậy, mọc đầy hung tợn mang trên mặt chút ngạc nhiên. Có lẽ là cảm giác mình hoa mắt, nàng chậm rãi buông xuống cây dù đi mưa, sau đó cuộn tay áo lên, đào mét nẫu cơm.

"Ai!"

Bỗng nhiên giữa, nàng cảm thấy sau ót sống gió, chợt vừa quay đầu lại. Đập vào mắt chỗ, trống rỗng, không có thứ gì. Bên ngoài truyền tới hi lý hoa lạp tiếng mưa rơi, nước mưa đang từ ngoài cửa bắn đi vào, hội tụ thành một cái nhỏ nhỏ nước chảy.

Nàng nhiu mày một cái, cầm lên thớt trên nền thái đao, khom lưng, dè dặt hướng phía cửa chuyển đi.

Trong sân một mảnh đen nhánh,

Ánh sáng xuyên thấu qua bức rèm một dạng giọt mưa, tán lạc tại vài mét bên ngoài. Nàng nhìn chung quanh một vòng, không có phát hiện bất cứ dị thường nào, rốt cuộc thờ phào nhẹ nhõm, tự nhủ nắng trưng phụ của mình, "Ma quỷ, còn không mau trở lại, hiện tại cũng mấy giờ rồi."

Nàng hùng hù hỏ hỏ, trở lại lò bếp, tiếp tục đào mét nấu com. Cũng không biết tại sao, nàng luôn cảm thấy phía sau có con mắt đang ngó chừng nàng.

Loại cảm giác này để cho nàng rất không thoải mái, liên tục cắt một (cái) hành lá cắt nhỏ, đều trở về nhiều lần đầu. Cuối cùng, nàng có chút nghi thần nghi quỷ đất, đem cửa phòng bếp đóng lại.

Sau khi đóng cửa, nàng an tâm không ít, theo trong tủ quần lấy ra ba cái trứng gà, một cái tô, đem trứng đánh vào trong chén, đang chuẩn bị khuấy, sau lưng chợt truyền tới một tiếng vang nhỏ.

"Cót két..."

Nàng sợ đến tay run một cái, đĩa "Ba tháp " một tiếng, rơi trên mặt đất.

"Ai!"

Nàng sợ hãi kêu xoay người, chỉ thấy cái kia nguyên bản vốn đã tắt cửa gỗ, giờ phút này đang rộng mở, mông mông mưa bụi phiêu vào.

Nàng theo bản năng rúc về phía sau co rút, hai tay nắm khăn choàng làm bếp, nhìn chăm chặp cửa. Qua một lúc lâu, bên ngoài không có động tĩnh chút nào, vì vậy nàng lấy dũng khí, hướng phía trước đi hai bước, chợt nhớ lại, không có lấy phòng thân đồ vật.

Nàng cuống quýt lui về phía sau, muốn đi cầm trên thớt thái dao, có thể để tay hết mấy chỗ địa phương, đều không sờ tới cán dao. Cúi đầu nhìn lại, nguyên bản ở vị trí này bên trên(lên) thái dao, không thấy!

"A! " nàng hù dọa đến sắc mặt trắng bệch, nghẹn ngào gào lên.

"Ba ba ba..."

Đang lúc này, trên cửa sổ truyền đến đánh ra âm thanh.

"Ai! " mập thôn phụ lần nữa la hoảng lên. Cái này cửa sổ nhà là đối sân, nói cách khác, bên ngoài có người!

"Ma quỷ, có phải là ngươi hay không tại làm ta sợ, có tin hay không lão nương một đao bổ ngươi! " mập thôn phụ cầm lên nhúm bếp chày cán bột, mắt không ché hết lớn.

Bốn phía yên tĩnh, chỉ có tích tích lịch lịch tiếng mưa rơi, không có người trả lời nàng.

Nàng chậm rãi đến gần cửa sổ, hướng ra ngoài nhìn lại. Trong bóng tối, một tia chớp chợt xẹt qua. Trong phút chốc, một tấm tái nhợt sung vù, đóng đầy vôi mặt xuất hiện ở trước mắt nàng. Gần trong gang tấc, chỉ cách nhau một tầng thủy tinh.

"Oa! " mập thôn phụ sợ đến quay ngược lại mấy bước, ngồi sập xuống đất, chày cán bột rời khỏi tay, hướng phía cửa lăn đi.

Chỉ lát nữa là phải mất đi duy nhất cây vào, nàng theo bản năng nhào qua, bắt chày cán bột, tay run run, liều mạng nắm, phảng phất nắm một cái phao cứu mạng cuối cùng.

Có thể nàng mới vừa ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy đứng ở cửa một cái "Người ". Áo quần rách rưới, đầu lâu lộ ra ngoài, hốc mắt sâu vùi lấp, đầu lưỡi ố ở bên ngoài, đuôi dài trần đầy mủ loét hai tay của, nghiêng người dựa vào vách tường, hướng nàng từng bước một chuyển tới.

"A!"

Chỉ một thoáng, tiếng kêu thảm thiết thê lương xuyên thấu qua tầng tầng màn mưa, xa xa truyền đi.

Trong mấy ngày kế tiếp, hoàng sa thôn liên tiếp phát sinh chuyện lạ. Hai gã thôn phụ chết yếu ở trong nhà, thi thể mắt trợn tròn, cực kỳ kinh hoàng, tựa hồ là bị sống sờ sờ hù chết. Một tên may mắn chạy thoát, núp ở trong từ đường không dám ra tới.

Sau lại qua hai ngày, ngày thứ bảy thời điểm, Trương Bằng nhận được "Hoàng Cell Trí sâu " điện thoại của Lý Đại Trắng.

"Bằng ca, bên này xảy ra chuyện, mau tới đây hỗ trợ một chút. " bên kia truyền tới Lý Đại Trắng thanh âm gấp rút.

"Chuyện này... " Trương Bằng chần chờ một chút, nói, "Trắng ca, rốt cuộc là chuyện gì, ngươi trước nói cho ta nghe một chút đi... " sau đó lại bỏ sung một câu, "Ngươi cũng biết, năng lực ta có hạn, chưa chắc có thể giúp được gì."

"Ngươi... " bên kia tựa hồ bị nghẹn một chút, ngay sau đó nói, "Chuyện này chính là ngươi gây ra, ngươi nhất định phải hỗ trợ."

"Ta gây chuyện gì rồi hả? " Trương Bằng kỳ quái nói, sau đó lại nói, "Đại trắng, chúng ta chín thuộc về chín, nhưng ngươi cũng đừng chụp mũ lung tung. Ta Trương Bằng tuân kỷ thủ pháp, chưa bao giờ gây chuyện. "

"Liên lần trước, ngươi để cho ta tìm người giáo huấn cái đó rùa biển, còn nhớ không? " bên kia tức giận nói.

"Ngươi lại không đánh chết đánh tàn. Lại nói, đánh người chính là bọn ngươi, cùng ta có quan hệ gì? " Trương Bằng vô lại đi lên, đây không còn một

móng. Thật ra thì không phải là hấn không muốn giúp bạn rớt, mà là bây giờ hai tỷ muội không tại người một bên, hấn là Nê Bò Tát qua sông, tự thân khó bảo toàn, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

"Đều chết hai người! " bên kia nhón nhác la lên.

"Báo cảnh sát a. " Trương Bằng tiếp tục đùa bỡn Thái Cực.

"Báo cảnh sát hữu dụng còn tìm người làm gì? Người chết, chính là lần trước giúp người đi mắng người thím! " bên kia giận đến giận sôi lên, trong ống nghe truyền tới "Ha ha ha " âm thanh, không biết là nghiêm rắng, vẫn là sắp bóp vỡ điện thoại di động.

"Như vậy a, vậy người nói một chút... " Trương Bằng từ chối không được, không thể làm gì khác hơn là chậm lại âm thanh, hỏi.

Đón lấy, Lý Đại Tráng liền đem những này Thiên phát sinh chuyện lạ, đầu đuôi nói với hấn rồi.

"Người là nói, có quý... Không... Có sự kiện linh dị? " Trương Bằng hỏi.

"Chỉ có thể giải thích như vậy , cái kia hai cái thím đều là kinh sợ quá độ, cơ tim tắc nghẽn chết. Cảnh sát căn bản tra không ra cái gì đến, liền nói là bình thường tử vong. " cái kia vừa nói.

"Được, cái kia người chờ một chút, ta lập tức liền đi qua. " "Ta tại Lý thị từ đường chờ người, mau tới."

Cắt đứt truyền tin sau, Trương Bằng liền cùng lão Hoàng Bì chạy tới. Lý Xuân Sinh buổi chiều phải giúp trong nhà tiến hóa, trễ giờ mới có thể đi qua.

Nửa giờ sau, Trương Bằng tại hoàng sa thôn Lý thị từ đường gặp được Lý Đại Tráng, còn có tên kia giúp hấn mắng qua Giang Đào mập thím.

"Ta ký thác trong thành phố người quen tra xét một chút, cái đó kêu Giang Đào rùa biển, là mở công ty địa ốc, nghe nói nuôi nhiều cái thầy phong thủy... " Lý Đại Tráng nói.

"Nhất định là hấn, để cho những thứ kia thầy phong thủy, khiến cho(dùng) tà thuật hại chúng ta. " mập thím chưa tỉnh hồn nói, sau đó một cái nước mũi một cái lệ đất cầu khẩn nói, "Bằng tử, người có thể phải hỗ trợ a, lần trước tất cả đều là vì người... Nhanh... Nhanh để cho lão bà người đến, cho thím môn báo thù..."

"Thím, đừng có gấp, có ta ở đây đây. " Trương Bằng an ủi. Chẳng qua là lời nói này hiện ra, chính hấn cũng không tin. Hấn bây giờ chỉ muốn chạy ra, nếu không phải mất mặt mặt mũi, hấn thực sự không muốn(nghĩ) tham hợp.

"Làm sao bây giờ? " Lý Đại Tráng hỏi.

"Phải người người tìm khắp nơi tìm, nhìn một chút gần đây có cái gì người xa lạ đã tới, hoặc là có chỗ gì dị thường. " Trương Bằng nói.

"Người xa lạ... Nơi này khắp nơi đều là người xa lạ, làm sao tra à? " Lý Đại Tráng khó xử nói. Coi như nam châu thành phố trong thành thôn, nơi này cư trú số lớn người ngoại lai, căn bản không thể nào tra được.

"Dị thường địa phương đây? " Trương Bằng hỏi.

"Làm sao một (cái) dị thường pháp? " Lý Đại Tráng hỏi ngược lại.

"Cái này... " Trương Bằng liếc nhìn lão Hoàng Bì, người sau lập tức tiếp lời đầu, giải thích, "Chính là một số khác biệt tâm thường, kỳ quái, hoặc là nguyên bản đồ không có. Những thứ kia Tà tu coi như yếu hại người, cũng có chút ít pháp khí gì, tế đàn, hoặc là cái gì khác đồ ngôn ngang. Tóm lại, chính là làm làm môi giới khí vật."

"Được, ta để cho người khắp nơi hỏi một chút. " nói xong, Lý Đại Tráng liền cầm điện thoại di động lên, liên lạc trong thôn chữa đảm bảo biết.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: 5 quý

Các loại (chờ) Lý Đại Tráng nói chuyện điện thoại xong, Trương Bằng lại nói: "Đúng rồi, đem lần trước tới người giúp, tất cả đều kêu đến từ đường."

"Ta buổi sáng đã thông báo bọn họ, ăn xong cơm tối sẽ tới đây trong tập trung." Lý Đại Tráng trả lời. Người trong thôn đều tin tưởng, từ đường có tổ tiên che chở, tà linh không dám tùy tiện đến gần.

Trương Bằng nhìn đồng hồ, bây giờ là buổi trưa hai điểm, dương khí thịnh nhất thời điểm, vì vậy hướng Lý Đại Tráng chào hỏi, "Đi, đến thứ nhất xảy ra chuyện thím nhà nhìn một chút, có lẽ có thể tìm được đầu mối gì."

"Ừ." Lý Đại Tráng dứt khoát gạt đầu một cái, sau đó kêu vài tên huynh đệ, mang theo Trương Bằng cùng lão Hoàng Bì đi xảy ra chuyện địa điểm.

Mọi người vừa tới phụ cận, chỉ nghe thấy đất trong phòng truyền tới đứt quãng tiếng khóc. Hoàn nhãn nhìn lại, sân trên tường đất treo đầy hai màu trắng đen vải, thiêu đốt tiền vàng bạc sao Hỏa Từ Từ Phi lên.

Hôm nay là mập thím đầu thất, thân nhân của nàng ở bên trong điệu niệm. Theo cửa chính ngấm vào trong, giữa sân bày một cái đồ thảm nước sơn quan tài, chừng mười người quỳ dưới đất, một bên thấp giọng khóc nhẹ, một bên hoá vàng mã tiền.

Tại Lý Đại Tráng dưới sự hướng dẫn, Trương Bằng cùng lão Hoàng Bì vào trong lên nén nhang, cũng từng người đánh hai trăm khối bao tiền lì xì. Nhắc tới, mập thím chết cùng Trương Bằng có quan hệ lớn lao. Nhưng dưới tình huống này, hắn và Lý Đại Tráng là vạn vạn không dám nói ra. Nếu để cho mập thím nhà người biết, coi như không đến liêu mạng, cũng sẽ khắp nơi mắng bọn hắn. Đến lúc đó, bọn họ tại khu vực này danh tiếng coi như thúi. Cho nên bọn họ nhất định phải che giấu chân tướng, đây cũng là Lý Đại Tráng tại sao cố ý để cho Trương Bằng tới trợ giúp nguyên nhân.

Về phần mập thím người nhà, không thể làm gì khác hơn là sau đó lại tìm cơ hội, theo những phương diện khác bồi thường.

Cái kia Giang Đào, có thể là hỏi thăm rõ ràng, biết hai tỷ muội kịch liệt, không dám tới gây sự với Trương Bằng, vì vậy cầm những thứ này vợ cho hả giận. Phóng chừng lúc ấy cũng là bị chửi thảm, hận ý lại lớn như vậy, ra tay một cái liền chết người, cái này đến bao lớn thù a.

Xem ra cái này Giang Đào, là không lưu được rồi. Chỉ có thể nghĩ biện pháp giết chết, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã. Bị lòng dạ như vậy chật hẹp người hận, làm sao có thể ngủ an ổn?

Trước muốn chỉ nhuộm ba mẹ con, mà nay lại muốn hư hẳn danh tiếng. Đoạt người vợ nữ, đoạn nhân tài lộ, Giang Đào toàn bộ đủ, nghĩ (muốn) không giết cũng không được! Trương Bằng hung tợn nghĩ đến, từ khi hắn lần trước gián tiếp giết tên kia kêu "Phạm tỷ" nữ thành phần trí thức, đã đối với giết người nhất định có sức miễn dịch.

Từ xưa tới nay, người thành đại sự, mấy người không phải là trên tay dính đầy máu tươi.

Suy nghĩ giữa, phía sau truyền tới thanh âm của lão Hoàng Bì.

"Cái này, bên này..." lão Hoàng Bì hướng Trương Bằng cùng Lý Đại Tráng vẫy tay, sau đó mang theo hai người tới sau nhà, chỉ nơi góc tường một cái đồ án màu đỏ.

Trải qua nước mưa cọ rửa, đồ án kia lãnh đạm không ít, nhưng có thể nhìn ra được, là dùng máu động vật vẽ. Bên ngoài là một (cái) vòng tròn, trung gian vẽ ra đạo gia phù ngữ.

"Cái này kêu 'Ngũ quý câu hồn thuật'. Là phía tây Tán Tu thường xài âm tổn tà thuật." lão Hoàng Bì giải thích.

"Người cũng biết cái này?" Trương Bằng ngạc nhiên nói, không nghĩ tới lão Hoàng Bì cũng không phải cái gì cũng không biết.

"Thiên hạ chú thuật ra mao sơn, tại đại phía tây, chúng ta nhưng là Thái Sơn Bắc Đẩu, chúng giáo thủ khoa, dẫn dắt nghiệp giới trào lưu lĩnh đầu dương..." lão Hoàng Bì không mất cơ hội mấy đất thời phòng nói.

Lý Đại Tráng mặt lộ sùng bái, Trương Bằng cũng không hỏi lay động, nhân nhạ hỏi, "Sau đó thì sao?"

Lão Hoàng Bì sờ râu dê, nói: "Cái này ngũ quý câu hồn thuật, âm tổn vô cùng. Trước muốn đem người sống tách rời, nhét vào hũ sành bên trong, sau đó chôn ở âm khí đậm đà địa phương bồi bổ. Cách mỗi 77 - 49 Thiên, liền muốn moi ra một lần, đối với tụng niệm ngũ quý buộc hồn nguyên rửa, đem hình thành linh thể nhốt cùng bình bên trong, chín năm mới có thể thành hình. Mỗi lần dùng thời điểm, trước tiên đem hũ sành thả tại mục tiêu phụ cận, sau đó tại mục tiêu chỗ ở vẽ lên máu gà bùa chú. Đến lúc ban đêm, năm con tà linh liền sẽ tìm nguyên rửa mà tới, giết chết mục tiêu."

"Hành động khoảng cách có xa lắm không?" Trương Bằng nói.

"Cái này muốn coi tà linh cường độ, thiếu hơn 10m, nhiều mấy ngàn mét." lão Hoàng Bì nói.

"Đem hình bày tóc một chút, phát động đoàn người tìm." Trương Bằng quay đầu nhìn về Lý Đại Tráng nói.

Hai giờ sau, nhanh lúc ăn cơm tối, Lý Đại Tráng đầu đầy mồ hôi trở lại từ đường, hướng đang cùng lão Hoàng Bì uống trà Trương Bằng nói,

"Tìm khắp, có bảy gia đình bị người vẽ phù, tất cả đều hủy diệt."

"Hũ sành đây?" Trương Bằng hỏi.

Lý Đại Trụ giơ hai tay ra, tỏ vẻ không tìm được.

"Có khả năng hay không chôn dưới đất rồi hả? " Trương Bằng hướng lão Hoàng Bì hỏi.

"Nghe nói chôn dưới đất liền vô dụng, hơn nữa năm cái hũ sành không nhỏ, tại trong thôn tạo ra bấy hổ, nhất định là có người nhìn thấy. " lão Hoàng Bì nói.

"Ăn cơm trước đi, trời cũng mau tối, ngày mai lại tìm. " Lý Đại Tráng nói.

"Được, cái kia ta trước về nhà. " nói xong, Trương Bằng quay đầu liền đi.

"Khác (đừng) a, Bằng ca nếu làm khách, tối nay nói thế nào, cũng phải không say không về. " Lý Đại Tráng kéo Trương Bằng, mở cái miệng rộng, cười nói. Lời trong lời ngoài, chính là muốn lưu Trương Bằng qua đêm.

"Được a, muốn ta lưu lại, ít nhất đến(phải) tìm hai cô em phục vụ. " Trương Bằng qua loa ra điều kiện, "Ít hơn mười sáu, lớn hơn hai mươi sáu không muốn, xấu xí cũng không cần."

"Được a..." Lý Đại Tráng đáp bả vai của Trương Bằng, nói, "Chỉ cần ngươi không sợ hai vị tiểu chị dâu biết rồi, mất hứng. Đừng nói hai cái, chính là mười cái, một trăm, đại tráng tối nay cũng tìm tới cho ngươi."

Trương Bằng không lên tiếng, hé mắt, hướng Lý Đại Tráng đưa ra ngón tay cái, rất ý tứ rõ ràng, "Xem như ngươi lợi hại!"

Vì không ở lại hoàng sa thôn qua đêm, Trương Bằng không thể làm gì khác hơn là sử dụng ra đòn sát thủ, cùng lão Hoàng Bì đi tới phía sau từ đường, gọi ra khô lâu thích khách, khiến nó hũ sành.

Có thể khô lâu thích khách sau khi ra ngoài, lại đứng bất động đứng nguyên tại chỗ, dường như không hiểu Trương Bằng ý đồ. .

"move(di chuyển)!" Trương Bằng thúc giục, có thể khô lâu thích khách vẫn là không có động. Trong hốc mắt của nó, thiêu đốt hai luồng lam hỏa, thần bí sâu thẳm.

"Ừ?" Trương Bằng nhíu mày một cái, thuận theo nó mặt hướng phương hướng, quay đầu, nhìn về sau lưng góc tường.

Một cái rách rưới ga trải giường, đắp lên một nhóm đồ lật vạt bên trên(lên). Trương Bằng nhất thời cả kinh, liền lùi lại hết mấy bước. Tâm theo đọc, khô lâu thích khách bước nhanh đến phía trước, vén lên vải rách.

Trước mắt bất ngờ xuất hiện năm cái hũ sành, thật chính tề đặt ở góc tường. Trương Bằng rất nhanh thì theo trong kinh ngạc khôi phục như cũ, chạy về từ đường, đem Lý Đại Tráng đám người kêu đến, cũng âm thầm thu hồi khô lâu thích khách.

"Cmn, lại trốn ở chỗ này!" Lý Đại Tráng ghen ngào mắng, chỉ cảm thấy chỉ số thông minh bị vũ nhục rồi. Chính bởi vì "Chỗ nguy hiểm nhất, chính là chỗ an toàn nhất " đoàn người phổ biến cho là, có tổ tiên che chở từ đường là an toàn nhất, cho nên căn bản không lục soát nơi này...

"Thứ quý gì!" Lý Đại Tráng vừa mắng, vừa đi tiến lên, lông xù bàn tay chụp vào tấm vải đỏ nắp, dường như nghĩ (muốn) tìm tòi kết quả.

Trương Bằng đang muốn mở miệng ngăn cản, cũng đã không còn kịp rồi. Chỉ thấy Lý Đại Tráng hơi hơi dùng lực một chút, nắp liền vén lên.

Bỗng nhiên, một mực trắng hếu cốt thủ chui ra. Lý Đại Tráng tại chỗ ngăn người một chút, ngay sau đó một cước đạp ra hũ sành.

Cái kia hũ sành hướng mặt bên lăn đi, Trương Bằng tay mất lạnh lẽ, rút súng bắn liền.

"Oành!"

Nặng nề giữa tiếng súng, hũ sành theo tiếng mà rách, tán lạc đầy đất lè tề, mùi gay mũi nhất thời lan tràn ra, trong hẻm nhỏ người rồi rít vịn tường nôn mửa.

"Tìm khối đất trống, đốt. " lão Hoàng Bì nhắc nhở.

Lý Đại Tráng đám người dần dần phục hồi tinh thần lại, lấy chiếc xe ba gác, ba chân bốn cẳng đem hũ sành mang lên xe, đang muốn vận chuyển tới từ đường cửa thiêu hủy, lại bị Trương Bằng ngăn cản.

"Khác (đừng) lộ ra, tìm chỗ vắng người đốt, sau đó..." Trương Bằng dừng một chút, nói, "Làm năm cái giống nhau như đúc hũ sành, trả về, sau đó dùng nguyên lai vải rách đồ lên."

Lý Đại Tráng hơi hơi suy nghĩ một chút, liền biết, hướng Trương Bằng giơ ngón tay cái lên.

Tại thôn chỗ sâu, đốt hũ sành thời điểm, trong lửa phảng phất có cân nhắc cái bóng người đang giãy giụa, không ngừng phát ra kêu thê lương thảm thiết. Vây ở bên cạnh người, không khỏi tâm kinh động phách.

Cũng không lâu lắm, Lý Đại Tráng tìm tới năm cái lớn nhỏ kiểu dáng tiếp cận gốm đen bình, bày tại chỗ, đồ lên cái kia phá ga trải giường, khôi phục

nguyên trạng. Sau đó phân phát trong từ đường người, nói sự tình đã giải quyết, để cho mỗi người bọn họ về nhà.

Buổi tối hôm đó, Lý Đại Tráng lại đi vài hộ người trong nhà. Ngày thứ hai, lại có chuyện lạ truyền ra, nói có người gặp quỷ, bị hù chết...

Sau lại qua hai ngày, vào buổi trưa, một tên mang nón lá nam tử, nhìn như tùy ý đi vào từ đường bên cạnh hẻm nhỏ. Nhìn thấy năm cái hũ sành còn tại chỗ, nhếch miệng lên một tia đường cong.

Nhưng khi hắn chuẩn bị lúc rời đi, lại phát hiện đầu hẻm bị mấy cái tay cầm gậy gỗ người tuổi trẻ chặn lại rồi. Hắn sợ hết hồn, xoay người đi chưa được hai bước, ngõ hẻm một đầu khác lại bị chặn rồi.

Một thước cao hơn hai mét trắng hán vượt qua đám người ra, hướng hắn mở cái miệng rộng, lộ ra mỉm cười tàn nhẫn.

"Nếu đã tới, liền chờ vội đi a, cùng uống uống rượu, tán gẫu một chút. " Lý Đại Tráng bẻ bẻ cổ, phát ra liên tiếp "Lạc~ lạc lạc " nổ vang.

"Đại ca... Ta... Ta chỉ là đi ngang qua..." nam tử tháo xuống nón lá, lộ ra một tấm xấu xí mặt, theo cười nói.

"Không sao, ta cũng chỉ là đi ngang qua. " Lý Đại Tráng từng bước gần ép, nụ cười bộc phát dữ tợn.

"Người... Các người chờ làm loạn... Ta... Ta nhưng là sẽ chú thuật. Ai... Ai dám động đến ta... Ta... Ta liền nguyên rùa chết cả nhà hắn..." nam tử sắc mặt tái nhợt như giấy bạc, run giọng uy hiếp nói.

Nghe hắn nói như vậy, tất cả mọi người có chút sợ hãi, mặt lộ do dự, không hẹn mà cùng co rụt về đằng sau.

"Không việc gì, ta là cô nhi, không phụ không mẫu, ăn Bách gia cơm lớn lên. Một cái mạng cùi, muốn thì tới lấy, hơn nữa..." Lý Đại Tráng lớn tiếng nói, "Ta bây giờ liền có thể giết chết người, chỉ cần cảm thấy được thoải mái."

"Là người tự tìm chết đấy!" nam tử mặt lộ ngoan sắc, một bên lui về phía sau, một vừa đưa tay vào túi áo, giống như lưu hậu thủ gì.

"Người còn dám động một cái, ta liền một phát súng đánh bể đầu của người!" sau lưng đột nhiên vang lên gào to một tiếng, nam tử hù dọa được một cái run cơ trí, liền vội vàng quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một cái họng súng đen ngòm, đối diện đầu của hắn.

Mắt thấy đại thế đã qua, nhân vật nam chính sắc mặt xám xịt đất xuôi hai tay xuống, buông tha chống cự. Lý Đại Tráng một người một ngựa, xông lại, một cái tát đưa hắn tát lăn trên mặt đất. Sau đó mọi người chen nhau lên, đem nam tử phá một (cái) không còn một mống, chỉ còn cái quần lót, khẩu tại góc tường, vào chỗ chết rút ra!

"Đám đến thôn chúng ta hại người, chán sống!" "Đánh, cho ta đánh vào chỗ chết!" "Con mẹ nó, đập chết hắn!"

"Đừng... Đừng đánh, a a a!"

Trong khoảnh khắc, nam tử gào thét bị thương vang dội đầu thôn cuối hẻm. Mọi người đánh một lúc lâu, mới tại Trương Bằng ngăn trở xuống, đem bùn nát một dạng nam tử kéo về từ đường, ném vào trong sân vườn.

Nam tử nằm trên đất, không có động tĩnh. Trương Bằng đá đá bắp chân của hắn, trên cao nhìn xuống nói: "Nói đi, cho người một cái cơ hội sống."

"Ta nói, ta nói..." nam tử thanh âm run rẩy, ngẩng đầu lên la lên, "Là Giang Đào, Giang Đào sai sử ta làm, cái đó nam sống công ty địa ốc ông chủ, là hắn đề cho ta tới hại người."

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: ám sát

Mười giờ tối hơn nửa, nam châu thành phố ngoại ô một cái làng du lịch bên ngoài, đèn đường mờ mờ xuống, lái tới một chiếc xe con, chậm rãi dừng ở ven đường cửa hàng tiện lợi cạnh.

Trên xe gạt ra bảy tám người, lại hết sức an tĩnh. Một tên thân hình cao lớn trắng hán ngồi ở hàng thứ hai, ước chừng chiếm cứ hai cái vị trí, đang quay đầu lại, cùng một tên mi thanh mục tú người tuổi trẻ nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

"Bằng ca, đến. " trắng hán thấp giọng nói, trong khẩu khí mang theo hỏi.

Thông qua thăm vấn tên kia Tà tu, bọn họ biết được Giang Đào tối nay sẽ mang hai cái mới vừa vào tay nữ hài tới nơi này qua đêm. Trừ bỏ bị bắt được tên kia, Giang Đào thủ hạ còn có hai gã Tà tu, một tên "Luyện thi ", một tên khiến cho(dùng) "Hỏa phù ".

Luyện thi, danh như ý nghĩa, chính là luyện hóa thi thể lấy cung cấp thức giục. Mà hỏa phù, là không giống TV trong phim ảnh, hoặc là trong trò chơi như vậy, ném một (cái) hỏa cầu đi ra ngoài. Nếu như là như vậy, còn không bằng dùng súng tới thật sự.

Phạm là bị hỏa phù tòa định mục tiêu, đem theo lá bùa thiêu đốt mà tự cháy, hóa thành bụi bậm. Trong phạm vi nhất định, không nhìn chướng ngại vật, sức sát thương cực mạnh. Công hiệu quả, cùng Tiêu Vũ Nặc phá ma mắt có hiệu quả như nhau chỗ.

Bất quá, nếu là có chướng ngại vật cách, người thi thuật còn phải học thấu coi loại pháp thuật, nếu không không cách nào mục tiêu phong tỏa, mà thi thuật khoảng cách, cũng cùng công lực sâu cạn có liên quan.

"Bằng số xe đạp lên bụi đất chưa? " Trương Bằng hỏi.

"Đã sớm làm xong. " Lý Đại Tráng trả lời. Lên đường trước, Trương Bằng liền lập đi lập lại dặn dò, lần hành động này muốn bí mật, làm thần không biết quỷ không hay, làm cho không người nào theo tra được, bởi vì bọn họ không biết Giang Đào còn có cái gì bối cảnh. Có thể nói đi nói lại thì, phía trên thật phải dụng tâm tra, vẫn sẽ hoài nghi đến bọn họ trên đầu tới.

Bất quá việc đã đến nước này, không làm cũng phải XXX, mạng người quan trọng, không có cách nào lánh.

"Chờ ở đây, có cơ hội đã đi xuống tay, không có cơ hội liền rút lui. " Trương Bằng nhìn chung quanh mắt, lại nói, "Điều che mặt, cầm xong bình chữa lửa."

"Ừ " Lý Đại Tráng, Lý Xuân Sinh, lão Hoàng Bì các loại (chờ) bảy người gạt đầu đáp, sau đó đeo lên che đầu, lộ ra hai con mắt.

Căn cứ tên kia quý tu lời khai, khiến cho(dùng) hỏa phù tên kia Tà tu hữu buổi tối hiện ra tấn bộ, thuận tiện mua thuốc lá thói quen.

Ước chừng sau hai mươi phút, đến gần mười một giờ thời điểm, mọi người nhiệt đầu đầy mồ hôi, vừa định tháo xuống che đầu mát mẻ chút ít. Lại vào lúc này, làng du lịch nơi cửa chính đi tới một thân ảnh.

Phái nam, ước 1m7 cao, vóc người đều đặn, ăn mặc hơi rộng thùng thình đạo bào, tuổi tác tại ba mươi bốn mươi tuổi giữa.

"Đến rồi. " đen như mực bên trong xe, đại trắng thấp giọng nói.

"Chuẩn bị động thủ. " Trương Bằng thấp giọng nói. Tại làng du lịch trạm an ninh cùng cửa hàng tiện lợi giữa, có một cái hạn khe nước, bên trong mọc đầy tạp cây cùng cỏ tranh, vừa vận che ở tầm mắt.

"Nghĩ sai rồi làm sao bây giờ? " Lý Xuân Sinh nhỏ giọng nhắc nhở. Dựa vào cái kia quý tu lời của một bên, rất khó kết luận trước mắt đạo sĩ chính là Giang Đào thủ hạ Tà tu. Dù sao tại nước Hoa, đạo sĩ ăn mặc người tuy nói không nhiều, lại cũng không ít.

"Vậy cho dù hần xui xẻo. " Trương Bằng không cho là đúng nói.

Lý Đại Tráng nhất thời toét miệng cười một tiếng, hướng Trương Bằng giơ ngón tay cái lên. Lý Xuân Sinh lật ra xem thường, không nói nữa, chẳng qua là nhìn chăm chăm ngoài cửa xe đạo sĩ.

"Cục cụng, người từ từ bay, cẩn thận trước mặt hoa hồng có gai. Thân ái, người há hốc mồm, trong gió mùi hoa sẽ để cho người chìm đắm. Thân ái, người theo ta bay, đi qua rừng rậm nhìn xem giếng suối nhỏ nước..."

Cũng không lâu lắm, đạo sĩ kia hừ cười nhỏ, theo xe van cạnh trải qua, bẻ đi cua, rung đùi đắc ý hướng cửa hàng tiện lợi đi tới.

Bên trong xe Trương Bằng làm một cái "Tiếp xúc " đích thủ thế, diện bao xa kéo đẩy cánh cửa lập tức "Rào " một tiếng, mờ tối đa. Bảy người một loạt mà ra, hướng đạo sĩ bay nhào qua.

Đạo sĩ kia nghe tiếng bước chân, theo bản năng quay đầu lại, lúc này cả kinh thất sắc, nhanh chóng theo trong đạo bào rút ra một tấm bùa vàng, hai ngón tay mang theo, trong miệng nói lầm bầm, "Thái Thượng Lão Quân, vội vàng như xá lệnh! " sau đó hướng xông ở trước nhất trắng hán chỉ một cái, ánh lửa lóe lên, lá bùa bắt đầu cháy rừng rực.

Cùng lúc đó, trên người Lý Đại Tráng nổi lên ngọn lửa vô danh, phảng phất hỏa nhân.

Đạo sĩ thấy một kích thành công, khoe miệng hiện ra một tia đắc ý. Lại vào lúc này, trắng hán sau lưng phun ra mấy đạo sương trắng.

"Xuy xuy xuy xuy xuy!"

Năm cái bình cứu hỏa tại đạo sĩ xuất thủ một giây kế tiếp, phun ra bọt màu trắng. Trên người Lý Đại Tráng ánh lửa trong nháy mắt dập tắt, phảng phất đằng vân giá vụ, tại đạo sĩ trong ánh mắt kinh ngạc, một quyền đem đối phương kén ngã xuống đất, sau đó kéo về xe van. Toàn bộ quá trình, không tới 10 giây.

Trước khi xuống xe, mọi người cũng đã thêm không ít nước muối trên người. Mới vừa rồi Lý Đại Tráng chỉ cảm thấy cả người nóng lên, phỏng chừng ngay cả lông đều không đốt tới, hỏa liền diệt.

"A a... " " ? ? Chết Điều Hầu sắc mòng tiêu biểu biểu tặng? đừng... " " ? ? Chết Điều Hầu sắc ?

Xe van kịch liệt dừng đưa, không ngừng truyền ra nặng nề âm thanh. Chỉ chớp lát sau, cái kia hỏa phù Tà tu đã bị đánh mất xanh mũi sung, thoi thóp.

"Nói đi, Giang Đào ở đâu? " Trương Bằng dùng màn hình điện thoại di động ánh sáng nhạt dựa theo Tà sửa mặt, nhìn chăm chăm ánh mắt của đối phương, mặt không thay đổi hỏi.

Phần lớn Tà tu đều là tiền làm việc, sinh mạng bị uy hiếp, đương nhiên sẽ không mạnh mẽ chống đỡ, lập tức liền bán đi ông chủ rồi.

"Ở ven hồ, tân hồ sáu tòa... " cái kia Tà tu bồi tiểu nói, sau đó biểu tình trên mặt cứng đờ, vô lực lệch ngã xuống, bị tay của Lý Đại Tráng đao đánh ngã.

Đón lấy, lão Hoàng Bì từ trên người hắn tìm ra làng du lịch ra vào thẻ, xe van rất thuận lợi lái vào trong thôn.

Trong làng du lịch đường rất đơn giản, không mấy phút, bọn họ liền tìm được biển số nhà và quanh hồ sáu tòa biệt thự.

Biệt thự kia rất lớn, diện tích mấy 100 thước vuông, có ba tầng cao, vây quanh một vòng hàng rào sắt, vườn hoa gần ngàn thước vuông.

Nơi này là hồ nhân tạo cánh bắc, phụ cận liền gian phòng này biệt thự. Bên cạnh (trái phải) nhìn lại, hai bên đều là rừng cây, tĩnh lặng u ám.

Giờ phút này, biệt thự tầng thứ ba một căn phòng, đang đèn sáng trưng. Quay kiếng xe xuống, cẩn thận lắng nghe, dường như có thể nghe một loại đè nén, đầy áp thống khổ tiếng hít thở, thâm trầm mà ai uyên. Vừa tựa như oanh đề, vừa tựa như khóc sù sùi. Cùng với nào đó nhỏ dài mềm mại vật phá vỡ không khí mảnh nhỏ vang, lại sau đó, chính là hơi thanh thúy tiếp đập.

Không khó tưởng tượng ra, giờ phút này bên trong căn phòng diễn ra: mục. Cái kia cảnh tượng, nhất định có thể để cho máu người mạch phần Trương hay hoặc là lòng đầy căm phẫn. Nếu không phải là cướp lấy, nếu không phải là đại biểu chính nghĩa giết hắn. Nói tóm lại hòa, liền là muốn giết chết hắn. Không trách Giang Đào chọn tại như vậy vắng vẻ vị trí, nguyên lai là sợ những người khác nghe được tiếng động lạ.

"Các người cuốn lấy luyện thi cái đó, Giang Đào giao cho ta là được. " Trương Bằng sắp xếp nói. Hắn không dám tùy tiện phái ra khô lâu thích khách, bởi vì hắn không biết khô lâu thích khách cùng luyện thi Tà tu giữa so sánh thực lực. Cùng với mạo hiểm, không bằng đem Tà tu giao cho Lý Đại Tráng, Lý Xuân Sinh bọn họ, thừa dịp song phương triển đấu, trước tiên đem Giang Đào giải quyết, sau đó sẽ trở về đi hỗ trợ.

Trước khi tới, lão Hoàng Bì liền làm một phen tường tận giảng giải.

Luyện Thi giả phần lớn thủ đoạn công kích, đều tại luyện hóa trên thi thể. Nói trắng ra là, chính là trong ngày thường luyện thi, đánh nhau thời điểm núp trong bóng tối thao túng, vô cùng thâm bí.

Luyện hóa thi thể dựa theo cường độ, phút(phân) Đồng Thi, Thiết Thi, Huyền thi, Huyền Thiên thi dựa theo năng lực bất đồng, là phút(phân) Hậu Khanh, thắng câu, Hạng Bạt, Tướng Thần.

Hậu Khanh, lại tên gọi "Bay thi " động tác bén nhảy, tốc độ cực nhanh, dưới nách sống cánh dơi, sẵn có nhất định tron nhãn năng lực bay lượn. Huyền thi trở lên, có thể phun ra màu xanh đen a-xít đậm đặc.

Thắng câu, lại tên gọi "Chiến thi " da dày thịt béo, lực đại vô cùng, động tác chậm chạp, giống như một máy xe ủi đất. Huyền thi trở lên, có thể phun ra nhiệt độ ngọn lửa.

Hạng Bạt, lại tên gọi "Nữ Bạt " năng lực yếu hơn, da thịt cùng ngũ quan cùng người thường giống nhau y hệt, làm sơ trang điểm, liền có thể lẫn lộn vào đám người, không dễ bị phát giác. Huyền thi trở lên, cả người mang kịch độc, giết người trong vô hình.

Tướng Thần, lại tên gọi "Máu thi " năng lực trung bình, có thể hút huyết dịch, khôi phục nhanh chóng. Huyền thi trở lên, có cường đại sống lại năng lực, chỉ cần trái tim không có bể bể, dù là không có nửa đoạn thân thể, cũng có thể lần nữa khôi phục tới.

Cái kia hỏa phù Tà tu nói, một tên khác Tà tu luyện chế là Hậu Khanh Thiết Thi, sức mạnh không tính lớn, lực cánh tay tại ba trăm cân bên cạnh (trái phải). Phổ thông nam tử trưởng thành là sáu mươi đến 120 cân, lấy sức mạnh của Lý Đại Tráng mà nói, không phân cao thấp. Chính là tốc độ hơi hơi mau mau, linh hoạt chút ít, không tính là khó đối phó.

Mọi người nói làm liền làm, ngựa trên dưới xe, dùng gọng kim lớn kéo đoạn hàng rào sắt, chui vào.

Vườn hoa rất lớn, ly biệt thự có mười lăm mười sáu mét. Bọn họ chậm rãi ép tới gần, cách gần nhất cửa sổ sát đất còn có vài mét thời điểm, trên sân cỏ đất sét đột nhiên nổi long ra một chút, sau đó "Ồn ào " một tiếng, một cái bóng đen dưới đất chui lên.

Mấy đốm ánh sáng đèn pin đồng thời chiếu qua, hiển hiện ra một con mắt ồ lồm xuống, hiện lên hai luồng u quang hoạt thi. So với Trương Bằng trước tại Khái Toàn lâu phòng ngầm dưới đất, hoặc là tại đáng vóc to trong quan tài đã gặp, da của nó có chút không quá giống nhau, phản xạ kim loại sáng bóng, có màu xám sắt sắc, chính là Thiết Thi ký hiệu.

"Ồ Oa! " mới vừa chui ra mặt đất, Thiết Thi liền phát ra khàn khàn kêu quái dị, hướng mọi người vọt tới. Nó giờ lên hai cánh tay thon dài, có điểm giống hầu tử, móng tay sắc bén đen nhánh, tại đèn pin cầm tay chiếu xuống lóe lên hàn quang.

Lý Đại Tráng cùng Lý Xuân Sinh hai người tay cầm gậy gỗ lớn, quát khê một tiếng, bước dài, trực tiếp nghênh đón. Những người còn lại cũng nắm trường côn vây đi qua (quá khứ). Trương Bằng là trốn một bên, gọi ra khô lâu thích khách, cũng trong đầu hiện lên bộ dạng của Giang Đào.

"killhim(giết hán đi)..."

"yes, mylord(đúng, chủ nhân của ta)..."

Theo một tiếng trầm thấp đáp lại, khô lâu thích khách lấy tốc độ cực nhanh hóa thành một đoàn khối đen, bay lên ba tầng, theo cửa sổ trong khe hở chui vào giữa phòng.

Tạm thời có thể xác định chính là, trong cái biệt thự này có bốn cái người sống, hai trai hai gái.

Trước mắt Trương Bằng chỉ gặp qua Giang Đào, nếu như muốn kể cả luyện thi Tà tu cùng một chỗ giết, có thể sẽ tạo thành ngộ thương.

Đang chỉ huy khô lâu thích khách thời điểm, nếu như hán không biết mục tiêu bộ dáng, cũng chỉ có thể hạ lệnh "Giết sạch bên trong nhà tất cả phái nam". Có thể vạn nhất người một nhà sợ ý một chút, đụng vào bên trong nhà, liền khả năng bị khô lâu thích khách một đao cắt cổ.

Khối đen toàn bộ chui vào sau, bên trong nhà tình huống như thế nào, Trương Bằng không biết, nhưng rất nhanh thì truyền ra hét thảm một tiếng, cũng nương theo lấy hai nữ nhân kêu lên.

Ngay sau đó, phía trên cửa sổ "Oành" một tiếng, bị đập ra. Khô lâu thích khách tung người nhảy một cái, nhảy xuống, rơi ở bên cạnh hán. Cúi đầu nhìn lại, cốt trong tay đao nhọn đang nhỏ máu.

Giang Đào chẳng qua là người bình thường, tùy tiện tiện liền giết. Nhưng này thời điểm, Trương Bằng bỗng nhiên cảm thấy một trận âm thầm sợ hãi. Hán cũng là người bình thường, nếu như người có khả năng muốn giết hán, cũng sẽ giống như như bây giờ vậy dễ dàng.

"Không..." hán lắc đầu, rất nhanh thì đem ý niệm này quăng ra đầu, "Ca có trong mộng giấu kính, biết đi qua (quá khứ), hiểu tương lai, khuy thiên máy, tránh tai họa. Lại có hoàng khí gia thân, phúc lớn mạng lớn..."

Suy nghĩ giữa, Lý Xuân Sinh lão đảo xông lại, bắt lại cổ tay hán, không nói lời gì kéo hán, chạy ra phía ngoài.

"Đi mau, vật này có gì đó quái lạ! " Lý Xuân Sinh trên cánh tay mở nói lỗ hồng lớn, tươi mới máu nhuộm đỏ cánh tay, vừa chạy vừa kêu.

"Ta có súng! " Trương Bằng tránh ra khỏi, la lên.

"Vô dụng, nó sẽ hư không tiêu thất, căn bản đánh không được! " Lý Xuân Sinh lo lắng la lên.

Bên này vừa dứt lời, bên kia liền vang lên tiếng kêu của lão Hoàng Bì: "Đoàn người chạy mau, đây là ảnh thi, chúng ta không đối phó được!"

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: khuy ký

Tại Lý Xuân Sinh kéo xuống, Trương Bằng rất nhanh thì lên xe van. Quay đầu nhìn lại, những người khác đang hướng bên này chạy tới, Lý Đại Tráng đoạn hậu, một bên vùng gậy gỗ lớn, một bên lui về phía sau.

Cái kia Tà Thi như bóng với hình, cùng ở sau lưng hán, một khi gặp phải công kích, thân thể liền sẽ hư hóa. Gậy gỗ từ trong đi qua, chút nào không bị thương. Tình hình kia, liền và mấy ngày trước thương kích khô lâu thích khách thời điểm giống nhau như đúc.

"Đừng lo lắng, mau đánh hỏa! " lão Hoàng Bì thứ hai đếm ngược một (cái) chui lên xe, hướng trên chỗ tài xế ngồi người hô.

"A! " tài xế phục hồi tinh thần lại, giấy dựa chìa khóa xe, đem xe đánh.

"Đi! " Lý Đại Tráng một gậy quát tới, thừa dịp Tà Thi biến thành hư ảnh thời gian rảnh rồi, một con nhào vào trong xe. Các loại (chò) tại mặt bên Lý

Xuân Sinh dùng sức đẩy một cái, "Loảng xoảng " một tiếng, đóng cửa xe lại.

"Ô ô ô..."

Tài xế đem đạp lút cần ga, xe van phát ra nặng nề thoát khí âm thanh, chậm rãi tăng tốc.

"Nhanh a, lái nhanh một chút mà! " lão Hoàng Bì thúc giục. Xuyên thấu qua đuôi xe cửa sổ nhìn lại, cái kia Tà Thi hai chân cách mặt đất, treo ở giữa không trung, duỗi dài cánh tay, hướng bọn họ đuổi theo.

Trong làng du lịch tiểu đạo quanh co khúc khuỷu, xe van rẽ trái rồi rẽ phải, cộng thêm xe vừa già lại phá, lại chở bảy tám người, tốc độ căn bản nói không đi lên.

"Dừng!"

Đột nhiên, đỉnh đầu vang lên vật nặng rơi xuống đất âm thanh. Ngay sau đó, một hàng bèn nhọn hắc chỉ giáp xuyên thấu nóc xe, treo ở Lý Xuân Sinh đỉnh đầu, cách da đầu không tới ba cm. Xa hơn sáu một chút, trên đầu hắn liền muốn mở mấy cái lỗ thủng rồi.

"Cút ngay! " lòng vẫn còn sợ hãi Lý Xuân Sinh một tiếng rống to, hai tay nắm gậy gỗ hướng lên thọt. Lại thấy cái kia móng tay về phía sau co rút lại, lưu lại một hàng trống rỗng.

Bên trong buồng xe chật chội hỗn loạn, người người đều rúc đầu, vạn phần hoảng sợ đất nhìn chăm chăm phía trên.

Trương Bằng liền tranh thủ thân thể xuống phía dưới co rút, đồng thời rút súng lục ra, rút ra băng đạn, đem cái viên này chân ngón phá ma đạn nhét vào trong.

"Tê á!"

Đang lúc này, mọi người đỉnh đầu bỗng nhiên chợt lạnh. Cái kia Tà Thi lại xé ra nóc xe, mở ra tràn đầy răng nhọn miệng to, hướng người ở bên trong phát ra chói tai hí.

Trương Bằng tay mất lạnh lẽ, hướng đầu của nó bắn một phát.

"Oành!"

Không tới nửa thước khoảng cách, ngọn lửa phun tại Tà Thi sất màu xanh trên mặt. Thân thể của nó do thật chuyển hư, dường như dung nhập vào không khí hơi nước. Lại tại Nháy mắt tiếp theo, một phát toàn thân kim quang chói xối, quanh quẩn phạm vi viên đạn bay xoáy mà ra. Đạn kính bên trên(lên) không gian kịch liệt vận vẹo, hướng ra phía ngoài phóng xạ ra từng trận sóng gợn vô hình, sau đó đánh vào trên đầu của nó.

Đạn ra khỏi nòng trong nháy mắt, Trương Bằng cảm thấy toàn thân chợt lạnh lẽo, phảng phất ở đó sâu thúi bóng tối vô biên bên trong, đột nhiên mở ra lên tới hàng ngàn, hàng vạn con mắt, nhìn chăm chăm hắn.

Loại cảm giác đó, giống như tại nhiều người dày đặc địa phương bên xấu, đưa đến người chung quanh đồng loạt nhìn sang. Trong ánh mắt kia, tràn đầy nhìn kỹ, nghi ngờ, lạnh giá, còn có khó che giấu ác ý.

Đầu của Tà Thi trực tiếp bị đánh bay, thi thể không đầu về phía sau lật ngưỡng, té xuống, tại ven đường lăn lộn.

Trương Bằng cả người cứng ngắc, qua một lúc lâu, mới há miệng run rẩy thu hồi súng lục. Cái loại này bị vô số sinh vật nguy hiểm khuy ký cảm giác, thật là làm hắn tâm kinh đảm hàn.

Thử nghĩ một hồi, một con giun dế, bị một đám người khổng lồ chăm chú nhìn, sẽ là cảm giác thế nào? Như vậy thể nghiệm, hắn quyết không nghĩ (muốn) có lần thứ hai. Dù là lần sau Tinh Âm sư thái xin hắn, hắn cũng sẽ không dùng nữa.

Cái gì chân ngón phá ma đạn, nhất định chính là không đáy hồ to!

Trầm mặc một đoạn thời gian rất dài, trên xe mọi người mới theo sâu không thấy đáy trong sự sợ hãi khôi phục như cũ.

"Bằng ca, người mới vừa rồi... Mới vừa rồi dùng là thủ đoạn gì... " Lý Đại Tráng run giọng hỏi. Phảng phất phát súng kia, so với Tà Thi kinh khủng hơn nhiều rồi.

"Nổ súng, chưa từng thấy sao? " Trương Bằng tùy ý qua loa lấy lệ nói, không muốn(nghĩ) trong vấn đề này giải thích nhiều.

"Ồ... " Lý Đại Tráng thoáng chút dăm chiêu gạt gặt đầu, không có hỏi nhiều nữa.

Mới vừa rồi không chỉ là Trương Bằng, tất cả mọi người đều cảm nhận được, cái loại này bị vô số hung ác vật chú ý thấu xương băng hàn.

Ảnh thi, tên cổ nghĩ ý, đó là có thể tại chủ vật chất vị diện cùng hư không giữa xuyên tới xuyên lui hoạt thi. Mà chân ngón phá ma đạn tác dụng, chính là phá toái hư không.

Trực kích mục tiêu bản thể.

Mặc dù không gian bức tường ngăn cản theo bề tan tành đến lần nữa dung hợp, đóng, chỉ có một cái chớp mắt trong nháy mắt, nhưng đủ đưa tới hư không và vật chủ ý. Tại một đoạn thời gian rất dài bên trong, Trương Bằng lái qua súng địa phương, đều sẽ cho đi ngang qua người đi đường mang đến âm hàn khắp cả người cảm giác.

"Dừng xe, dừng xe!" nghe được tiếng súng, làng du lịch cửa bảo an chạy ra, muốn kêu dừng xe chiếc. Nhưng đối phương lại không để ý chút nào, hướng hấn xông thẳng lại. Bảo an liền vội vàng né tránh, cái kia cũ nát diện bao xa trước người hấn gào thét mà qua, trực tiếp đụng ra lan can, xông lên quốc lộ.

Ước chừng hơn một tiếng sau, mọi người trở lại hoảng sa thôn. Xe van lái đi sửa chữa thanh tẩy, hòa phù đạo sĩ bị áp tải đến từ đường trông coi, những người khác thì tại cửa hàng lớn ăn ngừng ăn khuya. Có thể một cùng đi, đều là gan lớn người, khẩu vị không chút nào bị mới vừa mới kinh tâm động phách gặp gỡ ảnh hưởng.

Sau đó, mọi người ai về nhà nấy. Trương Bằng tắm rửa một cái, ngủ một giấc đến sáng ngày thứ hai mươi điểm.

Tại Mã Tĩnh Lôi nơi đó ăn tô mì, hấn liền nhận được điện thoại của Lý Đại Tráng, hỏi hấn hai gã Tà tu nên xử lý như thế nào. Giao cho địa phương đồn công an, nhất định sẽ bại lộ bọn họ giết chết Giang Đào tình huống.

Nhưng nếu như bí mật giết, dường như lại không quá thích hợp. Vạn nhất kia Thiên Đông cửa sổ xảy ra chuyện, nghĩa cử ngược lại sẽ biến thành phạm tội.

Vì vậy Trương Bằng bấm điện thoại di động của Đái chủ nhiệm, đem tình huống nói cho đối phương biết.

Lúc này, đeo vui chính đang (tại) nước lạnh thôn, hiệp trợ phương giáo sư sắp xếp đến từ cả nước các nơi đội khảo cổ, bận tới mảy tới mặt.

"Như vậy a..." hấn trầm ngâm trong chốc lát, nói, "Người đi tìm tiểu Tuyết, để cho nàng khai trương bắt giữ đơn, sau đó đưa đi Liên Hoa tự nhốt."

"Bọn họ bên kia, cũng bắt giữ phạm nhân?" Trương Bằng có chút không tin, hỏi, "Sẽ không phải là... Phóng hạ đồ đao lập địa thành phật cái loại này chứ?" đối với Liên Hoa tự, hấn không quá quen thuộc. Lo lắng những thứ kia tăng nhân sẽ lấy lòng dạ từ bi, đến lúc đó thả hổ về rừng, phiền toái nhưng là bọn họ.

"Liên Hoa tự chính là nam phương Tà tu ngục giam, đi người sẽ biết rồi." Đái chủ nhiệm rất khẳng định nói.

"Vậy cảm ơn nhiều." "Không việc gì, ta làm việc trước đi."

Cúp điện thoại, Trương Bằng vào chỗ bên trên(lên) buổi trưa xưởng xe, đi tới khoa học kỹ thuật cao ốc. Bởi vì thời gian quá dài không trở về công ty, Trương Bằng tới trước Trương Đại Chung nơi đó ngồi một hồi, coi như là báo tin bình an.

"Tiểu Bằng a, người gần đây, thật giống như bề bộn nhiều việc a..." Trương Đại Chung hơi có ám chỉ hỏi.

"Gần đây là có chút không thoải mái, ở nhà điều dưỡng một trận." Trương Bằng thái độ thành khẩn nói. Hấn nói lão theo không đo mặt, hạ bút thành văn.

"Như vậy a..." Trương Đại Chung trầm ngâm một hồi, có chút muốn nói lại thôi.

"Người xem, có muốn hay không chụp chút tiền lương?" Trương Bằng chủ động nói.

Bị hấn hỏi lên như vậy, Trương Đại Chung ngược lại có chút ngượng ngùng, vung tay lên, nói, "Người là bình thường bị bệnh, công ty làm sao có thể không nói ân huệ. Truyền tới ba của người nơi đó, ta tránh không được lão bản lòng dạ đen tối."

"Cảm ơn, cảm ơn lão bản." Trương Bằng đúng lúc nói, trên mặt chất đầy nụ cười.

Uống một hồi trà, Trương Bằng tự lấy "Đi ra ngoài chạy nghiệp vụ" làm lý do, đứng dậy cáo từ.

"Đúng rồi..." Trương Đại Chung bỗng nhiên nói, "Lão Vương đi sau, công ty nghiệp vụ thiếu rất nhiều, tiểu Đường năng lực lại không được, người mang nhiều hấn ra đi vòng vòng, dạy một chút hấn."

"Được..." bắt đầu dĩ, Trương Bằng không thể làm gì khác hơn là đem tiểu Đường mang ra khỏi công ty, ngồi lên thang máy, đến đỉnh lầu tìm đeo tuyết.

Cái này tiểu Đường chừng hai mươi, công việc rất cố gắng, nhưng năng lực quả thật có chút yếu. Hướng về phía khách hàng, lắp ba lắp bắp, nói đều không nói rõ ràng, chớ nói chi là rao hàng đồ. Trương Đại Chung căn cứ "Thái độ là số một, năng lực là thứ 2" dùng người lý niệm, dù là có thể sức yếu chút ít, cũng kiên trì sinh dụng. Công ty nghiệp vụ sở dĩ một mực không lên nổi, nguyên nhân căn bản ở nơi này.

Bất quá, đây không phải là Trương Bằng muốn bận tâm sự tình, hấn chịu tới vòng vo một chút cũng là không tệ rồi.

Thấy đeo tuyết thời điểm, tiểu Đường ánh mắt cơ hồ đột đi ra, nói chuyện lời nói không có mạch lạc, "Bằng... Bằng ca, nàng... Nàng... Người... Người biết nàng?"

"Nàng là bằng hữu ta cháu gái. " Trương Bằng ngồi ở lầu chót nơi làm việc trên ghế sa lon, hướng đeo tuyết chiều ra tay. Người sau lập tức đi tới.

"Tiểu Tuyết, đây là ta đồng nghiệp, tiểu Đường. " Trương Bằng giới thiệu.

"Người tốt. " đeo tuyết hào phóng đưa tay ra. Tiểu Đường liền vội vàng cầm, không dám dùng quá sức, cũng không dám quá lâu, rất sợ cho nữ thần lưu lại không ấn tượng tốt.

Đối với nhà này lâu người tuổi trẻ, cùng với bộ phận ông chủ mà nói, đeo tuyết chính là chiếc này sắp chìm phá trên thuyền nữ thần mùi tàu giống như. Theo như tiểu Đường thuyết pháp chính là, "Mỗi lần thấy nàng, ta đều tràn đầy công việc động lực."

Đây chính là đại G mị lực, có thể để cho đoàn người tinh thần rung một cái, lần nữa tìm tới vì đó cố gắng cùng phấn đấu lý do, giống như hít thuốc lác tựa như.

Chỉ chốc lát sau, đeo tuyết cho bọn hắn ngược xong trà, một cách tự nhiên, đẩy Trương Bằng ngồi xuống. Cái kia bóng chuyển như vậy, to lớn vô cùng ngực, gần(chỉ) khoảng cách cánh tay của Trương Bằng chỉ có mấy cm. Tùy tiện vòng xuống thân, hoặc là động động tay, thì có thể đụng phải.

Ngồi tại đối diện Trương Bằng tiểu Đường, hàm mộ nhanh muốn té xỉu rồi. Bất quá cũng còn khá, ngoại trừ ngồi gần nhất bên ngoài, nữ thần không có lộ ra siêu hữu nghị động tác cùng thần thái, hắn là chẳng qua là tương đối quen mà thôi, nếu không hắn liền muốn khóc.

Nữ thần mất vào tay giặt, nhất định tiếng kêu than dậy khắp trời đất. Đeo tuyết là tòa cao ốc này vô số tuổi trẻ người mộng tưởng, cuồng tuốt đến trời sáng đối tượng. Chỉ có thể đứng xa nhìn, không thể: độc tồn tại.

Suy nghĩ giữa, hắn nhìn thấy Trương Bằng hướng đeo tuyết phân phó nói, "Hoàng sa thôn bên kia bắt hai người, thúc thúc của ngươi để cho ngươi cùng phía trên nói một chút, khai trương bắt giữ đơn, sau đó theo ta đi tranh Liên Hoa tự. " Trương Bằng phân phó nói.

"Được. " đeo tuyết khéo léo đáp, đứng dậy đi làm việc.

"Bằng ca, các người... Các người quen lắm sao? " tiểu Đường thấp thỏm hỏi.

"Tạm được đi, làm sao vậy? " Trương Bằng biết tiểu Đường đối với đeo tuyết có tâm tư, nhưng chuyện này cũng không hề kỳ quái. Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, ngực lớn cô em, trạch nam thích nhất. Nam chưa lập gia đình nữ chưa gả, hợp tình lại hợp lý.

Chỉ bất quá, nhà này trong lầu, thậm chí còn càng nhiều địa phương hơn, thích đeo tuyết trong bể người đi.

Đeo tuyết không giống với Tiểu gia chị em gái,... sau làm việc khiêm tốn, cơ bản bắt hòa người xa lạ tiếp xúc. Các nàng ngoại trừ người quen trở ra, đều không nể mặt mũi, vĩnh viễn là một bộ cự nhân xa gần dậm bộ dáng. Tiểu Vũ Nặc càng là băng hàn như tuyết, lạnh đến để cho người không dám đến gần. Còn có chính là, nhưng phạm là người quen, đều hoặc nhiều hoặc ít biết tình huống của các nàng, cho nên trên căn bản sẽ không có ý kiến gì.

Đeo tuyết là ánh mặt trời nhiệt độ uyển, mặc dù có thời điểm dễ dàng khản trương, nhưng là có tự nhiên hào phóng một mặt. Đối với mình chưa quen biết lĩnh vực, nàng sẽ có vẻ hơi hèn nhát, nhưng đối với quen thuộc, thần kinh của nàng lại sẽ đặc biệt to lớn.

Đơn giản mà nói, hai tỷ muội dễ dàng để cho người xấu hổ ngưng ngừng, cảm giác đứng ở trên đám mây, xa không thể chạm, cho nên không có người nào dám theo đuổi. Mà đeo tuyết, lại có loại "Ăn " cảm giác. Dù là rất xa xôi, chỉ cần chịu cố gắng, liền có cơ hội.

"Có thể hay không, giúp ta giới thiệu một chút. " tiểu Đường ánh mắt tỏa sáng nói.

"Các người đã nhận thức a. " Trương Bằng kỳ quái nói.

"Không, ý của ta là, giống như... Giống như ra mắt như vậy... " tiểu Đường đỏ mặt, ấp úng nói.

"Ày... " Trương Bằng thiếu chút nữa một ngụm trà phun ra ngoài, gắng gượng dừng lại, hơi lộ ra khó xử nói, "Huynh đệ, ta cũng không phải là bà mai..."

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: tán gái

Các loại (chờ) đeo tuyết báo lên xong tình huống, theo tôn trong quây lấy ra con dấu, quản lý tốt bắt giữ đơn sau, Trương Bằng mang theo hai người xuất ra khoa học kỹ thuật cao ốc, ngồi lên xe taxi, đi hoàng sa thôn từ đường cùng Lý Đại Tráng đám người đứng đầu.

"Bằng ca, chúng ta đây là đi đâu? " xe cô sử dụng ra khu phố, ngồi ở vị trí kế bên tài xế vị bên trên(lên) tiểu Đường quay đầu hỏi. Mới vừa lên xe thời điểm, hần vốn muốn cùng đeo tuyết ngồi hàng sau, nhưng đối phương trực tiếp kéo Trương Bằng ngồi xuống, hần chỉ giới một cái người ngồi trước mặt rồi.

"Giới thiệu cho người làm ăn lớn. " Trương Bằng khẽ mỉm cười, nói.

Năm hơn mười phút sau, xe taxi qua sông Bích Thủy cầu, lái vào hoàng sa thôn, tại Lý thị từ đường trước dừng lại.

"Thế nào, sắp xếp xong xuôi? " nhìn đi đến Trương Bằng, Lý Đại Tráng lập tức theo trong từ đường ra đón. Bọn họ ngày đêm trông chừng hai gã Tà tu, pháp phòng lo sợ, ăn không ngon không ngủ ngon, trên mặt đều lên nhọt rồi.

"Tìm chiếc xe, đem bọn họ áp tải đến Liên Hoa tự. " Trương Bằng nói. Lý Đại Tráng dứt khoát gật đầu một cái, xoay người liền đi sắp xếp.

"chờ một chút... " Trương Bằng lại gọi lại hần, chỉ tiểu Đường nói, "Tráng ca, giới thiệu cho người người bằng hữu, công ty của ta đồng nghiệp, tiểu Đường."

"Há, người tốt. " Lý Đại Tráng quay người lại, nhiệt tình cùng tiểu Đường bắt tay.

"Tiểu Đường a, vị này là tráng ca, thôn chữa đảm bảo biết chủ nhiệm. Các người trò chuyện nhiều một chút, cái gì văn phòng phẩm a, đồ dùng hàng ngày a, hần thiếu nhất rồi... " Trương Bằng giới thiệu.

Lý Đại Tráng ngăn người một chút, nhưng vẫn là khôi phục rất nhanh tới, khách sáo cười cười, vừa không đồng ý, cũng không có hủy bỏ.

Cũng không lâu lắm, Lý Đại Tráng tìm đến một máy trung ba, cùng Lý Xuân Sinh, lão Hoàng Bì, còn có vài tên chữa đảm bảo đội viên, đem trói gô hai gã Tà tu mang lên trên xe.

Trương Bằng cùng đeo tuyết ngồi ở hàng sau, cách mấy hàng chỗ ngồi nhìn lấy, cũng lấy tên đẹp: "Bảo vệ Thiên cung nơi làm việc nhân viên."

Lái xe sau đó, tiểu Đường ngồi ở bên cạnh Lý Đại Tráng, làm nhảm không ngừng hướng hần rao hàng công ty đồ dùng hàng ngày.

"Tráng ca, ta đề nghị, đem các người trong phòng họp lão cái ghế đổi thành ghế nhựa, để coi phóng khoáng, kinh tế lợi ích thiết thực, còn nhẹ liền... Bạch muội kem đánh răng thế nào, ngày lễ ngày tết thời điểm, một người trên tóc một nhánh. Thanh khiết khoáng miệng, người người có trách... Chúng ta cái này cái gì cũng có, chỉ có người không nói được, không có chúng ta không bán..."

"Được, ta nhớ xuống người điện thoại... " Lý Đại Tráng bị lời nhai đến(phải) không có cách nào không thể làm gì khác hơn là đáp ứng nếu như sau đó có nhu cầu, liền gọi điện thoại cho tiểu Đường cầm hàng.

Hai người đang tại lúc nói chuyện, lão Hoàng Bì theo đầu xe chui vào chỗ đậu, đối với đang cùng đeo tuyết nói chuyện Trương Bằng nhỏ giọng nói: "Đội lát nữa muốn cùng Liên Hoa tự bên kia thật tốt câu thông, muôn ngàn lần không thể thả hổ về rừng."

"Ừ. " Trương Bằng gật đầu đáp. Tối hôm qua ăn khuya thời điểm, lão Hoàng Bì cũng đã nói, cái kia Tà tu luyện chính là Hậu Khanh ảnh thi. Phàm là có thể luyện ra "Ảnh thi " người, đều không phải bình thường Tà tu, phía sau nhất định là có tông môn thế lực. Dựa hết vào tiền tài, là không có biện pháp khu khiến cho bọn hần. Cái kia Giang Đào thế lực sau lưng, sợ rằng còn không nhỏ.

Vì phòng ngừa sau này phiền toái, thì nhất định phải đem chuyện này làm sạch sẽ. Nếu để cho hai gã Tà tu chạy đi, vậy coi như xấu hổ.

Thật ra thì, theo như lão Hoàng Bì cách nhìn, là trực tiếp đem bọn họ giết. Ngược lại phần lớn Tà tu vì không nói một lời người nhà, đều sẽ đoạn tuyệt quan hệ. Ngoại trừ thỉnh thoảng gửi chút tiền trở về, bình thường sẽ không còn có liên lạc. Cho dù chết ở bên ngoài, người nhà cũng không dám lộ ra. Nếu thật tra được, cái nào Tà tu không phải là hai tay dính đầy máu tươi?

Bất quá Trương Bằng không có tiếp nhận ý kiến này, có thể lấy hợp pháp phương thức xử lý, cũng không cần phải lén lút lút. Và lại, hần Trương Bằng nếu dám làm rơi đối phương, liền không sợ bị người phát hiện.

Cái kia Giang Đào thật muốn có bản lĩnh lớn, lúc ấy nên tìm hiểu nguồn gốc, thông qua Hoàng thím tra được hần, hoặc là trực tiếp trả thù Lý Đại Tráng đám người, mà không phải lén lút lút, phái người tới chơi âm.

Nếu là hai người thân phận đổi lại, Trương Bằng tuyệt đối không nói hai lời, trực tiếp dẫn người trở lại tìm vùng. Có thù báo thù, có oán báo oán, chỉ cần có thể bắt quá đêm, quyết sẽ không lưu đến ngày thứ hai.

Rất rõ ràng, Giang Đào không bản lĩnh này.

Phải biết, năm đó Lý Đại Tráng, chính là bị Tiêu Thiên Tình một tay xách thôn ủy cửa sư tử đá, đập sập mấy bức tường, ném vào sông trào trong cảnh tượng hoàn toàn thuyết phục, ý vị đất kêu "Bằng ca ta sai lầm rồi ".

Nhắc nhở xong Trương Bằng, lão Hoàng Bì chui trở về hàng trước chỗ ngồi. Trương Bằng tiếp tục đề tài mới vừa rồi, nghe đeo tuyết nói nàng cuộc sống

đại học. Trương Bằng không có đi học đại học, đối với cuộc sống đại học vẫn còn có chút hiếu kỳ cùng hướng tới.

Hắn rất sớm đã nghe người ta nói qua, đại học có thể thường xuyên cúp cua, lão sư bất kể, chỉ cần thi đạt tiêu chuẩn là được.

"Không a, ta chính là mỗi sáng sớm đứng lên, ăn điểm tâm, bên trên(lên) bài tập buổi sớm, sau đó ăn cơm trưa, trở về nhà trọ nghỉ trưa, buổi chiều tiếp tục giờ học, ăn cơm tối, tự học buổi tối, trở về nhà trọ đi ngủ..." đeo tuyết thuộc như lòng bàn tay nói đại học thường ngày. Bất quá nàng rất trạch, lại không quá cùng người tiếp xúc. Cả ngày lẫn đêm, chính là nhà trọ, phòng học, tiệm cơm ba điểm trên một đường thẳng. Trường học hội đoàn hoạt động, cũng chỉ là lúc cần thiết tham gia một chút về phần nói yêu thương gì đó, càng là cho tới bây giờ không có thừa qua.

"Không thể nào, không có ai đuổi theo người sao?" ánh mắt của Trương Bằng theo đeo tuyết trước ngực xẹt qua, nàng mặc lấy nhỏ bé dựng thẳng vãn áo sơ mi trắng, bán trong suốt nút thắt băng bó quá chặt chẽ, trong đó nở nang to lớn miêu tả sinh động. Lại không nói tướng mạo, bằng vào cái này, tuyết đối có thể đưa đến một đám đại học độc thân chó thèm nhỏ dãi, người trước ngã xuống người sau tiến lên.

"Hắn không có đi..." đeo tuyết ngược đầu, như có điều suy nghĩ nói.

"Không có ai tại người lầu dưới nhà trọ đánh đàn ghi-ta, ca hát gì đó sao?" Trương Bằng ngạc nhiên nói, chẳng lẽ bạn học của nàng đều là ngực chưa nở điều khiển...

"Mới vừa nhập học năm ấy, là có chút người ở dưới lầu đánh đàn ca hát, tốt nháo đằng. Ta bạn cùng phòng tạt mấy chậu nước đi xuống, bọn họ liền chạy sạch." đeo tuyết nhớ lại nói.

"Không có người thích sao?" Trương Bằng lại hỏi.

"Hắn là... Không có chứ..." đeo tuyết suy nghĩ một chút, nói, "Chúng ta toàn bộ tiếng Nhất Bản hệ liền mấy cái nam sinh, mẹ ta lại không cho ta nói yêu thương, nói ta nào đàn, dễ dàng bị người lừa gạt..."

"Nói như vậy, người chính là..." nói đến một nửa, Trương Bằng chợt thức tỉnh, liền vội vàng đi câu nói kế tiếp nuốt trở vào. Nhất cá bất lưu thần, hơi kém nói lỡ miệng.

"Là cái gì?" đeo tuyết nháy mắt, rất thiên nhiên hỏi.

"Học sinh giỏi." Trương Bằng trả lời.

"Ừ, ta học tập một mực rất cố gắng." đeo tuyết giơ tay lên, nắm trắng nõn quả đấm nói. Có thể nàng dù sao cũng là sinh viên, mặc dù phản ứng chậm chạp chút ít, lại cũng không phải thật đàn. Từ tỉ mỉ suy ngẫm một chút, liền nghe được trong lời nói một cái khác tăng ý, lúc này sắc mặt trở nên hồng hồng sau rút một cái.

"Bằng ca, a tuyết, các người đang nói chuyện gì đây?" lúc này, mới vừa cùng Lý Đại Trắng nói xong tiểu Đường tiến tới, hướng hai người hỏi.

"Trò chuyện học sinh giỏi." Trương Bằng nghiêm trang trả lời.

Đeo tuyết nâng lên lông mi, nhìn hắn một cái. Nước kia yêu kiều trong mắt, bao hàm đầy đủ lượng nước, nhẹ nhàng đọng đưa, phảng phất sắp doanh nấn trăn ra.

"A tuyết nhìn một cái cũng biết là học sinh giỏi." tiểu Đường phụ họa nói. Hắn thấy, thiên xuyên vạn xuyên, nịnh bợ không xuyên. Không biết nên làm sao đáp lời thời điểm, nói tốt vậy đúng rồi.

Nhưng trên thực tế, đối với tướng mạo đáng đẹp nữ sinh mà nói, trừ phi đã được đến các nàng công nhận, nếu không tùy tiện khen ngợi, chỉ sẽ đưa tới phòng bị, thậm chí phản cảm. Bị "Khuy kỷ người" khen ngợi, vẫn bị "Có hảo cảm người" khen ngợi, hoàn toàn là bất đồng khái niệm. Người trước sẽ làm cho các nàng cảm thấy khản trương, muốn giữ vững khoảng cách, người sau sẽ làm cho các nàng cảm thấy thư thích khoái trá, như gió xuân ấm áp.

Khen ngợi nữ sinh quả thật có thể lấy được đối phương hảo cảm, nhưng đối với đáng đẹp mất nữ sinh, lại không thể tùy tiện ca ngợi, nếu không vô mộng ngựa tại chân ngựa bên trên(lên), còn không bằng không nói một lời, ấn tượng cũng còn khá chút ít.

Chỉ thấy đeo tuyết lễ phép tính gật gật đầu, sau đó theo bản năng, hướng Trương Bằng sau lưng rút một cái.

"Các người khát không khát, ta đi xuống cho các người mua nước." tiểu Đường ân cần nói.

Đeo tuyết lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói câu "Cảm ơn" sau đó liền cúi đầu, tự nhiên chơi đùa điện thoại di động.

Trương Bằng đem phản ứng của hai người nhìn ở trong mắt, biểu tình trên mặt lại không có biến hóa chút nào. Từ nhỏ đã cùng các cô em chơi đùa hắn, tự nhiên biết vì diệu trong đó chỗ. Nhưng hắn không có nghĩa vụ nhắc nhở tiểu Đường. Hơn nữa loại chuyện này, người bên cạnh cũng không tiện nói cái gì, chỉ có thể chờ đợi hắn biết khó mà lui.

Đeo tuyết mặc dù sẽ không kỳ thị người khác, nhưng cảm tình loại vật này, rất xem tướng tính chất. Tiểu Đường cùng đeo tuyết tư tưởng không có ở đây một cái cấp độ bên trên(lên), không có tiếng nói chung. Gắng phải một thoại hoa thoại nói, sẽ tương đối lúng túng.

Hoặc là, tiểu Đường nắm giữ cùng với xứng đôi kim tiền cùng địa vị xã hội, lấy lực phá đúng dịp hoặc là, có thể ở về tinh thần sinh ra cộng hưởng, lấy

động tình người. Có thể trước mắt, vô luận từ góc độ nào nhìn lên, đeo tuyết cũng không có khả năng tiếp nhận tiểu Đường.

Dùng một câu khái quát, chính là —— bọn họ không phải là người của một thế giới.

Mà Trương Bằng, cũng không khả năng thay tiểu Đường nói tốt. Lại không nói đeo tuyết tự thân ý nguyện, một mặt, bọn họ không quen không biết, vừa không có chặt chẽ lợi ích quan hệ, nhiều nhất chỉ là quan hệ đồng nghiệp mặt khác, Trương Bằng mình cũng đối với đại g có ý tưởng. Bằng không, lần trước cũng sẽ không mạo hiểm gia nhập trò chơi giết người.

Lùi một bước nói, nếu là Lý Xuân Sinh đối với đeo tuyết động tâm, hẳn còn có thể nhịn đau dứt bỏ, làm một nguyệt lão. Dù sao đó là huynh đệ nhà mình, hướng chi, hẳn còn có Tiểu gia ba mẹ con, cùng với cái đó mất tích tốt hơn một chút năm Đại tỷ tỷ. Về phần tiểu Đường đồng chí, hẳn không bỏ đá xuống giếng, đã rất phúc hậu rồi.

Giờ phút này, Trương Bằng ngồi ở cuối cùng xếp hàng, đeo tuyết là ngồi ở tận cùng bên trong, dựa vào cửa sổ xe, tiểu Đường là ngồi ở trước một cái hai người chỗ ngồi, quay đầu lại.

"Đúng rồi... " thấy tình cảnh có chút lúng túng, Trương Bằng khẽ mỉm cười, lổ khai thoại đề, hỏi, "Tiểu Đường, Lý chủ nhiệm nơi đó, xuống đơn không?"

"Không a, hẳn nhớ điện thoại ta, nói có nhu cầu liên liên lạc ta. " tiểu Đường Như thật trả lời.

"Như vậy a..." Trương Bằng trầm ngâm một chút, hướng trước mặt Lý Đại Tráng giờ giờ lên tay, la lên, "Lý chủ nhiệm, ta muốn xuống xe!"

"Làm gì? " Lý Đại Tráng quay đầu lại, ngạc nhiên nói.

"Ta muốn xuống xe, về nhà. " Trương Bằng nói.

"Nơi này là tốc độ cao a..." Lý Đại Tráng có chút mộng, về mặt thần thờ nói.

"Không có cách nào không làm được công ty nhiệm vụ, phải về đi xin cơm rồi. " Trương Bằng làm bộ nói.

"Ai..." Lý Đại Tráng lắc đầu than thở, bất đắc dĩ nói, "Muốn hai rương cuộn giấy hộp một rương kem đánh răng đi."

"Có kem đánh răng rụng hết răng quét cũng vô dụng thôi. " Trương Bằng âm dương quái khí nói.

"Vậy... Vậy thì trở lại một rương bàn chải đánh răng..." "Người gặp qua ai đánh răng không rửa mặt. " "Trở lại hai rương khăn lông. " "Rửa mặt cần thể diện chậu không?"

"Người..." Lý Đại Tráng có chút nổi dóa, nhưng cuối cùng vẫn là thỏa hiệp, "Rất tốt.. Trở lại chút ít chậu nước rửa mặt..." sau đó lại cường điệu một câu, "Muốn này lon..." nếu như hẳn không đề cập tới, Trương Bằng thật có thể cho hẳn làm miệng lưỡi công kích inox trở lại.

"Lúc ra cửa, nếu là trời mưa làm sao bây giờ? " Trương Bằng được voi đòi tiên, tiếp tục lừa đảo.

"Rau trộn! " Lý Đại Tráng rốt cuộc chịu đựng không nổi, rống lớn trở về.

"Hai rương một lần áo mưa, không nói khác, không nói. " cho đến cuối cùng, Trương Bằng vẫn không quên cần một cái.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: áp tải

gần ba giờ sau, trung ba chạy bên trên(lên) bàn son quốc lộ, đi tới Liên Hoa tự sơn môn.

Trước đó nhận được tin tức Thiết Tâm Thiên, mang theo một đám vũ tăng, ở cửa nghênh đón.

Trung ba sau khi dừng lại, mọi người ba chân bốn cẳng, đem hai gã Tà tu đặt xuống xe.

"Oa, thật là cao a! " đeo tuyết đi theo Trương Bằng xuống, ngẩng đầu nhìn thấy sơn môn, không khỏi phát ra một tiếng thốt lên kinh ngạc.

Núi kia cánh cửa cao hơn mười trượng, rộng bốn năm trượng, toàn thân do cột đá cùng xà nhà gỗ tạo thành. Rường cột chạm trổ, phong cách cổ xưa sừng sững. Mà nhìn thấy cửa chùa trong nháy mắt, nguyên bản về mặt sứt héo hai gã Tà tu, chột mặt lộ kinh hoàng, điên cuồng giãy giụa.

"Không, không được! " "Buông ta ra!"

Chúng vũ tăng liền vội vàng tiến lên hiệp trợ. Trong hỗn loạn, tên kia quỷ tu giơ lên hai cánh tay đột nhiên sóng vai rụng. Sợi dây nhắt thời buông lỏng một chút, tránh thoát trói buộc, bước ra hai chân hướng phía dưới núi chạy như điên. Trương Bằng thấy vậy, tâm niệm chuyển động, khô lâu thích khách trống rỗng xuất hiện. Chỉ thấy nó hóa thành khối đen, như bóng với hình, một đạo đâm về phía lưng của Quỷ tu sau. Thà chịu giết, cũng không thể phóng đối phương rời đi.

"A Di Đà Phật!"

Mắt thấy đạo nhon liền muốn nhập vào cơ thể mà ra, đỉnh núi vang lên một tiếng vang vọng như sấm Phật hiệu. Khô lâu thích khách thân hình đồng lại một cái, phảng phất bị lực lượng vô hình trói buộc, cương tại chỗ. Trong tay đạo nhon, không cách nào nữa tiến thêm chút nào.

Ngay sau đó, mọi người đỉnh đầu kim quang lóe lên, một cái to lớn cổ chung từ trên trời hạ xuống, "Loảng xoảng " một tiếng vang thật lớn, không thiên vị đất rơi vào trên người của Quỷ tu. Tình hình kia, giống như dùng chén gỗ giữ lại châu châu.

"A! " đeo tuyết cùng tiểu Đường, sợ đến quát to một tiếng. Cùng lúc đó, người sau theo bản năng đến gần Trương Bằng, thật chặt ôm lấy cánh tay hắn. Hai luồng nở nang, đè ép đến nghiêm trọng biến hình.

Nhưng Trương Bằng lại không lòng dạ nào cảm thụ xảy ra bất ngờ diễm phúc. Lặng lẽ không tiếng động đang lúc, không lộ uy áp tràn ngập với trong lòng mọi người, thờ ơ lạnh lùng cũng không dám một cái.

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai. " Thiết Tâm Thiên tiến lên nói, "Các vị thí chủ, chớ có ở trước sơn môn động sát giới. Mới vừa xuất thủ ngăn lại, là bốn tự chủ trì, Tịnh Hải phương trượng, các vị chớ có lo lắng."

Trong lời nói, thêm tại trên người mọi người uy áp dần dần tiêu tan. Khôi phục năng lực hành động sau, khô lâu thích khách lập tức hóa thành khối đen, bay trở về trong tay Trương Bằng.

"Ánh nền Anh Linh? " nhìn thấy khô lâu thích khách hóa thành con cò cảnh tượng, Thiết Tâm Thiên không quá chắc chắn hỏi.

"Cái gì là ánh nền Anh Linh? " Trương Bằng hỏi ngược lại.

"Người tây phương đặc hữu bí thuật, có thể đem linh thể dung nhập vào khí vật bên trong, lấy cung cấp thức giục. " Thiết Tâm Thiên giải thích.

"Có chỗ đặc biệt gì sao? " Trương Bằng hỏi tới, không nghĩ tới Thiết Tâm Thiên còn hiểu cái này, nhân cơ hội hỏi cho rõ.

Thiết Tâm Thiên cầm lên Trương Bằng đưa tới con cò, tường tận trong chốc lát, trả lại cho hắn nói, "Tình huống cụ thể, bản tăng cũng không quá rõ ràng. Chẳng qua là nghe nói qua, chế tạo ánh nền Anh Linh linh thể, nhất định phải nắm giữ cường đại thuần khiết dấu ấn sinh mệnh. Dưới tình huống bình thường, chỉ có anh hùng sau khi chết, mới có thể sinh ra như vậy linh thể. Mà kiểu hùng linh thể, mặc dù dấu ấn sinh mệnh đồng dạng cường đại, nhưng lại không thuần khiết, dễ dàng cản trở chủ nhân."

Nghe xong Thiết Tâm Thiên thuyết pháp, Trương Bằng chỉ cảm thấy, trong tay khô lâu thích khách bộc phát thuận mắt đứng lên.

"Vậy tại sao kêu ánh nền Anh Linh? " Trương Bằng dường như bắt được một cái điểm. Anh Linh cùng ánh nền, rốt cuộc có quan hệ gì?

"Không biết. " Thiết Tâm Thiên lắc đầu nói.

Đón lấy, mọi người và vũ tăng môn cùng một chỗ, đem hai gã Tà tu đặt đưa lên núi. Cái kia cổ chung dời đi sau, Quỷ tu không nhúc nhích đứng tại chỗ, ánh mắt dờ dẫn, tựa hồ bị cổ chung nội bộ hồi âm dao động ngu. Một đường đi lên, giống như một bộ không có linh hồn cái xác biết đi.

Bây giờ là hơn bốn giờ chiều, ánh mặt trời lộ ra lau một cái lãnh đạm đỏ. Thấy vũ tăng môn áp giải trói gô người, dọc đường xuống núi khách hành hương rớt rít quãng tới ánh mắt tò mò.

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai, Phật pháp vô biên, trừng phạt Ác dương cao Thiện... " Thiết Tâm Thiên chấp hai tay, nhắm mắt tụng niệm. Ở nơi này thương nghiệp hóa thời đại, hòa thượng cũng không tránh được quảng cáo cùng tuyên truyền.

"Thật không hổ là ngàn năm cổ tự, Huyền Môn chính tông a. " "Quang minh lâm liệt, tạo phúc một phe. " "Các đại sư cực khổ. " khách hành hương môn nghe,

Rối rít lộ ra ánh mắt tán dương, gật đầu, khe khẽ bàn luận.

Lên tới lưng chừng núi, một tòa kích thước to và rộng, hương khói lượn quanh Đại Hùng bảo điện xuất hiện ở trước mắt mọi người. Cột tô kim, đại Phật ngồi xếp bằng, trang trọng nghiêm túc, khí thế khoáng đạt. Khách hành hương môn tay cầm Phật thơm(ngon), ra ra vào vào, Phật trước dập đầu, thành kính có thừa.

Thiết Tâm Thiên không có mang mọi người tiến vào đại điện, mà là đi vòng qua, đi lên phía sau một cái xuống núi đường mòn. Hương xuống dưới nhìn

lại, trong sơn cốc xanh um tươi tốt, một tòa so với mới vừa rồi lớn hơn phật điện tọa lạc trong đó. Phật điện phía trước, là một cái thạch thể quảng trường, rộng rãi vô cùng. Vòng ngoài chính là mấy trăm tòa nhà phòng, tất cả đều là năm tầng, xếp hàng chỉnh tề, y hệt một cái hiện đại hóa chức công túc xá khu.

Tại Thiết Tâm Thiên dưới sự hướng dẫn, mọi người lên núi lại xuống núi, hơn hai mươi phút sau, rốt cuộc đi tới trong sơn cốc phật điện trước. Bốn phía là trống trải quảng trường, gạch xanh xây thành phật tháp, tề đại thạch điêu khắc Phật đèn tùy ý có thể thấy.

"Chư vị thí chủ, mời dời bước thiên điện, chúng ta đã chuẩn bị xong nước trà bánh ngọt, làm sơ nghỉ ngơi. " Thiết Tâm Thiên nói.

"Các người dự định làm sao an bài? " Trương Bằng hỏi.

"Dĩ nhiên là vì hai vị mắc phải xử phạt thí chủ quy y xuất gia. " Thiết Tâm Thiên nói.

Đang nói, trong đại điện hiện ra một nhóm tăng nhân, cầm trong tay ghế gỗ, chậu nước rửa mặt, khăn lông gì đó. Nhìn lấy tư thế, cùng Thiết Tâm Thiên lời muốn nói không khác.

"Xuất gia? " Trương Bằng có chút ít không tốt dự cảm.

"Không, ta không muốn xây ra nhà, ta không muốn làm hòa thượng! " hỏa phù đạo sĩ nghẹn ngào kêu to, khóc.

"A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai. Ngã phạt từ bi, chỉ cần hai vị thí chủ có thể hối cải để làm người mới, một lòng hướng Phật, liền có thể rửa sạch tội nghiệp, giành lấy tân sinh. " Thiết Tâm Thiên gật đầu đi Phật lễ, an ủi.

"Như vậy sao được! " Trương Bằng hét lớn, "Bọn họ tội ác ngập trời, nhất định phải tù chung thân. " thả hổ về rừng, gieo họa chính là hấn.

"Cái này chó chết, hại chúng ta thôn Jennya mạng, tội không thể tha thứ. Không tại chỗ lăng trì bọn họ, đã quá ý! " Lý Đại Tráng phụ họa nói, về mặt bị phần.

"Hai vị thí chủ, bình tĩnh chớ nóng. " Thiết Tâm Thiên hành lễ nói, "Đội lát nữa theo bàn tăng vào thập trọng núi, các người liền biết rồi. " Trương Bằng mới vừa muốn mở miệng, Thiết Tâm Thiên lại nói, "Bàn tăng lấy tánh mạng bảo đảm, bọn họ cuộc đời này không cách nào nữa đi ra ngoài hại người."

Trương Bằng cùng Lý Đại Tráng liếc nhau một cái, không nói nữa.

Chỉ chớp lát sau, tăng nhân môn tướng hai gã Tà tu cạo một (cái) đại quang đầu, lại lên chút ít thuốc trị thương, thay một thân thổ hoàng sắc tăng bào. Cái kia Quỷ tu cũng là kỳ quái, không biết dùng cách gì tự đoạn giò lên hai cánh tay, lại không có vết thương.

"Người này vốn là không lành lặn, dùng tà thuật luyện hóa thi cánh tay. Mắt thấy không đường có thể trốn, tự tháo giò lên hai cánh tay, tới một kim thiên thoát xác. " đôi mắt Trương Bằng nghi ngờ, Thiết Tâm Thiên giải thích.

"Này cũng được... " Trương Bằng thờ dài nói.

"Chớ nói hai tay, chính là chỉ tồn đầu thân, cũng có thể luyện hóa tứ chi, đi như người thường. Chẳng qua là thuật này vô cùng âm tổn, cần tháo xuống người sống tứ chi, mới có thể luyện hóa, thật sự làm trái Thiên Đạo. " Thiết Tâm Thiên nói.

Sau đó, Thiết Tâm Thiên mặt hướng hai gã Tà tu, nói: "Quy y sau, hai vị chính là ta đệ tử của Phật. Nặng nay sau này, mang tội tu hành, chuộc lại tội nghiệp."

"Còn tu hành! " Trương Bằng nghe một chút, lại khó chịu. Cái gì "Mang tội tu hành " sau đó nếu là trở nên mạnh mẽ , há chẳng phải là gieo họa.

"Này tu hành, không phải là kia tu hành. Trương Bằng thí chủ, bình tĩnh chớ nóng. " Thiết Tâm Thiên đi Phật lễ nói, sau đó mang theo mọi người, áp giải hai gã mới vừa quy y xong Tà tu, đi về phía phật điện.

Trong điện La Hán mọc như rừng, hình thái khác nhau, trung gian là một người cao hơn mười thước kim thân đại phật, nhắm mắt buông rèm, một tay cầm Phật lễ, trang nghiêm mà thần bí.

Mọi người hướng đại phật gật đầu hành lễ, sau đó cùng Thiết Tâm Thiên, đi vòng qua tượng phật phía sau, một cánh trước cửa đồng. Hai gã vũ tăng tiến lên đẩy cửa, nặng nề cửa đồng phát ra từng trận kim loại tiếng va chạm, chậm rãi trong triều mở ra, lộ ra một cái rộng bảy, tám mét thông nói tới.

Cái kia hai bên lối đi, tất cả trang web chín tên tay cầm đồng côn vũ tăng. Gật đầu nhắm mắt, không nói một lời.

"Nơi này là đồng nhân đường hầm. " Thiết Tâm Thiên hướng Trương Bằng giới thiệu, "Trần thủ nơi này, là mười tám vị đại nhật kim vòng tăng. Thực lực bọn hấn vượt xa bàn tăng, cho dù là một cái nhỏ trùng, cũng đừng mơ tưởng bay ra ngoài..."

Nhìn lấy hai bên nhắm mắt không nói vũ tăng, hai gã Tà tu sắc mặt xám xịt, cúi thấp đầu, dường như nhận mệnh.

Hướng phía trước đi chừng ba mươi thước, có ánh mặt trời xuyên thấu vào. Đi lại mấy bước, xuất ra lối đi, phía trước sáng tỏ thông suốt. Một tòa nguy nga núi lớn(Ooyama), đập vào mi mắt, cao vút với mấy ngàn thước bên ngoài.

Một cái trong núi đường mòn quanh co đi xa, ven đường đứng thẳng một tấm bia đá, trên đó viết ba chữ to —— nhất trọng núi.

"A, cái này là địa phương nào? " đeo tuyết không tránh khỏi hỏi. Mới vừa rồi từ trên núi nhìn một chút đến, đại diện sau là thạch thể đất trống, sau đó chính là nhà lâu , nào có cái gì núi lớn(Ooyama) đường mòn a.

"Núi cao còn có núi cao hơn thiên trọng sơn, trong biển có biển Vô Tận Hải, thiên ngoại có Thiên Cửu trọng thiên, đây là nhất trọng núi. " Thiết Tâm Thiền trả lời.

"Cái kia thập trọng núi là cái gì? " Trương Bằng hỏi.

"Thiên trọng sơn, lại tên gọi Tu Di Sơn, hoặc là Mạn Đà La, chính là Phật Tổ tu hành nghỉ ngơi địa phương, mà ở trong đó... " Thiết Tâm Thiền nói, "Chỉ có thập trọng núi."

Dọc theo trong núi đường mòn đi vào nhất trọng núi, ven đường có không ít ruộng hình nấc thang, một chút ăn mặc thô hoàng sắc tăng bào tăng nhân tại điền bên trong bài tập. Bờ ruộng bên trên(lên), đứng yên mấy tên mặc màu đen áo giáp, tay cầm trường tiên vũ tăng, ánh mắt qua lại táo động, dường như đang giám thị những thứ kia hoàng bào tăng nhân.

"Đây nhất trọng núi, là lương thực núi, dưới núi loại ruộng lúa, trên núi loại lúa mì. " Thiết Tâm Thiền nói, sau đó chỉ điền bên trong hoàng bào tăng nhân, "Những thứ này đều là tội tăng, ở chỗ này loại lương chuộc tội."

Mọi người trải qua thời điểm, điền trong tội tăng rồi rít ngẩng đầu lên. Thấy đeo tuyết trong nháy mắt, cặp mắt rực rỡ hào quang, thất thần ni non: "Nữ nhân, là nữ nhân... " "Hơn hai mươi năm chưa từng thấy... " "Nữ nhân a, ta muốn nữ nhân..."

Tội tăng môn phảng phát thấy vị ngon nhất thịt, đói khát khó nhịn, khoe miệng không tránh khỏi đất chảy ra nước miếng, tiếp nhĩ liên tam bỏ lại nông cụ, đuổi dài hai tay, hướng bên này vọt tới. Đeo tuyết nhất thời hoa dung thất sắc, núp ở Trương Bằng bên người, đem cánh tay hán ôm thật chặt, cả người đều dán lên.

"Tìm chết a! " lại nghe thấy vũ tăng môn một tiếng rống to, roi ra như rồng, quất vào tội tăng trên người, đưa bọn họ rút ra đến(phải) đầy đất treo cút.

"A a a! " "Đừng, đừng đánh! " "Cứu mạng a! " tiếng kêu thảm thiết liên tiếp.

"Tí tách! " "Tí tách! " "Tí tách! " tiếng xé gió vòn quanh tai không dứt. Chỉ chốc lát sau, liền không mấy cái đứng tội tăng rồi.

"Sắc tâm không thay đổi, tôi nay toàn bộ đều không cho ăn cơm! " một tên cầm đầu vũ tăng xanh mặt, lớn tiếng quát.

Nhìn một chút từng cái đói khát khó nhịn, thống khổ không dứt tội tăng, lại nhìn một chút bên người đẹp mắt ôn thuận ngực lớn muội, cảm thụ trên cánh tay truyền tới mềm mại cùng co dãn, Trương Bằng đột nhiên cảm giác được, đem hai gã Tà tu đưa tới nơi này, đơn giản là quá chính xác.

Nếu là đổi thành hán, chỉ sợ thật sớm rướn cổ lên, rút dao tự vận, đi đầu thai...

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: ánh nến

đón lấy, mọi người theo thứ tự đi vào nhị trọng núi "Rau cải núi " tam trọng núi "Dưa và trái cây núi "...

Cùng nhau đi tới, tội tăng môn nhìn thấy đeo tuyết, giống như chó sói gặp được thỏ, mèo ngủ thấy ngư tinh, chảy chảy nước miếng, cặp mắt sáng lên bỏ qua đến, cũng không một ... không ... Bị vũ tăng môn roi rút ra đến(phải) muốn sống muốn chết. Nhìn tới nơi này, còn không bằng bên ngoài ngục giam. Ăn chay niệm Phật, còn phải làm việc, nhất định chính là chút nào vô nhân quyền nô lệ.

Tứ trọng núi, là sao kinh văn địa phương. Các hòa thượng không thích đóng dấu quét sách, toàn bộ dùng viết tay. Ngũ trọng núi, chính là chỗ ở. Trên núi đang đắp rất nhiều cỏ tranh nhà lớn, tầng tầng lớp lớp, có mấy trăm đang lúc. Phụ trách quản lý dùng chân tăng nhân mạng đi hai gã Tà tu, mọi người chuyển này coi như hoàn toàn kết thúc.

Tại trên đường trở về, Trương Bằng vẫn còn có chút lo lắng, vì vậy hướng Thiết Tâm Thiền hỏi, "Bọn họ ở chỗ này tu hành, sau đó trở nên mạnh mẽ làm sao bây giờ?"

Người sau ngay sau đó giải thích, nơi này ngoại trừ nhất trọng núi, còn lại cửu trọng núi đều là ảnh trong gương núi, linh khí cực kỳ mỏng manh, căn bản là không có cách tu hành.

"Không có linh khí liền không thể tu hành sao? " Trương Bằng kỳ quái nói, tại trong ấn tượng của hắn, tiểu gia tử muội dường như không có phương diện này yêu cầu, tùy tiện địa phương nào đều có thể tu luyện.

"Phần lớn tu giả, đều cần linh khí sung túc hoàn cảnh mới có thể tu luyện. Trừ phi một chút thiên phú cực cao đại năng giả, bọn họ có thể trực tiếp theo trong hư không hấp thu năng lượng, cường hóa tự thân. Vô luận tại bất kỳ địa phương nào, đều có thể tu hành. " Thiết Tâm Thiên trả lời.

"Nhiều người như vậy sao? " Trương Bằng lại hỏi. Vạn nhất cái kia hai gã Tà tu có cơ duyên gì trùng hợp, thế hồ tinh ngộ, bỗng nhiên thành đại năng, vậy hắn há chẳng phải là nguy hiểm? Kinh sợ người đặc điểm chính là cẩn thận, ánh mắt lâu dài, thời khắc lưu tâm tốt đường lui. Mà bảo đảm nhất phương thức, chính là đem uy hiếp bóp chết trong trứng nước. Trong chuyện, rất nhiều Đại Ma đầu đều là làm như vậy.

Thiết Tâm Thiên khẽ mỉm cười, khoát tay nói, "Trương Bằng thí chủ, chớ có lo lắng... " sau đó đưa ra bốn ngón tay, "Như vậy đại năng, toàn bộ Liên Hoa sơn, thậm chí còn toàn bộ nước Hoa nam phương, cũng chỉ có bốn vị. Tịnh Hải phương trượng, Tịnh Âm sư thái, Tịnh Đế Song Liên."

Nghe được thuyết pháp này, Trương Bằng an tâm không ít. Cũng đúng, đại năng cũng không phải là cái trắng, ở đâu là khắp nơi đều có?

Nửa giờ sau, mọi người xuất ra Liên Hoa tự, ngồi lên trung ba, trở lại nam châu thành phố. Trước khi đi, Trương Bằng lại kéo tiểu Đường giới thiệu cho Thiết Tâm Thiên, rao hàng công ty đồ dùng hàng ngày. Toàn bộ Liên Hoa tự, ít nhất trên vạn người. Một người một quyển giấy vệ sinh, một nhánh kem đánh răng, cũng đã không ít tiền.

"Trương Bằng thí chủ, không cần khách khí như vậy. " Thiết Tâm Thiên cười nói.

"Khách khí cái gì, phải bỏ tiền. " Trương Bằng gồ nghiêm mặt nói.

"Ày... " Thiết Tâm Thiên mặt già đỏ lên, tưởng lầm là quỳen tặng. Cuối cùng, tại Trương Bằng cùng tiểu Đường những nhẽo đòi hỏi xuống, bắt đất dĩ muốn một xe hàng.

21h, mọi người trở lại hoàng sa thôn. Lý Đại Tráng mời khách, ăn ngừng phong phú ăn khuya. Ngũ quỷ sát hại tính mệnh sự tình, cũng coi như chấm dứt.

Mười điểm hơn nửa, Trương Bằng về đến nhà. Trong đầu không ngừng suy tính "Ánh nền " cùng "Anh Linh ". Giữa hai người, rốt cuộc có liên hệ gì? Sau khi tắm xong, hắn quyết định thử một chút, chạy đến dưới lầu, gõ quỳ bán đồ lật vật cánh cửa, hỏi Mã Tĩnh Lôi muốn hai cái sáp ong chúc.

Sau đó ở trên tủ lạnh đốt, đem màu đen con cò thả ở chính giữa. Dưới ánh nền, con cò mặt ngoài phảng phất cháy xuôi ngọn lửa, tựa như ảo mộng.

Nhìn kỹ lại, con cò chất liệu có điểm giống nước đen tinh, mặt ngoài thông suốt, bên trong lại phủ đầy màu đen tạp chất, ánh sáng không cách nào xuyên thấu.

Tường tận trong chốc lát, không phát hiện biến hóa gì, Trương Bằng lại thử cho gọi ra khô lâu thích khách, cũng không phát hiện cái gì nghệ đoạn. Lúc này, một trận buồn ngủ đánh tới, hắn tiện tay đem kỳ tử để ở một bên, vào phòng ngủ ngủ.

Ngày thứ hai dậy, trên tủ lạnh cây nến cháy hết, còn lại một nhóm sáp ong. Hắn cầm lên bên cạnh con cò, rất nhanh thì phát hiện, chất liệu trở nên thông suốt. Cầm đến dưới ánh mặt trời, phảng phất màu đen đặc thù tinh, óng ánh trong suốt.

"Vocare Assassin(thích khách triệu hoán)..."

Một đoàn đậm đà như mực khói đen theo trong tay hắn bay lên,

Sau đó rơi trên mặt đất, ngưng tụ thành thật thể.

"Iamhere, my Master(ta ở chỗ này, chủ nhân của ta)..."

"Ifeelmorepowerful(ta cảm thấy dư thừa sức mạnh)... " âm thanh hùng hậu trầm thấp, tràn đầy sức mạnh.

So với ngày hôm qua, thích khách hình thái trở nên càng ngưng tụ. Cũ nát dưới hắc bào, phản xạ ra da ánh sáng lộng lẫy. Cái kia trần trụi lộ ở bên ngoài cốt thủ, lại đeo lên một đôi da(vỏ) cái bao tay, trên cổ tay buộc một vòng hệ giây nịt da, dưới chân cũng mặc vào boots da cao. Mà trên mặt, càng là nhiều hơn một tấm màu đen, phủ đầy kim sắc hoa văn mặt nạ. Nhưng những thứ này đều là thứ yếu, mấu chốt là, khô lâu trong tay đao nhọn, thân đao lại cháy xuôi một tia ngọn lửa.

Xem ra tối hôm qua ánh nền, vì nó giá trị nào đó hiệu quả. Từ nơi sâu xa, Trương Bằng cảm giác được, nó trở nên càng mạnh mẽ hơn , nhưng ở năng lượng tổng hợp bên trên(lên), lại không biến hóa chút nào. Có lẽ, ánh nền tác dụng, chính là lọc sạch âm khí trong tạp chất, để cho có thể lượng biến đến(phải) càng tinh khiết.

Trương Bằng tâm niệm vừa động, khô lâu thích khách lập tức hóa thành khói đen, bay về phía dưới lầu. Muốn biết có hay không trở nên mạnh mẽ, cảm Mã Tĩnh Lôi đi thử một chút là được. Mặc dù lần này, khô lâu thích khách cũng truyền về "Nguy hiểm " đề phòng, nhưng lại so với lần trước tốt hơn nhiều. Ít nhất nó dám đến gần, cũng ở trước cửa sổ nhìn quanh một lát.

Làm khô lâu thích khách bay trở về thời điểm, trong đầu của Trương Bằng, tự động hiện ra một đoạn hình ảnh.

Ánh sáng mờ tối quây bán đồ lật vật bên trong, Mã Tĩnh Lôi đang ngồi ở thủy tinh tử quây phía sau, bóc đậu phộng. Xem ra hôm nay buổi trưa, có "Đậu phộng bọc bột chân heo (nhân vật chính)" ăn. Mã đang ở nàng có cảm ứng, ngấm lúc tối, hình ảnh kết thúc.

"Ha ha ha..." Trương Bằng không tránh khỏi trong lòng đắc ý, nở nụ cười. Không nghĩ tới cái này khô lâu thích khách như vậy thực dụng, lại có thể đánh, vừa có thể điều tra, còn có thể thu phóng tự nhiên, đơn giản là hoàn mỹ. Nhưng không biết tại sao, theo dõi xong Mã Tĩnh Lôi, khô lâu thích khách thân hình dường như mơ hồ mấy phần, nhìn tới vẫn không thể tùy tiện đến gần. Mã Tĩnh Lôi mặc dù không kịp hai nàng nha, nhưng so với người bình thường, vẫn là lợi hại hơn nhiều.

Thu hồi con cờ, Trương Bằng ra cửa, đi tới quầy bán đồ lật vật. Sau khi vào cửa, Mã Tĩnh Lôi đang vẽ mặt cảnh giác nhìn ngoài cửa sổ. Nhìn thấy hán đi vào, liền tranh thủ hán kéo đến bên người, nhỏ giọng nói, "Mới vừa rồi có người ở bên ngoài nhìn lên, ta vừa quay đầu, hán liền chạy, khẳng định không là người tốt lành gì."

"Ta không nhìn thấy có người a, có phải hay không là ảo giác?" vì để cho Mã Tĩnh Lôi yên tâm, Trương Bằng biên một (cái) káo, "Há, ta nhớ ra rồi. Mới vừa rồi tại sân thượng thời điểm, ta nhìn thấy một cái túi nylon bay qua, chính là màu đen cái loại này, dùng để chõ rác rưởi..."

"A, đó có thể là nhìn lầm rồi..." tại hán lắc lư xuống, Mã Tĩnh Lôi thần kinh căng thẳng thả lỏng đi xuống, tiếp tục bóc hoa của nàng sống.

"A di, ta giúp ngươi làm đi." Trương Bằng vừa nói, một vừa đưa tay đi lấy trong giỏ xách dính đất sét, có chút hơi ướt đậu phộng.

"Chớ đem tay làm dơ." Mã Tĩnh Lôi mở ra tay hán, không cho hỗ trợ. Nhìn hán một cái, lại nói, "Trong phòng bếp có bánh bao thịt cùng sữa đậu nành, đi lấy ăn."

Trương Bằng không thể làm gì khác hơn là vòng qua thủy tinh tử quây, đi vào phòng bếp. Nhìn một cái, phòng bếp có hơn mười thước vuông, thật lớn. Bên trái là cửa sổ, có thể nhìn thấy bên ngoài bãi cỏ cùng Bạch Ngọc Lan cây, bên phải là cất giữ ăn thịt tủ lạnh, sau đó là rửa rau đài, sau đó là mớ to bàn vuông, phía trên bày nồi com điện cùng một chút giỏ, trong giỏ xách để tắm xong rau cải cùng dưa và trái cây. Cửa đối diện chính là bếp gas cùng máy hút khói.

Trong phòng bếp đồ vật rất nhiều, nồi chén gáo chậu, đủ loại đồ gia vị, nhưng lại dọn dẹp ngay ngắn rõ ràng, trên đất cũng vô cùng sạch sẽ, đừng nói cặn bã rau quả, ngay cả mờ đông cũng không nhìn thấy.

Phòng bếp tận cùng bên trong, còn có hai cái kéo đẩy cánh cửa, theo thứ tự là nhà cầu cùng phòng tắm. Loại này nhà bố cục, thấy nhiều với 70-80 niên đại quốc xí chức công tước xá. Rất lão thức, nhưng rất thực dụng.

Ở ở trung tâm thành phố người, bởi vì tắc đất tắc vàng, tại có hạn ở diện tích xuống, thường thường thích co rút phòng bếp nhỏ cùng phòng vệ sinh diện tích, thậm chí khép kín sân thượng, gia tăng bên trong phòng không gian. Nhưng trên thực tế, biết sinh hoạt người, thả chịu ở ít một chút nha, cũng sẽ không khép kín sân thượng, hoặc là co rút phòng bếp nhỏ không gian.

Phòng ngủ có thể điểm nhỏ nha, bởi vì ngoại trừ đi ngủ, rất ít sẽ lưu trong phòng ngủ, còn có thể tỉnh máy điều hòa không khí phí. Có thể phòng bếp nhỏ, làm lên đồ vật tối liền sẽ vướng chân vướng tay. Phải biết, bà chủ gia đình phần lớn thời gian cũng sẽ ở trong phòng bếp trải qua. Tỷ như Mã Tĩnh Lôi, nếu như Trương Bằng cùng hai tỷ muội tại. Như thế nàng một ngày chính giữa, ít nhất bốn, năm tiếng tại trong phòng bếp chuẩn bị làm cái kia. Mã lớn sân thượng, cũng có thuận lợi với phơi quần áo. Về phần phòng khách, cơ bản đủ dùng là được, quá lớn ngược lại không dễ thu thập.

Mã Tĩnh Lôi đối với phòng khách, phòng ngủ, đều không có bao nhiêu yêu cầu, duy chỉ có đối với phòng bếp cùng phòng vệ sinh yêu cầu cao vô cùng, phòng bếp ít nhất mười mét vuông mét trở lên, phòng vệ sinh ít nhất năm mét vuông mét trở lên.

Bếp gas chưng bày một cái nồi lớn, phía trên đang đắp inox nắp, bên dưới đốt tiểu hỏa. Giở nắp nồi lên, một cỗ hơi nước toát ra. Bên trong cách nước để đồ gồm chậu, còn có trang sữa đậu nành đại đảo ấm.

Trương Bằng dùng khăn rửa mặt dính nước, đem mấy thứ bung ra nồi. nóng hổi bánh bao thịt cùng sữa đậu nành, lại phối hợp chút đậu phộng dưa muối, ăn hán cả người thoải mái. Mã Tĩnh Lôi tốt, chính là ở chỗ nàng cẩn thận, chưng quy sẽ đem sự tình làm ở phía trước.

Bất kể Trương Bằng có tới hay không ăn điểm tâm, chỉ cần hán tại, nàng liền sẽ trước đó chuẩn bị xong. Hán tùy thời tới, đều có thể ăn được nhiệt hủ hủ bữa ăn ăn.

"Ăn thật ngon, cảm ơn Mã a di." Trương Bằng vừa ăn bánh bao, uống sữa đậu nành, một bên đòi tốt.

"Chớ ăn quá nhiều, đợi lát nữa a di chuẩn bị cho ngươi đậu phộng heo tay ăn." Mã Tĩnh Lôi nói.

"Ừ." Trương Bằng gật đầu đáp.

"Ăn com trưa xong, theo a di đi tiến hóa." Mã Tĩnh Lôi lại nói.

"À?" Trương Bằng vẽ mặt buồn bực. Bình thường Mã Tĩnh Lôi đi tiến hóa, thì sẽ không kêu hán. Hán không thể dòi lại không thể nhắc, đi vương chân vướng tay.

"Hôm nay Lý nhớ tiệm tạp hóa cũng đi tiến hóa, ngươi giúp a di xem thật kỹ một chút, nhà bọn họ đều tiến vào cái gì đó." Mã Tĩnh Lôi nhìn lấy Trương

Bằng, nghiêm túc nói.

Trương Bằng nhất thời trong lòng đánh trống, nguyên lai lại là để cho hắn làm tiểu gián điệp...

"Chuyện này... Được rồi..." mặc dù hắn trong lòng rất không tình nguyện, nhưng vẫn là miệng đầy đáp ứng. Lại đến thời khắc mấu chốt, Sở Hà Hán Giỏi, địch ta trận doanh, bán bạn cầu vinh, tuyệt không nương tay.

Ấn điểm tâm xong, Trương Bằng len lén cầm một tiểu phong thư, nhét hai tờ đại tiền vào trong. Để tránh bị Lý Xuân Sinh mẹ nhìn thấu thời điểm, không tìm được dưới bậc thang.

Đón lấy, hắn ngay trước mặt Mã Tĩnh Lôi, gọi điện thoại cho Lý Xuân Sinh, "Xuân từ, buổi chiều có rảnh không?"

"Ta phải giúp ta mẫu thân tiến hóa, có chuyện gì, trễ giờ mà lại nói." cái kia vừa nói.

"Mấy giờ đi à?" Trương Bằng nhìn như tùy ý hỏi.

"Hai giờ rưỡi bên cạnh (trái phải)." bên kia thành thật trả lời.

"Vậy người làm việc trước đi." Trương Bằng cúp điện thoại, ngay sau đó hướng Mã Tĩnh Lôi mách lẻo, "Lý nhớ hai giờ rưỡi lên đường." người sau khẽ gật đầu, hướng hắn đầu tới một ánh mắt tán dương.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: việc vớ vẩn

Ăn ngừng thom ngát đậu phộng heo tay, ba giờ chiều, Trương Bằng cùng Mã Tĩnh Lôi đi tới nằm ở sông Bích Thủy mặt tây, Hà Tây thôn đại thị trường bên trong hàng hóa bán sỉ đứng.

Hai người xa xa đã nhìn thấy, Lý Xuân Sinh đứng ở bán sỉ đứng cửa, bên người đậu một chiếc tiểu xe hàng. Trên xe đựng không ít hàng hóa, Mã Tĩnh Lôi dùng cánh tay đụng đụng Trương Bằng. Người sau lập tức hiểu ý, cùng nàng tách ra, hướng Lý Xuân Sinh đi tới.

"Người làm sao cũng tới?" Lý Xuân Sinh kỳ quái nói.

"Ngược lại nhàn rồi cũng là nhàn rồi, tôi đi dạo một chút chứ sao." Trương Bằng thuận miệng nói. Khóe ánh mắt xéo qua, vô tình hay cố ý quét qua trong xe vận tải. Bên trong có đủ loại thức uống, quả vật, khói (thuốc), rượu cùng đồ dùng hàng ngày.

"Đội lát nữa hỏi một chút trâu già tan việc không, đi nhà hắn chơi game." Lý Xuân Sinh đề nghị.

Tại bên cạnh Trương Bằng người trong, Lý Xuân Sinh coi như là thông minh, tâm cũng (so sánh) tương đối mảnh nhỏ. Có thể Lý Xuân Sinh không hướng phương diện kia suy nghĩ, tự nhiên không cảm thấy được Trương Bằng ý đồ.

"Ta có chút mà khát nước, có cái gì uống chưa?" Trương Bằng một bên hỏi, vừa nhảy mở hàng xe.

"Tùy tiện cầm." Lý Xuân Sinh hào phóng nói.

Trương Bằng táy máy thức uống rượu, nhìn như đang chọn, thật ra thì là nhân cơ hội ghi nhớ hàng hóa chủng loại.

"Ồ, tiểu Bằng đến rồi à?" nhớ nhớ, sau lưng bỗng nhiên vang lên một một (cái) đàn bà trung niên âm thanh. Quay đầu nhìn lại, chính là mẹ của Lý Xuân Sinh, một cái chừng năm mươi tuổi đại thẩm.

"Lý thích tốt." Trương Bằng liền vội vàng chào hỏi, thuận tay cầm lên một chai nước uống, nhảy xuống xe hàng, chứa ăn không ngồi rồi bộ dáng.

"Tiểu Bằng a, người xem chúng ta nhà xuân từ, suốt ngày chơi bởi lêu lổng, cũng không tìm phần công việc đảng hoàng. Các người là bạn tốt, cũng không giúp một chút bận rộn, đi ba của người bằng hữu công ty đi làm cũng tốt a. Hắn cũng không giống như người, con đầu sáng sớm liền tìm xong rồi..." Lý thích dường như nhìn thấu Trương Bằng mục đích, vừa lên tới liền quở trách Lý Xuân Sinh. Trong lời nói có lời, nửa câu không rời Mã Tĩnh Lôi hai cái con gái.

Trương Bằng sao có thể nghe không hiểu, ngay cả vội vàng lấy ra đã chuẩn bị trước phong thư, nhét tới.

"Gần đây ta cùng Xuân sống lấy chút tiểu sinh kế, kiếm lời vài đồng tiền, đang chuẩn bị chia hoa hồng đây, đã nhìn thấy ngài, dĩ nhiên là phải giao cho ngài." Trương Bằng nói.

Lý thím thu bao tiền lì xì, tâm tình thật tốt, vỗ một cái cánh tay của Lý Xuân Sinh, cười ha hả nói, "Thật tốt cùng người ta tiểu Bằng học làm ăn, ta trước cùng xe trở về, các người đi chơi đi." một xe hàng cũng mới kiếm mấy trăm khối, có cái này hai trăm, tùy tiện đối thủ làm sao điều tra, cũng sẽ không thua thiệt. Mã Tĩnh Lôi nếu là biết Trương Bằng phá của như vậy, phỏng chừng sẽ giận đến ngủ không yên giấc.

"Eh eh..." Trương Bằng cúi người gật đầu, đưa đi Lý thím.

"Ngượng ngùng a, lại cho người tổn kém." Lý Xuân Sinh có chút co quắp nói. Cho tới bây giờ, hắn còn không nhìn ra trong đó cong cong lượn quanh lượn quanh, chỉ coi là mẩu thân lại đang trước mặt bằng hữu cầu nhậu rồi.

"Không việc gì không việc gì, người đi về trước tìm trâu già, ta vào xem một chút." Trương Bằng nói.

Lý Xuân Sinh đi sau, Trương Bằng tiến vào bán sỉ đứng. Mã Tĩnh Lôi đang trông mong ngóng trông, Trương Bằng lập tức đem điều tra được tình huống nói cho nàng.

"Tăng thêm bảo bán chạy sao, không trách gần đây khí Thủy lão bán không được... Ân ân... Vita khăn giấy, thật đắt a... Lần này cũng vào một chút đi... Tô dầu vừng... Hiện tại cũng ăn cái này à... Ai nha, nguyên lai là Trần khắc minh mảnh nhỏ mì sợi, ta nói chuyện gì xảy ra đây, lần trước vào mì trứng gà bán không được, làm cho ta ngày ngày ăn mì..."

Căn cứ tiểu gián điệp tình báo, Mã Tĩnh Lôi tiến vào nửa xe hàng. Nàng tâm tình vui thích, trên mặt lộ ra cô bé một dạng nụ cười, tháng này vừa có thể kiếm nhiều hai ba trăm khối.

Có lúc người chính là như vậy, nhìn như thua thiệt, nhưng Trương Bằng trực tiếp nhét hai trăm đồng tiền cho nàng, lại xa không như bây giờ vui vẻ.

Một cái chân chính biết nữ nhân nam nhân, không phải là cho bao nhiêu nữ nhân tiền xài, mà là biết dỗ nàng vui vẻ. Bởi vì thế giới này bên trên(lên), vui vẻ là vô giá. Vô luận kim tiền, quyền thế, địa vị, vẫn là tính, thức ăn ngon, rượu ngon, hoàn cảnh sống, nói toạc ra rốt cuộc, đều là tâm tình vui thích.

Có câu nói, ngàn vàng khó mua trong lòng tốt. Nghĩ (muốn) bác mỹ nhân cười một tiếng, dựa hết vào tiền, dựa vào đáng đẹp trai, xa xa là không đủ, còn phải học được kỹ xảo.

Vì vậy buổi tối hôm đó, tâm tình giống như bay lượn chim một dạng Mã Tĩnh Lôi, hừ trên thảo nguyên tiêu khúc,

Vì Trương Bằng làm một trận tinh tế mỹ vị cơm tối.

Đầu tiên là hủy đi xương thịt xào hột tiêu tia (to), món ăn này cần dùng đại cốt cốt kê hờ giữa, co dẫn mười phần cơ nhục xào, lại hợp với cắt thành tia (to) xanh, đồ hột tiêu, lại phối hợp cắt nhỏ củ tỏi cùng nhiều loại hương liệu. Ớt xanh cay, đồ tiêu hơi chua, cơ nhục giòn, ăn vừa thơm lại ngon miệng. Sau đó là táo đỏ Hoài sơn thanh chưng đi cốt cá sông, cạo sạch vỏ chân cao thức ăn tâm sao dầu mỡ heo cặn bã.

Những thức ăn này, nguyên liệu không mắc, phân lượng không nhiều, làm lại phiền toái vô cùng. Mã Tĩnh Lôi bận làm việc hơn hai giờ mới chuẩn bị xong, trước ngực sau lưng mồ hôi ướt một mảng lớn. Máu đậm vài bông áo sơ mi dán vào hung bộ ngực đầy đặn bên trên(lên), buộc vòng quanh làm người ta thần phục đường cong. Chìm mà không ngã, cảm nhận mười phần. So với đeo tuyết, tại chặt chẽ độ bên trên(lên), càng cao hơn một nước.

"Ăn từ từ, chớ mắc nghẹn." Mã Tĩnh Lôi một bên thay Trương Bằng phiên lạnh, một bên ân cần nói. Tháng trước mì trứng gà bán không được, nàng chỉ hảo chính mình ăn. Tuy nói nàng kỹ thuật nấu nướng cực tốt, thay đổi trò gian lận, sòng xào, nước nấu, dính lú vớt, trứng gà sợi củ cải cà chua, thịt heo thịt trâu thịt dê. Có thể đổi tới đổi lui, đều là mì trứng gà, ăn nàng sắp ói. Nếu là không có tiểu gián điệp tình báo, nàng có thể còn phải lại ăn nửa tháng mì...

Sáng sớm ngày thứ hai, Trương Bằng còn trong giấc mộng, bỗng nhiên bị điện thoại di động đánh thức. Tiếp thông điện thoại, nguyên lai là tiểu Đường, thông báo hắn buổi sáng trở về công ty hợp. Trương Đại Chung đặc biệt chỉ thị, Trương Bằng nhất định phải trình diện.

Bất đắc dĩ, Trương Bằng không thể làm gì khác hơn là đôi mắt còn díp lại buồn ngủ mông lung đất bò dậy, đánh răng rửa mặt, sau đó giống như chỉ mèo bệnh như vậy, lờ lờ nặng nề dưới thân thể lười. Cái kia lưng la lưng lay bộ dáng, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã xuống, hoặc là dựa vào nơi đó ngủ mất.

Bây giờ là buổi sáng sáu giờ rưỡi, mong mông thần hi rơi vãi ở phía dưới trên sân bóng rổ, lại không có mang đến nhiều ít âm áp. Một trận gió nhẹ thổi qua, có chút hơi lạnh. Đi ngang qua quầy bán đồ lật vật thời điểm, Trương Bằng liếc nhìn, cửa sổ đóng chặt lại, trên cửa mang theo một cái khóa lớn. Cái thời điểm này, Mã Tĩnh Lôi chắc là đi ra ngoài tập thể dục sáng sớm.

Mã Tĩnh Lôi làm việc và nghỉ ngơi thời gian phi thường quy luật, mười giờ tối đóng tiệm đi ngủ, sáng ngày thứ hai sáu giờ đúng lúc thức dậy, đến hồ Tĩnh Hòa tập thể dục sáng sớm, bao gồm chạy bộ, đánh quyền, bắn tên gì đó. Đến tám giờ, nàng liền đi chợ rau mua thức ăn, tám giờ hơn nửa, trở về làm bữa ăn sáng ăn, nhưng mở tiệm. Mười năm như một ngày, trừ phi tình huống đặc biệt, nếu không mưa gió không thay đổi.

Trương Bằng đến sông Bích Thủy bên mua bữa ăn sáng, ngồi hơn bảy giờ đồng hồ xưởng xe, xuất ra nội thành. Tám giờ 20', Trương Bằng ngồi lên thang máy, trở lại công ty. Đây là hắn mấy tháng tới nay, lần đầu tiên đúng lúc đi làm.

Ông chủ Trương Đại Chung và kế toán Chu tỷ sớm đã sớm tới, Trương Bằng đi vào sau đó, nghiệp vụ viên tiểu Đường, tiểu Lý, tiểu Tạ đám người lần lượt trở lại.

"Hôm nay muốn mở hội nghị thường lệ. " thấy người đã đông đủ, Trương Đại Chung tuyên bố. Sau đó đi vào phòng họp nhỏ, xuất ra một nhóm bảng đen, dùng phấn viết ở phía trên viết "Khen ngợi đại hội " mấy chữ, bên cạnh còn vẽ hai đóa tiểu Hồng hoa(xài).

Trong không gian thu hẹp, gạt ra sáu người. Bởi vì cái ghế không đủ, tiểu Đường cùng tiểu Lý ngồi xồm dưới đất.

"Si si si..."

Trương Đại Chung gõ một cái bảng đen, âm thanh vang vọng nói, "Ngay tại ngày hôm qua, công ty chúng ta bán ra ngay ngắn một cái xe hàng, tháng này công trạng trực tiếp nổi lên 20%."

"Đây là một cái khởi đầu tốt, một cái bay lên bắt đầu!" Trương Đại Chung nói năng có khí phách nói, "Phía dưới, để cho ta môn vì hai vị kiệt xuất người làm việc, tiểu Bằng cùng tiểu Đường, cấp cho tiếng vỗ tay nhiệt liệt."

"Ba ba ba! " "Làm rất khá! " "Ba ba ba! " "Bằng ca vậy mới tốt chứ. " "Ba ba ba! " "Tiểu Đường cố gắng lên!"

Vừa dứt lời, đoàn người dùng sức vỗ tay, bao gồm hai gã người trong cuộc, dù sao công ty chỉ ít người như vậy, không vỗ tay liền không náo nhiệt rồi.

Đón lấy, Trương Đại Chung cho Trương Bằng cùng tiểu Đường một người một phong thơ, lớn tiếng nói, "Đặc biệt ở đây khen thưởng, hai trăm khối!"

"Ba ba ba! " "Ba ba ba! " "Ba ba ba! " lại là một trận tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Khai hoàn sẽ, đoàn người cũng giống như hít thuốc lắc tựa như, ý chí chiến đấu sục sôi.

"Bằng ca, còn... Có còn hay không nghiệp vụ chạy?" tiểu Đường ăn ngon ngọt, từ trong phòng họp hiện ra, liền kéo Trương Bằng hỏi.

"Đi theo ta! " Trương Bằng dường như cũng nhận được khích lệ, mang theo tiểu Đường ngồi lên thang máy, chạy thẳng tới lầu cuối.

Đến phía trên, Thiên cung nơi làm việc còn đóng kín cửa...

Hai người ở cửa ngồi một lúc lâu, mới chờ đến lững thững tới chậm đeo tuyết.

"Người tới trễ. " Trương Bằng xụ mặt nói, một bộ tiền bối chất vấn hậu bối bộ dáng. Mặc dù bọn họ không phải là một đơn vị, nhưng Đái chủ nhiệm không phải đã nói rồi sao, để cho hắn hỗ trợ dạy một chút cháu gái.

"Nhét... Bị kẹt xe. " đeo tuyết đỏ lên mặt, áp ứng nói. Dù sao nữ hài tử da mặt mỏng, bị tại chỗ bắt tới trễ, có chút ngượng ngùng.

"Bình thường bình thường, nội thành trong quá bị kẹt xe. " tiểu Đường phụ họa nói.

"Biết sẽ kẹt xe, liền không thể sớm một chút ra ngoài sao? " Trương Bằng Sát có kỳ sự hỏi.

"Ta... Ta sai lầm rồi.. " đeo tuyết cúi đầu, ngoan ngoãn nhận sai. Cái kia nhiệt độ thuận khôn khéo bộ dáng, ta thấy mà yêu, nhìn đến tiểu Đường hạn không thể xông lên ôm vào trong ngực, thật tốt bảo vệ.

Nhưng Trương Bằng lại là một bộ làm như không thấy bộ dáng, bắt đeo tuyết chân đau liễu mạng khi dễ, "Đến trễ nữa, sẽ nói cho người biết thức thức."

"Đừng... " đeo tuyết cắn môi một cái, năn nỉ nói.

Tiểu Đường muốn nói lại thôi, muốn giúp khang, lại cảm thấy không thích hợp. Lại vào lúc này, Trương Bằng giống như là nhớ ra chuyện gì, "Há, đúng rồi... " hắn chuyển đề tài, "Tiểu Tuyết, các người nơi này có thiếu hay không làm việc đồ dùng."

"À? " đơn thuần mất kính ngực lớn muội không rõ vì sao.

"Chính là giấy a, bút a, cặp văn kiện a, máy đóng sách a, các loại. " Trương Bằng nhắc nhở nói.

"Ồ... Những ta kia đều là đến giám sát lãnh. " đeo tuyết nói.

"À? " lần này đến phiên Trương Bằng mộng bức rồi.

"Phía trên thống nhất mua sắm a. " đeo tuyết trả lời.

"Giấy ăn đây? " "Có a. " "Máy tính đây? " "Cũng có a."

"Chuyện này... " Trương Bằng buồn bực hỏi, "Vậy các người còn thiếu cái gì?"

"Không a, cái gì cũng không thiếu. " đeo tuyết ngay thơ nói.

"Người suy nghĩ thật kỹ, thực sự cái gì cũng không thiếu sao, nếu không... " Trương Bằng lời nói mang theo uy hiếp.

"A, ta nhớ ra rồi, không làm cao su dùng hết rồi. " đeo tuyết liền vội vàng nói.

"Muốn một rương? " "Híc, một nhánh là đủ rồi. "

Mất thấy rao hàng không ra đồ vật, Trương Bằng chấp hai tay sau lưng, giống như một tiểu lão đầu một dạng, ở trong phòng làm việc vòng vo một vòng sau đó chỉ: Bạch văn phòng bản, nói, "Nơi này thiếu một tài liệu hộp, còn có bút đồng, tốt nhất lại bày bình mực, làm việc phải có làm việc bộ dáng..."

Giăng co đeo tuyết một buổi chiều, rốt cuộc bán ra hơn 100 khối đồ vật.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: hành khách

Theo công ty sau khi trở lại, Trương Bằng vài ngày nữa bình tĩnh thời gian. Nghỉ hè một Thiên Thiên Địa đi qua (quá khứ), đảo mắt liền tới trung tuần tháng tám, cách ngày tựu trường càng ngày càng gần. Nói cách khác, hai tỷ muội còn có hai tuần lễ nữa trở về. Không có tiểu Trương bay tiểu Triệu Vân ở bên người hộ pháp, thật là có điểm không có thói quen, làm gì đều úy thủ úy cước.

Khí trời vẫn là như vậy nhiệt, ngoài cửa sổ bất ngờ truyền tới mấy tiếng tiếng ve kêu, lười biếng, để cho người buồn ngủ. Trương Bằng tê liệt đang làm việc chỗ trên ghế sa lon, ngáp dài.

"Đừng đừng... Đừng đừng... Đừng đừng..."

Nhanh nhẹn bàn phím âm thanh theo làm việc trong ghế dài truyền ra, vang vọng đang làm việc xử lý. Đó là tiểu Chương tại gõ chữ âm thanh.

"Ba ba ba..."

Bỗng nhiên giữa, bàn phím âm thanh ngừng lại, tiểu Chương theo trong ghế dài thò đầu ra, hướng Trương Bằng la lên, "Ông chủ, có người nói hán gặp phải phiền toái."

"Ừ..." nửa ngủ nửa tỉnh Trương Bằng đáp một tiếng, sau đó liền không hạ văn.

Tiểu Chương chờ trong chốc lát, lại nói, "Đối phương dường như rất gấp."

"Hán gấp hán, cùng chúng ta có quan hệ gì? " Trương Bằng mí mắt cũng không nhấc, nói.

"A, không phải là người để cho ta tìm sao? " tiểu Chương kỳ quái nói. Từ hôm trước bắt đầu, Trương Bằng liền để nàng lưu ý các diễn đàn lớn, nhìn một chút có người hay không gặp phải sự kiện linh dị, cần giúp đỡ. Chỉ cần đối phương xuất nổi giá tiền, bọn họ liền có thể vì đối phương bài ưu giải nạn.

Vì thế, Trương Bằng còn vì chính mình đoàn đội nhỏ nổi lên một (cái) vang dội tên —— Kim Bằng linh dị sở hành chính. Nguyên bản hán là muốn lên "Bằng ca linh dị sở hành chính", nhưng bị Lý Xuân Sinh, lão Hoàng Bì, thậm chí còn tiểu Chương nhất trí phản đối. Không thể làm gì khác hơn là lùi lại mà cầu việc khác, lấy hiện tại tại danh tự này.

"Há, vậy người hỏi một chút hán, gặp phiền toái gì. " Trương Bằng nói.

"Được. " tiểu Chương khéo léo đáp. Bên kia rất nhanh thì truyền tới nói chuyện phiếm phần mềm tiếng tí tí.

Ước chừng sau hai mươi phút, tiểu Chương đem hai người nói chuyện phiếm ghi chép tốc đến điện thoại di động của Trương Bằng bên trên(lên).

[hệ thống tin tức: Các người đã trở thành bạn tốt]

20170812, 13:36

Mục viên: Tiên sinh ngài khỏe chứ, ta là Kim Bằng linh dị sự vụ sở tiểu Chương.

Xứ lạ hành khách: Chào người chào người, ta chính là Nam thành diễn đàn mở topic người kia.

Mục viên: Ủ.

Xứ lạ hành khách: Ai nha, có thể tìm được các người, thật sự quá tốt rồi. Ta điều hỏi một cái buổi sáng, ngoại trừ chút ít bữa bọn tưới, liền một cái có ý nghĩa hồi phục cũng không có.

Nhìn đến đây, Trương Bằng không khỏi nhủ mày một cái. Lúc trước hắn là không biết, có thể gần đây trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn cũng biết. Trên cái thế giới này, người tài giỏi dĩ sĩ không ít, tà linh quỷ vật cũng không ít, chẳng qua là đi qua (quá khứ) không đụng phải mà thôi. Dù sao bên cạnh hắn có hai vị thần bảo vệ, nếu không là chính bản thân hắn muốn chết, cái gì đó bản cũng không dám đến gần.

Cái tên này vì "Xứ lạ hành khách" người, nói vấn đề của mình không có người trả lời. Như thế, bình thường chỉ có hai trường hợp: Số một, hắn không có tiền thứ hai, hắn gặp phải phiền toái quá lớn, cho tới ẩn giấu trong đám người tu giả, không dám nhận đơn.

Ôm lấy như vậy nghi ngờ, Trương Bằng tiếp tục nhìn xuống...

Mục viên: Tiên sinh, nếu như thuận tiện, mời nói nói ngài tình huống.

Xứ lạ hành khách: Ta là người miền bắc, Cam châu bên kia, năm nay bốn mươi sáu, tại một nhà dầu mỡ công ty đi làm, chính là ăn dầu mỡ cái loại này.

Mục viên: Ân ân.

Xứ lạ hành khách: Sự tình muốn từ hai tháng trước nói đến. Khi thời điểm ta muốn đến nam phương đi công tác, nói chuyện làm ăn. Bởi vì thời gian (so sánh) trong đối đầu, ngày đó sẽ lên đường, cần bản đặt không tới nhóm. Người cũng biết, chúng ta làm nghiệp vụ, chạy chậm sinh ý có thể liền bị đối thủ đoạt. Cho nên ta liền chạy tới trạm xe lửa, tìm con bò mua.

Ta tại trạm xe vòng vo một vòng, không tìm được con bò. Nghe nói nghề này càng ngày càng khó làm, khắp nơi đều đang bắt người. Trong lúc ta có chút thất vọng thời điểm, một cái gầy nhom nam nhân bỗng nhiên dựa đi tới, nhỏ giọng hỏi ta, có phải hay không là muốn mua nhóm.

Hắn thoát nhìn hơn ba mươi tuổi, vô cùng gầy, chính là da bọc xương cái loại này, ngón tay vàng vàng, ánh mắt vượt trội đến, giống như là dinh dưỡng không đầy đủ, hoặc là bị bệnh gì, cũng có thể là một (cái) kẻ nghiện.

Bất quá ta lúc ấy có chút gấp,

Chỉ cần có thể mua được nhóm, bất kể hắn là cái gì người đâu. Hắn thấy ta gật đầu, liền đem ta kéo qua một bên, bộ dáng kia lén lút lút lút, để cho ta rất không thoải mái. Hắn đưa ra bốn ngón tay, nói muốn bốn trăm khối. Cái giá tiền này, so với bình thường giá vé cao 50%.

Ta đương nhiên không muốn, liền với hắn nói về giới. Sau đó quyết định ba trăm năm mươi khối, nhưng hắn phải cùng ta đến cửa xét vé, chờ ta nghiệm qua nhóm sau đó mới đưa tiền. Hắn đáp ứng rất sáng khoái, dường như có loại không kịp đợi bộ dáng. Ta lúc ấy còn tưởng rằng, gặp một (cái) biết điều bổn phận con bò.

Hắn nói cho ta biết, hắn không phải là con bò, chẳng qua là đám đồng nghiệp mua nhiều hơn tám vé. Cái kia đồng nghiệp tạm thời thả hắn chim bồ câu, hắn mới đem nhóm bán. Hắn còn nói, hắn bán giá cả thật ra thì là thấp, xe riêng, trung gian không ngừng đứng, viện lễ quen thuộc nhân tài mua được.

Sau đó hắn mang theo ta, tại trong nhà ga bảy cong tám queo. Ta lúc ấy cũng không nghĩ quá nhiều, liền theo hắn đi. Ngược lại tại trong nhà ga, khắp nơi đều là đường sắt cảnh sát, hắn còn có thể hăm hại ta không được. Đi một lúc lâu, hắn mang theo ta tới đến một người rất ít cửa xét vé.

Người soát vé không có mặc trong nhà ga thường gặp đường sắt đồng phục, mà là một kiện kiểu cũ trung son trang, mang theo màu xám tro nón lính, không thấy rõ bộ dáng. Xét vé thời điểm, hắn chẳng qua là liếc nhìn vé xe, liền thả chúng ta đi qua. Không có vàng thuộc máy dò xét, cũng không có nhìn thấu thiết bị, liền trực tiếp như vậy đi qua.

Ta lúc ấy thật sự cho rằng là may mắn, đụng phải trong truyền thuyết VIP xe riêng, đại nhân vật đặc quyền.

Phòng chờ xe trong đích xác rất ít người, chỉ có bảy tám người, bên người để một đồng lớn hành lễ, đang tựa vào trên băng ghế dài ngủ gà ngủ gật. Người gầy kia dẫn ta đến xô xinh ngồi xuống, hắn hành lễ cũng để ở chỗ này, liền đồng trên đất, bao lớn bao nhỏ, năm sáu cái. Ta nhìn một cái, túi đều giả bộ rất vẹn toàn, lộ ra ngoài là chút ít bình đựng nước hòa diện bao, còn có bánh bích quy.

Ta lúc ấy trong lòng tự buồn bực, không phải là VIP xe riêng sao, làm sao còn phải kèm theo lương khô, hơn nữa còn mang nhiều như vậy.

Sau đó ta mới biết được, ta bị chó chết bầm này gài bẫy!

Mục viên: Làm sao vậy?

Xứ lạ hành khách: Xe kia có vấn đề, không phải là người ngồi, mà là...

Mục viên: Ủ? Tiên sinh, ngài vẫn còn chứ?

Xứ lạ hành khách: Ở ờ. Bọn chúng ta sắp tới hai giờ, có một (cái) nhân viên tàu tới thông báo xe đến trạm. Cái đó nhân viên tàu cũng là ăn mặc kiểu xưa trung son trang, mang nón lính. Không biết tại sao, rõ ràng ánh sáng không tính là ám, chính là không thấy rõ bộ dáng của hắn.

Lên tới trạm xe, nhìn thấy xe lửa thời điểm, ta liền lại càng kỳ quái. Tại trước mắt ta, căn bản không phải hiện đại xe lửa, mà là trắng đen phim phóng sự bên trong cái loại này, xe lửa hơi nước.

Nhưng ta không có nhiều thời gian a, dần dần, u mê đất lên xe. Có thể quay đầu suy nghĩ một chút, không đúng, ta tới qua cái nhà ga này rất nhiều lần, chưa từng thấy như vậy phòng sau xe, cũng chưa từng thấy qua như vậy dài ngắn trắng. Rút lui bằng dài không phải là không gỉ thép, mà là làm bằng gỗ, giống như 70-80 niên đại phòng sau xe. Dài ngắn trắng cũng vậy, lại còn mang theo kiểu cũ đồng hồ treo. Thậm chí ta nhớ lại, đối với mới vừa rồi đi qua địa phương, hoàn toàn không có ấn tượng.

Giống như đột nhiên, tiến vào đường hầm không thời gian, đi tới một nơi xa lạ.

Mục viên: Trên xe còn có những người khác sao?

Xứ lạ hành khách: Có a, đều là chút ít lên xe, vĩnh viễn không xuống được người.

Mục viên: Cái gì, ta không biết ý của ngài.

Xứ lạ hành khách: Chính là lên chuyến xe này, liền không thể lại đi xuống.

Mục viên: Như thế, ngài bây giờ là ở trên xe sao?

Xứ lạ hành khách: Không, ta tại Nam thành trạm xe lửa phụ cận Internet. Nơi này hoàn cảnh tốt vô cùng, có nước nóng có máy điều hòa không khí, rất cuộc có thể ngủ một (cái) thoải mái thấy rồi.

Mục viên: Vậy ngài không phải là đã xuống xe sao?

Xứ lạ hành khách: Ba ngày, chỉ có thể ba ngày, xe lại sẽ mở.

Mục viên: Ngài không đi không được sao sao?

Xứ lạ hành khách: Ai, nếu như có thể không đi, vậy ta còn tìm các người làm gì?

Mục viên: Tiên sinh, xin ngài nói rõ một chút.

Xứ lạ hành khách: Đến lúc đó đến giờ, còn chưa lên xe người, liền sẽ đột nhiên tử vong. Ta đã thấy người như vậy, tại bên trong đô thành dừng đứng thời điểm, có người tới trễ, xe đã nổ. Ta cứ nhìn hắn, tại trên dài ngắn trắng nổ tung.

Biết không, chính là mặt chữ bên trên(lên) ý tứ, nổ tung, giống như trong cơ thể xếp vào quả bom. Hồng Hồng đen kịt cục thịt, nội tạng, bạch hoa hoa ruột, nổ đến khắp nơi đều là.

Mục viên: Ngài không có báo cảnh sát chưa?

Xứ lạ hành khách: Ta đều chạy đi đồn công an, bọn họ chỉ coi ta người điên, thiếu chút nữa đem ta tạm giam.

Mục viên: Ngài có chuyện nhờ giúp qua cái khác đơn vị, hoặc là những người khác sao?

Xứ lạ hành khách: Ta chỉ tại bên trong đô thành dừng qua một lần đứng, từ đầu đến cuối chỉ có ba ngày, không còn kịp rồi. Ta nghe nói có một (cái) kêu Thiên cung địa phương, có thể xử lý chuyện này. Nhưng ta căn bản không biết ở nơi nào, làm sao liên lạc bọn họ, cho nên chỉ có thể chạy trên mạng hỏi.

Mục viên: Ở trên xe, ngài gặp được nguy hiểm không?

Xứ lạ hành khách: Cái đó hãm hại hàng, chính là người gây kia. Hắn nói cho ta biết, ở trên xe đừng có chạy lung tung, chính là an toàn.

Mục viên: Tốt, ta sẽ đem tình huống nói cho ông chủ, sau này sẽ liên lạc lại ngài.

Xứ lạ hành khách: Ngân vạn phải giúp một tay a, cùng lão bản của các người nói, ta có tiền, ta thẻ ngân hàng còn có một trăm ngàn khối tiền hàng. Nếu như có thể cứu ta đi ra ngoài, một phần không thiếu, toàn bộ cho các người.

Mục viên: Ủ, ta đây rồi đi trước.

"A..." Trương Bằng xem xong thư hơi thở, trầm ngâm rất lâu, quyết định sau cùng, không nhận đơn.

Nguyên nhân rất đơn giản, cảnh sát không phải là không quản, mà là không quản được. Theo người trong cuộc tự thuật bên trong, không khó nhìn ra, chuyện này kéo dài một đoạn thời gian rất dài, tùy thuộc số người cũng không ít.

Nhưng là, rõ ràng như vậy sự tình, Thiên cung lại không có phái người tới xử lý. Nguyên nhân rất đơn giản, nếu không phải là giá tiền quá lớn, xử lý không được nếu không phải là đạt thành nào đó bằng bằng, mở một con mắt nhắm một con mắt.

Lùi một bước nói, coi như hai tỷ muối ở bên người, hân cũng sẽ không vì một trăm ngàn đồng tiền lấy thân mạo hiểm. Huống chi hân bây giờ là người cô đơn, đi chính là có đi mà không có về.

Mặc dù cái này "Xử lý hành khách" thoát nhìn coi như đáng tin, giữa những hàng chữ lộ ra thẳng thắn, không có che che giấu giấu, coi như là một tốt đối tượng hợp tác. Nhưng nói đi nói lại thì, dù nói thế nào, đây cũng là lời của một bên. Lòng người khó dò, ai biết chân tướng có phải như vậy hay không đây...

Ngược lại, chỉ cần không tham tiền, chuyện này liền không có quan hệ gì với hân. Hân cũng không phải là cái gì chứa cứu thế, canh hào chính mình mảnh đất nhỏ là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: ủy thác

"Tút TUT TUT... TUT TUT TUT... TUT TUT TUT..."

Tiểu Chương từ chối "Xử lý hành khách" nửa giờ sau, điện thoại di động của Trương Bằng bỗng nhiên vang lên. Cầm lên nhìn, lại là tiểu Cường điện thoại.

"Đại ca ca, vậy... Cái đó cửa hàng lại xuất hiện. Hân... Hân để cho ta tìm người, mời người qua làm khách." bên kia truyền tới một hơi lộ ra hên nhát hên nhát âm thanh.

Trương Bằng nhất thời hết cả buồn ngủ, dăng dặt một chút, từ trên ghế salon ngồi dậy, "Người chờ một chút, ta lập tức liền đi qua." cái này thần bí "Thiên Đạo tạp hóa điểm" có lẽ còn có cái khác con cờ tung tích, vội vàng đi qua nhìn một chút.

Đón lấy, Trương Bằng tìm tới Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì, tại ven đường cho đòi chiếc xe taxi, phong phong hòa hòa chạy tới tiểu Cường vị trí khu phố.

Mở tới trong góc ngõ, khắp nơi đông đồ lặt vặt, một cánh cửa tiệm xuất hiện ở vốn là tường đá vị trí bên trên(lên). Theo trên cửa thủy tinh nhìn thấy, bên trong tối mờ ảm đạm, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy đồ gia dụng cùng vật phẩm đường ranh.

"Cót kết..."

"Eh, có ai không?"

Trương Bằng có chút không kịp chờ đợi, đẩy cửa đi vào. Theo mở cửa ánh sáng, cảnh vật bên trong rõ ràng rất nhiều.

Madoka bàn, băng gỗ, nệm, trà cụ, bình hoa, đồng hồ để bàn, con rối, hộp âm nhạc, cây quạt, đồng hồ hương, bình Phong, Mộc thùng, cây mây giỏ, cây dù đi mưa...

Ngón ngang, cái gì cũng có.

"Xin chào, bằng hữu." bỗng nhiên giữa, trong góc vang lên một cái thanh âm khàn khàn.

Trương Bằng sợ hết hồn, định mắt nhìn đi, góc chỗ tối tăm, ngồi một vị hắc bào lão giả.

"Người mời ta tới?" Trương Bằng một vừa quan sát, vừa nói. Lão giả kia con người rất nhỏ, lại lộ ra ánh sáng. Da trên mặt da nhăn nhúm, mặc dù giọng nói tương đối ôn hòa, nhưng vẻ mặt thoát nhìn nhưng có chút âm trầm.

"Vâng, bằng hữu, mời ngồi." lão giả đứng dậy nói, đồng thời dùng tay làm dấu mời.

Bên tay trái của Trương Bằng, chính là một tấm dựa lưng ghế gỗ. Lúc này, Lý Xuân Sinh đám người cũng đi theo vào. Nguyên bản là thu hẹp cửa hàng trở nên càng chật chội. Trương Bằng kéo ra ghế gỗ, thoải mái ngồi xuống.

"Người chính là Thiên Đạo lão nhân, Trương bá?" Trương Bằng hỏi.

"Đang là." lão giả khẽ vuốt cằm.

"Tìm ta có chuyện gì?" Trương Bằng dựa vào phía sau dựa vào, giọng nói nhẹ nhàng hỏi. Mặc dù hẳn mục đích của chuyến này, là điều tra cái khác ma huyền cò con cò tung tích. Nhưng lần gặp mặt này là đối phương nói lên, nên trước biết rõ ý đồ của đối phương.

"Ta thất lạc một món tiêu đồ chơi..." lão giả liếc nhìn Trương Bằng, lạnh nhạt nói, "Muốn mời vị kia nhặt được bằng hữu, vật quy nguyên chủ."

"Là cái này sao?" Trương Bằng xuất ra khô lâu thích khách con cò, ở trong tay vuốt vuốt, hỏi hột hoi.

"Đang là." lão giả thần thái tựa như trả lời.

"Nhưng chuyện này cũng không hề là ta nhặt được." Trương Bằng giang hai tay ra, lộ ra một cái phóng đăng không kèm chế được nụ cười, nói, "Người có thể lý giải là, đây là chiến lợi phẩm."

Lão giả nhìn lấy hẳn, hé mắt, ý vị sâu xa hỏi, "Ý của người là, không tính trả lại lạc~?"

"Đang là." Trương Bằng gật đầu nói, một bộ "Người đoán đúng" bộ dáng.

"Người tuổi trẻ, không muốn lòng quá tham..." lão giả khuyên nhủ nói, "Người có thể biết, quân bản vô tội, mang ngọc có tội. Có vài thứ, không phải là người có thể cầm." miệng hẳn khí thông thả, ngữ trọng tâm trường, giống như một ôn hòa hiền hậu trưởng giả, nếu không phải âm thanh vô cùng khàn khàn nói.

Trương Bằng lại cười, nói, "Ta có thể không quản được nhiều như vậy. Ngược lại trong tay ta, chính là ta, ai cũng đừng nghĩ lấy đi."

"Con nghe mới sinh không sợ hổ, rất tốt, rất tốt!" lão giả lộ ra Âm kiệt kiệt nụ cười, dùng cái kia thanh âm khàn khàn nói.

Theo âm trầm âm thanh âm vang lên, lão giả bóng người bỗng tăng lớn, bóng mờ thẳng khảm cô dâu đội đầu đỉnh. Trương Bằng mắt tối sầm lại, rơi vào vô biên vô tận trong bóng tối, đưa tay không thấy được năm ngón.

Chợt biến bên trong, Trương Bằng sợ đến không nói ra lời, ngay sau đó tâm niệm vừa động, cho gọi ra khô lâu thích khách.

Đang lúc này, trong bóng tối truyền tới "Ồ?" một tiếng, hắc ám giống như nước thủy triều rút đi, trong căn phòng dần dần sáng lên, khôi phục nguyên bản ánh sáng mờ tối.

"Người lại có thể đem nó gọi ra tới." lão giả nhìn lấy một thước ra ngoài khô lâu thích khách,

Phát ra "Chắc chắn chắc" âm thanh.

Khô lâu thích khách đứng tại chỗ, duy trì phòng bị. Mặc dù đối phương không giống Mã Tĩnh Lôi như vậy, sẽ cho nó mang đến nguy hiểm cực lớn cảm giác, nhưng lại có một loại sâu tháy khó lường cảm giác, khiến nó không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trương Bằng không nói gì, chẳng qua là nhìn chăm chăm lão giả nhìn. Lý Xuân Sinh, lão Hoàng Bì cùng tiểu Cường đứng tại cửa, sắc mặt như thường. Đường như mới vừa rồi lâm vào bóng tối, chỉ có Trương Bằng một người.

"Được rồi, đây cũng tính là duyên phận..." lão giả giọng nói buông lỏng một chút, thở dài nói, "Ta thử tốt hơn một chút năm, đều không kiểm tra xong môn đạo gì tới. Ngược lại thì người, không mấy ngày liền phải biết."

"Ý của người là, không phải đi về?" Trương Bằng hỏi.

Lão giả khoát tay một cái, thở dài nói, "Thôi thôi, lưu ở chỗ này của ta, cũng bất quá là một chức năng không trọn vẹn tiểu chủng bày."

Trương Bằng lập tức vui vẻ, chấp tay nói, "Vậy thì cảm ơn."

"Ta nghĩ, người lần này chịu tới, chắc là muốn hỏi thăm cái khác con cò tung tích chứ?" lão giả dùng ngón tay gõ bàn một cái, hỏi.

"Quả thật." Trương Bằng thừa nhận nói.

"Người xem một chút cái này..." vừa nói, lão giả mở ra bên cạnh một cái hộp gỗ nhỏ, lấy ra một viên màu trắng con cò.

Trương Bằng nhất thời ánh mắt sáng lên, cái kia con cò trắng như tuyết như ngọc, là một tay cầm kiếm thuần nhân loại binh lính.

"Có hứng thú sao?" lão giả khẽ mỉm cười, hỏi.

"Chuyện này..." Trương Bằng không chớp mắt nhìn chăm chăm con cò, ánh mắt phảng phất bị đá nam châm hút lại, chiếm giữ ý lưu vu ngôn biểu. Nhưng hẳn từ đầu đến cuối không có động thủ đi lấy, mặc dù cái kia con cò đang ở trước mắt trên bàn, có thể đụng tay đến.

Có câu nói, lễ hạ với người, tất có sở cầu. Đối phương lúc này lấy ra, khẳng định có mục đích gì.

"Ta đúng lúc, có chuyện muốn tìm người làm, nếu như người thuận tiện..." lão giả cố ý kéo dài âm thanh.

"Mời nói!" Trương Bằng bật thốt lên, ngay sau đó ý thức được sự thất thố của mình, cực xúc cười cười, sắc mặt khôi phục như thường.

"Ta muốn đưa phong thư cho một người bạn cũ, nếu như người có thể đại lao, con cò này sẽ là của người." lão giả cười nói.

"Đưa đến thì sao? Không thể gửi qua bưu điện sao?" Trương Bằng hỏi.

"Chỗ đó, bình thường người phát thư không đi được." lão giả trả lời.

"Vậy tại sao ta có thể đi?" Trương Bằng hỏi ngược lại.

"Người có thể hay không đi, ta không biết..." lão giả lắc đầu, nói, "Ta chỉ phụ trách đề yêu cầu, cũng chỉ trả tiền thù lao."

Trương Bằng do dự một chút, dùng tay làm dấu mời.

"Chỗ đó rất dễ tìm, ngay tại Nam thành trạm xe lửa. Chỗ này của ta có Trương vé xe lửa, nắm nó, người liền có thể ngồi một chiếc đặc thù xe lửa. Đem ta tin giao cho trưởng tàu là được." lão giả nói.

"A!" Trương Bằng lấy làm kinh hãi, lão giả lời muốn nói xe lửa, không phải là buổi trưa, "Xứ lạ hành khách" nhắc tới chiếc kia sao?

"Xem ra người cũng biết a, vậy thì càng dễ xử lý rồi." lão giả nói.

"A..." Trương Bằng trầm ngâm trong chốc lát, đem màu trắng con cò đẩy trở về, nói, "Ngài chuyện này, ta sợ rằng không giúp được gì."

"Đây chỉ là tiền đặt cọc." lão giả vừa nói, lại từ trong hộp gỗ lấy ra khác một con cò.

Con cò này là màu đen, so với bạch bình lính cùng đen thích khách cũng phải lớn hơn chút ít, toàn thân khoác giáp, cười cao đầu đại mã, đang là trong mộng nhìn thấy Từ Vong Kỵ Sĩ.

Trương Bằng nhíu mày một cái, sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng một cắn răng, cầm lên trên bàn bạch bình lính, XXX!

Lão giả thấy vậy, cười ha ha, thu hồi Hắc Kỵ Sĩ, đứng dậy theo bên cạnh năm đầu trong tù, lấy ra một phong thư cùng một tấm cũ kỹ phiếm hoàng vé xe.

Trương Bằng nhận lấy tay, tường tận trong chốc lát. Tin kia là dùng đỏ đèn cây con dấu phong, hình tròn, trung gian có một (cái) "Thiên" chữ. Vé xe là kiểu cũ mực in máy đánh chữ đánh, tất cả đều là mẫu tự. Chữ viết coi như rõ ràng tích, trung gian bộ phận viết: Deadtrain, Seat, 19, Coach, 5

Ý tứ chắc là thứ 5 khoang xe lửa số 19 chỗ ngồi, bất quá xe lửa tên có chút dọa người, có thể phiên dịch là "Từ vong đoàn xe" hoặc là "Vong linh đoàn xe".

"Còn khác biệt nhóm sao?" Trương Bằng hỏi.

"Liền còn dư lại cái này một tấm rồi." lão giả trả lời.

"Không phải đâu..." Trương Bằng ngạc nhiên nói. Ngay cả người trợ giúp đều không thể mạng, cái này làm sao còn chơi đùa?

"Vé xe là cố định, có người rồi đi, mới có phiếu mới." lão giả nói.

"Đó là cái gì tới, u linh đoàn xe sao?" Trương Bằng hỏi.

"Ta cũng không biết là cái gì tới, ngược lại cực kỳ lâu lúc trước thì có, ta có may mắn bên trên (lên) qua một lần xe, nhận thức mấy người bạn cũ." lão giả trả lời.

"Có thể xuống xe sao?" Trương Bằng hỏi tới.

"Dĩ nhiên có thể, chẳng qua là xuống xe điều kiện một mực đang biến thành..." lão giả dừng một chút, nhìn về phía Trương Bằng, nói, "Ta xem người định đầu có hoàng khí bay lên, khẳng định không có vấn đề."

"Thật sao?" Trương Bằng theo bản năng sờ một cái đầu.

Chỉ chốc lát sau, rời đi tiệm tạp hóa, từ ngõ hẻm trong hiện ra, Trương Bằng còn có chút tỉnh tỉnh. Không biết thế nào, liền đáp ứng rồi. Bất quá, hần nghi ngờ rất nhanh thì bị thu hoạch vui sướng hòa tan. Vuốt vuốt bạch ngọc bình lính, yêu thích không buông tay.

Trước khi đi, Thiên Đạo lão nhân nói cho hần biết, năm đó đưa con cò người ta nói, không thể để cho bạch Anh Linh cùng đen Anh Linh gặp nhau, nếu

không thì sẽ vô điều kiện chém giết. Mặc dù sẽ không thương đến căn bản, nhưng sẽ đem quãng sáng tiêu hao hầu như không còn.

Trở lại nhà máy điện đại viện, Trương Bằng không kịp chờ đợi tìm mảnh nhỏ tình lặng rừng cây nhỏ, ngón tay giữa đầu cần bẻ, giọt máu tại bạch binh lính bên trên(lên).

Đỏ tươi máu, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được thấm vào con cò bên trong, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa, con cò vẫn tuyết Bạch Vô Hạ.

"VocareGuard(thủ vệ triệu hoán)..."

"VocareFoo TMan(người làm nam triệu hoán)..."

"VocareSordsman(kiểm sĩ triệu hoán)..."

"VocareInfantry(bộ binh triệu hoán)..."

Trương Bằng thử nhiều cái, đều không có phản ứng. Không thể làm gì khác hơn là dừng lại, lần nữa quan sát con cò. Chỉ thấy người binh lính kia trên người, ăn mặc nghiêm nghiêm thật thật khô giáp, trong tay giờ đại lá chắn. Bỗng nhiên giữa, một cái danh xưng xẹt qua đầu, vì vậy hắn theo bản năng nói ra.

"VocareHeavyInfantry(bộ binh hạng nặng triệu hoán)..."

Hắn rút cuộc đoán đúng, con cò hóa thành đại đoàn sương trắng, tràn ngập với bốn phía, dần dần ngưng tụ xong rồi...

Một, Nhị, Tam, Tứ, Ngũ, sáu, bảy, tám, chín, mười, mười một, mười hai!

Suốt 12 cái đầu đội tròn Khôi, thắt lưng khoá đoàn kiếm cùng chiến chùy, lưng đeo đại lá chắn, mặc màu trắng đỏ hộp khô giáp kiểm thuần binh. Bọn họ thân hình cao lớn, cánh tay to lớn, vượt qua 1m8 một (cái) đầu, cùng Lý Xuân Sinh có thể liều một trận.

Ngưng tụ thành hình sau, bọn họ nhanh chóng làm thành một vòng, hướng Trương Bằng quỳ một chân xuống, cùng kêu lên thăm hỏi:

"As yourservice, melord(nguyện làm ngài phục vụ, chủ nhân của ta)..."

Trương Bằng nhìn đến miệng trũng con mắt ngây ngô, thử chỉ huy một chút rất nhanh thì phát hiện, những thứ này kiểm thuần binh hành động chậm chạp, kém xa khô lâu thích khách tới linh hoạt, hơn nữa không cách nào hóa thành sương mù đi qua khe hở.

Sức chiến đấu cũng một dạng chém cây nhỏ còn phải hai ba kiếm. Đơn thể bên trên(lên), hắn không như khô lâu thích khách mạnh mẽ. Bất quá thắng ở số lượng quá nhiều, một lần tới một chục.

Đề cử đọc: Thiên tâm thổ đậu đại thần sách mới 《 Nguyên Tôn 》, mờ ám đại thần mới làm 《 đại đạo hướng lên trời 》

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: chó sói tính

Hai ngày sau...

Trương Bằng công lấy sau lưng một (cái) trường cấp 3 thời kỳ dùng sách cũ bao, lôi kéo một (cái) cao cỡ nửa người đại rương hành lý, đi tới một cái cũ kỹ trên đài ngắm trăng.

Phía trước của hắn, đậu một chiếc chỉ có ở trên thư bốn, hoặc là phim phóng sự bên trong mới có thể nhìn thấy xe lửa hơi nước. Đầu xe đôn hậu kịch cộm, toàn thân đen nhánh, lớn ống khói bên trên(lên), đang khói đen bốc lên. Bên tai bất ngờ truyền tới: khí âm thanh, cũng nương theo lấy số lớn hơi nước phun ra, để cho bốn phía trở nên hơi nước mỏng lung, phảng phất đưa thân vào mộng cảnh thế giới.

Bên người của Trương Bằng, là một tên mập cùng một cái người gầy. Mập mập kêu vạn bay lên, gọi tắt lão Vạn, liền là trước kia tại Nam thành diễn đàn nhờ giúp đỡ cái đó "Xứ lạ hành khách ". Người gầy là là trước kia hãm hại lão Vạn giả con bò, kêu Trương Hiểu thi, gọi tắt a tri.

Trương Bằng trải qua lập đi lập lại do dự, vì cái viên này Hắc Kỳ Sĩ, vẫn phải tới. Hắn vốn định gài bẫy cái viên này bạch lính liền coi như xong, có thể nghỉ lại, hắn còn cần hướng đối phương hỏi thăm cái khác con cờ tung tích. Mà trọng yếu hơn chính là, cái kia tiệm tạp hóa xuất quỷ nhập thần, hắn không có cách nào chờ đến hai tỷ muội trở lại, trở lên cánh cửa cướp đoạt.

Rất có thể bị hắn hãm hại qua sau đó, liền lại cũng không xuất hiện. Cho nên, hắn chỉ có thể mạo hiểm lên xe. Và lại, dựa theo lão Vạn thuyết pháp, trên xe không gặp nguy hiểm. Ghê gớm, chờ đến xuống địa phương, lại gọi điện thoại nhờ giúp đỡ là được.

Ngày đó theo tiệm tạp hóa trở lại, hắn liền liên lạc lão Vạn, tiến bộ một hiểu rõ tình huống. Sau đó vừa chuẩn bị số lớn lương khô, làm xong lên xe chuẩn bị.

Có tình ý là, a tri mặc dù gài bẫy lão Vạn, nhưng hai người đều là người yếu, ở trên xe bảo đoàn cầu sinh, ngược lại thành bằng hữu. Dựa theo a tri thuyết pháp, ai lấy được rồi dư thừa vé xe, thì nhất định phải lừa gạt cá nhân (một người) lên xe, nếu không thời gian tàu chuyển bánh đến một cái, liền sẽ bạo tử mà chết. Hãm hại lão Vạn, thật sự là tình thế bất đắc dĩ.

Về phần dư thừa vé xe là thế nào tới, a tri nói, chỉ cần sau khi xuống xe, phát hiện trên người nhiều hơn Trương vé xe, liền đại biểu muốn gạt cá nhân (một người) lên xe.

Trương Bằng móc ra vé xe nhìn một chút, là số 5 buồng xe, sau đó hướng hai người hỏi, "Các người là số mấy buồng xe?"

"Ta số bảy. " lão Vạn trả lời.

"Ta cũng là số bảy. " a tri đi theo trả lời.

"Ta là số 5. " Trương Bằng nói.

"Quá tốt, chúng ta đều là xe trước sương. " a tri là lên.

"Xe trước sương? " Trương Bằng tựa hồ nghe được một cái đặc biệt danh từ.

"Cái này chiếc xe lửa khoang thuyền phân trước hai bộ sau phút(phân), trung gian là kho để hàng hoá chuyên chở, không cách nào đi lại. " lão Vạn Giải Thích nói.

Hiểu rõ xong tình huống, Trương Bằng lại ở bên ngoài quan sát trong chốc lát, liền kéo dài hành lễ, hướng số 5 buồng xe đi tới. Lão Vạn cùng a tri xách bao lớn bao nhỏ, cũng ở sau lưng hắn, cũng ở đây số 5 buồng xe lên xe.

Trong buồng xe, hành khách vô số, không có ngồi đầy. Nhìn một cái, tinh thần đều có chút sệt héo, hoặc là nửa cúi đầu suy nghĩ chuyện, hoặc là nhìn ngoài cửa sổ ngắm người, hay là tự nhiên ăn mấy thứ linh tinh. Phảng phất một đám trải qua rất dài đường đi dị hương khách, trên mặt viết đầy mệt mỏi.

Trương Bằng rất nhanh thì tìm tới chỗ ngồi của mình, sau đó tại lão Vạn cùng a tri trợ giúp xuống, đem kéo cần rung đẩy lên giá để hành lý. Đón lấy, lão Vạn cùng a tri cũng đem hành lý của mình đồng đi lên.

"Các người? " nhìn thấy động tác của hai người, Trương Bằng có chút không hiểu hỏi, "Không cần trở về chỗ ngồi của mình sao?"

"Tham gia nào nhiệt chứ sao. " a tri cười nói.

"Không có chuyện gì, người cũng nhìn thấy, nơi này căn bản ngồi bất mãn, không quan trọng. " lão Vạn nói.

Ba người để tốt hành lý, sau khi ngồi xuống ngay sau đó, xe lửa liền chạy.

"Hi hục... Hi hục... Hi hục... " cũ kỹ tiếng cơ giới cùng ống phun khói âm thanh vờn quanh tai không dứt, vang vọng ở bên tai.

Chỗ ngồi là bằng sắt, có chút cần người. Trương Bằng ngồi rất không thoải mái, liền tiếp điều chỉnh mấy lần tư thế. Xem ra lần này là muốn chịu khổ, hắn không khỏi có chút hối hận. Đang làm việc chỗ lim dim uống trà không được, nhất định phải đến tìm chịu tội, thật muốn mạng.

"Loảng xoảng loảng xoảng..."

Suy nghĩ giữa, sau lưng bỗng nhiên truyền tới một trận kim loại tiếng đánh. Theo tiếng kêu nhìn lại, trong lối đi, một tên nửa mờ quần áo, bộ dáng dáng vẻ lưu manh vị thành niên, đang xách cần (cái) ống sắt, một vừa gõ chỗ ngồi dựa lưng, một vừa đi tới.

"Lái xe lái xe, đều chuẩn bị xong đồ vật, lão đại chờ lát nữa muốn đi qua kiểm tra.

" vị thành niên nghiêng cổ, mắt tam giác nhắm tới nhắm lui, lớn tiếng rêu rao lên.

Cách bàn kim loại, ngồi ở phía đối diện lão Vạn cùng a tri, đều có vẻ hơi khẩn trương.

Trải qua bên cạnh Trương Bằng thời điểm, vị thành niên nâng lên gậy sắt, đang muốn gõ chỗ ngồi, lại đổi mặt ánh mắt của Trương Bằng. Hắn tựa hồ bị sợ hết hồn, trong tay gậy sắt không tự chủ được để xuống. Tiếp lấy ngăn người, âm dương quái khí la lên, "Ồi chào, có người mới a. " sau đó sầm mặt lại, quay đầu, đối với lão Vạn cùng a tri nói, "Hai người các người, thật tốt cho hắn đi học, nói một chút quy củ của nơi này, tránh cho đợi lát nữa, ngay

cả chết cũng không biết chết thế nào."

Vị thành niên tiếp tục hướng phía trước đi, đi tới cuối lối đi, lại quay đầu trở lại, hướng phía sau đi tới.

Các loại (chò) đối phương đi xa, Trương Bằng hai tay đặt ở bàn kim loại bên trên(lên), ngang nhiên xông qua, hướng đối diện hai người hỏi, "Đó là người nào?"

"Hắn là Đại Đông ca người. " a tri nói.

"Cái gì là Đại Đông ca? " Trương Bằng tiếp tục hỏi.

"Nói dễ nghe một chút, là trên xe đội cảnh sát, nói khó nghe một chút... " lão Vạn nhìn chung quanh mắt, nhẹ giọng nói, "Chính là xe Phi ác bá."

"Lão Vạn, người không muốn sống! " a tri mặt lộ sợ hãi, khăn trương nói.

"Không liền nói nói chứ sao. " lão Vạn không cho là đúng nói.

"Vạn nhất để cho bọn họ nghe được... " a tri bộc phát khăn trương, nhìn chung quanh, giống như một cái chim sợ nà.

"Được được được, không nói. " lão Vạn khoát tay một cái, sau đó lại nói với Trương Bằng, "Đội lát nữa bọn họ lúc tới, liền mở ra rương hành lý cho bọn hắn nhìn. Bọn họ thu chút bảo hộ phí, thì không có sao."

Lúc này, Trương Bằng rút cuộc minh bạch được, tại sao trước lão Vạn tại nói trên nét, nhìn thấy a tri mang theo một nhóm bánh mì cùng nước lọc rồi. Nguyên lai là có người cướp đồ, không dám mua tốt đẹp. Hắn lần này tới, nhưng là mua không ít thịt hộp cùng tự làm nóng quần dụng túi thực phẩm, xem ra muốn bị cướp đi không ít.

Mặc dù hắn có mấy thứ thủ đoạn tự vệ, nhưng bây giờ vừa mới lên xe, cũng không hiểu thực lực của đối phương, lại là người cô đơn, bên người không có người có thể tin được, hết thấy vẫn cẩn thận là hơn. Ghê gớm, liền ăn áp súc bánh bột làm xong. Và lại, đội giải xong tình huống, chỉ cần thực lực đủ, còn sợ không ăn ngon?

Chẳng qua là, không thể để cho đối phương lục soát hắn thân. Cái này là ranh giới cuối cùng, bởi vì hắn mang theo hộp Vương Bát. Nếu là đối phương phát hiện hắn có súng, nhất định sẽ cướp đi. Cho nên, chỉ cần đối phương có lục soát người ý đồ, hắn không ngại đưa đối phương một viên "Đậu phộng".

Chỉ chốc lát sau, lão Vạn trong miệng "Đại Đông ca " đến rồi. Là người tướng mạo hung ác trung niên trắng hán, ăn mặc áo lót nhỏ cùng nhiều màu sắc quần cụt, dưới chân lại đi lên còi giày.

Phía sau của hắn, đi theo mấy cái nông cuồng vị thành niên. Cùng nhau đi tới, các lữ khách rồi rít còi người gạt đầu, kêu "Đại Đông ca ". Cũng mở ra rương hành lý, để cho đối phương chọn. Đại Đông ca mặt mỉm cười, gặp người liền gạt đầu, giống như một người quen cũ. Nhưng trên trán sát khí, làm thế nào cũng không che giấu được, mười phần khẩu Phật tâm xà. Cho dù ai đều có thể tưởng tượng đến, chọc giận hắn hậu quả.

Chương người như vậy, vừa tàn bạo, lại thế cổ. Trình lên đối với xuống, đều là một tay hảo thủ. Hắn có chó bình thường khúu giác, đối với chân chính hung ác loại người, có thể lập tức phân biệt ra được, cũng kịp thời phòng ngừa mâu thuẫn. Mà đối với hiền lành hèn yếu, dễ khi dễ người, là có thể ngay lập tức phát hiện, sau đó bày ra dáng vẻ hung thần ác sát, lấy thế đè người.

Hướng Đại Đông ca như vậy, Trương Bằng mới tới sông Bích Thủy thời điểm, thấy cũng nhiều. Nhưng chỉ cần bị Tiêu Vũ Nặc quét dọn một cái, lập tức quỹ xuống đất cầu xin tha thứ, một cái nước mũi một cái lệ, kêu ông nội kêu so với ai khác đều nhanh, cũng lớn âm thanh.

Bất quá, bây giờ vô địch thiếu nữ xinh đẹp không có ở đây. Loại người này đối với Trương Bằng mà nói, chính là Boss cấp. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là Trương Bằng không có súng, cũng không bạch binh lính đen thích khách.

"Đông ca, bên này có một (cái) mới tới. " mới vừa rồi cầm gậy sắt vị thành niên chỉ Trương Bằng nói.

"Đông ca tốt. " Trương Bằng liền vội vàng đứng lên, đồng nộ cười nói. Có một cái chớp mắt như vậy đang lúc, hắn dường như cùng lão Hoàng Bì trọng hợp rồi.

"Người là ai, Đông ca là người gọi sao! " tên kia vị thành niên ánh mắt đưa ngang một cái, chỉ Trương Bằng mắng.

"Eh eh eh, hòa khí sinh tài, hòa khí sinh tài. " Đại Đông ca giờ tay lên cản lại, trên dưới quan sát Trương Bằng một phen, sau đó vỗ bả vai của hắn một cái, cười nói, "Tiểu huynh đệ, lên xe, chính là duyên phận. Sau đó có khó khăn gì, chỉ đề ý cùng Đại Đông ca nói, a."

"Cảm ơn Đại Đông ca, cảm ơn. " Trương Bằng gạt đầu gật đầu vừa nói, chủ động kéo xuống rương hành lý, mở ra cho Đại Đông ca nhìn.

"? Huyền? Có thể a... " mấy cái vị thành niên nhìn thấy Trương Bằng trong rương hành lý đồ hộp, quần dụng khẩu phần lương thực, nhất thời cặp mắt sáng lên, "Hàng cao cấp a, nguyên lai là cái cá mập a. " vừa nói, mấy người đều chen lên đến, đưa tay đi lấy trong rương hành lý đồ vật.

"Các vị đại ca thích gì, chỉ đề ý cầm. " Trương Bằng cười nói, trong lòng lại lăm lăm, "Chờ ca biết rõ lai lịch của các người..."

"Cmn, mấy ca có bắt hay không, còn đến phiên người tới nói! " cao nhất nhỏ như vậy thanh niên nghe, nhất thời mặt lộ ngoan sắc, ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Trương Bằng, hung tợn mắng. Dưới cái nhìn của bọn họ, nộ lên bảo hộ phí là chuyện đương nhiên, giống như hoàng đế thâu thuế, lẽ bắt dĩ bất địch, làm sao lại biến thành người tình rồi.

Trương Bằng bị sắc một cái, không nói ra lời. Chính bởi vì đưa tay không đánh người mặt tươi cười, không nghĩ tới hán tư thái bày thấp như vậy, còn bị đối phương bị trách mắng. Nhất thời trên mặt lúc đỏ lúc trắng, thiếu chút nữa liền không nhìn được, gọi ra kiếm thuận bình, để cho mấy cái này không biết sống chết ngốc điều biết cái gì gọi là phách lối, cái gì gọi là Bá Vương.

Bất quá trong lòng mắng thì mắng, Trương Bằng vẫn là nhìn xuống khẩu khí này. Nhỏ không Nhìn sẽ loạn Muru lớn, trong sách đều là nói như vậy.

Mấy cái vị thành niên, duỗi dài hai tay, đem trong rương đồ vật nắm vào trong ngực. Bộ dáng kia, giống như cường đạo tiến vào kho bạc. Bởi vì có bảo hộ phí tồn tại, các lữ khách đều không lấy lòng ăn, hơn nữa người bình thường chiếm đa số, cho nên mua đều là chút ít bánh mì, bánh bích quy các loại (chò) hàng tiện nghi rẻ tiền. Nào giống Trương Bằng loại này cường hào, lại là vào bên đồ hộp, lại là quần dụng khẩu phần lương thực, còn có chocolate, hộp đào hạnh nhân, kẹo cao su, cùng với cà phê, nước trái cây, núi Côn Luân nước suối các loại.

Mất thấy đồ vật sẽ bị lấy sạch, Đại Đông ca bỗng nhiên mở miệng quát lên, "Chỉ cho phép cầm ba thành, còn lại đều cho ta trả về! " giọng tàn bạo lạnh lùng, giống như một đầu tóc gợn lông hổ.

"Đại ca... " mấy cái vị thành niên mặt lộ do dự, lẫn nhau nhìn nhau.

"Ta bình thường đều với các người nói như thế nào? " Đại Đông ca cau mày, hai tay ôm ngực, hiên ngang lăm lăm nói, "Hành hữu hành quy, trộm cũng có đạo, nói ba thành chính là ba thành, nhiều một phần cũng không được!"

Mặc dù có chút không phục, nhưng mấy cái tiểu thanh niên vẫn rung đùi đắc ý, đem lấy thêm bộ phận trả về. Đón lấy, Đại Đông ca lại mang người, đem trước mặt mấy cái, bao gồm lão Vạn cùng a tri ở bên trong hành khách vờ vệt một lần, sau đó nghênh ngang mà đi.

Đại Đông ca đi sau, a tri bỗng nhiên cười hi hi vỗ bả vai của Trương Bằng một cái, nói, "Ồi chào, Bằng ca, mang theo như vậy nhiều đồ tốt, cũng không phân chút cho huynh đệ ném thử một chút."

Trương Bằng quay đầu, nhìn một chút trên bả vai tay, khẽ mỉm cười, nói, "Được a. " khi hán xoay người đi cầm trong rương hành lý thực phẩm thời điểm, nhỏ không thể thấy đất nhú mày một cái, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn.

Cái này Trương Hiểu tri, không là thứ tốt gì. Gió chiều nào theo chiều nấy, ăn cây táo, rào cây sung. Mới vừa lên xe thời điểm, không biết lai lịch của hán, Bằng ca trước Bằng ca sau đất kêu, về mặt hiển lộ. Nhưng là bây giờ, thấy hán hướng Đại Đông ca nhượng bộ, liền cho rằng hán là người đáng hoàng, dễ khi dễ, cũng muốn đứng lên tới can một cái.

Không cần phải nói, Trương Hiểu tri thứ người như vậy, nhất định là ăn đền oán trả, bỏ đá xuống giếng tiểu nhân. Thời kỳ chiến tranh, chính là hán gian, thời kỳ hòa bình, chính là bắt nạt kẻ yếu đồ hèn. So với cái kia Đại Đông ca, thậm chí so với cái này mấy cái vị thành niên còn có thể ác. Bởi vì bọn họ hư, là viết lên mặt, ồn ào Trương Bạt Hồ, ý thể hiếp người. Mà Trương Hiểu tri hư, chính là viết trong lòng, khắc ở cốt trên đầu.

Bình thường ca trước ca sau đất kêu, chờ đến người gặp rủi ro thời điểm, bất thành linh, cần người một cái.

Người chí tiện là vô địch, nói chính là chỗ này loại người. Bất quá không liên quan, sớm một chút thấy rõ cũng tốt, chỉ sợ cái loại này giấu sâu, đó mới đáng sợ.

"Cám ơn a. " nhận lấy Trương Bằng đưa tới đồ hộp cùng quần dụng khẩu phần lương thực, a tri trong miệng phát ra "Chắc chắc chắc " âm thanh, đại ngôn bất tâm nói, "Tiểu Bằng, sau đó tại bên trên xe này, có cái gì không biết, cứ hỏi ca. " hán lần nữa vỗ bả vai của Trương Bằng một cái, giống như đại ca hướng về phía tiểu đệ, "Khỏi cần phải nói, ca tại bên trên xe này, cũng lăn lộn gần nửa năm, tình huống gì đều hiểu. " hán ngẩng đầu lên, giống như chỉ kiêu ngạo gà trống, "Đi theo ca, đảm bảo người an toàn đến đứng. " sau đó nhận lấy Trương Bằng lần nữa đưa tới núi Côn Luân nước suối cùng chocolate.

Tiền tài chính là vật ngoài thân. Không sợ, tạm thời đặt ở người khác nơi đó, cũng sẽ không không thấy. Dĩ nhiên, rất có thể sẽ bị bọn họ ăn một bộ phận. Nhưng cái này không liên quan, ở trong mắt Trương Bằng, bọn họ sẽ cả gốc lẫn lá đất ới trở về hiện ra. Chỉ muốn biết rõ ràng tình huống, tất cả vấn đề đều không là vấn đề.

Chỉ có thể nói, đám người kia vận khí đều không tốt. Nếu như cầm thế giới động vật tới tỷ dụ, Đại Đông ca cùng vị thành niên là chó săn, trên thảo nguyên ăn hủ động vật, chuyên chọn sư tử báo săn mồi ăn còn dư lại. Mà Trương Hiểu tri là vói, đặc biệt nhặt thi thể ăn. Về phần Trương Bằng, chính là chó sói. Chỉ ăn thức ăn sống, hưởng thụ máu tươi. Bị ép, cho dù là sư tử, cũng dám đánh một trận.

Cha của Trương Bằng, lúc còn rất nhỏ liền nói cho hán biết, "Sẽ để cho chó, không cần người."

Đại Đông ca ác, toàn bộ viết lên mặt, rất sợ người khác không biết hán là ác nhân. Trương Hiểu tri ác, chôn giấu ở trong lòng, gấp mạnh là yếu, gấp yếu là mạnh, thời khắc chuẩn bị bóp trái hồng mềm, quỳ liếm đại ca. Mà Trương Bằng ác, chảy xuôi với trong máu. Hoặc là liên kinh sợ, hoặc là liên miệng nhất định người, quyết không lập lòe nước đôi, đi ở giữa đường.

Đề cử đọc: Thiên tâm thổ đậu đại thần sách mới 《 Nguyên Tôn 》, mờ ám đại thần mới làm 《 đại đạo hướng lên trời 》

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: yên lặng

Hòa ngoài cửa xe, đồng ruộng từng mảnh, son nhạc liên miên. Dọc đường cột giấy điện, dường như bạch câu qua kẽ hở, thoáng qua rồi biến mất.

"Loảng xoảng loãng xoảng..."

Ba giờ chiều, vị thành niên xách ống sắt, lần lượt chỗ ngồi gỗ qua đi.

"Các người từng cái một, không nên đến chỗ đi loạn. An phận, không chó ép, không trang bức, làm một tốt dân thành phố. " hần lười biếng vừa nói, một bộ cả nhổng bộ đáng.

Các loại (chờ) vị thành niên đi xa sau, Trương Bằng hai tay đặt ở tôn trên bàn, bắt đầu hỏi thăm Đại Đông ca đoàn người tin tức.

"Cái này Đại Đông ca, kịch liệt không? " hần nhìn như tùy ý hỏi.

"Dĩ nhiên lợi hại! " a tri giờ lên cổ, có chút khoa trương la lên. Cái kia hiển mị bộ dáng, giống như Đại Đông ca là hần cha ruột tựa như. Mặc dù Trương Bằng cũng yêu cáo mượn oai hùm, thường xuyên mang theo hai tỷ muội rêu rao khắp nơi, nhưng là đến(phải) con hồ kia là bọn hần nhà mới được a. Lui mười ngàn bước nói, coi như không là bọn hần nhà, cũng phải là một phe chứ? Cái này Trương Hiểu tri ngược lại không khách khí, Đại Đông ca vừa mới đẹp xong hần bảo hộ phí, hần liền y hệt thành đối phương phát ngôn viên.

"Ta cho người biết a, mấy tháng trước, có một (cái) về hưu phòng thủ đội viên lên xe. Ngây ngốc, cho là mình rất trâu so với, còn hiệu triệu đoàn người cùng một chỗ phản kháng Đại Đông ca. Người đoán hần cuối cùng làm sao vậy? " a tri làm bộ nói. Rung đùi đắc ý, duệ cùng một hai năm tám tựa như.

"Làm sao vậy? " Trương Bằng phối hợp, giả trang ra một bộ lại ngốc lại ngây ngô bộ dáng.

"Bị đánh giống như con chó chết, nằm ở trong hành lang, chỉ có ra khí, không có vào khí, không tới nửa ngày liền chết hần. Sau đó đoàn người ngại thối, bị Đại Đông ca mấy cái nâng lên, vút xuống ngoài cửa xe, té một (cái) nát bét. " a tri đắc ý nói, sau đó lại tổng kết một câu, ", không thực lực cũng đừng trang bức, nếu không chết cũng không biết chết thế nào."

"Đúng vậy đúng vậy... " Trương Bằng gật đầu đồng ý nói, sau đó lại hỏi, "Bọn họ cảm thứ gì đánh, lợi hại như vậy? Dù nói thế nào, người kia cũng là phòng thủ đội viên a."

"Song quyền khó địch tứ thủ chứ sao. " a tri không cho là đúng nói, "Nhắc tới, cái đó phòng thủ đội viên vẫn là rất lợi hại. Một bộ quân thể quyền đá đến(phải) sèn soẹt sống gió, Đại Đông ca mấy cái đều treo thái. Bất quá nha, người thắng làm vua, người thua làm giặc, chính là có chuyện như vậy."

"Đúng vậy đúng vậy... " Trương Bằng tiếp tục gật đầu đồng ý. Trương Hiểu tri vừa được ý, nói ra càng nhiều hơn tình báo. Trải qua một phen hiểu, Đại Đông ca mấy cái, cũng chính là người bình thường, hơn nữa còn không phải là đặc biệt có thể đánh cái loại này. Chẳng qua là ngoan độc, quá vô si. Phòng chừng Lý Xuân Sinh tại, cũng có thể đem bọn họ dính lưu nằm xuống.

Tên kia về hưu phòng thủ đội viên, một mặt là lớn tuổi. Có câu nói, quyền sợ thiếu tráng, hần đã hơn 40 tuổi, hơn nữa giải ngũ nhiều năm, sơ vụ rèn luyện, thể lực không được. Mặt khác, hần trạch tâm nhân hậu, trước tiên đem Đại Đông ca mấy cái đều đánh gục, lại không hạ tử thủ, để lại đối phương một con đường sống. Mà dù sao hần chỉ có một người, rốt cuộc có một ngày, tại lúc ngủ, bị bọn họ đánh lên. Sau ót trúng một gậy sắt, mất đi hơn nửa sức chiến đấu, cuối cùng bị đánh chết tươi.

Nhắc tới, trên xe những thứ này hành khách, cũng là không có dám hỗ trợ. Khi thời điểm nếu là có người đánh thức hần, cũng không trở thành bị đánh lên.

Người không vì mình, trời tru đất diệt. Tự quét Tuyết trước Cửa, đầu đề ý người khác trên ngói sương. Người đều là từ từ, một khi liên quan đến tự thân lợi ích, cũng không muốn làm chim đầu đàn. Cho nên Đại Đông ca mấy cái, liền có thể khi dễ đến(phải) toàn bộ xe người phục phục thiếp thiếp.

Không có cách nào những người này đều là dê, sinh ra chính là ăn cỏ cùng ai làm thịt. Người khác cạo lông của nó, mặc dù nó trong lòng không rất cao hứng, muốn đem cạo lông người cắn chết, ảo tưởng đem đối phương giẫm ở dưới chân, lại sẽ không làm bất kỳ hành động nào. Chỉ mong đợi người khác hỗ trợ, người khác công chứng, cầu xin trên trời rơi xuống một (cái) chúa cứu thế. Dù là người khác đưa nó buộc lại, nó cũng không dám phản kháng. Cho đến một khắc cuối cùng, người khác nắm dao, muốn ăn thịt của nó. Nó mắt thấy không thể sống mạng, không thể lui được nữa, mới thống khổ kêu to, kịch liệt gầy gụa.

Nhưng mà, cái này cũng không cái gì trứng dưng. Cái gì đều trễ, nó đã uống công bỏ lỡ phản kháng thời cơ tốt nhất.

Bọn họ trong lòng mong đợi, mãi mãi cũng là "Người khác nhân từ ". Hiệp khách nhân từ, là tới cứu bọn họ,

Ác nhân nhân từ, là bỏ qua cho bọn họ.

Rất nhiều lúc, lang và dê khác nhau, chỉ tại chỗ chiến đấu cùng bất chiến.

Đang đối mặt sư tử thời điểm, chó sói không thấy được so với dê còn có sức chiến đấu, cuối cùng đều là trở thành đối phương trong bụng thức ăn ngon miệng.

Nhưng chó sói dám giết dám đánh, ghê gớm liền một cái mạng. Đánh không thắng sư tử, cũng có thể tóm nó về mặt hoa(xài). Một con sói chết, mười đầu chó sói chết, một trăm đầu chó sói chết, mỗi con chó sói một móng vuốt đi xuống, sư tử mặt còn có thể còn dư lại bao nhiêu?

Cho nên, ở trên đại thảo nguyên, đàn sư tử cũng sẽ không chủ động treu chọc chó sói. Bởi vì tại chó sói trong mắt, tôn nghiêm so với mạng đất. Còn sống, liền muốn đón gió mà đứng, gào thét hoang dã. Tại dê trong mắt, mạng so với thế gian hết thảy đều đất. Vì mạng , có thể buông tha phần lớn có thể buông tha. Sống đến sư tử chết già, mới là đạo lý cứng rắn, mới là thắng lợi. Có lẽ đối với rất nhiều dê mà nói, sống đến rất già, sống đến sư tử đều rơi sạch răng, lười biếng nằm, chạy tới đỉnh hai cái, hoặc là giết chết mấy con dần dần già rồi, sắp chết đi sư tử, chính là vua bách thú rồi.

Cũng không biết, chó sói còn sống, cùng dê còn sống, là không cùng khái niệm.

Mặc dù chó sói biết thỏa hiệp , có thể nhượng bộ , có thể chạy trốn, nhưng thân quý, tâm không quý. Lúc cần thiết , có thể liều mạng một lần. Mà dê, nhưng là toàn tâm đều quý, hoàn toàn buông tha phản kháng.

Trương Bằng cái khác không dám nói, nhưng chỉ cần hấn lúc ấy tại chỗ, nhất định sẽ đánh thức tên kia phòng thủ đội viên. Dù là trên người hấn vì không có quần cò đen trắng, không có súng lục.

Bởi vì hấn là chó sói, dù là thoát nhìn rất kinh sợ, nhưng chó sói chính là chó sói, dê chính là dê.

Có đôi lời nói thế nào, nghỉ ngơi là vì đi xa hơn đường, thả vào hấn tới nơi này, biến thành, kinh sợ là vì dính líu lớn hơn chuyện.

Mặc dù theo a tri nơi này hiểu được không ít tình huống, nhưng Trương Bằng vẫn là quyết định lại quan sát một đoạn thời gian. Chỉ bằng vào tên tiểu nhân này lời của một bên, còn còn thiếu rất nhiều, trời mới biết đối phương là không phải là tin via hè. Đối với tiểu nhân nói như vậy, chỉ có thể tin một nửa, cho dù là theo bản năng nói ra được.

Chừng sáu giờ, nắng chiều nghiêng xuống. Chanh đỏ dương quang chiếu vào trong buồng xe, đem hết thảy tất cả dát lên một tầng màu đỏ nhạt.

Trương Bằng xuất ra áp súc bánh bích quy, nhai kỹ nuốt chửng đất ăn.

"Tiểu Bằng, ăn gì đây, rất thơm a. " chính đang (tại) ăn thịt hộp a tri vẫn không quên lại hướng Trương Bằng muốn chút đồ vật. Tiểu nhân khẩu vị, mãi mãi cũng là không điền đầy. Đến(phải) tác liền muốn tiến độ, có gió chính là đem hết buồm, căn bản vì người khác, cũng không vì mình lưu cái đường lui.

"A tri a, Bằng ca mang đồ vật không nhiều, khác (đừng) lão hướng người ta muốn, người ta cũng muốn ăn. " làm người thật thà lão Vạn rút cuộc không hợp mắt , mở miệng khuyên nhủ.

"Lão Vạn, người cái này là có ý gì! " a tri nghe một chút, nhú mày, không thích nói, "Ta cũng có đồ cho tiểu Bằng a, người cho ta a tri là người nào a, có ta ăn, còn không có ta sao của các người?"

"Ta... Ta không phải là cái ý này... " lão Vạn biệt hồng mặt, có chút lấp bắp.

"Tri ca, lão át không là cái ý này, chó tửn thương nhà mình hòa khí của huynh đệ. " Trương Bằng vừa nói, xuất ra một nhóm áp súc bánh bích quy nhét tới. Những thứ này bánh bích quy là Tần Dũng cất giấu, "Tiềm long " lính đặc biệt chuyên dụng đã chiến thực phẩm, cao nhiệt lượng, thấp tạp chất, cũng tó vào bao gồm đã núi nhân sâm, hà thủ ô ở bên trong số lớn được liệu trân quý, bổ khí dưỡng thần, ăn một nhóm có thể trên đỉnh cả ngày.

Trương Bằng dây dưa thật lâu mới bắt được, kết quả bây giờ coi như là cho chó ăn.

"Ta nói lão Vạn, người có phải hay không đối với ta có ý kiến? " a tri một bên nhận lấy áp súc bánh bích quy, một bên hướng lão Vạn nói, "Ta thừa nhận, là ta đem người lừa gạt lên xe. Đây là ta không đúng, nhưng ta cũng không muốn a. Ta ở nơi đó bán con bò nhóm, là chính người đụng vào, lại không phải lỗi của ta. Nếu như người không đến, ta cũng có thể bán cho người khác, người nói có đúng hay không? " a tri vòng một vòng, đem trách nhiệm đây không còn một móng, phảng phất tất cả đều là lão Vạn lỗi, có chút "Thiên đường có đường người không đi, Địa Ngục không cửa xông tới " ý tứ.

Đối mặt mạnh mẽ như vậy logic, ngay cả Trương Bằng đều không khỏi trong lòng chấp tay ôm quyền, nói một câu "Thất kính thất kính " chó nói chỉ là người đảng hoàng vạn bay lên rồi.

Bởi vì có cái này không vui tiểu nhạc đệm, ba người ăn xong đồ vật, uống chút ít nước, phải dựa vào tại chỗ ngồi bên trên(lên), nhắm mắt giả vờ ngủ.

"Hi hục... Hi hục... Hi hục..."

"Rầm rầm rầm..."

"Ồ..."

Bánh xe cùng đường sắt tiếng va chạm quanh quẩn bên tai, cơ luân âm thanh bắt đầu từ thời điểm rơi, bất ngờ truyền tới xe lửa tiếng còi, cũng nương theo lấy hơi nước: ra âm thanh. Tốc độ xe không tính là nhanh, theo quay ngược lại cảnh vật đến xem, ước chừng bảy tám chục km tả hữu.

"Đứng rồi, vào đêm thời điểm..." lão Vạn bỗng nhiên mờ mắt, thân thể nghiêng về trước, duỗi dài cổ, hướng đối diện Trương Bằng nhỏ giọng nói, "Không muốn đứng dậy đi lại lại, hoặc là phát ra âm thanh, sẽ có đồ tới."

"Thứ gì?" Trương Bằng nhỏ giọng hỏi.

"Ngồi vụ nhân viên..." lão Vạn âm thanh nhỏ hơn, "Chính là chút ít đồ không sạch sẽ, tận lực không thấy bọn nó, nhắm mắt lại. Muốn ngàn lần không thể cùng bọn họ đối mặt, nếu không thì sẽ kinh động bọn họ."

"Nói cụ thể một chút." Trương Bằng nói.

"Ta không có cách nào miêu tả, dù sao thì là rất đáng sợ. Nhưng chỉ cần không để ý đến chúng nó, nhắm mắt lại ngủ chính mình, thì không có sao. Bọn họ chẳng qua là theo lối đi trải qua, do đầu xe đến đuôi xe, sau đó lại quay lại đầu xe, liền cùng dò xét kiểm tra một dạng."

"Kinh động bọn họ sẽ như thế nào?" Trương Bằng hỏi tới.

"Lần trước có một (cái) mới tới nữ nhân, sợ đến là to. Khi trận bị bọn họ nắm hai chân, lôi vào trung gian buồng xe. Cụ thể tình huống gì, không biết đến, bởi vì không ai dám vào trung bộ buồng xe." lão Vạn trả lời.

"Được, ta hiểu được, cảm ơn người." Trương Bằng nghiêm túc nói.

"Cảm ơn cái gì đây, ta đều cảm thấy thật có lỗi người. Ai, đem người kéo xuống nước. Nếu như có thể sống đến tới trạm xe, ta liền đem sổ sách qua cho người." lão Vạn có chút ngượng ngùng nói, trong giọng nói lộ ra phiền muộn cùng mất mát. Vừa có liên lụy người khác áy náy, cũng có đối với tương lai mê mang, cùng vẻ thất vọng. Vẫn chỉ muốn, mời tới cao nhân, có thể cứu hẩn thoát ly khổ hải, lại không nghĩ rằng, cũng chỉ là một người bình thường.

Tại lão Vạn trong mắt, Trương Bằng tính tình thiên về mềm mại, giờ phút này là Nê Bồ Tát qua sông, tự thân khó bảo toàn, chớ nói chi là hỗ trợ.

Đề cử đọc: Thiên tâm thổ đậu đại thần sách mới 《Nguyên Tôn》, mờ ám đại thần mới làm 《đại đạo hướng lên trời》

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: chột biển

Sương hai người đang nói, chỉ chớp mắt, trời liền đã tối. Trong buồng xe đèn từng chiếc từng chiếc sáng lên, ừng ờ âm đạm. Độ sáng rất có hạn, chỉ có thể miễn cưỡng thấy vật. Hai người không nữa nói chuyện với nhau, tựa lưng vào ghế ngồi tiếp tục giả vờ ngủ.

Nửa ngủ nửa tỉnh bên trong, thời gian trôi qua chột nhanh chột chậm. Không biết qua bao lâu, phía sau đột nhiên truyền tới một tiếng nữ nhân thét chói tai.

"A!"

Ba người đồng thời giựt mình tỉnh lại, mở mắt, hướng phía sau nhìn lại. Chỉ thấy trong lối đi, một tên chừng hai mươi nữ sống, đang kinh hoàng thất thố dạt hướng bên này chạy tới. Nàng áo bị xé ra hơn nửa, giữa bụng ngực rộng mở, lộ ra bạch hoa hoa da thịt, bên trong màu trà cái lòng cũng bị kéo lệch ra. Phía dưới váy bị xé ra mấy cái lỗ, giống như nát vải như vậy, nửa chặn nửa che. Giống như là gặp gỡ cân nhắc con dã thú cắn xé, chặt vật không chịu nổi.

Về phần xảy ra chuyện gì, không cần nói cũng biết.

"Đừng, đừng tới!" "Cứu mạng, mau cứu ta!" "Cầu cầu các người, mau cứu ta!"

Nàng kêu khóc, ở trong đường hầm lao đảo, không ngừng hướng các lữ khách cầu cứu. Có, nhưng là chết lặng cùng yên lặng. Mấy cái vị thành niên cùng ở sau lưng nàng, chậm rãi đi, trên mặt mang đầy hải hức, phảng phất một đám vây xem con mồi chó săn.

Đại Đông ca cùng ở phía cuối, trên mặt không có trước đây nụ cười, chỉ còn lại tàn nhẫn cùng hung ác. Ánh mắt theo các lễ khách mặt bên trên(lên) từng cái quét qua, lộ ra uy hiếp vô hình.

"Cầu cầu các người, mau cứu ta, mau cứu ta!"

Nữ sinh trải qua bên cạnh Trương Bằng thời điểm, dùng sức nắm cánh tay hắn, lắc lắc, cầu khẩn. Nhưng Trương Bằng lại không có phản ứng chút nào, giống như gỗ miến đầu.

"Ta hận các người, hận nhất, các người đều chết không được tử tế!" nhờ giúp đỡ không có kết quả, nữ sinh mặt lộ ác độc, gần như mắt không chế nguyên rủa nói.

Không thể không nói, người là một loại rất kỳ quái sinh vật. Rõ ràng tổn thương nàng chính là Đại Đông ca cùng cái kia mấy cái vị thành niên, có thể nàng dường như càng hận hơn cái này chút lãnh mạc, không muốn cứu tế cho viện thù người.

Thật ra thì rất đơn giản, nàng là hèn yếu, cho nên chỉ dám mắng đồng dạng hèn yếu. Những thứ kia hung thần ác sát, nàng không dám mắng. Kết quả là, Trương Bằng bị hận tới rồi.

Cô gái này thật ra thì đáng đáp không tệ, là tiểu Chương cái kia cấp bậc. Mặc dù không tính là tươi đẹp, nhưng là vô cùng coi được. Da thịt bóng loáng trắng nõn, tướng mạo thanh tú động lòng người.

Ngoại trừ nữ hài, Trương Bằng còn chú ý tới, ngồi ở phía đối diện lão Vạn, cắn chặt răng, siết quả đấm, cả người run rẩy, mấy lần muốn đứng lên, lại bị a tri đè bả vai, ấn đi xuống.

Rốt cuộc, nữ hài bị dồn đến số 5 buồng xe đến số 4 buồng xe trên cửa sắt, nhưng vô luận nàng làm sao giãy dụa chốt cửa, dùng chân đạp, cửa kia vẫn không nhúc nhích.

"Trốn a, tiếp tục trốn a. " "Giọng tốt vô cùng a, đợi lát nữa nhớ đến kêu to hơn một tí. Ca ca lỗi tai không tốt lắm, âm thanh nhỏ không nghe được. " "Ha ha ha! " "Đến đến, để cho ca ca thật tốt thương người."

Vài tên vị thành niên vây lại, giở trò, nữ sinh phát ra kêu rên tuyệt vọng.

Màu trắng sương mù, lặng lẽ tản ra.

"Ừ ? " đi theo sau cùng Đại Đông ca nhũ mảy một cái. Sương mù này, tới quá đột nhiên. Chuyện ra khác thường, nhất định có yêu, hắn đang muốn mở miệng nhắc nhở đồng bạn cẩn thận, lại đang đây là, chợt biến phát sinh.

Một đám cao lớn to con, cả người bao bọc tại sắt thép bên trong màu trắng giáp sĩ, trống rỗng xuất hiện tại bọn họ trước mắt.

Tại bọn họ còn không phản ứng kịp trước, cũng đã giơ lên to bằng cái bát quả đấm, thẳng quát tới.

"? ? Chết Điều Hầu sắc ?

Vén vén ba giây, Đại Đông ca cùng vị thành niên môn toàn bộ ngã trên đất, bụm mặt, gào thét bị thương kêu thảm. Lối đi trên mặt đất, khắp nơi đều là dính máu mang thịt răng.

Trương Bằng chọn vào lúc này ra tay, không phải là hấn sắc tâm lên, muốn lên diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân, mà là hấn yêu cầu một cái chính nghĩa hóa thân hình tượng.

Mặc dù trên xe phần lớn người đều là vì tư lợi tiểu thị dân, nhưng chỉ cần đoàn kết lại, cộng thêm chút khuyến khích, cũng có thể phát huy một chút tác dụng. Tỷ như con chốt thí, lại tỷ như một cái rất tốt đẹp mà khoái trá đón xe hoàn cảnh.

Chỉ có đoàn kết dê, mới có thể lợi dụng dê. Dựa hết vào uy hiếp, xa xa là không đủ. Kính sợ kính sợ, lại kính vừa sợ. Giống như Đại Đông ca loại này, chỉ có sợ hãi, không có tôn kính, hoàn toàn rơi xuống tầng dưới.

Ở nơi này huy hoàng thời khắc, Trương Bằng đứng lên. Giáp sĩ môn nhanh chóng kéo trên mặt đất cá chết tránh ra, một phần trong đó xoay người, mặt hướng hắn, một gối quỳ xuống.

"As yourservie, melord..."

Chỉ một thoáng, hùng hậu mà chính tề âm thanh, vang dội cả đoạn buồng xe. Chấn người lỗ tai tê dại, cửa sổ xe khẽ run.

Trương Bằng đi tới, đỡ dậy về mặt mờ mịt nữ sinh, sau đó cởi áo khoác xuống, phi ở trên người nàng, nói câu rất trâu bò mà nói, "Cô em, người đã an toàn."

Nữ hài phảng phát mộng du như vậy, tại vị này tướng mạo thanh tú, như kỳ tích nam sinh nâng đỡ, ngồi vào nam sinh nguyên bản chỗ ngồi. Hết thấy trước mắt, phảng phát đều như vậy không chân thật, nàng mới vừa phải đối mặt vận mệnh bi thảm, lại tại Nháy mắt tiếp theo, theo Địa Ngục trở lại thiên đường, so với ngồi nhảy lầu máy còn nhanh hơn.

Lão Vạn khiếp sợ đến tốt đỉnh, chỉ cảm thấy não rì sét, căn bản chuyển bất động. Mà Trương Hiểu tri càng là cả người đều ngớ ngẩn, ngây người như phỗng, chỉ số thông minh trực tiếp rơi đến số âm. Về phần đầy xe sương hành khách, cũng cùng bọn họ không kém bao nhiêu.

"Đại Đông ca, nặng mới nhận thức một chút. " Trương Bằng nhìn lấy bị kiếm thuẫn binh khải trên đất, bức tóc, cường chế ngừng đầu lên Đại Đông ca, mặt mỉm cười nói, "Ta họ Trương, tên gọi Bằng, người ta gọi là Hồng tinh tiểu Lữ Bố. " sau đó hai tay ôm quyền, "Hạnh ngộ hạnh ngộ."

Đại Đông ca còn không có từ trong chột biến khôi phục như cũ, nào có chút không xoay chuyển được đến, trong mắt lộ ra tàn bạo, phun ra một búng máu, cắn răng, hung tợn nói, "Người có gan giết chết ta!"

Trên mặt Trương Bằng nụ cười càng tăng lên

----- đây là hoa lệ đường phân cách --

Mạng tiểu thuyết hữu mời nhắc nhở: Thời gian dài mời đọc chú ý ánh mắt nghỉ ngơi. Đề cử đọc:

---- đây là hoa lệ đường phân cách ---

, giờ ngón tay cái lên, nói: "Thật có cốt khí, tại hạ bội phục! " nói xong, liền xoay người quay kiếng xe xuống. Gió lạnh nhất thời rót vào, thổi chúng người quần áo trên người bay phát phới.

"Tiền hán một đoạn. " Trương Bằng vẫy tay nói.

Hai gã kiếm thuẫn binh lập tức nâng lên Đại Đông ca, cánh tay hơi hơi cong, chuẩn bị đem ném ra ngoài cửa sổ. Cho đến lúc này, người trong cuộc rốt cuộc tỉnh ngộ lại, liều mạng giãy giụa, phát ra to lớn kêu gào.

"Đại ca, khác (dừng)! " "Đại ca, Bằng ca, Lữ Bố ca, ta anh ruột! " "Đừng giết ta, tha mạng a!"

"Vị này anh hùng, làm sao vậy? " Trương Bằng mang ra tay, kiếm thuẫn binh lập tức dừng động tác lại, nhưng cũng không có đem Đại Đông ca để xuống ý tứ.

"Ta, ta không phải là anh hùng. " Đại Đông ca vội vàng kêu lên.

"Vậy là người cái gì? " Trương Bằng hỏi, vẻ mặt mờ mịt bộ dáng, bất quá đều là giả bộ.

"Ta là cầu hùng. " "Cầu hùng cũng thật lợi hại. " "Không, ta là chó, chó vườn. " "Nói như vậy, có thể hay không không tốt lắm? " "Không, rất tốt, ta chính là chó vườn. " "Ừ, rất tốt, đề trước hán xuống. " Trương Bằng giờ tay lên một cái, tâm niệm ám động, kiếm thuẫn binh tướng Đại Đông ca để xuống, tiếp tục khải trên đất.

Trương Bằng cúi đầu xuống, ánh mắt trên đất vị thành niên trên mặt từng cái quét qua. Hắn rất nhanh thì phát hiện, tên kia nắm ống sắt vị thành niên, đang về mặt oán độc nhìn lấy hắn.

"Người thật giống như không phục lắm, đúng không? " Trương Bằng sắc mặt lạnh lẽo, hỏi.

Cái kia vị thành niên không lên tiếng, quay đầu chỗ khác, nhìn về nơi khác.

"Đánh. " Trương Bằng ra lệnh một tiếng, ấn xuống vị thành niên kiếm thuẫn binh lập tức vung lên quả đấm, mãnh đập xuống.

"Oành! " mang theo sắt cái bao tay quả đấm, kẹp theo Phong Lôi thế, hung hãn nện ở tiểu tay của thanh niên trên cánh tay.

"A! " người sau phát ra không giống người kêu thảm thiết, thê lương tới cực điểm. Lần này, phỏng chừng đập rách rồi xương của hắn.

"Cứ mạng, cứu mạng a! " vị thành niên bắt đầu cầu xin tha thứ.

"Đánh. " Trương Bằng nói mà không có biểu cảm gì một tiếng, thiết quyền lần nữa rơi xuống.

"Oành! " đối phương bấp chân hơi hơi biến hình.

"A! " vị thành niên khàn khàn kêu thảm thiết, dưới người chảy ra chất lỏng màu vàng, mùi thúi nhất thời lan tràn ra.

"Phục chưa? " Trương Bằng nhàn nhạt hỏi.

Vị thành niên nằm trên đất, không nhúc nhích, đã đã hôn mê.

"Bằng ca, người có thể chân thân! " a tri đi lên trước, vẻ mặt nịnh hót kêu lên.

"Tạm được. " Trương Bằng nghe rằng cười một tiếng, cũng không có lộ ra đối với a tri phản cảm, ngược lại nhiều hơn một phần thân thiết. Đối phó tiểu nhân tốt nhất phương án, chính là để cho đối phương làm chính mình chân chó, yêu cầu con chó thí thối thời điểm, lại đẩy ra ngoài chịu chết. Vật tấn kỳ dụng,

mới là thật đạo lý.

"Bằng ca, ta..." a tri vừa định nói câu gì "Có mắt như mù" mà nói, lại bị Trương Bằng cắt đứt.

"Tri ca, giúp huynh đệ một chuyện." Trương Bằng thành khẩn nói.

"Ồi chào, đều là huynh đệ nhà mình, đừng nói một cái, chính là mười cái, một trăm, cũng không thành vấn đề." a tri mặt đầy đắc ý, vỗ ngực nói.

Trương Bằng cười ha ha một tiếng, chỉ trên mặt đất mấy người nói, "Người theo chân bọn họ đi một chút, đưa bọn họ vợ vệt đồ vật, trả lại đoàn người."

"Bằng ca nhân nghĩa!" a tri lớn tiếng nói, rất sợ toàn bộ xe người không nghe được.

"Còn nữa, đem đồ của ta cầm về, ta ăn không quen bánh mì." Trương Bằng lại dặn dò.

"Đó là đương nhiên." a tri lời thề son sắt nói.

Tiểu nhân chỗ tốt, chính là tráng đại thanh thế, ngược lại tiểu nhân nhất không cần phải thì phải mặt. Đón lấy, Trương Bằng tâm niệm vừa động, kiểm thuận các binh lính lôi kéo Đại Đông ca các loại (chờ) người đi rồi một đoạn, toàn bộ ném vào năm khoang xe lửa đến sáu khoang xe lửa giữa chỗ trống.

A tri chạy chậm theo sau, đá đá bắp chân của Đại Đông ca, vênh vào tự đắc quát lên, "Đều đứng lên cho ta, đừng như đồng bùn nát, chưa ăn cơm a!"

Đại Đông ca đám người giận mà không dám nói gì, gật đầu, vâng vâng dạ dạ. Trương Bằng ác, bọn họ đều nhìn thấy. Đơn giản là Bạo Quân, lãnh huyết vô tình, một lời không hợp liền muốn giết người. Ngay sau đó đỡ dậy ngất xỉu vị thành niên, khắp khênh đi về phía: 6: Buồng xe.

Các loại (chờ) những người này đi sau, Trương Bằng tâm niệm vừa động, mười hai danh kiếm lá chắn binh hóa thành sương trắng, trở lại trên người hắn. Ở những người khác xem ra, giống như thi triển nào đó pháp thuật.

Mặc dù bây giờ là thời đại mạt pháp, thực lực của tu giả không bằng hiện đại quân đội, dần dần lãnh đạm xuất ra chủ lưu tâm mắt, nhưng vẫn bị đại chúng biết. Chẳng qua là nghe nói nhiều, tận mắt nhìn thấy ít. Cho nên, các lữ khách cũng chỉ là dao động kinh ngạc một chút, khe khẽ bàn luận mấy câu, liền không bàn lại chuyện này.

Dù sao, Trương Bằng mới vừa rồi bày ra thực lực, cùng với tàn nhẫn quả quyết tác phong, để cho bọn họ đều khắp cả người phát rét, không dám nhiều đi nữa làm nghị luận.

"Đến, uống chút nước." Trương Bằng xuất ra một chai núi Côn Luân nước suối, mở chốt, nhét vào tay của nữ sinh trong. Sau đó lại lấy ra một bọc quân dụng khẩu phần lương thực, đẩy tới lão Vạn trước bàn, nói, "Hỗ trợ làm một chút, cho nàng ăn chút gì nóng, ép an ủi." đối với cô em, Trương Bằng từ trước đến giờ ôn nhu, dù là mới vừa rồi nàng nguyên rửa hắn.

"Yes Sir!" vẫn còn đang đang thù người lão Vạn phục hồi tinh thần lại, mặt lộ kinh hi, "Hắc hắc hắc" đất cười, xé ra quân dụng khẩu phần lương thực, dựa theo sách hướng dẫn bài ra.

Nữ sinh uống nước xong, dần dần trấn định lại, hướng Trương Bằng gật một cái, ngó ý cảm ơn.

Cũng không lâu lắm, a tri mang theo Đại Đông ca đám người, đem vợ vệt đồ vật trả lại cho các lữ khách. Mà vị kia nữ sinh, cũng ăn được nóng hổi nếp cơm, cộng thêm bánh quy sôcôla, vẻ mặt bộ dáng hạnh phúc.

Trong lúc nhất thời, trên xe hưng thịnh Cao Thái Liệt, giống như qua lễ. Nếu như có tiên pháo nói, đoàn người nhất định sẽ đốt mấy chuỗi, náo nhiệt một chút.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: vào đêm

Cũng không lâu lắm, Hồng tinh tiểu Lữ Bố sự tích liền truyền khắp rồi xe trước buồng xe.

Trương Bằng bình thường đối ngoại tuyên truyền, mình là Lữ Bố, coi như dầu gì, cũng sẽ nói mình là Đồng Trác. Về phần Tào Tháo, lịch sử đánh giá quá mặt trái, mà Tôn Quyền thì bị hai xường Trần Thiết Tinh chiếm đi.

Người bình thường hỏi thăm sự tình, cũng sẽ như vậy hỏi: "Nghe nói các người bên kia có một (cái) kêu Hồng tinh tiểu Lữ Bố, rất là kịch liệt."

"Lữ Bố, người là nói Hồng Tinh Hòa Điện bảo vệ khoa Tàn Dững sao?"

"Không, hẳn gọi Trương Bằng."

"Há, Trương Bằng a, đó là Lưu Bị, bán giày cỏ."

"Đây chẳng phải là rất yếu?"

"Lưu Bị là yếu, nhưng hẳn có Trương Phi Triệu Tử Long a "

"Kịch liệt sao?"

"Không phải là có lợi hại hay không vấn đề..."

"Đó là?"

"Cái này Lưu Bị nha, liền cùng trong sách sử không sai biệt lắm. Năng lực không mạnh, chiến lực không cao, tránh ở một bên âm i có thể, ra trận thì không được, hơn nữa còn là một lưu manh bán. Nhưng cái này Trương Phi Triệu Tử Long, cũng không phải trong sách sử..."

"Là kia?"

"Tam Quốc Vô Song, một cái đại chiêu, có thể thả lật một bọn người. Cho nên, bất kể cũng không có việc gì, đều chớ trêu chọc hắn. Đây chẳng phải là tầm mắt, là thành tường..."

Đối với Đại Đông ca đám người, Trương Bằng sờ đi không hạ từ thủ, trực tiếp tiêu trừ uy hiếp, nguyên nhân cùng tên kia về hưu phòng thủ đội viên hoàn toàn bất đồng. Người sau là bởi vì làm tâm trạng mềm mại, Trương Bằng chính là nghĩ (muốn) phế vật lợi dụng. Và lại, Trương Bằng thủ đoạn tự vệ rất nhiều, bên người lão Vạn cũng có chút chính nghĩa cảm cùng dũng khí, còn có trong mộng giấu kính, cho nên không cần lo lắng đối phương đánh lên.

Còn có chính là, nếu như hắn tùy tiện giết người, sẽ cho các lũ khách lưu lại không ấn tượng tốt, bất lợi cho sau sống chung. Với hắn mà nói, Đại Đông ca những người này giống như dưới chân sâu trùng, muốn giẫm đạp chết, tùy thời đều có thể, tội gì phá hư danh tiếng của mình.

Nhưng nếu như hắn tình cảnh bây giờ, đổi thành giải ngũ phòng thủ đội viên lúc ấy như vậy, hẳn nhất định không chút do dự đưa bọn họ ném xuống xe lửa, chấm dứt hậu họa.

Được cứu nữ hài tự xưng tiểu Vân, là bên trong đều người. Nước Hoa có sáu thành phố lớn, bắc phương thiên đô, đông phương hải thị, nam phương nam châu thành phố, tây phương tây Bắc Thành, Phong Đô thành, cùng với nằm ở trung bộ bên trong đô thành. Trong đó, hải thị cùng nam châu thành phố là duyên hải hải cảng thành phố, thiên đô vì gần Hải Thành thành phố, còn lại vì đất liền thành phố.

"Tôi nay lúc ngủ, tốt nhất có thể an bài một chút gác đêm." Trương Bằng nói.

"Người ngủ đi, ta giúp người trông coi." lão Vương xưng phong nhận việc nói. Hắn cũng biết, Trương Bằng mới vừa cùng Đại Đông ca đám người nổi lên xung đột kịch liệt. Người trước tâm địa thiện lương, không có đuổi tận giết tuyệt, người sau cũng không phải thứ tốt gì, nhất định phải đề phòng bọn họ đánh lên.

"Đại ca, cảm ơn người, ta cũng giúp người trông coi." tiểu Vân nhút nhát nói, dường như vẫn chưa hoàn toàn theo kinh sợ bên trong khôi phục như cũ.

Làm ấm giường còn tạm được...

Nhìn đối phương nũng nịu bộ dáng, Trương Bằng nói thầm trong lòng một tiếng, tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt dưỡng thần.

Bởi vì tiểu Vân ngồi ở đây, a tri rất tự giác ngồi vào chỗ ngồi đối diện. Trương Bằng hơi híp mắt lại, đánh giá bốn phía. Cửa sổ xe đến buổi tối, liền sẽ bởi vì tia sáng tương phản, biến thành gương. Phía trước số 5 buồng xe đến số sáu buồng xe cạnh cửa sắt, mang theo một nhóm kiểu cũ gương đồng, bên cạnh còn có bồn rửa tay, là cho các lũ khách rửa mặt dùng.

Để cho an toàn, Trương Bằng theo trong bọc sách lấy ra ba cái trang điểm dùng kính tròn nhỏ, một cái đặt ở sắt trên bàn, mặt khác hai cái đặt ở buồng xe lưỡng đoạn. Hắn cũng không dám hoàn toàn yên tâm lão Vạn cùng tiểu Vân, vạn nhất bọn họ không đáng tin cậy, cái mạng nhỏ của hắn liền muốn qua đời ở đó rồi.

Tiêu Vũ Nặc chưa ăn, Tiêu Thiên Tinh còn không có ăn đủ, Mã Tinh Lôi...

Cho nên, mạng của hắn rất trân quý, không thể tùy tiện tiện liên mất rồi, nếu không nhiều tiếc nuối a.

Xe trước trong buồng xe, năm sáu bảy tám: là hành khách buồng xe. Nói cách khác: thứ tư cùng 6:, là không biết buồng xe. Hẳn lúc này mới tới nhiệm vụ là tìm trường tàu. Dưới bình thường tình huống, trường tàu tại đầu xe. Nhưng căn cứ lão Vạn thuyết pháp, vào đêm sau, sẽ có "Không sạch sẽ" đồ vật trải qua, có lẽ là tà linh, có lẽ là hoạt thi, tóm lại gặp nguy hiểm. Hẳn nhất định phải biết rõ, mới có thể tiến hành tìm tòi.

Mười giờ tối nhiều, Trương Bằng đến năm khoang xe lửa cùng sáu khoang xe lửa giữa phòng vệ sinh giải thủ.

Đoàn xe bên trên(lên) lại có nước, chẳng qua là nước chảy rất nhỏ, chỉ đủ rửa tay một cái.

Trở lại chỗ ngồi, một trận mệt mỏi đánh tới, Trương Bằng rất nhanh thì ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, hân mơn màng tỉnh lại, thân ở trong cửa sổ xe. Bên trong buồng xe cảnh tượng, nhìn một cái không sót gì.

Lão Vạn đang không chớp mắt, nhìn lấy lối đi, tiểu Vân cũng không ngủ, nhìn lấy hướng ngược lại. Theo xe lửa đi tiếp, ánh đèn lơ mờ hơi rung nhẹ .

Bỗng nhiên giữa, lão Vạn dùng ngón tay điểm một cái tiểu Vân đầu gối, cũng làm ra ra dấu chó có lên tiếng. Tiểu Vân ngẩng đầu lên, chỉ nhìn mắt, liền nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế ngồi. Thân thể của nàng khẽ run, dường như rất sợ hãi.

Quay đầu nhìn lại, bốn khoang xe lửa đến năm khoang xe lửa cửa sắt, không biết lúc nào mở. Bên trong đen như mực, không nhìn thấy bất kỳ vật gì.

Trương Bằng trái tim chặt một chút, ngay sau đó cảm ứng được một tia như có như không liên lạc. Nhất thời trong lòng vui mừng, tỉnh táo lại. Không nghĩ tới ở trong mơ, cũng có thể triệu hoán ánh nến Anh Linh, thật sự dùng quá tốt.

Lão Vạn nhắm nửa con mắt, so với tiểu Vân trấn định không ít. Trong bóng tối, xuất hiện một chiếc ri loang lồ xe thức ăn. Một đôi tay khô héo, đem xe đẩy, theo trong môn hiện ra.

Chỉ một thoáng, Trương Bằng nín thở. Trên xe để, là không biết bao nhiêu năm trước chai rượu cùng quả vật, phía trên hiện đầy màu xanh lá cây nấm mốc, nhìn lấy vô cùng chán ghét.

Lại sau đó, là một cái trên người đeo đầy vãi rách thây khô. Theo phủ đầy màu xanh đồng trên nút thắt , có thể phân biệt ra được là ngồi vùi tiểu thư đồng phục. Nàng hốc mắt trống rỗng, há miệng, răng chỉ còn mấy viên, ngực hoàn toàn khô đét. Đi bộ thời điểm lung la lung lay, để cho người không nhận được sợ hãi, có thể hay không hướng hai bên ngã xuống, nhào ở trên người chính mình.

Một chiếc tiếp một chiếc xe thức ăn, theo trong môn đẩy ra. Sau đó là phái nam ngồi vùi nhân viên, đồng dạng là thây khô, cầm trong tay gỗ ngắn cùn, hướng phía trước di chuyển. Rất nhanh thây khô đội ngũ liền chật đầy lối đi. Các lữ khách đều nhắm mắt lại, không dám thở mạnh một cái, rất sợ kinh động thì thể biểu tình.

Lúc này, Trương Bằng lưu ý đến, tiểu Vân dưới chân tích tụ một vũng nước, hơn nữa càng ngày càng nhiều, hướng bốn phía chảy tới.

Lại dọa tiểu ra...

Một cái thây khô trải qua, trên chân đạp phải "Nước " ngừng lại. Duỗi dài cổ, tựa hồ đang ngửi trong không khí mùi vị. Tiểu Vân càng sợ hơn, trên mặt nhất thời đỏ nhất thời bạch, phảng phất sắp muốn tan vỡ rồi.

Mà Trương Bằng bản thể, đi nằm ngủ tại bên cạnh nàng, khoảng cách phái nam thây khô chỉ có nửa thước không tới, nhìn thấy giết mình. Trương Bằng cơ hồ không nhận được gọi ra kiểm thuận bình, đem đám này vật đáng ghét đánh nát bét. Nhưng hân không dám, ai biết bọn họ phía sau còn có những thứ gì. Ngay cả Thiên cung cũng không dám tùy tiện đụng chạm địa phương, nhất định là có kỳ dị gì chỗ.

Một lát sau, phái nam thây khô không phát hiện cái gì dị trạng, quay đầu đuổi theo đội ngũ, đi nha.

Thây khô biểu tình kéo dài gần năm sáu phút, mới rời khỏi số 5 buồng xe. Tiểu Vân nhất thời giống như một quả cầu da xì hơi, xụi lơ tại chỗ ngồi bên trên(lên). Chỉ chốc lát sau, nàng lồm lét nhìn trái phải một cái, xuất ra bao khăn giấy lau chùi đứng lên. Sắc mặt phồng đến(phải) đỏ rùng rợn, phảng phất sắp nhỏ máu.

Xử lý xong đồ bẩn sau, nàng lặng lẽ liếc Trương Bằng một cái, lộ ra biểu lộ như trút được gánh nặng. Cũng không biết, Trương Bằng tại thời điểm ngủ say, cũng có thể quan sát tình huống chung quanh, đã đưa nàng mỗi cái đều động tác thu hết vào mắt.

Toàn phương vị, không góc chết.

Nếu là nàng biết, chỉ sợ sẽ xấu hổ muốn chết, muốn nhảy xe.

Ước chừng qua chừng nửa canh giờ, thây khô đội ngũ lại trở lại. Cuối cùng loạng choạng loạng choạng mà, đi vào số 4 buồng xe . Khi cuối cùng một cái thây khô thân ảnh biến mất ở trong bóng tối, phảng phất có một cổ vô hình lực tại thúc đẩy , cửa sắt chậm rãi đóng lại.

Trên cửa quay bánh xe tự đi xoay tròn, hai bên thanh thép hướng ra phía ngoài đưa ra, khóa cửa sắt.

"Đứng, trưởng tàu! " Trương Bằng bỗng nhiên nghĩ đến, nhưng hồi tưởng lại mới vừa rồi cảnh tượng, tựa hồ đang thây khô trong đội ngũ, cũng không có tồn tại đặc thù.

Đầu tiên, trưởng tàu quần áo trang sức giống như là màu trắng, đại biểu địa vị đặc thù. Thứ yếu, trưởng tàu bình thường sẽ cùng tại cuối cùng, hoặc là đi tuốt đằng trước. Hân nhìn từ đầu tới đuôi, không có phát hiện nghi đoàn. Như vậy có thể thấy, trưởng tàu không có ở đây biểu tình trong đội ngũ.

Còn có chính là, Thiên Đạo lão nhân nếu để cho hắn đưa tin, liền đại biểu, trưởng tâu là người. Đây mới thực là trên ý nghĩa người, bởi vì tà linh đã đánh mất linh trí, trở thành động vật một dạng tồn tại, dựa vào bản năng hành sự, không có bao nhiêu lý tính.

Nhìn lấy sắt cửa đóng lại, các hành khách đều thở phào nhẹ nhõm, châu đầu ghé tai, nhỏ giọng trao đổi. Tiểu Vân đứng dậy rồi đi, lúc trở lại, đổi thân quần áo sạch sẽ.

Trương Bằng một mực đang trong cửa sổ xe nhìn lấy, không có mất đi ý thức. Cũng liền có nghĩa là, nguy hiểm vẫn tồn tại, cho nên trong mộng giấu kính không có kết thúc.

Đúng như dự đoán, đang thấy khô bầy rồi đi sau ngay sau đó, một cái mạng trên mặt thương vị thành niên, lôi kéo một cây ống sắt, xuất hiện ở số 5 buồng xe trong lối đi. Liền giống như trước đây, đối mặt với chó dữ, các lữ khách lựa chọn yên lặng.

Bọn họ là dê, mãi mãi cũng chỉ có thể trở mặt nhìn, xem chừng, chờ đợi động vật ăn thịt giữa quyết đấu, sau đó do người thắng quyết định bọn họ thuộc về.

Lão Vạn nhìn thấy, liền vội vàng đứng lên đẩy ra Trương Bằng, trong miệng nói gì. Ở trong mơ giấu kính dưới trạng thái Trương Bằng, là không nghe được thanh âm, chỉ có thể theo lão Vạn về mặt cùng động tác bên trên(lên), đoán được đối phương đang đang đánh thức hắn.

Trương Bằng tâm niệm vừa động, một đoàn khói đen lặng lẽ chui ra túi, tại chỗ ngồi xuống dừng động. Hắn không tỉnh lại nữa, tiếp tục lưu lại trong cửa sổ xe ngắm nhìn.

Gương bên ngoài, lão Vạn làm sao cũng không gọi tỉnh Trương Bằng, nhìn lấy vị thành niên từng bước một đi tới, bộc phát lo lắng.

"Đại ca, đại ca, nhanh tỉnh lại a. " tiểu Vân đẩy Trương Bằng, nhỏ giọng lớn tiếng kêu.

"Bằng ca, tỉnh lại đi a! " lão Vạn rống to, có thể cao nhân lại ngủ say như chết, mặc hắn hô ra cổ họng, cũng không có phản ứng chút nào, giống như thi thể.

"Cút ngay! " cái kia vị thành niên thấy vậy, mặt lộ dữ tợn, bước nhanh hơn, khắp khễnh đi tới. tiểu thanh niên này, chính là bị kiểm huấn binh đập ngã đi cái đó.

"Tiểu huynh đệ, đừng xung động. " lão Vạn dòi ra chỗ ngồi, ngăn ở trên lối đi, khuyên, "Có câu nói, làm người lưu lại một đường, ngày khác tốt gặp nhau."

"Cút mẹ mày đi lưu lại một đường, mau cút đi, nếu không ngay cả ngươi cùng một chỗ đánh chết! " vị thành niên gầm thét, gờ trong tay lên ống sắt.

"Tiểu huynh đệ, biết dùng người tha cho chỗ tạm tha người... " lão Vạn mặc dù rất sợ hãi, hai chân run không ngừng , nhưng vẫn là kiên trì đến cùng, chặn vị thành niên, không cho hắn tới.

"Tim chết! " vị thành niên giống như cái chó hoang nổi điên, một ống sắt đập về phía lão Vạn đầu.

Lão Vạn béo nục béo nịch, lại không có gì đánh nhau kinh nghiệm. Mắt nhìn đối phương vung lên ống sắt, ngay cả né tránh cũng sẽ không, theo bản năng ôm đầu, làm thế nào cũng không chịu lui về phía sau một bước.

Nhưng mà, mấy giây sau, hắn cũng không có chờ được theo dự đoán đòn nghiêm trọng. Mờ mắt, đã nhìn thấy vị thành niên giờ ống sắt, con mắt hướng ra phía ngoài lối ra, mang theo không cách nào hình dung sợ hãi. Trục đỉnh đỉnh đứng yên, động tác cứng ngắc, phảng phất bị đóng băng trong nháy mắt rồi.

Hướng xuống dưới nhìn lại, đối phương trên ngực, lộ ra một đoạn sáng loáng mũi dao. Máu tươi đang chậm rãi thấm ướt quần áo, hướng bốn phía khuếch tán.

Vị thành niên phía sau, đứng yên một cái thân hình gầy gò hắc bào nhân. Trên mặt mang màu đen, phủ đầy kim sắc hoa văn mặt nạ, ánh mắt lỗ thủng trong lộ ra nhân nhật lam quang, thần bí lạnh giá, không khỏi làm người ta trong lòng sinh ra sợ hãi.

Nháy mắt tiếp theo, hắc bào nhân hóa thành khói đen, tiêu tan ở trong không khí.

"Leng keng!"

Ống sắt tron nhẵn rơi xuống mặt đất đồng thời, vị thành niên trục đỉnh đỉnh ngã về phía sau. Hắn mắt tròn, phảng phất không thể tin tưởng như vậy, máu tươi từ phía sau lan tràn ra, chảy xuôi với trong lối đi. Nhìn trước mắt máu tanh cảnh tượng, các lữ khách không tránh khỏi đất phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Lúc này, Trương Bằng chậm rãi tỉnh lại.

Xin nhớ quyền sách thủ phát tên miền: . 4 mạng tiểu thuyết bản điện thoại di động đọc địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: quyền biến

"Ai..."

Trương Bằng nhìn lấy dần dần thi thể lạnh như băng, thật dài thở dài.

"Bằng hữu, đây cũng là khổ như vậy chứ? " thanh âm của hắn không lớn không nhỏ, người chung quanh lại nghe rất rõ, bởi vì buồng xe an tĩnh chỉ còn lại đường sắt cùng bánh xe tiếng va chạm, "Cùng là luân lạc chân trời người, đều bị vây ở bên trên xe này, cũng không ai biết còn có thể hay không thể nhìn thấy ngày mai mặt trời, cần gì phải vội vã tự tương tàn giết đây?"

Lão Vạn chậm rãi từ trong khiếp sợ khôi phục như cũ, thở dài, dùng sức gãi gãi bả vai của Trương Bằng, an ủi, "Huynh đệ, là chính bản thân hắn tìm chết, không trách người."

"Ừ. " Trương Bằng về mặt thương cảm, có 7 phần là giả, nhưng cũng có 3 phần là thật.

Giết người, cũng không phải là một món vui về khoái trá sự tình. Ngược lại, rất trầm trọng, phảng phất ngực đè đá lớn. Thật ra thì, bây giờ kết quả, cũng ở đây mưu hại của hắn bên trong. Hắn biết, Đại Đông ca mấy cái, khẳng định sẽ không dễ dàng như vậy nhượng bộ. Dù sao phải giết gà dọa khỉ, mới có thể chân chính trấn áp bọn họ.

Có mấy người, chưa tới phút cuối chưa thôi, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Chỉ có máu tươi, mới có thể làm cho bọn họ dài trí nhớ.

Mèo khóc con chuột một phen, Trương Bằng tâm niệm vừa động, gọi ra kiếm thuẫn binh, lôi kéo vị thành niên thi thể, đi về phía Đại Đông ca vị trí: 8: Buồng xe.

Thẳng đường đi tới, các lữ khách cảm như hén, không dám thở mạnh một cái. Chỉ chốc lát sau, bọn họ đi tới: 8: Buồng xe. Đại Đông ca đám người đứng ở trong góc nhỏ, sắc mặt tái nhợt như trang giấy.

"Đại ca, ta liền một câu nói, là hắn thừa dịp đi nhà cầu trốn chạy ra ngoài, cùng chúng ta không có quan hệ. " Đại Đông ca cúi đầu, nói.

Trương Bằng nhìn một chút Đại Đông ca, lại nhìn một chút mấy vị vị thành niên. Ánh mắt lạnh lùng tại trên mặt của mỗi người quét qua, phàm là tiếp xúc được, đều không tự chủ được run rẩy.

"Biết ta tại sao lưu các người sao? " quét mắt một vòng, Trương Bằng nhàn nhạt hỏi.

"Bởi vì... " Đại Đông ca ngơ ngàng môi, khó khăn nói, "Chúng ta còn có một chút dùng."

"Ừ, coi như thông minh. " Trương Bằng gật đầu một cái, sau đó khẽ mỉm cười, nói, "Nếu biết điểm này, cũng đừng tái phạm ngu. " hắn dùng một chút, đưa ra một ngón tay, "Cơ hội, chỉ có một lần."

"Cám ơn đại ca, cảm ơn. " Đại Đông ca liền vội vàng gật đầu nói, "Đúng đúng đúng, chúng ta đều nghe Bằng ca. " "Bằng ca nói cái gì chính là cái đó. " mấy cái vị thành niên cũng phụ họa theo nói.

"Chớ nóng vội cao hứng. " Trương Bằng vừa nói, một bên mở ra bên cạnh cửa sổ xe. Một tên kiếm thuẫn binh nâng lên vị thành niên thi thể, ném ra ngoài.

"Phốc! " một tiếng vật nặng rơi xuống đất âm thanh, thoáng qua đi xa.

"Có thấy không? " Trương Bằng hỏi.

Đại Đông ca đám người không rõ vì sao, gật đầu một cái.

"Một, hai ba bốn năm... " Trương Bằng đếm đếm Đại Đông ca nhân số của, sau đó nói, "Các người năm cái, đợi lát nữa tốt dễ thương lượng, chọn lựa một cái tới... " hắn quay đầu, chỉ cửa sổ xe, "Đưa hắn đi xuống."

"A! " Đại Đông ca đám người nhất thời sắc mặt trắng nhợt, kinh hoàng vạn trạng.

"Nếu như 10h sáng còn không có chọn xong, ta liền giúp các người chọn. " nói xong, Trương Bằng liền mang theo người đi rồi. Lưu lại Đại Đông ca mấy

người, trở mắt nhìn nhau.

Hắn ngón này, vô cùng tàn nhẫn. Ý tại tan rã Đại Đông ca nhóm, để cho bọn họ nghi kỵ lẫn nhau, cuối cùng tự tương tàn giết.

Bởi vì bọn họ là chó săn. Chó sói có vương, mà chó săn chỉ có đầu lĩnh. Vương chết, bầy sói rên rỉ, đầu lĩnh chết, chó săn phân chia đồ ăn. Liền muốn để cho bọn họ tự tay phân chia đồ ăn thi thể của người mình, từ đó đạt tới phân hóa tan rã mục đích. Mà Đại Đông ca coi như biết mục đích của hắn, cũng không có năng lực làm, chỉ có thể ngoan ngoãn chọn lựa một cái người chết thể. Trừ phi hắn không muốn sống, mang theo bốn cái tiểu huynh đệ liều mạng một lần.

Nếu như đổi thành có huyết tính người, thật là có khả năng này, nhưng Đại Đông ca...

Cơ hội là số không. Nếu như bọn họ thật là thứ người như vậy, mới vừa rồi liền sẽ không để cho đồng bạn một người đến xò xét, mà là cùng đi.

Trương Bằng trở lại số 5 buồng xe, lấy ra mấy bộ quần áo đệm tốt sau lưng, an an ổn ổn ngủ.

Một đêm yên lặng...

10h sáng, Trương Bằng ung dung tỉnh lại, đánh một (cái) thật to ngáp.

"Ca ca, người đã tỉnh a ~ " bên người truyền tới tiểu Vân mềm nhũn âm thanh, nghe liền thoải mái.

"Ừ. " Trương Bằng gật đầu một cái.

Đón lấy, Trương Bằng để cho lão Vạn theo trong rương hành lý lấy ra rượu cồn lò cùng thủy tinh ấm, rót vào núi Côn Luân nước suối, tại đối diện sắt trên bàn nổi lên nước nóng. Các loại (chờ) nước sôi rồi, tiểu Vân ngâm một bình trà, cho Trương Bằng bụng tới.

Anh hùng cứu mỹ nhân, dĩ nhiên là vì có người phục vụ. Đối với áo đến thì đưa tay, com tới há mồm Trương đại thiếu gia mà nói, làm sao có thể ít đi mềm mại cô em hầu hạ đây?

Uống trà, ăn nửa khối áp súc bánh bích quy, Đại Đông ca liền mang theo người tới.

"Đại ca, chúng ta tới rồi. " Đại Đông ca một mực cung kính nói. Nhìn một cái, phía sau hắn chỉ còn lại ba người, xem ra có một (cái) đã "Trước thời gian xuống xe " rồi.

Trương Bằng hài lòng gật gật đầu, tán dương: "Rất tốt. "

"Đại ca, hôm nay có cái gì việc dính lú? " Đại Đông ca hỏi.

"Giúp ta hỏi một chút, ai ở chỗ này thời gian dài nhất. " Trương Bằng nói.

"Lão già khom, lão già khom ở chỗ này thời gian dài nhất. " Đại Đông ca sau lưng một cái vị thành niên nói.

"Mang tới, ta có lời muốn hỏi hắn. " Trương Bằng phân phó nói.

Mấy phút sau, Đại Đông ca đem một cái quần áo lam lũ tiểu lão đầu mang đi qua.

"Đại ca, hắn chính là lão già khom, ở trên xe có tốt hơn một chút năm. " Đại Đông ca nói.

Trước mặt tiểu lão đầu, quần áo mặc dù rách rưới, tinh thần cũng rất đầy đặn, trong đôi mắt lộ ra hết sạch, giống như một cái thể cổ lão hồ ly.

"Người chính là lão già khom? " Trương Bằng nhân nhặt hỏi. Giờ phút này, tiểu Vân ở một bên thay hắn đắp vai, lão Vạn là đốt trà, một phái xa hoa hủ bại cảnh tượng.

"Vâng, chính là ta. " tiểu lão đầu cúi người gật đầu, theo cười nói.

"Người ở nơi này đã bao nhiêu năm? " Trương Bằng hỏi.

"Sắp hai mươi bảy năm rồi. " lão già khom trả lời.

"Lâu như vậy? " Trương Bằng hơi lấy làm kinh hãi, lại hỏi, "Vậy là người làm sao sống sống?"

"Năm ấy, ta quê quán nạn hạn hán, không có cách nào sống, liền hiện ra xin cơm ăn. Không biết thế nào, đần độn, u mê lên xe. Cái này chớp mắt một cái, hơn hai mươi năm liền đi qua. Trong ngày thường, dựa vào đoàn người cứu tế chút ít, no một bữa đói một bữa, quá miễn cưỡng, sống đến nay. " lão già khom nói vừa nói, trong đôi mắt nổi lên một tia lệ quang, cũng không biết có phải hay không là xúc cảnh sinh tình.

"Người ở trên xe nhiều năm như vậy, có chưa thấy qua rồi đi? " Trương Bằng lại bổ sung một câu, "Ta là nói còn sống. "

"Lúc trước có, nhưng sau đó cũng chưa có. " lão già khom nói.

"Nói chi: một chút. " vừa nói, Trương Bằng hướng lão Vạn nháy mắt. Người sau hiểu ý, xuất ra một nhánh nước lọc cùng một nhóm chocolate, nhét tới.

"Lão tiên sinh , vừa ăn vừa nói, giống như tại chính mình nhà một dạng. " lão Vạn khách khí nói.

"Ân ân. " lão già khom dùng bàn thiêu tay áo dụi mắt một cái, gật đầu nói. Sau đó thuận thực vắn mở nước lọc nắp bình, xé ra chế phẩm sôcôla giấy bọc, ăn uống. Phảng phất mới vừa rồi thương cảm, chẳng qua là đoàn người ảo giác.

"Lúc trước a, bên trên xe này có một (cái) trường tàu. Trường tàu biết không, chính là trên xe quan lớn nhất. Hẳn là một (cái) người sống sờ sờ, sẽ yêu cầu chúng ta làm cái này, làm cái đó. Làm xong, liền có khả năng mở. " lão già khom nói.

"Vậy sau đó thì sao? " Trương Bằng hỏi tới.

"Sau thế nào hả, cái đó trường tàu liền không lại đã tới, giống như hư không tiêu thất một dạng, cũng không có ai sẽ rời đi qua. " lão già khom nói.

"Đã bao nhiêu năm? " Trương Bằng tiếp tục hỏi.

"Một, hai ba bốn... " lão già khom ngẩng đầu nhìn nóc xe, đếm đếm ngón tay, nói, "Bốn năm số không ba tháng."

Trương Bằng suy nghĩ một chút, nói, "Nói cách khác, ngươi nguyên bản có cơ hội xuống xe, nhưng vẫn không xuống."

Lão già khom ngăn người, ngay sau đó toét miệng cười một tiếng, nói, "Ta chính là một (cái) xin com, ở nơi nào đòi không phải là đòi a. Nơi này có ăn có uống có ngủ, cần gì phải đi cái kia Thiên kiều đầy bị đóng."

"Ừ..." Trương Bằng trầm ngâm chốc lát, cuối cùng gật đầu một cái. Lão đầu này, ý vào tự mình ở trên xe thời gian dài, kinh nghiệm phong phú, khanh khách người mới liền có thể qua sống. Đón lấy, Trương Bằng chỉ chỉ phía trước đi thông: thứ tư buồng xe cửa sắt, hỏi, "Như thế, qua nhiều năm như vậy, có người hay không trải qua: thứ tư buồng xe?"

"Ây..." lão già khom đang uống nước, bị sặc một cái, ho khan đến mấy lần mới lên tiếng, "Là có đi vào, nhưng đều cũng không có đi ra."

"Ngươi là nói, cánh cửa này có thể mở? " Trương Bằng bất thành linh hỏi.

"Chuyện này..." lão già khom tựa hồ có hơi do dự, biến đổi sắc mặt nhiều lần. Trương Bằng dùng ngón tay gõ mặt bàn, phát ra "Thành khăn đốc..." âm thanh. Dời dỗi theo thời gian, hẳn càng gõ càng nhanh, sắc mặt cũng biến thành càng ngày càng lạnh.

Lão già khom rút cổ một cái, rút cuộc gánh không được áp lực, nói, "Tim mấy cái khí lực lớn người, liền có thể xoay mở, bất quá..." hắn dừng lại một lúc lâu, mới lên tiếng, "Tốt nhất khác (đừng) làm như thế, quá nguy hiểm"

"Bên trong có vật gì sao? " Trương Bằng hỏi.

"Đại khái ba, bốn năm trước đi, có mấy cái tiểu tử tiến vào. Mới như thế một lát, bên trong liền truyền ra tiếng kêu thảm thiết, xé rách cổ họng cái loại này, dọa chết người. " lão già khom vừa nói, trong mắt dần dần toát ra sợ hãi, "Đoàn người đều bị dọa sợ, lần tránh xa xa, toàn bộ số 5 buồng xe cũng bị mất người..."

"Sau đó, nhanh đến ban đêm, có mấy cái gan lớn, liền đề nghị đi qua (quá khứ) nhìn."

"Nào biết, bọn họ vừa qua khỏi đi, lúc trước đi vào một người trẻ tuổi liền chạy trở lại..."

"chờ một chút..." Trương Bằng cắt đứt lão già khom, hỏi, "Ngươi không phải mới vừa nói, không có ai đi ra sao?"

"Cái đó cũng không tính là là 'Người' , giống như chó điên một dạng, biết người liền cắn. Hai người nam bị nó cắn đứt cổ, máu phun lão Cao, vết máu kia, bây giờ còn đang bên kia buồng xe trên đỉnh, đen kịt một mảnh, người đợi lát nữa đi qua nhìn một chút liền biết rồi. " lão già khom nói.

"Sau đó thì sao? " Trương Bằng hỏi.

"Sau đó đoàn người đồng tâm hiệp lực, đem người kia đẩy trở về: thứ tư buồng xe, lần nữa khóa lại cánh cửa, thì không có sao. " lão già khom nói.

"Ừ..." Trương Bằng trầm ngâm trong chốc lát, cảm lên một ít bao vui vẻ quả, vút cho lão già khom, nói, "Tốt rồi, ngươi đi về trước đi, có chuyện lại tìm ngươi."

"Eh, tốt. " lão già khom cúi người gật đầu đất đáp, sau đó nắm vui vẻ quả, ba bước vừa quay đầu lại mà thẳng bước đi.

"Lão đại, còn có gì phân phó? " lão già khom mới vừa đi, Đại Đông ca liền chống hông nói.

Trương Bằng cầm mấy khối chocolate, ném cho người sau, nói, "Ngươi cũng đi về trước đi, có chuyện ta lại để cho a trì đi qua (quá khứ) tìm ngươi."

"Được được được. " Đại Đông ca gật đầu, dẫn người rời đi.

Đại Đông ca đi sau, a trì lại tới, xưng phong nhận việc nói, "Bằng ca, có muốn hay không ta đi theo dõi bọn họ?"

Trương Bằng lắc lắc đầu, Âm Dương có vắn có điệu nói, "Nghỉ người thì không dùng người, dùng người thì không nên nghi ngờ người... " sau đó vung tay lên tay, nói năng có khí phách nói, "Không cần!"

"Bằng ca anh minh. " a trì gơ ngón tay cái lên.

"Ừ. " Trương Bằng đắc ý gật đầu, cầm lên một ít bao hạt đào, ném qua. Để cho a chạy băng băng theo dõi Đại Đông ca, giống như là để cho con chồn đi theo dõi chó săn, kết quả duy nhất chính là câu kết với nhau làm việc xấu.

Muốn lợi dụng những người này, liền muốn thường xuyên "Phân hóa " bọn họ, không để cho bọn họ có cơ hội tụm lại. Một khi bọn họ có tư để hạ tiếp xúc, liền dễ dàng động lệch đầu óc.

Thuật quyền biến, thích hợp với nước Hoa xã hội bất kỳ một cái nào tàng thứ. Cho dù là thủ lĩnh ăn mày, cũng sẽ ngón này.

Xin nhớ quyền sách thủ phát tên miền: . 4 mạng tiểu thuyết bản điện thoại di động đọc địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: bức bách

Lúc xế chiều, lão già khom tự mình làm một chuyến. Cẩn thận mỗi bước đi, có chút lén lén lút lút.

"Bằng ca, cái đó... " lão già khom nhìn lấy số sáu buồng xe phương hướng, muốn nói lại thôi, có vẻ hơi do dự.

Trương Bằng thấy vậy, tâm niệm vừa động, 12 cái cao lớn to con, phẳng phát binh sắt đầu một dạng kiếm thuẫn binh trống rỗng xuất hiện, chất đầy lối đi.

"Không cần lo lắng, ta so với như người tưởng tượng cường đại hơn. " Trương Bằng nói.

Cuối cùng, lão già khom quyết định như vậy nắm chặt quả đấm, nói, "Cái đó đại đông, không thể tin, người phải cẩn thận một chút."

"Ừ? " Trương Bằng hé mắt.

"Mỗi lần đến đứng, hắn cũng không dám xuống xe. Sau đó chúng ta mới biết, hắn là tên tội phạm bị truy nã, vào phòng cướp bóc, giết người khác một nhà ba người. " lão già khom nói.

"Ừ..." Trương Bằng nhủ mảy một cái, vừa không gật đầu, cũng không có lắc đầu, sau đó nói, "Người liền tạm thời ở lại số 5 buồng xe đi."

"Eh, tốt. " lão già khom gật đầu đáp, sau đó trở lại số sáu buồng xe, đem hành lý chờ tới, ngồi ở Trương Bằng cách đó không xa.

Đêm xuống, Trương Bằng lại đang trong cửa sổ xe, quan sát một lần nhân viên tàu thi thể đại tuần du. Lần này cùng lần trước một dạng, không có gì khác nhau rất lớn, toàn bộ hành trình hơn một tiếng, vừa đến một lần.

Ngày thứ hai, Trương Bằng gọi tới Đại Đông ca, Trương Hiểu tri đám người, tuyên bố muốn tìm tòi: thứ tư buồng xe. Mọi người hù dọa đến sắc mặt trắng bệch, rồi rít tỏ vẻ phản đối. Trương Bằng không nói lời nào, gọi ra kiếm thuẫn binh, thái độ vô cùng kiên quyết.

Nhìn lấy từng cái lại cao lại trắng, võ trang tận răng binh sắt đầu, Đại Đông ca, Trương Hiểu tri đám người nuốt nước miếng, không dám nói nhiều nữa cái gì.

"Cổ họng cổ họng cổ họng..."

Một trận nặng nề kim loại tiếng va chạm đi qua, hai gã kiếm thuẫn binh chuyển động quay bánh xe, mở ra bốn khoang xe lửa cửa sắt lớn.

Trong triều nhìn lại, là một: trống rỗng hành khách buồng xe, hai bên là cũ kỹ tôn chỗ ngồi, trung gian là hành lang, một mực đi thông: sau buồng xe. Bây giờ là mười giờ sáng, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ xe, chiếu vào bên trong buồng xe, yên tĩnh.

"A trì a, vào xem một chút. " Trương Bằng bỗng nhiên nói.

"À? " Trương Hiểu trì mò mịt đất quay đầu, dường như không có nghe rõ.

"Nuôi binh ngàn ngày, dùng trong chốc lát. Huynh đệ, bây giờ liền nhờ vào ngươi. " Trương Bằng mỉm cười nói, ánh mắt lại vô cùng băng lãnh.

"A... " a trì há hốc miệng, mắt lộ ra kinh hoàng, có chút không biết làm sao.

"Đồng ca, tiền hán một đoạn. " Trương Bằng hướng Đại Đông ca nói. Người sau ngẩn người, ngay sau đó sắc mặt lạnh lẽo, nắm a trì sau cổ áo về phía trước đẩy một cái, sau đó một cước đạp vào bên trong cửa sắt. Người sau bổ nhào về phía trước, ăn chó gặm cứt.

"Không! " a trì mãnh đất giựt mình tỉnh lại, hét lớn, "Bằng ca, ngươi không thể, không thể a!"

"Bằng hữu, cảm chỗ tốt, ăn đồ vật, thì phải làm việc, lẽ bắt đi bắt dịch. " Trương Bằng lạnh nhạt nói.

Cái này vừa nói, đừng nói a trì, ngay cả Đại Đông ca những người đó, ngay cả lão Vạn, tiểu Vân đám người, cũng lộ ra lo lắng thần sắc.

"Bằng ca, ta trước là có mắt như mù, gió chiều nào theo chiều nấy, tham tiện nghi nhỏ... " a trì quỳ dưới đất, không ngừng đất rút ra mặt mình, vô cùng dùng sức, không hai cái liền rút ra đỏ, "Bằng ca, nhìn tại huynh đệ một trận phân thượng, tha cho ta đi."

A trì một cái nước mũi một cái lệ đất cầu khẩn, Trương Bằng lại thờ ơ không động lòng, chỉ số 3 buồng xe phượng hướng nói, "Chỉ cần ngươi đem sự tình làm xong, chúng ta vẫn là hảo huynh đệ, nếu không... " Trương Bằng mắt lộ ra hung quang, thừ rằng nói, "Bây giờ nhất định phải chết!"

Nhìn lấy trở mặt còn nhanh hơn lật sách Trương Bằng, a trì sợ đến cả người phát run, nhưng cũng không dám lộ ra cừu hận thần sắc, giống như chỉ bị đá đánh đi qua chó nhà có tang, cụp đuôi, ào nào chạy. Bất chúc Phật Nhân trước Trương Bằng, so với phía trước nguy hiểm không biết còn còn đáng sợ hơn.

Nhìn lấy a trì biến mất ở: thứ tư buồng xe cuối cùng, Trương Bằng nhìn về phía Đại Đông ca một tên trong đó thủ hạ.

"Huynh đệ... " Trương Bằng vừa mới mở miệng, đối phương liền hù dọa co quắp trên mặt đất rồi.

"Cả đời lưu ở trên xe không có ý nghĩa, có lẽ đường ra thì ở phía trước. " nói xong, Trương Bằng nhìn Đại Đông ca một cái, "Đồng ca, hỗ trợ một chút. " người sau không do dự, trực tiếp xách tiểu đệ cổ áo, ném vào bên trong cửa.

"Đại ca... " cái kia vị thành niên tội nghiệp mà nhìn Đại Đông ca, người sau lại không có chút nào thương hại, nói, "Đừng gọi ta, đây là Bằng ca ý tứ."

Cuối cùng, vị thành niên cúi thấp đầu, đi về phía bên trong buồng xe. Dự ước chừng mười phút, Trương Bằng lại bắt đầu xua đuổi hạng nhì vị thành niên. Cho đến nửa giờ sau, thủ hạ của Đại Đông ca đều đi vào.

Làm Trương Bằng lần nữa nhìn về phía Đại Đông ca thời điểm, người sau thờ dài, nói, "Tôi phiên ta..."

Trương Bằng không lên tiếng, chẳng qua là gật đầu một cái. Đại Đông ca ngược lại rất thức thời, đi thẳng vào. Nhưng hán vừa bước vào: thứ tư buồng xe, sau lưng đột nhiên truyền tới một tiếng súng vang.

"Oành!"

Hán cả người cứng đờ, dừng bước. Cúi đầu nhìn lại, máu tươi đang từ ngực lan tràn ra. Hán tròn tròn liếc trông mắt, không thể tin quay đầu, nhìn lấy Trương Bằng, trong mắt không có lời giải, còn có không cam lòng.

"Ta không yên tâm ngươi, cho nên, an tâm đi đi. " Trương Bằng lạnh nhạt nói, hống súng đang toát ra một luồng khói xanh. Chỉ có nhìn tận mắt Đại Đông ca ngã xuống, hán mới sẽ cảm thấy an tâm. Hán cũng không muốn đợi lát nữa thăm dò thời điểm, bị núp trong bóng tối người phạm tội giết người đánh lén.

Đại Đông ca đỡ chỗ ngồi dựa lưng, dường như muốn nói cái gì. Có thể trong miệng tràn ra máu tươi, lại che mất thanh âm của hán. Ước chừng mười mấy giây đồng hồ sau, Đại Đông ca ngã ở trong máu của chính mình, mắt tròn tròn, chết không nhắm mắt. Trương Bằng tâm niệm vừa động, hai gã kiếm thuần bình tiến lên nâng lên Đại Đông ca, quay kiếng xe xuống, ném ra ngoài.

Làm xong những thứ này, Trương Bằng nhìn về phía bên người lão Vạn.

"Đến ta sao? " lão Vạn sắc mặt trắng nhợt, nửa là bất đắc dĩ, nửa là nhận mệnh hỏi.

Mà đứng tại bên cạnh Trương Bằng tiểu Vân, cũng không tránh khỏi đất run rẩy. Cái này nhìn như hiền lành đứa bé lớn, phát động ác đến, lại đáng sợ như vậy. Lãnh huyết vô tình, giết người ngay cả mắt cũng không nháy một cái.

"Lão Vạn, ngươi ở lại chỗ này, ta vào xem một chút. " Trương Bằng nói.

"À? " lão Vạn tựa hồ có hơi giật mình.

Trương Bằng thấy vậy, thở dài, nói, "Bọn họ là người ngoài, ta mới làm như vậy. Người là huynh đệ nhà mình, dĩ nhiên không thể để cho người mạo hiểm." bằng vào lần trước lão Vạn mạo hiểm bị ông sát đập thương nguy hiểm bảo vệ chính mình, liền không thể để cho hán mạo hiểm, ít nhất Trương Bằng hẳn ngưng ngưng làm như thế.

Trương Bằng vừa nói như thế, lão Vạn biểu tình ngược lại không có thay đổi gì, tiểu Vân nhưng là thờ phào nhẹ nhõm. Nguyên lai người kia, vẫn là nói tình nghĩa...

"Cảm thấy được, người nếu để cho người tiến vào, liền đợi buổi tối nhìn kỹ hẳn nói, chớ nóng vội tìm tòi." lão Vạn suy nghĩ một chút, đề nghị.

"Ừ." Trương Bằng suy tư một chút, cảm thấy lão Vạn nói rất có đạo lý, liền để kiếm thuận binh đem cửa sắt lần nữa đóng lại.

Tiếp đó, ba người vừa uống trà, một bên tiêu phí thời gian. Ngoài cửa sổ cảnh sắc, dần dần trở nên mạch phát lên. Không thấy được đồng ruộng, cũng không nhìn thấy Nông trạch, chỉ có mệnh mông bát ngát màu đỏ sa mạc than, cùng vô số lùm cây.

Mà kỳ quái hơn chính là, Trương Bằng đứng lên, xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn xuống dưới đi, đường sắt mặc dù vẫn còn, lại có một loại bán trong suốt, cảm giác không chân thật.

"Nơi này là nơi nào?" Trương Bằng hỏi.

Lão Vạn lắc đầu một cái, nói, "Cái này đoàn xe, bắt đầu là tại quỹ đạo bình thường bên trên(lên), nhưng là đi đi, liền sẽ tiến vào rừng sâu núi thẳm, vượt núi băng đèo, căn bản không hợp với lẽ thường. Ta nghe những người khác nói, có lúc còn có thể vượt Dương độ biển, đi đến nước ngoài..."

"Mau nhìn, có chỉ đại thần lẫn!" tiểu Vân bỗng nhiên lôi kéo Trương Bằng tay áo.

Thuận theo chỉ thị của nàng nhìn lại, xa xa hán hán rạn nứt màu đỏ trên đất, lại nằm một cái dài hơn ba mét thần lẫn. Bộ dáng kia, có chút giống như cá sấu, nhưng là thứ thiệt thần lẫn. Mặc dù cách khá xa, nhưng bởi vì hình thể của nó rất lớn, nhìn đến vô cùng rõ ràng. Cái kia trống lên ánh mắt, giống như một màu vàng bóng đá.

"Đừng đừng đừng!"

Ngay tại ba người nhìn đại thần lẫn thời điểm, trong cửa sắt bỗng nhiên truyền ra một trận gỗ vỡ vào âm thanh. Tiểu Vân theo bản năng ôm chặt vào cánh tay của Trương Bằng. Ở trong môi trường này, nữ sinh là ưu tiên hướng cường giả áp sát.

Trương Bằng cùng lão Vạn liếc nhau một cái, người sau lập tức hóp lưng lại như mèo, đến gần cửa sắt, cẩn thận lắng nghe.

"Đừng đừng đừng!"

Cách trong chốc lát, âm thanh vang lên lần nữa, dường như có người ở bên trong vỡ vào, lại không có tiếng gào, vô cùng quý dị. Lão Vạn quay đầu lại, hướng Trương Bằng đầu tới một hồi ý ánh mắt. Trương Bằng chiêu ra tay, ra hiệu hán trở lại.

"Như thế nào đây?" lão Vạn hỏi.

"Bất kể hán, tiếp tục uống trà." Trương Bằng liếc nhìn cửa sắt, nói.

Uống một hồi trà, cửa sắt không có truyền ra lại âm thanh, ba người khôi phục dễ dàng. Tiểu Vân kéo Trương Bằng, hỏi han.

"Tiểu Bằng ca ca, người là làm gì?"

"Tại một nhà đồ dùng hàng ngày công ty, làm một tiểu nghiệp vụ viên." Trương Bằng như nói thật nói.

"Không thể nào..." tiểu Vân vẻ mặt kinh ngạc, nàng nói cái gì cũng không tin, như vậy có bản lãnh người, chỉ là một tiểu nghiệp vụ viên.

"Còn mở nhà lĩnh dị sở hành chính." Trương Bằng bổ sung nói.

"Thật là lợi hại a!" tiểu Vân trong đôi mắt tỏa ra ánh sao.

"Người thì sao?" Trương Bằng hỏi.

"Mới vừa lên năm thứ nhất đại học, nghỉ ngơi chuẩn bị về nhà, đản độn, u mê lên xe..." tiểu Vân nói một cách đơn giản lại tình huống của mình, năm nay hai mươi tuổi, bên trong đều người, cha mẹ là hộ cá thể, trước mắt tại hải thị bên ngoài kinh mậu đại học học tập quốc tế mua bán chuyên nghiệp.

"Cao tài sinh a!" Trương Bằng thở dài nói.

"Hi hi, tạm được tạm được." tiểu Vân đắc ý nói.

"Ta đây kiểm tra người một đạo đề, như thế nào đây?" Trương Bằng đột nhiên hỏi.

"Được." tiểu Vân vui vẻ đáp ứng.

"Đề mục là như vậy... " Trương Bằng uống một hớp trà, chậm rãi nói, "Có trong đó đều mỹ nữ, hường ông chủ mượn một khoản tiền. Qua một đoạn thời gian, đến tiền trả lại ngày, ông chủ liền gửi tin nhắn, thúc giục mỹ nữ trả tiền lại."

"Thiếu nợ thì trả tiền, lẽ bất di bất dịch, đúng không?"

Nói tới chỗ này, Trương Bằng nhìn hai người một cái, hai người đều gật đầu một cái.

"Có thể mỹ nữ lại chậm chạp không trả, cuối cùng phát tới một cái tin tức..."

"Ngàn dặm Giang Lăng."

"Ngàn dặm Giang Lăng, tại sao à? " tiểu Vân bật thốt lên, hỏi.

"Đúng vậy, tại sao à? " Trương Bằng làm bộ nói, "Ta chính là không biết, cho nên mới hỏi người a."

Lão Vạn suy nghĩ một chút, vẻ mặt trở nên vô cùng đặc sắc, chỉ Trương Bằng, lắc đầu nói, "Người a người a..."

Tiểu Vân Liễu Mi hơi cau lại, cẩn thận suy nghĩ một lúc lâu, rốt cuộc minh bạch được, nhất thời mặt lộ vẻ ngượng ngùng, quả đấm nhỏ vừa nhấc, đập Trương Bằng một chút, cáu kỉnh: "Thật là xấu!"

"Ha ha ha! " Trương Bằng cùng lão Vạn đều nở nụ cười, vui vẻ khoát tay.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khùng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Thứ 134 tiết lòng người

Một vào buổi tối, nhân viên tàu thi thể đại tuần du bắt đầu...

Lúc ban đầu thời điểm, cùng trước đây hai lần cũng không có gì khác nhau. Có thể đến phía sau, liền có chút dọa người. Chỉ thấy nhân viên tàu thi thể lôi kéo mấy cô tử thi, loang choà loang choạng mà ở trong đường hầm đi qua. Những thứ này tử thi, chính là cái kia vài tên vị thành niên, tất cả đều mắt trợn tròn, tựa hồ bị dọa chết tươi.

Trương Bằng rất nhanh thì phát hiện, không có Trương Hiểu hồ thi thể, xem ra người này còn là rất tinh, ít nhất tránh thoát đêm đầu tiên. Nhưng là theo mặt bên chứng minh, bên trong là có đường sống.

Sáng ngày thứ hai tám giờ, Trương Bằng điều đồng hồ báo thức, đứng giờ tỉnh lại. Ba lô trên lưng, kéo dài rương hành lý, để cho kiểm thuận binh xoay mở cửa sắt, trong triều đi tới. Nếu đã tới, liền không có gì hay do dự, tìm tới trường tàu mới là chính lộ.

Và lại, đối thủ của hắn trong hai quả con cờ cũng có lòng tin, ít nhất giết chết đám này hoạt thì không thành vấn đề. Về phần phía sau, đi một bước nhìn một bước đi. Hắn không có đạo lý ở trên xe lãng phí thời gian, không nói đến không điều hòa, đi ngủ cũng không cách nào nằm, quả thực quá không có ý nghĩa.

Đương nhiên, có tiểu Vân tại, ngược lại có thể giải buồn một chút. Nhưng coi như ngâm, hai người mấy ngày chưa giặt tắm, trên người bẩn thỉu, lại cộng thêm bốn phía không có át che, cũng mất cái kia hứng thú. Hắn đối với nữ nhân, không tính là kén ăn, nhưng đối với hoàn cảnh, vẫn có tối thiểu yêu cầu, cũng không thể hiện trường phát sóng trực tiếp đi

Lão Vạn công lấy sau lưng hành lý, đi theo vào.

"Người làm sao..." Trương Bằng có chút ngạc nhiên.

"Nhiều ta một cái, cũng tốt có thể chiếu ứng lẫn nhau." Lão Vạn nói.

"Vậy thì cảm ơn." Trương Bằng cười một tiếng, nói. Lão Vạn chịu đến giúp đỡ, nhất định là tốt nhất, chẳng qua là hắn ngượng ngùng nói mà thôi.

Đi vào số 4 buồng xe, có lẽ là không người duyên cớ, cảm giác có chút lạnh lẽo.

Quan sát một hồi, Trương Bằng tiếp tục hướng phía trước đi. Lão Vạn đuổi theo, đoạt lấy hần kéo cần rương, nói, "Ta giúp ngươi cầm, ngươi ở phía trước mặt, tốt rành tay ứng đối tình huống."

Lão Vạn không thể nghi ngờ là đáng tin cậy, Trương Bằng cũng không có tỏ vẻ dị nghị. Bất quá, hần là hy vọng lão Vạn năng chủ động đi trước, hần theo ở phía sau, dù sao hần không có thói quen xông lên đầu tiên tuyền. Nhưng dưới tình cảnh này, hần không dễ phá xấu mới vừa tạo dựng lên "Hình tượng huy hoàng" không thể làm gì khác hơn là kiên trì đến cùng đi trước. Ngược lại nguyên kế hoạch trong, lão Vạn cũng không theo tới.

An ủi mình như vậy, Trương Bằng tiếp tục hướng phía trước đi, chỉ chốc lát sau, đi tới số 3 buồng xe. Bên trong trống rỗng, hai bên là tôn bàn ghế, trung gian là đường đi, cùng số 4 buồng xe không có khác biệt.

mà nói, xe lửa tiết thứ hai là nhân viên tàu văn phòng khu cùng khu nghỉ ngơi, đi về trước nữa chính là đầu xe lửa rồi. Kiểu cũ xe lửa hơi nước, là dựa vào đốt than đá, đầu xe có dáng vóc to nồi đun nước, xi lanh cùng truyền động trang bị. Nói cách khác, phía trước chính là đích đến của chuyến này rồi.

Dường như quá thuận lợi...

"Hi hục... Hi hục... Hi hục..."

Như ần như hiện quỹ đạo tiếng va chạm, nương theo lấy thân xe nhẹ nhàng lay động, hết thấy đều lộ ra không nói được quý dị.

Trương Bằng tiếp tục hướng phía trước đi, xuyên qua hai khoang xe lửa trong lúc đó chỗ nối tiếp, lại là một tiết hành khách buồng xe, cùng số 3 buồng xe giống nhau như đúc. Trương Bằng không khỏi nhíu mày một cái, bước nhanh hơn đi tới tiết sau, nhưng vẫn là hành khách buồng xe.

"Chuyện gì xảy ra" Trương Bằng dừng bước lại, đánh giá lấy bốn phía.

"Chỗ ngồi bài!" Lão Vạn đột nhiên chỉ chỗ ngồi mặt bên hô.

Định mắt nhìn đi, trên đó viết: "Seat21, Coach3" tại nhìn về phía trước, đều là dấu hiệu "Coach3" chỗ ngồi. Nói cách khác, nơi này là số 3 buồng xe, đi về phía trước nữa một tiết, vẫn là số 3.

Hai người liếc nhau một cái, bắt đầu đi trở về.

"Seat1, Coach4!"

Trở lại mới vừa rồi buồng xe, chỗ ngồi bài biến thành "Coach4" cũng chính là số 4 buồng xe. Đối mặt quý dị như vậy tình huống, hai người tiếp tục hướng sau đi, nghĩ phải rồi đi nơi này.

"Cmn!" Sắp đến cuối thời điểm, Trương Bằng không nhịn được mắng lên.

Hơn mười phút trước còn mở ra cửa sắt, lại đóng nghiêm nghiêm thật thật.

"Đừng đừng đừng!" Trương Bằng dùng sức đập mấy đá, cửa sắt vẫn không nhúc nhích. Trên cửa không có quay bánh xe, chỉ có thể từ bên ngoài mở ra.

Lúc này,

Bên trong cửa mở hồ truyền tới số 5 trong buồng xe âm thanh.

"Các ngươi không thể như vậy, bọn họ còn ở bên trong!" Là tiểu Vân âm thanh.

"Cút ngay, là chính bọn hần muốn tìm chết, không trách chúng ta!" "Đúng vậy, không trách chúng ta." "Cô em, cánh cửa không đóng, đoàn người cũng không yên a." Sau đó là mấy một (cái) thanh âm của nam nhân, có người ở quát mắng, có người ở ồn ào lên, có người ở khuyên. Nếu như không có đoán sai, những người này đều là số 5 buồng xe, trước thành thành thật thật, chờ hần vừa đi, liền ngưu khí dậy rồi.

"Mở cửa, mở cửa nhanh, chúng ta ở bên trong!" Trương Bằng cùng lão Vạn đồng thời đập cửa, la lớn.

"Bọn họ ở bên trong, mở cửa nhanh a, cầu cầu các ngươi rồi." Tiểu Vân cầu khẩn nói.

"Không có thể mở cánh cửa!" "Ai biết bên trong có phải hay không là quái vật gì, chỉ có tiếng đập cửa, không nói gì âm thanh." "Đúng, muôn ngàn lần không thể mở cửa!"

"Cầu cầu các ngươi, mở cửa nhanh..." "Ba!" "Ô ô ô..." Tiểu Vân tiếng khóc kêu, nương theo lấy một cái thanh thúy bạt tai, hơi ngừng, biến thành thấp giọng nức nở.

Lão Vạn dùng sức đập cửa sắt, nghẹn ngào mắng chửi, "Súc sinh a, đám này súc sinh!"

Trương Bằng tâm niệm vừa động, túi áo bên trong tràn ra một tia khói đen, cửa trước khẽ hở chui vào. Có thể dời đổi theo thời gian, khe cửa bên khói đen càng để lâu càng nhiều, lại không khoan qua đi.

"Cmn!" Trương Bằng lại mắng một câu, thu hồi khô lâu thích khách.

"Đứng đứng Phanh!" Lão Vạn vẫn còn đang đập cửa, Trương Bằng chụp sợ vai hắn, khuyên nhủ, "Được rồi, trước đi nhìn trước mặt một cái đi."

Thấy cửa sắt vẫn không nhúc nhích, lão Vạn cũng chỉ đành buông tha, nhưng vẫn là không nhìn được địa(mà) mắng, "Đám này đồ chó con, có chuyện lẩn tránh so với ai khác đều nhanh, nhất gan ích kỷ, trở mặt, thật đáng đời bị Đại Đông ca chèn ép!"

"Được rồi, trong xã hội nhiều nhất chính là thứ người như vậy, người mắng không xong," Trương Bằng nói.

"Thật con mẹ nó không phải là người!" Lão Vạn giận đến mặt đỏ tới mang tai, có lẽ thường xuyên bị tiểu nhân hãm hại.

"Chờ chúng ta tìm được đường đi ra ngoài, có bọn họ đẹp mắt." Trương Bằng mặt lộ hung quang, tàn bạo nói nói.

Sau đó, hai người tiếp tục hướng phía trước đi. Chỉ chốc lát sau, lại đi tới số 3 buồng xe. Đang tiếp tục đi về phía trước, vẫn là số 3. Kế tiếp trong vài giờ, hai người một mực hướng phía trước đi, tuy nhiên cũng tại số 3 trong buồng xe. Nhưng là chỉ cần sau này đi, liền sẽ trở lại số 4 buồng xe.

Mất thấy một mực đang tuần hoàn, hai người ngừng lại.

Quý đánh tường

Trương Bằng rất nhanh thì hủy bỏ rút cái ý niệm này. Quý đánh tường vận động quỹ tích là hình tròn, tại một chỗ quanh đi quẩn lại. Mà con mắt tình hình trước mắt, càng giống như là một cái số học trên "Xạ tuyến" tiết thứ tư buồng xe là nguyên điểm, tiết thứ ba buồng xe chính là hướng một cái phương hướng dọc theo thẳng tắp.

"Lão Vạn, người có ý kiến gì không" Trương Bằng hỏi.

Lão Vạn lắc đầu một cái, tỏ vẻ không biết gì cả.

Hai người không nghĩ tới biện pháp, tại số 3 buồng xe ngồi xuống, xuất ra bình đựng nước, quất lên. Ngoài cửa xe vẫn là màu đỏ sa mạc than, xe quỹ cạnh bụi cây bụi cỏ bay vút qua.

Cửa sổ xe!

Trương Bằng lập tức nghĩ tới một loại khả năng tính, quay kiếng xe xuống, đem khô lâu thích khách thả ra ngoài, sau đó chui vào số 5 buồng xe, mở cửa. Nhưng hắn nghĩ lại, lại buông tha.

Một mặt, hóa thành sương mù khô lâu thích khách, rất có thể bị gió mạnh thổi tan, hơn nữa vong linh đoàn xe một trong những quy tắc chính là "Ly khai khoang xe phạm vi, lập tức từ vong". Trong tay Trương Bằng liền cái này hai tờ bài, không dám mạo hiểm. Mặt khác, bên kia cửa sổ đóng cẩn thận, cho dù hắn nguyện ý mạo hiểm, kết quả cũng chưa chắc được đề ý.

Vì vậy, vẫn cẩn thận là hơn. Ghê góm, thả dao kiếm binh đi ra cùng nhân viên tàu thi thể liều mạng. Hắn cũng không tin, những thứ kia khô đét thi thể, có thể có bao nhiêu sức chiến đấu.

Tiếp đó, Trương Bằng lần nữa cắt tia trước mắt phát hiện.

Về phía trước, vẫn là số 3 buồng xe, về phía sau, lập tức trở về đến số 4 buồng xe.

Như thế, nếu như nắm giữ một cái cũng đủ dài sợi dây, theo số 3 buồng xe đến số 3 buồng xe, kết quả sẽ là như thế nào

Nghĩ đến điểm này sau, Trương Bằng lập tức lật (nhảy) ra trong rương hành lý quần áo, khoa tay múa chân một cái, đối với lão Vạn nói, "Đem y phục của người cũng lấy ra, chỉ để lại một bộ đồ, ngoài ra đều xé thành vãi, làm thành sợi dây."

Lão Vạn lập tức làm theo. Nửa giờ sau, một cái dài bảy mươi, tám mươi mét, dùng cá người kết liên tiếp vài sợi giây làm được. Hai người đem sợi dây trói trên cánh tay, lão Vạn lưu tại chỗ, Trương Bằng hướng phía trước đi.

Mười mét... 20m... Ba mươi mét...

Sắp đến cửa khoang xe thời điểm, Trương Bằng quay đầu liếc nhìn, lão Vạn đứng tại chỗ, trong tay quần vãi thùng. Hắn hít một hơi thật sâu, đi vào buồng xe chỗ nối tiếp. Bước chân rất chậm, khắp nơi quan sát. Cửa xe thủy tinh bên ngoài là thoáng qua rồi biến mất cỏ dại bụi cây, dường như không có dị trạng.

Hắn tiếp tục hướng phía trước đi, đến được tiết sau cửa khoang xe thời điểm, thấy được một màn quý dị. Chỉ thấy lão Vạn đưa lưng về phía hắn, trong tay quần vãi thùng, một mực lan tràn đến tiết sau buồng xe chỗ nối tiếp.

Hắn mới vừa muốn mở miệng kêu đối phương, lại tại Nháy mắt tiếp theo, gắng gượng dừng lại. Định mắt nhìn đi, "Lão Vạn" ăn mặc rách rưới trang phục màu xanh lam sẫm, tóc rối tung khô héo, phảng phất khô héo cỏ đoàn, thủ bộ lộ ra bạch cốt âm u. Cái kia rõ ràng không phải là lão Vạn, mà là một bộ nhân viên tàu thi thể!

Trương Bằng không khỏi hít hơi khí lạnh, chậm rãi lui về phía sau lại. Dọc theo sợi dây, xuyên qua trong buồng xe giữa chỗ nối tiếp, hắn thấy được lão

Vạn.

Chuyện này...

Hắn không khỏi nhủ mày một cái, chẳng lẽ mới vừa rồi hoa mắt. Lão Vạn được không đoan đoan địa(mà) đứng ở nơi đó, cũng không dị trạng.

"Thế nào" lão Vạn hướng hỏi hắn.

"Không có... Không việc gì..." Trương Bằng theo bản năng trả lời, xoay người, xuyên việt buồng xe chỗ ngồi tiếp. Cái kia nhân viên tàu thủy khô vẫn đưa lưng về phía hắn, không nhúc nhích.

Làm lần thứ hai nhìn thời điểm, Trương Bằng lưu ý đến, cái kia nhân viên tàu thi thể phía sau, công lấy sau lưng cái túi đeo lưng, lại cùng lão Vạn giống nhau như đúc.

Chẳng lẽ, cái này mới là thật lão Vạn!

Trong đầu xẹt qua cái ý niệm này, hắn nhất thời cả người nổi da gà lên. Chẳng lẽ mới vừa rồi một mực đi theo hắn, không là người sống, mà là tử thi

Ảo giác, nhất định là ảo giác!

Đáng tiếc Tiêu Vũ Nặc độ cho hắn chiếc kia linh khí dùng hết, nếu không tiểu Thiên mắt thuật mở một cái, thật giả phân biệt. Nhưng mà, hắn giờ phút này, không có cách nào điều dụng một chút linh khí.

Hắn đưa tay sờ một cái y trong túi hai quả con cờ, lại cảm trên lưng sủng lục, dần dần tỉnh táo lại.

Một lát sau, hắn lấy dừng khí, hướng phía trước nhân viên tàu thi thể hô lớn: "Lão Vạn!"

Chỉ thấy thi thể khẽ động, lại không có quay đầu, mà là thân thể nghiêng về trước, hướng phía trước rướn cổ lên, dường như đang gọi.

"Bằng ca, ta ở nơi này!"

Lão Vạn âm thanh từ phía sau truyền tới, Trương Bằng nhất thời một cái run cơ trí, đứng lên nổi da gà.

Xin nhớ quyền sách bắt đầu tên miền: . 4 mạng tiểu thuyết bản điện thoại di động đọc địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Thứ 135 tiết tìm ra lời giải

Một Trương Bằng ung dung thân nhiên mà trở lại hậu phương tiết thứ ba buồng xe, đột nhiên tâm niệm vừa động, gọi ra 12 cái kiếm thuẫn binh, đưa hắn cùng lão Vạn chắn. Hắn không có khả năng bởi vì hoài nghi, liền đem lão Vạn giết chết, cho nên chỉ có thể trước đem đối phương không chế lại.

"Bằng ca, người đây là" lão Vạn mặt lộ chán chừ, không biết hắn muốn làm gì.

"Đừng lo lắng, xác nhận một ít chuyện." Trương Bằng nói lấy, sáu gã kiếm thuẫn binh tiến lên, vây quanh lão Vạn. Đón lấy, Trương Bằng mang theo sáu mặt khác tên, đi tới buồng xe chỗ ngồi tiếp.

Trong tầm mắt, xuất hiện bảy cái nhân viên tàu thi thể bóng lưng. Dựa vào một tia như có như không tâm linh liên lạc, Trương Bằng có thể kết luận ra, phía trước sáu cái hoạt thi chính là hắn triệu đi ra ngoài kiếm thuẫn binh.

"turnround..."

Trương Bằng hạ lệnh, sáu cái nhân viên tàu thi thể đồng loạt xoay người. Quả nhiên, chỉ là ảo giác mà thôi.

Như thế, hiện tại để cho chúng nó đi tới, sẽ như thế nào đây

Nghĩ như vậy, Trương Bằng lần nữa hạ lệnh, sáu cái nhân viên tàu thi thể tề chỉnh địa(mà) hướng hắn đi tới.

Mười mét... 20m...

Nhìn lấy sáu cái hốc mắt trống rỗng, mặt mũi khô cằn hoạt thi đi tới, Trương Bằng khẩn trương đến lòng bàn tay đỏ mồ hôi, đang do dự có muốn hay không chúng nó tiếp tục đến gần. Đột nhiên, sáu cái hoạt thi liên tiếp biến mất, phảng phất đi vào trong hư vô.

Chúng nó đi đâu

Tiết thứ tư buồng xe!

Trương Bằng vội vã hướng sau đi, đã nhìn thấy lão Vạn bên người trống rỗng, vây quanh kiếm của hắn lá chắn binh đều không thấy.

"Lão Vạn, chúng nó đây" Trương Bằng hỏi.

Lão Vạn có chút mờ mịt địa(mà) chỉ chỉ phía sau. Trương Bằng lập tức mang theo còn lại kiếm thuẫn binh đi qua (quá khứ), rất nhanh thì tại số 4 buồng xe tìm được biến mất sáu gã kiếm thuẫn binh.

"rever..."

12 cái binh sắt đầu hóa thành sương trắng, bay trở về túi của hắn.

"Thế nào" lão Vạn theo tới, hỏi.

Trương Bằng đứng tại chỗ, giơ tay lên một cái, làm một cái "Chờ một chút" đích thủ thế. Một vệt quang sáng xẹt qua đầu, làm thế nào cũng không bắt được.

Hắn không ngừng nhớ lại mới vừa rồi thật sự nhìn thấy hết thảy, vài thùng, lão Vạn, buồng xe, nhân viên tàu thi thế, biến mất...

Dần dần, hắn đã nghĩ tới một chi tiết. Cái kia sáu cái ảo ảnh, là tại sắp bước vào buồng xe chỗ nối tiếp thời điểm biến mất.

Cánh cửa...

Đúng, chúng nó đều là tại cánh cửa chỗ biến mất!

Trương Bằng không khỏi nghĩ đến một loại khả năng tính, đó chính là "Một chiều cửa không gian truyền tống". Giả thiết số 3 buồng xe đến số 2 buồng xe trong lúc đó chỗ nối tiếp, có cửa cửa không gian truyền tống, theo chính diện vào trong, liền sẽ truyền tống về số 3 buồng xe đến số 4 buồng xe trong lúc đó, như thế hết thảy đều có thể giải thích.

Tại "Vài thùng" tồn tại dưới tình huống, không gian xảy ra dị thường, cho nên hắn nhìn thấy ảo giác. Về phần tại sao sẽ sinh ra ảo giác, rất có thể là "Không gian nghịch biện" đưa tới không xác định nhân tố.

Như thế, như thế nào giải quyết công truyền tống vấn đề

Rất đơn giản, nhân viên tàu thi thế đại tuần du thời điểm, cái này công truyền tống liền sẽ tạm thời đóng, bọn họ liền có thể thừa cơ tiến vào số 2 buồng xe. Theo tình huống trước, có thể bước đầu suy đoán ra, Trương Hiểu tri là thừa dịp hoạt thi bắt lấy vài tên vị thành niên thời điểm, len lén chạy vào số 2 buồng xe.

Tiếp đó, Trương Bằng liền đem hắn phát hiện nói cho lão Vạn.

"Mặc dù có chút mà không nghe rõ, nhưng ta tin tưởng phán đoán của ngươi." Lão Vạn thành khẩn nói.

"Chỉ có thể chờ đợi đến ban đêm..." Nếu xác định bước hành động kế tiếp, hai người liền ngồi xuống, uống nước nghỉ ngơi.

Mấy giờ sau, màn đêm buông xuống, ngoài cửa sổ cảnh tượng, vẫn là mệnh mông máng ngát sa mạc than, liêu không có người ở.

Hai người lẳng lặng chờ lấy, lại là mấy giờ trôi qua.

"Đằng đằng đằng..."

Một trận kim loại rong rọc tiếng va chạm theo lối đi chỗ sâu truyền tới. Nhờ ánh trăng nhìn lại, một chiếc tiểu xe thức ăn từ trong bóng tối đẩy tới, sau đó là đoàn xe phục vụ viên tay khô héo cánh tay.

Trương Bằng hơi híp mắt lại, dùng khóe ánh mắt xéo qua quan sát thi bày. Thi thế từng cái đi qua (quá khứ), sắp đến kết thúc thời điểm, Trương Bằng đột nhiên nghĩ đến, công truyền tống sẽ từ lúc nào trọng mới mở ra

Chỉ có hai cái độ khả thi, một là thi bày rồi đi trong nháy mắt mở ra, một là thi bày rồi đi sau, trong một thời gian ngắn mở ra. Nếu như là người trước, nhất định phải tại cuối cùng một cỗ thi thế trước khi rời đi tiến vào số 2 buồng xe.

Tại sao mấy cái vị thành niên đã chết, mà Trương Hiểu tri lại chạy

Rất rõ ràng, muốn bảo hiểm, liền muốn tại thi bày trước khi rời đi tiến vào. Mất thấy thi thể đại tuần bơi đến cuối đoạn, Trương Bằng hướng lão Vạn nháy mắt. Ngay sau đó, mười hai danh kiếm lá chắn bình trống rỗng xuất hiện, thi quần lập tức có phản ứng, đưa tay khô héo cánh tay, mở ra răng vàng khè miệng to, hướng chúng nó nhào qua.

Chỉ thấy một tên kiếm thuần bình giờ lên vừa dầy vừa nặng tấm thuần, mãnh đập tới, đem một cái hoạt thi đầu đánh rúc vào lồng ngực, mà một tên khác kiếm thuần bình rút đoàn kiếm ra, đâm vào hoạt thi trái tim.

Nhưng mà, những công việc này thi lại khác thường khó dây dưa, cho dù đầu bị đập bẹp, lồng ngực bị xuyên thấu, cũng vẫn nắm người xâm lăng, cần loạn không thôi. Bởi vì buồng xe lối đi nhỏ hẹp, binh lính cùng hoạt thi chen chúc chung một chỗ, sát người vật lộn, vũ khí cần bản không có quơ múa đường sống, ngược lại rằng còn có ưu thế.

"Đi mau!" Thừa dịp song phương đầu thời gian rảnh rỗi, Trương Bằng mang theo lão Vạn về phía sau khoan một cái, tiến vào một tiết mới buồng xe.

Tại sao nói là mới bởi vì cùng số 5 buồng xe một dạng, có chặn mở ra cửa sắt.

Nhìn ra ngoài đi, tình thế vô cùng nguy cấp. Trước nhất ba gã kiếm thuần bình bị thi bày áp đảo tại chỗ ngồi trên, điên cuồng cắn xé. Một tên trong đó dường như bị thương quá nặng, hóa thành từng tia sương trắng, bay đến hậu phương trên người đồng bạn.

"Nhanh, đóng cửa!" Trương Bằng kêu to, hai người hợp lực, chậm rãi thúc đẩy vừa dầy vừa nặng cửa sắt.

Còn lại một cái khe hở thời điểm, Trương Bằng đem kiếm thuần bình cho đòi trở lại. Thi bày mục tiêu chột hết sạch, la hét, hướng bên này nhào tới.

"Loảng xoảng!" Theo một tiếng vang trầm thấp, rốt cuộc đem thi bày ngăn cách bên ngoài.

Hai người thở hào hển, cũng không dám buông lỏng, nhanh chóng mở đèn pin lên, hướng phía sau nhìn lại.

"Tê..." Hai người đồng thời hút hơi khí lạnh. Chỉ thấy buồng xe hai bên, bày đầy quan tài, một trông không đến đầu.

Hai người liếc nhau một cái, tuy nói sớm có chuẩn bị tâm lý, thật là đến tiến vào, vẫn còn có chút sợ. Ở loại địa phương này, Trương Bằng là không dám đi trước rồi. Hắn trước gọi ra kiếm thuần bình, kiểm tra một phen, thu hồi sau, lại gọi ra khô lâu thích khách.

Kiểm thuần bình tổn thất hai cái, còn lại cũng có bất đồng trình độ tổn thương, có khôi giáp tan vỡ, có gãy tay chân què. Có thể phải lần nữa bổ sung linh khí, mới có thể khôi phục.

Sau đó, khô lâu thích khách đi ở phía trước, Trương Bằng theo ở phía sau, lão Vạn đi theo cuối cùng, hướng phía trước tìm tòi.

Nhìn trái phải đi, quan tài vô cùng cũ kỹ, mặt ngoài hủ hóa đến vô cùng nghiêm trọng, chung quanh quần không ít tơ nhện, phảng phất có mấy trăm thời gian. Phái trên quan tài cửa sổ xe, toàn bộ đóng đinh tấm ván, Phong đến sát sao.

Trong không khí tản ra nhân nhật tro bụi vị, phảng phất tiến vào khô ráo cũ kỹ trong kiến trúc.

Phần lớn quan tài đều mở nắp, bên trong trống không, chắc là những thứ kia tuần du nhân viên tàu thi thể. Về phần những thứ kia đóng chặt, là để cho người có chút tâm kinh đảm hàn. Đặc biệt là đi qua thời điểm, đều không khỏi lo lắng, sẽ có hay không có chi hoạt thi đột nhiên xông tới.

"Rào..."

Hai người đi tới đi tới, phía sau đột nhiên truyền tới một tiếng vang nhỏ, lại là nắp quan tài hoạt động âm thanh!

Hai đạo đèn pin chùm ánh sáng đồng thời chiếu theo, một cái nắp quan tài bị đẩy ra. Nhưng là, đợi một hồi lâu, cũng không có đồ vật bò ra ngoài.

Trương Bằng nhìn lão Vạn một cái, người sau gật đầu hiểu ý, cẩn thận từng li từng tí chuyển tới. Ánh sáng đèn pin mới vừa chiếu vào đi, bên trong liền truyền ra một cái nôm nớp lo sợ âm thanh.

"Đừng... Đừng giết ta... Ta là a tri..."

Sau đó đã nhìn thấy một bóng người, giờ hai tay bò dậy, chính là Trương Hiểu tri.

"Nói, chuyện gì xảy ra!" Trương Bằng rút súng lục ra, chỉ a tri nói.

"Ta... Ta..." A tri nhìn lấy hòng súng đen ngòm, giờ hai tay, lắp bắp nói, "Đêm hôm đó, ta... Ta thừa dịp nhân viên tàu trải qua, liền... Liền chạy vào, ta... Ta không dám đi về phía trước, lại sợ nó môn trở lại, liền... Liền mở ra một quan tài, tránh... Né vào trong..."

"Làm sao ngươi biết chúng nó không biết dùng đến ngươi bây giờ cái quan tài này, nói thêm câu nào nói dối, ngươi nhất định phải chết!" Trương Bằng bắt một sơ hở, nghiêm nghị quát lên.

"Ta... Ta là dò đi một cái tắt, phát hiện bên trong không có thi thể, mới... Mới trốn vào..." A tri về mặt đưa đám nói, "Ta... Ta không có lừa các ngươi..."

"Đi mở ra một cái quan tài nhìn một chút." Tay của Trương Bằng súng dờn một cái, chỉ chỉ một cái khác đóng quan tài.

"Chuyện này..." A tri có chút do dự không quyết định.

"Nhanh!" Trương Bằng giờ giờ lên súng lục, thúc giục.

A tri không thể làm gì khác hơn là nhận mệnh như vậy cúi thấp đầu, đến cái kia cổ quan tài bên cạnh, lục lọi một hồi lâu, đẩy ra nắp quan tài. Lão Vạn trong triều nhìn một chút, quay đầu hướng Trương Bằng lắc đầu một cái, tỏ vẻ không có thì thề.

"Đi, người ở phía trước mặt dò đường." Trương Bằng lại dương ra tay súng. Sau đó, hắn cho a tri một cây đèn pin, để cho đối phương ở trước mặt dò đường, chính mình cầm lấy đèn pin cùng súng lục, đi theo năm mét bên ngoài. Khó lâu thích khách hắn thu vào, tránh cho tiêu hao năng lượng.

"Sát sát sát..."

Ba người tiếng bước chân của, vang vọng tại thâm thúy u ám trong buồng xe. Hướng phía trước đi sắp tới hai mươi phút, lại còn chưa tới đầu. Hai bên quan tài, dần dần theo bộ phận rộng mở, bộ phận đóng, đến toàn bộ đóng.

Nói cách khác, nơi này có số lớn thi thể, tuần du những thứ kia, chẳng qua là trong đó một phần rất nhỏ.

"Bằng ca... Ta... Ta chẳng qua là cái tiểu nhân vật, tha cho... Tha cho ta đi..." A tri vừa đi, một bên nhỏ giọng cầu khẩn.

"Đừng sách, cẩn thận ta một phát súng đùng người!" Trương Bằng trầm giọng nói, giọng nói âm độc hung tàn vô cùng, để cho đi ở phía trước a tri cả người run run một cái, không dám nói nữa. Loại này hai tiểu nhân, đáng thương lên giống như con chó, lớn lối cũng giống con chó, có đôi lời nói như vậy, "Tử là vong on bội nghĩa, đắc chí liền ngồng cuồng". Cho nên, tiểu nhân căn bản không thể đồng cảm.

Đồng cảm ăn mày, ghê gớm phá chút tiền nhỏ, đồng cảm tiểu nhân, cẩn thận bị cắn ngược một cái.

"Siêng năng làm việc, ta liền không làm khó người rồi, còn có thể mang người cùng đi." Trương Bằng bỗng nhiên thở dài, ngữ trọng tâm trường mà nói.

Ngự nhân thuật, tại chỗ ân uy tĩnh thi. Hiện tại hắn cần dùng đến a tri, muốn để cho đối phương bán mạng, thì phải để cho đối phương nhìn thấy hy vọng. Đúng như cổ đại nô lệ, luôn có một (cái) phục vụ thời hạn, chỉ cần chịu cố gắng làm việc, liền có đạt được cơ hội tự do. Lại tỷ như gái lầu xanh, bán đủ rồi da thịt, kiếm đủ bạc, cũng có chuộc thân cơ hội.

Nhưng mà, một ngàn một (cái) nô lệ chính giữa, chín trăm chín mươi chín một (cái) còn chưa tới thời hạn, cũng đã tươi sống một chết, mà phần lớn gái lầu xanh, cũng tại chuộc thân trước hương tiêu ngọc tốn.

Nhưng là, hy vọng vẫn là phải cấp cho. Những thứ kia chết chìm người, coi như biết phù ở mặt nước hạt lúa cái không cứu được hắn, cũng sẽ đi kéo.

Cầu sinh, là giống loài bản năng.

Không ngoài dự đoán như vậy, a tri nghe một chút, lập tức khôi phục hơn nửa tinh thần, cảm tạ ân đức địa(mà), vừa gật đầu lại cúi người, tỏ vẻ trung thành, "Bằng ca, chỉ cần ngài có thể không nhắc chuyện cũ, ta chính là một cán hảo thương."

"Ừm." Trương Bằng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Có thể cuối cùng, hòng súng của hắn không có rời đi a tri sau lưng, cho dù là nửa giây.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Thứ 136 tiết đầu mỗi

Một "Trời ạ, cái này khoang xe lửa rốt cuộc có bao nhiêu dài" lại đi về phía trước một đoạn, lão Vạn rốt cuộc không nhịn được, run giọng la lên. Trước ở bên ngoài nhìn, liền cùng phổ thông buồng xe một dạng, lại không nghĩ rằng, bên trong lại lớn như vậy.

"Chắc là không gian giới chỉ, không có gì thật là kỳ quái." Trương Bằng nói. Hắn đã tại đáng vóc to trong quan tài kiến thức qua, sẽ không lại giật mình rồi.

"Vật này thật đúng là tồn tại a..." Lão Vạn thở dài nói.

"Liên cái này vong linh đoàn xe đều có, còn có cái gì là không có khả năng" Trương Bằng cười một tiếng, hỏi ngược lại.

"Nói cũng phải." Lão Vạn gật đầu nói,

"Rầm rầm..."

Đang nói lấy, phía trước bỗng nhiên truyền tới một trận tấm ván hoạt động âm thanh. Ba người đồng thời dừng bước lại, nóng sáng đèn pin chùm ánh sáng trong, phía trước hai bên nắp quan tài đang chậm rãi trượt về một bên. Ba người thấy vậy, lập tức ngồi chồm hóm xuống, trốn mặt bên quan tài sau. Ánh sáng đèn pin, cũng điều chỉnh đến yếu nhất.

Thò đầu nhìn lại, từng cái bóng người đang bò ra ngoài quan tài, loạng choạng loạng choạng mà hướng phía trước đi tới. Mượn ánh sáng đèn pin, có thể nhìn thấy trên người bọn họ ăn mặc cũ nát vài buồm đồng phục làm việc, cùng nhân viên tàu hoàn toàn bất đồng.

"Đi, cùng đi qua nhìn một chút." Trương Bằng phát, ra hiệu a tri đi trước. Người sau mất lộ ra kinh hoàng, môi rung rung hai cái, nhưng cuối cùng vẫn là không lên tiếng, cúi đầu đi theo.

Liên như vậy, ba người hóp lưng lại như mèo, đi theo một đám hoạt thi phía sau, từ từ hướng phía trước đi.

Ước chừng vô cùng sau, phía trước xuất hiện một đạo thiết áp cánh cửa, làm hoạt thi tiếp cận, cửa sắt phát ra nặng nề tiếng va chạm, chậm rãi hướng lên dâng lên.

"Rầm rầm rầm..."

"Xuy..."

Cửa sắt mở ra sau, bên trong truyền ra từng trận động cơ chạy bằng hơi nước chuyển động âm thanh, cùng với tiết khí âm thanh.

"Theo sát chút..." A tri ngăn người tại đó, Trương Bằng đẩy hẳn một cái, nhỏ giọng nói.

A tri không thể làm gì khác hơn là kiên trì đến cùng, đi theo cuối cùng một cái hoạt thi vài mét bên ngoài, hướng về trong môn phải đi tới.

"Loảng xoảng loảng xoảng..." Đang lúc này, cửa sắt bỗng nhiên chậm rãi rơi xuống. Trương Bằng mắt thấy không đúng, lập tức kéo lão Vạn hướng về trong môn phải phóng tới. Bởi vì hai người tốc độ quá nhanh, liền vội vội vàng vàng, đâm đầu vào trước mặt a tri, té thành một cục.

"Dừng!" Ba người lộn vòng về phía trước, rớt cuộc tại cửa sắt rơi xuống trước, đi vào tiết sau buồng xe.

Có lẽ là tạp âm quá lớn, hoạt thi môn cũng không có bị âm thanh kinh động, toàn bộ đều cúi đầu, từng bước một hướng phía trước đi.

Ba người điều phát sáng đèn pin, khắp nơi chiếu đi. Phía trước phía bên phải, là cái rất nhỏ lối đi, chỉ có thể cho một người thông qua. Hoạt thi môn đứng xếp hàng, theo thứ tự tiến vào lối đi. Dựa theo xe lửa hơi nước kết cấu, nơi này chắc là xếp than cùng nước địa phương.

Chờ trong chốc lát, công nhân hoạt thi lần lượt tiến vào lối đi nhỏ, Trương Bằng gọi ra khô lâu thích khách, cùng ở phía sau chúng.

Ước chừng sau mười lăm phút, khô lâu thích khách trở lại. Trong đầu của Trương Bằng hiện ra một cái to lớn hơi nước nồi đun nước, có mấy tầng lầu cao như vậy, mấy tên hoạt thi đang vây ở lò cạnh, trong triều ném cục than đá.

Nồi đun nước bên trái, có một đạo tiêu môn, trên đó viết "sroom".

Trương Bằng nhất thời vui mừng, chính là nơi này!

Hắn để cho lão Vạn cùng a tri ở chỗ này chờ, sau đó chui vào lối đi nhỏ. Đây là nửa khép lại lối đi, mặt bên không có cửa sổ thủy tinh, toàn bộ thông suốt, cương kinh gió từ bên tai thổi qua, vù vù vang dội. Dưới ánh trăng, bên ngoài là mênh mông bát ngát sa mạc than, cỏ khô đoàn khắp nơi cồn động, một phái vắng lặng cảnh tượng.

Trương Bằng không nhàn rồi tán thưởng cảnh sắc bên ngoài, hóp lưng lại như mèo nhanh chóng đi trước, rất nhanh thì đi tới oa lô phòng. Dán vào xe lửa da(vỏ), vòng qua công nhân thi bày, hẳn đi tới tiểu môn bên cạnh.

Hắn nhìn chung quanh mắt, xác định không có đưa tới thi bày chú ý, cầm chốt cửa, thử nghiệm tính địa(mà) nhéo một cái, lại không nghĩ rằng, "Rắc rắc" một tiếng, trực tiếp mở rồi.

Trong triều nhìn lại, là một cái rất nhỏ căn phòng, chỉ có mấy mét vuông, một tấm cái giá giường, một cái bàn làm việc, một cái ghế, một cánh cửa sổ, chính là toàn bộ.

Bên trong dường như thật sạch sẽ, trên đất không có tro bụi, Trương Bằng né người chen vào, đóng cửa lại, sau đó "Ba tháp" một tiếng, thuận tay cầm lên cánh cửa tiêu.

Trên bàn rất sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, trên giường cũng rất sạch sẽ, chăn xếp được thật chỉnh tề.

Xa hơn trên bàn nhìn, ở giữa đặt một quyển màu xanh đậm phong bì mấy vì tính xách tay, phía trên khắc ấn "Đi xe nhật ký" bốn chữ lớn.

Trương Bằng kéo ra bàn ghế, ngồi xuống, mở ra mấy vì tính xách tay

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Thứ 137 tiết hoàng sa

Hơn mười giờ sau...

Càng tiếp cận đêm khuya, Trương Bằng liên càng khẩn trương. Mặc dù một ngày một đêm không có chợp mắt, nhưng hẳn một chút buồn ngủ cũng không có, nhìn chăm chú cuối lối đi.

Không biết qua bao lâu, xa xa bỗng nhiên truyền tới một trận rùng rợn và chạm mặt đất âm thanh. Hắn lập tức đánh thức ngủ gật trong lão Vạn cùng a tri, thấp giọng nhắc nhở, "Chúng nó đã đến."

"Đằng đằng đằng..."

Rùng rợn tiếng ma sát càng ngày càng gần. Trong nháy mắt, cuối lối đi, xuất hiện đầy xe con đoàn xe phục vụ viên thi thể. Lỗ xuống hốc mắt, khô đét quai hàm, khô héo tóc, tại trắng hếu ánh trắng trong đặc biệt thắm người.

Theo thi bày ép tới gần, Trương Bằng trái tim kịch liệt co rúc lại tới. Hắn không ngừng hít thở sâu, hòa hoãn tâm tình khẩn trương. Cái kia rì sét loang lổ, trang bị đầy đủ lên mốc thực phẩm xe đẩy nhỏ, tại ba người trong con người càng ngày càng lớn.

Mở cửa a, ca, mở cửa nhanh, Bồ Tát phù hộ, thượng đế phù hộ, Thái Thượng Lão Quân phù hộ, A Di Đà Phật, A-men, thiên linh địa linh...

Không biết là phương nào thần tiên, nghe được Trương Bằng cầu nguyện. Ngay tại thi bày cách bọn họ không tới ba mét thời điểm, cửa sắt đột nhiên phát ra một trận gãy dựa tiếng va chạm, sau đó "Loảng xoảng" một cái, mở ra.

Ba người liền lăn một vòng xông ra ngoài. Ngay sau đó, sau lưng thi bày phát ra rít gào trầm trầm, dùng cả tay chân địa(mà) đuổi tới.

Nhìn một cái, nguyên bản vị trí đã bị ba cái nam nhân chiếm đoạt. Không cho phép Trương Bằng suy nghĩ nhiều, thi bày liền ở sau lưng đuổi sát. Cũng không để ý tán loạn trên mặt đất hành lý, hắn căng chân chạy như điên, xông thẳng đến số 8 buồng xe, tùy tiện tìm một chỗ trống, dựa vào đi, nghiêng đầu một cái, giả bộ ngủ bộ dáng.

A tri cùng lão Vạn theo sát phía sau, hướng chỗ trống dựa vào một chút, hai mắt nhắm chặt, ngừng thở.

Mấy giây sau, mấy con hoạt thi liên tiếp nhào tới. Có thể trong buồng xe, hoàn toàn yên tĩnh. Các lữ khách dựa vào tại chỗ ngồi trên, trầm trầm địa(mà) ngủ. Mắt đi mục tiêu hoạt thi, ở trong không khí ngửi một cái, chậm rãi đứng lên, bước chân lura gạt san về phía trước di động, khôi phục dĩ vãng tốc độ tiến lên.

Trương Bằng hơi hơi mở ra một cái khe hở, trong dư quang của khóe mắt, thi bày chậm rãi đi vào số 9 buồng xe. Qua ước chừng năm sáu phút, lại đi ra, lần theo đường cũ đi về.

Đội đến thi bày rồi đi, Trương Bằng mất lờm một cái, mang theo khuôn mặt sát khí, hướng lão Vạn cùng a tri chiêu ra tay, khí thế hung hăng trở lại số 5 buồng xe. Nửa đường, hắn tại số sáu buồng xe nhìn thấy đang ngủ say tiểu Vân, vì vậy đánh thức nàng, để cho nàng đồng thời đi theo đi.

Tiểu Vân nhìn thấy bọn họ, kích động đến thiếu chút nữa chảy ra nước mắt, hung hăng gạt đầu.

"Đều đứng lên cho ta!" Trương Bằng quát to một tiếng, số 5 trong buồng xe hành khách rồi rít tinh lại, than phiền không dứt. Có thể khi bọn hắn thấy rõ người trước mặt thời điểm, một (cái) cái đề hạ đầu, không dám thở mạnh một cái.

"Tiểu Vân, ngày hôm qua là ai đóng cửa, là ai đánh người, đều chỉ cho ta đi ra." Trương Bằng tàn bạo nói, "Ta chỉ muốn nhìn một chút, là vị nào anh hùng hảo hán, như vậy ngu bực!"

Vừa dứt lời, số lớn sương trắng lan tràn ra, mười cái cường tráng bộ binh hạng nặng do hư chuyển thật, sừng sững tại chỗ.

Ba gã ngồi ở Trương Bàng nguyên bản chỗ ngồi nam nhân, nhất thời sắc mặt trắng bệch, hai chân không ngừng run rẩy.

"Bọn họ, chính là bọn hán ba cái!" "Ta đều nói chớ đóng cánh cửa, bọn họ chính là không nghe." "Thật không phải thứ gì, mưu tài hại mệnh!" Không đợi tiêu Vân chỉ bảo, các lữ khách đã lòng đầy căm phẫn, rôi rít đứng lên, chỉ ba cái nam nhân mắng chửi không dứt, giống như đang đối với đội cừu nhân giết cha.

"Cmn, lão tử đi đóng cửa, cũng là các nguoi giựt giầy đấy!" Trong đó một cái nam nhân mặt đỏ lên, đứng dậy cãi.

"Đúng vậy, làm thời điểm cũng gọi được, hiện tại phép đảo lên tốt người đến, toàn bộ con mẹ nó không phải là người!" Một tên khác cũng đứng lên, tức miệng mắng to.

"Ngậm máu phun người!" "Đừng, ngậm máu phun người!" "Chó chết, mình làm chuyện trái lương tâm, còn muốn ý lại người khác." "Rác rưởi!" "Phế vật!" "Liên nữ nhân đều đánh, các nguoi còn là người hay không!" "Súc sinh!" "Không bằng heo chó!" "Đem bọn họ ném xuống xe!" Các lữ khách miệng nhiều người xói chảy vàng, hướng ba người chỉ chỉ trò trò, mắng nước miếng bay loạn.

Trương Bàng không nói một lời đứng ở phía sau, tạm thời xem cuộc vui.

Chỉ chốc lát sau, chò song phương đều mắng đến không sai biệt lắm, Trương Bàng hướng a tri ngắm nhìn. Người sau là một cái tinh ranh, tự nhiên biết ý tứ của hán, lúc này hăng giọng một cái, lớn tiếng quát: "An tĩnh, tất cả yên lặng cho ta, Bàng ca muốn nói chuyện!"

Chỉ một thoáng, số 5 trong buồng xe yên lặng như tờ, an tĩnh tiếng hít thở đều có thể nghe.

Trương Bàng chậm rãi đi tới buồng xe một đầu khác, quay kiếng xe xuống, thổi một hồi gió, quay đầu, mặt hướng ba cái nam nhân, nhàn nhạt hỏi: "Ai tới trước "

Ba cái nam người nhất thời trở mắt nhìn nhau, ngay sau đó "Phốc" một tiếng, hai đầu gối quỳ xuống đất, giờ tay lên, liều mạng rút ra tai của mình quang.

"Ba ba ba..."

Bạt tai âm thanh vang dội vô cùng. Không có mấy cái, bọn họ liền đem mặt mình rút ra đến đỏ bừng, khoe miệng tràn ra máu tươi.

"Helpthem!"

Trương Bàng ra lệnh một tiếng, ba gã kiểm thuận bình lập tức xông lên trước, nhéo ba người cổ áo, mở ra quạt lá một dạng thiết thủ, mảnh quạt xuống.

"Phốc phốc phốc!"

Bạt tai âm thanh, biến thành trầm đục tiếng vang, rầm bay loạn, máu tươi văng khắp nơi. Chỉ chốc lát sau, ba người đã bị đánh sưng mặt sưng mũi, răng rơi sạch, chỉ có ra khí, không có vào khí, giống như đồng bùn nát như vậy té xuống đất, không biết sống chết.

Các lữ khách nhìn trước mắt tàn khốc vô cùng cảnh tượng, rôi rít mắt lộ ra sợ hãi, cũng âm thầm vui mừng, không có trực tiếp tham dự cái thế gian này, nếu không thì sẽ giống như bọn họ.

Trương Bàng đang muốn hạ lệnh, để cho kiểm thuận bình tướng ba người ném xuống xe lửa, cũng đang (tại) quay đầu trong lúc đó, phát hiện ngoài cửa sổ quay ngược lại cảnh vật, tốc độ chậm rất nhiều.

Hán không khỏi ngừng

----- đây là hoa lệ đường phân cách --

---- đây là hoa lệ đường phân cách ---

Xuống. Cũng không lâu lắm, trên xe liền vang lên một trận tràn đầy giòng điện tạp âm loa phóng thanh.

"Các vị hành khách, sắp đến hoàng sa trấn. Xuống xe hành khách, xin hãy chuẩn bị tốt hành lý. Ba ngày sau, mời đứng lúc lên xe."

Nữ tính nhân viên tàu âm thanh, êm dịu ôn hòa, trong nháy mắt liền đem hán theo tàn bạo trong tâm tình của thức tỉnh, phảng phất theo trong giấc mộng đã về tới thực tế. Chung quy rốt cuộc, hán chỉ là một cái mới vừa tràn đầy hai mươi tuổi người tuổi trẻ, cũng không phải là giết Nhân Ma vương. Nếu như có thể mà nói, hán cũng không muốn giết người.

Âm thầm thờ dài, hán triệu hồi kiểm thuận bình, sau đó bắt đầu thu thập tán loạn trên mặt đất hành lý. Lão Vạn cùng a tri thấy vậy, cũng lên đến giúp đỡ. Dĩ nhiên, nơi này cũng có đồ đạc của bọn hán.

Mấy phút sau, xe lửa chậm rãi dừng lại, ngoài cửa sổ xuất hiện một cái cũ kỹ đài ngắm trăng. Giương mắt nhìn lên, treo ở trên đỉnh, lung la lung lay trên tấm bảng gỗ viết —— hoàng sa trấn.

Chờ thân xe hoàn toàn dừng hẳn, Trương Bàng lòi kéo rương hành lý, xuống xe lửa. Đạp vào mắt chỗ, hiện đầy thật dày cát bụi. Trên mặt đất, trên ghé

dài, đồng hồ treo trên, trên tấm bảng gỗ, tất cả đều là màu vàng cát bụi. Một trận gió nhẹ thổi qua, cát bụi nhẹ nhàng nâng lên, phảng phất như sóng biển, tràn hướng phía trước.

Trên đài ngắm trăng không có một bóng người, xa xa lối đi cũng không có ai ảnh, phảng phất một cái bị vứt bỏ rất nhiều năm địa phương.

Lão Vạn, tiểu Vân, a tri đám ba người, cũng đi theo Trương Bằng xuống xe lửa. Bốn người cùng xuất ra trạm xe. Cùng nhau đi tới, chỉ nhìn thấy hai người. Một cái cao tuổi người soát vé, bắt quá đứng ở một cái lối đi khác, còn có một cái đồng dạng già nua kiểm tra an ninh viên, cũng đứng ở đó bên.

Nếu như không phải là nhìn thấy hai gã trạm xe nhân viên làm việc, bọn họ còn tưởng rằng đi tới một cái bỏ hoang trạm xe lửa. Nhìn thấy người ở, lại đập thật thật tại tại mặt đất, bốn tâm tình của người ta đều buông lỏng không ít.

Đứng ở trạm xe trước, đưa mắt nhìn về nơi xa, bọn họ phảng phất tiến vào một cái cát cùng Trần thế giới.

Phía trước là một mảnh thấp lùn phòng ốc, phần lớn đều là gạch đất xây thành, trên nóc nhà trải rom rạ, tích đầy thật dày bụi đất. Dưới đất là khô cứng đất sét, hiện ra một loại khô ráo màu vàng nhạt.

Cùng với nói là một cái trấn, còn không bằng nói là cái thôn. Liếc nhìn lại, chỉ có một cái đường chính, hai bên đều là mở phân nửa nửa khép cửa hàng. Xa hơn xa xa, là chặn một cái Thổ gạch xây thành chống gió tường rào. Cái này liền có nghĩa là, trấn phạm vi cũng không lớn, cũng liền mấy trăm nhà người bộ dáng.

Trên đường cái có không ít người. Đại khái mặt lạ hoặc nguyên nhân, nhìn thấy bọn họ, rồi rít quăng tới ánh mắt nghi hoặc. Rồi sau đó, trong nhà ga lần lượt đi ra người đến, đồng dạng là vong linh trên đoàn xe hành khách.

Dường như nhìn thấy như vậy nhiều người xứ khác, có chút kinh ngạc, trên đường cái người bắt đầu thì thầm với nhau, khe khẽ bàn luận.

Tại trên đường cái đi một đoạn, Trương Bằng rất nhanh thì phát hiện, người nơi này đều có chung một cái đặc thù——lão. Theo ra xe trạm đến bây giờ, không có nhìn thấy một người trẻ tuổi, hoặc là đứa trẻ, tất cả đều là bảy tám chục tuổi lão nhân. Quần áo bọn hắn cũ kỹ, ăn mặc dính đầy đất cát tiểu áo bông, trên mặt bờ đầy sâu như rãnh nếp nhăn.

Có lẽ cũng cảm giác được hiện tượng kỳ quái, tiểu Vân tựa hồ có hơi sợ hãi, không tự chủ được dán chặt Trương Bằng.

"Thật kỳ quái a, nơi này làm sao đều là lão nhân" nàng hỏi.

"Khả năng trẻ tuổi đều đi ra ngoài làm việc." A tri suy đoán nói, "Ta xem tin tức nói, có rất nhiều vùng núi đều là như vậy."

"Hỏi một chút liền biết rồi." Lão Vạn nói.

Sau đó, bốn người tới một nhà Quán ăn nhỏ trước. Lão Vạn cùng trong tiệm lão nhân trao đổi một hồi, rất nhanh thì hiểu rõ tình huống của nơi này.

Kết quả là sợ bóng sợ gió một trấn. Nơi này nằm ở Hoa quốc nhất tây bắc, từ xưa tới nay liền có "Đại tây bắc" danh xưng là, là mảnh nhỏ hạn hán thổ địa, khắp nơi đều là sa mạc than.

Những lão nhân này, đều là về hưu mỏ Dầu công nhân. Hơn ba mươi năm trước, bọn họ đi theo đại bộ đội tới đại tây bắc khai phá giếng dầu. Sau tới nơi này mỏ Dầu khô cạn, trẻ tuổi đi mới khai thác dầu điểm. Mà bọn họ lớn tuổi, cũng thích ứng hoàn cảnh, liền lưu ở nơi này, cũng cùng con gái môn cách gần đó chút ít.

Nguyên lai không phải là quỷ trấn, đoàn người đều thờ phào nhẹ nhõm. Tại ông già dưới sự đề cử, bốn người tới cách đó không xa "Nhị Ma tử thịt dê tiệm" ăn ngừng dầu bạo nổ thịt dê mặt.

"Tiểu tử, tiểu khuê nữ, chúng ta nơi này dê, nhưng là ăn sa mạc trên ghềnh bãi cỏ đại lớn lên. Chúng nó vừa đi, vừa ăn, một ngày phải đi hết mười mấy cây số, mùi thịt lấm." Ngoại hiệu là "Nhị Ma tử" lão hán thối phồng nói.

Bắt quá nói thật, nơi này thịt dê quả thật đồ ăn ngon, vừa thơm lại nhạt, dai mười phần.

"Lão bá, phụ cận đây có cái gì không mộ lớn địa(mà), hoặc là bãi tha ma" ăn mì xong, Trương Bằng hỏi thăm. Hắn nhất định phải thừa dịp khoảng thời gian này, cho hai quả con cò bổ sung âm khí, để với sau này tìm tòi.

Mới vừa lúc xuống xe, hắn không thể không nghĩ tới gọi điện thoại cầu viện. Nhưng lúc đó hắn không biết nơi này là nơi nào, có thể hỏi rõ sau, lại cảm thấy quá xa. Dù sao nơi này và nam châu thành phố cách nhau mấy ngàn km, vừa không có sân bay, hai tỷ muội coi như ngựa không ngừng vó câu chạy tới, trong vòng 3 ngày cũng chưa chắc có thể chạy tới. Hơn nữa, hắn cảm giác mình có thể xử lý chuyện này, trình độ nguy hiểm cũng tại có thể tiếp nhận phạm vi bên trong, cho nên liền coi như xong.

Bắt quá nói đi nói lại thì, chỉ cần có thể ăn bám, hắn chắc chắn sẽ không ăn cái này lại làm lại vừa cứng mô mô, thật là khó mà nuốt trôi. Mấy con hoạt thi, liền sợ đến hắn nửa chết nửa sống. Nếu là Tiêu Vũ Nặc ở nơi này, tùy tiện liếc một cái, hết thầy chết sạch.

Chẳng qua là hai tỷ muội lập tức liền muốn thi đại học, vì dài xa hơn dự định, khoảng thời gian này cũng không cần quấy rầy các nàng, tránh cho Mã Tinh Lôi mất hứng.

Mà Mã Tĩnh Lôi mất hứng, mặc dù sẽ không đối với hần thể nào, thậm chí sẽ không nói một câu nặng lời, nhưng nàng sẽ đem khí phát tại hai cái con gái trên người. Mà hai tỷ muội bị tức rồi, tự nhiên sẽ rơi tại hần nơi này, cái này cũng rất không vui.

"Bãi tha ma a..." Nhị Ma từ trầm ngâm, rơi vào trầm tư.

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Thứ 139 tiết khởi mù

Hơn một tiếng sau, ba người lần theo đường cũ đi về. Đến hoàng sa trấn sau, bọn họ trước tiên ở Nhị Ma tử thịt dê tiệm ăn chén dầu bạo nổ thịt dê mặt, sau đó tìm gian quán trọ nhỏ, chuẩn bị bỏ một lát thôi.

Quán trọ căn phòng rất nhỏ, cái mền coi như sạch sẽ, có thể một dòi đi gói, liền chạy ra khỏi mấy con đại con gián, sợ đến Trương Bằng dậm chân. Cũng không để ý nhiều như vậy, nhanh chóng gọi ra kiểm thuần binh, hạ lệnh toàn bộ phòng tìm kiếm, không được lưu lại một cái nhò trùng.

Vì vậy, 12 cái kịch cộm binh sắt đầu, hoặc là nằm trên đất, hoặc là lục tung, hoặc là đi lên chiếc ghế gỗ, vỗ vào đủ loại con sâu nhỏ, liền thanh lý vệ sinh.

Thừa dịp Anh Linh môn làm việc, Trương Bằng cầm lấy rửa sạch đồ dùng cùng quần áo sạch, đến lầu dưới công cộng phòng tắm giặt sạch một (cái) thoải mái nước lạnh tắm. Trở về thời điểm, 12 cái binh sắt đầu đã đem căn phòng quét dọn đến không còn một mống, liền sân nhà cũng không nhiễm một hạt bụi.

Trương Bằng triệu hồi Anh Linh, đốt bốn cái sáp ong chúc, đem kỳ từ bày ở chính giữa, tắm với dưới ánh nến. Trương Bằng chấp hai tay, hướng ánh nến vậy vậy, cũng coi là nhập gia tùy tục.

"Thành khăn đốc..."

Đang muốn ngủ, bỗng nhiên truyền tới một trận nhẹ nhàng tiếng gõ cửa. Mở cửa, một khuôn mặt tươi cười gọi vào mi mắt. Tiểu Vân ăn mặc khinh bạc quần áo ngủ, đường cong vẽ bề ngoài lung linh thích thú, đang cười tươi rói địa(mà) đứng ở cửa.

Nàng mới vừa tắm xong, cả người lộ ra một cổ khí ẩm, còn tản ra nhàn nhạt xà bông thoang thoang. Trong lúc nhất thời, để cho Trương Bằng có chút say mê.

Tới đưa thịt

Đây là Trương Bằng ý niệm đầu tiên. Hần không muốn lỗi, tiểu Vân sau khi đi vào, vừa đóng cửa, liền nhào vào trong lòng ngực của hắn. Trong mắt nước gợn bắt đầu khởi động, diễm đạm đáng yêu, để cho người hận không thể hướng trên giường trước sau như một, diễm cuồng dấy xéo một phen.

"Tiểu Bằng ca ca, ta... Ta sợ..." Tiểu Vân run giọng nói, trong ánh mắt lộ ra sợ hãi cùng bất an, phảng phất một cái bị hoảng sợ tiểu bạch thỏ.

"Không sao, có ta đây." Trương Bằng âm thanh bình thản nói, hai tay nắm bà vai của nàng, dùng sức cầm.

"Ta... Ta thật sợ hãi. A tri lại chết như vậy, còn rất nhiều người cũng đã chết. Ta không muốn chết, ta thực sự không muốn chết. Ta còn rất trẻ, còn rất nhiều việc cần hoàn thành..." Tiểu Vân thấp giọng ní non, phảng phất mộng nghệ bàn.

"Yên tâm đi, có ta đây." Trương Bằng ánh mắt kiên định nói, âm thanh trầm ổn có lực, mang theo chút từ tính.

"Tiểu Bằng ca ca, ta lạnh..." Tiểu Vân hai tay ôm ngực, nặn ra một vệt kinh hồng, âm thanh run rẩy nói.

"Không việc gì, ta tắt máy điều hòa không khí." Trương Bằng rất sát phong cảnh địa(mà) nói một câu, sau đó liền thực sự đi tìm máy điều hòa không khí điều khiển từ xa rồi, mà không giống là bình thường như vậy, trực tiếp ôm lấy cô em.

Sắc đẹp trước mặt, hắn lại ổn định tâm thần. Tiểu Vân mục đích là cái gì, hắn biết rõ. Bởi vì nàng không biết mình còn có thể sống bao lâu, cho nên muốn dâng ra thân thể, đạt được càng quan hệ thân mật, từ đó đổi lấy lớn hơn sinh cơ. Mà hắn cũng giống vậy, nếu như tại bình thường, hắn không ngại tới một trận diễm ngộ, thậm chí giữ lâu dài quan hệ.

Nhưng mà, hắn bây giờ là tự thân khó bảo toàn, thuận tay có thể giúp hỗ trợ, có thể đến thời khắc mấu chốt, cũng chỉ có thể cứu mình. Một khi hắn cùng tiểu Vân xảy ra quan hệ, liền có khiên bán. Có câu nói, khó tiêu nhất bị mỹ nhân ân, đến lúc đó còn muốn toàn thân trở ra, khó khăn.

Mặc dù hẳn không phải là người tốt lành gì, nhưng cơ bản nhất ranh giới cuối cùng, vẫn phải có. Ít nhất không thể ăn xong lau sạch, phui mông một cái liền đi người. Coi như một tên hợp cách đáng đồ tử, đối đãi nữ nhân, giống như đang đối với đời một cái tình xảo đồ sứ. Dĩ nhiên là yêu quý có thừa, không có khả năng quá xấu.

Và lại, tiểu Vân sắc, hiển nhiên không có đạt tới có thể để cho hắn đánh mất lý trí trình độ. Nếu là đeo tuyết, đại G ở chỗ này, hẳn khả năng liền chẳng ngó ngang gì tới.

Nói tóm lại, chính là thoải mái độ không đủ, giá tiền quá cao.

Tiểu Vân cũng là tâm tư cẩn thận chi nhân, sao có thể không nhìn ra ý của Trương Bằng, ngay sau đó u oán nhìn hắn một cái, đứng dậy đi ra ngoài.

"Tiểu Vân, ta nhất định sẽ bảo vệ đoàn người chu toàn, yên tâm đi." Trương Bằng đuổi theo tới cửa, an ủi một câu. Nhưng giờ phút này ngôn ngữ, lại có vẻ tái nhợt vô lực.

"Ừ, cảm ơn người." Tiểu Vân trong ánh mắt lộ ra mất mát, nhưng vẫn là nhu thuận gật gật đầu.

Nói thật, một nữ nhân đưa thịt bị cự, là bao lớn sỉ nhục. Tiểu Vân mới vừa đi không lâu sau,

Trương Bằng cũng có chút hối hận. Theo thời khắc này bắt đầu, quan hệ giữa bọn họ, có thể sẽ rơi vào băng điểm, thậm chí thấp hơn.

Bất quá, hẳn cũng không phải là bà bà mụ mụ người, nếu làm ra quyết định, cũng là như vậy. Đồ nhào lên giường, khò khò ngủ say.

Theo lên xe đến bây giờ, đã chừng mấy ngày ngủ không ngon rồi. Cái kia tôn chỗ ngồi, ngồi hẳn mỗi lưng đau chân. Cái này một cảm giác, một mực ngủ thẳng tới đêm khuya. Lúc thức dậy, đã là hai giờ sáng. Hắn lần lượt gõ lão Vạn cùng tiểu Vân cánh cửa, hai người đều tỉnh ngủ, đang xem ti vi chờ hắn.

Rửa mặt xong, ba người cùng ra cửa. Nhị Ma tử thịt dê tiệm còn mở, tại chanh đỏ dưới ánh đèn, toát ra đoàn đoàn hơi nóng. Nhưng một mực ăn mì cũng không ý gì, vì vậy Trương Bằng vỗ ra ba tấm đại tiền, ăn thịt dê xỏ xâu!

"Tiểu tử, tiểu khuê nữ chúng ta ở đây thịt dê nhưng là nhất chính gốc, bảo đảm ăn được các người kêu ong ong." Nhị Ma tử lão hán một bên khoe khoang than thở, một bên cời xuống cột vào trên xà nhà, cùi lửa xông làm đuôi dê, dùng một tay đem gần dài nửa thước, nửa chỉ dây dao phay cỡ lớn, E E địa(mà) chém xuống đi.

Chỉ chớp lát sau, toàn bộ đuôi dê bị cắt thành đường thứ, ước chỉ một cái dài rộng. Lão hán xúc lên nồi lớn đắp, bên trong toát ra đại đoàn hơi nước, cũng nướng theo lấy hột tiêu, hồi hương, tề đại lá, hồi thơm(ngon) các loại hương liệu mùi vị, sau đó dùng dao phay cỡ lớn sạn khỏi thịt dê, ném vào trong nồi. Lớn hơn nửa vót muỗng quấy rồi khuấy, nấu ước chừng ba phút, toàn bộ vớt lên, đặt ở tấm xong inox trong chậu.

Lại sau đó, tấy một (cái) đốt than củi đồng nồi lẩu, bỏ vào than đá, lại thêm nước thêm được liệu, chờ sôi trào, cuối cùng bỏ vào thịt dê. Liền như vậy, một nồi mùi thơm bốn phía thịt dê xông rồi.

Còn chưa mở ăn, ba người cũng đã nhanh chày nước miếng. Không nghĩ tới ở nơi này đại tây bắc, cũng có thể ăn được tốt như vậy mỹ thực, chỉ là nghe cũng đã không chịu nổi.

"Đại bá, có hay không rượu a" lão Vạn hỏi.

"Có có có, nhà mình cất cao lương rượu." Lão hán nói xong, theo trong góc ôm ra một vò rượu lớn, dùng tô cho ba người rót.

Lão Vạn xuất ra hai tờ tiền, nhét vào lão hán trong tay. Lão hán lại không thu, nhét trở về, "Được rồi được rồi, ba trăm đủ rồi, rượu này a, tính lão hán mời."

"Vậy thì cảm ơn á." Lão Vạn nói, cũng không khách khí, thu hồi tiền, sau đó nói, "Đến đến lão nhân gia cũng ngồi xuống ăn một chút, người mời chúng ta uống rượu, chúng ta xin người ăn thịt dê, có được hay không"

"Ha ha ha." Lão hán cũng là thẳng thắn người, kéo băng ngồi liền ngồi xuống, uống rượu với nhau ăn thịt dê.

Liền như vậy, bốn người ăn vào sớm hơn bảy giờ, mới ăn xong. Nhị Ma tử lão hán quan tiệm nghỉ ngơi, Trương Bằng đám người đến đường lớn trên mua chút ít trên xe đồ dùng. Bất quá trong khoảng cách lần dừng trạm, mới mấy ngày, đại đem đồ vật đều còn ở, cho nên có thể mua rất ít.

Lúc xế chiều, ba người trở lại lữ điếm, trở về phòng của mình nghỉ ngơi. Trương Bằng ngủ đủ rồi, cũng không thích xem TV, theo trong túi đeo lưng xuất ra tại trường tàu phòng phát hiện ống điều, xem tường tận.

Ống điều mặt ngoài có màu đen, nhưng dưới ánh mặt trời, sẽ hiện ra màu đỏ nhạt. Rõ ràng có thể nhìn thấy hoa văn, nhưng lại có thể xuyên thấu qua quang. Trương Bằng cẩn thận tha cọ xát một cái, phát hiện mặt ngoài phi thường bóng láng, không giống như là cây cối, càng giống như là nào đó động vật sừng làm thành.

mà nói, động vật sừng bên trong có mạch mạch máu, cho nên dưới ánh mặt trời, sẽ hiện ra màu đỏ nhạt.

Cái này cái ống điều kiểu dáng rất phổ thông, trên đường cái tùy ý có thể thấy được kiểu, nhưng chế tác phi thường tinh tế, nhìn một cái liền biết không

phải là vật phẩm. Trương Bằng nghiền cứu một hồi, quyết định thử xem. Hắn nấu ấm nước sôi, trước đem ống điều rửa sạch sẽ, sau đó dùng nước nóng nóng nhiều lần.

Hắn bị Mã Tinh Lôi ảnh hưởng, cũng có chút bệnh thích sạch sẽ, đối với người khác đã dùng qua đồ vật, vẫn còn có chút kháng cự. Bất quá giờ phút này chơi đùa tâm lớn hơn gà mờ bệnh thích sạch sẽ, cũng cũng không sao. Thanh tẩy xong ống điều, hắn chạy đến lầu dưới Quán ăn nhỏ mua bao thuốc lá phù dung, xé ra điều thuốc, đem thuốc tia (tơ) rót vào ống điều bên trong, mua nữa bao diêm quẹt, đốt.

Trương Bằng rất ít hút khói (thuốc), nhưng coi như sông Bích Thủy dọc theo bờ có danh thiếp đầu một trong, thỉnh thoảng cũng sẽ rút ra hai cái, giả trang làm bộ làm tịch.

"Hô..."

Hắn ở trong phòng, phun ra một cái khói trắng. Hắn tưởng tượng mình là trưởng tàu, ngồi ở đầu xe lửa, hóng gió, thông thả tự đắc.

Lại vào lúc này, phiêu phiêu miểu miểu khói trắng, lại xảy ra quỷ dị thay đổi. Chỉ thấy khói trắng ngưng tụ không tan, tụ lại ở chung một chỗ, biến thành một chiếc lăng không phi hành xe lửa.

Cái kia xe lửa không có thật thể, ước chừng dài hơn một thước, to bằng cánh tay trẻ con, toàn bộ do khói trắng tạo thành, hướng phía trước tốc độ cao chạy, lại "Bằng lang" một tiếng, đựng miêng thủy tinh cửa sổ, bay ra ngoài.

"Cmm!"

Trương Bằng ngây ngẩn một hồi nha, không nhìn được hết lớn. Cùng lúc đó, đang từ ống điều bên trong nhô ra khói trắng, trên không trung biến thành "Cmm!" Hai chữ cùng một cái dấu chấm câu. Tình hình kia, liền cùng manga bên trong nhân vật đối thoại một dạng.

"Người tốt!" Trương Bằng ý nghĩ vừa mới chuyển, khói trắng liền biến ảo dòng chữ.

Hắn hưng phấn hít một hơi, phun ra đại đoàn khói trắng, sau đó căn cứ tưởng tượng của hắn, biến ảo thành đủ loại đồ vật, bao gồm Mã Tinh Lôi, đu đủ, súng lục, tiền giấy, xe hơi vân vân. Nghĩ cái gì, biến thành cái gì, giống như khi còn bé nghe qua trong chuyện xưa, Mã Lương thần bút.

Tiếp đó, Trương Bằng đem khói trắng biến ảo thành mũi tên, sau đó chỉ về phía trước. Mũi tên nhanh chóng bay ra, đâm vào tủ quần áo trên, xuyên ra một cái lỗ nhỏ. Mặc dù uy lực có hạn, nhưng cũng là một loại thủ đoạn công kích, càng là một loại trâu đến trời cao trang bức thủ đoạn.

Thôi hơi đáng văn, Tất Đậu Thành Bình, đây chính là thần tiên mới có bản lĩnh. Nghĩ như vậy, hắn lại lớn hít một hơi, phun ra. Vòng khói biến thành "Cmm!" Hai chữ một dấu chấm câu, nện ở cửa tủ quần áo trên, phát ra "Đùng" một tiếng giòn vang, lồm vào một chút nhỏ.

"Ha ha ha!" Trương Bằng không nhìn được cười lớn, người khác phun người nhiều nhất phun điểm nước bọt đi ra, hắn phun người nhưng là có thật thật tại tại lực sát thương.

Hắn hưng phấn thử một hồi lâu, dần dần thăm dò quy luật. Khói mù càng nhiều, uy lực lại càng lớn. Làm rồi đi nhất định phạm vi sau, khói mù liền sẽ tự nhiên tiêu tan, nhưng không có rồi đi, cũng sẽ dờ dỗi theo thời gian tản ra.

Về phần uy lực, không sai biệt lắm cũng liền như vậy rồi, châm châm hợp bản làm cửa tủ quần áo có thể, cũng liền so với giấy da(vỏ) cứng rắn chút ít, dây nữa cũng đừng nghĩ. Uy lực, nhiều nhất liền cùng đùa trẻ chơi đùa ná không sai biệt lắm, khả năng còn muốn yếu chút.

Rút mấy điều thuốc lượng, Trương Bằng có chút người không thắng bằng, liền tạm thời buông xuống. Sau đó nghĩ trang cao nhân, liền lấy vật này đi ra thối hai cái, bảo đảm ra sức.

Xin nhớ quyền sách bắt đầu tên miền: 4 mạng tiểu thuyết bản điện thoại di động đọc địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Thứ 140 tiết ngụy trang

Ngày thứ ba, Trương Bằng đám ba người đã về tới trạm xe. Chuẩn bị đạp xe thời điểm, Trương Bằng khước ánh mắt xéo qua ngấm thấy xe lửa phía dưới, có chút bạch hoa hoa đồ vật.

Nguyên bản hẳn cũng không chút nào để ý, có thể vị trí quả thực quá rõ ràng rồi, lão Vạn cùng tiểu Vân cũng nhìn thấy. Tiểu Vân là nữ hài tử, tâm tư cẩn thận chút ít, sau đó liền phát hiện nghệ bụng.

"A!" Nàng kêu lên một tiếng sợ hãi, chỉ nơi đó, run giọng nói, "Hắn... Bọn họ đã chết, vậy... Ba người kia..."

Trương Bằng cùng lão Vạn đi tới nhìn một cái, đều hít một hơi khí lạnh. Chỉ thấy đài ngắm trăng phía dưới, đồng ba bộ lấy hết quần áo thi thể, chính là trước khi xuống xe, bị Trương Bằng đánh ba người kia. Thi thể trên lưng có mấy cái lỗ máu, từ tế quan sát, vết thương là do dao găm loại lợi khí tạo thành, nói cách khác, bọn họ chết tại bị giết.

Nhìn thấy ba người thảm trạng, Trương Bằng không khỏi có chút thò từ hồ bi. Theo lên xe đến bây giờ, hẳn một mực bỏ quên một cái vấn đề, chính là trên xe hành khách, rốt cuộc là thể nào sinh tồn

Bọn họ không cách nào lâu dài dừng lại ở một chỗ, không cách nào đạt được cố định công tác, cũng không có ổn định thu nhập. Như thế, tiền gửi ngân hàng ăn xong, nên làm cái gì hiển nhiên, trước mắt ba một (cái) thi thể của nam nhân, đã nói rõ hết thảy.

Người yếu, cũng sẽ bị tước đoạt sinh tồn quyền lợi. Liền những người này quần áo, giày, giấy nịt da đều không có bỏ qua cho, có thể thấy sinh tồn tài nguyên có bao nhiêu thiếu thốn. Hẳn vẫn là coi thường nhân loại sinh tồn bản năng, cùng với tại trong tuyệt cảnh tàn khốc cùng máu lạnh. Hẳn không khỏi thờ dài, chuyện này vong linh trên đoàn xe, đã không có mấy người bình thường.

Trong trầm mặc, ba người lên xe. Có thể Trương Bằng mới vừa vào buồng xe, còn không có ngồi xuống, liền cảm nhận được hai đạo ánh mắt không có hảo ý quét tới.

Thuận theo ánh mắt nhìn, là hai cái áo quần lố lằng nam nhân. Bọn họ ngồi ở Trương Bằng mặt bên chỗ ngồi, một người có mái tóc bần khôi, cảm cổ nhân dùng trăm cái tóc, người mặc đạo bào, mà một cái khác đầu trọc, phía trên có mấy giờ giới ba, ăn mặc thô hoàng sắc tăng bào, trên cổ mang theo một chuỗi đàn mộc châu.

Cái này một tăng một đạo, theo lên xe bắt đầu, ánh mắt liền không có rời đi hắn. Trương Bằng nhỏ không thể thấy địa(mà) nhú mày một cái. Trước đó, hẳn liền nghe nói, Hoa quốc tây bộ môn phái nhỏ đông đảo, tốt xấu lẫn lộn, chính tà chẳng phân biệt được, cái gì giết người đoạt bảo, vứt xác không để lại dấu vết, nơi nơi.

Trương Bằng nhìn tới, đối phương lập tức thu hồi ánh mắt, nhìn về nơi khác.

Cũng không lâu lắm, Trương Bằng lại phát hiện, trên xe nhiều hơn không ít mặt lạ hoắc, hơn nữa đều là chút ít lão nhân, nhìn tới chuyện này xe chết không ít người, cho nên trên lão nhân bị cảm đến xe mới phớt lờ đi lên. Chỉ chốc lát sau, hẳn liền phát hiện một cái hơi thân ảnh quen thuộc.

"Ồi chào, tiểu tử, tiểu khuê nữ, các người cũng ngồi chuyện xe này a..." Nhìn thấy bọn họ, thịt dê tiệm Nhị Ma từ lão hán cao hứng chạy tới chào hỏi, Trương Bằng cũng vì vậy biết được sự tình nguyên ủy. Nổi danh hành khách tại cửa hàng ăn mì thời điểm, cùng lão hán nói, chuyện xe này có miễn phí chỗ ngồi, có thể trải qua lão hán con trai chỗ làm việc, vì vậy lão hán liền bị dao động đi lên.

Đối với cái này, Trương Bằng cũng không cách nào nói cái gì, cầm vé xe lên xe, chính là hành khách rồi. Lại xuống xe, rất có thể sẽ nổ chết.

Lão hán hỏi chỗ ngồi sau, Trương Bằng lần nữa dùng khước ánh mắt xéo qua quét mắt bên cạnh một tăng một đạo. Trong lòng suy nghĩ, hai người này rốt cuộc là mục đích gì trên xe. Nếu là tu giả, vậy thì khó đối phó rồi. Trong tay hắn cái này ma huyền cờ, rốt cuộc có thể đối phó cấp bậc gì tu giả, hẳn hoàn toàn không có chắc.

Nói thí dụ như, tại trước mặt Tiêu Vũ Nặc, cái này con cờ cũng liền liếc mắt nhìn chuyện. Dĩ nhiên, những tu giả khác không có khả năng lợi hại như vậy. Nhưng tốt so với trước kia gặp phải "Anh thi" chính là hẳn không có cách nào đối phó. Chính bởi vì cẩn thận chạy đến vạn năm thuyền, vẫn là nhiều quan sát thì tốt hơn. Hẳn hiện tại cũng không chân ngón phá ma đạn, bất quá cho dù có, cũng không dám dùng nữa.

"Vị đạo hữu này..."

Trương Bằng đang suy tính, đối phó lại trước chào hỏi. Chỉ thấy đạo nhân kia thoải mái hướng hắn làm một áp, tự giới thiệu mình, "Ta là tây bắc Hoàng Phong xem Thanh Nguyên tử..." Sau đó vừa nhìn về phía bên người tăng nhân, nói, "Vị này chính là tây bắc đại bàng Tự pháp tăng huyền cương. Chúng ta hai người kết bạn mà đi, du lịch thiên hạ."

"Hạnh ngộ hạnh ngộ." Trương Bằng lộ ra nụ cười, chấp tay nói.

"A Di Đà Phật,

Thiện tai thiện tai." Huyền cương đi Phật lễ, tuyên tiếng niệm Phật.

"Ta là nam phương Liên Hoa tự đệ tử tục gia Huyền Bằng, phụng sự môn chi mệnh, du lịch hồng trần, tăng trưởng kiến thức." Trương Bằng một tay trở về một (cái) Phật lễ, cũng làm bộ tuyên tiếng niệm Phật, "A Di Đà Phật, thiện tai thiện tai."

Nghe được xuất thân của hắn, một tăng một đạo, hơi biến sắc mặt. Dù sao Liên Hoa tự là nam phương cự phách, truyền thừa ngàn năm, nội tình thâm hậu, không phải là bọn họ loại này tiểu môn tiểu phái có thể so sánh. Bất quá, bọn họ rất nhanh lại khôi phục như thường. Đi ra lẫn lộn, nào có ngu như vậy, người khác nói cái gì chính là cái đó. Còn có chính là, tu giả cùng tu giả trong lúc đó, có thể thông qua cảm ứng trên người đối phương cường độ linh khí, đại khái đoán được tu vi cao thấp.

Trên người của Trương Bằng, rõ ràng không có một tí linh khí, coi như thật là đệ tử của Liên Hoa tự, phỏng chừng chết tại đây đại tây bắc, cũng không biết đến.

Lại nói mấy câu không đến nơi đến chốn, dường như nước lạnh mà nói, ba người liền không có lại trao đổi, từng người nhắm mắt dưỡng thần. Nửa giờ sau, 9 điểm 30 phút, xe lửa đúng lúc khởi động. Còi ré dài, đầu xe phun ra số lớn hơi nước, áp a áp ứng địa(mà) chậm rãi gia tốc.

Xe lửa khởi động sau, hai gã tu giả liền ngồi không yên rồi, đứng dậy đi tới số 5 buồng xe đến số 4 buồng xe cửa sắt, quan sát một hồi, lại hướng đi số sáu buồng xe. Trương Bằng gọi ra khô lâu thích khách, lấy khối đen hình thái, thiếu tiểu địa(mà) đi theo.

Chỉ chốc lát sau, tại số bảy buồng xe trên lối đi, đạo sĩ cùng tăng nhân thấp giọng trao đổi.

"Chỗ này, quả thật có chút cổ quái." Đạo sĩ kia nói.

"Tiểu tử kia, chẳng lẽ hại chúng ta đi" tăng nhân có chút bận tâm nói.

"Cái này ngược lại không sẽ, cái đó kêu Huyền Bằng, trên người chắc có chút đồ vật. Hơn nữa nghe tiểu tử kia miêu tả, chắc là tây phương bên kia. Ta còn đặc biệt đi lật ra Thiên cung Tây phương kiến thức ghi âm, rất có thể là vong linh triệu hoán loại này." Đạo sĩ suy đoán nói.

"Nhưng ta phát hiện, trên người hắn không có nửa chút linh khí a." Tăng nhân nghi ngờ nói.

"Cho nên mới là thứ tốt a, nói không chừng chính là hắc sư môn cho hắc hộ thân dùng." Đạo sĩ nói.

"Nói cũng phải." Tăng nhân gật đầu một cái.

"Lại quan sát một đoạn thời gian, xem hắn có năng lực gì, sau đó tìm cơ hội ra tay." Đạo sĩ nói.

"Nếu không liền tới nay đi, ta xem bên cạnh hắn cô nương kia đáng đáp không tề, vừa vận thái bỗ một phen." Tăng nhân cười tủm tỉm nói.

"Người cái này Hoa hòa thượng, chính sự không có làm xong, liền muốn tìm vui. Tối hôm qua cô nương kia, không có để cho người thoải mái đủ chưa" đạo sĩ phẫn nộ nói.

"Ai, đều bốn mươi chừng mấy rồi, còn lớn hơn ta một tuổi, không có ý gì." Tăng nhân buồn bực nói.

"Người lần trước vừa mới chơi đùa xấu một cái, đứng suốt ngày làm những việc này, vận nhất ngày nào đó đụng phải tám sát, có người khóc." Đạo sĩ nói.

Tăng nhân cười hắc hắc, lấy ra một cái đen thui tiểu bát, nói, "Ta cái này biến hóa thi bát, có thể đem thi thể hút vào, hòa tan thành nước. Thần không biết quỷ không hay, uống vào, còn có thể bồi bổ, thế nào "

"Quả thật tạm được, bất quá chúng ta hành sự vẫn là phải cẩn thận một chút, Thiên cung chó cũng không phải là ăn chay." Đạo sĩ nói.

"Ở nơi này đại tây bắc, Long Xà chi địa, bọn họ có thể làm khó dễ được ta" tăng nhân không cho là đúng nói, "Ba tháng trước, không phải là có chỉ Thiên cung chó mẹ muốn tới cầm giếng khô phải người sao kết quả không có mấy ngày, liền bị nắm rồi. Lột sạch, treo ở đại sảnh bên trong, giếng khô phải từ trên xuống dưới, ngày bảy ngày bảy đêm, hồn cũng không phải là rồi, ha ha ha..." Nói cuối cùng, tăng nhân không nhịn được cười lớn, đưa đến chung quanh hành khách rồi rít nhìn sang.

"Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy hòa thượng sao!" Tăng người trừng mắt, mặt lộ hung tướng, lớn tiếng quát.

Các lữ khách liền vội vàng xoay người đầu, không dám nhìn nữa.

"Giếng khô phải muốn chết như vậy, là muốn diệt môn a." Đạo sĩ giật mình nói,

"Không có chuyện gì..." Tăng nhân đại đại liệt liệt nói, "Ta nghe nói, bắc phương Sơn Hà đỉnh có dấu hiệu dẫn ra, Thiên cung chó có thể trấn áp cũng là không tề rồi, nào còn có thời gian rảnh rồi quản đến bên này."

"Bất kể thế nào nói, cẩn thận chạy đến vạn năm thuyền." Đạo sĩ khuyên nhủ.

Đang nói lấy, hai người đi tới tiết 9: Buồng xe cửa sắt chỗ, dò xét một phen. Khi bọn hắn trở lại số 5 buồng xe thời điểm, Trương Bằng đã thông qua trở về khô lâu thích khách, đưa bọn họ một lời một hành động thu hết vào mắt.

Xem ra, khó đối phó a...

Hai người kia, nhất định là có chút bản lĩnh thật sự, hơn nữa trong lời nói, tựa hồ đối với toàn bộ Hoa quốc tu giới đều có giải. Bất quá bọn hắn không cảm thấy được khô lâu thích khách, tu vi cao hơn nữa cũng có giới hạn, dù sao khô lâu thích khách là không dám đến gần Mã Tinh Lôi.

Có thể nói đi nói lại thì, Mã Tinh Lôi cụ thể thật lợi hại, hắn cũng không biết. Cảm giác, phải cùng bảo vệ khoa Tần Dũng không sai biệt lắm mới đúng.

Cũng còn khá, vị đạo sĩ kia khá là cẩn thận. Tại biết rõ lai lịch của hắc trước, còn không dám động thủ. Hắc hiện tại, có cần thiết giả trang ra một bộ cao thâm khó dò bộ dáng, để cho đối phương cảm thấy kiêng kỵ.

Vì vậy, hắc xuất ra ống điều, phá hủy điều thuốc, dùng diêm quẹt đốt, hướng tiểu Vân thổi điều thuốc.

Tiểu Vân che mũi, phẩy phẩy, sắc giọng, "Thật là xấu ~ "

Đang lúc này, khói mù đột nhiên ngưng tụ chung một chỗ, biến thành một đóa hoa hồng. Tiểu Vân ánh mắt nhất thời sáng lên, "Oa, thật là lợi hại!"

Hoa hồng biến thành "Tặng cho người" ba chữ, sau đó lại biến trở về đi. Tiểu Vân đưa tay đi bắt, có thể khói mù lại ở giữa không trung ngưng tụ không tan, không bắt được trong tay.

Bên cạnh hai gã tu giả nhìn thấy, nhìn nhau một cái, trong mắt đều mang một tia kinh hãi. Trước khi tới, bọn họ liền nghe đưa bọn họ về xe tên kia người tuổi trẻ nói, cái này kêu Huyền Bồng, có thể khiến khói mù, biến ảo thành vũ khí. Bọn họ ngay từ đầu còn tưởng rằng có bảo vật gì, bây giờ nhìn lại, căn bản không phải bảo vật, mà là nào đó tùy tâm sở dục, không chế khói mù cánh cửa pháp.

Trên cái thế giới này, che giấu tu vi cánh cửa Pháp Hải bên trong đi, cái gì Quy Tức thuật, ẩn thân thuật, nội liễu thuật, chỉ cần tu vi cao hơn bọn họ chỗ một đoạn, liền hoàn toàn không cảm giác được đối phương linh khí, trừ phi sử dụng một chút phá giải đạo thuật.

Đạo nhân kia âm thầm đổi lại linh khí, trong mắt lóe lên một tia nhỏ xíu quang sáng, lần nữa nhìn về phía "Huyền Bồng" thời điểm, cả kinh thiếu chút nữa linh khí bạo loạn, tâm hỏa nhập ma.

Chỉ thấy cái kia Huyền Bồng tâm mạch trong, quanh quẩn một tia tử khí, như có như không, như ẩn như hiện. Riêng này bắn tia hiện, liền để đạo sĩ như đọa hãm băng, vui mừng chính mình không có lỗ mắng động thủ, nếu không liền phải bỏ mạng tại chỗ.

Xin nhớ quyển sách bắt đầu tên miền: 4 mạng tiểu thuyết bản điện thoại di động đọc địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Thứ 141 tiết tượng đá

Có lẽ là bởi vì phát hiện quá mức khiếp sợ, thế cho nên tự xưng "Hoàng Phong xem Thanh Nguyên tử" đạo nhân vội vội vàng vàng kéo tăng nhân bằng hữu, ngồi vào xe khác sườn.

Nhìn thấy hai người rời đi, Trương Bằng không khỏi có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới thuốc lá này đầu trang lên cao nhân tới như vậy ra sức. Nhưng hắc không biết là, chân chính hù dọa chạy đối phương, là Tiêu Vũ Nặc độ cho hắc chiếc kia "Tứ Kim Tiên Thiên chân khí".

Bởi vì Trương Bằng không phải là tu giả, cảm ứng linh khí năng lực rất yếu. Vì vậy, trong cơ thể còn sót lại bộ phận, không cách nào cảm giác, cũng không cách nào điều dụng.

Tu giả bình thường, trong cơ thể linh khí màu sắc là lãnh đạm xanh, bình thường tu vi càng cao, màu sắc thì sẽ càng sâu. Bất quá có chút tà pháp, bởi vì là trực tiếp hấp thu âm khí tiến hành lợi dụng, sẽ phải chịu đủ loại dấu ấn sinh mệnh còn sót lại xâm nhiễm, từ đó khiến cho (dùng) linh khí biến thành màu đỏ, màu xanh lá cây hoặc màu đen.

Mà thiên phú tốt, nắm giữ Tiên Thiên chân khí tu giả, linh khí màu sắc là màu ngà sữa, độ tinh khiết cùng chặt chẽ độ cao hơn nhiều người tu bình thường. Về phần nắm giữ Tứ Kim Tiên Thiên chân khí, chính là tu giả lưng chừng trời phú cao nhất, trăm năm kỳ tài khó gặp, linh khí màu sắc là màu tím.

Những người này, không khỏi là một phe đại năng. Dù là chỉ có một tí, cũng đủ để cho Thanh Nguyên tử cùng huyền cương kinh hồn bạt vía, không dám nhiều đi nữa làm dừng lại.

Sau khi hai người đi, Trương Bằng rốt cuộc thờ phào nhẹ nhõm. Bọn họ ngồi ở bên cạnh, áp lực quả thực có chút đại. Hắc cái này lạc đàn quang can tu lệnh, bảo vệ tánh mạng liền ba chiêu, súng lục, bạch bình linh, đen thích khách, dùng xong sẽ không có. Hơn nữa, đạn súng lục cũng không đến mười phát, có thể kinh sợ liền kinh sợ chút, cẩn thận chung quy không sai.

Liền như vậy, hữu kinh vô hiểm đến buổi tối. Trương Bằng ăn bao hạt bắp thịt nạc kiểu mạch mặt quân dụng khẩu phần lương thực, uống một hời trà, phải dựa vào tại chỗ ngồi trên, từ từ tiến vào mộng đẹp. Có trong mộng giấu kín tại, lão Vạn cũng coi như đáng tin, không cần lo lắng bị đánh lên.

Trương Bằng một cảm giác liền ngủ đến sáng ngày thứ hai. Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ xe, chiếu lên trên người, có chút nhiệt hồ hồ. Ngoài cửa sổ vẫn là đơn điệu sa mạc than, cỏ cây lưa thưa, vắng lặng cô tịch.

Tiểu Vân tại sớm chút thời gian liền đã tỉnh, dùng tiểu dầu hoả lò nấu chút ít nhiệt huyết, cho Trương Bằng ngâm (cưa) ly trà. Hiện tại tiểu Vân, đối với Trương Bằng không lạnh không nhạt, không xa không gần, lo liệu khoảng cách, không chủ động nói chuyện, cũng không cố ý tránh. Xem ra ngày đó cự tuyệt, để cho cô gái nhỏ ghi hận rồi.

Trương Bằng theo trong rương hành lý lấy ra hai túi tại gió cát trần mua thịt lừa làm, cho tiểu Vân một túi, liền nước trà, ăn một cái đơn sơ bữa ăn sáng.

Ăn xong đồ vật, Trương Bằng ở trên xe đi tới lui một vòng. Không ít các lữ khách mới vừa dậy, mặt mày lơ là, ngáp dài, có trải qua thời điểm, cũng không làm sao chú ý. Đến số 8 buồng xe, đã nhìn thấy Thanh Nguyên tử cùng huyền cương ngồi đang đến gần số 9 buồng xe vị trí trên.

Chỉ nhìn mắt, Trương Bằng liền dời đi ánh mắt, tiếp tục quét về phía những người khác, một bộ dò xét kiểm tra bộ dáng. Hắn muốn giả bộ cao nhân, liền không thể đặc biệt chú ý hai người kia, bởi vì tại trong mắt cường giả, cấp thấp tu giả cùng người bình thường một dạng, giống như cỏ rác.

Quả nhiên, nhìn thấy "Huyền Bằng" lạnh nhạt ánh mắt, tùy ý thái độ, Thanh Nguyên tử càng thêm kiên định ý nghĩ trong lòng —— đây là thế ngoại cao nhân, tuyệt đối không thể đắc tội!

Bất quá, bởi vì hai người tại, Trương Bằng cũng không cách nào tìm tòi hàng sương, chỉ có thể tiếp tục ngắm nhìn.

Đến ngày thứ ba buổi tối, trong buồng xe xảy ra hỗn loạn. Trương Bằng bị một trận tiếng huyền não đánh thức. Hoàn mất nhìn đi, các lữ khách sắc mặt khẩn trương, thì thầm với nhau. Trương Bằng liếc nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ là rạng sáng hai giờ hơn nửa, thì bảy tuần du thời điểm.

"Mới vừa rồi xảy ra chuyện rồi..." Phụ trách gác đêm lão Vạn thấy hắn tỉnh rồi, dựa đi tới, thấp giọng nói, "Những chuyện lật vật kia thì, vốn là phải đi, lại giống như là chợt nghe động tĩnh gì, như ong vỡ tổ địa(mà) sau này chạy..." Lão Vạn nhìn lấy số sáu buồng xe phương hướng, chưa tỉnh hồn mà nói.

Trương Bằng nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ một chút, chợt một nắm tay, âm thầm nói: "Nguy rồi..."

Thì bảy xông xáo, tám chín phần mười là cái kia hai gã tu giả gây ra đó. Bọn họ thừa dịp sắt cửa mở ra, vọt vào số 9 buồng xe, dẫn phát thì bảy truy kích.

Hắn mục đích của chuyến này, là đem Thiên Đạo ông già tin giao cho trưởng tàu. Hai người kia trước một bước tiến vào, cũng không biết sẽ có hay không có biến số gì. Mặc dù hắn có chút nóng nảy, cũng không dám tùy tiện qua đi điều tra, cũng không dám thả ra khô lâu thích khách,

Tránh cho cùng thì bảy xảy ra mâu thuẫn, dẫn lừa thiêu thân.

Ước chừng hơn mười phút sau, thì bảy trở lại, hướng tới thường như vậy, ở trong đường hầm loạn choa loạn choạng mà đi tới. Bất đồng chính là, thì bảy số lượng dường như bớt chút, một phần trong đó quần áo giống như từng bị lửa thiêu, tro đen tro đen. Tiếp cận, tản mát ra mùi khét.

Chờ thì bảy tiến vào số 4 buồng xe, cửa sắt lần nữa đóng lại thời điểm, Trương Bằng lập tức đi số 8 buồng xe điều tra. Chỉ thấy cái kia hai cái tu giả vị trí trống không, người đã trải qua không thấy.

"Bọn họ người đâu" Trương Bằng tùy tiện níu một cái phái nam hành khách, hỏi.

"Vào... Tiến vào..." Cái kia hành khách chỉ số 9 buồng xe cửa sắt, có chút hèn nhát nói.

Trương Bằng chậm rãi buông tay ra, buông ra hành khách, sau đó vỗ bả vai của đối phương một cái, hỏi: "Xảy ra chuyện gì"

"Ta nghe được tiếng vang, liền tỉnh lại, sau đó đã nhìn thấy những vật kia hướng bên kia phóng tới. Có ánh lửa, có tiếng nổ, thật giống như có người ở nổ núi, hoặc là bỏ mìn lòi. Rất nhiều cánh tay cùng bắp đùi bị tạc bay ra ngoài, rơi đến khắp nơi đều là. Lại sau đó, cửa sắt chính mình đóng lại, chúng nó nhặt mình về lẽ tẻ, lại trở về..."

Thông qua tên này lữ khách tự thuật, Trương Bằng đại khái biết tình huống vừa rồi. Cái kia hai gã tu giả dường như có nào đó nổ tung loại thủ đoạn công kích, có thể nổ bay hoạt thi. Nói cách khác, hắn hiện tại coi như có thể vào, cũng có thể gặp phải công kích của đối phương.

Nếu như vậy, còn không bằng ngắm nhìn một đoạn thời gian, chờ đến ngày mai, lại tính toán sau. Sau đó, Trương Bằng nói tiếng "Cảm ơn" quay trở về số 5 buồng xe, tiếp tục nghỉ ngơi.

Sáng ngày thứ hai mươi điểm, hắn lần nữa đi tới số 9 buồng xe trước cửa sắt. Cái này cửa sắt cùng số 4 buồng xe đạo kia giống nhau như đúc, nhưng là ngược lại, muốn từ bên trong mới có thể mở ra.

Cái này có thể gặp phiền toái, muốn đợi buổi tối thì bảy tuần du thời điểm mới có thể đi vào. Trương Bằng trên dưới lục lọi một hồi, rất nhanh thì phát hiện, cửa sắt lại có chút ít nhỏ nhẹ biến hình, thế cho nên xuất hiện một cái rất nhỏ khe hở. Theo vị trí cùng hình dáng nhìn lên, là từ một cổ to lớn ngoại lực tạo thành.

Kết hợp tới hôm qua tình huống, không khó suy đoán ra, cái kia hai gã tu giả bạo tạc tính chất thủ đoạn công kích tạo thành. Trương Bằng ngay sau đó tâm niệm vừa động, một cổ khói đen theo trong túi bay ra, chui vào trong khe cửa.

"Loảng xoảng loãng xoảng..."

Chỉ chốc lát sau, bên trong truyền tới gãy dựa đĩa quay âm thanh, trên khung cửa thiết điều hướng vào phía trong co rúc lại, cuối cùng "Két" một tiếng sắt cửa mở ra rồi.

Lần này, hẳn không có kêu lão Vạn. Một mặt, lão Vạn tác dụng không lớn, ngoại trừ hỗ trợ nhìn một chút gió, không có có bất kỳ chiến đấu nào lực mặt khác, bên ngoài những người này đều rất nguy hiểm, để cho hắn cùng tiểu Vân ở lại trong buồng xe, cũng tốt có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Trương Bằng vào cửa, trở tay liền đóng lại. Nếu là từ bên trong mở, liền không cần lo lắng bên ngoài khóa lại, hơn nữa còn có thể cản cách bọn họ. Đối với đã lên xe một đoạn thời gian người, Trương Bằng là hoàn toàn không dám không tin.

Đi qua chỗ nối tiếp, phía trước rộng rãi sáng trưng, mặt bên là một cái tiểu công tác gian, sau đó là một mảnh ngã trái ngã phải bàn ăn, bữa ăn ghế. Rất rõ ràng, cái này khoảng xe lửa là phòng ăn.

Trong lối đi, ngổn ngang ngược lại mấy cỗ bể tan tành thấy khô. Trên bàn ăn, bữa ăn trên ghế, khắp nơi đều là cụt tay cụt chân, toa xe trên dính đầy màu đỏ sậm máu đen. Nhìn kỹ lại, dường như còn có nội tạng cùng cục thịt mảnh vụn.

Khô đét thân thể nghiêng dựa vào lối đi bên cạnh, hốc mắt trống rỗng đầu lẫn xuống tại khắp nơi, cũng theo buồng xe lay động, hơi hơi na di.

Bên trong buồng xe, trần ngập nhàn nhạt mùi hôi thúi, mà cảnh tượng trước mắt, càng nếu như người chùn bước. Trương Bằng theo trong túi đeo lưng lấy ra lê sách cái lông, giọt điểm tinh dầu đi lên, đeo lên sau, lại gọi ra khô lâu thích khách, cái này mới chậm rãi đi vào.

Chỉ chốc lát sau, Trương Bằng đã vắng ra ngăn cản ở phía trước một cái há to mồm thấy khô đầu lâu, đi tới số 9 buồng xe phần dưới cùng.

Liên tiếp(kết nối) tiết sau buồng xe, là một đạo trên đoàn xe thường gặp tôn cánh cửa, nửa bộ phận trên là thủy tinh, có thể nhìn thấy bên trong. Bất quá bây giờ đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy. Trương Bằng ngồi chồm hỏm xuống, dán ở trên cửa nghe xong một hồi, không có nghe được động tĩnh gì, liền mở tay ra đèn pin, trong triều chiếu đi.

Đập vào mi mắt là, là từng cỗ quái vật tượng đá. Xóc xếch đặt ở hai bên lối đi, có mọc ra cánh dơi, đầu giống như con khỉ, cũng có mọc ra gió xoáy, trên lỗ mũi mang trâu hoàn, còn có trên người làm người, hạ thân mọc ra móng cùng cái đuôi, tóm lại thiên kỳ bách quái, như quỷ ma loạn vũ.

Thạch tượng quỷ

Hắn không khỏi nhớ lại tây phương trong truyền thuyết, một loại có thể chuyển hóa thành cục đá, thời gian dài hôn mê quái vật. Chúng nó là di tích cùng nghĩa địa tốt nhất thủ vệ, không cần phải ăn uống, hơn nữa năm giữ rất dài sinh mạng, chỉ có bị kinh động thời điểm mới có thể tỉnh lại, đem người xâm lăng xé thành mảnh nhỏ, nhét vào trong bụng, sau đó sẽ lăn rơi vào trạng thái ngủ say, chờ đợi một cái người xâm lăng đến.

Trương Bằng cảm chốt cửa, chậm rãi xoay mở, để cho khô lâu thích khách vào đi điều tra một phen.

Cũng không lâu lắm, hắn đã lấy được đại khái tin tức. Cái lối đi này rất dài, ít nhất vượt qua 300m, lại là một tiết mang theo không gian giới chi đặc tính buồng xe.

Bên trong tượng đá nhiều vô cùng, nhưng không có dấu vết hoạt động. Trên đất ngược lại có hai đôi dấu chân, còn có chút vết máu. Dấu chân, chắc là cái kia hai gã tu giả, mà vết máu, rất có thể là có người bị thương.

Từ nơi này, Trương Bằng có thể đại khái đoán được, cái này hai gã thực lực của tu giả. Mới vừa rồi hắn đếm, xe thức ăn bên trong có mười chín một (cái) hoạt thi đầu.

Nói cách khác, đối trận mười chín con hoạt thi thời điểm, bọn họ bị thương. Lấy hoạt thi coi như bất chúc, một cái bộ binh hạng nặng sức chiến đấu tương đương với hai đến ba cái. Như thế, bọn họ đang đối mặt ba mươi, bốn mươi con hoạt thi thời điểm, có bao nhiêu phần thắng

Đương nhiên, tin tức cũng có thể bị lỗi, tỷ như bọn họ không có ai bị thương, cái đó máu là cái khác sinh vật gì, nhưng khả năng như vậy tính rất thấp, hoàn toàn có thể bỏ qua không tính.

Còn có chính là, nơi này không có dấu vết chiến đấu, dấu chân cũng không xóc xếch, bọn họ hẳn không có gặp phải nguy hiểm. Nghĩ như vậy, Trương Bằng đi vào buồng xe số mười.

"Sát sát sát..."

Nhỏ nhẹ tiếng bước chân của vang vọng ở bên tai, tả hữu lay động chum ánh sáng trong, bốn phía tượng đá trông rất sống động, dường như vật còn sống, để cho người không khỏi có chút lo lắng, một giây kế tiếp có thể hay không nhào lên.

Thân ở hoàn cảnh như vậy trong, hẳn không khỏi có chút hối hận. Ở nhà thư thư phục phục đợi không được, càng muốn chạy tới nơi này lo lắng sợ hãi, vì một (cái) phá con cò, quả thực có chút không đáng giá.

"Đừng!"

Phía trước đột nhiên truyền tới một tiếng vang trầm thấp, sợ đến hắn một cái run cơ trí, giống như là vật nặng rơi xuống đất, vừa giống như là vật gì đụng vào trên tường. Hắn nhanh chóng đóng đèn pin, tránh ở bên cạnh một bộ tượng đá sau, một cách hết sức chăm chú mà nghe phía trước động tĩnh.

Xin nhớ quyền sách bắt đầu tên miền: . 4 mạng tiểu thuyết bản điện thoại di động đọc địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Thứ 143 tiết An Nhã

"Rống!"

Trương Bằng chạy không bao xa, một cái thân ảnh khổng lồ liền bò dậy, chuyển động to bằng chậu rửa mặt đầu lâu, nhìn chung quanh mắt, sau đó phát ra một tiếng rống to, bước ra nhanh chân, hướng hấn đuổi theo.

Đó là một cái cao hơn bốn mét, cả người quần đầy hủ hóa băng vài "Người" hoặc có lẽ là đáng vóc to xác ướp. Một bước liền có xa hai, ba mét, tương đương với Trương Bằng ba bốn bước.

"Ây..."

Nhìn thấy nó thoi điểm, Trương Bằng hơi hơi ngăn người một chút, ngay sau đó thả ra bộ binh hạng nặng, căng chân chạy như điên.

"Đùng đùng đùng..."

Cái kia trần trụi bên ngoài, đóng đầy con giun như vậy gân xanh chân to thái đập mặt đất, phát ra tiếng vang trầm nặng, nâng lên mảng lớn bụi trần. Nó động tác nhìn như vụng về, tốc độ lại một chút cũng không chậm, giống như một chiếc nghiền tới xe tải lớn, uy thế kinh người.

Trong nháy mắt, chín nói thân ảnh màu trắng ở sau lưng Trương Bằng ngưng tụ thành hình, giờ lên đại lá chắn, song song ngăn ở đáng vóc to xác ướp phía trước.

Lại thấy cái kia xác ướp cao giờ hai tay, quạt lá lớn bàn tay chọt vỡ xuống. Chỉ nghe "Choảng" một tiếng, thuẫn trận chia năm xẻ bảy, bộ binh hạng nặng từ đầu đến cuối lăn lộn.

Ngay sau đó, cái kia xác ướp bàn tay chụp tới, nắm lên một tên ngã xuống đất kiếm thuẫn binh, một tay bầu mũ bảo hiểm, một tay cầm bắp đùi, liền như vậy dùng sức xé một cái. Kiếm thuẫn binh lập tức tán làm sương trắng, bay trở về trên người đồng bạn.

"Cmn!" Nhìn lấy hậu phương cảnh tượng, Trương Bằng sợ đến sợ đến vỡ mặt, không nhìn được tức miệng mắng to. Vạn nhất bị lôi xé là hấn, quả thật là không cách nào tưởng tượng.

"Rống!"

Theo xác ướp tiếng thứ hai rống to, một tên kiếm thuẫn binh bị đập tại dưới chân, một tên khác thì bị hai tay giờ lên thật cao, đập lật hạng ba.

Mà lúc này, Trương Bằng mới chạy ra 20m bên ngoài. Còn lại kiếm thuẫn binh số lượng không đủ, không cách nào nữa tạo thành hiệu quả ngăn trở, xác ướp vùng tay lên, quét ra cản đường hai gã, hướng Trương Bằng đánh không đuổi theo.

Mất thấy tình thế nguy cấp, Trương Bằng vội vàng thu hồi bạch binh lính, thả ra đen thích khách. Nháy mắt tiếp theo, một đoàn khói đen tại xác ướp dưới chân thành hình, một đạo đâm về phía bắp chân của nó.

"Phốc!"

Đao nhọn cắm thẳng cán đao, sau đó hướng mặt bên kéo một cái, xác ướp lập tức phát ra to lớn gào thét bị thương, về phía trước nhào tới. Có thể ngã xuống trước, nó bàn tay chọt về phía sau chụp tới, bắt được khô lâu thích khách. Sau đó nửa nằm trên đất, xoay tròn cánh tay, hướng trên đất quán đi.

"Choảng!"

Theo một tiếng liệt hưởng, khô lâu thích khách hóa thành khói đen, bay trở về Trương Bằng túi.

Trương Bằng thấy vậy, không khỏi thả chậm bước chân. Đèn pin chiếu qua, chỉ thấy cái kia xác ướp hai tay lay chạm đất mặt, tiếp tục hướng hấn đuổi theo. Mặc dù tốc độ so với trước kia chậm rất nhiều, nhưng vẫn là nhanh hơn Trương Bằng.

Trương Bằng vừa chạy, một bên rút súng lục ra, hướng phía sau xạ kích.

"Thình thịch oành!"

Thoáng qua rồi biến mất trong ánh lửa, xác ướp cái trán trúng liền ba súng, lại chỉ là méo một chút đầu, cọ xát ra từng đạo sáng ngời tia lửa. Đầu kia xác, lại so với cục đá còn cứng rắn.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Trương Bằng sợ đến tóc sẽ sảy ra a. Trước có vách đá, phía sau có truy binh, lá bài tẩy lại dùng hết rồi, thật là muốn chết. Nơi này cũng không phải là nam châu thành phố, không thể hi vọng nào trên trời hạ xuống thần binh, một đòn tiêu diệt con này đại đông tây.

Hắn mất mạng địa(mà) hướng đường cũ chạy đi, sau lưng xác ướp điên cuồng đuổi theo. Dời đổi theo thời gian, giữa hai người khoảng cách càng ngày càng gần.

"Ngáy khò khò... Ngáy khò khò... Ngáy khò khò..."

Đục ngầu tiếng hít thở từ phía sau lưng truyền tới, Trương Bằng bộc phát cảm thấy sợ hãi, mặc dù đã không thở ra hơi, nhưng vẫn là quan trọng hơn hàm răng, liều mạng chạy.

Ngay tại què chân xác ướp nhanh muốn đuổi tới thời điểm, phía trước xuất hiện đi thông số mười một buồng xe tôn cánh cửa. Vào trong, là hoạt thi bày, lưu lại, bị xé thành hai khúc. Có lẽ là tăng nhân kia từ trạng quá mức đáng sợ, Trương Bằng không chút do dự vọt vào.

Thật ra thì, hai người khác nhau cũng không lớn, đều rất thâm.

Bất quá may mắn chính là, Trương Bằng vừa bước vào bên trong cửa, liền phát hiện trước đây thi bày đã biến mất. Liền như vậy một sững sờ thời gian, xác ướp liền đuổi theo tới, đụng toàn bộ khung cửa đều biến hình rồi, đuổi dài bắt đầu làm cánh tay, từng điểm chui vào.

Cùng lúc đó, toa xe hiện lên ra từng tờ một mặt người, giấy giũa, găm thét.

Trương Bằng thấy vậy, nhất thời lạnh từ đầu đến chân. Lần này đùa lớn rồi, phải chết rồi.

Vừa nghĩ tới chết độ khả thi, hắn liền cảm thấy tiếc nuối vạn phần. Đầu tiên là Tiêu Vũ Nặc, thứ yếu là Tiêu Thiên Tinh, đều phải tiện nghi người khác, lại sau đó...

Tóm lại, nhân sinh tràn đầy tiếc nuối.

Nhưng Trương Bằng vẫn là căn cứ công việc nhiều một giây tính một giây kinh sợ tinh ranh thần, liều mạng chạy về phía trước. Chẳng qua là mặt bên hoạt thi đã hơn nửa người xuất ra toa xe, mà hậu phương chân què xác ướp cũng không ngừng theo sát.

"Rống!" "Cháo hồ..."

Phía trước hoạt thi rút cuộc chui ra, phảng phất như nước thủy triều, hướng Trương Bằng vọt tới. Trương Bằng trong lòng than thầm một tiếng, xem ra đạo khảm này là chạy không thoát. Lại vào lúc này, chuyện thần kỳ xảy ra.

Vọt tới phụ cận hoạt thi lại đối với hắn làm như không thấy, theo bên người vượt qua, đánh về phía hậu phương đáng vốc to xác ướp.

"Gào!" "Ô Oa oa!"

Quay đầu nhìn lại, mười mấy con hoạt thi dùng cả tay chân, dây dưa xác ướp, ở trên người nó điên cuồng cắn xé. Trong lúc nhất thời, bề tan tành bằng vải cùng máu thịt khắp nơi tung tóe, xác ướp phát ra đỉnh tai nhức óc gào thét bị thương.

Sau một khắc, càng chuyện thần kỳ xảy ra. Trương Bằng trong túi, toát ra chói mắt hoàng quang. Lấy ra, chính là thanh kia đồng chia khóa, đang tản ra nhiệt độ ấm áp ánh sáng nhu hòa. Một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng, phảng phất nước gợn, hướng ra phía ngoài khuếch tán. Đến mức, hoạt thi trên người dâng lên một tầng hoàng quang nhàn nhạt, rồi rít ngửa đầu kêu gào, trở nên càng điên cuồng mà khát máu. Cắn xé tốc độ, ước chừng tăng lên gấp đôi có bao nhiêu.

Trương Bằng nhìn một chút đồng chia khóa, chần chờ một chút, xoay người tiếp tục chạy. Đồng chia khóa tác dụng còn không rõ ràng lắm, hắn không biết hoạt thi ăn xong xác ướp, sẽ sẽ không tiếp tục đuổi giết hắn.

Số mười một buồng xe không tính là quá lâu, Trương Bằng rất nhanh liền chạy tới phần dưới cùng.

"Hừ..."

Hắn mới vừa dừng bước lại, tôn cửa xe liền chính mình mở ra, phảng phất có người tại điều khiển.

Chẳng lẽ, toa xe trong hoạt thi cùng trong buồng xe thạch tượng quý, đều là trông chừng xác ướp

Ôm lấy ý nghĩ như vậy, Trương Bằng cẩn thận từng li từng tí đi vào buồng xe số mười. Khắp nơi yên tĩnh, tượng đá môn không nhúc nhích, ánh mắt lại

hiện lên hồng quang. Quả nhiên, chỉ cần có đồng chìa khóa tại, chúng nó liền sẽ không công kích.

Trương Bằng lúc này thở ra một hơi dài, rốt cuộc không cần chết...

Chỉ chốc lát sau, hắn đã về tới số 8 buồng xe, cửa sắt vẫn là tự động mở ra.

Nhìn thấy hắn trở lại, các lễ khách đều mắt tròn, một bộ bộ đáng khiếp sợ. Có lẽ là bọn họ lâu như vậy tới nay, lần đầu tiên nhìn thấy có người sống trở lại đi.

"Người... Người nhìn thấy trưởng tàu rồi sao" lão già khom cũng là một mặt không thể tin tưởng, có chút cà lăm hỏi.

Trương Bằng không lên tiếng, cùng những người này tội gì giải thích cái gì. Hắn càng là thần bí, người khác lại càng sợ hãi, càng không dám lỗ mồm.

Chỉ chốc lát sau, Trương Bằng đã về tới số 5 buồng xe. Lão Vạn cùng tiểu Vân thấy hắn bình an trở về, đều mừng rỡ không thôi, vội vàng pha trà cho hắn theo như vai.

Trương Bằng nghỉ ngơi rồi một hồi, liền lập tức đứng dậy đi đầu xe. Cảm đến đồng chìa khóa, liền đại biểu có nào đó quyền hạn. Hắn nhất định phải lại đi đầu xe nhìn một chút, cái thanh này đồng chìa khóa có tác dụng gì.

Khi hắn hướng đi số 4 buồng xe thời điểm, trên cửa sắt luân bàn tự động xoay tròn, phảng phất có một ẩn thân người tại mở ra. Trên xe hành khách lần nữa mặt lộ kinh ngạc, nhìn về phía ánh mắt của Trương Bằng cũng tràn đầy sợ hãi.

Chỉ có tại thi thể đại tuần du thời điểm, cái này cửa sắt mới sẽ tự động mở ra. Mà nay Trương Bằng cũng là như vậy, vậy hắn rốt cuộc là người vẫn là quỷ

Cũng không lâu lắm, Trương Bằng thuận lợi đi tới đầu xe. Số 3 buồng xe hai đầu một chiều cổng truyền tống, tự động đã biến mất. Dời than đá công nhân hoạt thi gặp phải Trương Bằng, cũng rớt rít né tránh, giống như đang đối với đội lãnh đạo cấp trên một dạng.

Trương Bằng tại trưởng tàu trong phòng lật tới lật lui, không có phát hiện nhiều bí mật hơn. Đóng cửa lại, cầm lấy quyển nhật ký ngã xuống giường nhìn.

Nhìn một chút, lại có thể ngủ thiếp đi...

Lúc nửa đêm, Trương Bằng tỉnh lại. Hồi tưởng lại trong nhật ký nhắc tới "Ám quỷ" cảm thấy điểm máu chốt ở nơi này, vội là đã ra trưởng tàu phòng, tại oa lô phòng vòng tới vòng lui.

Cuối cùng, hắn rốt cuộc tại hơi nước nồi đun nước mặt bên ba hàng nghi biểu bàn trung gian, tìm được một cái chìa khóa lỗ hình dáng lỗ nhỏ.

Xem ra chính là chỗ này, Trương Bằng theo túi áo lực móc ra đồng chìa khóa, nhét vào, chậm rãi gẩy dựa.

"Kết..."

Một tiếng vang nhỏ, phảng phất thứ gì bị mở ra. Ngay sau đó, nghi biểu bàn trên cây kim chỉ nhanh chóng chuyển động, cũng nương theo lấy toàn bộ xe rung động. Loại cảm giác đó, giống như hơi nước nồi đun nước quá nóng, lập tức liền muốn nổ.

"Xuy..."

Sau một khắc, số lớn hơi nước theo mặt bên khí quản trong phun ra, nghi biểu bàn ngay sau đó khôi phục bình thường.

Quay đầu nhìn lại, cái kia phun ra mà tới hơi nước ngưng tụ không tan, dần dần biến thành một cô gái bộ dạng.

Tại hắn kinh dị trong ánh mắt, hơi nước tạo thành nữ hài hai tay đưa vào bụng, hướng hắn gật đầu hành lễ. Mặc dù là trắng phao, nhưng vẻ mặt và động tác, trông rất sống động, phảng phất người sống.

"Người là" Trương Bằng theo bản năng mở miệng hỏi.

Đối phương nhìn lấy hắn, mặt hiện lên ra biểu tình nghi hoặc, nghiêng đi đầu, tỏ vẻ không nghe thấy, hoặc là nghe không hiểu.

"Người biết nói chuyện sao" Trương Bằng vừa nói, một bên vung về ra dấu. Nhưng phải dựa vào thủ thế hỏi thăm "Sẽ hay không nói chuyện" quả thực quá khó khăn.

"dominus..."

Nhìn lấy Trương Bằng bộ dáng gấp gáp, nữ hài mở ra cái miệng nhỏ nhắn, phun ra một cái phát âm kỳ lạ, tối tăm khó hiểu âm tiết. Trương Bằng tự nhiên nghe không hiểu, dùng sức gãi đầu một cái. Bỗng nhiên trong lúc đó, trong đầu hắn quang sáng lóe lên, nhớ lại cái kia cái ống điếu.

Ống điếu thổi phồng lên khói mù, có thể biến ảo thành đồ vật, có lẽ chính là dùng để cùng nàng trao đổi.

Nghĩ tới đây, Trương Bằng nhanh chóng xuất ra ống điếu, xé điếu thuốc, thuốc lá tia (to) nhét vào, đốt.

"Hô..."

Trương Bằng thổi ra một cái khói (thuốc), đang muốn biến ảo thành văn chữ, hoặc là Nữ Hoàng quốc ngữ "(tên) " nữ hài lại mở ra cái miệng nhỏ nhắn, dùng sức hút một cái, đem thuốc hút tới trong bụng.

"Chủ nhân, đợi nghe phân phó của ngài." Nữ hài nói, âm thanh sáng ngời, rõ ràng, lại là Hoa quốc ngữ!

Trương Bằng tại chỗ liên sợ ngây người, qua một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, hỏi, "Người là người nào "

Nữ hài lần nữa nghiêng đi đầu, thân thể nghiêng về trước, tay nhỏ đặt ở dài nhọn, không giống nhân loại lộ tai bên cạnh, ra hiệu không nghe được thanh âm.

Trương Bằng cầm lên ống điếu, thật sâu hút một cái, phun ra một đoàn khói mù. Nữ hài tiểu hê miệng, hút vào, trả lời: "Ta là An Nhã, đoàn xe chi linh."

Xin nhớ quyền sách bắt đầu tên miền: . 4 mạng tiểu thuyết bản điện thoại di động đọc địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Thứ 144 tiết hiểu lầm

"Nói một chút chiếc xe này, người nói một chút chính mình." Trương Bằng lại thổi một cái khói (thuốc).

"Ta, An Nhã, sinh ra vào Victoria mộng cảnh, là một bộ không có mạng sống tượng người. Ở trong tôi không biên bờ trong hư không, vĩnh hằng phiêu bạc."

"Cho đến có một ngày, tại một lần rất dài lơ đãng trong, Richard Linklater đã gặp ta."

"Hắn mời ta cùng nhau lơ đãng, ta không có chuyện gì có thể làm, vì vậy đáp ứng hắn."

"Hắn đem thân thể của ta cải tạo thành xe lửa hơi nước. Từ nay về sau, ta liền có tự do hành động năng lực."

"Ta, An Nhã, tức là Vĩnh Hằng Liệt Xa, đi lại ở hư ảo mộng cảnh cùng chân thật trong lúc đó."

Giọng cô gái linh hoạt kỳ ảo mờ ảo, phảng phất đến từ hư không chỗ sâu.

"Ta nên phải nên làm những gì, mới có thể xuống xe "

Trương Bằng thổi ra một cái khói (thuốc), An Nhã hít vào trong thân thể, bình tĩnh, bằng như chuông gió âm thanh vang lên lần nữa.

"Chủ nhân nghĩ lúc nào xuống xe, An Nhã liền lúc nào dừng lại." Nói xong, nàng lại bổ sung một câu, "Điều kiện tiên quyết là có trạm xe."

"Ai là chủ nhân của người, hắn ở đâu" Trương Bằng mang theo nghi ngờ, thổi điếu thuốc. Hắn mới vừa rồi tựa hồ nghe thấy, An Nhã gọi hắn là chủ nhân.

"Đây có chìa khóa người sở hữu, chính là An Nhã chủ nhân." An Nhã trả lời.

"Người nói là cái này" Trương Bằng không khỏi nhìn về phía nghi biểu bàn phía dưới đồng chìa khóa, quả thật cùng đồ cổ đồng hồ để bàn chìa khóa giống nhau đến mấy phần. Cho đến nhìn thấy nữ hài ngơ ngác bộ dáng, lúc này mới nhớ lại nàng không nghe được thanh âm, vì vậy thổi điếu thuốc.

"Vâng, chủ nhân." An Nhã gật đầu nói.

"Ha ha ha!" Trương Bằng kim lòng không đặt nổi nụ cười, đảo mắt liền thành trường tàu, quả thực quá kích thích rồi, tiếp lấy lại thổi điếu thuốc, "Nói một chút tình huống của người, An Nhã."

"Từ khi vị chủ nhân trước rời đi sau, An Nhã một mực chờ đợi đợi triệu hoán." An Nhã trả lời.

"Hàng trong mái hiên có vật gì những thứ kia xác ướp vậy là cái gì" Trương Bằng tiếp tục thổi khói (thuốc) đặt câu hỏi.

"An Nhã nắm giữ ba mươi chín khoang xe lửa, theo đệ thập nhị khoang xe lửa đến tiết 28: Buồng xe đều là hàng sương, bên trong phong ấn triều đại chủ nhân đi một vòng thế giới thời điểm nắm bắt tà linh, thông qua hấp thu năng lượng của bọn nó, là An Nhã cung cấp động lực." An Nhã thần sắc nghiêm túc trả lời, giống như một vị đại gia nghe sai khiến nữ nhân viên tàu.

"Thạch tượng quý, toa xe người trên mặt cùng những công việc này thi đây" Trương Bằng vẫn nhìn chung quanh công nhân hoạt thi, hỏi.

"Chúng nó đều là An Nhã thủ vệ." "Trên xe hành khách đây" "Bọn họ là An Nhã cùng thực tế câu thông môi giới, đồng thời cũng là bổ sung thủ vệ khỏi nguồn."

Tiếp đó, Trương Bằng lại hỏi liên tiếp vấn đề, ví dụ như "Nếu như ta xuống xe, sẽ không sẽ từ vong" "Nếu như ta xuống xe sau sẽ không tới, đoàn xe sẽ như thế nào "

Lấy được đáp án dĩ nhiên là, nắm giữ đồng chia khóa người nắm giữ ở nơi nào xuống xe, An Nhã liền sẽ ở nơi nào trạm xe chờ, cho đến người nắm giữ lên xe, mới có thể khởi động. Mà lúc này, hành khách cũng có thể xuống xe, cho đến người nắm giữ lên xe, mới cần muốn trở lên xe.

Trương Bằng suy nghĩ một chút, thối ra một cái khói (thuốc), "An Nhã, ta yêu cầu trở lại nam châu thành phố."

"Tuân lệnh, chủ nhân của ta." An Nhã hai tay đưa vào bụng, hướng Trương Bằng gật đầu hành lễ, sau đó tán làm một cổ hơi nước, chui vào trong đường ống.

"Ồ..."

"Rầm rầm rầm..."

Ước chừng hơn mười giây sau, còi xe lửa ré dài, bắt đầu quẹo cua. Một cỗ to lớn lực ly tâm đánh tới, ôm lấy cục than đá hoạt thi lập tức ngã trái ngã phải, nhất đến gần lò lửa cái con kia, trực tiếp một con ngã xuống vào trong, phát ra thống khổ gào thét bị thương.

Trương Bằng sớm ngay đầu tiên liền tóm lấy bên cạnh tay vịn, mới miễn phải bị ném ra...(đến) toa xe trên.

Chờ xe lửa roi xong đầu, vũng vàng sau khi xuống tới, Trương Bằng hưng phấn không thôi địa(mà) trở lại trường tàu phòng, đem đồng chia khóa cùng tám mũi hoa cánh hoa dây chuyền nối liền nhau. Có cái thanh này đồng chia khóa, sau đó đi đâu đều có thể ngồi An Nhã rồi.

Hiện tại duy nhất phiền toái, chính là hàng sương trong phong ấn nơi lỏng rồi. Nhưng đây không phải là vấn đề, chờ hấn hỏi nam châu thành phố, mang hai tỷ muội tới trấn áp là được. Còn có chính là, có thạch tượng quý cùng toa xe mặt người tại, hàng sương trong tà linh không qua được. Nguyên chủ nhân đã đã chết đến mấy năm rồi, cũng không thấy chúng nó lao ra, đủ để chứng minh, không phải là như thế dễ dàng xảy ra vấn đề.

Xuống lần nữa đến chính là Thiên Đạo ông già tin. Đối phương nói phải giao cho trường tàu, có thể nguyên lai trường tàu đã chết rồi, mà hấn nắm giữ đồng chia khóa, chính là hiện tại trường tàu rồi.

Nghĩ đến điểm này, hấn mở ra trước đoàn xe nhật ký, dùng cũ kỹ bút máy hút lam mực đen nước, mở ra một trang mới, viết xuống: 2017 năm ngày 23 tháng 8, Bằng ca đã đến, trạm kế tiếp, đi một vòng thế giới.

Chỉ tiếc An Nhã có một cái lớn vô cùng thiếu sót, chính là chỉ có thể ở hiện hữu trạm xe lửa dừng xe, không thể giống như xe taxi như vậy, tùy thời trên dưới.

Tiếp đó, hấn đem Thiên Đạo ông già phong thư lấy ra, do dự có muốn hay không mở ra. Mà nay, hấn là trường tàu rồi, có phải hay không là tin coi như đưa đến

Hơn nữa hấn nhớ đến, Thiên Đạo lão nhân không có nói trường tàu tên, nói chỉ là "Trường tàu" ba chữ, có phải hay không là có nghĩa là, hấn có thể mở ra

Nhiều lần do dự, hấn cuối cùng "Xoẹt" một tiếng, xé ra phong thư.

Mở ra tờ thư nhìn một cái, phía trên lại chỉ có một câu nói: Bạn cũ, dài hiểu vô cùng nhớ người Hải Yêu.

Ký tên là "Trường nguyệt trung".

Hải Yêu

Trương Bằng không khỏi có chút buồn bực, chẳng lẽ là mỹ nhân ngư các loại đồ vật, không nghĩ tới cái này Thiên Đạo lão nhân còn là một cái lão sắc quý.

Vì vậy hấn trở lại hơi nước nồi đun nước đáng về phía trước bệ, lần nữa gọi ra An Nhã, hỏi thăm Hải Yêu sự tình.

"Thứ mười sáu, mười bảy khoang xe lửa là rượu vang hầm rượu, chủ nhân có thể đi lấy dùng." An Nhã trả lời.

Không nghĩ tới "Hải Yêu" là chỉ nào đó rượu vang. Hiện tại số 12 hàng trong mái hiên có xác ướp, phía sau khả năng còn có cái khác nguy hiểm, hấn

cũng không dám lại đi.

Rõ ràng ra sau, Trương Bằng đem thư thu cát, thả vào trong túi. Chờ trở về rồi, chỉ bằng cái này cùng Thiên Đạo lão nhân muốn cái gì.

Tiếp đó, Trương Bằng lại hỏi thăm coi như trưởng tàu, làm sao phê chuẩn hành khách rời đi. An Nhã nói, chỉ cần đem tên của đối phương ghi vào quyền nhật ký, liền có thể xuống xe.

Chỉ chốc lát sau, Trương Bằng cầm lấy trưởng tàu nhật ký, đã về tới hành khách buồng xe. Bây giờ là lúc xế chiều, mãnh liệt ánh mặt trời chiếu vào buồng xe, vô cùng oi bức, không ít hành khách mở cửa sổ, gió lớn thổi thổi vào.

Trương Bằng một tay cầm quyền nhật ký, một tay cầm bút máy, tại đường xe trong đi qua, hỏi thăm tại hoàng sa trần bị lừa lên xe tên của ông lão, sau đó viết lên.

Lý Dũng, Hoàng Xuân, Nhị Ma tử...

Lão già khom nhìn thấy trong tay Trương Bằng đang bùng màu xanh đậm phong bì quyền nhật ký, tại chỗ cả người đều ngây người. Người khác không biết, hẳn có thể rõ ràng nhất, đây chính là đại biểu trưởng tàu thân phận quyền sở, trong những tháng năm đã qua, hẳn không chỉ một lần thấy qua.

Bình thường chỉ có tại có người hoàn thành nhiệm vụ, lúc xuống xe trưởng tàu mới có thể xuất ra cái này quyền sở.

"Bằng.. Bằng ca, ngài đây là..." Lão già khom không dám hỏi xong nửa câu sau.

"Chớ nói bậy bạ." Trương Bằng nói mà không có biểu cảm gì nói, trong giọng nói tràn đầy cảnh cáo mùi vị.

"Không không không, không biết..." Lão già khom liền vội vàng khoát tay, nói.

Trương Bằng vòng vo một vòng, đem tất cả tại hoàng sa trần lên xe lão nhân toàn bộ ghi danh, sau đó đã về tới số 5 buồng xe, mang theo lão Vạn cùng tiểu Vân đi tới số 4 buồng xe, đem sự tình nguyên nhân hậu quả đều nói cho bọn họ.

"Nói như vậy, chúng ta đều có thể xuống xe" lão Vạn ngạc nhiên nói, có chút không tin bộ dáng.

"A!" Tiểu Vân đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó nắm cánh tay của Trương Bằng, hơi lộ ra khẩn trương hỏi, "Ngươi... Ngươi nói đều là thật sao "

"Đi theo ta..." Trương Bằng không có làm giải thích quá nhiều, mang theo hai người xuyên qua số 3 cùng số 2 buồng xe, đi tới oa lô phòng. Nhìn vội vàng công nhân hoạt thi, tiểu Vân có chút sợ hãi, hai tay bao bọc cánh tay của Trương Bằng, lại chen chúc lại đề, đưa đến người trước hơi kém không cảm được.

Nếu không phải lão Vạn ở nơi này, rất có thể trực tiếp kéo vào trưởng tàu phòng, giải quyết tại chỗ rồi.

Trương Bằng để cho hai người tại chỗ chờ lấy, gọi ra An Nhã sau, mới để cho bọn họ đi tới. Dù sao đoàn xe chỉ chìa khóa là bí mật trọng đại, hẳn còn không muốn để cho quá nhiều người biết, tránh cho sinh nhiều rắc rối.

Nhìn thấy An Nhã, lão Vạn cùng tiểu Vân đều tròn to hai mắt, qua tốt chút thời gian, mới từ trong khiếp sợ khôi phục như cũ.

Chờ bọn họ sau khi thích ứng, Trương Bằng đốt lên ống điếu, thôn vãn thổ vụ, "Hai vị này là bằng hữu của ta, ta có thể bỏ nhiệm bọn họ là trợ thủ sao "

An Nhã hấp thu khói (thuốc) đoàn, mở miệng nói, "Chủ nhân có thể bỏ nhiệm một tên phó trưởng tàu, cùng với nhiều tên nhân viên tàu."

"Các ngươi, là muốn lưu ở trên xe, vẫn là đến trạm đã đi xuống xe" Trương Bằng quay đầu lại, hướng hai người hỏi.

Bị Trương Bằng hỏi lên như vậy, tiểu Vân nhất thời mặt lộ khẩn trương, có chút bận tâm nói, "Ta... Ta phải về nhà..." Đối phương làm trưởng tàu, nói không chừng liền sẽ lưu nằng lại.

Trương Bằng thấy vậy, toét miệng cười một tiếng, không có trả lời, chẳng qua là nhìn về phía lão Vạn.

"Ngược lại ta độc thân một cái, nếu như có cần, ngược lại là có thể lưu lại một đoạn thời gian." Lão Vạn nói.

"Được, ta đây liền bỏ nhiệm ngươi làm phó trưởng tàu." Nói xong, Trương Bằng hít một hơi thuốc, thổi hướng An Nhã.

"Phó trưởng tàu quyền hạn, có thể sử dụng đoàn xe nhật ký, cùng với chỉ huy số 2 buồng xe nhân viên tàu." Nói xong, An Nhã vung tay lên, lão Vạn trên người hiện ra một tầng nhân nhật bạch quang, sau đó dần dần thu lại.

Trương Bằng đem nhật ký cùng bút máy giao cho lão Vạn, nói rõ phương pháp sử dụng, sau đó để cho hắn đi số 4 buồng xe lật xem trước kia tài liệu.

Lão Vạn đi sau, Trương Bằng đưa lưng về phía tiểu Vân, đem đồng chìa khóa rút ra. An Nhã ngay sau đó gạt đầu hành lễ, hóa thành hơi nước, bay trở về đường ống.

"Tiểu Bằng ca ca, ta... Ta muốn về nhà." Tiểu Vân nhút nhát nói.

"Đừng nóng sao." Trương Bằng vừa nói, vừa đi về phía trường tàu phòng.

"Mẹ ta khẳng định sẽ lo lắng." Tiểu Vân đuổi theo, theo ở phía sau, đáng thương nói.

"Ừm." Trương Bằng đáp một tiếng, đẩy cửa vào, sau đó để túi đeo lưng xuống, tự nhiên dùng tiểu đầu hoá lò đun nước pha trà.

Chỉ phớt một hồi lâu, rót cuộc uống một cái trà nóng. Mới vừa quay đầu, lại nhìn thấy tiểu Vân bỏ đi áo, hai tay bao bọc ngực, nghiêng mặt, nhìn về mặt đất.

"Người đây là" Trương Bằng có chút ngạc nhiên hỏi.

"Chớ giả bộ." Tiểu Vân nhìn hấn một cái, cắn răng nói, "Nhanh lên một chút, làm xong thả ta xuống xe."

"Làm cái gì" Trương Bằng một mặt mờ mịt hỏi, "Người muốn tại hoàng sa trấn xuống xe "

"Không... À không..." Tiểu Vân rất nhanh thì ý thức được, là nàng hiểu lầm ý của Trương Bằng. Chỉ một thoáng, mặt đỏ giống như trái táo chín.

"Vậy người làm gì cỡi quần áo" Trương Bằng một vừa uống trà, vừa nói.

"Ta..." Tiểu Vân ngẹn đỏ mặt, nhìn lấy sàn nhà, chỉ muốn tìm cái lỗ chui vào.

Xin nhớ quyền sách bắt đầu tên miền: . 4 mạng tiểu thuyết bản điện thoại di động đọc địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Thứ 145 tiết một mới

Mấy ngày sau...

Hồng Tinh Hòa Điện trong đại viện, sân bóng rổ phía trên, lầu số năm lầu một phía bên phải, tia sáng tối tăm quây bán đồ lật vạt trong, một tên ngoài ba mươi nữ nhân đang ngồi ở thủy tinh tử quây phía sau, xuất thần nhìn lấy ngoài cửa sổ. Cái kia ánh mắt mê ly trong, xen lẫn một tia u oán.

Cái này là một (cái) nữ nhân rất đẹp, cả người trên dưới đều tràn đầy thành thực ý nhị.

Vóc người của nàng, rất khó tìm chữ thích hợp để hình dung đi hình dung. Nói bốc lửa, là ít đi phần đoan trang hiền thực, nói ưu nhã, lại thiếu phần quyền rũ cảm dỗ. Theo mặt bên nhìn lại, đường cong êm dịu đầy đặn, nhưng lại không hiện gánh nặng. Theo chính diện nhìn lại, ngực như đỉnh nhọn thay nhau nổi lên, mông tựa như trong hồ Mãn Nguyệt.

Một thân màu xanh đen áo đầm, ăn mặc phóng khoáng khéo léo, a na đa tư. Thân thể của nàng, giống như chín dưa và trái cây, da(vỏ) mọng thịt trướng, vừa tựa như một vùng doanh mấn nước, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ tràn ra.

Mà cái này làm bằng nước thân thể, nhưng lại không mất khỏe mạnh sức sống. Hoàn toàn không có cổ điển mỹ nhân cái loại này nhu nhược. Y dưới váy, ưu mỹ lưu bát cơ bắp mơ hồ có thể thấy, phảng phất một cái nằm úp sấp nằm trong son động giống cái báo săn mồi, tràn đầy nguyên thủy dã tính.

Nàng chính là Hồng Tinh Hòa Điện truyền thuyết một trong, quây bán đồ lật vạt tiểu quả phụ Mã Tinh Lôi.

Một trận gió nhẹ thổi qua, ngoài cửa sổ lá cây vang xào xạt.

"Ai ~ "

Nàng xuất thần nhìn trên mặt đất lay động bóng cây, không khỏi phát ra khẽ than thở một tiếng. mấy ngày qua, mấy cái người thân cận nhất đều không có ở đây bên người, nàng liền nấu cơm đều không tâm tình, suốt ngày lười biếng. Đến mỗi giờ cơm, tùy tiện làm chút mì sợi ăn liền coi như xong.

Bỗng nhiên trong lúc đó, một đạo thân ảnh xuất hiện tại dưới bóng cây, hướng bên này chậm rãi đi tới. Mã Tinh Lôi lập tức thẳng người lên, giống như chỉ thấy chim chóc bạch hạc. Nhỏ vụn ánh mặt trời rơi vãi tại trên người của đối phương, bộc phát lộ ra chói mắt.

"Maha..." Trương Bằng còn đến không kịp nói xong, liền bị chào đón Mã Tĩnh Lôi hung hãn kéo vào trong ngực, cả khuôn mặt đều chôn ở ôn nhuẩn mà đầy đặn đỉnh nhọn trong lúc đó, lại cũng không phát ra được thanh âm nào.

Mã Tĩnh Lôi vô cùng dùng sức, dường như muốn đưa hân nhào nặn vào ngực, nhét vào bụng bên trong. Thiên ngôn vạn ngữ, không bằng ôm một cái.

"Ta... Ta đã trở về..." Qua một hồi lâu, tại Trương Bằng sắp hít thở không thông thời điểm, Mã Tĩnh Lôi mới buông lỏng tay ra.

"Cực cực, hoan nghênh người về nhà." Êm ái giọng nói vang vọng bên tai bờ, ôn nhuẩn xúc cảm bao quanh toàn thân. Hân chỉ cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, trong tay ba lô trơn nhẵn rơi trên mặt đất, phảng phất nhiều ngày tới nay mệt mỏi, cùng nhau bộc phát ra, vô lực tựa vào trên người của Mã Tĩnh Lôi, chỉ một ngón tay cũng không muốn động.

Mã Tĩnh Lôi ôm hân một đoạn thời gian rất dài, cho đến xa xa xuất hiện tan việc bóng người, vì không bị người khua môi múa mép, lúc này mới đỡ Trương Bằng tiến vào quầy bán đồ lật vật. Phục vụ hân ngồi xuống, vừa dùng thân thể cho hân làm đệm dựa, vừa dùng quạt ba tiêu cho hân tắt gió.

Trương Bằng bộ dáng kia, giống như mới vừa cải tạo lao động thả ra, hoặc là liên tục tăng thêm mấy chục thiên ban, nhìn đến nằng đau lòng không thôi.

"Nhìn người còn dám chạy loạn khắp nơi, cũng không sợ mệt nhọc." Mã Tĩnh Lôi Liễu Mi hơi cau lại, oán giận nói.

"Mã a di, ta muốn uống nước." Trương Bằng bệnh thoi thóp nói.

Mặc dù hân đưa ra yêu cầu, nhưng thân thể lại không nhúc nhích, tựa vào trên người của Mã Tĩnh Lôi, hoàn toàn không có dời đi ý tứ. Vì vậy, Mã Tĩnh Lôi làm lên một loạt động tác độ khó cao —— dùng trước chân đem trong góc nước nóng ấm chọn qua tới, tiếp lấy ưỡng ngực lên, đem Trương Bằng đẩy ra một chút, dành ra chỗ trống sau, một tay mở bình rót nước, sau đó thổi thổi, đưa đến Trương Bằng bên mép, giúp đỡ cho ăn đi xuống.

"Uống chậm một chút, a, chớ mắc nghẹn." Mã Tĩnh Lôi ôn nhu nói lấy, quan tâm đầy đủ.

"Ta muốn ăn đậu phộng." Uống nước xong, Trương Bằng lại không an phận địa(mà) nghiêng người sang thể, hung hãn cọ xát mấy cái dùng để làm đệm dựa đại du du, sau đó nhìn Mã Tĩnh Lôi nói, một mặt tội nghiệp bộ dáng.

"Được được được, chúng ta tiểu Bằng muốn ăn cái gì, a di đều chuẩn bị cho người." Mã Tĩnh Lôi một bên dụ dỗ, vừa lái đánh tan trang đậu phộng nắp, từ bên trong lấy ra mấy viên, một tay đẩy ra, thổi da(vỏ), bỏ vào trong miệng hân.

Thời khắc này Trương Bằng, qua tê liệt bệnh nhân một dạng sinh hoạt, áo đến thì đưa tay, com tới há mồm. Không chỉ như thế, yêu cầu của hân còn đặc biệt nhiều, một hồi muốn uống trà, một hồi muốn ăn hạt dưa, nghĩ ra dùng mọi cách phương pháp,

Muốn vãn yêu cầu. Mã Tĩnh Lôi trong lòng cao hứng, theo hân làm sao giầy vỏ, toàn bộ đều từng cái thỏa mãn.

Cuối cùng, hân còn đưa ra muốn uống sữa. Nếu là đặt ở bình thường, Mã Tĩnh Lôi nhất định là không đồng ý. Nhưng hôm nay bất đồng, hân tiểu biệt trở về, Mã Tĩnh Lôi mềm lòng đến rồi tỉnh rồi mù. Hân thừa cơ lại bắt lại bóp, còn nhắc lên cái lồng, cắn chừa mấy miếng, lúc này mới thả nằng đi làm com tới.

Ngồi một hồi, lại cảm thấy chưa thỏa mãn, chạy vào phòng bếp, một câu "A di, ta rất muốn người" hướng về phía đang rửa rau Mã Tĩnh Lôi lại là ngừng một lát long trào thủ.

Mà kế tiếp bữa ăn tối, có thể nói phong phú vô cùng, tiểu xảo huy đi cốt nhục, rán cắt trứng trắng, món ăn thơm đầu cá canh, nước lạnh chưng đậu hủ, thịt vụn cái dưa, nên có tất cả đều có.

Chín giờ tối, Trương Bằng ăn cũng ăn no, chơi đùa cũng chơi đã, cái này mới về đến nhà. Trong nhà sạch sẽ không chút tạp chất, không nhiễm một hạt bụi. Mã Tĩnh Lôi có chìa khóa, cách mấy ngày liền sẽ đi lên quét dọn vệ sinh. Trên bàn uống trà thủy tinh ấm chứa nước đun sôi để nguội, trên nắp mang theo nước lộ, phòng chừng cũng là sáng sớm hôm nay đốt lên đồ vào.

Hân không khỏi trong lòng âm áp, mỗi lần rời nhà bên trong, Mã Tĩnh Lôi đều sẽ ngày ngày dự sẵn nước, để cho hân trở lại một cái liền có thể uống.

Nói thật, có một cái nữ nhân như vậy ở bên người, căn bản cũng không nghĩ đi xa, chỉ muốn ngày ngày đều ở nhà.

Trương Bằng bỏ lại hành lễ, tắm nước nóng, trở về phòng bên trong, lái lên máy điều hòa không khí, ngược giường liền ngủ.

Trở thành mới nhậm chức trưởng tàu sau, hân trước hết để cho An Nhã tại hoàng sa trấn dừng trạm, đem trần trên lão nhân đưa đi, sau đó chạy thẳng tới nam châu thành phố trạm xe lửa. Tiểu Vân tại hân phê chuẩn xuống, trở lại hải thị đi học đại học đi. Mã lão Vạn chức vụ là trưởng tàu, dĩ nhiên là lưu ở trên xe. Về phần những người khác, là dừng lại nam châu thành phố, cho đến đoàn xe lần nữa khởi động.

Bọn họ vé xe trên ngày tháng là mơ hồ, cho đến lên đường trước ba ngày, mới sẽ biến thành xác thực ngày tháng. Cứ như vậy, nếu là muốn sử dụng đoàn xe, thì nhất định phải nói trước ba ngày sắp xếp hành trình, nếu không đem không cách nào mang theo hành khách. Một khi không có hành khách, trên xe nhân viên tàu cùng công nhân liền không cách nào lấy được bổ sung, hơn nữa còn có thể mất đi thực tế cùng cảnh trong mơ cầu.

Biết được lâu dài dừng lại tin tức, trên xe phần lớn hành khách đều rất cao hứng. Bọn họ có thể về nhà thăm thân nhân, hoặc là dứt lốt mà việc vặt, duy trì sinh kế.

Đương nhiên, ngoại trừ lão già khom bên ngoài. Hắn là tên ăn mày, bốn biển là nhà, không ở lại trên xe ngược lại không có thói quen. Vì vậy Trương Bằng đề cử hắn đến Hồng Tinh Hóa Điện phụ cận sông Bích Thủy trên cầu ăn xin, có thể thích hợp quan chiếu một chút, để cho dân bản xứ đừng xua đuổi hắn.

Nơi này địa đầu xà, Trương Bằng dĩ nhiên là cỡ lớn nhất. Hắn "Tiểu Lưu bị" danh hiệu bày ra, không người không sợ. Hồng tinh hai xường "Tiểu Tôn Quyền" Trần Thiết Tinh, hoàng sa thôn "Lỗ Trí sâu" Lý Đại Trắng, còn có Hà Tây thôn "Đường tăng" Tào tử tài sản, tất cả đều là nhận biết, nhất định phải cho hắn mấy phần mặt mũi.

Nhưng trên thực tế, Trương Bằng đối với lão già khom nguyên văn là: "Nếu như có người khi dễ ngươi, ngươi liền nói ngươi là Lữ Bố ca người, dĩ nhiên là không ai dám khi dễ ngươi."

Như vậy thứ nhất, lão già khom ngừng một lát đánh là không tránh khỏi rồi. Người nơi này đều sợ Lưu Bị, không chút nào không sợ Lữ Bố, há mồm chính là một câu, "Tần Dũng coi là một câu nhà máy điện giữ cửa mà thôi."

Bởi vì quá mệt mỏi, Trương Bằng ngủ một giấc đến giữa trưa ngày thứ hai. Tại Mã Tinh Lôi cái kia ăn một cái cơm trưa, tìm tới lão Hoàng Bì cùng Lý Xuân Sinh, đi Thiên Đạo tiệm tạp hóa.

Hơn một tiếng sau khi, ba người tại trong hẻm nhỏ gặp được tiệm tạp hóa, đi vào.

"Trở về nhanh như vậy" Thiên Đạo lão nhân tựa hồ có hơi ngoài ý muốn.

"Ồ, ngươi hy vọng ta không về được sao" Trương Bằng cau mày, hỏi ngược lại.

"Ha ha ~" Thiên Đạo lão nhân sờ chòm râu, cười một tiếng.

"Ba!" Trương Bằng đem một phong xé ra tìn ném vào trên bàn.

Thiên Đạo lão nhân nhìn một chút, nhất thời mặt liền biến sắc, nhìn về phía ánh mắt của Trương Bằng tràn đầy bất thiện, âm thanh âm trầm nói: "Tốt tên tiểu tử thói nhà ngươi, chẳng những không có đưa tin, còn tự mình hủy đi Phong, khi ta Trương Mỗ Nhân dễ lừa gạt sao!"

"Ngươi thư này không phải là viết cho trưởng tàu sao" Trương Bằng nghi ngờ nói.

"Vâng!" Thiên Đạo lão nhân đè nén lửa giận, trả lời.

"Vậy không vậy đúng rồi sao" Trương Bằng một mặt thần thờ.

"Được, rất tốt..." Nói chuyện đồng thời, Thiên Đạo trên người ông già khí thế bỗng giương cao, có thực chất yếu như vậy uy áp lan tràn ra.

Có thể Nháy mắt tiếp theo, hắn khí thế trên người liền tiêu nhị hầu như không còn. Chỉ thấy Trương Bằng méo một chút đầu, theo trong cổ áo kéo ra một cái tiểu chìa khóa đồng.

"Chuyện này..." Thiên Đạo ông già vẻ mặt hoàn toàn động lại, hồi lâu không nói ra một câu.

Trương Bằng chỉ cho đối phương liếc nhìn, liền thu đồng chìa khóa, lộ ra một mặt không kèm chế được nụ cười, hỏi, "Như vậy được chưa "

Thiên Đạo lão nhân đồ dẫn một đoạn thời gian rất dài, cuối cùng thở dài một tiếng, "Thời gian qua mau, tuổi Nguyệt Như thôi " sau đó mở ra trên bàn hộp gỗ nhỏ, lấy ra một viên hắc ngọc một dạng con cò, đặt ở trước mặt của Trương Bằng.

Trương Bằng lập tức cầm lên, yêu thích không buông tay. Con cò là một cái cười ác mộng ngựa, người khoác khôi giáp khô lâu kỵ binh. Ác mộng ngựa cao ngược đầu, chỉ có nửa trước thân. Thọ điều khắc tinh xảo, liền tóc mai đều có thể thấy rõ ràng, pháp phối theo gió, giống như đúc. Tại Nữ Hoàng quốc ngữ trong, con cò này danh xưng là "(Tứ Vong Kỵ Sĩ)".

Cầm con cò, Trương Bằng không kịp chờ đợi muốn đi, xong trở về thử xem.

"Cái đó... Rượu đây..." Thiên Đạo lão nhân nhắc nhở.

"Rượu" Trương Bằng trước ngăn ra, ngay sau đó nhếch môi, nở nụ cười, hỏi, "Rượu gì "

"Ngươi không phải là xem qua tin sao" Thiên Đạo lão nhân chặt hỏi tiếp.

"Đúng vậy." Trương Bằng nghiêm túc gật đầu một cái.

"Rượu kia đây!" Thiên Đạo lão nhân lên giọng.

"Tin ta đúng là nhìn, nhưng là..." Trương Bằng cố ý kéo dài âm thanh, "Ngươi chừng nào thì để cho ta mang rượu tới "

"Ngươi không phải..." Thiên Đạo lão nhân chần chờ, dường như nhớ ra cái gì đó.

"Người chẳng qua là để cho ta đưa tin mà thôi, đúng không?" Trương Bằng giang hai tay ra, vẻ mặt vô cùng vô tội.

"Áy..." "Ta nhớ không lầm chứ" "Chuyện này..." Thiên Đạo lão nhân đầy mặt buồn rầu, nhưng lại có nỗi khổ không nói được.

"Muốn rượu, cũng không phải là không có, thì nhìn người..." Trương Bằng nhẹ nhàng gõ mặt bàn, nói một cách đầy ý vị sâu xa nói, "Có không có ích lợi gì rồi."

Thiên Đạo lão nhân suy nghĩ một chút, sắc mặt đông lại một cái, hỏi: "Người muốn cái gì "

"Còn lại con cò tung tích." Trương Bằng nói.

"Ta đây cũng không có..." Thiên Đạo lão nhân đầu tiên là lắc đầu một cái, tiếp lấy suy nghĩ một chút, lại gật đầu một cái, "Nhưng ta có thể nói cho người biết, đưa ta con cò thân phận của người. Ta phỏng chừng, hẳn có thể cho người cung cấp một chút đầu mối."

"Vậy coi như xong." Trương Bằng nói. Còn muốn đi tìm đầu mối, quả thực quá phiền toái. Hẳn khoảng thời gian này chỉ muốn thật tốt đều ở nhà, hưởng thụ Mã Tinh Lôi chiếu cố.

"Ta đây cũng không biện pháp khác." Thiên Đạo lão nhân bắt đầu dĩ nói, sau đó khẽ mỉm cười, thân thể nghiêng về trước, cổ ý hạ thấp giọng, nói, "Có muốn biết hay không, vô tận đoàn xe bí mật "

"Ồ" Trương Bằng nhìn đối phương một cái, có chút xem thường, "Ta là trưởng tàu, ngay cả ta cũng không biết, người còn có thể biết "

"Đang vắng." Thiên Đạo lão nhân khẽ vuốt cằm, về phía sau dựa vào một chút, sờ chòm râu nói.

Trương Bằng do dự một hồi, nói, "Được rồi, ta hồi đi cân nhắc một chút."

"Ta đây ở nơi này, chờ tin tốt lành rồi." Thiên Đạo lão nhân cười nói.

Xin nhớ quyền sách bắt đầu tên miền: . 4 mạng tiểu thuyết bản điện thoại di động đọc địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Thứ 146 tiết Cầu Vương

Theo Thiên Đạo tiệm tạp hóa sau khi trở lại ngày thứ hai, Trương Bằng liền đem chuyện này quên. Bởi vì Chu Phúc Nguyên cho hắn tới một điện thoại, nói tiền đã thông qua đường giây đặc thù, đánh tới trong trương mục của hắn rồi.

Trương Bằng một cái liền từ trên ghế salon nhảy lên, trực tiếp chạy ra nhà máy điện đại viện, đến phụ cận ngân hàng nói khoản cơ kiểm tra.

2001687...

Suốt bảy chữ số tiền gửi ngân hàng, hiện lên ở trên màn ảnh. Trương Bằng nắm chặt quả đấm, hô to một tiếng. Ngay sau đó hồ bằng hoán hữu, đem Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì gọi tới nơi làm việc.

[người chuyển tiền cho Tiểu Lý Tử 200000 ¥ ...]

[đối phương đã tiếp thu]

[người chuyển tiền cho lão Hoàng Bì 200000 ¥ ...]

[đối phương đã tiếp thu]

Trương Bằng thông quá điện thoại di động Chat Messenger, đem bốn mươi vạn vòng vo đi ra ngoài, coi như là chia hoa hồng.

"Cảm ơn Bằng ca, cảm ơn!" "Ai nha nha, cảm giác Tạ lão đại, cảm ơn cảm ơn!" Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì đều là mừng như điên không dứt. Bọn họ đời này, vẫn là lần đầu tiên cầm đến nhiều tiền như vậy.

"Làm rất tốt, tiền có vãng." "Cố gắng lên!" "Cố Tiền huynh đệ cùng nhau kiếm." Trương Bằng miễn cưỡng mấy câu.

Nhìn thấy ba người cao hứng như thế, tiểu Chương cũng tiến tới, hướng Trương Bằng đưa ra bạch sinh sinh tay, Kiều Kiều nói, "Ông chủ, ta cũng muốn tiền thưởng."

Trương Bằng theo trong bao tiền rút ra hai tờ tiền, đem nàng đuổi.

Tiểu Chương biết bọn họ tại chia tiền, nhưng không biết cụ thể là bao nhiêu, cho nên cầm hai trăm khối, cũng đã rất thỏa mãn rồi, hưng cao thái liệt đi ra ngoài mua đồ.

"Lão Hoàng Bì, ở trong sân mua phòng nhỏ, sau đó an cư lạc nghiệp." Trương Bằng vỗ bả vai của lão Hoàng Bì, nói.

"Chờ... Chờ tồn nhiều một chút nha, hai trăm ngàn còn không quá đủ." Lão Hoàng Bì nói.

"Cũng được." Trương Bằng suy nghĩ một chút cũng đúng, nhà máy điện nhà ở tuy nói cũ nát, nhưng một cái gần hai phòng cũng phải bảy tám chục vạn, để cho lão Hoàng Bì cái này thu nhập không ổn định cung cấp phòng, rõ ràng không quá đáng tin.

"Tôi nay thế nào, thật tốt ăn mừng ngừng một lát" Lý Xuân Sinh hỏi.

"Đúng vậy đúng vậy." Lão Hoàng Bì gật đầu, phụ họa nói.

Hai người cầm tiền, không kịp chờ đợi nghĩ muốn đi ra ngoài tiêu sái.

Trương Bằng suy nghĩ một chút, vẫn là cự tuyệt. Hắn gần đây chỉ nghĩ ở nhà, ăn Mã Tinh Lôi làm cơm.

"Chờ một chút..." Hai người trước khi rời đi, Trương Bằng lại gọi bọn họ lại, đem bạch binh lính cùng đen thích khách lấy ra, để cho bọn họ ngày mai đi tranh Hoàng Ngu sơn, đem kỳ tử chôn ở giữa sườn núi trong đất, sau đó thủ ở nơi đó, chờ hai ngày sau mới cầm về.

Hai người vui vẻ đồng ý, nếu như chẳng qua là đến giữa sườn núi, âm khí không tính là quá nặng, sẽ không xuất hiện quỷ đánh tường.

Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì đi sau, Trương Bằng đi đại viện mặt đông rừng cây nhỏ, trong lòng mặc niệm:

"(Tứ Vong Kỵ Sĩ triệu hoán)..."

Chỉ một thoáng, từng đoàn lớn khói đen theo hắn trong túi nhô ra, sau đó phân tán số tròn cổ, bay về phía bốn phương tám hướng.

Ước chừng chừng mười giây sau, từng cái cười cao đầu đại mã, người khoác khôi giáp, tay cầm tám thuẫn cùng trường mâu kỵ sĩ theo trong hắc vụ lao ra.

"As yourish, my Master(như ngươi mong muốn, chủ nhân của ta)..."

Tề chỉnh âm thanh đồng thời vang lên. Những kỵ sĩ này nửa trước thân là thực thể, phần sau thân hiện ra khói mù hình, phảng phất tại hư thật trong lúc đó, như ẩn như hiện. Phát ra âm thanh thời điểm, bọn họ không có ngừng xuống, mà là duy trì vận động, tại trong rừng cây qua lại du đãng, dường như không cách nào dừng lại.

Ngày hôm qua hắn gọi ra đến chính là như vậy, hôm nay thử nữa một lần, cũng là như vậy. Những thứ này Hắc Kỵ Sĩ không cách nào dừng lại ở tại chỗ, vừa ra tới liền muốn công kích tác chiến, hơn nữa hao tổn năng lượng cũng rất nhanh. Ngày hôm qua thử thời điểm, trên người khôi giáp còn bao trùm toàn thân, mà bây giờ đã có chút hư hại.

Trương Bằng rất nhanh thì triệu hồi chúng nó, tránh cho lãng phí quá nhiều năng lượng. Những thứ này Hắc Kỵ Sĩ thuần túy chính là tác chiến dùng, không cách nào thời gian dài giữ triệu hoán trạng thái. Về phần số lượng, Trương Bằng sơ lược điểm một cái, chắc cũng là 12 cái.

Thử nghiệm xong, Trương Bằng trở về nơi làm việc. Uống một hồi trà, hắn chợt nhớ tới hộp Vương Bát viên đan chỉ còn mấy phát, lần sau gặp lại nguy hiểm, liền không có phải dùng rồi. Vì vậy hắn lại ra cửa, đi trước Hà Tây thôn đại thị trường mua chút ít thượng hạng đại hồng bào,

Sau đó chạy đi bảo vệ khoa tìm Tần Dũng, muốn thông qua đối phương làm một ít vũ khí tới.

Tần Dũng là về hưu "Tiềm long" linh đặc biệt, tương quan phương pháp vẫn thật nhiều.

"Tần đội, cực khổ." Trương Bằng xách lá trà, về mặt tươi cười địa(mà) chui vào bảo vệ khoa văn phòng, một bên chào hỏi, vừa đem lá trà đặt ở Tần Dũng trên bàn làm việc. Động tác như nước chảy mây trôi, không có một tí không hài hòa.

Tần Dũng đang thẩm duyệt rậm rạp chẳng chịt trực ghi chép, nghiêng đầu liếc nhìn trên bàn lá trà, cười nói, "Tiểu tử ngươi, vô sự không lên điện tam bảo." Hắn đem bút ném một cái, dựa vào phía sau đi, "Có chuyện gì, nói đi."

"Không có, chính là đến thăm thăm Tần đội." Trương Bằng theo cười nói.

"Thôi đi ngươi." Tần Dũng nghiêm sắc mặt, nói, "Nói mau, ta còn bận bịu đây."

"Là như vậy..." Trương Bằng xoa xoa tay, ngang nhiên xông qua, thấp giọng nói, "Muốn tìm ngài, hỏi thăm chút phương pháp..."

"Vây cánh gì" Tần Dũng nhú mày, nghi ngờ nói.

Trương Bằng mở ra ngón trỏ phải cùng ngón cái, dựng lên một cái "Súng" đích thủ thế. Sợ Tần Dũng hiểu lầm, trong miệng còn bắt chước hai tiếng: "Bang bang!"

Tần Dũng sắc mặt đông lại một cái, nhìn chăm chăm ánh mắt của Trương Bằng, chậm rãi lắc đầu một cái, "Không có."

"Tần đội, người cái này liên không có suy nghĩ rồi." Trương Bằng giọng chuyển một cái, khuyên, một bộ lời nói thành khẩn bộ dáng.

"Không có chính là không có." Tần Dũng vung tay lên, muốn đuổi Trương Bằng đi.

"Ta biết phân tặc, hơn nữa ta cũng chỉ là mua chút con trai đạn mà thôi, người nếu không giúp một tay, ta liên không đi." Nói xong, Trương Bằng kéo qua một cái ghế gỗ, ngồi xuống.

Cuối cùng, tại Trương Bằng nhễ nhễ đòi hỏi xuống, Tần Dũng rút cuộc cho một (cái) số điện thoại, để cho hắn đi thành bắc hai tay(second-hand) máy vi tính thị trường, tìm một cái kêu "Cầu Vương" người.

Buổi tối hôm đó, Trương Bằng liền đem đang uống bia ăn cửa hàng lớn Lý Xuân Sinh lão Hoàng Bì gọi trở về, cùng nhau đi tới thành bắc.

Đến hai tay(second-hand) máy vi tính thị trường thời điểm, đã không sai biệt lắm chín giờ tối, nhưng nơi này vẫn xe nước Mã Long, vận chuyển hàng giao hàng người lui tới, hoặc là mở ra tiểu xe hàng, hoặc là đi lên xe ba bánh, hay là lôi kéo xe ba gác, vô cùng náo nhiệt.

Trương Bằng lấy điện thoại đi động ra, gọi đến Tần Dũng cấp cho điện thoại.

"Vị nào a" bên kia truyền tới một hàm hồ âm thanh. Loại cảm giác đó, giống như le lưỡi đang nói chuyện.

"Bạn của Hắc Hồ." Trương Bằng nói "Hắc Hồ" là Tần Dũng tại tiệm long lĩnh đặc biệt phục vụ thời điểm danh hiệu, giải ngũ sau coi như bên ngoài đi lại biệt hiệu.

"Hồ ca bằng hữu, liên là bằng hữu của chúng ta. Trên tới uống trà đi, lầu hai 347 cửa hàng." Người kia nói, chờ Trương Bằng đáp lại sau, liền cúp điện thoại.

Chỉ chốc lát sau, Trương Bằng mang theo Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì, đi tới đối phương nói tới cửa hàng.

"Người chính là Cầu Vương" Trương Bằng hướng về phía một người mặc đồ áo lót, hạ nhiều màu sắc khó, chân đạp dép lười, trên cổ đắp khăn lông, đầy mặt tro đen tao lã đầu hỏi.

Mặc dù đối với phương giống như một nhát phé phẩm, nhưng hắn cũng không có lấy tướng mạo nhìn người. Làm chuyện đi này, nhất định là càng bí mật càng tốt.

"Gọi ta lão cầu là được." Tao lã đầu mở ra miệng đầy răng vàng khè, cười nói.

"Hạnh ngộ hạnh ngộ." Trương Bằng lập tức ôm quyền nói, hai người khác cũng phụ họa theo.

"Bạn của Hồ Tử, muốn mua điểm cái gì" Cầu Vương nhìn như tùy ý hỏi.

"Nghĩ làm chút hàng." Trương Bằng nói một cách đầy ý vị sâu xa nói.

"Phương diện nào" Cầu Vương trông mắt hơi híp, tinh quang tách ra.

"Bang bang..." Trương Bằng ra dấu "Súng" phát ra nhỏ bé âm thanh.

"Đi theo ta." Cầu Vương dùng khăn lông xoa xoa mặt, vượt qua ngăn ở dưới chân hai tay(second-hand) màn ảnh, hướng đồ cũ thị trường chỗ sâu đi tới.

Bảy cong tám quẹo sau, Trương Bằng ba người đi theo Cầu Vương, đi tới một cái chỗ đầy cũ máy in, cũ bản sao, cùng với đủ loại cũ làm việc thiết bị kho hàng.

Cánh cửa chỗ lối đi, tụ tập năm sáu một (cái) xích cánh tay, công nhân bộ dáng trắng hán, đang vây tại một chỗ hút thuốc đánh bài. Lão cầu lúc xuất hiện, bọn họ đều nhìn sang, sau đó nghiêng đầu tiếp tục chơi đùa.

Không khó nhìn ra, những thứ này đều là cơ sở ngầm của Cầu Vương. Chỉ chốc lát sau, Cầu Vương mang theo ba người đi tới một cánh ri sét trước cửa sắt, lấy chìa khóa ra mở khóa, "Cót két" một tiếng, kéo ra nổi.

Ánh đèn lờ mờ trong, có thể nhìn thấy đây là một cái hai tay(second-hand) điện khí sửa chữa gian, mấy cái bàn dài hợp lại ở chung một chỗ, phía trên bày đầy chứa điện tử nguyên kiện hộp giấy, bên cạnh để bàn ủi điện, từng hương, đo đồng hồ điện, cái kim cái nhíp vân vân.

Trong đó hai mặt vách tường, dựa vào lại dài vừa cũ Trần Liệt giá, phía trên để đủ loại, hũy đi đến lung ta lung tung đồ điện phế phẩm

Đám người đầu sau khi đi vào, lão cầu đóng cửa lại, chấp tay sau lưng, xóc lên tủ điện nắp, kéo điện áp.

"Ha ha ha..."

Điện áp khép lại trong nháy mắt, từng chiếc từng chiếc đèn huỳnh quang sáng lên, tựa như ban ngày. Ngay sau đó, hai bên truyền tới máy móc tiếng va chạm, trung gian thiết giá tử di chuyển về phía trước, sau đó hướng hai bên lướt ngang, lộ ra sau tường không gian.

Ba người chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, đã nhìn thấy đeo đầy vách tường súng ống.

Có hắc tinh, UPS, Glock, ngân ngôi sao (sa mạc phi ung), Uzi súng tự động, MP5, FNP90, Combat(một phát tán đạn), XM1014(liên phát tán đạn) còn có đại danh đại đình M4a1, ak47, cùng với AUG, Commando, thậm chí còn có tiếng sấm đấng, AP(súng bắn tia), M249(súng máy hạng nặng). Ngũ hoa bát môn, cái gì cần có đều có, quả thực là một tòa mô hình nhỏ quân sự kho hàng.

"Oa..." Trương Bằng không khỏi há to miệng.

"ak, có ak a!" Lý Xuân Sinh hưng phấn la lên.

"ak có ý gì, làm một cái M249, tạch tạch tạch!" Trương Bằng đồng dạng hưng phấn khoa tay múa chân nói.

"Các người là bạn của Hồ Tử, có thể chọn tam bả thủ súng, chín băng đạn, nhưng muốn trả nổi tiền." Ngay tại Trương Bằng cùng Lý Xuân Sinh hưng phấn không thời điểm, một bên Cầu Vương tạt chậu nước lạnh xuống.

"Cái gì" Trương Bằng một mặt khó chịu, "Lão cầu, người mở cửa làm ăn, còn sợ người mua hàng "

"Nhìn người tuổi không lớn lắm, cũng không giống trên đường người, muốn hỏa lực nặng làm gì" Cầu Vương không cho là đúng nói, "Mua cây súng lục phòng phòng thân không là tốt rồi rồi."

"Không được, nếu là mua súng lục, còn tìm người làm gì vậy" Trương Bằng vừa nói, một bên rút ra hộp Vương Bát cùng hắc tinh, "Dùng dùng" hai cái, chụp ở trên bàn, chấn bàn tủ điện lung la lung lay.

"Chắc chắc chắc, nguyên tới vẫn là quen tay a." Cầu Vương gật đầu nói.

"Hãy bớt nói nhảm đi, ca là có tiền, người chỉ để ý bán là được." Trương Bằng hào khí nói.

"Được a, người chọn lựa đi." Cầu Vương nói.

"Cái này bán thế nào" Trương Bằng chỉ tựa vào bên tường súng máy hạng nặng, hỏi.

"Năm mươi bảy vạn tám." Cầu Vương nói, sau đó lại bổ sung một câu, "Khác đưa một cái rương đạn."

"Tê..." Trương Bằng hút hơi khí lạnh, âm thanh trong nháy mắt nhỏ xuống, chỉ trên tường màu bạc súng lục hỏi, "Cái này đây "

"Chín chục ngàn sáu." Cầu Vương trả lời.

"Cái kia cũng không đắt lắm, tới một cái." Trương Bằng nói.

"Cái này... Ta không đề nghị người mua." Lão cầu nói.

"Tại sao lại không bán" Trương Bằng cau mày, vô cùng khó chịu nói.

"Cái này lực đàn hồi quá lớn, đều là hơn một thước chín trảng hán dùng, người cái này cánh tay nhỏ bấp chân. Chỉ sợ một phát súng đánh xuống, người khác thế nào còn không biết, tay của mình trước hết bẻ đi." Cầu Vương nói.

"Ây..." Trương Bằng bị nghẹn một cái, nhưng là không có phản đối. Quả thật, theo như trên sách nói, ngân ngôi sao muốn trọng lượng cơ thể vượt qua một trăm năm mươi kí lô nhân tài tốt dùng, nếu không cường đại lực đàn hồi sẽ cho người gãy xương.

"Vậy người giới thiệu a." Trương Bằng lại nói.

"Lời nói của người..." Cầu Vương quan sát Trương Bằng mấy lần, đề nghị, "Dùng hắc tinh cùng Uzi, hoặc là p90 đều được."

Xin nhớ quyền sách bắt đầu tên miền: . 4 mạng tiểu thuyết bản điện thoại di động đọc địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Thứ 147 tiết Night Raid

Trải qua một phen chọn, Trương Bằng cuối cùng mua hai cây hắc tinh súng lục, một cái Ak47, hai cây Uzi súng tự động, ba cái chống đạn áo lót cùng một hòm gỗ lớn viên đạn, tổng cộng 715,000 nguyên. Tuy nói thoát nhìn rất đắt, nhưng trên thực tế, đây là nhiều lần đàm phán, phun không ít nước miếng mới phải đến giá cả.

Mua xong súng sau, ba người dùng túi du lịch chứa súng cùng viên đạn, đi tới nam châu thành phố trạm xe lửa, theo mặt bên lối đi tiến vào An Nhã đài ngầm trắng.

Tháng này đài không cần đi qua trạm xe lửa kiểm tra an ninh, chỉ cần nắm giữ vé xe người, liền có thể nhìn thấy lối đi. Nếu là người bình thường, chỉ có thể nhìn thấy một cái ngõ cụt.

Trương Bằng đem lão Vạn gọi ra, đem Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì ghi danh thành nhân viên tàu, sau đó đem súng cùng viên đạn bỏ vào trường tàu phòng. Xuất trạm thời điểm, Trương Bằng chỉ mang theo hắc tinh súng lục cùng mấy băng đạn, phòng thân liền có thể.

Bọn họ hiện tại tổng cộng có ba cây hắc tinh súng lục, ba người một người một cái. Bất quá lão Hoàng Bì còn sẽ không dùng súng, cho nên tạm thời do Lý Xuân Sinh bảo quản, chờ quen thuộc lấy thêm.

Nhận được hai triệu, phát bốn mươi vạn tiền hoa hồng, để dành năm trăm ngàn trả lại Chu Phúc Nguyên, lại mua hơn 70 vạn súng, Trương Bằng tiền bao trong nháy mắt xẹp xuống.

Về phần mua xe chuyện, sự tất yếu đã rất nhỏ, có An Nhã tại, so với máy bay tư nhân tác dụng hơn nhiều.

Khi về đến nhà, đã là lúc đêm khuya, Trương Bằng tắm rửa một cái, cây súng thả trên tủ đầu giường, rất nhanh thì ngủ thiếp đi.

Hai giờ sau...

Trong mơ mơ màng màng, Trương Bằng mở mắt. Hắn đứng ở một cái dốc núi nhỏ trên, giường mắt nhìn lên, đầy khắp núi đồi đều là bạch cốt, có nhiều giống như màu trắng rừng rậm. Dưới chân là màu vàng đất cát, cùng với chôn ở trong đó hài cốt.

Xuất hiện tại địa phương xa lạ, hắn cũng không có cảm thấy đặc biệt sợ, chẳng qua là tìm đập nhanh hơn, cảm giác ngực có chút trầm muộn.

Trong tiềm thức, phía trước bạch cốt trong rừng rậm, dường như ẩn tàng việc của người nào đó thứ mà hắn cần. Đây là một loại tâm lý ám chỉ, hắn cũng không biết cái kia là thứ gì, chẳng qua là cảm thấy hắn là tìm tới nó. Hoặc có lẽ là, nhất định phải tìm tới nó. Sau đó theo bản năng, nhìn phía dưới đi tới.

"Lạc~ lạc lạc..."

Dưới chân truyền tới thanh thúy tiếng xương nứt. Phía trước cây khô trên, treo từng cổ khô lâu. Cái kia trống rỗng hốc mắt, thâm thúy hắc ám, phảng phất đang nhìn chằm chằm người nhìn.

Đến gần thời điểm, bỗng nhiên truyền tới một trận O O @ @ âm thanh, giống như là sắc bén đồ vật tại vật cứng trên xẹt qua, nghe người rất không thoải mái. Ngay sau đó, khô lâu trong hốc mắt bò ra ngoài số lớn con rít. Đen kịt, chỉ một cái tới to, dài khoảng hai thước, giống như lớn mì sợi như vậy, tranh tiên khùng hậu theo trong hốc mắt tràn ra.

Trương Bằng cảm thấy da đầu tê dại, nổi da gà nổi lên một thân, theo bản năng bước nhanh hơn, nghĩ muốn trốn khỏi nơi này.

"Sa sa sa..."

Hắn không ngừng chạy về phía trước, cánh vật bốn phía trở nên mơ hồ. Dưới chân liệt hưởng đã biến mất, thay vào đó là đi lại ờ sa địa nhẹ vang lên.

Lại sau đó, hắn thấy được mệnh mệnh bát ngát gò cát. Tầng tầng lớp lớp, lên xuống không ngừng. Mặt trời vô cùng nhức mắt, lại không cảm giác được nóng bức.

Đây là đâu

Hắn sinh ra nghi ngờ, làm thế nào nghĩ cũng nghĩ không ra một (cái) thật sự chấp nhận tới.

Ta ở đâu ta đang làm gì mục đích của ta là cái gì

Hắn hoàn toàn không biết, đầu phảng phất bị hút hết rồi, không cách nào suy nghĩ. Dù là đơn giản nhất vấn đề, cũng nghĩ không thông. Hắn lung tung không có mục đích địa(mà) trong sa mạc đi lại. Không biết qua bao lâu, một đạo quang sáng xẹt qua đầu, hắn bỗng nhiên ý thức được, hắn là đang nằm mơ.

Ta muốn tỉnh lại!

Hắn cố gắng giãy giụa, muốn thoát khỏi mộng cảnh. Rốt cuộc, hắn tỉnh lại, xuất hiện tại một cái trong căn phòng nhỏ.

Cũ kỹ tủ áo khoác, lớp sơn rơi xuống bàn đọc sách, kéo màn vải tủ sách. Hắn rất nhanh thì ý thức được, nơi này là gian phòng của hắn. Chỉ bất quá, không phải là nhà máy điện đại viện căn phòng, mà là đội cứu viện nhà trọ, hắn khi còn bé căn phòng.

Coi điểm thành thấp đi, mình trong gương, biến thành bảy tám tuổi bộ dạng, ăn mặc bạch áo lót, màu lam nhạt hải quân quần cụt, chân trần nha, giẫm ở lau đến khi ánh sáng nền xi nằng.

Ngoài cửa, dường như có người ở xì xào bàn tán. Hắn rón rén đi tới cửa bên, rốt cuộc nghe rõ đối thoại.

"Hắn ngủ thiếp đi."

"Có thể xác định sao?"

"Ta mới vừa kiểm tra qua."

"

"Vậy thì tốt, người đi phòng bếp cầm dao, ta đi sân thượng cầm sợi dây."

Đây là hắn cha mẹ âm thanh, nhưng nội dung rất kỳ quái, hơn nữa hai người đều có ý thấp giọng, tựa hồ sợ người nghe.

Hắn dời được bên kia, xuyên thấu qua khe hở khe cửa, hướng ra ngoài nhìn lại. Trong tầm mắt, xuất hiện một cái ăn mặc sâu sắc âu phục bóng lưng, còn có một cái ăn mặc áo sơ mi trắng, ngựa đen kẹp, nghề nghiệp quần cụt bóng lưng.

"Nhỏ giọng dùm một chút, đừng để cho hắn nghe thấy được."

Sau đó hai bóng người tách ra, một cái hướng đi sân thượng, một cái hướng đi phòng bếp, rất nhanh thì biến mất ở trong tầm mắt của Trương Bằng.

Chỉ chốc lát sau, sân thượng bên kia truyền tới tìm kiếm vật phẩm âm thanh, mà trong phòng bếp, lại truyền đến mài dao âm thanh, thậm chí người tới cực điểm.

Hắn cảm thấy vô cùng sợ hãi, theo bản năng lui về phía sau. Vậy khẳng định không phải cha mẹ của hắn, mà là khoác da người quái vật.

"Ba!"

Không cẩn thận, sau lưng của hắn đụng vào năm trên tủ đồ, có vật gì té xuống, phát ra tiếng vang ầm ầm.

"Hắn tỉnh rồi!" "Nhanh, đừng để cho hắn chạy!"

Bên ngoài truyền tới tiếng gào cùng tiếng bước chân dồn dập. Trương Bằng sợ đến hồn phi phách tán, trốn vào đáy giường.

Sau một khắc, cửa mở ra, một đôi giày da đen cùng một đôi màu đỏ giày cao gót xuất hiện ở trong tầm mắt.

"Tiểu Bằng đây?" "Ta mới vừa rồi còn nhìn thấy." "Có thể hay không chạy ra ngoài?" "Nhất định là thừa dịp chúng ta không chú ý..."

Hai đôi giày đi ra ngoài, Trương Bằng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Có thể giày vừa đi đến cửa miệng, lại dừng lại. Trương Bằng trái tim nhất thời nhảy tới tâng nhấc trên.

Hai người không nói gì, trong căn phòng vô cùng an tĩnh. Trương Bằng rúc về phía sau co rút, nhìn về phía mặt bên mấy cái hộp đựng giày. Chỉ cần trốn hộp đựng giày phía sau, liền không sợ bị phát hiện. Hắn cẩn thận từng li từng tí di chuyển, không phát ra một tiếng động nhỏ. Cũng không lâu lắm, liền giấu đến hộp đựng giày phía sau, cuộn tròn thân thể.

Khi hắn xuyên thấu qua hộp đựng giày khe hở, lần nữa vọng hướng phía ngoài thời điểm, hai tờ vụn vụn mặt người đột nhiên xuất hiện ở giường bên, sợ đến hắn thiếu chút nữa đại gọi ra.

Từ thanh da thịt, khô héo tóc, bên ngoài lời con người, rõ ràng chính là hai cô đã chết rất lâu thi thể. May mắn chính là, đối phương không có phát hiện hắn, chẳng qua là chuyển đầu, đánh giá chung quanh.

"Ta thật giống như người thấy người sống mùi vị." Phái nam hoạt thi tràn đầy răng vàng khè cùng vết máu miệng ngoạ nguyệt, phát ra hàm hồ âm thanh.

"Ha ha ha!" Nữ tính hoạt thi phát ra sắc bén tiếng cười chói tai.

Chỉ một thoáng, Trương Bằng lạnh từ đầu đến chân, cả người lông tơ nhất thời, giống như chỉ xù lông lên con nhím.

"Ta bắt lại ngươi rồi!"

Hai cái hoạt thi chậm rãi bò vào lên. Ngay sau đó, Trương Bằng cảm thấy mắt cá chân chợt lạnh, tựa hồ bị cái gì vật cứng bắt được.

"Oa!" Trương Bằng sợ đến la to, lần nữa giựt mình tỉnh lại.

Đập vào mi mắt, là trong nhà phòng khách. Mà hắn, thân ở với trên tủ lạnh trong gương.

Trong mộng giấc kình!

Hắn rất nhanh thì ý thức được, mình đã tỉnh hồn lại, hơn nữa khả năng gặp phải nguy hiểm. Đang suy tính, phòng khách cánh cửa chậm rãi mở rồi.

Phi thường nhẹ nhàng, cũng phi thường chậm chạp, dường như có người ở bên ngoài nhẹ nhàng đẩy ra. Làm lái đến một quyền tới rộng thời điểm, một đạo hắc quang liền từ trong khe cửa bắn vào.

"Đình!"

Trương Bằng nhanh chóng quay đầu, đã nhìn thấy một cái đen nhánh tỏa sáng đỏ vật đóng vào dán ở xà nhà kim giáp trên bùa. Cái kia trên bùa mới vừa dâng lên một tầng kim quang, liền nhanh chóng ảm đạm xuống. Trương Bằng nhất thời cả kinh niệm tụng con mắt ngóc, tại trong ấn tượng của hắn, Tĩnh Âm sư thái cấp cho kim giáp phù có thể nói là sự tồn tại vô địch, lại tùy tiện liền bị phá.

Ngay sau đó, một đạo thân ảnh chạy như bay mà vào, bèn nhảy đến giống như một cái mèo mun, mau không thấy rõ thân hình. Cùng lúc đó, trong lối đi kim quang lóe lên, một tên cả người vàng óng ánh, phía sau cắm sáu mặt lá cờ nhỏ kim giáp vệ hai tay cầm kiếm, liều chết xung phong đi ra.

Cũng còn khá, hắn dán hai tờ phù, nếu không nhất định phải chết.

"Coong!"

Nương theo lấy một tiếng kim loại va chạm nổ vang, Trương Bằng đột nhiên tỉnh lại, nhanh chóng cầm lên trên tủ ở đầu giường súng lục. Nhìn lấy cửa phòng ngủ, hơi do dự mấy giây, liền từ trên giường lật xuống, nhẹ nhàng địa(mà) mở cửa sổ ra, hướng ra phía ngoài chui vào.

Người đánh lén có thể trong nháy mắt phá giải kim giáp phù, liền có nghĩa là giải quyết kim giáp vệ cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, khẳng định không phải là một cái hắc tinh súng lục có thể đối phó. Mà hắn Hắc Kỳ Sĩ, cũng không thấy so với kim giáp vệ mạnh hơn. Cho nên trước mắt lựa chọn tốt nhất, chính là trốn!

Trương Bằng mới vừa bò ra ngoài ngoài cửa sổ, chỉ nghe thấy "Khanh" một tiếng, dường như có cái gì vật cứng bị chém đứt rồi. Không ngoài dự đoán như vậy, một giây kế tiếp, trong phòng khách liền truyền tới "A" hét thảm một tiếng. Âm thanh sâu xa kéo dài, phảng phất theo u minh chỗ sâu truyền tới.

Không cần suy nghĩ nhiều, kim giáp vệ đã bị giết chết. Trương Bằng thân thể hơi run rẩy, chân trần, đứng ở trên bệ cửa sổ, nhìn lấy lầu hai sân thượng, hít một hơi thật sâu, tung người nhảy một cái.

"Phốc!"

Ngực hung hân đụng vào sân thượng tường ngoài trên, Trương Bằng đau đến nước mắt đều chảy ra. Có thể tình thế nguy cấp bên dưới, lại cũng không đề ý nhiều như vậy. Chỉ thấy hắn lay lầu hai sân thượng biên giới, chân hướng trên tường đập một cái, nhảy xuống mặt đất.

"Ba!"

Trương Bằng hai chân chạm đất, chỉ cảm thấy lòng bàn chân sắp hở ra. Hắn cắn răng, cố nén đau đớn, khắp khểnh chạy đến quầy bán đồ lật vật cánh cửa.

"Mà a di, Mà a di, mở cửa nhanh, có người muốn hại ta!" Trương Bằng dùng sức vỗ vào cửa gỗ, lớn tiếng kêu la.

"Cạch..."

Sau lưng truyền tới một tiếng vang nhỏ, phảng phất Tước chim bay rơi, nhẹ nhàng vô cùng.

Trương Bằng cũng không quay đầu lại, liền rút súng lục ra, liền hướng phương hướng của âm thanh xạ kích, đồng thời triệu hoán Hắc Kỳ Sĩ.

"Thình thịch oành!"

"Keng keng keng!"

Tiếng súng vang lên cùng Thời, Không trong bộc phát ra một đoàn đoàn tia lửa, văng tứ phía. Thân ảnh kia linh hoạt đến giống như con mèo yêu, liên tục

về phía sau lẫn lộn, cũng vạch ra từng đạo ánh đao, lẳng không đánh bay viên đạn.

"Thình thịch oành!"

"Cmn!" Trương Bằng mắng thầm, liên tục bóp cò. Trong lòng càng là kinh hãi không thôi, liền viên đạn đều có thể đón đỡ, làm sao còn chơi đùa

Hắc tinh đạn sức chứa mới tám phát, có thể lực đàn hồi không nhỏ, mấy cái đánh xong, tay của Trương Bằng đều tê dại, bóng đen kia lại không bị thương chút nào, cong người bắn ra, hướng hần nhanh chóng chạy tới, nhanh như thiểm điện.

Quầy bán đồ lật vật cửa là một cái dưới đất sân thượng, bên ngoài bày một (cái) lão lò than, trong ngày thường đun nước nấu canh dùng. Trương Bằng một cước đạp lộn mèo nôi, đi lên lò than vượt qua tường thấp, hoảng hốt chạy trốn.

Bóng đen kia mấy bước liền đuổi theo, cách gần nhìn lại, vóc người có lồi có lõm, lại là một nữ. Không biết tại sao, thấy là nữ nhân, Trương Bằng dường như không có sợ như vậy. Đối phó nữ nhân, có thể là của hần cường hạng.

Lại thấy ánh đao lóe lên, hoành thất lung cắt tới. Trương Bằng lúc này bỏ nhào về phía trước, té lăn trên đất, khó khăn lắm tránh khỏi trên dưới thân phận cách vận mệnh. mà lúc này, mười hai tên Từ Vong Kỵ Sĩ rút cuộc chuẩn bị ổn thỏa, xếp thành một hàng, hướng quần áo đen nữ nhân phát khởi công kích.

"Đùng đùng đùng..."

Vó ngựa thái đạp mặt đất, phát ra tiếng vang trầm trầm, sau đó một tiếng tè hát, kỵ thương đồng thời bắc lên, khí thế bùng bùng, hung hãn tuyệt luân, dường như mấy chiếc song song đánh tới xe tải lớn.

Lại thấy nữ nhân kia liên tục mấy cái lộn ngược ra sau, kéo dài khoảng cách, hai tay cầm nắm lấy một thanh đoản đao, đem người ép đến cực thấp, tại kỵ binh vọt tới trong nháy mắt, chọt vọt một cái nài lên. Thân thể tốc độ cao xoay tròn, dường như một đóa lẳng không nở rộ hoa sen.

"Là be be cha, tây nhuyển bột cô!"

Theo một tiếng khê kêu, súng cưỡi "Phản phạt" một cái, toàn bộ đứt gãy, khắp nơi bay loạn. Chỉ là một cái chớp mắt trong nháy mắt, mười hai viên đầu lâu liền phóng lên cao.

Trương Bằng tại chỗ dọa sợ, liền chạy đều quên. Mười hai tên chuyên nghiệp chiến đấu kỵ binh, trong nháy mắt bị miểu sát, không còn một mống!

"Tap một (cái)!"

Nữ nhân kia xóc lên che đầu, lộ ra một tấm lạnh giá rõ ràng kiều diễm ướt át mặt, hai tay nắm đao, không nhanh không chậm địa(mà) hướng Trương Bằng đi tới, phảng phất chút nào không lo lẳng hần sẽ chạy trốn.

Trương Bằng cút bò dậy, vừa định chạy, lại bị cục đá đẩy ta té lộn mèo một cái, ngã mất nỗ đom đóm.

Nữ nhân đi từng bước một đến trong con ngươi lộ ra một màn yêu dị hồng quang, bộc phát làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Trong mắt lưỡi đao càng ngày càng gần, thế ngàn cân treo sợi tóc, quầy bán đồ lật vật cánh cửa bịch một tiếng, bị một cước đá văng, một đạo thân ảnh nhanh chóng chạy tới.

Định mắt nhìn đi, chính là mặc đồ ngủ, tay cầm loan đao Mã Tĩnh Lôi.

Nàng từ nhỏ sống ở người ở thừa thốt đại thảo nguyên, thường xuyên một người phóng mục ngay ngắn một cái bày dê. Mỗi đến buổi tối lúc ngủ, vì phòng chó sói, hoặc là không có hảo ý người xa lạ, loan đao chưa từng rời thân.

"Cheng!"

Nháy mắt tiếp theo, hai bóng người lần lượt thay nhau mà qua, sáng ngời tia lửa văng tứ phía.

Xin nhớ quyền sách bắt đầu tên miền: . 4 mạng tiểu thuyết bản điện thoại di động đọc địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Thứ 148 tiết thẩm vấn

"Tư một (cái) y, bóp ~ "

Quần áo đen nữ nhân ra dấu đoán đao trong tay, phát ra một tiếng tán dương thân nhẹ. Cho đến lúc này, Trương Bằng mới nhìn rõ trong tay nàng đoán đao, chính là sườn kém nửa đồ hoàn.

"Nơi này không hoan nghênh người, mau tránh ra!" Mã Tinh Lôi Liễu Mi đảo thụ, mắng.

Nữ nhân khoe miệng hiện ra một nụ cười lạnh lùng, hai tay cầm đao, ép người xuống, lại vọt tới. Mã Tinh Lôi xoay cổ tay một cái, cầm ngược cán đao, nghênh đón.

Trương Bằng chỉ cảm thấy trước mắt thoáng một cái, hai bóng người liền quần quýt lấy nhau, đinh đinh đương đương nhẹ vang lên không ngừng truyền tới. Hàn quang lần lượt thay nhau, Tinh Hòa tung tóe.

Ước chừng chừng mười giây sau, hai nàng đồng thời nhảy ra, cách nhau năm sáu thước, hoành đao giăng co.

"Ồ Moses, là một là ~" quần áo đen nữ nhân khẽ cười một tiếng, cầm ngược nửa đồ hoàn, thẳng người, đứng thẳng người lên.

Mã Tinh Lôi nhú mày một cái, thân thể thoáng động một cái, chỉ nghe thấy "Xoẹt" một tiếng, bộ ngực quần áo ngủ hở ra một đạo lỗ hồng lớn. Máng lớn da thịt lộ ra, tại dưới ánh trắng bạch hoa hoa, dụ cho người mơ mộng. Mặc dù hiện tại tình thế nguy cấp, nhưng Trương Bằng vẫn là không nhịn được nhìn thêm mấy lần.

"Thích ăn đòn!" Trên mặt Mã Tinh Lôi hiện lên một tầng nhàn nhạt màu hồng, hiển nhiên là tức giận, dùng sức giậm chân một cái, loan đao trong tay hóa thành lưu quang(thời gian), đâm thẳng quần áo đen nữ nhân.

"Leng keng leng keng..."

"Xoẹt!"

Tinh Hòa khắp nơi bay xuống, giống như thả pháo hoa tựa như. Làm hai bóng người lần nữa dịch ra thời điểm, quần áo đen tay áo của nữ nhân rơi xuống, lộ ra một cái được không không khóa mắt cánh tay.

"Baka!"

Quần áo đen nữ nhân mặt hạnh tròn tròn, cắn răng nghiêng lợi mắng một câu. Mà câu này lời mắng người, không sai biệt lắm là người nước Hoa quen thuộc nhất một câu tiếng Nhật Bản rồi. Cho dù thỉnh thoảng nhìn một chút thần kịch Mã Tinh Lôi, cũng có thể nghe được rõ ràng.

"Baka nha đường!" Mã Tinh Lôi tại chỗ liền mắng trở về.

"Nān!" quần áo đen nữ nhân ngăn người một chút, tựa hồ có hơi ngoài ý muốn.

"Không cố gắng ở nhà đi học, chạy ra làm chuyện xấu, nhà người người bắt kẻ người sao" có thể là nhìn đôi phương nhỏ tuổi, chỉ có mười bảy mười tám tuổi bộ dáng. Mã Tinh Lôi mở miệng dạy dỗ.

Quần áo đen nữ nhân mặt lộ nghi ngờ, hiển nhiên là nghe không hiểu tiếng Trung, nhưng đoán chừng là theo giọng nói của Mã Tinh Lôi cùng thần thái đoán được mấy phần, ngay sau đó mặt lộ ra hàn quang, đáp lễ nói: "Khí ma y!"

Sau đó, hai người không có lại trao đổi, cũng không có chủ động tấn công, chẳng qua là lẳng lặng giăng co.

"Nhanh, bên kia!" "Tiếng súng chính là theo bên kia truyền tới." "Mau mau nhanh, chớ để xảy ra chuyện." Tiếng bước chân dày đặc cùng tiếng người từ xa tới gần địa(mà) truyền tới, xem ra là bảo vệ khoa người nghe được tiếng súng, chạy tới.

Quần áo đen nữ nhân chậm rãi lui về phía sau, trong nháy mắt, liền biến mất ở trong màn đêm, phảng phất chưa bao giờ xuất hiện qua.

"Tiểu Bằng, tỉnh nộ hoa!" Tần Dũng một người một ngựa chạy tới, thấy hai người đều không sao, nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, hướng sau giờ giờ lên tay, ra hiệu các đội viên dừng lại.

"Thế nào" Tần Dũng quan tâm hỏi.

"Mới vừa mới có một kẻ gian, bị ta nổ súng hù chạy." Trương Bằng nói. Đối phương tám chín phần mười là tới tìm đồ thẩm hoàn, nhưng chuyện này quá mức quý dị, không nói rõ được cũng không tả rõ được, không có cách nào cùng người khác giải thích.

"Chạy đằng nào" Tần Dũng hỏi.

"Bên kia." Trương Bằng chỉ quần áo đen nữ nhân biến mất phương hướng nói.

"Đuổi theo!" Tần Dũng hướng chiều sau ra tay, mang người đuổi theo. Có thể cho đến mặt trời mọc, bọn họ đem toàn bộ đại viện lật cả đáy lên trời, cũng không có thấy "Kẻ gian" bóng dáng.

Tần Dũng đi sau, Trương Bằng cùng Mã Tĩnh Lôi lên lầu. Trong nhà lung ta lung tung, giống như là mới vừa động đất qua, đồ gia dụng ngã trái ngã phải, bình nước ly nước bể đầy đất. Hai người làm hơn nửa giờ vệ sinh, mới đem phòng khách phục hồi như cũ.

Mà lúc này, cũng sắp bốn giờ rạng sáng. Mã Tĩnh Lôi ngáp một cái, nói muốn về ngủ rồi. Trương Bằng kia dám một mình đợi, đi theo hạ xuống quầy bán đồ lật vật.

Trương Bằng mới vừa gặp phải nguy hiểm, Mã Tĩnh Lôi tự nhiên cũng không phản đối. Thà chịu bị người khua môi múa mép, cũng không thể khiến lão Trương gia độc miêu bẽ mặt.

Quầy bán đồ lật vật phòng ngủ tại trên gác xếp, yêu cầu trèo cái thang trúc mới có thể lên. Trương Bằng đi theo Mã Tĩnh Lôi phía sau cái mông, leo lên.

Gác xếp rất nhỏ, không tới mười mét vuông mét, còn cách một nửa làm dự trữ phòng. Ngoại trừ hai cái giường cùng một cái thả quần áo nằm đầu quầy,

Còn có hai Trương Phương đáng, liền cái gì cũng không có.

Hai cái giường đều rất tiểu, hơn một thước chiều rộng, bày thành "L" hình chữ, bốn phía thẳng đứng cây trúc, mang theo màn. Trên giường dọn dẹp rất sạch sẽ, tản ra nhàn nhạt thoang thoang.

Bất quá từ khi Trương Bằng cha mẹ xuất ngoại sau, hai tỷ muội cũng rất bớt ở chỗ này qua đêm, đều là ở trên lầu gian phòng nhỏ, chỉ có Mã Tĩnh Lôi ngủ ở nơi này.

Trương Bằng dĩ nhiên là ngủ hai tỷ muội giường, sau khi nằm xuống, Mã Tĩnh Lôi lại không vội vã ngủ, ở giường đọc theo gối xuống.

"Tiểu Bằng, người nói với a đi, có phải hay không là ở bên ngoài trêu chọc nữ hài tử khác" Mã Tĩnh Lôi hỏi, giọng nói cùng thái độ đều hết sức nghiêm túc.

"Không có a..." Trương Bằng bộ dáng ra vẻ vô tội. Hắn liền biết, Mã Tĩnh Lôi nhất định sẽ hỏi. Mới vừa rồi ở phía trên thu dọn đồ đạc thời điểm, nàng sờ đi không có hỏi, là bởi vì là còn chưa nghĩ ra hỏi thế nào. Cái vấn đề này đối với Mã Tĩnh Lôi mà nói, là vấn đề trọng đại, vấn đề nguyên tắc, theo nàng hiện tại bộ dáng nghiêm túc liền có thể nhìn ra, không phải là dễ dàng như vậy lừa dối qua ải.

Nhưng trên thực tế, lặc lự Mã Tĩnh Lôi là Trương Bằng đáng tự hào nhất cường hạng, cho dù là đối với súng ống tinh thông, cũng kém xa loại năng lực này. Huống chi, hắn thật đúng là cái gì đều chưa làm qua.

"Nàng kia tại sao nửa đêm tới nhà người nào" Mã Tĩnh Lôi hỏi.

Thiên, ở nơi này là nào, là tới phải chết được không

Trương Bằng oán thầm không dứt, trên mặt lại như cũ mang theo vẻ mặt mờ mịt, nói, "Ta cũng không biết a, nàng đi lên liền cầm đao chém ta, nếu không phải là ta theo cửa sổ nhảy xuống, a di khả năng đã thấy không được ta rồi."

"Giết người nhưng là phạm pháp, nàng đi lên liền liều mạng, nhất định là có cái gì nỗi khổ." Mã Tĩnh Lôi nói, hoàn toàn nghĩ sai.

"Nhưng ta không nhận biết nàng a." Trương Bằng thống khổ nói.

"Người nếu là không nhận biết nàng, nàng kia tại sao biết chỗ ở của người, còn nửa đêm tới tìm người" Mã Tĩnh Lôi nhìn chăm chú Trương Bằng, ánh mắt hùng hổ dọa người.

"Ta suy nghĩ a..." Trương Bằng sờ cái trán, suy nghĩ một hồi lâu, rốt cuộc tìm được một cái thích hợp cách nói, "Có thể là công ty đối thủ cạnh tranh, đoạn thời gian trước, ta không phải là tiêu thụ một nhóm hàng sao nói không chừng, trong lúc vô tình đoạt bát ăn cơm của người khác."

"Ừ..." Mã Tĩnh Lôi cau mày, trầm tư rất lâu, cuối cùng gật đầu một cái, nói, "Thương trường như chiến trường, người ở bên ngoài làm việc, nhất định phải cẩn thận nhiều hơn." Lúc trước quầy bán đồ lật vật làm ăn không khá thời điểm, nàng cũng toát ra qua giết chết đối thủ cạnh tranh ý tưởng, cho nên rất tự nhiên liền thừa nhận Trương Bằng thuyết pháp.

Nhắc tới, Lý Xuân Sinh nhà bọn họ cũng là theo bên bờ sinh tử lao qua...

"Đúng vậy..." Trương Bằng thở dài nói, giống như thực sự một dạng.

"Nếu là có người nào muốn hại người, vội vàng cùng a đi nói." Mã Tĩnh Lôi lại dặn dò, sau đó thay hắn đỡ lên không điều bị, cầm lấy điều khiển từ xa mở Liều Không điều.

"Được." Trương Bằng gật đầu đáp, giống như một ngoan ngoãn đứa trẻ.

Mã Tĩnh Lôi nhất thời thương tiếc hắn, cúi người tại hắn trên trán hôn một cái, hung bộ ngực đầy đặn tại trên vai hắn cạ vào, lại lớn lại đạn, làm cho hắn ý nghĩ thất thường, hết cả buồn ngủ.

"Nhanh ngủ đi, ngày mai a đi làm cho người đồ ăn ngon." Nói xong, Mã Tĩnh Lôi đứng dậy trở lại chính mình giường nhỏ. Kéo lên màn, chỉ chốc lát sau liền truyền tới vững vàng tiếng hít thở. Nàng thuộc về trong lòng không thả chuyện loại người như vậy, giấc ngủ hiệu suất cao vô cùng, một ai giường lập tức liền ngủ mất rồi.

Trương Bằng nhưng ở trên giường lập đi lập lại, làm thế nào cũng không ngủ được, nghe được Mã Tĩnh Lôi tiếng hít thở, niếp thủ niếp cước bò dậy. Không ăn mấy hóp bánh bao lớn, thật còn vô pháp ngủ.

Nhưng khi hần đến gần Mã Tĩnh Lôi giường, nhìn thấy bên gối loan đao, nhất thời ỉu xiu đi xuống. Vạn nhất Mã Tĩnh Lôi trong mộng quơ đao, hần có thể khó giữ được cái mạng nhỏ này. Đứt đoạn mất rồi nhớ nhưng, trở lại trên giường rất nhanh thì ngủ thiếp đi.

Một đêm yên lặng...

Ngày thứ hai, Trương Bằng ngủ đến mười một giờ mới dậy. Mới vừa thức dậy, chỉ nghe thấy phía dưới xào rau âm thanh, còn có đậm đà mùi thịt, để cho hần bộc phát cảm thấy đói bụng.

Leo xuống cái thang trúc, vừa định vào phòng bếp, khoe ánh mắt xéo qua liền nhìn thấy, bên ngoài dưới bóng cây đứng yên hai đạo thân ảnh yếu diệu.

Một cái thanh xuân mỹ lệ, hoạt bát hiếu động, hai cái đuôi sam theo thân thể động tác tả diêu hữu bãi, một cái khác yên lặng ưu nhã, đình đình ngọc lập, chấp hai tay sau lưng, dường như trong sách cổ nhà bên xử tử.

Gặp các nàng trong nháy mắt, Trương Bằng cả người đều sống lại, lại có thể khắp nơi tiêu sái.

"Tại sao trở lại" Trương Bằng ra ngoài hỏi.

"Mẹ ta buổi sáng gọi điện thoại cho sư phụ, nói sắp khai giảng rồi, để cho chúng ta vội vàng trở lại ôn tập bài học." Tiêu Thiên Tinh chạy tới, ôm lấy cánh tay của Trương Bằng nói.

Trương Bằng nghe một chút, liền biết, Mã Tĩnh Lôi là sợ hần có nguy hiểm, trước thời hạn đem hai cái con gái kêu trở lại.

"Tiểu Bằng ca ca, mới một tháng không thấy, làm sao lại gầy như vậy nhiều" Tiêu Vũ Nặc nhìn lấy Trương Bằng, nhàn nhạt cười một tiếng, hỏi. Nước kia yêu kiều trong mắt, tràn đầy nghiền ngẫm. Nửa là quan tâm, nửa là đùa cợt.

"Muốn các người nghĩ đến chứ sao." Trương Bằng một cái ôm chầm Tiêu Vũ Nặc, cười nói. Thật ra thì là bởi vì ít ngày trước tại trên xe lửa, ăn không đủ no không ngủ ngon, lúc này mới gầy xuống.

Tiêu Vũ Nặc nhẹ nhàng địa(mà) xoay người, thoát khỏi ma trảo của hần. Trương Bằng trở tay một chường, quất vào nàng trên hông, phát ra "Ba" một tiếng giòn vang.

Tiêu Vũ Nặc nhất thời cả người run lên, mắt phượng phun ra điện mang, trợn mắt nhìn Trương Bằng, dường như muốn đưa hần ăn rồi.

"Không tệ không tệ, ngồi thiền ngồi rất rắn chắc." Trương Bằng xoa xoa đôi bàn tay chỉ, tán dương.

"Ha ha ha..." Tiêu Thiên Tinh vui sướng nở nụ cười.

"Làm sao, kiểm tra một chút người tu luyện thành quả, không được sao" Trương Bằng phách lối nói.

Tiêu Vũ Nặc không lên tiếng, trên mặt mang theo giận tãi đi, môi đỏ mọng như máu, đẹp để cho người ta tâm kinh động phách. Trương Bằng không khỏi tâm thần rung động, suy nghĩ lúc nào có thể đem nàng cho làm rồi.

Mặc dù chuyện này nhắc tới có chút không đạo đức, nhưng người nào muốn các nàng là sinh đôi, lại đáng đáp giống nhau y hệt. Thử hỏi một chút, ai có thể chịu được cùng lão bà của mình giống nhau như đúc nữ nhân bị người khác chiếm đi, quả thực là thiên nhiên lục.

Dường như cảm thấy được Trương Bằng ý nghĩ vớ vẩn, Tiêu Vũ Nặc hất cằm lên, nhìn hần một cái, uốn người đi vào phòng bếp, giúp Mã Tĩnh Lôi nấu cơm đi.

"Người có muốn hay không ta" Trương Bằng một bên mò nếm, một bên hướng Tiêu Thiên Tinh hỏi.

"Nghĩ ~" Tiêu Thiên Tinh thoải mái trả lời, trong mắt sóng ánh sáng lưu chuyển, tựa như ảo mộng. Lại thấy nàng cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, lộ ra một cái hàm răng trắng nõn chính tề, lộ ra sáng bóng trong suốt, người xem tinh thần hoảng hốt, khô miệng khô lưỡi.

Trương Bằng nhất thời không nhịn được, một cái in lên, nhất thời miệng lưỡi thơm ngát, như uống cam lộ.

Xin nhớ quyền sách bắt đầu tên miền: . 4 mạng tiểu thuyết bản điện thoại di động đọc địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Thứ 149 tiết tịch mịch

Có vị triết nhân đã từng nói, vô địch, là một loại tịch mịch. Trương Bằng thật ra thì là không đồng ý, cũng không hiểu. Nhưng tiếp theo chuyện xảy ra, lại để cho hắn rất tán thành...

Hai tỷ muội sau khi trở lại, mới vừa ăn cơm trưa xong, Trương Bằng liền mang theo các nàng thẳng giết Thiên Đạo tiệm tạp hóa.

Nhân sinh của hắn tín điều là —— có thể dựa vào vũ lực giải quyết vấn đề, tại sao phải nói phải trái

Nhưng là, khi bọn hắn lúc chạy đến, lại phát hiện trong ngõ hẻm trông không vắng vẻ. Nguyên bản cửa hàng mặt tiền, đã biến thành chặn một cái mọc đầy rêu xanh tường gạch. Trương Bằng nhất thời cả người cũng không tốt.

"Đừng để cho ta lại gặp người..." Hắn hùng hùng hổ hổ, liên tiếp đập bay mấy cái thức uống lon.

Vừa quay đầu, mới vừa trở lại đại viện, hắn liền nhận được tiểu Cường điện thoại.

"Đại ca ca, mới vừa rồi ta ở dưới lầu lúc chơi đùa, đã gặp tiệm tạp hóa lão bá bá, hắn để cho ta hỗ trợ truyền một (cái) nhắn lời cho người." Tiểu Cường nói.

"Nói." Trương Bằng kéo vron thẳng mí mắt, tức giận nói.

"Ta... Ta không dám nói, vẫn là gửi tin nhắn đi." Tiểu Cường hèn nhát nói.

"Phát." Trương Bằng bộc phát cảm thấy khó chịu.

"Ta đây đã phát tài a..." Nói xong, tiểu Cường liền cúp điện thoại.

Chỉ chốc lát sau, điện thoại di động "Tích" một tiếng, tin tức đã đến.

"Cáo già!" Trương Bằng thăm mắng một tiếng.

Một, hai ba bốn năm, lên núi đánh lão hồ, lão hồ không ở nhà, xuống núi chơi đánh bài. Không bắt được Trương dài hiểu, không thể làm gì khác hơn là đi lấy rượu.

Ăn xong cơm tối, Trương Bằng liền mang theo hai tỷ muội đi Nam thành trạm xe lửa, chuẩn bị sát tiến hầm rượu buồng xe.

Nhưng mà...

Nguyên bản đi thông đài ngắm trăng lối đi, giờ phút này lại trở thành chặn một cái thật tâm tường.

"Chuyện này... Đây sao lại thế này" Trương Bằng tròn tròn liếc tròn mắt, có thể cái kia mặt tường bằng phẳng trên, liền một cái khe hở cũng không có.

Hắn dùng sức bắt nói ra tóc, còn cho là mình xuất hiện ảo giác, thậm chí mất trí nhớ. Hai tỷ muội thấy hắn phát điên bộ dáng, nhìn nhau, hé miệng cười trộm.

"Tiểu Bằng ca ca, nơi này thật là bức bối a, chúng ta đi ra ngoài trước." Tiểu Thiên Tinh nói.

"Đi thôi đi thôi." Trương Bằng phờ phạc mà phát phát tay.

Sau đó, chuyện thần kỳ xảy ra. Hai tỷ muội chân trước mới vừa đi, lối đi chân sau liền xuất hiện. Trương Bằng không thể tin nhìn lấy dần dần vụn vụn, biến thành lối đi vách tường, cả người đều thờ ra. Qua một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, xuyên qua lối đi, đi tới An Nhà đài ngắm trăng.

Nhìn lấy quen thuộc cảnh tượng, Trương Bằng không khỏi rơi vào trầm tư.

Hắn hồi tưởng lại, mới vừa rồi Tiểu Thiên Tinh nói chuyện cùng hắn thời điểm, trong mắt lóe lên một tia giao hoạt. Ngay sau đó, hắn lại nghĩ tới ở trên Hoàng Ngưu sơn, Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì nhìn thấy thanh đồng cánh cửa, cùng với Chu Phúc Nguyên phân tích và giải thích. Lại nghĩ tới Tĩnh Âm sư thái đã nói, ý nghĩ sáng tỏ thông suốt.

Chu Phúc Nguyên nói qua, có ta tu lợi dụng Hoàng Ngưu son trên âm khí, chế tạo không gian giới chỉ. Mà nhiều người thời điểm, bởi vì dương khí thịnh vượng, vật lãnh đạm âm khí, thanh đồng cánh cửa mất đi năng lượng ủng hộ, cho nên liền đã biến mất.

Mà Tĩnh Âm sư thái nói qua, nếu là nói riêng về thật Nguyên Linh lực, Tiêu Vũ Nặc đã vượt xa cho nàng. Còn nói Tiêu Vũ Nặc chỉ có Ngự Linh chi lực, không tổ linh khả năng. Dựa theo thể tục thuyết pháp, chính là tán đả hạng nhất cùng khoa học gia khác nhau.

Nói cách khác, Tiêu Vũ Nặc mặc dù cường đại, cũng chỉ có cậy mạnh, sẽ không những thứ kia ly kỳ cổ quái cánh cửa pháp. Cần thận hồi tưởng, đúng là chuyện như vậy. Nhiều năm như vậy tới nay, hắn chỉ gặp qua hai tỷ muội rèn luyện thân thể, ngồi tĩnh tọa tu hành, chưa bao giờ thấy các nàng loay hoay qua mực đỏ lá bùa, tế luyện pháp khí.

Kết hợp với trước các nàng tiến vào đoạn phim thế giới tình hình, hắn cho ra kết luận cuối cùng: Các nàng mạnh mẽ quá đáng, thế cho nên dị độ không gian không cách nào chứa sự hiện hữu của các nàng.

Để ẩn chứng một điểm này, Trương Bằng bước nhanh đi ra trạm xe. Quả nhiên, hai tỷ muội liền ở bên ngoài, xa xa nhìn lấy hắn, một mặt nụ cười.

Không khó nhìn ra, các nàng sớm có phát giác, chỉ là vừa mới nói không ra lời.

"Làm sao bây giờ" trên đường trở về, Trương Bằng đem sự tình nguyên nhân hậu quả nói, sau đó hỏi.

"Chúng ta chỉ am hiểu lấy lực phá đúng dịp, cái khác cũng không quá biết." Tiêu Vũ Nặc sắc mặt trở nên hồng, có chút ngượng ngùng nói. Nàng nói như vậy, thì đồng nghĩa với tại thừa nhận mình tứ chi phát triển, đầu óc ngu si. Đây đối với một cô gái mà nói,

Quả thực không dễ dàng.

"Ài..." Trương Bằng không khỏi thở dài, vốn cho là có thể dễ dàng giải quyết vấn đề, lại không nghĩ rằng phức tạp như vậy.

Thấy hắn tâm tình không cao, Tiêu Thiên Tinh ôm lấy cánh tay hắn, an ủi, "Sur phụ ngược lại tình thông những thứ này kỳ môn độn giáp chi

----- đây là hoa lệ đường phân cách --

Hữu mời nhắc nhở: Thời gian dài mời đọc chú ý ánh mắt nghỉ ngơi. Đề cử đọc:

---- đây là hoa lệ đường phân cách ---

Thuật. Nàng nói qua vài ngày liền đến xem chúng ta, đến lúc đó tiểu Bằng ca ca hỏi nàng là được."

"Cũng được." Trương Bằng nói xong, lại dặn dò, "Chờ nàng đã đến, các người nhớ phải giúp ta nói tốt một chút."

"Ân ân ân ~" Tiêu Thiên Tinh nhu thuận gật đầu.

Cũng không lâu lắm, Trương Bằng liền đem không vui quên đi, bắt đầu trêu chọc hai tỷ muội.

"Các người năm nay liền muốn thi đại học, nhất định phải cố gắng học tập, ngày ngày hướng lên, không phụ a di nỗi khổ tâm." Trương Bằng nghiêm túc nói.

Đối mặt như thế quang minh chính đại giải thích, hai tỷ muội mặc dù có lòng không phục, nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn thụ giáo. Ân ân a a địa(mà), nên phải không ngừng.

"Sau đó..." Một lát sau, Trương Bằng chuyển đề tài, kéo dài âm thanh nói, "Kiểm tra Nam Châu đại học là được, gần nhà, tránh cho a di nhớ mong."

"A..." Tiêu Thiên Tinh bật thốt lên, "Sur phụ là muốn cho chúng ta kiểm tra Lăng Tiêu học viện."

"Cái gì" Trương Bằng thất kinh, liền vội vàng hỏi, "Đây chẳng phải là tại Thiên đô sao"

"Đúng vậy." Tiêu Thiên Tinh đầy mặt ngây thơ trả lời.

"Không được, quá xa, không đồng ý!" Trương Bằng lập tức liền bác bỏ. Mớ cái gì quốc tế đùa giỡn, các nàng chạy bắc phương đi, vậy hắn làm sao còn qua

"Người và ta mẫu thân đi theo đi không được sao." Tiêu Vũ Nặc nói.

"Nơi đó chưa quen cuộc sống nơi đây, mà a di không có thói quen." Trương Bằng nói.

"Là người không có thói quen đi" Tiêu Vũ Nặc liếc hắn một cái.

"Đúng, chính là ta không có thói quen, thế nào, không được sao" Trương Bằng đùa bốn nỗi lên lưu manh, giọng cường ngạnh nói, "Ta nói không chừng bỏ tới không cho phép đi!" Sau đó lòng mảy màng một chút, ngữ trọng tâm trường mà nói, "Sur phụ của người dù nói thế nào cũng là người ngoài, nào có ca ca thân a, người nói có đúng hay không"

"Một ngày sư phụ, suốt đời là cha." Tiêu Vũ Nặc lạnh nhạt nói.

Trương Bằng lần này mắt hững, sắc mặt lạnh lẽo, không nói. Tiêu Vũ Nặc cũng nghiêng đầu qua, nhìn lấy ngoài cửa xe, không nói một lời.

Nhìn thấy thân cận nhất hai người nào mâu thuẫn, Tiêu Thiên Tình có chút nóng nảy, nhưng lại không biết khuyên như thế nào. Nhấn nhẹn nửa ngày, không nói ra một câu.

Nửa giờ sau, xe taxi đến cửa đại viện. Trương Bằng cho tiền xe, xuống xe, cũng không để ý hai tỷ muội, gọi điện thoại cho Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì, đến bờ sông ăn khuya đi.

"Ào ào ồn ào..." "Xì xì xì..."

Bờ sông, tiếng nước chảy, thức ăn xào âm thanh cùng tiếng huyền nào trộn chung. Dầu hoa lò phun Hòa, đầy nồi đốt đến đỏ bùng, từng đoàn lớn khói trắng bốc hơi mà lên, mùi thịt thức ăn vị tràn ngập với vài ny lon xây dựng nóc bằng gian, đem giữa hạ lạnh gió nhẹ nhàng thổi tới, nhàn nhả mà không mất nào nhiệt.

Trương Bằng cùng Lý Xuân Sinh, lão Hoàng Bì ngồi quanh ở bàn nhỏ cạnh, vừa uống bia, vừa trò chuyện thiên.

Trương Bằng một mình đồ ly rượu, thờ dài nói, "Con gái lớn không dùng được a." Bộ dáng kia, thâm trầm cô đơn. Không biết, còn tưởng rằng là cái đó đưa con gái xuất giá cha.

"Làm sao, cùng nhà người con đầu nào mâu thuẫn" Lý Xuân Sinh cho hắn rót rượu, hỏi.

"Nữ nhân a, để cho chút là được." Lão Hoàng Bì cựa gãi lên mặt địa(mà) khuyên nhủ.

Trương Bằng lại đồ ly rượu, nói, "Các nàng muốn kiểm tra Lăng Tiêu học viện."

"Nào dám tình được a, đi Lăng Tiêu học viện độ độ kim, sau đó tại tu giới địa vị, nhưng là nước dâng thuyền cao a." Lão Hoàng Bì nói.

"Tốt cái rắm!" Trương Bằng không nhìn được mắt, nước miếng phun lão Hoàng Bì một mặt.

"Đừng... Đừng kích động." Lão Hoàng Bì dùng tay áo xoa xoa mặt, theo cười nói.

"Ai..." Trương Bằng thờ dài, nhìn trên trời trăng sáng, ngâm lên thơ, "Trước giường Minh Nguyệt quang, nghi là trên sương, ngẩng đầu vọng Minh Nguyệt, cúi đầu nhớ cố hương."

"Lúc này không phải là hận là niệm, từng trải làm khó nước, trừ Vu sơn không phải là mây sao" Lý Xuân Sinh thiên về một bên rượu, vừa nói.

"Không không không, lời ấy sai rồi." Lão Hoàng Bì khoát tay, nói, "Ta cảm thấy chắc là, mười năm sống chết cách xa nhau, không suy nghĩ, tự khó quên..." Hắn nhắm mắt lại, rung đùi đắc ý lắm bầm. Trương Bằng "Phốc" một tiếng, phun hắn đầy mặt và đầu cổ.

"Tốt rồi tốt rồi, đừng đọc thơ rồi, đều không có cái gì văn hóa, không muốn xếp vào." Trương Bằng nói.

"Đúng rồi..." Lý Xuân Sinh giống như là nhớ lại chuyện gì, hướng Trương Bằng nói, "Ta nhớ được trường cấp 3 thời điểm, thích một cái nữ đồng học. Có thể nàng không thích ta, ta cảm thấy đặc biệt như đưa đám, ngày ngày mặt mày ủ dột, sau đó người liền đối với ta nói một câu nói, còn nhớ sao "

Trương Bằng ngoẹo đầu suy nghĩ một chút, cuối cùng lắc đầu một cái.

"Người nói, thứ cảm tình này, người nên vẫn là của người, không nên người, cũng không phải là người, không có cách nào cưỡng cầu." Lý Xuân Sinh nói.

Trương Bằng nghe xong, trầm mặc một đoạn thời gian rất dài. Thiên hạ không có tiệc không tan, chính mình liền đại học đều không thi đậu, còn muốn ngăn cản người khác giương cánh bay cao, quả thực có chút không nói được. Cuối cùng thờ dài

--- đây là hoa lệ đường phân cách ---

Hữu mời nhắc nhở: Thời gian dài mời đọc chú ý ánh mắt nghỉ ngơi. Đề cử đọc:

----- đây là hoa lệ đường phân cách -

Giọng, gật đầu nói, "Đúng vậy, không nên người cũng không phải là người, cưỡng cầu cũng vô dụng."

Tối hôm đó, Trương Bằng uống rất nhiều rượu. Mặc dù có chút người không thắng bằng, nhưng vẫn là cự tuyệt Lý Xuân Sinh cùng lão Hoàng Bì đi trên nước nhân gian thoải mái một chút đề nghị, một mình thổi đêm hè gió nhẹ, đã về tới lầu số năm.

Hắn không có đi lên, ngồi ở dưới lầu bên cạnh cái bàn đá, chỉ cảm thấy gió càng ngày càng lạnh, không khỏi xiết chặt áo sơ mi cổ áo.

Thâm thúy vô biên tịch mịch, lặng lẽ tới, phảng phất một cái di thiên cự thú, mở ra miệng to như chậu máu, vô tình đưa hân hồn phê. Hắn đã rất nhiều năm không có loại cảm giác này, từ khi người kia đi sau...

Thống khổ im lặng lan tràn, hút hết hân tất cả khí lực. Bất tri bất giác, hân nằm ở trên bàn đá. Lạnh giá mặt đá, để cho hân bộc phát cảm thấy giá rét, nhưng lại không muốn thoát đi.

Trong lúc giật mình, hân phảng phất đã về tới nàng rồi đi ngày hôm đó, nhìn lấy bóng lưng của nàng, dần dần biến thành một cái điểm nhỏ, cuối cùng biến mất ở trong tầm mắt.

Tâm đang gằm thét, lại vô lực ngăn cản...

PS:

Nói đến thất tình, thật là một cái thú vị mà chuyện. Người trong cuộc sẽ cảm thấy thống khổ to lớn, có thể người đứng xem lại không nhận được muốn cười.

Phàm là từng có thất tình trải qua người đều sẽ biết, loại đau khổ này, thật là phi thường to lớn, không thua kém một chút nào kiểm tra thi rớt, thất nghiệp, thân nhân qua đời.

Có thể có tình ý là, thất tình loại chuyện này, là độc lập với những chuyện khác món. Làm có bạn kiểm tra thi rớt, hoặc là thất nghiệp, chúng ta bình thường sẽ vô vai hân, chân thành địa(mà) khích lệ nói, "Huynh đệ, không ngừng cố gắng!" Mà nên có bằng hữu thân nhân qua đời thời điểm, chúng ta cũng sẽ mang trong lòng đau thương, nói một câu, "Bằng hữu, mời bớt đau buồn đi."

Nhưng mà, làm có bạn thất tình thời điểm, chúng ta bình thường sẽ lộ ra khó che giấu nụ cười, nói, "Chân trời nơi nào không phương thảo..." "Cần gì phải làm một buổi cô, buông tha toàn bộ rừng rậm bốp..."

Mọi việc như thế, tóm lại, thất tình không giống với cái khác bị thống sự tình, chúng ta bình thường sẽ mang tâm tình vui thích bên cạnh xem, mặc dù loại đau khổ này tan nát cõi lòng, để cho người trong cuộc cảm thấy cả người vô lực, muốn tìm khối đậu hủ đựng vãn vãn.

Trùng hợp, tại đoạn thời gian trước, đại khái là hai tháng trước đi, có một vị bằng hữu tìm được ta, muốn hướng ta bày tỏ hân cùng chuyện xưa của nàng.

Đổi mặt nhỏ bé như vậy mà động lòng người nguyện vọng, ta đương nhiên là lựa chọn lắng nghe, hoặc là bát quái các loại.

Hắn là một cái Chuunibyou học sinh trung học phổ thông, đã từng phát biểu qua "Ta trình độ cao hơn người bình thường" luận điệu. Mà nàng, chính là một cái rất đẹp mắt, rất có sức sống nữ hài.

Tại một cái cảnh xuân tươi đẹp buổi chiều, hân rớt cuộc lấy dừng khí, cầm điện thoại di động lên, dùng WeChat, hướng trong mộng nữ hài phát ra tỏ tình.

"Ta một mực thích người!"

Đương nhiên, những lời này là ta nào bỏ đi ra ngoài, căn cứ vào người trong cuộc lòng xấu hổ, nhất định là sẽ không muốn ta trình bày hân tỏ tình ngữ.

Nhưng ta cho là, người trong cuộc chỉ có thể nói ra một câu nói như vậy đến bởi vì một ngàn một (cái) tỏ tình bên trong, có chín trăm chín mươi chín là những lời này. Dù là hân xấu hổ, cũng đã bị ta đã đoán rồi.

WeChat phát ra ngoài, như thế tiếp đó, là rất dài, chờ đợi vận mệnh phù xuông thời khắc.

Mấy giây sau, nữ hài hồi phục.

Nàng nói nàng rất giật mình, thế cho nên cúi gò trên mặt đất. Sau đó nàng còn phát tám hình qua tới, chứng minh nàng không có nói láo. Nàng đang ăn đùi gà, sau đó bị kinh động, đùi gà rơi trên mặt đất.

Đổi mặt như thế chuyện lúng túng, chúng ta người trong cuộc là ứng đối thế nào đây

Keng keng keng!

Nói ra câu trả lời trước, ta nhất định phải trình bày một cái ta nghe được hân ứng đối biện pháp thời điểm tâm tình.

Rung động!

Đúng, chính là rung động, phảng phất ngập trời ngập lụt nhào tới trước mặt, đại địa đang lay động, nhà chọc trời nghiêng ngã, liền muốn nện xuống tới.

Người ngoài hành tinh công kích!

Bom nguyên tử nổ tung!

Chúng ta người trong cuộc, yên lặng mà phát sáu khối tiền bao tiền lì xì đi qua (quá khứ), sau đó bình tĩnh nói: "Ta bồi người."

Mà vị kia đáng yêu nữ sinh, không đành lòng, tại thu bao tiền lì xì sau, lại đem bao tiền lì xì phát trở lại, "Không sao."

"Người một cái là người tốt..."

Sự tình đến đây chấm dứt, căn cứ vào đạo đức nghề nghiệp, ta nhất định là sẽ không nói ra người trong cuộc thân phận, nhưng ta có thể rất có trách nhiệm địa(mà) nói cho mọi người, hẳn ngay tại chúng ta trung gian, thậm chí ngay tại chúng ta trong bày.

Ta đã từng hỏi người trong cuộc, nhận được thề người tốt cảm giác, hẳn nói cũng không có cảm giác gì.

Như vậy có thể thấy, câu chuyện này hẳn là còn sẽ có đến tiếp sau này. Ước chừng hai tuần lễ trước, người trong cuộc nói quan hệ của bọn họ khôi phục thái độ bình thường, đại khái là có thể khoái trá nói chuyện trời đất cái loại này.

Vì thế, ta muốn cười khích lệ người trong cuộc: "Cố gắng lên, cho chúng ta sáng tạo càng nhiều hơn cố sự!"

Xin nhớ quyền sách bắt đầu tên miền: . 4 mạng tiểu thuyết bản điện thoại di động đọc địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Thứ 150 tiết tha thứ

Trương Bằng thất tình, tại mười phút sau kết thúc. Cuối cùng hai giờ lẻ năm phân. Từ đầu đến cuối, cũng chính là ngừng một lát thức ăn khuya thời gian.

Mở treo nhân sinh, không cần giải thích. Tại trên ban công chờ đợi Tiêu Vũ Nặc, nhìn thấy thân sắc tịch tịch Trương Bằng, không khỏi lòng mềm nhũn, bay xuống dưới. Ngồi ở bên cạnh hắn, kéo tay hắn.

"Được rồi được rồi, chúng ta kia đều không đi, liền ở lại chỗ này cùng người." Nàng ôn nhu dụ dỗ nói. Lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt. Mặc dù nàng rất không nguyện ý để cho sự phụ thất vọng, có thể chiều cô được mẹ cảm thụ, còn có cùng lão Trương nhà nhiều năm trước tới nay cảm tình, nàng không thể không buông tha đi Lăng Tiêu học viện kế hoạch. Nàng hôm nay chỉ sợ đi nói ra đến cũng chỉ là nghĩ dò xét một cái, lại không nghĩ rằng, phản ứng của Trương Bằng kịch liệt như vậy.

Bất quá cũng không trách Trương Bằng. Mấy năm trước, hắn liền bị qua một lần bị thương, cơ hồ không còn nữa cái mạng. Nếu như các nàng lại đi, rất có thể liền từ này chưa gượng dậy nổi rồi.

Lùi một bước nói, các nàng đi Lăng Tiêu học viện mục đích, cũng bất quá là độ độ kim, làm quen một Hạ Hoa quốc tu giới nhân tài mới nổi, tương lai cự phách. Ý nghĩa thực tế là có, nhưng cũng không thấy bao lớn. Dù sao cái thế giới này người mạnh là vua, thực lực mới là hết thấy.

"Có thật không" Trương Bằng nhìn lấy nàng, hơi lộ ra kích động hỏi.

"Ừm." Tiêu Vũ Nặc dùng sức gật đầu một cái, nói, "Tiểu Bằng ca ca ở nơi nào, chúng ta liền ở nơi nào, vĩnh viễn không xa rời nhau."

Nghe nói như vậy, Trương Bằng quả thật là như gió xuân ấm áp, chỉ cảm thấy cả người thoải mái vô cùng. Loại cảm giác đó, giống như mền yêu bảo vật thất nhi phức tạp. Tâm tình dưới sự kích động, ôm bên người người kia, hung hãn hôn một cái.

Bất quá, ánh mắt của hắn rất nhanh lại ảm đạm xuống, thở dài, nói: "Các người... Nghe vẫn là sự thái đi..."

"Đều nói không đi, còn nói cái gì nói lấy, như thằng bé con từ một dạng." Tiêu Vũ Nặc mắt híp nói.

"Không, ta là nói thật..." Trương Bằng nhìn lấy Tiêu Vũ Nặc, nghiêm túc nói, "Ta cảm thấy, các người hẳn là tới kiến thức thế giới rộng lớn hơn. Long du biển khơi, bay xa vạn dặm!" Cái này là lời trong lòng của hắn, các nàng hai tỷ muội dĩ bẩm thiên phú, đã định trước có một cái không cuộc đời bình thường. Hẳn mặc dù không giúp được gì, lại cũng không thể kéo chân sau, cản trở các nàng con đường tiến tới.

Dù là lại không tình nguyện, cũng nhất định phải dứt bỏ. Thiên cổ tới nay, phạm là người thành đại sự, nhất định biết nặng nhẹ, biết chọn lựa. Hẳn Trương Bằng mặc dù không phải là đại nhân vật gì, nhưng cũng biết, có một số việc có thể đùa giỡn một chút ý lại, có chút lại không được.

"Người còn như vậy nói, ta liền không để ý tới người rồi!" Tiêu Vũ Nặc cho là hắn giả bộ, dùng sức giẫm chân, xoay người.

"Được được được, không nói không nói." Trương Bằng thay một bộ mặt mày vui vẻ, đưa tay đi bóp Tiêu Vũ Nặc hông của thịt.

Nhìn lấy hấn cột nhà bộ dáng, Tiêu Vũ Nặc giận không chỗ phát tiết, môi mòng khề cấn, đẩy hấn một chút hông lắc một cái, hướng lầu lên rồi.

Trương Bằng liền vội vàng đuổi theo, đi theo nàng phía sau cái môn, N sắt địa(mà) mò bóp mấy cái, chọc cho nàng mặt đỏ tới mang tai, tức giận không dứt.

Về nhà, Tiêu Thiên Tinh đang ngồi ở trên ghế sa lon, một mặt lo âu. Nhìn thấy hai người hòa hảo như lúc ban đầu, lập tức chạy tới, nhào vào Trương Bằng trong ngực, trong mắt chứa đựng nước mắt, đầm đìa đáng yêu.

"Tốt rồi tốt rồi, không sao." Trương Bằng nhẹ nhàng vỗ sau lưng của nàng, an ủi.

Tiêu Thiên Tinh yên lặng mà rơi lệ, ôm chặt hơn nữa. Trong lúc nhất thời, Trương Bằng có chút xuyên thấu qua không tức đến vội vàng nói, "Cốt... Xương muốn gãy..." Tiêu Thiên Tinh nhưng là có thể một tay ném tạp xa thần lực nữ, hấn cái này thân thể nhỏ bé, rắc rắc một cái sẽ không có.

Nghe được lời nói của Trương Bằng, Tiêu Thiên Tinh liền vội vàng buông tay ra, có chút ngượng ngùng hướng hấn le lưỡi một cái. Cái kia nước mắt như mưa trên mặt, dần dần lộ ra nụ cười, phảng phất Vân Khai Nhật ra, sau cơn mưa trời lại sáng, cầu vồng nhỏ lên cao, đẹp không thể tả.

Qua cái này sóng gió nhỏ, ba người lại khôi phục thường ngày bộ dáng, ngày ngày dính vào nhau. Buổi sáng thời điểm, hai tỷ muội chạy bộ sáng sớm xong, liền sẽ đánh thức Trương Bằng, kéo hấn đánh răng rửa mặt, đi xuống ăn điểm tâm. Sau đó lên tới xem một chút sách, chơi đùa chơi game. Ăn cơm trưa xong, bọn họ sẽ nghỉ một chút một hồi, sau đó đi ra ngoài bên ngoài đi dạo phố, hoặc là trèo leo núi. Đến chạng vạng tối, liền về nhà ăn cơm. Cơm nước xong, lại đi bờ hồ tản bộ, cuối cùng về nhà tắm điện ảnh,

Tắm đi ngủ.

Nhưng mà, vui sướng thời gian luôn là ngắn ngủi. Chưa qua bao nhiêu thiên, liền đến tựu trường thời điểm.

Ngày một tháng chín buổi sáng, mặt trời mới vừa đi ra ngoài thời điểm, hai tỷ muội đã mặc xong đồng phục học sinh, bọc sách trên lưng, đạp nhỏ vụn thân hi, ngồi lên xe, trở về thành phố khu đi học.

Bởi vì không người gọi dậy giường, Trương Bằng một mực ngủ đến hơn mười giờ mới tỉnh lại. Phát hiện hai tỷ muội không tại người bên, nhất thời sợ đến khắp nơi tìm súng.

Cái đó đàn bà thân bí uy hiếp còn chưa có giải trừ, nguyên bản treo ở trong nhà yêu đao "Đồ thẩm hoàn" cũng bị đối phương đoạt đi. Hai tỷ muội vừa rời đi, trong nhà liền thành tuyệt hiểm chỉ địa.

"A!"

Mới vừa tìm tới súng, lên nòng, cẩn thận từng li từng tí lộ ra phòng khách, hấn liền sợ đến quát to một tiếng, súng lục thiếu chút nữa rơi trên mặt đất. Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhìn lại, trên ban công đứng yên một bóng người, đang đưa lưng về phía hấn, đứng chấp tay.

"Ai!"

Trương Bằng quát to, cảm thương tay lại đang không ngừng run rẩy. Hấn sở dĩ sợ đến như vậy, là bởi vì là, đối phương lại có thể đi vòng hấn "Trong mộng giấu kính" lặng lẽ im lặng xuất hiện ở nơi này. Cũng liền có nghĩa là, muốn giết hấn, dễ như trở bàn tay.

Hấn có chút không rét mà run. Đối với cái dạng này người mà nói, một cái phá súng lục căn bản không có tác dụng gì.

"Trương Bằng thí chủ, vẫn khỏe chứ a "

Lại vào lúc này, người kia bỗng nhiên quay đầu lại, mặt mỉm cười nói.

Nhìn thấy mặt mũi của đối phương, Trương Bằng lúc này thờ phào nhẹ nhõm, hơi kém tê liệt trên mặt đất. Người tới một thân áo tơ trắng, tay cầm phát trần, vai cổng trường kiếm, không phải là Tinh Âm sư thái lại là ai

"Người làm gì vậy lên lên lút lút..." Trương Bằng thu hồi súng, tức giận nói, "Tới nhà người ta, không nên trước gõ cửa sao "

"Bản ni lúc tới, thí chủ say sưa ngủ như bần. Bản ni không dám nhiều người rõ ràng mộng, cố tự chủ trương, trước trên tới xem phong cảnh một chút. Nếu là thí chủ cảm thấy không ổn, nghèo Nick lấy làm lại một lần, tới cửa viếng thăm." Tinh Âm sư thái khẽ vuốt cằm, bình tâm tĩnh khí nói. Lễ độ có tiết, khí vũ bất phạm, ngược lại thì Trương Bằng giống như là một không hiểu chuyện người.

"Vậy cũng không cần, ngược lại cũng quen như vậy, cũng không phải là người ngoài." Trương Bằng cười nói. Hấn nghĩ tới tình cảnh trước mắt, nữ nhân quần áo đen kia tồn tại, dường như trên đầu lơ lửng lợi kiếm, giọng lập tức trở nên thân thiết.

Tiếp đó, Trương Bằng nấu nước, cho sư thái pha trà, một mực cung kính đoạn đi qua (quá khứ). Có thể người trong cuộc lại chỉ là tượng trưng địa(mà) bùng lên, thổi một hơi, lại thả lại xuống, liền ly dọc theo đều không có dính một cái, dường như có cái gì đồ bản, ghét bỏ không dứt.

"Sư thái, uống trà." Trương Bằng đầy nhiệt tình nói, trên mặt mang theo nụ cười sáng lạng.

Tĩnh Âm sư thái nhìn một chút ly trà, lại nhìn một chút Trương Bằng, do dự một hồi lâu, phảng phất quyết định cực lớn quyết tâm, lúc này mới nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nhấp miếng.

Lão cô nàng, dám cùng ca đấu...

Trương Bằng một bên oán thầm, một bên lấy lòng nói, "Sư phụ, ngài lần này tới, chuẩn bị ở bao lâu a ta cái này liền đi cho ngài thu thập căn phòng."

"Trương Bằng thí chủ, người nên không phải là gặp phải phiền toái gì đi?" Tĩnh Âm sư thái khẽ mỉm cười, nói.

"Ây..." Trương Bằng bị nghẹn một cái, nhưng rất nhanh thì khôi phục như cũ, thay một bộ mặt mảy ừ dột bộ dáng nói, "Cũng không biết thế nào, lần trước có một cái nữ nhân điên, nửa đêm đột nhiên chạy tới, muốn giết ta, cũng còn khá ta chạy nhanh..." Đón lấy, Trương Bằng liền nhất ngửi nhất thập, đem đem đó gặp phải sự tình nói. Dĩ nhiên, trong miệng giấu kín sự tình ẩn mà không đề cập tới.

"Có phải hay không là..." Tĩnh Âm sư thái khẽ nhíu mày, hỏi, "Người làm chuyện gì xấu, gieo họa người ta "

"Ta cũng không nhận ra nàng." Trương Bằng vô tội nói.

"Thật ra thì..." Tĩnh Âm sư thái nhìn lấy Trương Bằng, dừng lại một chút, mới lên tiếng, "Mấy ngày trước, Mã thí chủ cùng bản ni nói tình huống. Nàng nói đối phương võ nghệ rất giỏi, không giống người bình thường, hơn nữa một cái thổ thoại, xì xồ xì xáo, hoàn toàn nghe không hiểu."

"Đó là đồng doanh : Nhật Bản nói." Là phòng ngựa sư thái hiểu lầm, Trương Bằng liền vội vàng giải thích.

"Ồ, nguyên lai là người Nhật bản..." Tĩnh Âm sư thái chợt nói, "Là bởi vì là cái kia hai cây yêu đao đi "

"Sư phụ nói đúng." Trương Bằng thừa cơ chụp một cái nịnh bợ, sau đó lại khiêu khích nói, "Tiểu quý kia tử còn thật lợi hại, vừa vào cửa, bá một cái, ném một (cái) phi tiêu, liền đem ngài kim giáp phủ phá."

Phủ pháp bị phá, Tĩnh Âm sư thái lại chút nào không tức giận, không cho là đúng nói, "Nàng có thể cùng Mã thí chủ đánh ngang tay, tự nhiên không đơn giản. Chính là đồ chơi, không ngăn được cũng thuộc về bình thường."

"Vậy làm sao bây giờ?" Trương Bằng khẩn trương hỏi, "Còn có không có pháp bảo gì, có thể trấn áp nàng."

"Có là có, bất quá..." Tĩnh Âm sư thái trầm ngâm, có thể Trương Bằng đợi nửa ngày, cũng không thấy nàng sau khi nói xong nửa câu.

"Tuy nhiên làm sao" Trương Bằng hỏi tới, trong lòng thầm mắng không dứt, cái này lão cô nàng, khẳng định tại tính toán gì. Bất quá hần một nghèo hai trắng, cũng không vật gì giá trị đối phương lo nghĩ. Chẳng lẽ Liên Hoa Am chủ trì, nam phương tu giới cự phách, còn thiếu hần thể ngân hàng bên trong mấy trăm ngàn. Lập tức tâm nhất định, nói, "Sư phụ, có cái gì yêu cầu, chỉ đề ý nói."

"Nếu như..." Tĩnh Âm sư thái kéo dài âm thanh, dừng một chút, nói, "Người có thể thuyết phục Mã thí chủ, để cho Tiểu Văn tiểu Phi đi Lăng Tiêu học viện đi học, bản ni sẽ đưa người một cái bảo bối."

"A" Trương Bằng nhíu mày, suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng thở dài, gật đầu đáp ứng. Dù là không có sư thái những lời này, hần cũng sẽ khuyên, dù sao chuyện này, quan hệ đến hai tỷ muội tiền đồ. Có đôi lời nói thế nào, "Nếu quả như thật yêu nàng, để cho nàng bay." Ghê gớm, đi thiên đồ ngồi xổm vài năm là được.

"Ừm." Tĩnh Âm sư thái hài lòng gật gật đầu, sau đó mặt mỉm cười địa(mà) tháo xuống ngón giữa tay trái trên một viên chiếc nhẫn, thả trong bàn tay, biểu diễn cho Trương Bằng nhìn.

"Chỉ là cái gì?" Trương Bằng ngắm chiếc nhẫn, hỏi. Chiếc nhẫn này toàn thân đỏ nhạt, bề mặt bên dưới, như có kim quang chảy xuôi, nhưng lại không phải vàng không phải ngọc, không nhìn ra chất liệu.

"Người nhìn..." Tĩnh Âm sư thái hướng phía trước ném đi, đọc âm thanh "Biến thành " chiếc nhẫn kia chợt phóng đại, lẳng không hóa thành một khối đồ vật, "Phốc" một tiếng, rơi trên mặt đất. Nhìn kỹ lại, lại là một thêu đầy kim ty ngân tuyến màu đỏ bало.

"Đây là 'Túi Bách Bảo', tái sinh nạp vật giảm trọng chỉ dùng, bên trong có thể thân phù, khối vàng phù, Kim Chung phù các một tấm. Gặp phải nguy hiểm, bảo vệ tánh mạng vẫn là không có vấn đề. Ngoài ra..." Tĩnh Âm sư thái chỉ bало trên thêu "Liên Hoa Am" ba chữ, nói, "Nhìn thấy bốn môn khí vật, đối phương nhất định sẽ có kiêng kỵ, không dám tùy tiện lấy mạng của người."

"Có được hay không a..." Trương Bằng cảm giác vô cùng không đáng tin cậy, chỉ bằng cái này chút đồ vật, cũng có thể đối phó cái kia đồng doanh : Nhật Bản nữ nhân

"Trương Bằng thí chủ, chớ có lo lắng. người hoàng khí phong phú, định có thể chuyển nguy thành an." Nói xong, sư thái phất trần ngăn lại, đến dưới lầu cùng Mã Tĩnh Lôi nói Phật niệm kinh đi.

PS:

Xế chiều hôm nay, cùng phía trên trò chuyện tình hình bên dưới hướng, cảm giác thành tích trước mắt quá kém, muốn tiến một bước phát triển, rất khó khăn.

Thư tay là lộn xộn loại, lập ý chính là tiểu kích thích thêm tiểu mập mờ sinh hoạt hàng ngày, dựa hết vào linh dị độc giả khẳng định là không được.

Thư tay ý đang hấp dẫn không phải là linh dị độc giả.

Nguyên kế hoạch là ít nhất viết lên một triệu chữ, nhưng bây giờ có thể phải nuốt lời. Bất quá nói thật, ta còn là rất ưa thích cái này đề tài, cùng với nhân vật nam chính cá tính, không biết sao không có bao nhiêu người mua Trương Bằng bạn học sổ sách.

Nếu bây giờ là vừa viết sách lúc đó, ta khẳng định kiên trì đến cùng viết xong. Có thể đã không phải, ta rõ ràng có thể có nhiều hơn độc giả, cho nên liền không ăn thua đủ rồi. Dù sao thư tay, không phải là tại viết tín ngưỡng.

Bất quá ta cũng không có ý định kết quả xấu, quyển sách này liền như vậy bỏ ở nơi này, chờ sau này có thời gian viết nữa.

Chờ ngày nào ta được đến rộng rãi công nhận, trở lại viết quyển này thích nhất sách đi.

Làm ta phi thường tiếc nuối cùng xin lỗi là, ngay tại ngày hôm qua, quyển sách trước bạn cũ "Người gác đêm" mới thưởng ta sáu trăm khối. Lại không nghĩ rằng, hôm nay muốn ảm đạm thối lui, quả thực áy náy không dứt.

Nhưng là, "Một ngàn đều đặt" mới có thể đạt được "Trang đầu đầy mạnh" ta cảm thấy tại linh dị băng tàn hoàn cảnh lớn bên dưới, cộng thêm ta lộn xộn tính chất, cơ hồ là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Bởi vì nơi này có một cái nghịch biện, thư tay độc giả tại linh dị băng tàn ở ngoài, mà ta lại không chiếm được mạnh mẽ mà có lực toàn bộ băng tàn đề cử, với là chúng ta với đi vào ngõ cụt.

Xin lỗi xin lỗi, mặt dày mời đoàn người dời đi trận địa, mong đợi tiếp theo bản, 《 số liệu đất chết 》.

Đã có khai thiên tại bày bên trong, có thể cung cấp đoán trước, QQ bày, 378761009

Xin nhớ quyển sách bắt đầu tên miền: . 4 mạng tiểu thuyết bản điện thoại di động đọc địa chỉ trang web:

Bạn đang đọc truyện *Lá Thư Tay Kinh Khủng Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.